Digitaliseret af | Digitised by

Forfatter(e) | Author(s):	Dickens, Charles.; oversat af L. Moltke.
Titel | Title:	Charles Dickens's samlede Værker
Udgavebetegnelse | Edition Statement:	3. Udgave.
Bindbetegnelse | Volume Statement:	Vol. 1
Udgivet år og sted | Publication time and place:	Kjøbenhavn : F. H. Eibe, 1874-1880
Fysiske størrelse | Physical extent:	29 bd.

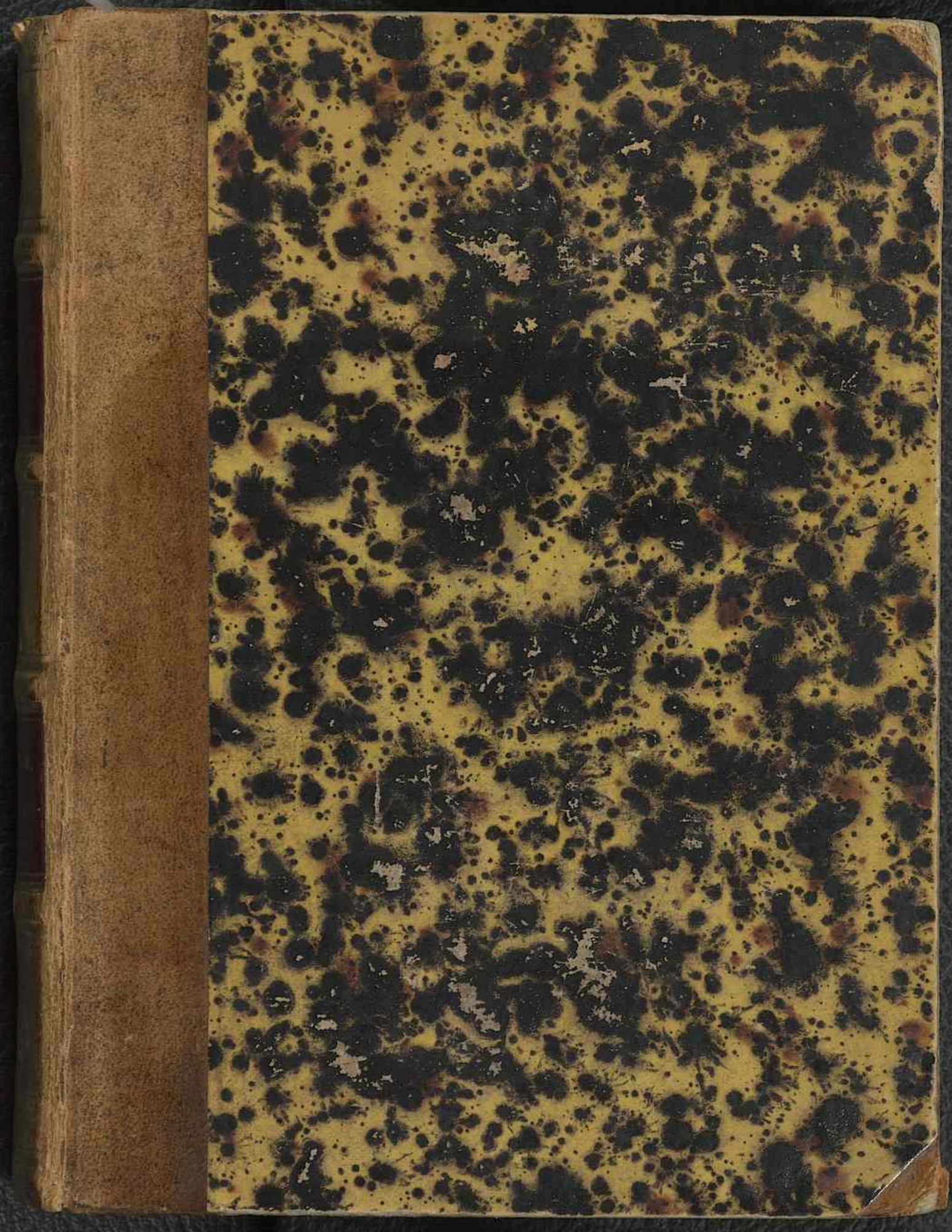
DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

58.- 60

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 58 8°

1 1 58 0 8 02641 X

+ Rex

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

46

Charles Dickens's

Samlede Værker.

Oversatte

af

L. Moltke.

Tredie Udgave.

Første Bind.

(Vor fælleds Ven.)

I.

Charles Dickens's

Samlede Værker.

Vor fælleds Ven.

I fire Bøger.

Af

Charles Dickens.

Oversat fra Engelsk

af

L. Moltke.

1ste Del.

Tredie Udgave.

Kjøbenhavn.

F. H. Eibes Forlag. — Louis Kleins Bogtrykkeri.

1874.

REGIA · BIBLIOTHECA · HAFNIENSIS

Første Bog.

Vægeret og Løben.

Første Kapitel.

Paa Udkig.

I disse Dage, skjøndt det ikke er nødvendigt at sige, i hvilket Aar, drev, medens en Efteraarsaften var ved at falde paa, en smudsig og modbydelig Baad med to menneskelige Skikkelser paa Themsen mellem Southwark Broen, der er af Jern, og London Broen, der er af Sten.

Skikkelserne i Baaden tilhørte en kraftig Mand med uredt, graasprængt Haar og et solbrændt Ansigt og en mørkladen Pige paa atten til tyve Aar, der lignede ham tilstrækkeligt, til at man kunde see, at hun maatte være hans Datter. Pigen roede med stor Lethed et Par Aarer, medens Manden, med Rorlinerne slapt i sine Hænder og sine Hænder løst i sin Buxelinning, ivrigt holdt Udkig. Han havde hverken Garn, Krog eller Snøre og kunde ikke være Fisker; hans Baad havde intet Hynde til at sidde paa, ingen Maling, ingen Indskrift, ingen andre Redskaber, end en rusten Baadshage og en opskudt Trosse, og han kunde ikke være Færgemand; hans Baad var for brøstfældig og lille til at kunne befordre Varer, og han kunde ikke være Lægter- eller Pramfører; det var umuligt at blive klog paa, hvad han saae efter; men efter Noget saae han, og det med et saare spændt og forskende Blik. Strømmen, der var kæntret for en Time siden, løb nu ned efter, og hans Øine iagttoge enhver lille Hvirvel og Krusning i dens brede Bugt, medens Baaden enten tog ubetydelig Fart op imod den, eller drev, med Agterenden forrest, ned med den, alt eftersom

han tilkjendegav sin Datter det med en Bevægelse med sit Hoved. Hun iagttog hans Ansigt ligesaa ivrigt, som han iagttog Floden, men i hendes spændte Blik laa et Anstrøg af Rædsel eller Afsky.

Paa Grund af sin udbuldnede Tilstand og Slimen og Dyndet, hvormed den var overtrukken, snarere hørende til Flodens Bund, end til dens Overflade, gjorde denne Baad og de to i den værende Skikkelser aabenbart Noget, som de ofte gjorde, og søgte efter Noget, som de ofte søgte efter. Hvor halvt vild Manden end saae ud uden Bedækning paa sit buskede Haar, med sine brune, til op over Albuerne blottede Arme, den løse Knude paa et endnu løsere Halstørklæde hængende langt ned paa hans bare Bryst i en Urskov af Kind- og Hageskjæg, med hans Klædningsstykker, der saae ud, som om de vare forfærdigede af det Mudder, der tilsølede hans Baad, var der dog en vis forretningsmæssig Vane i hans stadige Stirren, og det Samme var Tilfældet med enhver af Pigens smidige Bevægelser, med enhver Dreining af hendes Haandled og maaskee allermest med hendes Udtryk af Rædsel eller Afsky.

„Hold hende lige, Lizzie. Strømmen løber stærkt her. Hold hende lige for den."

Stolende paa Pigens Færdighed og uden at bruge Rorlinerne, iagttog han i dybe Tanker Strømmens Komme, medens Pigen holdt Øie med ham; men tilfældigviis faldt i det Samme en skraa Lysstraale fra den nedgaaende Sol paa Bunden af Baaden, hvor den berørte en raadden Plet, der havde en vis Lighed med Omridset af en tilhyllet menneskelig Skikkelse, og farvede den ligesom med fortyndet Blod. Pigen fik Øie herpaa og gjøs.

„Hvad gaaer der af Dig?" spurgte Manden, der, trods sit skarpe Udkig med Vandets Komme, strax havde mærket det; „Jeg seer ikke Noget komme drivende."

Det røde Lys var forsvundet, Gysningen var forsvunden, og hans Blik, der kun for et Øieblik var vendt tilbage til Baaden, vandrede atter ud. Hvorsomhelst den stærke Strøm mødte en Hindring, standsede hans Stirren et Øieblik. Mod enhver Fortøiningskjetting og Trosse, mod enhver stilleliggende Pram eller

Baad, der klovede Strømmen til en bred Pilespids, mod Affatserne i Southwark-Broens Piller, mod Floddampernes Hjul, naar de pidskede det smudsige Vand, mod de sammensurrede, udenfor nogle Slæbesteder liggende Bjelkeflaader affkjøde hans skinnende Øine et graadigt Blik. En Times Tid efterat det var blevet mørkt, strammedes Rorlinerne i hans Haand, og han styrede lige ind mod Surrey-Siden.

Pigen, der stedse holdt Øie med hans Ansigt, roede øieblikkeligt som han styrede; strax efter dreiede Baaden rundt, dirrede ligesom af et pludseligt Sæt, og Mandens øvre Halvdel udstraktes over Agterenden.

Pigen trak Hætten paa en Kaabe, hun havde paa, over sit Hoved og ned over sit Ansigt og holdt, idet hun saae sig tilbage, saa at de forreste Folder i Hætten vendtes ned ad Floden, Baaden saaledes, at den gik med Strømmen. Hidtil havde Baaden ingen Fart skudt, men var dreven om paa eet Sted; dog nu vexlede Flodbredderne hurtigt, og de glede forbi London Broens tættere Skygger og brændende Lygter, og Rækker af Skibe laa paa begge Sider.

Først nu kom Mandens øvre Halvdel ind i Baaden igjen. Hans Arme vare vaade og snavsede, og han vaskede dem udenbords. I sin høire Haand havde han Noget, som han ogsaa vaskede i Floden. Det var Penge. Han klingrede een Gang med dem, han blæste een Gang paa dem, han spyttede een Gang paa dem — „paa god Lykke", sagde han høst — førend han stak dem i Lommen.

„Lizzie!"

Farende sammen, vendte Pigen Ansigtet om imod ham og roede uden at svare. Hendes Ansigt var meget blegt. Han havde en kroget Næse, og denne samt hans klare Øine og forpjudskede Haar gave ham en vis Lighed med en opirret Rovfugl.

„Tag den Tingest af Dit Ansigt."

Hun slog Hætten tilbage.

„Saa, og lad mig nu faae Aarerne. Jeg vil roe Resten af Veien."

„Nei, nei, Fader! Nei! Det kan jeg virkelig ikke. Jeg kan ikke sidde saa tæt ved det, Fader!"

Han var allerede i Begreb med at flytte sig for at bytte Plads med hende, men hendes forskrækkede Udraab standsede ham, saa at han satte sig ned igjen.

„Hvilken Skade kan det gjøre Dig?"

Ingen, ingen, men jeg kan ikke udholde det."

„Jeg troer næsten, at Du hader endog blot Synet af Floden."

„Jeg — jeg kan ikke lide den, Fader."

„Som om den ikke var Din Næringsvei! Som om den ikke var Mad og Drikke for Dig!"

Ved disse sidste Ord gjøs Pigen atter og holdt et Øieblik inde med at roe, som om hun syntes at blive ganske afmægtig. Det undgik hans Opmærksomhed, da han skottede ud over Agterenden efter Noget, som Baaden havde paa Slæb.

Hvor kan Du være saa utaknemlig mod Din bedste Ven, Lizzie? Endog den Ild, der varmede Dig, da Du var et lille Barn, sankedes op af Floden paa Siden af Kulprammene. Endog den Kurv, hvori Du sov, havde Strømmen skyllet i Land. Endog de Gænger, jeg satte under den, for at gjøre en Vugge af den, skar jeg ud af en Planke, der var dreven bort fra et eller andet Skib."

Lizzie tog sin høire Haand bort fra Aaren, den holdt, berørte sine Læber med den og strakte den et Øieblik kjærligt ud imod ham, og derpaa fortsatte hun stiltiende sin Roning, medens en anden Baad af et lignende Udseende, skjøndt i bedre Stand, kom ud fra et mørkt Sted og lagde sig stille paa Siden af dem.

„Igjen havt Lykken med Eder, Gaffer?" sagde en skeløiet Mand, der roede Baaden og var alene i den. „Paa Eders Kjølvand kunde jeg see, at I igjen havde havt Lykken med Eder."

„Ah!" sagde den Anden kort. „Saa I er ude, er I?"

„Ja, Kammerat."

Et mildt, gult Maaneskin var nu udbredt over Floden, og holdende sig en halv Baadshage agter ud for den anden Baad, betragtede den nysankomne nøie dens Spor.

„Saa saare I kom i Sigte," vedblev han, „sagde jeg til mig selv, „Der er Gaffer, og han har atter havt Lykken med sig, ved George! har han ikke!" Roet skal være, Kammerat — bliv bare ikke gal i Hovedet — jeg rørte ikke ved ham." Dette sagdes som Svar paa en heftig, utaalmodig Bevægelse af Gaffer, idet den Talende med det Samme tog sin Aare af Vandet paa den Side og lagde Haanden paa Reilingen af Gaffers Baad og holdt fast ved den.

„Han har faaet Puf nok til ikke at behøve flere, efter hvad jeg kan see, Gaffer! Er dreven om for en hel Del Strømkæntringer, hvad, Kammerat? Saaledes forfølger Uheldet mig nu altid! Han maa være kommen forbi mig, da han sidste Gang drev op efter, for da laa jeg paa Udkig nedenfor Broen her. Jeg troer, at I er ligesom Gribbene, Kammerater, og kan lugte dem."

Han talte med dæmpet Stemme og med mere end eet Øiekast paa Lizzie, som atter havde trukket Hætten ned for Ansigtet. Begge Mændene betragtede derfor med en hemmelighedsfuld, vanhellig Nysgjerrighed Kjølvandet efter Gaffers Baad.

„Vi have før givet hinanden en Haandsrækning. Skal jeg tage ham ombord, Kammerat?"

„Nei," svarede Gaffer, og det i en saa studs Tone, at den Anden, efterat have gloet noget, gjengjeldte den med en Stikpille:

„I har dog vel aldrig spist Noget, I har havt ondt af, Kammerat?"

„Jo jeg har," svarede Gaffer. „Jeg har faaet for meget af Ordet Kammerat. Jeg er ikke Eders Kammerat!"

„Siden naar er I ikke mere min Kammerat, Gaffer Hexam Esquire?"

„Siden den Gang I tiltaltes for at have plyndret et Menneske, tiltaltes for at have plyndret et levende Menneske!" sagde Gaffer med stor Harme.

„Men hvad om jeg var bleven tiltalt for at have plyndret et dødt Menneske, Gaffer?"

„Det kunde I ikke have gjort."

„End I da, Gaffer?"

„Nei heller ikke. Har et dødt Menneske Brug for Penge? Kan et dødt Menneske have Penge? Til hvilken Verden hører et dødt Menneske? Til den anden Verden. Til hvilken Verden høre Penge? Til denne Verden. Hvor kunne Penge være etLigs? Kan et Lig eie dem, savne dem, bruge dem, gjøre Fordring paa dem, miste dem? Kom ikke saaledes og vend op og ned paa Tingene. Men det ligner den lumske Sjæl, der plyndrer et levende Menneske."

„Jeg vil sige Eder, hvad det ligner —"

„Nei I vil ikke. Jeg vil sige Eder, hvad det ligner. I slap med en kort Tid for at have stukket Eders Haand i Lommen paa en Matros, paa en levende Matros. Priis Eders Lykke, fordi I slap saa godt, men kom ikke mere til mig med Eders Kammerater. Vi have arbeidet sammen i Fortiden, men hverken nu eller i Fremtiden arbeide vi mere sammen. Slip, sæt af!"

„Hør, Gaffer, dersom I troer at blive mig quit paa denne Maade —"

„Bliver jeg Eder ikke qvit paa denne Maade, prøver jeg det med en anden og klapper Eder over Fingrene med Spændholtet eller kløer Eder i Hovedet med Baadshagen. Sæt af! Ro væk, Lizzie. Ro hjem, siden Du ikke vil lade din Fader roe."

Lizzie roede til, og den anden Baad sakkede agter ud. Sættende sig mageligt i Lave som den, der havde hævdet Sædelærens Ret og indtaget en uangribelig Stilling, tændte Lizzies Fader langsomt sin Pibe, gav sig til at røge og betragtede det, han havde paa Slæb. Det, han havde paa Slæb, gjorde stundom skrækkelige Udfald imod ham, naar Baaden standsede, og syntes stundom at ville rive sig løs, skjøndt det for det meste fulgte føieligt bagefter. En Neophyt kunde have bildt sig ind, at de Krusninger af Vandet, som glede hen over det, havde en rædsom Lighed med svage Forandringer i Udtrykket i et Synet berøvet Ansigt; men Gaffer var ingen Neophyt og havde ingen Indbildninger.

Andet Kapitel.

Manden etsteds fra.

Mr. og Mrs. Finering vare splinternye Folk i et splinternyt Hus i et splinternyt Qvarter i London. Alle Finering'ernes Omgivelser vare splinter funklende nye. Alt deres Bohave var nyt, alle deres Venner vare nye, alle deres Tjenestefolk vare nye, deres Equipage var ny, deres Seletøi var nyt, deres Heste vare nye, de vare saa nygifte, som det lovmæssigen kunde forenes med, at de havde et splinternyt Barn, og havde de anskaffet sig en Oldefader, vilde han være bleven bragt hjem, indsvøbt i Maatter, fra Pantechnikon*) uden en Rift paa sig og poleret med fransk Politur lige op til sin Isse.

Thi i Finering'ernes Hus var Alt, ligefra Forstuelæne-stolene med det nye Vaaben til det storartede Fortepiano med den nye Indretning og derfra igjen op til den nye Redningsanstalt i Ildebrandstilfælde i en Tilstand af den høieste Politur og Fernisering. Og hvad der bemærkedes ved Bohavet, bemærkedes ogsaa ved Finering'erne — Overfladen lugtede lidt vel stærkt af Værkstedet og var en lille Smule klæbrig.

Der var et uskyldigt Stykke Spisestuebohave, som gik paa magelige Ruller og, naar det ikke brugtes, opbevaredes ovenover en Leiestald i Duke Street i St. James's, og for hvilket Finering'erne vare en Kilde til den topmaalteste Forvirring. Navnet paa denne Gjenstand var Twemlow, og da han var en kjødelig Fætter af Lord Snigsworth, var han meget efterspurgt og kunde i mange Huse siges at repræsentere Spisebordet i dets normale Tilstand. Naar f. Ex. Mr. og Mrs. Finering gjorde Forberedelser til et Middagsselskab, begyndte de i Almindelighed med Twemlow, og satte derpaa Plader i eller føiede Gjester til ham. Undertiden bestod Bordet af Twemlow og et halvt Dusin Plader, undertiden af Twemlow og et helt Dusin; undertiden

---

*) En storartet Meubelbazar i Belgrave Square i London. O. A.

blev Twemlow trukken ud i sin hele Længde af tyve Plader. Ved høitidelige Leiligheder sadde Mr. og Mrs. Finering ligeoverfor hinanden midt for Bordet, hvorved Parallelen endnu stedse holdt Stik; thi det hændtes altid, at jo mere Twemlow blev trukken ud, desto længere fandt han sig fra Midten og desto nærmere ved Skjenkebordet i den ene Ende af Stuen, eller Vinduesgardinet i den anden.

Men det var ikke dette, som dyppede Twemlows svage Sjæl i Forvirring. Det var han vant til og kunde finde Lodskud i; men den Afgrund, hvori han ikke kunde finde Bund, og hvorfra den hele hans Liv optagende og evigt svulmende Vanskelighed bestandigt dukkede op, var det uløselige Spørgsmaal, om han var Finerings ældste eller nyeste Ven. Paa Løsningen af denne Opgave havde den ulykkelige Gentleman anvendt mange bekymrede Timer baade i sin Bolig ovenover Leiestalden og i St. James's Squares kolde Betragtninger begunstigende Skummelhed. Twemlow havde først gjort Bekjendtskab med Finering i sin Club, hvor Finering den Gang ikke havde kjendt Andre, end den Mand, som havde gjort dem bekjendt med hinanden og syntes at være den fortroligste Ven, han havde i Verden, og hvem han havde kjendt i to Dage, idet Foreningens Baand imellem deres to Sjæle, Comiteens skjendige Adfærd med Hensyn til Tillavningen af en Kalvefilet, netop var bleven befæstet paa dette Tidspunkt. Strax efter var Twemlow bleven budt til Middag hos Finering og havde spist der, ligesom ogsaa Manden havde været der. Strax ovenpaa det var Twemlow bleven budt til Middag hos Manden og havde spist der, ligesom ogsaa Finering havde været der. Hos Manden havde et Parlamentsmedlem, en Ingenieur, en Betaler af Statsgjelden, et Digt om Shakespeare, en Klage og et offentligt Contoir, der alle havde syntes at være Finering aldeles ubekjendte, været tilstede. Og lige ovenpaa det var Twemlow bleven budt til Middag hos Finering, udtrykkeligt for at træffe sammen med Medlemmet, Ingenieuren, Betaleren af Statsgjelden, Digtet om Shakespeare, Klagen og det offentlige Contoir, og havde ved Bordet opdaget, at de Allesammen vare de fortroligste

Venner, Finering havde i Verden, og at alle deres Koner, som ogsaa Allesammen havde været der, vare Gjenstand for Mrs. Finerings mest opoffrende Kjærlighed og ømme Fortrolighed.

Saaledes var det gaaet til, at Mr. Twemlow havde med Haanden paa Panden sagt til sig selv i sin Bolig: „Jeg tør ikke tænke herpaa. Det er nok til at gjøre et Menneske forstyrret i Hovedet —" og dog tænkte han stedse derpaa og kunde aldrig komme til Klarhed desangaaende.

I Aften give Finering'erne en Fest. Elleve Plader i Twemlow, og fjorten Personer i det Hele. Fire Svende med Kalvekryds og i sorte Klæder staae paa Række nede i Forstuen. En femte Svend, der gaaer op ad Trappen med en sørgmodig Mine, som om han vilde sige: „Her er nok en ulykkelig Skabning, der kommer for at spise til Middag; saaledes er Livet!" — melder: „Mis—ter Twemlow!"

Mrs. Finering byder sin søde Twemlow velkommen. Mr. Finering byder sin kjære Twemlow velkommen. Mrs. Finering venter naturligviis ikke, at Mr. Twemlow bryder sig synderligt om saa tossede Ting som smaa Børn, men en saa gammel Ven maa gjøre hende den Fornøielse at see Barnet. „Ah! Du vil lære Din Families Ven bedre at kjende, Tootleums," siger Mr. Finering, nikkende rørt ad den nye Gjenstand, „naar Du begynder at skjønne." Derpaa udbeder han sig Tilladelse til at forestille sin kjære Twemlow for sine to Venner, Mr. Boots og Mr. Brewer, og har aabenbart ingen Forestilling om, hvilken der er hvilken.

Men nu indtræffer en frygtelig Omstændighed.

„Mis—ter og Mis—sis Podsnap!"

„Min Ven," siger Mr. Finering til Mrs. Finering med et Udtryk af meget venskabelig Deltagelse, medens Døren staaer aaben, „Podsnaps."

En altfor smilende stor Mand med en ubehagelig Friskhed ved sig, der træder ind med sin Kone, forlader øieblikkeligt denne og farer løs paa Twemlow med et:

„Hvorledes befinder De Dem? Saa glad over at gjøre Deres Bekjendtskab. Fortryllende Hus, De her har. Haaber

at vi ikke ere komne for sildigt. Saa glad over denne Leilighed, forsikkrer jeg!"

Da det første Stød havde ramt ham, var Twemlow faret to Gange tilbage med sine pyntelige smaa Sko og sine pyntelige smaa Silkestrømper af gammeldags Mønster, som om han havde skullet hoppe over en Sofa bagved sig; men den store Mand havde bundet an med ham og viist sig at være ham for stærk.

„Lad mig," siger den store Mand, prøvende paa at tiltrække sig sin Kones Opmærksomhed i det Fjerne, „have den Fornøielse at forestille Mrs. Podsnap for hendes Vært. Hun vil" — i sin ubehagelige Friskhed synes han at finde evindelig Grønsvær og evindelig Ungdom i denne Talemaade — „hun vil være saa glad over denne Leilighed, forsikkrer jeg!"

Imidlertid gjør Mrs. Podsnap, ude af Stand til for sit eget Vedkommende at afstedkomme en Feiltagelse, da Mrs. Finering er den eneste Dame, som er tilstede foruden hende, sit Bedste for paa en pæn Maade at understøtte sin Mands ved at betragte Mr. Twemlow med en deltagende Mine og i en følsom Tone at sige til Mrs. Finering, for det Første, at hun er bange for, at han nylig har havt Galdefeber, og dernæst, at Barnet allerede ligner ham meget.

Det er tvivlsomt, om det egentligt ret fornøier Nogen at blive antagen for en Anden; men da Mr. Finering først i Aften har anlagt den unge Antinous's Skjorteforstykke (af nyt broderet Kammerdug, der nyligt er blevet bragt hjem) føler han sig slet ikke smigret ved at blive forvexlet med Twemlow, der er tør, vissen og en tredive Aar ældre. Mrs. Finering ærgrer sig ligeledes over at blive bebyrdet for at være Twemlows Kone, og hvad Twemlow selv angaaer, da føler han sig saa langt ophøiet over Finering i Dannelse, at han finder, at den store Mand er et ubehøvlet Asen.

I dette forviklede Dilemma nærmer Mr. Finering sig den store Mand med udstrakt Haand og forsikkrer denne uforbederlige Person, at han er henrykt over at see ham, hvortil denne med sin ubehagelige Friskhed øieblikkeligt svarer:

„Meget forbunden. Jeg skammer mig ved at tilstaae, at jeg i dette Øieblik ikke kan mindes, hvor vi før have seet hinanden, men jeg er saa glad over denne Leilighed, forsikkrer jeg!"

Idet han derpaa farer løs paa Twemlow, der holder igjen med alle sine svage Kræfter, er han allerede i Begreb med at hale ham afsted for at forestille ham for Mrs. Podsnap som Finering, da i det Samme flere Gjesters Komme opklarer Feiltagelsen, hvorpaa han, efter paa ny at have vexlet Haandtryk med Finering, vexler Haandtryk med Twemlow som Twemlow og slutter det Hele med til sin egen fuldkomne Beroligelse at sige til den Sidstnævnte: „Latterlig Leilighed — men saa glad over den, forsikkrer jeg!"

Efterat nu Twemlow har overstaaet denne skrækkelige Erfaring og ligeledes lagt Mærke til Boots's Omstødning til Brewer og Brewers til Boots, samt endvidere gjort den Opdagelse, at af de øvrige syv Gjester fire forsigtige Personligheder træde ind med ustadige Blikke og paa det Bestemteste vægre sig ved at afgjøre, hvem der er Finering, førend Finering har faaet dem i sine Kloer — efterat Twemlow har ført sig disse Studier til Nytte, mærker han ved at nærme sig den Slutning, at han virkeligt er Finerings ældste Ven, at hans Hjerne begynder at antage en sund Fasthed, indtil den atter blødgjøres, og Alt er tabt ved, at hans Øine møde Finering og den store Mand knyttede til hinanden som Tvillingbrødre i Dagligstuen til Gaarden i Nærheden af Døren til Blomstercabinettet, og hans Øren gjennem Mrs. Finerings Toner underrette ham om, at den samme store Mand skal staae Fadder til Barnet.

„Der er anrettet!"

„Saaledes taler den tungsindige Svend, som om han vilde sagt: „Gaaer ned og lader Eder forgifte, I ulykkelige Menneskebørn!"

Twemlow, der ingen Dame har faaet, gaaer ned i bageste Række med Haanden paa Panden. Boots og Brewer, der troe, at han befinder sig ilde, hvidske: „Afmægtig. Ingen Frokost." Men han er kun bedøvet af sin Tilværelses uovervindelige Vanskelighed.

Gjenoplivet af Suppen, taler Twemlow blidt med Boots og Brewer om Hof- og Statscalenderen. Paaberaabes paa Fiskestadiet ved Gildet af Finering i Anledning af det omtvistede Spørgsmaal, om hans Fætter, Lord Snigsworth, er i Byen eller ikke? Erklærer, at hans Fætter ikke er i Byen. „Paa Snigsworthy Park?" spørger Finering. „Paa Snigsworthy'" svarer Twemlow. Boots og Brewer finde, at det er en Mand, hvis Bekjendtskab bør dyrkes, og for Finering staaer det klart, at han er en indbringende Gjenstand. Imidlertid gaaer Svenden omkring som en skummel analytisk Chemiker og synes efter: „Chablis, Sir?" stedse at sige: „De gjorde det ikke, hvis De vidste, hvoraf den er lavet."

Det store Speil ovenover Skjenkebordet afspeiler Spisebordet og Selskabet. Afspeiler det nye Fineringske Hjelmsmykke, en Kamel til alle Slags i Guld og Sølv, frossen saavel som optøet. Det heraldiske Collegium udgranskede en korsfarende Stammefader til Finering, der havde fort en Kamel i sit Skjold (eller kunde have gjort det, hvis han havde tænkt derpaa), og en Karavane af Kameler tage Vare paa Frugterne, Blomsterne og Lysene og knæler for at blive belæsset med Saltet. Afspeiler Finering; fyrgetyve Aar gammel, krushaaret, mørkladen, med Anlæg til Forhed, listig, hemmelighedsfuld, dunkel — et Slags ret godt udseende tilsløret Profet, som ikke profeterer. Afspeiler Mrs. Finering; smuk, ørnenæset og fingernem, med ikke saa meget lyst Haar, som hun kunde have havt, straalende i Paaklædning og Smykker, begeistret, forsonende, sig bevidst, at en Flig af hendes Mands Slør hviler over hende. Afspeiler Podsnap yderst trivelig, med to smaa, lyse, staaltraadstive Vinger, een paa hver Side af hans ellers skaldede Hoved, og som ligesaa meget ligne hans Haarbørster som hans Haar, et Taagebillede af røde Perler i Panden og en stor Masse krøllet Skjortelinning stikkende frem bagtil. Afspeiler Mrs. Podsnap; prægtigt Fruentimmer for Professor Owen,*)

---

*) En engelsk Naturforsker, der har gjort sig bekjendt ved sine physiologiske, anatomiske og zootomiske Skrifter. O. A.

Mangfoldighed af Knokler, Hals og Næsebor som en Gyngehest, haarde Træk, majestætisk Hovedtøi, hvori Podsnap har hængt gyldne Offere. Afspeiler Twemlow; graahaaret, tør, høflig, paavirkelig af Østenvind, med Halsbind og Flipper som den „første Gentleman i Europa" og indtrukne Kinder, som om han for nogle Aar siden havde gjort en Kraftanstrengelse for at trække sig tilbage i sig selv og var kommen saa langt, men ikke havde kunnet komme videre. Afspeiler en moden, ung Dame med ravnsorte Lokker og en Hudfarve, der bliver meget klar, naar den bliver godt puddret — hvilket den er — bestræbende sig betydeligt for at fængsle en moden, ung Gentleman med for megen Næse i sit Ansigt, for megen Ingefær i sit Kindskjæg, for megen Ryg i sin Vest, for megen Glands i sine Ringe, sine Øine, sine Knapper, sin Tale og sine Tænder. Afspeiler den gamle fortryllende Lady Tippins paa Finerings høire Side med et umaadeligt slovt, drapfarvet, aflangt Ansigt, ligesom et Ansigt i en Spiseske, og en farvet Allee oppe paa hendes Hoved som en bequem offentlig Adgang til Bunken af falske Haar bagtil, findende Behag i at patronisere Mrs. Finering ligeoverfor, der finder Behag i at lade sig patroniseres. Afspeiler en vis „Mortimer", nok en af Finerings ældste Venner, der aldrig før har været der i Huset og ikke synes at længes efter at komme der igjen; der sidder mistrøstig paa venstre Side af Mrs. Finering og af Lady Tippins (en Ungdomsveninde af ham) har ladet sig forlokke til at komme til disse Mennesker og snakke, men ikke vil snakke. Afspeiler Mortimers Ven, Eugene, levende begravet i Ryggen af sin Lænestol bag en Skulder — med en Epaulet af Pudder — af den modne, unge Dame og skummelt tagende sin Tilflugt til Champagnebægeret, hver Gang det bydes ham af den analytiske Chemiker. Endeligt afspeiler Speilet Boots og Brewer og to andre Stødpuder, som ere puttede ind mellem Resten af Selskabet og mulige Ulykkestilfælde.

Finering'ernes Middagsmaaltider ere udmærkede — ellers vilde ingen nye Folk komme — og Alt gaaer godt. Navnligt har Lady Tippins anstillet en Række saa overordenligt forviklede og

forvovne Forsøg med sine Fordøielsesredskaber, at kunde de og deres Følger blive offentliggjorte, vilde det maaskee være en Velgjerning for Menneskeslægten. Efterat have indtaget Proviant fra alle Verdensdele, er denne haardføre gamle Krydser omsider løben an ved Nordpolen, og da Isfadene tages bort, udfalde følgende Ord hende:

„Jeg forsikrer Dem, bedste Finering —"

(Stakkels Twemlows Haand nærmer sig hans Pande, da det nu lader til, at Lady Tippins er i Begreb med at blive den ældste Ven.)

„Jeg forsikrer Dem, bedste Finering, det er den snurrigste Historie, man kan tænke sig! Ligesom de Folk, der avertere i Aviserne, forlanger jeg ikke, at De skal troe mig, førend jeg har paaviist en anseet Hjemmelsmand. Mortimer her er min Hjemmelsmand og kjender det Hele."

Mortimer løfter sine dalende Øienlaage i Veiret og aabner sin Mund lidt. Men et mat Smil, der tilkjendegiver: „Hvad kan det nytte?" glider hen over hans Ansigt, og han sænker sine Øienlaage og lukker sin Mund.

„Naa, Mortimer", siger Lady Tippins, bankende sig paa Knoerne i sin venstre Haand, der er særdeles rig paa Knoer, med Stængerne i sin lukkede grønne Vifte, „jeg fordrer, at De fortæller Alt, hvad der er at fortælle om Manden fra Jamaika."

„Giver Dem mit Ord paa, at jeg aldrig har hørt tale om nogen anden Mand fra Jamaika, end den Mand, der var en Broder," svarer Mortimer.

„Naa, saa fra Tabago."

„Heller ikke fra Tabago."

„Undtagen," istemmer Eugene saa uventet, at den modne unge Dame, der rent har glemt ham, i en Fart tager Epauletten bort fra ham, „undtagen vor Ven, der levede saa længe af Riisbudding og Husblas, indtil hans Doctor til stor Overraskelse omsider sagde, at han maatte gjøre en Forandring, hvorpaa han fortærede en Lammefjerding om Dagen."

Alle ved Bordet faae et oplivende Indtryk af, at Eugene er

i Begreb med at vise sig. Et uopfyldt Indtryk; thi han forsvinder igjen.

„Hør, bedste Mrs. Finering," siger Lady Tippins, „er det ikke den skammeligste Opførsel, man kan tænke sig? Jeg fører mine Elskere omkring, to eller tre ad Gangen, paa den Betingelse, at de skulle være mig i høieste Maade tro og lydige, og her opsiger min gamle Overelsker, Formanden for alle mine Slaver, mig Huldskab og Troskab i hele Selskabets Paahør! Og en anden af mine Elskere, ganske vist endnu kun en raa Cymon, men om hvem jeg dog nærede det trøstigste Haab, at han med Tiden vilde tage sig op, foregiver her, at han ikke kan huske sine Ammestuehistorier!"

En lille græsselig Fiction om hendes Elskere er Lady Tippins's svage Side. Hun ledsages stedse af en Elsker eller to, holder en lille Fortegnelse over sine Elskere, fører stedse en ny Elsker til Bogs, eller stryger en gammel ud, sætter en Elsker paa sin sorte Liste eller forfremmer en Elsker til sin blaa Liste, eller adderer sine Elskere, eller opgjør paa andre Maader sin Bog. Mrs. Finering er fortryllet af dette Indfald, og det Samme er Finering. Det krydres maaskee af en vis gul Spillen i Lady Tippins's Hals, der ligner Benene paa Høns, som kradse.

„Fra dette Øieblik banlyser jeg den falske Usling og sletter ham endnu i Aften ud af min Cupido (min Benævnelse paa min Hovedbog, min Bedste). Men jeg vil have Historien om Manden etsteds fra, og beder Dem lokke den frem for mig, min Bedste," siger hun til Mrs. Finering, „da jeg selv har mistet min Indflydelse. O De mensvorne Mand!" siger hun til Mortimer med en Raslen med sin Vifte.

„Denne Mand etsteds fra forekommer os Alle saa interessant," yttrer Finering.

Og tagende Mod til sig alle Fire paa een Gang, sige derpaa de fire Stødpuder:

„Høist interessant!"
„I høieste Maade spændende!"
„Dramatisk!"
„Mand intetsteds fra maaskee!"

Og derpaa folder Mrs. Finering — thi Lady Tippins's indsmigrende Rænker ere smitsomme — sine Hænder som et bedende Barn, vender sig om mod sin Nabo til Venstre og siger: „Bebe! Mand etsteds fra!" Hvorover de fire Stødpuder atter blive gaadefuldt rørte og udbryde alle Fire paa een Gang: „De kan ikke modstaae!"

„Det sætter mig i Sandhed," siger Mortimer i en smægtende Tone, „i en umaadelig Forlegenhed, at Europas Øine ere fæstede paa mig i et saadant Omfang, og det er min Trøst, at De Alle i Deres stille Sind ville forbande Lady Tippins, naar De mærke, hvad De uundgaaeligt ville, at Manden etsteds fra er kjedelig. Gjør mig ondt at maatte tilintetgjøre det Romantiske ved at give ham et bestemt Opholdsted, men han kommer fra det Sted, hvis Navn er undfaldet mig, men som vil frembyde sig for enhver Anden her, hvor man laver Vin."

Eugene mener „Day & Martin."*)

„Nei, ikke der," svarer den ubevægelige Mortimer, „det er der, hvor man laver Portvin. Min Mand kommer fra det Land, hvor man laver Capsvin. Men hør en Gang, min gamle Ven, det er slet ikke statistisk, men temmelig snurrigt."

Ved Finering'ernes Bord vil man stedse bemærke, at Ingen bryder sig synderligt om Finering'erne selv, og at Enhver, som har Noget at fortælle, i Almindelighed hellere fortæller enhver Anden det.

„Manden," vedbliver Mortimer, henvendende sig til Eugene, „hvis Navn er Harmon, var eneste Søn af en frygtelig gammel Skjelm, der havde tjent sine Penge ved Dagrenovation."

„Røde Bomuldsfløils og en Klokke?" spørger den skumle Eugene.

„Og en Trappe og en Kurv, hvis De vil; ved hvilke eller andre Midler han blev rig som Renovationscontrahent og boede i en Hule i en bakket Egn, der udelukkende bestod af Dagrenovation. Paa sin lille Eiendom opkastede den brummende gamle

*) Et Par Blankspærtefabrikanter i London. O. A.

Landstryger sin egen Bjergkjede, ligesom en gammel Vulkan, og dens geologiske Formation var Dagrenovation. Kulstøv, Kjøkkenaffald, Potteskaar, sigtet og usigtet Aske — kort sagt, ethvert Slags Dagrenovation."

En forbigaaende Erindring om Mrs. Finering foranlediger her Mortimer til at henvende hin halve Snes Ord til hende, hvorpaa han atter vandrer bort, prøver Twemlow, men finder ham ubrugelig og hjemsøger tilsidst Stødpuderne, der modtage ham med Begeistring.

„Denne monsterværdige Persons moralske Væsen — jeg troer, at dette er det rigtige Udtryk — fandt sin høieste Nydelse i at forbande sine nærmeste Slægtninge og kaste dem paa Døren. Efterat han, som naturligt var, havde begyndt med at vise sin Ægtehustru dette Slags Opmærksomheder, fandt han derpaa Leilighed til at skjenke sin Datters Krav en lignende Anerkjendelse. Han valgte en Mand til hende ganske efter sit eget, men aldeles ikke efter hendes Hjerte, og skred derpaa til som Medgift at tildele hende, jeg veed ikke hvor megen Dagrenovation, men en umaadelig Mængde var det. Paa dette Tingenes Standpunkt tilkjendegav den stakkels Pige i al Ærbødighed, at hun var forlovet med den saa yndede Personlighed, der af Romanskrivere og Versemagere kaldes en Anden, og at et saadant Ægteskab vilde forvandle hendes Hjerte saavel som hendes Liv til Støv — kort sagt, vilde bringe hende efter en stor Maalestok ind i hendes Faders Forretning. Strax efter — en kold Vinternat, hed det — forbandede den ærværdige Fader hende og kastede hende paa Døren."

Her tilstaaer den analytiske Chemiker, der aabenbart har fattet meget lave Tanker om Mortimers Fortælling, Stødpuderne en Smule Rødvin, som disse, atter alle Fire paa een Gang gaadefuldt rørte, skrue langsomt ned i sig med en eiendommelig Bridning af Nydelse, medens de raabe i Chor: „Videre, videre!"

„En Andens pecuniaire Hjælpekilder vare, som sædvanligt, af meget indskrænket Beskaffenhed. Jeg troer ikke at bruge for stærkt et Udtryk, naar jeg siger, at en Anden var stygt i

Knibe. Ikke desto mindre giftede han sig med den unge Dame, og de beboede et meget beskedent Hus, der sandsynligviis havde en med Gedeblade og Vedbende smykket Veranda, indtil hun døde. Angaaende den opgivne Dødsaarsag maa jeg henvise Dem til Registratoren i den Egn, hvor det beskedne Huus laa; men tidlig Sorg og Bekymring have maaske havt deres Del deri, skjøndt de ikke findes opførte i de linierede Protokoller og trykte Schemata. Dette var utvivlsomt Tilfældet med en Anden; thi han blev saa angreben af Tabet af sin unge Kone, at overlevede han hende et Aar, var det ikke mere."

Der er Noget ved den magelige Mortimer, som synes at antyde, at hvis det gode Selskab paa nogen Maade turde vise sig modtageligt for Indtryk, vilde han, der hører til det gode Selskab, maaskee have den Svaghed at lade sig paavirke af hvad han her fortæller. Det skjules med stort Besvær, men det boer i ham. Heller ikke er den skumle Eugene fri for et vist Anstrøg deraf; thi da den forfærdelige Lady Tippins forsikrer, at hvis en Anden var bleven i Live, vilde hun have strøget ham ud af sin Elskerliste, ligesom ogsaa da den modne unge Dame trækker paa sine Epauletter og leer ad en eller anden hemmelig og fortrolig Bemærkning af den modne unge Gentleman, tiltager hans Skummelhed i en saadan Grad, at han leger helt blodtørstigt med sin Dessertkniv.

Mortimer vedbliver.

„Vi maae nu, som Romanskriverne sige, men som vi Alle ønske, at de vilde lade være at sige, vende tilbage til Manden etsteds fra. Da han var en Dreng paa fjorten Aar og for en billig Penge opdroges i Brüssel paa den Tid, hans Søsters Forstødelse indtraf, varede det en kort Tid, førend han hørte Noget om den — sandsynligviis fra hende selv, da Moderen var død; dog det veed jeg ikke. Ufortøvet undveg han og kom herover. Det maa have været en kjek og snarraadig Knøs, siden han kunde gjøre det muligt at slippe herover med stoppede Lommepenge af fem Sous om Ugen; men muligt gjorde han det og brød ind til sin Fader og talte sin Søsters Sag. Den ærværdige Fader tager

øieblikkeligt sin Tilflugt til at forbande ham og kaste ham paa Døren. Oprørt og forfærdet, flygter Drengen, forsøger sin Lykke, gaaer til Søes, kommer omsider op paa tørt Land mellem Capsvinen som Eiendomsbesidder, Landmand, Viingaardsmand, hvad De nu ville kalde det."

I dette Øieblik høres Fodtrin i Forstuen og Pikken paa Spisestuedøren. Den analytiske Chemiker gaaer hen til Døren, forhandler harmfuldt med den usynlige Pikker, synes at formildes ved at opdage en Grund til Pikningen og gaaer ud.

„Og først forleden Dag blev han opdaget efterat have været fjorten Aar borte fra sit Fædreland."

En Stødpude, der pludseligt forbauser de andre Tre ved at losrive sig og hævde sin Individualitet, spørger: „Hvorledes og hvorfor?"

„Ja rigtigt! Tak, fordi De huskede mig derpaa. Den ærværdige Fader døer."

Dristig af sit Held, siger samme Stødpude: „Naar?"

„Forleden Dag. For ti eller tolv Maaneder siden."

Samme Stødpude spørger med Aandsnærværelse: „Hvoraf?" Men heri omkommer et bedrøveligt Exempel, idet han betragtes af de tre andre Stødpuder med en stenhaard Stirren, og ingen yderligere Opmærksomhed vækker hos nogensomhelst Dødelig.

„Den ærværdige Fader," gjentager Mortimer med en forbigaaende Erindring om, at der er en Finering ved Bordet, og for første Gang henvendende sig til ham, „døer."

Den smigrede Finering gjentager alvorligt „døer," og lægger sine Arme over Kors og sætter sin Pande i Lave til at høre efter som en Forhørsdommer, indtil han atter seer sig forladt i den kolde Verden.

„Hans Testamente findes," siger Mortimer, opfangende Mrs. Podsnaps Gyngehesteøie. „Det er skrevet kort efter Sønnens Flugt. Det overdrager den laveste Række Renovationsbjerge med et Slags Vaaningshus ved deres Fod til en gammel Tjener, der er eneste Executor, og hele den øvrige Formue, der er meget betydelig, til Sønnen. Han bestemmer, at han vil begraves med

visse excentriske Ceremonier og Foranstaltninger imod, at han kunde komme til Live igjen, hvormed jeg ikke vil plage Dem, og det er det Hele, undtagen —" og dermed ender Historien.

Da den analytiske Chemiker kommer ind igjen, see Alle paa ham, ikke fordi Nogen bryder sig om at see paa ham, men paa Grund af den fine Indflydelse i Naturen, som tilskynder Menneskeslægten til at benytte enhver Leilighed til hellere at see paa alt Andet, end paa den Person, der taler til den.

„Undtagen at Sønnens Arv betinges af, at han gifter sig med en Pige, som paa den Tid, da Testamentet blev skrevet, var et Barn paa fire, fem Aar og nu er et giftefærdigt ungt Fruentimmer. Avisbekjendtgjørelser og Undersøgelser opdagede Sønnen i Manden etsteds fra, og for Tiden er han — uden Tvivl i en Tilstand af stor Forbauselse — paa Hjemveien derfra for at arve en meget betydelig Formue og gifte sig."

Mrs. Podsnap spørger, om den unge Person er en ung Person med personlige Yndigheder? Mortimer seer sig ikke istand til at meddele Noget herom.

Mr. Podsnap spørger, hvad der bliver af den meget betydelige Formue for det Tilfælde, at Ægteskabsbetingelsen ikke opfyldes? Mortimer svarer, at ifølge en særlig testamentarisk Clausul vil den i saa Tilfælde tilfalde den ovennævnte gamle Tjener med Forbigaaelse og Udelukkelse af Sønnen, samt at hvis Sønnen ikke havde levet, vilde samme gamle Tjener have været Universalarving.

Ret som det er lykket Mrs. Finering at vække Lady Tippins af en Snorken ved behændigt at lade en Række Fade og Tallerkener glide tværs over Bordet mod hendes Knoer, bemærke Alle, undtagen Mortimer selv, at den analytiske Chemiker paa en spøgelseagtig Maade rækker ham et sammenlagt Papir. Nysgjerrigheden standser Mrs. Finering nogle Øieblikke.

Trods alle Chemikerens Konstgreb, vederqvæger Mortimer sig roligt med et Glas Madeira og vedbliver at være uvidende om det Alles Opmærksomhed beskjeftigende Document, indtil Lady Tippins, der har den Vane at vaagne aldeles bevidstløs, efterat have erindret sig, hvor hun er, og gjenvundet en Opfattelse af de

hende omgivende Gjenstande, siger: „Troløsere Mand, end Don Juan, hvorfor lægger De ikke Mærke til Commandanten?“ Hvorpaa Chemikeren holder Documentet hen under Næsen paa Mortimer, der seer paa ham og siger:

„Hvad er dette?“

Den analytiske Chemiker boier Hovedet og hvidsker.

„Hvem?“ siger Mortimer.

Mortimer stirrer paa ham og aabner Papiret. Læser det, læser det nok en Gang, vender det om for at betragte den ubeskrevne Yderside, læser det tredie Gang.

„Det kommer ganske ualmindeligt beleiligt,“ siger Mortimer og seer sig med et forandret Ansigt om ved Bordet; „det er Slutningen af Historien om den samme Mand.“

„Allerede gift?“ gjætter Een.

„Vil ikke gifte sig?“ gjætter en Anden.

„Codicil mellem Dagrenovationen?“ gjætter en Tredie.

„Aa nei,“ siger Mortimer; „mærkeligt nok tage de Alle feil. Historien er fuldstændigere og endnu mere spændende, end jeg havde troet. Manden er druknet!“

Tredie Kapitel.

Nok en Mand.

Medens Damernes forsvindende Skjørter gik op ad den Fineringske Trappe, dreiede Mortimer, der havde fulgt dem ud af Spisestuen, ind i et Bogværelse med splinternye Bøger i splinternye, rigeligt forgyldte Bind og forlangte at tale med det Bud, der havde bragt Papiret. Det var en Dreng paa omtrent femten Aar. Mortimer saae paa Drengen, og Drengen saae paa de splinternye Pilegrime paa Væggen, der droge til Canterbury, mere i forgyldt Ramme, end i Processión, og mere i Billedskjærerarbeide, end paa Landeveien.

„Hvem har skrevet dette?"

„Jeg, Sir."

„Hvem sagde, at Du skulde skrive det?"

„Min Fader, Jesse Hexam."

„Er det ham, som fandt Liget?"

„Ja, Sir."

„Hvad er Din Fader?"

Drengen betænkte sig, saae bebreidende paa Pilegrimene, som om de havde bragt ham i en lille Forlegenhed, og sagde derpaa, idet han lagde en Fold paa sit høire Buxeben: „Han tjener sit Brød ved Stranden."

„Er det langt?"

„Hvad er langt?" spurgte Drengen, der tog sig i Agt og atter var paa Veien til Canterbury.

„Er der langt til Din Faders, mener jeg?"

„Det er et godt Stykke Vei, Sir. Jeg kjørte herop i en Droschke, Sir, og den venter endnu paa sin Betaling. Vi kunne kjøre tilbage med den, førend De betaler den, hvis De synes. Jeg gik først til Deres Contoir efter Adressen i de Papirer, som fandtes i Lommerne, men der traf jeg kun en Fyr paa min Alder, som sendte mig herhen."

Der var en underlig Blanding hos Drengen af ufuldstændig Vildhed og ufuldstændig Civilisation. Hans Stemme var hæs og plump, hans Ansigt var grovt, og hans undersætsige Skikkelse var klodset, men han var renligere, end andre Drenge af hans Slags; skjøndt stor og rund, var hans Haandskrift god, og han skottede til Ryggene af Bøgerne med en vaagnet Nysgjerrighed, der gjaldt noget Mere, end Bindene. Ingen, der kan læse, betragter en selv paa en Hylde staaende Bog saaledes som den, der ikke kan det.

„Veed Du, om der blev gjort noget Forsøg paa om muligt at bringe ham til Live igjen?" spurgte Mortimer, medens han søgte efter sin Hat.

„Det vilde De ikke spørge om, Sir, hvis De vidste, hvorledes han saae ud. Pharaos Hærskarer, som druknede i det røde Hav, vilde ikke vanskeligere kunne bringes til Live igjen, og har

Lazarus været blot halvt saa langt henne, vilde det Mirakel være det største af alle."

„Hvad for Noget," udbrød Mortimer, vendende sig om med sin Hat paa Hovedet; „Du synes jo at være hjemme i det røde Hav, min unge Ven?

„Jeg har læst derom med Læreren i Skolen," sagde Drengen.

„Og om Lazarus?"

„Ja, om ham med. Men sig det ikke til Fader! Vi vilde aldrig mere faae Ro hjemme, hvis det kom for Dagen. Det er min Søsters Paafund."

„Du synes at have en god Søster."

„Hun er ikke saa daarlig," svarede Drengen; „men kan hun sine Bogstaver, er det ogsaa det Høieste, og dem har jeg lært hende."

Den skumle Eugene var kommen ind med Hænderne i Lommen og havde hørt paa den sidste Del af Samtalen; og da Drengen havde sagt hine henkastede Ord om sin Søster, tog han ham temmelig haardt om Hagen og vendte hans Ansigt i Veiret for at see paa det.

„Naa, det maa jeg sige, Sir!" sagde Drengen, stridende imod; „jeg vil haabe, at De kan kjende mig igjen."

Eugene værdigede ham intet Svar, men gjorde Mortimer det Forslag, at han vilde følge med, hvis han Intet havde derimod, hvorpaa de alle Tre kjørte bort med den Droschke, hvormed Drengen var kommen, de to Venner (fordums Skolekammerater) siddende inden i og røgende Cigarer, og Budet oppe paa Bukken hos Kudsken.

„Lad mig en Gang see," sagde Mortimer, medens de kjørte; „jeg har nu i fem Aar staaet opført paa Listen over de hæderligste Advocater ved den høie Kantslerret, Eugene, og med Undtagelse af, at jeg gjennemsnitligt een Gang hver fjortende Dag har ladet mig consulere gratis angaaende det Testamente, som Lady Tippins agter at oprette, skjøndt hun Intet har at testamentere bort, har jeg ikke havt den mindste Stump af en Forretning, undtagen denne romantiske Sag."

„Og jeg," sagde Eugene, „har havt Bestalling i syv Aar, men har slet ingen Forretning havt og faaer heller aldrig nogen. Og selv om jeg fik en, vilde jeg ikke vide, hvorledes jeg skulde bære mig ad med den."

„Jeg er langtfra vis paa," svarede Mortimer med største Rolighed, „at jeg i denne sidste Henseende har ret Meget forud for Dem."

„Jeg hader," sagde Eugene, læggende sine Ben op paa Forsædet, „jeg hader mit Fag."

„Vil det besvære Dem, om jeg ogsaa lægger mine derop?" spurgte Mortimer. „Tak, jeg hader mit."

„Det blev mig paatvunget," sagde den skumle Eugene, „fordi det antoges, at vi trængte til en Sagfører i Familien, og en net En have vi faaet."

„Det blev mig paatvunget," sagde Mortimer, „fordi det antoges, at vi trængte til en Sagfører i Familien, og en net En have vi faaet."

„Vi ere Fire, som have ladet vore Navne male paa en Dørstolpe paa høire Side af et sort Hul, et Contoir kaldet," sagde Eugene; „enhver af os har en Fjerdepart i en Skriver — Cassim Baba i Roverhulen — og Cassim er det eneste agtbare Medlem af Selskabet."

„Jeg har et Contoir for mig selv," sagde Mortimer, „højt oppe ovenfor en skrækkelig Trappe med Udsigt til en Kirkegaard, og jeg har en hel Skriver for mig selv, og han har ikke Andet at bestille, end at see paa Kirkegaarden, og hvad der skal blive af ham, naar han kommer til moden Alder, kan jeg ikke afgjøre. Om han i denne lurvede Kragerede stedse ponser paa Viisdom, eller stedse ponser paa Mord; om han, efter en saa langvarig, ensom Rugen, vil træde op for at oplyse sine Medmennesker, eller for at forgifte dem, er den eneste tiltrækkende Plet, der viser sig for mit sagmæssige Blik. Maa jeg tænde hos Dem? Tak."

„Og saa snakke Idioter," sagde Eugene, lænende sig bagover, læggende Armene over Kors, røgende med lukkede Øine og talende sagte gjennem Næsen, „om Energi. Er der noget Ord i Ord-

bogen under nogetsomhelst Bogstav fra A til Z, som jeg afskyer, er det Energi. Det er en vedtagen Overtro, noget Papegoiesnak! Hvad Pokker! Skal jeg fare ud paa Gaden, tage det første, det bedste Menneske, jeg møder, og som seer ud til at have Formue, ved Kraven og sige: „Før øieblikkelig Proces, Din Hund, og antag mig til Sagfører, eller jeg bliver Din Død.“ Og dog vilde det være Energi.“

„Netop min egen Anskuelse af Sagen, Eugene. Men viis mig en god Leilighed, viis mig Noget, som virkeligt fortjener, at man er energisk, saa skal jeg vise, hvad Energi er.“

„Det skal jeg med.“

Og det er rimeligt nok, at tituſinde andre unge Mænd indenfor den londonske Brevdistributions Omraade gjorde den samme forhaabningsfulde Bemærkning i Løbet af den samme Aften.

Hjulene rullede og rullede ned forbi Monumentet og Tower og Dokkerne; ned forbi Ratcliffe og Rotherhite; ned forbi hvor opdynget Menneskebærme synes at være bleven skyllet ned fra høiere Steder som ligesaa meget Cloakbundfald og at standse, indtil dens egen Vægt trykkede den ud over Bredden og sænkede den ned i Floden. Ind og ud mellem Skibe, der syntes at være komne i Drift; imellem Bougspryd, der stirrede ind ad Vinduer, og Vinduer, der stirrede ud mod Skibe, rullede Hjulene afsted, indtil de standsede ved et mørkt, af Floden vasket, men ellers slet ikke vasket Hjørne, hvor Drengen steg ned og aabnede Døren.

„De maa gaae Resten af Veien, Sir; det er ikke mange Skridt.“ Han talte i Enkelttallet for at tilkjendegive, at han udtrykkeligt udelukkede Eugene.

„Det er et fordømt affides Sted,“ sagde Mortimer, der gled paa Stenene og Uhumskhederne paa Flodbredden, idet Drengen dreiede hurtigt om Hjørnet.

„Der boer min Fader, Sir, der, hvor Lyset skinner.“

Den lave Bygning saae ud til en Gang at have været en Mølle. En Vorte af raadent Træ midt i dens Pande syntes at antyde, hvor Vingerne havde været, men det Hele kunde kun sees meget utydeligt i Aftenens Mørke. Drengen løftede Dør-

klinken op, hvorpaa de kom ind i et lavt, rundt Værelse, hvor en Mand stod foran en rød Ild, som han saae ned i, og en ung Pige sad og syede. Ilden brændte i en rusten Ildgryde, der ikke passede til Skorstenen, og en simpel Lampe, af Skikkelse som et Hyacinthløg, osede og flimrede i Halsen af en paa Bordet staaende Stendunk. I eet Hjørne var der et Afslukke af Træ, og i et andet Hjørne førte en Trætrappe, der var saa steil og klodset, at den ikke var stort bedre, end en Stige, op ovenpaa. To eller tre gamle Aarer vare stillede op mod Væggen, og paa en anden Side af Væggen stod et lille Kjøkkenbord med en tarvelig Udstilling af det almindeligste Ler- og Kjøkkentøi. Loftet i Værelset var ikke gibset, men bestod af Gulvet i Værelset ovenover, og da dette Gulv var meget bugtet og ujevnt og hvilede paa et stærkt Bjelkelag, gav det Værelset et trykket Udseende, og Loft, Vægge og Gulv, der vare lige oversmurte med Melklatter, Rødkridt, eller en anden lignende Farve, som de havde faaet fra Pakhustiden, saae lige brøstfældige ud.

„Den fremmede Gentleman, Fader."

Skikkelsen ved den røde Ild vendte sig om, løftede sit buskede Hoved i Veiret og saae ud som en Rovfugl.

„Er De Mortimer Lightwood, Esquire, Sir?"

„Mit Navn er Mortimer Lightwood. Er det," sagde Mortimer, skottende noget uhyggelig tilmode til Afslukket, „De har fundet, her?"

„Just ikke her, men tæt herved. Jeg gjør Alting ordentligt. Jeg har anmeldt Omstændigheden for Politiet, og Politiet har taget det i Besiddelse. Der er ikke gaaet Tid til Spilde paa nogen af Siderne. Politiet har allerede ladet det trykke, og her er hvad det Trykte siger derom."

Tagende Dunken med Lampen, holdt han den tæt hen til et Papir paa Væggen med Politioverskriften, **Fundet Lig.** De to Venner læste Bekjendtgjørelsen saaledes som den var opslaaet paa Væggen, og Gaffer læste den, medens han holdt Lyset.

„Kun Papirer havde den Ulykkelige hos sig, seer jeg," sagde Lightwood, skottende fra Beskrivelsen over det Fundne hen paa Finderen.

„Kun Papirer."

Ved disse Ord reiste Pigen sig med sit Sytøi i Haanden og gik ud ad Døren.

„Ikke flere Penge," vedblev Mortimer, „end tre Pence i en af Skjortelommerne."

„Tre. Penny. Stykker," sagde Gaffer Hexam i ligesaa mange Sætninger.

„Buxelommerne tomme og krængede."

Gaffer Hexam nikkede. „Men det er det Almindelige. Om det kommer af Strømmen, kan jeg ikke sige. See her," vedblev han, flyttende Lyset hen til en anden Bekjendtgjørelse, „hans Lommer fandtes tomme og krængede. Og her" — flyttende Lyset hen til nok en — „hendes Lomme fandtes tom og krænget. Og det var ogsaa dennes og dennes. Jeg kan ikke læse, og det kan ogsaa være det Samme, da jeg kjender dem af deres Pladser paa Væggen. Denne var en Matros med to Ankere og et Flag og G. F. T. paa sin Arm. See efter, om det ikke er rigtigt."

„Jo, meget rigtigt."

„Denne var det unge Fruentimmer med de graa Støvler, og hvis Linned var mærket med et Kors. See efter, om det ikke er rigtigt."

„Jo, meget rigtigt."

„Denne er ham, der havde det hæslige Snit over Øiet. Denne er de to unge Søstre, der vare bundne sammen med et Lommetørklæde. Denne er den fordrukne gamle Fyr med Listetøfler og Nathue, der havde tilbudt — det kom senere for Dagen — at gjøre et Hul i Vandet for en halv Pægl Rom, der stod foran ham, og for første og sidste Gang i sit Liv holdt sit Ord. De tapetsere saa noget nær hele Væggen, som De seer; men jeg kjender dem Alle. Dertil er jeg boglærd nok."

Han svang Lyset hen over det Hele, ligesom for at antyde sin boglærde Kundskab, og satte det derefter paa Bordet og blev staaende bagved det og saae vist paa sine Gjester. Han havde den Eiendommelighed tilfælleds med visse Rovfugle, at naar han rynkede sine Bryn, stod hans buskede Kam høiest i Veiret.

„De har dog vel aldrig selv fundet dem Allesammen?“ spurgte Eugene.

Hvortil Rovfuglen langsomt svarede: „Hvad er vel Deres Navn?“

„Det er min Ven, Mr. Eugene Wrayburn,“ tog Mortimer Lightwood til Orde.

„Naa, saa De er Mr. Eugene Wrayburn?“ Og hvad var det saa, Mr. Eugene Wrayburn spurgte mig om?“

„Jeg spurgte Dem simpelt hen, om De selv havde fundet dem Allesammen?“

„Og jeg svarer Dem simpelt hen, de fleste af dem.“

„Troer De, at der i disse Tilfælde forud er blevet begaaet Vold og Tyveri af nogen Betydenhed?“

„Jeg troer slet Ingenting derom,“ svarede Gaffer. „Jeg hører ikke til dem, som troe. Tjente De Deres Brød ved hver eneste Dag i Deres Liv at hale et eller andet op af Floden, vilde De ikke være synderligt forfalden til at troe. Skal jeg vise Vei?“

Idet han som Følge af et Nik af Lightwood aabnede Døren, viste et overordentligt blegt og forstyrret Ansigt sig i denne, et Ansigt, der tilhørte en Mand i heftig Sindsbevægelse.

„Et savnet Lig?“ spurgte Gaffer Hexam, idet han pludseligt blev staaende; „Eller et fundet Lig? Hvilket er det?“

„Jeg veed hverken ud eller ind!“ svarede Manden i en hastig og ivrig Tone.

„Veed hverken ud eller ind?“

„Jeg — jeg — er fremmed her og kjender ikke Veien. Jeg — jeg — ønsker at finde det Sted, hvor jeg kan faae det, der er beskrevet her, at see. Det er muligt, at jeg kjender det. Han snappede efter Veiret og kunde neppe tale, men fremviste et Exemplar af den nyligt trykte Bekjendtgjørelse, der sad endnu ganske vaad paa Væggen. Det var maaskee dens Nyhed eller ogsaa den Nøiagtighed, hvormed han havde iagttaget dens Udseende i Almindelighed, som gjorde, at Gaffer hurtigt fattede Mandens Mening.

„Denne Gentleman, Mr. Lightwood, er her i det samme Ærinde.“

„Mr. Lightwood?“

Under et Ophold betragtede Mortimer og den Fremmede hinanden, men de vare og bleve hinanden ubekjendte.

„Det forekom mig, Sir," sagde Mortimer, brydende den besværlige Taushed med sin luftige Fatning, „som om De gjorde mig den Ære at nævne mit Navn?"

„Jeg gjentog det efter denne Mand."

„De sagde jo, at De var fremmed i London?"

„Aldeles fremmed."

„Søger De en Mr. Harmon?"

„Nei."

„Saa troer jeg at kunne forsikkre Dem, at Deres Ærinde er frugtesløst, og at De ikke vil finde, hvad De frygter at finde. Vil De gaae med os?"

Nogle Bugtninger gjennem forskjellige dyndede Gyder, som gjerne kunde være blevne bundfældede af den sidste ildelugtende Flod, bragte dem til en Politistations Gitterlaage og klare Lygte, hvor de traf Natteinspecteuren med Pen, Blæk og Lineal opgjørende sine Bøger i et Værelse med kalkede Vægge saa flittigt, som om han havde befundet sig i et Kloster oppe paa Toppen af et Bjerg, og ingen hylende Furie af et beruset Fruentimmer havde dundret paa en Celledør i Baggaarden tæt ved ham. Med samme Mine som en til Studeringer ivrigt hengiven Eneboer vendte han sig bort fra sine Bøger for at tilkaste Gaffer et mistroisk Gjenkjendelses-nik, der tydeligt sagde: „Ah, vi vide god Besked om Dig, og en Gang vil Du gjøre for Meget af det," og for at tilkjendegive Mr. Mortimer Lightwood og Venner, at han strax skulde være hos dem. Derpaa sluttede han Linieringen af den Bog, han havde under Hænde (han kunde for den Sags Skyld gjerne have været beskjeftiget med at illuminere en Messebog, saa rolig var han) paa en meget pyntelig og adstadig Maade, som ikke røbede mindste Bevidsthed om Fruentimmeret, der dundrede med forøget Voldsomhed og skreg paa det Frygteligste, at hun vilde have et andet Fruentimmers Lever.

„En Lygte," sagde Natteinspecteuren, tagende sine Nøgler. En ærbødig Drabant bragte Lygten. „Nu, Gentlemen."

Med en af sine Nøgler aabnede han en kjølig Grotte i den ene Ende af Gaarden, og de gik Alle derind, men kom snart ud igjen. Ingen talte, undtagen Eugene, der hvidskede til Mortimer: „Ikke meget værre, en Lady Tippins."

Derpaa tilbage til Klosterets Bogværelse med de kalkede Vægge, hvor Abbeden, medens der endnu skreges paa den begjerte Lever ligesaa lydeligt, som der var blevet skreget paa den, medens de havde betragtet det stumme Skue, de vare komne for at see, gjennemgik Sagens Omstændigheder. Ingen Traad til, hvorledes Liget var kommet i Floden. Meget sjeldent nogen Traad. For sildigt til med Vished at afgjøre, om Legemsbeskadigelserne vare blevne tilføiede før eller efter Døden. Een udmærket chirurgisk Betænkning sagde førend, en anden udmærket chirurgisk Betænkning sagde efter. Hovmesteren ombord i det Skib, hvormed Afdøde var reist som Passager, havde været der for at see ham og kunde beedige hans Identitet. Kunde ligeledes beedige Klæderne. Og derhos, seer De, er der Papirerne. Hvorledes det var gaaet til, at han saa rent forsvandt, da han var gaaet fra Borde, og ikke saaes mere, førend han fandtes i Floden? Naa, havde sandsynligviis været ude paa et lille Eventyr. Havde sandsynligviis anseet det for et uskyldigt Eventyr, havde ikke været kjendt med det Slags Sager, og det var blevet til et ulykkeligt Eventyr. Ligskue i Morgen, og upaatvivleligt en klar Kjendelse.

„Det synes at have revet Deres Ven af Pinden — revet ham rent af Pinden," bemærkede Inspecteuren, da han var færdig med sit Resumée. „Det er virkeligt gaaet ham nær!" Dette sagdes meget sagte og med et forskende Blik (ikke det første) paa den Fremmede.

Mr. Lightwood forklarede, at han ikke var en Ven af ham.

„Ikke?" sagde Inspecteuren med opmærksomt Øre. „Hvor har De da faaet fat paa ham?"

Mr. Lightwood forklarede sig yderligere.

Inspecteuren havde afgivet sin Forklaring og tilføiet hine Ord, idet han havde støttet sine Albuer paa Pulten og stillet

Fingrene paa sin høire Haand op imod Fingrene paa sin venstre. Inspecteuren bevægede kun sine Øine, da han nu, opløftende sin Stemme, tilføiede:

„Faaer De Ondt, Sir? De synes ikke at være vant til det Slags Arbeide?"

Den Fremmede, der med sænket Hoved støttede sig til Kamingesimsen, saae sig om og svarede: „Nei. Det er et skrækkeligt Syn!"

„De ventede at kunne gjenkjende, hører jeg, Sir?"

„Ja."

„Har De gjenkjendt?"

„Nei. Det er et skrækkeligt Syn. O et skrækkeligt, skrækkeligt Syn!"

„Hvem troede De, det kunde have været? spurgte Inspecteuren. „Giv os en Beskrivelse, Sir; maaskee kunne vi hjælpe Dem."

„Nei, nei," svarede den Fremmede; „det vilde være unyttigt. God Nat."

Inspecteuren havde ikke rørt sig og ikke givet nogen Befaling, men Drabanten havde listet sig til at sætte sin Ryg mod Laagen og at lægge sin venstre Arm langs med det Øverste af den og vendte nu med sin høire Haand Lygten, han havde taget fra sin Foresatte, ligesom ganske tilfældigt mod den Fremmede.

„De savnede en Ven, seer De, eller savnede en Fjende, seer De; ellers vilde De ikke være kommen her, seer De. Nu vel, er det da ikke rimeligt nok at spørge, hvem det var?" Saalunde talte Inspecteuren.

„De maa undskylde, at jeg ikke siger Dem det. Ingen kan bedre, end De, indsee, at Familier stundom ikke kunne have Lyst til at offentliggjøre deres Uenigheder og Ulykker, undtagen i yderste Nødstilfælde. Jeg negter ikke, at De opfylder Deres Pligt ved at gjøre mig hint Spørgsmaal; men De vil heller ikke negte, at jeg er berettiget til at beholde Svaret for mig selv. God Nat."

Atter vendte han sig om mod Laagen, hvor Drabanten, med Øinene fæstede paa sin Foresatte, stod som en umælende Billedstøtte.

„I det mindste," sagde Inspecteuren, „har De vel Intet imod at give os Deres Kort, Sir?"

„Det vilde jeg gjerne, hvis jeg havde et, men det har jeg ikke." Han blev rød i Ansigtet og var meget forlegen, da han gav dette Svar.

„I det mindste," sagde Inspecteuren, uden Forandring i Tonefald eller Væsen, „har De vel Intet imod at skrive Deres Navn og Adresse?"

„Nei, slet ikke."

Inspecteuren dyppede en Pen i sit Blækhus, og lagde den nok saa pynteligt paa et Stykke Papir tæt ved Siden af sig. Den Fremmede gik hen til Pulten og skrev — medens Inspecteuren paa skjøns iagttog hvert Haar paa hans Hoved, som bøiedes under Skrivningen — med temmelig rystende Haand: „Mr. Julius Handford, Exchequer Kaffehus, Palace Yard, Westminster."

„Opholder Dem formodentligt der, Sir?"

„Opholder mig der."

„Følgeligen fra Landet?"

„Hvad behager? Ja — fra Landet."

„God Nat, Sir."

Drabanten tog sin Arm til sig og aabnede Laagen, og Mr. Julius Handford gik ud.

„Reservebetjent!" sagde Inspecteuren. „Gjem dette Stykke Papir, hold Øie med ham uden at fornærme, forvis Dem om, at han virkeligt boer der, og skaf Dem Kundskab om Alt, hvad De kan, ham angaaende." Drabanten gik, og Inspecteuren som pludseligt igjen blev til den stilfærdige Abbed i dette Munkekloster, dyppede sin Pen i sit Blæk og tog atter fat paa sine Bøger. De to Venner, der havde iagttaget ham, mere morende sig over hans fagmæssige Væsen, end mistroiske mod Mr. Julius Handford, spurgte ham, før de gik, om han troede, at der var Noget, som virkeligt saae slemt ud her?

Abbeden svarede med Forbeholdenhed, at det kunde han ikke sige. Var det et Mord, kunde Enhversomhelst have begaaet det. Indbruds- og Lommetyverier krævede Læretid, Mord ikke. Det

vidste vi Alle. Havde seet Snese Mennesker komme for at gjenkjende, men Ingen seet greben paa denne eiendommelige Maade. Kunde imidlertid have været Maven, ikke Sjælen. Hvis saa var, daarlig Mave. Men der gaves alle Slags daarlige Ting. Skade, at der ikke var et sandt Ord i den Overtro, at Lig blødte, naar de berørtes af den rette Mands Haand; man fik aldrig Tegn af et Lig. Man kunde faae Spektakler nok af saadanne som hun — hun vilde nu tage paa Vei hele Natten (hermed mente han de dundrende Forlangender om Leveren), men man fik aldrig Noget ud af et Lig, om det saa varede aldrig saa længe.

Da der ikke var Mere at gjøre, førend Ligskuet skulde holdes næste Dag, gik de to Venner deres Vei, og Gaffer Hexam og hans Søn deres. Men da de kom til det sidste Hjørne, bød Gaffer sin Søn at gaae hjem, medens han selv gik ind i et vattersottigt, ud over Gaden udbulnende Værtshus med røde Vinduesgardiner „efter en Pægel."

Drengen lettede paa den Klinke, paa hvilken han tidligere havde lettet, og saae sin Søster atter sidde ved Ilden med sit Sytøi. Hun løftede sit Hoved i Veiret, da han traadte ind og spurgte:

„Hvor gik Du hen, Liz?"

„Jeg gik ud i Mørket."

„Det havde Du ikke behøvet. Alt gik nok saa godt."

„En af de fremmede Gentlemen, han, som ikke talte, medens jeg var inde, saae saa vist paa mig, at jeg blev bange for, at han skulde mærke, hvad mit Ansigt mente. Dog det kan nu være det Samme, bryd Dig ikke om mig, Charley! Jeg rystede ganske anderledes, da Du tilstod for Fader, at Du kunde skrive lidt."

„Ah, men jeg stillede mig an, som om jeg skrev saa daarligt, at det var knapt nok, at Nogen kunde læse det. Og jo langsommere jeg skrev, og jo mere jeg smurte mine Fingre til, desto bedre syntes Fader om det, medens han stod og saae paa mig."

Pigen lagde sit Sytøi fra sig, flyttede sin Stol tæt hen til hans ved Ilden og lagde venligt sin Arm paa hans Skulder.

„Du vil jo bruge Tiden godt, Charley, ikke sandt?"

„Om jeg vil? Det var ogsaa at spørge om! Gjør jeg det kanskee ikke?"

„Jo, Charles, jo. Du er meget flittig med Din Lærdom. Og jeg er ogsaa ret flittig, Charley, og ponser og tænker paa (sommetider vaagner jeg midt om Natten for at tænke derpaa), hvorledes jeg skal tjene en Shilling hist og en Shilling her for at faae Fader til at troe, at Du begynder at fortjene Noget nede ved Stranden."

„Du er Faders Yndling og kan faae ham til at troe, hvad det skal være."

„Gid jeg kunde, Charley. For kunde jeg faae ham til at troe, at Lærdom er en god Ting, og at vi burde føre et bedre Levnet, vilde jeg næsten gjerne døe."

Snak ikke saa tosset om at døe, Liz."

Hun lagde sine foldede Hænder paa hans Skulder og sin fyldige brune Kind ovenpaa dem, medens hun saae ned paa Ilden og i dybe Tanker vedblev:

„Naar Du om Aftenen er i Skole, Charley, og Fader —"

„Ovre i de Sex Lystige Sjouere," tog Drengen til Ordе med et Kast bagover med sit Hoved i Retning af Værtshuset.

„Ja. Naar jeg saa sidder ved Ilden, synes mig, at jeg i de brændende Kul seer — ligesom der, hvor det nu gløder saa stærkt —"

„Det er Gas, er det," sagde Drengen, „som kommer fra et lille Stykke Skov, der har ligget under Dyndet, siden det sattes under Vand i Noahs Arks Dage. See her! Naar jeg tager Ildragen — saaledes — og giver det et Stød —"

„Forstyr det ikke, Charley, ellers blusser det op i Lue. Det er det stærke Skjær tæt derved, som kommer og gaaer, jeg mener. Naar jeg seer paa det om Aftenen, bliver det ligesom til Billeder for mig, Charley."

„Viis mig et Billede," sagde Drengen. „Siig mig, hvor jeg skal søge efter det."

„Ah, dertil behøver Du mine Øine, Charley."

„Saa bliv ved da og fortæl mig, hvad Dine Øine faae ud deraf."

„Det er Dig og mig, Charley, da Du var en ganske lille Dreng, som aldrig havde kjendt sin Moder —"

„Kom ikke og fortæl mig, at jeg ingen Moder har kjendt," afbrød Drengen hende; „for jeg har kjendt en lille Søster, der var baade Søster og Moder for mig."

Pigen smilte henrykt, og hendes Øine fyldtes med glade Taarer, da han kjærligt lagde begge sine Arme om hendes Liv og holdt hende saaledes.

„Det er Dig og mig, Charley, saaledes som vi, naar Fader var paa Arbeide og havde lukket os ude, for at vi ikke skulde stikke Ild i os eller falde ud ad Vinduet, sadde paa Dørtrinnet, eller paa andre Gadedørstrapper, eller nede ved Flodbredden, eller spadserede omkring for at forslaae Tiden. Du er temmelig tung at bære, Charley, og jeg er ofte nødt til at hvile mig. Sommetider blive vi søvnige og falde i Søvn i en Krog, sommetider ere vi meget sultne, sommetider ere vi lidt bange, men hvad der er strengest for os, er Kulden, kan Du huske det, Charley?"

„Jeg kan huske", svarede Drengen, trykkende hende to eller tre Gange ind til sig, „at jeg laa gjemt under et lille Shawl, og at der var varmt der."

„Sommetider regner det, og saa krybe vi ind under en Baad eller deslige; sommetider er det mørkt, og saa sætte vi os under en Gaslygte og see paa Folk, medens de gaae gjennem Gaderne. Tilsidst kommer Fader og bringer os hjem. Og hjemme synes der at være saa lunt, efterat vi have været ude! Og Fader trækker mine Sko af og tørrer mine Fødder ved Ilden og lader mig sidde ved Siden af sig medens han røger sin Pibe, længe efterat Du er kommen i Seng, og jeg lægger Mærke til, at Faders Haand er stor, men aldrig tung, naar den rører ved mig, og at Faders Stemme er grov, men aldrig vred, naar den taler til mig. Saaledes voxer jeg op, og lidt efter lidt faaer Fader Tillid til mig og gjør mig til sin Fortrolige og slaaer mig ikke en eneste Gang, hvor hidsig han saa bliver."

Den lyttende Dreng gav sig her til at knurre, som om han vilde sige: „Men mig slaaer han dog!“

„Det er nogle af Billederne af hvad der er skeet, Charley.“

„Bliv ved,“ sagde Drengen, „og viis mig et Spaadomsbillede, et Billede af Fremtiden.“

„Nu vel da. Saaledes bliver jeg ved og stræber med Fader, fordi Fader holder af mig, og jeg holder af Fader. Jeg kan ikke faa meget som læse i en Bog, fordi Fader, hvis jeg havde lært det, vilde have troet, at jeg vilde forlade ham, og jeg da vilde mistet min Indflydelse. Jeg har ikke den Indflydelse, jeg gjerne vilde have, jeg kan ikke forhindre visse skrækkelige Ting, som jeg gjerne vilde forhindre, men jeg bliver ved med Haab og Fortrøstning om, at den Tid vil komme. Imidlertid mærker jeg, at jeg i visse Henseender er en Støtte for Fader, og at han, hvis jeg ikke vedblev at være ham tro, vilde, ligesom af Hevngjerrighed eller af Sorg, eller af begge Dele, skeie ud og blive ond.“

„Viis mig nogle af Spaadomsbillederne om mig.“

„Jeg var lige ved at komme til dem, Charley,“ sagde Pigen, der ikke havde forandret sin Stilling, siden hun havde begyndt, og nu rystede sørgmodigt paa Hovedet; „de andre vare kun Indledningen. Der er Du —“

„Hvor er jeg, Liz?“

„Endnu bestandigt nede i Hulningen ved Luen.“

„Der synes at være en Pokkers Del nede i den Hulning ved Luen,“ sagde Drengen, skottende fra hendes Øine hen til Ildgryden, hvis lange, tynde Ben gave den et gyseligt Udseende, ligesom en Benrad.

„Der er Du, Charley, og arbeider Dig, uden at Fader veed af det, frem i Skolen, og Du tager Præmier, og det gaaer Dig bedre og bedre, og Du bliver — hvad var det Du kaldte det, da Du fortalte mig det?“

„Ha, ha, ha! Spaadomskonsten kan ikke huske det!“ udbrød Drengen, der ligesom oplivedes af denne Mangel ved Hulningen nede ved Luen. „Dux“!

„Du bliver Dux, og det gaaer Dig fremdeles bedre og

bedre, og Du bliver en Lærer, fuld af Lærdom og Anseelse. Men Fader er længe før kommen efter Hemmeligheden, og den har adskilt Dig fra Fader og fra mig."

„Nei, den har ikke!"

„Jo den har, Charley. Jeg seer saa tydeligt som det kan være, at Din Vei ikke er vor Vei, og at selv om vi kunde formaae Fader til at tilgive Dig, at Du havde valgt den (hvad vi aldrig vilde kunne), vilde denne Din Vei formørkes af vor Vei. Men jeg seer ogsaa, Charley —"

„Endnu bestandigt saa tydeligt, som det kan være, Liz?" spurgte Drengen spøgende.

„Ja, endnu bestandigt. At det er en stor Ting at have løsrevet Dig fra Faders Levemaade og gjort en ny og god Begyndelse. Derfor, Charley bliver jeg alene tilbage hos Fader, støtter ham saa meget, jeg formaaer, stræber efter at faae større Indflydelse, end jeg har, og haaber, at jeg ved et eller andet heldigt Tilfælde, eller naar han bliver syg, eller naar — jeg veed ikke hvilket — skal formaae ham til at ønske at foretage sig noget Bedre."

„Du sagde, at Du ikke kunde læse i en Bog, Lizzie. Din Samling af Bøger er nok nede i Hulningen i Luen."

„Det vilde være mig meget kjært at kunne læse i virkelige Bøger. Min Mangel paa Lærdom gaaer mig meget nær, Charley, men den vilde gaae mig endnu meget mere nær, dersom jeg ikke vidste, at den var et Baand mellem mig og Fader. — Tys! Faders Fodtrin!"

Da det nu var over Midnat, fløi Rovfluglen strax til Rede. Næste Middag viste den sig atter i de Sex Lystige Sjouere i den for den ikke nye Egenskab af Vidne ved et Ligskue.

Foruden selv at optræde som Vidne, knyttede Mr. Mortimer Lightwood til denne Rolle den udmærkede Sagførers, der overværede Forhandlingerne paa den Afdødes Arvingers Vegne, saaledes som det vedbørligen berettedes i Bladene. Inspecteuren overværede ligeledes Forhandlingerne, men beholdt sine Jagttagelser ganske for sig selv. Da Mr. Julius Handford havde opgivet sin

Adresse rigtigt og befandtes at være i solvente Omstændigheder hvad hans Regning angik, skjøndt man ikke vidste Andet om ham i Hotellet, end at han levede meget stille, var han ikke bleven tilsagt til at møde og var kun tilstede i Inspecteurens Hukommelses Skygger.

Sagen gjordes tiltrækkende for Almenheden ved Mr. Mortimer Lightwoods Vidnesbyrd om de Omstændigheder, under hvilke den Afdøde, Mr. John Harmon, var vendt tilbage til England, til hvilke Omstændigheder udelukkende privat Eiendomsret i flere Dage hævdedes ved Spiseborde af Finering, Twemlow, Podsnap og alle Støbpuderne, der Alle fortalte dem uforeneligt med hinanden og modsigende sig selv indbyrdes. Den gjordes endvidere tiltrækkende ved den af Hovmesteren paa Skibet, Job Potterson, og en Passager, en vis Mr. Jakob Kibble, afgivne Forklaring om, at den afdøde Mr. John Harmon havde i en Badsæk, hvormed han var gaaet fra Borde, medbragt den ved det tvungne Salg af hans lille Landeiendom indkomne Sum, der havde udgjort over syvhundrede Pund i rede Penge. Den gjordes yderligere tiltrækkende ved den mærkelige Omstændighed, at Jesse Hexam havde fisket saamange Lig op af Themsen, saa en henrykt Beundrer, der underskrev sig „En Ven af Begravelse" (maaskee en Bedemand), tilstillede Redacteuren af Times atten Postfrimærker og fem „Nu vel, Sir."

I Henhold til de fremkomne Oplysninger erklærede Juryen, at Mr. John Harmons Lig var blevet fundet flydende i Themsen i stærk opløst Tilstand og saare ilde medhandlet, og at bemeldte Mr. John Harmon var kommen af Dage under høist mistænkelige Omstændigheder, hvorvel det ikke var blevet oplyst, ved hvis Haand, eller paa hvilken nærmere betegnet Maade. Og til sin Kjendelse føiede Juryen (hvad Inspecteuren syntes at finde meget fornuftigt) en Anbefaling til Indenrigsministeriet om at udlove en Belønning for Løsningen af Gaaden. Otteogfyrgetyve Timer derefter udlovedes der ethundrede Pund tilligemed Benaadning til den eller dem med Undtagelse af den egentlige Gjerningsmand eller de egentlige Gjerningsmænd, og saa fort videre i sædvanlig Form.

Denne Kundgjørelse gjorde Inspecteuren yderligere flittig og foranledigede ham til at staae og gruble paa Flodtrapper og Gader, luske om i Baade og sætte dette og hint sammen. Men i Forhold til det Held, hvormed man sætter dette og hint sammen, faaer man enten en Qvinde og en Fisk, Hver for sig, eller en Havfrue som Helhed. Og Inspecteuren kunde ikke fremvise noget Bedre, end en Havfrue, som ingen Dommer eller Jury vilde troe paa.

Saaledes gik, ligesom de Strømkæntringer, paa hvilke det var blevet bragt til Menneskenes Kundskab, Harmon-Mordet, som det nu i Almindelighed kaldtes, op og ned som Ebbe og Flod, snart i Byen, snart ude paa Landet, snart blandt Paladser, snart blandt Hytter, snart blandt Lorder og Ladyer og fine Folk, snart blandt Dagleiere, Haandværkere og Sjouere, indtil det omsider efter en lang Mellemtid af slæk Vande drev til Søes og forsvandt.

Fjerde Kapitel.

Familien R. Wilfer.

Reginald Wilfer er et Navn med en temmelig storartet Klang, der ved første Bekjendtskab vækker Forestillinger om Mindetavler i Landsbykirker, Indskrifter i farvede Glasruder og i Almindelighed om de de Wilfer'er, der kom herover med Erobreren; thi det er en mærkelig generalogisk Kjendsgjerning, at Ingen de Noget er kommen herover med nogensomhelst Anden.

Men Familien Reginald Wilfer var af en saa simpel Oprindelse og Bestilling, at dens Forfædre havde i flere Slægtfølger beskedent ernæret sig af Dokkerne, Accisecontoiret og Toldboden, og den nuværende R. Wilfer var en fattig Contoirbetjent, ja saa fattig, at han, da han havde en indskrænket Lønning og en uindskrænket Børneflok, endnu aldrig havde naaet sin Ærgjerrigheds beskedne Formaal, det, at gaae med et fuldstændigt Sæt nye Klæ-

der, Hat og Støvler derunder indbefattede, paa een Gang. Hans sorte Hat var brun, førend han kunde faae Raad til en Kjole; hans Benklæder vare hvide i Sømmene og paa Knæene, førend han kunde kjøbe sig et Par Støvler; hans Støvler vare opslidte, førend han kunde traktere sig med et Par nye Buxer, og naar han arbeidede sig op til Hatten, tjente denne skinnende moderne Gjenstand til Tag over en gammel Ruin fra forskjellige Tidsrum.

Hvis den een Gang for alle vedtagne Cherub kunde blive voxen og klædt paa, kunde den photographeres som et Portrait af Wilfer. Hans pluskjævede, glatte, enfoldige Ydre var en Grund til, at han stedse behandledes med Nedladenhed, naar han ikke reent oversaaes. En Fremmed, der var kommen ind i hans fattige Stue ved Lag Klokken Ti om Aftenen, vilde have undret sig over at see ham endnu sidde oppe og spise Aftensmad. Saa drengeagtig var han i sine Krumninger og Legemsforhold, at havde hans fordums Skolelærer mødt ham i Cheapside, vilde han ikke have kunnet modstaae Fristelsen til at prygle ham paa Stedet. Han var, kort sagt, den een Gang for alle vedtagne Cherub efter den ommeldte forudsatte Opvæxt, noget graahaaret, med Mærker af Sorg i sit Ansigt og i afgjort insolvente Kaar.

Han var undselig og vedkjendte sig ugjerne Navnet Reginald, da det forekom ham at være altfor ærgjerrigt og overmodigt. Ved sin Underskrift betjente han sig kun af Begyndelsesbogstavet R. og betroede alene udkaarne Venner under Fortroligheds Segl hvad det betydede. Heraf var der i Omegnen af Mincing Lane opstaaet den skjemtsomme Vane at danne Fornavnet til ham af Participier og Adjectiver, der begyndte med R. Nogle af dem vare mere eller mindre passende, saasom Raadvild, Rusten, Rund, Rødmusset, medens det Spydige ved andre hidrørte fra deres Uanvendelighed paa ham, saasom: Rasende, Raslende, Rap, Ridderlig. Men hans almindeligste Navn var Rumty, hvilket en livsglad, i Forbindelse med Droguerimarkedet staaende Gentleman havde tildelt ham som Begyndelsen af et selskabeligt Chor, hvis Ledelse havde ført denne Gentleman ind i Berømmelsens Tempel, og hvorpaa det udtryksfulde Omqvæd var:

„Rumtydi, rumtydi, row dow dow,
Synger nu Alle, bow wow wow."

Han tiltaltes derfor stedse, endog i mindre Forretningsskrivelser, som „Bedste Rumty," til Svar paa hvilke han adstadigen underskrev sig, „Deres hengivne R. Wilfer."

Han var Contoirbetjent hos Droguerifirmaet Chickfey, Finering og Stobbles. Hans tidligere Principaler vare Begge gaaede i Compagni med Finering, der havde været deres Handelsreisende og Commissionsagent og udmærket sin Erhvervelse af den øverste Magt ved at bringe en Mængde Speilglasruder og polerede Mahognikillerum samt en umaadeligt stor blank Dørplade ind i Forretningen.

En Aften lukkede R. Wilfer sin Pult af og begav sig, efterat have stukket sit Nøgleknippe i Lommen, som om det kunde været hans Top, til sit Hjem. Hans Hjem laa i Holloway Regionen Norden for London og adskiltes den Gang fra dette ved Marker og Træer. Mellem Battle Bridge og den Deel af Holloway Districtet, hvor han boede, var der en Strækning udenbyes Sahara, hvor der brændtes Tag- og Mursten, kogtes Ben, bankedes Tæpper, harpedes Grus, holdtes Hundekampe og opdyngedes Dagrenovation. Strøifende Randen af den Vei, han fulgte, medens Skinnet fra Teglovnene frembragte brandgule Striber i Taagen, sukkede R. Wilfer og rystede paa Hovedet.

„Aa," sagde han, „mange Ting kunde være anderledes!"

Med hvilken Betragtning over Menneskelivet, der vidnede om et ham ikke udelukkende tilhørende Kjendskab til dette, han skyndte sig det bedste, han kunde, til Maalet for sin Vandring.

Mrs. Wilfer var naturligviis en høi og kantet Kone. Da hendes Ægteherre var cherubisk, var hun nødvendigviis majestætisk ifølge den Regel, der i ægteskabelig Henseende forbinder Modsætninger. Hun var meget tilbøielig til at binde sit Hoved ind i et Lommetørklæde, som knyttedes under Hagen, hvilket Hovedtøi i Forening med et Par Handsker, der brugtes inden Døre, hun syntes at betragte som baade et Slags Rustning mod Ulykken (idet hun uforanderligt anlagde det, naar hun var forstemt eller i

Forlegenhed) og som et Slags Galladragt. Det var derfor med en vis Forknyttelse hendes Mand saae hende saaledes heroisk paaklædt, da hun satte sit Lys fra sig i en lille Forstue og gik ned ad Dørtrappen og over den lille Gaardsplads, for at aabne Porten for ham.

Der var Noget i Veien med Husdøren; thi R. Wilfer blev staaende paa Trappen, stirrede paa den og udbrød:

„Hvad er det?"

„Ja," sagde Mrs. Wilfer, „Manden kom selv med en Tang og brækkede den af og tog den med. Han sagde, at da han ikke ventede nogensinde at faae Betaling for den, men havde faaet en Bestilling paa nok en Pigeskole-Dørplade, var det bedst for alle Parter, at han tog den med og polerede den op."

„Det var det maaskee ogsaa, kjære Kone; hvad mener Du?"

„Du er Herre her, R. W.," svarede hans Kone; „det er som Du, ikke som jeg mener. Det havde maaskee været bedre, om Manden ogsaa havde taget Døren med?"

„Døren kunde vi ikke have undværet, kjære Kone."

„Kunde vi ikke?"

„Men, min Bedste, hvor kunde vi det?"

„Det er som Du, ikke som jeg mener, R. W." Med disse ydmyge Ord gik den pligttro Hustru foran ham ned ad nogle Trappetrin til et lille Værelse, halvt Kjøkken, halvt Dagligstue, i Kjelderetagen, hvor en Pige paa omtrent nitten Aar med en overordentligt smuk Skabning og et ligesaa smukt Ansigt, men med et utaalmodigt og heftigt Udtryk i baade sit Ansigt og sine Skuldre) der hos hendes Kjøn og i hendes Alder meget let blive et Udtryk for Misfornøielse) sad og spillede Dam med en yngre Pige, der var den Yngste af Huset Wilfer. For ikke at belemre denne Side med en Opregning af Wilfer'ne i det Enkelte, maa det for Øieblikket være nok at bemærke, at de Øvrige vare hvad der kaldes „ude i Verden" paa forskjellige Maader, og at de vare mange, ja saa mange, at naar et af hans kjærlige Børn kom for at hilse paa ham, syntes R. Wilfer i Almindelighed, efter en Smule Regning i Hovedet at sige til sig selv: „O der

er nok en af dem!" forend han høit tilføiede: „Hvorledes har Du det, John," eller Susan, ligesom det kunde falde sig.

„Naa, Pigeborn," sagde R. W., „hvorledes have I det i Aften? Hvad jeg tænkte paa, kjære Kone," sagde han derpaa til Mrs. Wilfer, der allerede sad med foldede Handsker i en Krog, „var, at, da vi have faaet vor første Sal leiet saa godt ud og nu ingen Plads have, hvor Du kunde undervise Elever, selv om Elever —"

„Melkemanden sagde, at han vidste to unge Damer af største Agtbarhed, som søgte et Institut, og han fik et Kort med," tog Mrs. Wilfer til Orde med streng Ensformighed i sin Tone, som om hun oplæste en Parlamentsact. „Siig Din Fader, om det var i Mandags, Bella."

„Men vi have ikke siden hørt Noget fra dem, Moder," sagde Bella, den ældste af de to Piger.

„Og desuden, kjære Kone," indvendte hendes Ægtefælle, „naar Du ikke har Plads til to unge Personer —"

„Undskyld mig," tog Mrs. Wilfer atter til Orde, „det var ingen unge Personer; det var to unge Damer af største Agtbarhed. Siig Din Fader, Bella, om det ikke var det, Melkemanden sagde."

„Det gjør jo Intet til Sagen, kjære Kone."

„Jo det gjør," sagde Mrs. Wilfer med den samme indtrængende Ensformighed i sin Tone. „Undskyld."

„Jeg mener, kjære Kone, at det ikke gjør Noget til Sagen med Hensyn til Pladsen. Har Du ikke Plads til to ungdommelige Medskabninger, om de end ere nok saa agtbare, hvilket jeg ikke drager i Tvivl, hvor vil Du saa gjøre af disse ungdommelige Medskabninger? Mere har jeg ikke at sige, og siger dette kun," sagde hendes Mand i en paa een Gang fortrolig, indsmigrende og overbevisende Tone, — „hvori Du sikkert vil være enig med mig, min Bedste, — fra en Medskabnings Synspunkt betragtet, kjære Kone."

„Jeg har intet Mere at sige," svarede Mrs. Wilfer med en from, eftergivende Bevægelse med sine Handsker. „Det er som Du, ikke som jeg mener, R. W."

I det Samme blev Miss Bella pustet og mistede tre Brikker paa een Gang, hvilken Modgang, der forøgedes ved at hendes Modstander fik Dam, foranledigede bemeldte unge Dame til at støde Brædtet og Brikkerne ned paa Gulvet, hvorfor hendes Søster lagde sig paa Knæ for at samle dem op.

„Stakkels Bella!" sagde Mrs. Wilfer.

„Og maaskee ogsaa stakkels Lavinia, kjære Kone?" yttrede R. W.

„Undskyld," sagde Mrs. Wilfer, nei!"

Det var en af den værdige Kones Eiendommeligheder, at hun besad en forbausende Evne til at tilfredsstille sine mørke eller verdsligsindede Stemninger ved at ophøie sine egne Børn, hvilket hun nu skred til at gjøre paa følgende Maade.

„Nei, R. W. Lavinia har ikke kjendt den Modgang, Bella har kjendt. Den Modgang, Din Datter Bella har havt, er maaskee uden Lige og er bleven baaret ædelt, kan jeg gjerne sige. Naar Du seer Din Datter Bella i sin sorte Kjole, som bæres alene af hende i hele Familien, og naar Du erindrer Dig de Omstændigheder, der have bragt hende til at bære den, og naar Du veed, hvorledes disse Omstændigheder ere blevne baarne, saa læg Dit Hoved paa Din Pude, R. W., og siig: „Stakkels Lavinia!"

Her yttrede Miss Lavinia i sin knælende Stilling under Bordet, at hun ingen Lyst havde til at blive „staklet af Fader, eller Nogen."

„Det er jeg overbeviist om, mit Barn," svarede hendes Moder; „thi Du har et kjekt, modigt Sind. Og Din Søster Cecilia har et kjekt, modigt Sind af en anden Art, et opoffrende Sind, et skjønt Sind! Cecilias Selvopoffrelse aabenbarer en ren, qvindelig Charakter, hvortil der kun sjeldent findes Mage og som aldrig kan overgaaes. Jeg har her i min Lomme et Brev fra Din Søster Cecilia, som jeg fik i Formiddags — fik tre Maaneder efter hendes Bryllup, stakkels Barn! — hvori hun skriver mig, at hendes Mand helt uventet maa tage sin forarmede Tante i Huset til sig. „Men jeg skal vise mig trofast imod ham, Moder," skriver hun rørende; „jeg vil ikke forlade ham; jeg tør

ikke glemme, at han er min Ægtefælle. Lad hans Tante komme!" Dersom det ikke er rørende, dersom det ikke er qvindelig Opoffrelse —! „Den gode Dame slog ud med sine Handsker i Bevidstheden om Umuligheden af at sige Mere og bandt Lommetørklædet sammen om sit Hoved med en strammere Knude under sin Hage.

Bella, der nu sad paa Kamintæppet for at varme sig, med sine brune Øine fæstede paa Ilden og en Haandfuld af sine brune Lokker i Munden, lo herover og surmulede derpaa og gav sig halvveis til at græde.

„Skjøndt Du ingen Medlidenhed har med mig, Fader," sagde hun, „er jeg dog en af de ulykkeligste Piger, der nogensinde have levet. Du veed, hvor fattige vi ere" (det gjorde han sandsynligviis, da han havde en vis Følie til at vide det), „og hvilken Udsigt til Rigdom jeg havde, og hvorledes den forsvandt, og hvorfor jeg sidder her i denne tosfede Sørgekjole — som jeg hader! — som et Slags Enke, der aldrig har været gift. Og dog har Du ikke Medlidenhed med mig. — Jo Du har, jo Du har."

Denne pludselige Forandring foraarsagedes af hendes Faders Ansigt. Hun holdt inde for at trække ham ned fra hans Stol i en for Qvælning høist gunstig Stilling og give ham et Kys og et Par Klap paa Kinden.

„Men Du bør have Medlidenhed med mig, Fader."

„Det har jeg jo ogsaa, Barn."

„Ja, og jeg siger, at Du bør. Havde man bare ladet mig skjøtte mig selv og ikke sagt mig Noget derom, vilde det have havt langt mindre at betyde. Men den ækle Lightwood anseer det for sin Pligt, som han siger, at skrive og fortælle mig, hvad jeg har i Vente, og saa nødes jeg til at slaae op med George Sampson."

Her dukkede Lavinia op med den sidste reddede Dambrik og sagde: „Du brød Dig jo slet ikke om George Sampson, Bella."

„Og har jeg vel sagt det, Miss?" Derpaa tilføiede hun, atter surmulende og med Lokkerne i Munden: „George

Sampson gjorde meget af mig og beundrede mig meget og fandt sig i alle mine Indfald."

„Du var streng nok imod ham," tog Lavinia atter til Orde.

„Har jeg vel sagt Andet, Miss? Jeg giver mig ikke ud for at have været forelsket i George Sampson, men siger kun, at George Sampson var bedre, end Ingenting."

„Du viste ham ikke, engang, at Du tænkte det om ham," tog Lavinia atter til Orde.

„Du er et Brøvl og en lille Idiot," svarede Bella, „ellers vilde Du ikke snakke saa dumt. Hvad vilde Du, at jeg skulde gjøre? Vent, til Du bliver voxen, og tal ikke om, hvad Du ikke forstaaer Dig paa. Du røber kun Din Uvidenhed!" Derpaa klynkede hun igjen og bed af og til i Lokkerne og holdt inde for at see, hvor Meget der var bidt af. „Det er en Skam! Der har aldrig været Mage til Gjenvordighed! Jeg vilde ikke tage mig det saa nær, hvis det ikke var saa latterligt. Det var latterligt nok, at en Fremmed skulde komme og gifte sig med mig, enten han vilde eller ikke. Det var latterligt nok at vide, hvor pinligt dette Mode vilde blive, og at ingen af os kunde foregive at nære en ægte Tilbøielighed. Det var latterligt nok at vide, at jeg ikke vilde kunne lide ham — hvor skulde jeg kunne lide ham, testamenteret som jeg er bleven ham, ligesom et Dusin Sølvskeer, og naar Alting var skaaret i Stykker og tørret iforveien ligesom Orangeskaller. Nogle nette Orangeblomster!*) Alle disse Latterligheder kunde være blevne undgaaede ved Hjælp af Pengene; thi jeg holder af Penge og trænger til Penge — trænger skrækkeligt til dem. Jeg hader Fattigdom, og vi ere fornedrende fattige, frastødende fattige, ynkeligt fattige, bestialsk fattige. Men her staaer jeg tilbage blandt alle Stillingens latterlige Sider og med denne latterlige Kjole oven i Kjøbet! Og var Sandheden kommen for Dagen, medens Byen var fuld af Harmon-Mordet og Folk anstillede Betragtninger over, hvorvidt det var et Selvmord, er jeg vis paa, at de uforskammede Gjekke i Club-

*) Til den engelske Brudekrands høre Orangeblomster. O. A.

berne og paa andre Steder vilde have gjort Løier med, at den ulykkelige Skabning havde foretrukket en vaad Grav for mig. Det skulde ikke undre mig, om de have taget sig saadanne Friheder; det er rimeligt nok. Det er sandeligt meget haardt, og jeg er en høist ulykkelig Pige. At tænke sig at være et Slags Enke, uden nogensinde at have været gift! Og at tænke sig at være saa fattig som nogensinde og oven i Kjøbet at gaae i Sorg for en Mand, jeg aldrig har seet, og som jeg vilde have hadet — for hans eget Vedkommende — hvis jeg havde faaet ham at see!"

Den unge Dames Klager afbrødes her af en Kno, som bankede paa den halvt aaben staaende Dør til Værelset. Knoen havde allerede banket to eller tre Gange, men var ikke bleven hørt.

„Hvem er det?" sagde Mrs. Wilfer i sin Parlamentsactstone. „Kom ind!"

Da en Herre nu traadte ind, foer Miss Bella op fra Kaminteppet med et kort og skarpt Udraab og samlede de forbidte Lokker sammen paa deres rette Plads paa hendes Hals.

„Tjenestepigen lukkede mig ind, da jeg kom, og viste mig herhen, idet hun sagde, at jeg ventedes. Men jeg burde maaskee have bedet hende melde mig."

„Undskyld," svarede Mrs. Wilfer „paa ingen Maade. To af mine Døttre! R. W., dette er den Gentleman, som har leiet Din første Sal. Han var saa artig at ville komme i Aften paa den Tid, Du var hjemme."

En mørkladen Gentleman. Tredive Aar i det Høieste. Et udtryksfuldt, man kunde gjerne sige smukt Ansigt. Et meget daarligt Væsen. I høieste Maade tvungent, tilbageholdent, keitet og forlegent. Hans Øine fæstede sig et Øieblik paa Miss Bella og derefter paa Gulvet, medens han talte med Herren i Huset.

„Da jeg er fuldkomment tilfreds, Mr. Wilfer, med Værelserne og deres Beliggenhed saavel som med Leien, vil formodentligt en Contract imellem os paa to, tre Linier og en Forudbetaling være nok til at gjøre Overenskomsten bindende. Jeg ønsker at meublere dem ufortøvet."

To eller tre Gange under denne korte Tiltale havde den

tiltalte Cherub gjort pluskjæbede Bevægelser hen mod en Stol. Den fremmede Gentleman tog den nu, lagde en tøvende Haand paa et Hjørne af Bordet, og førte med nok en tøvende Haand Pullen af sin Hat op til sine Læber og holdt den for sin Mund.

„Denne Gentleman, R. W.“ sagde Mrs. Wilfer, „vil leie Dine Værelser fjerdingaarsviis med et Fjerdingaars Opsigelse fra begge Sider.“

„Skal jeg,“ yttrede Værten, ventende, at det vilde blive optaget som Noget, der faldt af sig selv, skrive Noget om Caution, Sir?“

„Jeg troer ikke,“ svarede den fremmede Gentleman efter et Ophold, „at der behøves Caution, og oprigtigt talt vil jeg heller ikke let kunne skaffe den, da jeg er fremmed i London. Jeg forlanger ingen Caution af Dem, og De vil maaskee derfor heller ingen forlange af mig. Det er upartisk paa begge Sider, ja jeg er egentligt den, der viser størst Tillid, da jeg vil betale saa Meget, De vil forlange, forud og ligesom betroer Dem mit Bohave; thi befandt De Dem i Pengeforlegenhed — det er naturligviis kun en Forudsætning —“

Da Samvittigheden bragte R. Wilfer til at rødme, kom Mrs. Wilfer ham fra en Krog (hun satte sig stedse i statelige Kroge) til Undsætning med et dybt tonende „na—tur—lig—viis.“

„— Nu, saa kunde jeg miste det.“

„Ja,“ sagde R. Wilfer oprømt, „Penge og Varer ere de bedste Cautioner.“

„Troer Du, at de virkeligt ere de bedste?“ spurgte Miss Bella sagte og uden at see sig over sin Skulder, medens hun varmede sin Fod paa Kamingjerdet.

„Blandt de bedste, mit Barn.“

„Jeg vilde have troet, at det vilde været en let Sag at have føiet den sædvanlige til,“ sagde Bella med et Kast med sine Lokker.

Den fremmede Gentleman hørte med aabenbar Opmærksomhed paa hende, skjøndt han hverken saae op eller forandrede sin Stilling. Han sad stille og taus, indtil hans tilkommende Vært var gaaet ind paa hans Forslag og havde hentet Skrive-

materialier for at fuldbyrde Forretningen. Han sad stille og taus, medens Værten skrev.

Da Contracten var færdig i Duplicat, blev den underskreven af de contraherende Parter, medens Bella saae til som et haanligt Bitterlighedsvidne. De contraherende Parter vare R. Wilfer og John Rokesmith, Esquire.

Da Touren kom til Bella, at hun skulde underskrive sit Navn, betragtede Mr. Rokesmith, der nu stod, ligesom han før havde siddet, med en tøvende Haand paa Bordet, hende hemmeligt, men noie. Han saae paa den smukke Figur, der bukkede sig ned over Papiret og sagde: „Hvor skal jeg sætte det, Fader? Her, i dette Hjørne?" Han betragtede det deilige brune Haar, som beskyggede det coquette Ansigt; han betragtede det raske Sving i Underskriften, der var kjek nok af en Fruentimmerhaand at være, og tilsidst betragtede de hinanden.

„Meget forbunden, Miss Wilfer."

„Forbunden?"

„Jeg har voldt Dem saa megen Uleilighed."

„Med at skrive mit Navn? Ja ganske vist, men jeg er Deres Værts Datter, Sir."

Da der nu ikke var Andet tilbage, end at betale otte Sovereigns forud paa Leien, stikke Contracten i Lommen, bestemme, naar han og hans Bohave vilde komme, og gaae, gjorde Mr. Rokesmith alt dette saa keitet, som det vel var muligt og fulgtes ud i fri Luft af sin Vært; men da R. Wilfer, med Lysestagen i Haanden, kom tilbage til sin Families Skjød, forefandt han dette Skjød i heftig Bevægelse.

„Fader," sagde Bella, „vi have faaet en Morder til Leier."

„Fader," sagde Lavinia, „vi have faaet en Rover."

„At see, hvor umuligt det var ham at see Nogen lige i Ansigtet!" sagde Bella. „Der har aldrig været Mage til Syn."

„Han er noget forlegen af sig, Børn," svarede deres Fader, „og navnligt i Selskab med unge Piger paa Eders Alder."

„Snikksnak, vor Alder!" udbrød Bella utaalmodigt. „Hvad kommer den ham ved?"

„Desuden ere vi jo ikke af samme Alder; hvilken Alder?“ spurgte Lavinia.

„Bryd Du Dig aldrig om det, Lavvy,“ gjenmælede Bella, „men vent, til Du bliver gammel nok til at gjøre saadanne Spørgsmaal. Læg Mærke til mine Ord, Fader! Mellem Mr. Rokesmith og mig er der en naturlig Modbydelighed og dyb Mistillid, og der vil komme Et eller Andet ud deraf.“

„Kjære Kone, kjære Børn,“ sagde Cherub-Patriarken „mellem Mr. Rokesmith og mig er der hverken Mere eller Mindre, end otte Sovereigns, og ville I som jeg, skal der komme Et eller Andet til Aftensmad ud deraf.“

Dette var en snuk og heldig Vending at give Emnet, da Traktementer vare Sjeldenheder i den Wilferske Husholdning, hvor den ensformige Forekomst af hollandsk Ost Klokken Ti om Aftenen temmelig hyppigt havde været Gjenstand for Commentarer af Miss Bellas buttede Skuldre; ja den beskedne Hollænder syntes selv at være sig sin Mangel paa Afvexling bevidst og viste sig i Almindelighed for Familien i en Tilstand af undskyldende Sved. Efter nogle Forhandlinger om de gjensidige Fortjenester af Kalvecotelette, Brisler og Hummer, udtalte man sig til Fordel for Kalvecotelette, hvorpaa Mrs. Wilfer høitideligt førte sig sit Lommetørklæde og sine Handsker, som en indledende Offring, førend Stegepanden sattes paa Ilden, og R. W. gik selv ud efter Kjødet. Han kom snart igjen med det i et Kaalblad, hvori det blufærdigt omsvøbtes af en Skive Skinke, og det varede ikke længe, førend melodiske Toner opstege fra den paa Ilden staaende Stegepande eller, medens Skinnet af Skorstensilden dandsede mellem et Par fulde Flasker paa Bordet, syntes at spille en passende Dandsemusik.

Dugen bredtes af Lavvy, og som Familiens anerkjendte Prydelse brugte Bella begge Hænder til at give sit Haar et yderligere Bolgekast, medens hun sad i den mageligste Lænestol og leilighedsvis henkastede et Vink angaaende Aftensmaden, saasom: „Dygtig brunt, Moder,“ eller til sin Søster: „Sæt Saltkarret lige, Miss, og bær Dig ikke saa tosset ad.“

Imidlertid bemærkede hendes Fader, klingrende med Mr. Rokesmiths Guld, medens han sad og ventede mellem sin Kniv og sin Gaffel, at sex af disse Sovereigns netop vare komne i rette Tid til deres Vært, og stillede dem til Skue i en lille Bunke paa den hvide Borddug.

„Jeg hader vor Vært!“ sagde Bella.

Men da hun saae sin Fader blive lang i Ansigtet, gik hun hen og satte sig hos ham ved Bordet og begyndte at purre op i hans Haar med Skaftet af en Gaffel. Det var en af den forkjælede Piges Vaner, at hun bestandigt ordnede Familens Haar — maaskee fordi hendes eget var saa smukt og beskjeftigede hendes Opmærksomhed saa meget.

„Du fortjener at have Dit eget Hus; gjør Du ikke, Fader?“

„Ikke bedre end Andre, mit Barn.“

„Jeg trænger i det mindste mere dertil, end enhver Anden,“ sagde Bella holdende ham ved Hagen, medens hun fik hans hørgule Haar til at staae i Veiret, „og det ærgrer mig, at disse Penge skulle gaae i det Uhyre, der sluger saa Meget, medens vi Alle trænge til — Alt. Og siger Du (hvad Du vil sige; jeg veed, at Du vil sige det, Fader): „Det er hverken fornuftigt eller ærligt talt, Bella“, svarer jeg: „Maaskee ikke, Fader; det kan gjerne være; men det er en af Følgerne af at være fattig og af grundigt at hade og afskye Fattigdom, og det er Tilfældet med mig.“ Saa, nu seer Du sød ud, Fader, hvorfor gaaer Du ikke altid saaledes med Dit Haar? Og der komme Coteletterne! Men ere de ikke dygtigt brune, Moder, maae de sættes paa Ilden igjen, førend jeg kan spise dem.“

Da de imidlertid vare brune nok, endog efter Bellas Smag, var den unge Dame saa naadig at smage paa dem, uden først at henvise dem til Stegepanden igjen, ligesom ogsaa i Tidens Løb at nyde noget af Indholdet af de to Flasker, af hvilke den ene var fyldt med skotsk Ale, den anden med Rom. Duften af den Sidstnævnte udbredte sig med den styrkende Bistand af kogende Vand og Citronskal i hele Værelset, og sammentrængte sig saa stærkt omkring det varme Arnested, at Vinden, som foer hen over Hu-

sets Tag, maa være sufet bort, svanger med en lækker Tilsætning af den, efterat have summet som en stor Bi omkring denne særlige Skorstenspibe.

„Fader," sagde Bella, nippende til den duftende Blanding og varmende sin Yndlingsankel, „da gamle Mr. Harmon saaledes gjorde Nar af mig (ikke at tale om ham selv, da han er død), hvorfor troer Du saa, at han gjorde det?"

„Det er mig umuligt at sige, kjære Barn. Som jeg utallige Gange har sagt Dig, siden hans Testamente kom for Dagen, tvivler jeg paa, at jeg nogensinde har vexlet hundrede Ord med den gamle Gentleman. Det var et Indfald af ham at overraske os, hvilket lykkedes ham; thi overraske os gjorde han."

„Og jeg stampede i Gulvet og skreg den første Gang, han lagde Mærke til mig; gjorde jeg ikke?" sagde Bella, betragtende den forommeldte Ankel.

„Du stampede med Din lille Fod, mit Barn, og skreg med Din Barnestemme og slog efter mig med Din lille Hat, som Du til den Ende havde snappet af Dit Hoved," svarede hendes Fader, som om denne Erindring satte Smag paa Rommen, „alt det gjorde Du paa en Søndag Formiddag, da jeg var gaaet ud at spadsere med Dig, fordi jeg ikke akkurat gik den Vei, Du vilde; og saa sagde den gamle Gentleman, der sad paa en Bænk tæt ved: „Det er en rar Pige; det er en meget rar Pige; en lovende Pige!" Og det var Du ogsaa, kjære Barn."

„Og saa spurgte han jo om mit Navn; gjorde han ikke, Fader?"

„Og saa spurgte han om Dit Navn, kjære Barn, og om mit; og flere Søndag Formiddage saae vi ham atter, naar vi kom ad hans Vei, og — dermed er virkeligt det Hele ude."

Og da det ogsaa var ude med Vandet og Rommen, eller med andre Ord, da R. W. gjorde en fin Hentydning til, at hans Glas var tomt ved at lægge Hovedet bagover og holde sit Glas omvendt paa sin Næse og sin Overlæbe, vilde det været kjærligt af Mrs. Wilfer at have tænkt paa at fylde det igjen. Men da denne Heltekvinde istedet herfor forteligt sagde: „Sengetid,"

bleve Flaskerne gjemte, hvorpaa Familien gik til Ro, hun under cherubisk Bedækning, ligesom en eller anden streng Helgen paa et Maleri, eller en blot menneskelig Matrone, allegorisk behandlet.

„Og i Morgen ved denne Tid," sagde Lavinia, da de to unge Piger vare ene i deres Værelse, „have vi Mr. Rokesmith her, og kunne vente at faae Halsen skaaren over paa os."

„Derfor behøver Du ikke at staae imellem mig og Lyset," svarede Bella. „Det er nok en af Følgerne af at være fattig! At tænke sig, at en Pige med et virkeligt smukt Haar skal være nødt til at sætte det ved eet Spedelys og nogle faa Tommer Speilglas."

„Du fangede dog George Sampson med det, hvor daarlige Dine Toiletmidler end ere."

„Du lille tossede Skabning. Fangede George Sampson med det! Tal ikke om at fange Folk, Miss, før Din Tid til at fange — som Du kalder det — er kommen."

„Den er maaskee kommen," mumlede Lavvy med et Kast med Nakken.

„Hvad var det, Du sagde," spurgte Bella meget skarpt. „Hvad var det, Du sagde, Miss?"

Da Lavvy ikke vilde indlade sig paa en Gjentagelse eller Forklaring, faldt Bella, medens hun satte sit Haar, efterhaanden hen i en Enetale om Fattigdommens Elendighed saaledes som den viste sig i Intet at have at klæde sig paa eller af ved, i Intet at have at tage paa, Intet at gaae ud i, kun at have en ækel Toiletæske, istedetfor et bequemt Natbord, og være nødt til at tage imod mistænkelige Logerende.

Paa den sidste Ulempe, der var Toppunktet af hendes Klager, lagde hun størst Vægt, og kunde have lagt en endnu større, dersom hun havde vidst, at havde Mr. Julius Handford en Tvillingbroder her paa Jorden, var Mr. John Rokesmith Manden.

Femte Kapitel.

Bossins Lyfthus.

Ligeoverfor et Hus i London, et Hjørnehus i Nærheden af Cavendish Square, havde en Mand med et Træben siddet i flere Aar med den Fod, han havde tilbage, i en Kurv, naar det var daarligt Veir, og erhvervet sig sit Udkomme paa følgende Maade. Hver Morgen Klokken Otte humpede han hen til Hjørnet med en Stol, et Skjermbrædt, et Par Bukke, et Brædt, en Kurv og en Parapluie, der Alle tilhobe vare bundne sammen. Naar de bleve skilte ad, bleve Brædtet og Bukkene til en Disk; Kurven leverede de smaa Bunker Frugt og Bagværk, han udstillede til Salg paa Disken, og blev til en Fodvarmer, og bagved det opslaaede Skjermbrædt, der prangede med en udvalgt Samling af Skillingsviser, opstilledes Stolen, hvorpaa han tog Post for den øvrige Del af Dagen. Ethvert Slags Veirlig saae Manden paa denne Post, dette taget i en dobbelt Betydning, da han havde fundet paa at skaffe sin Stol Rygstød ved at stille den op mod Gadeposten. I fugtigt Veir slog han sin Parapluie op over sit Vareforraad, ikke over sig selv, og i tørt Veir slog han den falmede Gjenstand ned, bandt den sammen med et Stykke Seilgarn og lagde den paa tvers under Bukkene, hvor den tog sig ud som et for stærkt drevet Salathoved, der havde tabt i Farve og Skjørhed hvad det havde vundet i Omfang.

Sin Adkomst til Hjørnet havde han skaffet sig ved umærkelig Hævd. Han havde aldrig forandret sine Enemærker en Tomme, men i Begyndelsen frygtsomt valgt det Hjørne, mod hvilket Siden af Huset vendte ud; et hylende Hjørne om Vinteren, et støvet Hjørne om Sommeren, et ubehageligt Hjørne i den bedste Aarstid. Husvilde Brudstykker af Halm og Papir tumledes omkring der af Blæsten, naar det var stille i Hovedgaden, og Vandingsvognen kom vaklende og skumplende omkring det, som om den havde været drukken, og gjorde det smudsigt, naar der alle andre Steder var rent.

Foran hans Udsalgsbord hang paa en Krog en lille Plakat med følgende med hans egen Haand skrevne Indskrift:

Ærinder besør
Ges med tro
Skab af
Damer og Herrer
Jeg forbliver
Deres ydmyge Tjener
Silas Wegg.

Han var i Tidens Løb bleven enig med sig selv om, ikke alene at han var fast ansat Bud for Huset paa Hjørnet (skjøndt han ikke fik en halv Snes Ærinder at besørge for det om Aaret, og da stedse kun i Egenskab af Befuldmægtiget for et eller andet Tyende), men ogsaa, at han var en af Husets Vasaller og skyldte det Hørighed og var forpligtet til trofast og oprigtig Deltagelse for det. Af denne Grund omtalte han det stedse som „Vort Hus," og skjøndt hans Kjendskab til dets Forhold for største Delen var urigtigt og kun støttede sig paa Formodninger, paastod han dog at være indviet i dets Fortrolighed. Af samme Grund saae han aldrig nogen af Beboerne i noget af Vinduerne, uden at han tog til sin Hat, og vidste han saa Lidt om Beboerne, at han gav dem Navne af sin egen Opfindelse, saasom „Miss Elisabeth," „Master George," „Tante Jane," „Onkel Parker," uden at have nogensomhelst Hjemmel for nogen af disse Benævnelser, men i Særdeleshed ikke for den sidste, paa hvilken han derfor selvfølgeligt holdt fast med største Halsstarrighed.

Over Huset selv udøvede han den samme indbildte Myndighed, som over dets Beboere og disses Forhold. Han havde aldrig været saa langt inde i det som et tykt, sort Vandrør, der slæbte sig over Kjelderdøren ind i en fugtig Gang med Flisegulv og næsten saae ud som en paa Huset sat Blodigle, der havde bidt vidunderligt; men dette havde ikke forhindret ham fra at indrette

det efter en af ham selv udkastet Plan. Det var et stort, skummelt Hus med en Mængde dunkle Sidevinduer og tomme Bagleiligheder, og det havde kostet ham ubeskrivelig Møie at inddele det saaledes, at han kunde forklare sig Alt i dets ydre Udseende. Men da dette først var gjort, var det fuldkomment tilfredsstillende, og han holdt sig overbeviist om, at han kunde finde Vei i Huset med tilbundne Øine ligefra de gittrede Qvistkamre i det høie Tag til de to Jern Fakkelslukkere udenfor Hoveddøren, der syntes at anmode alle lovlige Besøgende om at have den Godhed at slukke sig selv, inden de traadte ind.

Hint Silas Weggs Udsalg var unegteligt det ubarmhjertigste Udsalg af alle de smaa ufrugtbare Udsalg i London. Man fik Ansigtssmerter af at see paa hans Æbler, Mavepine af at see paa hans Appelsiner, Tandpine af at see paa hans Rødder. Af den sidste Varesort havde han stedse en bister lille Bunke, ovenpaa hvilken der laa et lille Træmaal, som ikke havde noget synligt Indre og antoges at forestille det ved Magna Charta for en Penny fastsatte Qvantum. Om det var af for megen Østenvind eller ikke — det var et østligt Hjørne — saa vare Udsalget, Vareforraadet og Eiermanden selv Alle tilhobe saa tørre som Ørkenen Sahara. Wegg var en knuddret og grovkornet Mand med et af et meget haardt Materiale udskaaret Ansigt, der havde et omtrent ligesaa spillende Udtryk som en Vægters Skralde.*) Naar han lo, foregik der visse Trækninger i det, og Skralden kom da i Bevægelse. Sandt at sige, han var saa træet, at han syntes at have faaet sit Træben paa en ganske naturlig Maade og hos enhver Jagttager med en levende Indbildningskraft næsten vakte den Tro, at han, hvis hans Udvikling ikke standsedes i Utide, kunde ventes at ville være fuldstændigt forsynet med et Par Træben efter et halvt Aars Tids Forløb.

Mr. Wegg var meget opmærksom, eller som han selv sagde,

---

*) De londonske Vægtere vare, medens de bestode, forsynede med en Skralde, hvormed de i Tilfælde af Ildebrand, Oploeb og deslige gave Signal. O. A.

„passede uhyre godt paa.“ Han hilste hver Dag paa sine regelmæssige Forbigaaende, medens han sad paa sin op til Gadeposten støttede Stol, og af disse Hilseners passende Beskaffenhed gjorde han sig hoiligen til. Saaledes gjorde han et af verdslig Ærbødighed og et let Anstrog af den stille, indledende Betragtning i Kirken sammensat Buk for Sognepræsten; et fortroligt Buk for Doctoren som for en Gentleman, hvis Bekjendtskab med hans Indre han tillod sig ærbødigt at anerkjende; for Standspersoner var det hans Lyst at ydmyge sig, og for Onkel Parker, der stod i Hæren (i det mindste var han bleven enig med sig selv herom), holdt han sin flade Haand op til Siden af sin Hat paa en soldatermæssig Maade, som denne tilknappede gamle Gentleman med sine vrede Øine og sit inflammatoriske Ansigt syntes kun ufuldkomment at paaskjønne.

Den eneste af de Gjenstande, hvormed Silas handlede, som ikke var haard, var Honningkage. En vis Dag, da et ulykkeligt Barn havde kjøbt den fugtige Honningkagehest (i en frygteligt daarlig Stand) og det klæbrige Fuglebur, som da havde været udstillede til Salg, havde han taget en Blikkasse frem under sin Stol for at opstille en ny Afløsning af hine skrækkelige Gjenstande, men da han vilde til at see ind under Laaget, betænkte han sig og sagde ved sig selv: „Ah! Der er Du igjen!“

Disse Ord gjaldt en bred, rundrygget, paa Siden gaaende gammel Fyr i Sørgedragt, der kom komisk traskende hen mod Hjørnet, ifort en Pijækkert og med en tyk Stok i Haanden. Han havde tyksaalede Skoe, tykke Skindgamascher og tykke Handsker som en Gjerdesætter. Baade af Dragt og Person var han af en folderig Rhinoceros-Bygning, med Rynker i Kinderne, Panden, Øienlaagene, Læberne og Ørene, men med et Par klare, ivrige, barnligt nysgjerrige, graa Øine under sine buskede Øienbryn og sin bredskyggede Hat; en helt og holdent snurrig udseende gammel Fyr.

„Der er Du igjen,“ gjentog Mr. Wegg, grublende. „Og hvad vil Du nu? Er Du ved Muffen, eller hvad er Du? Er Du nyligt kommen for at bosætte Dig her i Nabolaget, eller

hører Du hjemme i et andet Nabolag? Er Du i uafhængige Kaar, eller vil Bevægelsen af et Buk være spildt paa Dig!"

Hvilket Mr. Wegg, efterat have sat sin Blikkasse fra sig, ogsaa gjorde, idet han reiste sig for at sætte Madding paa sin Honningkagesnare for et andet ulykkeligt Barn. Hilsenen besvaredes med:

„God Morgen, Sir! God Morgen, god Morgen!"

„Kalder mig Sir!" sagde Mr. Wegg ved sig selv. „Han duer ikke. Et Buk spildt!"

„God Morgen, god Morgen, god Morgen!"

„Synes dog at være en ganske venlig gammel Krabat," sagde Mr. Wegg ligesom før. „God Morgen igjen, Sir."

„Husker De mig da?" spurgte hans nye Bekjendt, standsende paa Siden i sin Traskeu udenfor Udsalget og udstødende Ordene, skjøndt i en meget godmodig Tone.

„Jeg har seet Dem gaae flere Gange forbi vort Hus, Sir, i den sidste Uges Tid."

„Vort Hus," gjentog den Anden. Men er —?"

„Ja," svarede Mr. Wegg nikkende, da den Anden med den tykke Pegefinger paa sin høire Handske pegede paa Hjørnehuset.

„Naa, og hvad," vedblev den gamle Fyr i en nysgjerrig Tone, holdende sin Knortekjep i sin venstre Arm, som om den havde været et Pattebarn, „hvad tilstaaer man Dem da nu?"

„Det er Stykkearbeide, jeg gjør for vort Hus," svarede Silas tørt og tilbageholdent; „der er endnu ikke blevet sluttet en fast Accord."

„Saa der er endnu ikke blevet sluttet en fast Accord? Nei! Der er endnu ikke blevet sluttet en fast Accord. Naa, god Morgen, god Morgen!"

„Synes dog at være en noget studs gammel Krabat," tænkte Silas, nedsættende sin tidligere fordelagtige Dom, medens den Anden traskede væk. Men et Øieblik efter kom han igjen med det Spørgsmaal:

„Hvorledes kom De til Deres Træben?"

Paa dette personlige Spørgsmaal svarede Mr. Wegg spidst: „Ved en ulykkelig Hændelse."

„Synes De om det?"

„Aa, jeg behøver ikke at holde det varmt," svarede Mr. Wegg i et Slags Fortvivlelse over Spørgsmaalets Eiendommelighed.

„Han behøver," sagde den Anden til sin Knortekjep, idet han omfavnede den, „han behøver ikke — ha, ha, ha! — at holde det varmt! Har De nogensinde hørt Navnet Boffin?"

„Nei," sagde Mr. Wegg, der begyndte at blive stædig under dette Forhør, jeg har aldrig hørt Navnet Boffin."

„Synes De om det?"

„Aa nei," svarede Mr. Wegg, atter nær ved at blive fortvivlet, „det kan jeg ikke sige jeg gjør."

„Hvorfor synes De ikke om det?"

„Det veed jeg ikke," svarede Mr. Wegg, nær ved at blive rasende, „men jeg kan slet ikke lide det."

„Nu vil jeg sige Dem Noget, hvorfor det vil gjøre Dem ondt at have sagt dette," sagde den Ubekjendte smilende. „Mit Navn er Boffin."

„Det kan jeg ikke gjøre for," svarede Mr. Wegg, antydende ved sin Tone det fornærmelige Tillæg: „Og om jeg ogsaa kunde, vilde jeg ikke."

„Men De har endnu en Udvei," sagde Mr. Boffin, endnu stedse smilende. „Kan De lide Navnet Nicodemus? Betænk Dem. Nick eller Noddy?"

„Det er intet Navn, Sir," svarede Mr. Wegg, idet han satte sig paa sin Stol med et Udtryk af tungsindig Oprigtighed og blid Hengivelse i Skjebnen, „det er intet Navn, som jeg kunde ønske, at Nogen, jeg havde Agtelse for, skulde kalde mig ved; men der gives maaskee Personer, som ikke ville betragte det fra det samme Synspunkt. — Jeg veed ikke hvorfor," tilføiede Mr. Wegg, foregribende nok et Spørgsmaal.

„Noddy Boffin," sagde denne Gentleman, „Noddy. Det er mit Navn. Noddy — eller Nick — Boffin. Hvad hedder De?"

„Silas Wegg. — Jeg veed ikke," sagde Mr. Wegg, skyndende sig at bruge samme Forsigtighed som før, „jeg veed ikke, hvorfor Silas, og jeg veed ikke, hvorfor Wegg."

„Hør nu, Wegg," sagde Mr. Boffin, trykkende sin Stok fastere i sin Favn, „jeg kunde have Lyst til at gjøre Dem et Slags Tilbud. Kan De huske, naar De saae mig første Gang?"

Den træede Wegg betragtede ham med et grublende Blik saavel som med en mildere Mine, som om han øinede Muligheden af, at her var Noget at fortjene. „Lad mig tænke mig om. Jeg er ikke rigtigt vis i min Sag, skjøndt jeg i Almindelighed pleier at passe uhyre godt paa. Var det ikke en Mandag Morgen, da Slagterdrengen, der havde været inde i vort Hus for at modtage en Bestilling, kjøbte en Vise af mig, som jeg sang for ham, da han ikke kjendte Melodien?"

„Rigtigt, Wegg, rigtigt! Men han kjøbte mere end een."

„Ja, ganske vist, Sir; han kjøbte flere, og da han gjerne vilde anvende sine Penge til de bedste, bad han mig vælge for sig, og vi gjennemgik da den hele Samling. Ja vi gjorde saamænd. Her stod nu han, og her stod nu jeg, og der stod De, Mr. Boffin, akkurat ligesom nu med denne Deres selvsamme Stok under Deres samme Arm, og med denne Deres samme Ryg imod os. Ja ganske vist," tilføiede Mr. Wegg, skottende lidt omkring Mr. Boffin for at tage ham bagfra, og forvisse sig om den sidstmeldte mærkværdige Overensstemmelse „med denne Deres selvsamme Ryg."

„Hvad troer De jeg bestilte, Wegg?"

„Jeg skulde næsten troe, Sir, at De lod Deres Øie løbe ned ad Gaden."

„Nei, Wegg, jeg hørte efter."

„Nei, hvad gjorde De?" sagde Mr. Wegg tvivlende.

„Ikke paa nogen upassende Maade, da De jo sang for Slagteren, Wegg, og De ikke vilde synge Hemmeligheder for en Slagter ude paa Gaden."

„Efter Alt, hvad jeg kan huske, er dette endnu ikke overgaaet mig," sagde Mr. Wegg forsigtigt. „Men det kunde hænde sig. Ingen kan sige, hvad han faaer Lyst til at gjøre ved en eller anden Leilighed." (Dette Sidste tilføiede han for ikke at forspilde nogensomhelst lille Fordel, han maatte kunne drage af Mr. Boffins Tilstaaelse.)

„Naa", sagde Boffin, jeg hørte paa Dem og paa ham. Og hvad troer De — De skulde vel ikke have en Stol til? Jeg er meget stakaandet."

„Nei jeg har ikke, men De maa med Fornøielse benytte denne," sagde Wegg, overladende ham sin. „Det gjør mig godt at staae."

„Gud," udbrød Mr. Boffin med største Velbehag, idet han satte sig ned og kjælede for sin Stok, som om den havde været et Pattebarn, „hvor dette dog er et behageligt Sted! Og saa at være indelukket mellem alle disse Viser som ligesaa mange Bogblade! Det er jo ganske fortryllende!"

„Tager jeg ikke feil, Sir," antydede Mr. Wegg paa en fin Maade, idet han støttede sin Haand paa sin Disk og bøiede sig over den snaksomme Boffin, „lod De falde et Ord om, at De vilde gjøre mig et Tilbud?"

„Nu kommer jeg til det! Ganske rigtigt. Nu kommer jeg til det! Jeg vilde sagt, at da jeg hørte efter hin Morgen, hørte jeg efter med til Ærefrygt grændsende Beundring. „Her," tænkte jeg ved mig selv, „er en Mand med et Træben, en boglærd Mand med et —"

„N—ei, just ikke det, Sir," sagde Mr. Wegg.

„De kan jo alle disse Viser og Melodierne paa dem med, og faaer De Lyst til at læse eller synge en af dem, behøver De kun at sætte Deres Briller paa og gjøre det!" udbrød Mr. Boffin. „Jeg seer Dem allerede i Færd dermed!"

„Nu vel, Sir," svarede Mr. Wegg med en nedladende Bøining med Hovedet, „saa ville vi da sige boglærd."

„En boglærd Mand med et Træben, og alt Trykt staaer aabent for ham!" Det var det, jeg tænkte ved mig selv, hin Morgen," vedblev Mr. Boffin, bøiende sig forover for, uhindret af Skjermbrædtet, at beskrive saa vid en Bue, som hans høire Arm kunde danne, „alt Trykt staaer aabent for ham! For det gjør det jo, gjør det ikke?"

„Ærligt talt, Sir," indrømmede Mr. Wegg med Beskedenhed, „troer jeg ikke, at De kunde vise mig noget Stykke engelsk Trykt som jeg ikke kunne faae Bugt med."

„Paa Stedet?“ spurgte Mr. Boffin.

„Paa Stedet.“

„Det vidste jeg! Saa hør da. Her er nu jeg, en Mand uden et Træben, og dog er alt Trykt lukket for mig.“

„Virkeligt, Sir?“ svarede Mr. Wegg med voxende Selvbehag. „Forsømt Opdragelse?“

„Forsømt Op—dragelse!“ gjentog Boffin med Eftertryk. „Det er ikke Ordet derfor. Jeg vil ikke sige Andet, end at naar De viser mig et B, kan jeg for saavidt give Dem igjen paa det, at jeg kan svare Boffin.“

„Ja, ja,“ sagde Mr. Wegg, henkastende en lille Opmuntring „det er jo altid Noget.“

„Det er altid Noget, svarede Mr. Boffin, „men jeg tør gjøre min Ed paa, at det ikke er Meget.“

„Maaskee ikke saa Meget, som en videbegjerlig Sjæl kunde ønske, Sir,“ indrømmede Mr. Wegg.

„Men hør nu. Jeg har trukket mig tilbage fra Forretningerne. Jeg og Mrs. Boffin — Henerietty Boffin — hendes Fader hed nemlig Henery og hendes Moder Hetty, og deraf blev hendes Navn sat sammen — vi leve af en Formue, som vi have arvet efter en afdød Herre.“

„Er denne Gentleman død, Sir?“

„Ja det sagde jeg Dem jo. En afdød Herre. Det er nu for sildigt for mig at begynde paa at svede over Abc'er og Grammatiker. Jeg begynder at blive en gammel Karl og ønsker at tage mig det mageligt. Men jeg har Lyst til nogen Læsning — nogen rigtigt god Læsning, en eller anden Pragtbog i et glimrende Lordmayors Optog af Bind, der kan holde ud, og som man er længe om at blive færdig med. Hvorledes skal jeg nu faae denne Læsning, Wegg? Ved,“ sagde han pikkende ham paa Brystet med Knappen paa sin tykke Stok, „at betale en kyndig Mand saa og saa Meget om Timen (for Exempel to Pence) for at komme og gjøre det.“

„Hm! Høist smigrende, Sir,“ sagde Wegg, begyndende at

ſee ſig ſelv i et ganſke nyt Lys. „Hm! Det er altſaa det Tilbud, De omtalte, Sir?“

„Ja. Staaer det Dem an?“

„Jeg overveier det, Mr. Boffin.“

„Jeg vil paa ingen Maade,“ ſagde Boffin i en om Rundhaandethed vidnende Tone, „viſe mig knap mod en boglærd Mand med et Træben. En halv Penny pr. Time ſkal ikke ſkille os ad. Timerne kan De ſelv vælge, naar De er færdig om Dagen for Deres Hus her. Jeg boer ovre ad Maiden Lane til — ad Holloway Kanten — og De behøver blot, naar De er færdig her, at gaae i Øſt til Nord, ſaa er De der. Halvtredie Pence Timen,“ ſagde Boffin, tagende et Stykke Kridt op af ſin Lomme og reiſende ſig fra Stolen for paa ſin egen Maade at udregne Summen paa Sædet af den; „to Lange og een Kort — to Pence og en halv Penny; to Korte gjøre een Lang og to og to Lange gjøre fire Lange — i Alt fem Lange; ſex Aftener om Ugen til fem Lange for hver Aften,“ ſagde han tællende dem ſammen, „bliver tredive Lange. En Rund! En halv Krone!“

Efterat have peget paa dette Reſultat ſom ſtort og tilfredsſtillende, gned Mr. Boffin det ud med ſin vædede Handſke og ſatte ſig paa Levningerne.

„En halv Krone,“ ſagde Wegg overveiende. „Ja. (Det er ikke Meget, Sir.) En halv Krone.“

„Om Ugen, veed De nok.“

„Om Ugen. Ja. Men nu angaaende Aandsanſtrengelſen. Hvad mener De overhovedet om Digterværker?“ ſpurgte Mr. Wegg grublende.

„Vilde de blive dyrere?“ ſpurgte Mr. Boffin.

„Ja vel vilde de blive dyrere,“ ſvarede Mr. Wegg. „For naar et Menneſke ſkal lire Digterværker af den ene Aften efter den anden, er det ikke mere en billigt, at han faaer den ſvækkende Virkning deraf paa hans Aand betalt.“

„Rent ud ſagt, Wegg,“ ſagde Boffin, „havde jeg ikke tænkt paa Digterværker, undtagen for ſaavidt ſom ſaa. Hvis De en Gang imellem ſkulde føle Dem oplagt til at traktere mig og

Mrs. Boffin med en af Deres Viser, ja saa vilde vi give os i Lag med Digterværker."

„Jeg følger Dem, Sir," sagde Wegg. „Men da jeg ikke er Musiker af Faget, vil jeg dog nødigt forpligte mig til noget af det Slags, og naar jeg derfor giver mig i Lag med Digterværker, maa jeg betinge mig, at jeg for saavidt betragtes som en Ven."

Ved disse Ord tindrende Mr. Boffins Øine, og han trykkede Silas varmt i Haanden, forsikkrende, at det var Mere, end han kunde have forlangt, og at han virkeligt fandt det meget smukt.

„Hvad synes Dem om Vilkaarene, Wegg?" spurgte Mr. Boffin derpaa med uforbulgt Ængstelighed.

Silas, der havde pirret denne Ængstelighed ved sin strenge Tilbageholdenhed og begyndt at forstaae sin Mand meget godt, sagde med en Mine, som om han sagde noget overordentligt Ædelt og Stort:

„Jeg tinger aldrig, Mr. Boffin."

„Det havde jeg nok tænkt om Dem!" sagde Mr. Boffin beundrende.

„Nei, Sir. Aldrig har jeg pruttet, og aldrig skal jeg prutte, og jeg kommer Dem derfor strax frit og uforbeholdent imøde med det Svar: Top, mod dobbelt saa høi Betaling!"

Mr. Boffin syntes at være en Smule uforberedt paa denne Slutning, men samtykkede dog med den Bemærkning: „De veed bedre, end jeg, hvad det bør være, Wegg," og gav ham atter Haanden derpaa.

„Kunde De begynde i Aften, Wegg?" spurgte han derpaa.

„Ja, Sir," svarede Mr. Wegg, sørgende omhyggeligt for at lade hele Ivrigheden blive paa hans Side. „Jeg seer Intet til Hinder derfor, hvis De ønsker det. De er vel forsynet med det fornødne Redskab — en Bog, Sir?"

„Kjøbte den paa en Auction," sagde Mr. Boffin. „Otte Bind. Røde med Guld. Rødt Baand i hvert Bind til at lægge ved det Sted, hvor man holder op. Kjender De den?"

Bogen hedder, Sir?" spurgte Silas.

„Jeg troede, at De havde kjendt den uden dette," sagde Mr. Boffin, synligen skuffet. „Den hedder det Rus—si—ske Ri—ges Af—ta—gen og Fald." (Mr. Boffin skred langsomt og meget forsigtigt hen over disse Anstødssstene).

„Ah ja saa!" sagde Mr. Wegg med et Udtryk af venskabelig Gjenkjendelse.

„Kjender De den Wegg?"

„Jeg har just ikke for nyligt læst den helt igjennem," svarede Mr. Wegg, „da jeg har havt Andet at bestille, Mr. Boffin. Men om jeg kjender den? Russernes gamle, velbekjendte Aftagen og Fald? Det skulde jeg mene, Sir! Lige siden jeg ikke var saa høi som Deres Stok. Lige siden min ældste Broder forlod vor Hytte for at lade sig hverve. Ved hvilken Leilighed, som det hedder i den Vise, der blev gjort derom:

„Udenfor den Hyttes Dør, Mr. Boffin,
En Pige laa paa Knæ,
I Haanden hun havde et Klæde hvidt Sir,
Der (som min ældste Broder saae) flagrede i Luften;
Hun bad en Bøn for ham, Mr. Boffin,
En Bøn, han ei kunde høre.
Og min ældste Broder støttede sig paa sit Sværd, Mr. Boffin,
Og kløede sig bag sit Øre."

Dybt bevæget af denne Familiebegivenhed, saavel som af Mr. Weggs venskabelige Sindelag, der yttrede sig ved, at han saa hurtigt gav sig i Lag med Digterværker, vexlede Mr. Boffin atter Haandtryk med denne træede Snyder og bad ham nævne Klokkeslettet, naar han vilde komme. Mr. Wegg sagde Klokken Otte.

„Det Sted, hvor jeg boer", sagde Mr. Boffin, „kaldes Lysthuset. Boffins Lysthus er det Navn, Mrs. Boffin gav det, da det blev vor Eiendom. Skulde De træffe paa Nogen, som ikke kjender det under dette Navn (hvad neppe Nogen gjør), naar De er kommen det paa en Mil, eller, om De vil, paa een en qvart Mil nær op ad Maiden Lane, Battle Bridge, saa spørg efter Harmoni Fængslet, og De vil da blive viist paa ret Vei. Jeg venter Dem, Wegg," sagde Boffin, slaaende ham med den største

Begeistring paa Skulderen, længselsfuldt, og faaer ikke Rist eller Ro, før De kommer. Det Trykte aabner sig nu for mig. I Aften vil en boglærd Mand — med et Træben" — han skjenkede denne Forziring et beundrende Blik, som om den forhøiede Nydelsen af Mr. Weggs Fuldkommenheder — „begynde at lade mig føre et nyt Liv! Min Næve igjen, Wegg. God Morgen, god Morgen, god Morgen!"

Da Mr. Wegg var bleven ene i sit Udsalg, efterat den Anden var trasket væk, fordybede han sig inde i sit Skjermbrædt, tog et lille Lommetørklæde af et bodfærdigt skrubbende Udseende op af sin Lomme og tog sig med tankefuldt Aasyn ved Næsen, ligesom han ogsaa, medens han holdt hin Legemsdel omsluttet med sine Fingre, sendte flere tankefulde Blikke ned ad Gaden efter Mr. Boffins forsvindende Skikkelse. Men paa Mr. Weggs Ansigt thronede dyb Alvorlighed; thi medens han ved sig selv betænkte, at dette var en gammel Fyr af sjelden Enfoldighed, at dette var en Leilighed, som burde benyttes, og at der her maaskee var flere Penge at tjene, end han endnu kunde beregne, blottede han sig dog ingenlunde ved en Indrømmelse af, at hans nye Bestilling laa helt udenfor hans Virkekreds, eller indeholdt mindste Bestanddel af det Latterlige. Mr. Wegg vilde endog have gjort Klammeri med Enhver, der maatte have yttret Tvivl om hans noie Bekjendtskab med de forommeldte otte Bind om Aftagen og Fald. Hans Alvorlighed var ualmindelig, forbausende og umaadelig, ikke fordi han tilstedede nogen Tvivl om sig selv, men fordi han erkjendte Nødvendigheden af at forebygge enhver Tvivl om ham hos Andre. Og heri stod han paa samme Trin som den meget talrige Classe Bedragere, der ere fuldt saa bestemte paa at bevare Skinnet for sig selv, som for deres Naboer.

En vis Stolthed, en nedladende Bevidsthed om at være søgt som officiel Fortolker af Mysterier bemægtigede sig ligeledes Mr. Wegg. Den bevægede ham ikke til commerciel Storhed, men snarere til Smaalighed, og det i den Grad, at havde det ligget indenfor Mulighedens Grændser, at Træmaalet havde kunnet rumme færre Nødder i Dag end ellers, vilde det være blevet Tilfældet;

men da Aftenen kom og med sine tilsløredе Øine saae ham humpe ad Boffins Lysthus til, var han tillige opblæst.

Det var ligesaa vanskeligt at finde dette Lysthus, som den skjønne Rosamundas*) uden Traaden. Da Mr. Wegg var kommen ind i det angivne Qvarter af Byen, spurgte han en halv Snes Gange efter Lysthuset, men uden mindste Held, førend han huskede paa, at han skulde spørge efter Harmoni Fængslet, hvilket foranledigede en hurtig Forandring i Stemningen hos en høs Gentleman og et Æsel, som han havde sat i stor Forlegenhed.

„Naa, saa De mener gamle Harmons, gjør De?" sagde den høse Gentleman, der drev paa sit Æsel foran en Blokvogn med en Gulerod istedetfor en Pidsk. „Hvorfor sagde De ikke det strax? Eddard og jeg skulle derhen. Sæt Dem op."

Mr. Wegg gjorde det, og den høse Gentleman henledede derpaa hans Opmærksomhed paa den tredie Person i Selskabet saaledes:

„Læg nu Mærke til Eddards Øren. Hvad var det, De sagde? Hvidsk det."

Mr. Wegg hvidskede: „Boffins Lysthus."

„Eddard! (hold Øie med hans Øren) Afsted med Dig til Boffins Lysthus!"

Eddard lagde Ørene tilbage og blev staaende, uden at røre sig.

„Eddard! (hold Øie med hans Øren) Afsted med Dig til gamle Harmons!"

Øieblikkeligt spidsede Eddard sine Øren til det Yderste og raslede afsted i en saadan Fart, at Ordene skumpledes ud af Mr. Wegg paa en høist ledeløs Maade.

„Har det altid været et Fængsel?" spurgte Mr. Wegg, holdende sig fast.

„Just ikke et egentligt Fængsel, hvori De og jeg kunde blive satte ind," svarede hans Fører; „Folk kaldte det saaledes, fordi gamle Harmon levede saa ensomt der."

„Men hvorfor kaldte de det Harmoni Fængslet?" spurgte Wegg.

---

*) Henrik den Andens Elskerinde, Rosamunda Clifford, som Kongen holdt skjult i den saakaldte Labyrinth paa Woodstock Slot. O. A.

„Fordi han aldrig kunde enes med Nogen. Ligesom for at gjøre Nar. Harmons Fængsel, Harmoni Fængslet. Saaledes gik det til med det."

„Kjender De Mr. Boffin?" spurgte Wegg.

„Det skulde jeg mene! Det gjør Enhver her i Nobolaget. Eddard kjender ham. (Hold Die med hans Øren). Noddy Boffin, Eddard!"

Virkningen af dette Navn var saa høist forunroligende med Hensyn til, at den foranledigede en midlertig Forsvinden af Eddards Hoved, idet han slog sine bageste Hove op i Luften og stærkt fremskyndte Farten og forøgede Skumplingen, og at Mr. Wegg var nødt til udelukkende at henvende sin Opmærksomhed paa at holde sig fast og opgive sit Ønske at forvisse sig om, hvorvidt denne Hylding af Boffin skulde betragtes som en Artighed, eller som det Modsatte.

Strax efter blev Eddard staaende udenfor en Port, og den forsigtige Wegg forsømte ikke skyndsomst at smutte bagud af Blokvognen. I samme Øieblik, da han var kommen ned, sagde Kudsken med en Svingning med Guleroden: „Aftensmad, Eddard!" og han, Baghovene, Blokvognen og Eddard syntes Allesammen at flyve op i Luften i et Slags Apotheose.

Skydende Porten op, der stod paa Klem, saae Wegg ind paa en indelukket Plads, hvor nogle store mørke Dynger hævede sig høit op mod Himlen, og hvor Stien til Lysthuset, som Maaneskinnet viste, betegnedes af to Rækker i Aske indfattede Pottescaar. En hvid Skikkelse, der nærmede sig paa Fodstien, viste sig at være noget ikke mere Spøgelseagtigt, end Mr. Boffin, der i sin Stræben efter Kundskab havde klædt sig let paa i en kort, hvid Blouse. Efterat have modtaget sin boglærde Ven med megen Hjertelighed, førte han ham ind i det Indre af Lysthuset, hvor han forestillede ham for Mrs. Boffin, en svær Dame med et rødt og muntert Ansigt og (til Mr. Weggs Forfærdelse) iført en nedringet Selskabskjole af sort Atlask og en stor, sort Fløils Hat med Fjer.

„Mrs. Boffin," sagde Boffin, „sværmer for at være paa Mo-

den, og hendes Skabning er saadan, at den gjør hende Ære. Selv er jeg endnu ikke saa moderne, som jeg kan blive med Tiden. Hennerietty, gamle Dame, dette er den Gentleman, som vil læse for mig om det russiske Riges Aftagen og Fald."

„Og jeg er vis paa, at I Begge ville have godt deraf," sagde Mrs. Boffin.

Det var det særeste Værelse, man kunde tænke sig, udstyret og meubleret snarest som en yppig privat Skjenkestue, end nogetsomhelst Andet indenfor Silas Weggs Kundskabskreds. Der stod to Træbænke ved Kaminen, een paa hver Side af den, med et tilsvarende Bord foran hver. Paa det ene af disse laa de otte Bind paa Fladen i en Række, ligesom et galvanisk Batteri; paa det andet syntes nogle firskaarne Kurveflasker af indbydende Ydre at staae paa Taaspidserne for at veksle Blikke med Mr. Wegg over en Række store Glas og en Skaal med hvidt Sukker. Paa Kaminpladen dampede en Kjedel; paa Ildstedet hvilede en Kat. Ligeoverfor Kaminen mellem Bænkene dannede en Sofa, en Skammel og et lille Bord et Mrs. Boffin helliget Boudoir. De vare eventyrlige af Form og Farve, men vare tillige kostbare Stadsmeubler, som toge sig høist snurrigt ud ved Siden af Bænkene og det flimrende, ned fra Loftet hængende Gasblus. Der laa et blomstret Tæppe paa Gulvet, men istedetfor at naae hen til Kaminen, standsede dets glødende Plantevæxt pludseligt ved Mrs. Boffins Skammel og veg Pladsen for en Region af Sand og Saugspaaner. Mr. Wegg lagde tillige med beundrende Blikke Mærke til, at medens Blomsterlandet aabenbarede forskjellige hule Ornamenter, saasom udstoppede Fugle og Voxfrugter under Glasklokker, var der paa de Enemærker, hvor Plantevæxten ophørte, til Modvægt anbragt Hylder, paa hvilke den bedste Del af en kold Postei og en kold Steg tydeligt kunde skjelnes blandt andre nærende Sager. Værelset selv var stort, skjøndt lavt, og dets plumpe, gammeldags Vinduesrammer og de svære Bjelker under dets skjæve Loft syntes at tyde paa, at det i sin Tid havde hørt til et ensomt liggende Hus af en vis Anseelse ude paa Landet.

„Kan De lide det, Wegg," spurgte Mr. Boffin i sin stødende Tone.

„Jeg beundrer det høiligen, Sir. Sjeldent hyggeligt ved denne Arne," svarede Wegg.

„Forstaaer De det, Wegg?"

„Saadan i Almindelighed, Sir," begyndte Mr. Wegg langsomt og klogtigt med Hovedet paa den ene Side, saaledes som undvigende Mennesker pleie. Men den Anden afbrød ham.

„De forstaaer det ikke, Wegg, og jeg vil forklare det for Dem. Disse Indretninger ere blevne gjorte med gjensidigt Samtykke af Mrs. Boffin og mig. Mrs. Boffin sværmer, som sagt, for at være paa Moden, jeg derimod for Tiden ikke. Jeg gaaer ikke høiere end til Hyggelighed, og Hyggelighed af det Slags, jeg forstaaer mig paa at nyde. Nu vel da. Hvad kunde det nytte, at Mrs. Boffin og jeg klamredes derover? Vi klamredes aldrig, førend Boffins Lysthus blev vor Eiendom; hvorfor skulde vi da klamres, efterat Boffins Lysthus var blevet vor Eiendom? Derfor indretter Mrs. Boffin sin Part af Stuen paa sin Maade, og jeg min Part af den paa min. Paa den Maade have vi paa een Gang Selskabelighed (jeg vilde blive gal af Tungsindighed uden Mrs. Boffin), Mode og Hyggelighed. Kommer jeg lidt efter lidt til at sværme for at være paa Moden, rykker Mrs. Boffin lidt efter lidt længere frem. Skulde Mrs. Boffin nogensinde komme til at sværme mindre for at være paa Moden, end hun nu gjør, vilde Mrs. Boffins Tæppe trække sig længere tilbage. Skulde vi begge To vedblive at være, hvad vi ere, nu, saa blive vi som vi nu ere, og giv os dermed et Kys, gamle Dame."

Mrs. Boffin, der, ideligt smilende, havde nærmet sig og lagt sin buttede Arm i sin Ægtemages, samtykkede høist beredvilligt. I Skikkelse af hendes sorte Fløils Hat med Fjer søgte Moden at forhindre det, men blev efter Fortjeneste knust under Forsøget.

„See nu, Wegg," sagde Mr. Boffin, tørrende sig om Munden med et Udtryk af stor Vedergvægelse, „begynder De at kjende os, som vi ere. Det er en fortryllende Plet, er Lysthuset, men man maa lære at paaskjønne det efterhaanden. Det er en Plet,

hvis Fortjenester maa udfindes lidt efter lidt, og en ny hver Dag. Der gaaer en bugtet Fodsti op ad enhver af Dyngerne, hvorved Pladsen og Omegnen hvert Øieblik vise sig fra et nyt Synspunkt. Naar man kommer op paa Toppen, er der en Udsigt til de nærmeste Eiendomme, som ikke overgaaes af nogen. Det Sted, hvor Mrs. Boffins afdøde Fader — han var i Hundefødefaget — døde, seer man ned i, som om det var Ens eget. Og øverst oppe paa den høje Dynge staaer et Lysthus af Gitterværk, og læser De ikke mangen en Bog høit der om Sommeren ja, og ikke mangen en Gang giver Dem sont Ven i Lag med Digterværker, vil Skylden ikke være min. Naa, hvad vil De nyde til Deres Læsning?"

„Mange Tak, Sir," svarede Wegg, som om der slet ikke var noget Nyt i hans Læsen. „Jeg holder mig i Almindelighed til Genever og Vand."

„Det holder Halsen fugtig, hvad, Wegg?" spurgte Mr. Boffin med uskyldig Ivrighed.

„N—ei, Sir," svarede Wegg koldblodigt, „saaledes vilde jeg dog neppe betegne det, Sir. Mildner Stemmen, vilde jeg sige, mildner den, er det Udtryk, jeg vilde bruge, Mr. Boffin."

Hans træede Indbildskhed og Snedighed holdt nøiagtigt Skridt med hans Offers henrykte Forventning. De Syner, der viste sig for hans egennyttige Sjæl om de mange Maader, hvorpaa dette Bekjendtskab kunde gjøres frugtbringende, fordunklede aldrig den fremherskende, hos et indskrænket og begjerligt Menneske saa naturlige Tanke, at han ikke maatte holde sig selv i for lav Pris.

Da Mrs. Boffins Mode var mindre ubønhørlig, end den Afgud, der i Almindelighed dyrkes under dette Navn, forbød den hende ikke at tillave hendes boglærde Gjests Drik, eller at spørge, om han fandt Udfaldet efter sin Smag, og da han derpaa havde givet et naadigt Svar og taget Plads paa den boglærde Bænk, begyndte Mr. Boffin at sætte sig i Lave paa Bænken ligeoverfor, for med jublende Øine at høre efter.

„Gjør mig ondt, at jeg skal berøve Dem en Pibe, Wegg," sagde han, stoppende sin egen; „men De kan ikke gjøre begge

Dele paa een Gang. Og der er endnu en Ting, som jeg har glemt at omtale. Naar De kommer her om Aftenen og seer Dem om og bemærker Noget paa en Hylde, som De kunde have Lyst til, saa sig det."

Wegg, der havde været i Begreb med at sætte sine Briller paa, lagde dem øieblikkeligt fra sig med den aandrige Bemærkning:

„De gjetter mine Tanker, Sir. Skuffe mine Øine mig, eller er den Gjenstand deroppe en — en Postei? Det kan ikke være en Postei."

„Jo, en Postei er det, Wegg," svarede Mr. Boffin med et vist mismodigt Blik paa Bogerne.

„Har jeg mistet min Lugt for Frugt, eller er det en Æble-postei?" spurgte Wegg.

„Det er en Kalve- og Skinkepostei," svarede Mr. Boffin.

„Nei virkeligt, Sir? Det vilde falde vanskeligt at nævne en bedre Postei, end en Kalve og Skinkepostei", sagde Mr. Wegg, nikkende meget vørt.

„Vil De have noget af den, Wegg?"

„Tak som byder, Mr. Boffin. I ethvert andet Hus gjorde jeg det ikke under de forhaandenværende Omstændigheder, men i Deres, Sir! Og Kjødgelée er oven i Kjøbet, i Særdeleshed naar den er lidt salt, hvilket er Tilfældet, hvor der er Skinke, saa mildnende, saa særdeles mildnende." Mr. Wegg sagde ikke, hvorfor den var saa mildnende, men talte kun ganske i Almindelighed.

Posteien toges altsaa ned, og den værdige Mr. Boffin øvede sig i Taalmodighed, indtil Wegg, øvende sig i Brugen af Kniv og Gaffel, havde afspist, og benyttede kun Leiligheden til at give Wegg at forstaae, at om det end ikke var strengt moderne at stille Indholdet af et Spisekammer saaledes til Skue, fandt han (Mr. Boffin) det dog gjestfrit, eftersom man, istedetfor i en forholdsviis betydningsløs Tone at sige til en Gjest: „Der er de og de Spisevarer nede; vil De have noget deraf bragt herop?" brugte den raske, praktiske Fremgangsmaade at sige: „Kast Deres Øine paa Hylderne og seer De Noget, De har Lyst til, saa tag det."

Og nu skjød Mr. Wegg omsider sin Tallerken fra sig og satte sine Briller paa, og Mr. Boffin tændte sin Pibe og skuede med straalende Øine ind i den Verden, der aabnede sig for ham, og Mrs. Boffin lagde sig paa en moderne Maade tilbage paa sin Sofa, som om hun vilde høre efter, hvis hun mærkede, at hun kunde, og falde i Søvn, hvis hun mærkede, at hun ikke kunde.

„Hm!" begyndte Wegg; „Dette, Mr. Boffin og Frue, er det første Kapitel af det første Bind af det —" her saae han vist paa Bogen og holdt inde.

„Hvad er der i Veien, Wegg?"

„Veed De vel, Sir, det falder mig ind," sagde Wegg med et Udtryk af indsmigrende Frimodighed, efter igjen at have seet vist paa Bogen, „at De i Formiddags begik en lille Feiltagelse, som det havde været min Agt at berigtige, dersom jeg ikke, Gud veed hvorledes, havde glemt det. Mig synes, at De sagde det russiske Rige, Sir?"

„Det er jo ogsaa det russiske; er det ikke, Wegg?"

„Nei, Sir; det er det romerske, det romerske, Sir."

„Hvori bestaaer da Forskjellen, Wegg?"

„Forskjellen, Sir?" stammede Wegg og stod allerede Fare for at gaae fra Concepterne, da han pludseligt fik et lyst Indfald. „Forskjellen, Sir? Der sætter De mig virkeligt i Forlegenhed, Mr. Boffin. Det maa være nok at sige, at Forskjellen helst bør udsættes til en anden Gang, naar Mrs. Boffin ikke bærer os med sit Selskab. I Mrs. Boffins Nærværelse maa vi helst lade den fare."

Mr. Wegg redede sig saaledes ud af sin Forlegenhed med en ridderlig Mine og væltede den ved med mandig Hensynsfuldhed at gjentage: „I Mrs. Boffins Nærværelse maa vi helst lade den fare, Sir!" over paa Boffin, der følte, at han havde stillet sig blot paa en høist pinlig Maade.

Derefter begyndte Mr. Wegg tørt og uforfærdet paa sin Opgave, farende lige lukt hen over enhver Ting, han stødte paa, og sættende over alle vanskelige biografiske og geografiske Navne;

rokkedes noget i Sadelen af Hadrian, Trajan og Antoninerne; snublede over Polybius, der udtaltes Polly Beius og af Mr. Boffin antoges at være en romersk Jomfru og af Mrs. Boffin for at være Skyld i hin Nødvendighed af at lade den fare; kastedes tungt til Jorden af Titus Antoninus Pius; kom op igjen og galloperede saa jevnt afsted med August, og naaede omsider lykkeligt og vel Banens Ende med Commodus, hvis Styrelse af det romerske Folk ikke af Mr. Boffin fandtes at have svaret saa ganske til hans Navn. Med denne Persons Død sluttede Mr. Wegg sin første Forelæsning, længe førend hvis Tilendebringelse flere totale Formørkelser af Mrs. Boffins Lys bag hendes sorte Fløils Hat vilde have været høist forurolígende, dersom de ikke regelmæssigt havde været ledsagede af en Lugt af brændte Penne, naar der gik Ild i hendes Fjer, hvilken Lugt tjente til Gjenoplivelsesmiddel og vækkede hende. Mr. Wegg, der havde læst op paa Ramse og forbundet saa faa Forestillinger som muligt med det Læste, kom med usvækkede Kræfter ud af Kampen; men Mr. Boffin, der snart havde lagt sin Pibe fra sig, endnu førend den var udrøget og siden bestandigt havde siddet og stirret med Øine og Sjæl paa Romernes forfærdelige Affkyligheder, var saa medtagen, at han neppe kunde sige god Nat til sin boglærde Ven og fremstamme „i Morgen."

„Commodus," gispede Mr. Boffin, stirrende paa Maanen, efterat han havde lukket Wegg ud ad Porten og lukket den i Laas igjen, „Commodus kæmper i dette hersens Menageri syvhundrede og femogtredive Gange i een Rolle alene! Og som om det ikke var bedøvende nok, blive hundrede Løver slupne løse i dette samme Menageri, Allesammen paa een Gang! Og som om det heller ikke var bedøvende nok, dræber Commodus i en anden Rolle dem Allesammen i hundrede Gange! Og som om det endnu ikke var bedøvende nok, spiser Fetalius (ja han hed rigtignok ikke for ingen Ting saaledes!) for sex Millioner i engelske Penge i syv Maaneder! Wegg tager sig det let, men for en gammel Fugl som jeg ere saadanne Ting paa min Sjæl Skræmsler. Og endog nu, efterat Commodus er bleven qvalt, indseer jeg ikke, hvorledes det

skal blive bedre." Idet Mr. Boffin vendte sine tankefulde Skridt mod Lysthuset og rystede paa Hovedet, tilføiede han: „Jeg troede ikke i Morges, at der var halvt saa mange Skræmsler paa Tryk. Men nu kan jeg have det saa godt!"

Sjette Kapitel.

Det allerede som vattersottigt betegnede Værtshus, de Sex Lystige Sjouere, var for længe siden sunket ned i en Tilstand af sand Affældighed. I hele dets Sammensætning var der ikke et eneste lige Gulv, ja neppe en eneste lige Linie, men det havde overlevet og vilde aabenbart endnu overleve mangen en bedre vedligeholdt Bygning, mangen en pynteligere Beværtning. Hvad det Udvendige angik, var det et smalt, skjevt Skrummel med forladne Vinduer ovenpaa hinanden ligesom en Bunke opstablede Appelsiner, og en sprukken, ud over Vandet hængende Verandah af Træ; ja det hele Hus, den knirkende Floistang oppe paa Taget ikke undtagen, hang ud over Vandet, men syntes at være blevet tilmode som en forknyt Dykker, der har tøvet saa længe paa Strandbredden, at han tilsidst slet ikke springer ud.

Denne Beskrivelse gjælder om den ud mod Floden vendende Forside af de Sex Lystige Sjouere. Bagsiden af Huset var derimod, skjøndt Hovedindgangen fandtes der, saa indkneben, at den i sin Forbindelse med Forsiden kun tog sig ud som Hanken paa et paa dets bredeste Ende staaende Strygejern. Denne Hank laa for Enden af en Labyrinth af Gyder og Stræder, hvilken Labyrinth trængte saa haardt og tæt ind paa de Sex Lystige Sjouere, at den ikke levnede Herberget en Tomme Plads udenfor dets egen Dør. Af denne Grund i Forening med den Omstændighed, at Huset ved Høivande saa godt som flød, kunde, naar Sjouerne holdt Storvask, det denne Behandlingsmaade undergivne Linned i Almindelighed sees at blive tørret paa Snore, der vare trukne tværs over Selskabsværelserne og Sovekamrene.

Tømmeret, hvoraf Kamingesimserne, Bjelkerne, Skillerummene, Gulvene og Dørene i de Sex Lystige Sjouere vare forfærdigede, syntes paa dets gamle Dage at være frugtbart paa forvirrede Erindringer om dets Ungdom. Mange Steder var det paa gammelt Tømmers Viis blevet vredent og revnet; Knaster stak frem af det, og hist og her syntes det at snoe sig i en vis Skikkelse af Grene. I denne Tilstand af Gaaen i Barndom havde det et Præg af at være paa sin Maade snaksomt om sit Ungdomsliv. Ikke uden Føie paastodes det ofte af Stamgjesterne i Sjouerne, at naar Lyset faldt helt paa disse Paneler og navnligen paa et gammelt Hjørneskab af Valdnøddetræ inde i Skjenkestuen, kunde man opdage smaa Skove der og spæde Træer med tæt, skyggefuldt Løv ligesom Moderstammen.

Skjenkestuen i de Sex Lystige Sjouere var en Skjenkestue, som kunde formilde det menneskelige Hjerte. Den tilgængelige Plads i den var ikke synderligt større, end Bunden i en Hyrekareth; men Ingen kunde have ønsket, at Skjenkestuen skulde været større, saa omgjerdet var denne Plads af tykmavede smaa Tønder, Liqveurflasker med eftergjorte Druer i Klaser, Citroner i Net, Tvebakker i Kurve, høflige Ølhaner, der krummede sig ærbødigt, naar Gjester opvartedes med Øl, Osten i en hyggelig Krog, og Værtindens eget, uafladeligt med en Dug bedækkede Bord i en endnu hyggeligere Krog tæt ved Kaminen. Denne Havn var adskilt fra den barske Verden ved et Glasskillerum og en Halvdør med en Blyplade, hvorpaa man kunde sætte sine Drikkevarer; men over denne Halvdør udbredte Skjenkestuens Hyggelighed sig saaledes, at skjønt Gjesterne drak der staaende i en mørk Gang fuld af Trækvind, hvor de puffedes af andre Gjester, som kom og gik, syntes de stedse at drikke i den fortryllende Indbildning, at de vare inde i Skjenkestuen selv.

Forøvrigt vendte baade Skjenke- og Dagligstuen i de Sex Lystige Sjouere ud til Floden, havde røde, til Stamgjesternes Næser svarende Gardiner og vare forsynede med nyttige Kjøkkenredskaber af Blik i Skikkelse af Sukkertoppe, idet de vare dannede saaledes, for at de med deres spidse Ender kunde udsøge sig

lune Kroge mellem de gloende Kul, naar de lunkede Ens Ale, eller varmede de velsmagende Drikke „Purl", „Flip" og „Hundesnude."*) Den første af disse sydende Sammensætninger var en af Husets Specialiteter, da det ved en Indskrift paa dets Dørstolper blidt tiltalte Ens Følelser som „Det Tidlige Purl Hus." Thi det synes, som om Purl stedse maa nydes tidligt paa Dagen, skjøndt det her ikke afgjøres, om det er af nogen anden mavestyrkende Grund, end den, at ligesom den Fugl, der er tidligt paa Færde, fanger Orme, saaledes fanger den tidlige Purl Gjester. Det staaer endnu kun tilbage at tilføie, at i Hanken paa Strygejernet og ligeoverfor Skjenkestuen var der et ganske lille Kammer, ligt en trekantet Hat, hvori aldrig nogen lige Straale af Sol, Maane og Stjerner trængte ind, men som overtroisk betragtedes som en af Fred og Hyggelighed opfyldt Helligdom ved Gasbelysning, paa hvis Dør derfor dens tillokkende Navn, „Fortroligheden," stod malet.

De Sex Sjoueres eneste Eier og Bestyrerinde, Miss Potterson, herskede uindskrænket paa sin Throne i Skjenkestuen, og den, der troede, at han kunde faae hende til at vige saa meget som en Tomme, maatte have drukket sig fra Vid og Forstand. Da hun ifølge sit eget Udsagn var kjendt under Navn af Miss Abbey Potterson, nærede nogle Flod-Hoveder, der, ligesom Vandet, ikke vare af de klareste, visse plumrede Forestillinger om, at hun paa Grund af sin Værdighed og Bestemthed var opkaldt efter eller paa en eller anden Maade i Slægt med Westminster Abbediet. Men Abbey var kun en Forkortelse af Abigail, med hvilket Navn Miss Potterson for nogle og tresindstyve Aar siden var bleven døbt i Limehouse Kirke.

„Hør nu, Riderhood," sagde Miss Potterson med en betydningsfuld Pegefinger ud over Halvdøren, „Sjouerne bryde sig slet ikke om Dem og ville allerhelst være Dem rent foruden; men om De ogsaa var ligesaa velkommen her, som De ikke er det, fik

*) „Purl" er Ale med Sukker og Malurt, „Flip" Æggeøl med Rom, og „Hundesnude„ (Dog's Nose) en Blanding af Genever og Bl. O. A

De ikke engang da en Draabe mere at drikke her i Aften efter denne halve Pot Øl. Hold derfor godt Hus med den."

„Men De veed dog, Miss Pottersøn," indvendtes der meget fromt, „at saa længe jeg opfører mig ordentligt, kan De ikke gndet, end skjenke for mig."

„Kan jeg ikke?" sagde Abbey med et ubeskriveligt Udtryk.

„Nei, Miss Pottersøn, fordi, seer De, Loven —"

„Her er jeg Loven, min gode Mand," svarede Miss Abbey, „hvad jeg snart skal vise Dem, hvis De ellers tvivler derpaa."

„Det har jeg jo slet ikke sagt, Miss Abbey."

„Saa meget desto bedre for Dem."

Abbey den helt Myndige kastede Gjestens Halvpenny i Skuffen, hvorpaa hun satte sig i sin Lænestol ved Kaminen og atter tog fat paa Avisen, hvori hun havde læst. Hun var et høit, rankt, ret smukt Fruentimmer, skjøndt hun havde et strengt Ansigt og snarere saae ud som en Skolelærerinde, end som Værtshusholdersken i de Sex Lystige Sjouere. Manden paa den anden Side af Halvdøren var en Færgemand med et skelende Blik, og han saae paa hende, som om han havde været en Lærling, der var falden i Unaade hos hende.

„De er grusomt haard imod mig, Miss Pottersøn."

Miss Pottersøn blev ved med rynkede Bryn at læse i sin Avis og ændsede ham ikke, førend han hvidskede:

„Miss Pottersøn, Madame, maa jeg ikke sige Dem et Ord?"

Nedladende sig derpaa til at skotte til den Bønfaldende, saae Miss Pottersøn ham banke sig paa sin lave Pande med sine Knoer og dykke sig for hende med sit Hoved, som om han udbad sig Tilladelse til at svinge sig hovedkulds ind over Halvdøren og kaste sig for hendes Fødder.

„Naa," sagde Miss Pottersøn i en Tone, der var ligesaa kort, som hun selv var lang, „saa sig da Deres Ord. Frem med det."

„Miss Pottersøn, Madame, tillader De, at jeg tager mig den Frihed at spørge, om det er mit Rygte, De har Noget at udsætte paa?"

„Ja, ganske vist," svarede Miss Potterson.

„Er det fordi De er bange for, —"

„For Dem er jeg ikke bange," afbrød Miss Potterson ham, „hvis det er det, De mener."

„Men det mener jeg ydmygst ikke, Miss Abbey."

„Hvad er det da, De mener?"

„De er virkelig saa grusomt haard imod mig! Hvad jeg vilde spurgt om, var kun, om De havde nogen Frygt for — eller i det mindste Formodning om — at Husets Eiendele ikke vilde kunne ansees for at være saa ganske sikkre, hvis jeg kom her altfor tidt?"

„Hvorfor vil De vide det?"

„Jo, Miss Abbey, De maa ikke tage mig det fortrydeligt op, men mig synes, at jeg nok kunde have Lov til at faae at vide, hvorfor jeg og mine Lige ikke ligesaa vel maa have Lov til at komme i de Lystige Sjouere, som saadanne Folk som Gaffer."

Værtindens Ansigt formørkedes af en Skygge af Forlegenhed, da hun svarede: „Gaffer har aldrig været, hvor De har været."

„De mener i Hullet, Miss? Maaskee ikke, men han kan gjerne have fortjent det. Han er maaskee mistænkt for noget Værre, end jeg nogensinde har været mistænkt for."

„Hvem har ham mistænkt?"

„Mange, maaskee, og Een ganske vist, og det er mig."

„De har ikke stort at betyde," sagde Miss Abbey Potterson, atter haanligt rynkende sine Bryn.

„Men jeg har været hans Kammerat. Husk vel paa, Miss Abbey, at jeg har været hans Kammerat. Som saadan kjender jeg mere til hans Veie, end noget andet levende Menneske. Læg vel Mærke til det! Jeg er den Mand, der var hans Kammerat, og jeg er den Mand, der har ham mistænkt."

„Saa," yttrede Miss Abbey, skjøndt med en stærkere Skygge af Forlegenhed end før, „anklager De Dem jo selv."

„Nei jeg gjør ikke, Miss Abbey. Thi hvorledes forholder det sig? Det forholder sig saaledes. Medens jeg var hans Kam-

merat, kunde jeg ikke gjøre ham det tilpas. Hvorfor kunde jeg ikke gjøre ham det tilpas? Fordi jeg ikke havde Lykken med mig; fordi jeg ikke kunde finde mange nok af dem. Hvorledes var hans Lykke? Altid god. Læg vel Mærke til det! Altid god! Ah, der gives mange Spil, Miſs Abbey, hvortil der hører Held, men der gives mange andre, hvortil der tillige hører Færdighed."

„Hvem tvivler paa, at Gaffer beſidder Dueligheb til at finde hvad han finder, Menneſke"? ſpurgte Miſs Abbey.

„Dueligheb, maaſkee, til at ſkaffe tilveie hvad han finder," ſagde Riderhood, ryſtende paa ſit hæslige Hoved.

Miſs Abbey rynkede Pande ad ham, medens han ſkulede mørkt til hende.

„Naar man er ude paa Floden ved næſten hver evige Strømkæntring og ønſker at finde et Mandfolk eller et Fruentimmer i Floden, kan man hjælpe betydeligt paa ſin Lykke, Miſs Abbey, ved iforveien at give et Mandfolk eller Fruentimmer et Nakkedrag og derpaa kaſte dem ud i den."

„Store Gud!" udbrød Miſs Potterſon uvilkaarligt.

„Ja, ſeer De," ſvarede den Anden ſtrækkende ſig over Halvdøren for at ſlynge ſine Ord ind i Skjenkeſtuen; thi hans Stemme lød, ſom om Svaberen til hans Baad ſtak i hans Hals, „det ſiger jeg, Miſs Abbey! Og ſeer De, jeg vil forfølge ham, Miſs Abbey! Og ſeer De, jeg ſkal nok tilſidſt bringe ham til Bekjendelſe, om det ſaa ſkal vare i tyve Aar, ſkal jeg! Hvem er han vel, at der ſkal gjøres ſaa meget Væſen af ham for hans Datters Skyld? Som om jeg ikke ſelv havde en Datter!"

Med dette Slutningsſving og efter, ſom det ſyntes, at have talt ſig endnu mere drukken og vild, end han havde begyndt med at være, tog Mr. Riderhood ſit Krus Øl og ravede ud i Kjelderſtuen.

Gaffer var der ikke, men derimod en temmelig talrig Forſamling af Miſs Abbeys Lærlinge, der i paakommende Tilfælde viſte ſig i høi Maade lydige. Da Klokken ſlog Ti, og Miſs Abbey viſte ſig i Døren og tiltalte en vis Perſon i en falmet rød Trøie med de Ord: „Deres Tid er omme, George Jones!

Jeg lovede Deres Kone, at De skulde være hjemme paa Slaget," reiste Jones sig ydmygt, sagde Selskabet god Nat og gik. Da Miss Abbey Klokken halvt Elleve atter saae ind og sagde: „William Williams. Bob Glamour og Jonathan, I ere færdige," toge Williams, Bob og Jonathan med samme Høielighed Afsked og forsvandt. Et endnu større Underværk var det, at, da en rødnæset Person med en blank Hat efter lang Betænkning havde bestilt sig nok et Glas Genever og Vand hos den opvartende Kjelderssvend, og Miss Abbey istedetfor at sende det ud til ham, viste sig i egen Person og sagde: „De har allerede faaet, hvad De kan taale, Capitain Joey," gned Capitainen sig ikke alene lidt paa sit Knæ og saae paa Ilden, uden at indvende et eneste Ord, men Resten af Selskabet mumlede endog: „Ja vist, ja vist, Capitain! Miss Abbey har Ret! Lad Dem sige af Miss Abbey, Capitain." Heller ikke slovedes, men skjærpedes snarere Miss Abbeys Aarvaagenhed ved denne Eftergivenhed; thi da hun ved at betragte de ærbødige Ansigter i sin Skole opdagede to andre unge Personer, der trængte til en Paamindelse, tildelte hun dem denne saaledes: „Tom Tootle, det er paa Tiden, at en ung Mand, der skal giftes næste Maaned, er hjemme og i Seng. Og De behøver ikke at puffe til ham, Mr. Jack Mullins; thi da jeg veed, at Deres Arbeide begynder tidligt i Morgen, siger jeg det Samme til Dem. God Nat derfor, og afsted med Jer som et Par skikkelige Knøse!" Og derpaa saae den rødmende Tootle paa Mullins og den rødmende Mullins paa Tootle i Anledning af Spørgsmaalet om, hvem af dem der først skulde reise sig, og tilsidst reiste de sig Begge og gik ud med et bredt Grin, fulgte af Miss Abbey, i hvis Nærværelse Selskabet ligeledes ikke tillod sig at grine.

I en saadan Anstalt var Kjelderssvenden med sit hvide Forklæde og sine Skjorteærmer i faste Ruller oppe om de blotted Arme blot et for Anstandens og Formens Skyld henkastet Vinom Muligheden af physisk Magt. Nøiagtigt ved Lukningstid gik alle de Gjester, der endnu vare tilbage, ud i bedste Orden, mek dens Miss Abbey stod ved Halvdøren i Skjenkestuen for at iagte

tage den Ceremoni at monstre og tage Afsked med dem. Alle sagde de god Nat til Miss Abbey, og Miss Abbey sagde god Nat til dem Alle, undtagen til Riderhood, og den kloge Kjelderssvend, der i Kraft af sin Bestilling stod og saae til, gjennemtrængtes da af den Overbeviisning, at Manden for stedse var udstødt og banlyst fra de Sex Lystige Sjouere.

„Hør, Bob Glibbery," sagde Miss Abbey til denne Kjelderssvend, „spring om til Hexams og siig til hans Datter Lizzie, at jeg ønsker at tale med hende."

Med monsterværdig Hurtighed gik og kom Tom Glibbery tilbage. Lizzie, der var fulgt med ham, kom i samme Øieblik, som den ene af de to Tjenstepiger i Sjouerne satte Miss Pottersons Aftensmad af varme Medisterpølser og mosede Kartofler paa det hyggelige lille Bord ved Kaminen i Skjenkestuen.

„Kom og sæt Dem ned, min Pige," sagde Miss Abbey. „Kan De spise en Bid?"

„Nei mange Tak, Miss. Jeg har faaet min Aftensmad."

„Jeg troer ogsaa, at jeg har faaet min," sagde Miss Abbey, skydende den urørte Tallerken fra sig, „og mere end nok af den. Jeg er forstemt, Lizzie."

„Det gjør mig meget ondt, Miss."

„Hvorfor i Guds Navn," sagde Miss Abbey skarpt, „vil De da gjøre mig det?"

„Jeg gjøre Dem forstemt, Miss?"

„Naa, naa, see ikke saa forskrækket ud. Jeg burde have sagt et Ord til Forklaring, men det er nu en Gang min Vane at gaae lige los paa enhver Ting. Jeg har altid været noget hidsig af mig. Læg Kjeden for Døren, Bob Glibbery, og gaa ned til Din Aftensmad."

Med en Hurtighed, der syntes at hidrøre ikke mindre fra Hidsighedsomstændigheden, end fra Aftensmadsomstændigheden, adlød Bob, og hans Støvler hørtes at stige ned til Flodens Leie.

„Lizzie Hexam, Lizzie Hexam," begyndte derpaa Miss Potterson, „hvor ofte har jeg ikke sagt Dem, at De bør see at komme bort fra Deres Fader og blive til noget Ordentligt?"

„Meget ofte, Miss.“

„Meget ofte? Ja, men jeg kunde ligesaa gjerne have talt til Jernskorstenen paa det største sogaaende Dampskib, der kommer forbi de Lystige Sjouere.“

„Nei, Miss,“ indvendte Lizzie; „for det vilde ikke være taknemligt, og det er jeg.“

„Jeg forsikkrer høit og helligt, at jeg halvveis skammer mig ved at føle saa megen Deltagelse for Dem,“ sagde Miss Abbey vrippent; „thi jeg troer ikke, at jeg vilde gjøre det, hvis De ikke saae godt ud. Hvorfor er De ikke styg?“

Lizzie svarede kun paa dette vanskelige Spørgsmaal med et undskyldende Diekast.

„Dog da De nu ikke er det,“ tog Miss Potterson atter til Orde, „kan det ikke nytte at snakke mere derom. Jeg faaer at tage Dem som De er, hvilket jeg da ogsaa har gjort. Og De siger formodentligt, at De endnu bestandigt er halsstarrig?“

„Ikke halsstarrig, Miss, haaber jeg.“

„Bestemt da, som De formodentligt vil kalde det?“

„Ja, Miss; fast i min Beslutning.“

„Aldrig har endnu nogen ung, halsstarrig Person vedkjendt sig dette Ord!“ bemærkede Miss Potterson, gnidende sig forbittret paa Næsen; „jeg gjorde det bestemt, hvis jeg var halsstarrig; men jeg er hidsig, hvilket er noget ganske Andet. Lizzie Hexam, Lizzie Hexam, betænk Dem. Veed De det Værste om Deres Fader?“

„Om jeg veed det Værste om Fader?“ gjentog hun, spilende Dinene op.

„Veed De, hvilken Mistanke Deres Fader udsætter sig for? Veed De, hvilken Mistanke, der allerede er i Omløb om ham?“

Bevidstheden om hans daglige Syssel hvilede tungt paa Pigen, og hun slog langsomt Dinene ned.

„Siig, Lizzie, veed De det?“ vedblev Miss Abbey.

„Hav den Godhed at sige mig, hvad det er for en Mistanke, Miss,“ bad hun efter et Ophold, med Dinene fæstede paa Gulvet.

„Det er ikke nogen let Sag at sige en Datter det, men det maa siges. Nogle troe da, at Deres Fader hjælper enkelte af dem, han finder døde, til deres Død."

Lindringen af at høre hvad hun holdt sig forvisset om at være en falsk Mistanke, istedetfor den forventede grundede og virkelige, lettede for Øieblikket Lizzies Hjerte saa meget, at Miss Abbey forbausedes over hendes Adfærd. Hun vendte hurtigt Øinene i Veiret, rystede paa Hovedet og smilte næsten med et Slags Triumph.

„De, der tale saaledes, kjende kun lidt til Fader."

(„Hun tager sig det meget roligt," tænkte Miss „Abbey; hun tager sig det paafaldende roligt.")

„Og maaskee," sagde Lizzie, idet en Erindring traadte som et Lyn frem for hende, „er det Nogen, der bærer Nag til Fader; Nogen, der har truet Fader! Er det Riderhood, Miss?"

„Nu vel, ja det er."

„Ja, han var Faders Kammerat, og Fader brød med ham, og nu hevner han sig. Fader brød med ham i mit Paahør, og han blev meget vred derover. Og desuden, Miss Abbey! — Vil De aldrig, uden de gyldigste Grunde, lade hvad jeg nu siger Dem komme over Deres Læber?"

Hun havde boiet sig forover for at sige det hvidskende.

„Det lover jeg," sagde Miss Abbey.

„Det var den Aften, da Harmon Mordet opdagedes ved Fader lige ovenfor Broen. Og lige nedenfor Broen kom Riderhood, medens vi roede hjem, listende ud fra Mørket i sin Jolle. Og mange, mange Gange bagefter, medens der anvendtes saa megen Umage for at trænge til Bunds i Forbrydelsen, uden at det lykkedes, tænkte jeg i mit stille Sind, kunde Riderhood ikke selv have begaaet Mordet, og lod han ikke forsætligt Fader finde Liget? Det syntes næsten syndigt og grusomt blot at tænke sig saadant Noget; men nu, da han søger at skyde Skylden over paa Fader, kommer jeg tilbage dertil, som om det var en Sandhed. Kan det være en Sandhed, som den Døde bragte mig paa Tanker om?"

Hun henvendte dette Spørgsmaal snarere til Ilden, end til Værtinden i de lystige Sjouere, og saae sig med et uroligt Blik om i den lille Skjenkestue.

Men som en øvet Skolelærerinde, der var vant til at ave sine Lærlinge, fremstillede Miss Pottersøn Sagen i et Lys, som væsentligen tilhørte denne Verden.

„Stakkels forblindede Pige," sagde hun, „indseer De ikke, at De ikke kan fatte en særlig Mistanke til den Ene af dem, uden at fatte Mistanke i Almindelighed ogsaa til den Anden? De have arbeidet sammen og i nogen Tid drevet deres Haandtering i Fælledskab. Selv om det forholdt sig, som De har tænkt Dem det, maatte jo den Ene være fortrolig med hvad de Begge havde gjort i Forening."

„De kjender ikke Fader, naar De kan tale saaledes, Miss. Nei, nei, De kjender ikke Fader."

„Lizzie, Lizzie, forlad ham," sagde Miss Pottersøn. „De behøver ikke at bryde ganske med ham, men forlad ham. Hold Dem borte fra ham, ikke paa Grund af hvad jeg har sagt Dem i Aften og som vi ville haabe ikke er sandt — men paa Grund af hvad jeg tidligere har foreholdt Dem. Lige meget om det er for Deres smukke Udseendes Skyld eller ikke, saa holder jeg af Dem og vil gjerne være Dem til Nytte. Lad Dem lede af mig, Lizzie; kast Dem ikke bort, min Pige, men lad Dem bevæge til at blive agtværdig og lykkelig."

I sin sunde, naturlige Følelse og Bevidsteden om det Fornuftige i sin Opfordring havde Miss Abbey antaget en mild Tone og endog lagt sin Arm om Pigens Liv; men hun svarede kun: „Tak, Tak! Jeg kan ikke. Jeg vil ikke. Jeg tør ikke tænke derpaa. Jo haardere Verden er imod Fader, desto mere behøver han mig til at støtte sig paa."

Men nu foregik der et Omslag med Miss Abbey, der, ligesom alle strenge Mennesker, naar de blive milde, følte, at der tilkom hende et betydeligt Vederlag, og hun blev kold.

„Jeg har gjort, hvad jeg kunde," sagde hun, „og De faaer at gaae Deres egen Vei. Som De har redet, maa De ligge.

Men sig Deres Fader een Ting: Han maa ikke komme her mere."

„O, Miss, vil De forbyde ham det Hus, hvor jeg veed ham tryg?"

„Sjouerne," svarede Miss Abbey, „maa tage Vare paa sig selv saavel som paa Andre. Det har været et strengt Stykke Arbeide at tilveiebringe Orden her og gjøre Huset til hvad det er, og det koster Møie baade Nat og Dag at holde det saaledes. Jeg har forbudt Riderhood Huset og forbyder ogsaa Gaffer det, forbyder dem Begge det. Af Riderhood og Dem selv erfarer jeg, at der er Mistanke mod begge disse Mænd, og jeg vil ikke paatage mig at dømme dem imellem. De ere Begge blevne tjærede med en snavset Kost, og jeg vil ikke have Sjouerne tjærede med denne. Det er Alt, hvad jeg veed."

„God Nat, Miss," sagde Lizzie sørgmodigt.

„Ha! — God Nat!" svarede Miss Abbey med en Nysten paa Hovedet.

„Tro mig, Miss Abbey, jeg er Dem ikke desto mindre oprigtigt taknemlig.

„Jeg kan troe en hel Del," svarede den statelige Abbey, og derfor vil jeg prøve paa at troe det med, Lizzie."

Miss Potterson nød ingen Aftensmad den Aften og kun Halvdelen af sit sædvanlige Glas varm Portvins Negus. Og Tjenestepigerne — to kraftige Søstre med sorte, stirrende Øine, blanke, flade, røde Ansigter, buttede Næser og tykke, sorte Lokker, ligesom Dukker — udvexlede den Anskuelse, at Missis maatte have faaet sit Haar redet den forkerte Vei af Nogen. Og Kjeldersvenden bemærkede, at han ikke var bleven jaget saaledes i Seng, siden hans afdøde Moder regelmæssigt havde fremskyndt hans Gaaen til Hvile ved Hjælp af en Ildrage.

Lænkningen af Døren bagved hende, da hun gik, hævede Fortryllelsen af den første Lindring, Lizzie Hexam havde fornummet. Natten var mørk og blæsende, Labyrinthen nede ved Floden bedrøvelig, og Jernkjedens Raslen og Boltenes og Slaaernes Piben under Miss Abbeys Haand lød som en Udkastelse. Da

hun kom ud under den skyfulde Himmel, overfaldtes hun af en Følelse af at blive indviklet i den skumle Skygge af et Mord; og ligesom Flodens Bølgeslag brøde sig ved hendes Fødder, uden at hun kunde see, hvorledes de samlede sig, saaledes overraskede hendes Tanker hende ved at fare ud fra en usynlig Tomhed og Banken i hendes Hjerte.

Om at Mistanken mod hendes Fader var ugrundet, følte hun sig overbeviist, ja overbeviist, overbeviist, og dog kunde hun gjentage dette Ord saa tidt, hun vilde, ved sig selv — Forsøget paa at godtgjøre, at hun var overbeviist, fulgte stedse bagefter det og mislykkedes. Riderhood havde begaaet Gjerningen og forlokket hendes Fader. Riderhood havde ikke begaaet Gjerningen, men i sin Ondskab besluttet at vende det Skin, som hans Haand saa let kunde fordreie, mod hendes Fader. Uforanderligt og hurtigt fulgte paa enhver af disse Fremstillinger af Sagen den frygtelige Mulighed, at hendes Fader, skjøndt uskyldig, dog kunde blive troet at være skyldig. Hun havde hørt, at Mennesker havde lidt Døden for Blodsudgydelser, i hvilke de senere havde viist sig at have været uskyldige, og disse Ulykkelige havde ikke engang i Førstningen været saa farligt stillede, som hendes Fader nu var det, og i bedste Tilfælde var det en Kjendsgjerning, at der pegedes Fingre ad ham, at der hvidskedes om ham, at han blev skyet. Det skrev sig fra den selvsamme Aften. Og ligesom den store sorte Flod med dens trøstesløse Bredder snart kom hende af Syne i Mørket, saaledes stod hun paa Flodbredden ude af Stand til at skue ind i den uhyre, tomme Elendighed i et mistænkt, af Gode og Onde forladt Menneskeliv, men vidende, at det laa der dunkelt foran hende og strakte sig hen til det store Ocean, Døden.

Kun een Ting stod klart for Pigens Sjæl. Vant, som hun var ligefra sin Barndom, til uden Betænkning at gjøre hvad der skulde gjøres, hvad enten det nu var at holde Veiret ude, afværge Kulden, udsætte Sultens Tilfredsstillelse og hvad ikke, foer hun op af sine Betragtninger og løb hjem.

Der var stille i Værelset, og Lampen brændte paa Bordet.

I Aflukket i Hjørnet laa hendes Broder og sov. Hun bøiede sig sagte over ham, kysſede ham og gik hen til Bordet.

„Efter Miſs Abbeys Lukning og Strømkæntringerne at dømme maa Klokken være Et. Det er Flodtid. Da Fader er i Chiswick, vil han ikke tænke paa at komme ned førend med Ebben, og det er først Klokken halvt Fem. Klokken Sex vil jeg kalde paa Charley. Jeg kan høre Kirkeuhret slaae, naar jeg sidder her."

Ganske sagte stillede hun en Stol hen foran den sparsomme Ild og satte sig paa den, idet hun trak sit Shawl sammen om sig.

„Charleys Hulning nede ved Luen er der ikke nu. Stakkels Charley!"

Klokken slog To og Klokken slog Tre, og Klokken slog Fire, og endnu sad hun der med en Qvindes Taalmodighed og sin (gen Beslutning. Imellem Fire og Fem skjød hun sine Sko af for ikke at vække Charley, naar hun gik omkring), lagde Ilden parsommeligt til Rette, heldte Vand paa Kjedlen og gjorde Frokostbordet istand. Derpaa gik hun op ad Stigen med Lampen i Haanden og kom ned igjen og smuttede om, snart hist, snart her, og dannede en lille Byldt. Tilsidst tog hun i sin Lomme, paa Kamingesimsen og under en omvendt Skaal paa den øverste Hylde, nogle faa Sixpencer og end færre Shillings og begyndte omhyggeligt og lydløst at tælle dem og sætte en lille Bunke tilside. Medens hun var saaledes beskjeftiget, overraskedes hun af et „Holloi!" af sin Broder, der sad overende i Sengen.

„Du gjorde mig ganske forskrækket, Charley."

„Gjorde Du kanskee ikke mig ganske forskrækket, da jeg for et Øieblik siden slog Øinene op og saae Dig sidde som en Gniepind af Piges Gjenfærd midt om Natten?"

„Det er ikke midt om Natten, Charley. Klokken er næsten Sex om Morgenen."

„Nei, hvad er den! Men hvad er det, Du bestiller, Liz?"

„Jeg spaaer Dig endnu bestandigt Din Skjebne."

„Den synes at være Pokkers tynd, hvis det er den," sagde Drengen. „Til hvem stabler Du den lille Bunke Penge op?"

„Til Dig, Charley."

„Hvad mener Du?"

„Staa op, Charley, og vask Dig og klæd Dig paa, saa skal jeg sige Dig det."

Hendes rolige Væsen og dæmpede, tydelige Stemme gjorde stedse deres Virkning paa ham. Han stik snart Hovedet ned i et Fad Vand og op af det igjen og stirrede paa hende under heftige Gnidninger med Haandklædet.

„Jeg har aldrig seet Mage til Pige, som Du er," sagde han, skrubbende sig, som om han var sin bitreste Fjende. „Hvad er der paa Færde, Liz?"

„Er Du snart færdig til Din Frokost, Charley?"

„Skjenk den kun op. Holloi, siger jeg! En Byldt?"

„Ja, en Byldt, Charley."

„Er den ogsaa til mig?"

„Ja, den er, Charley."

Med alvorligere Miner og langsommere Bevægelser, end hidtil, tilendebragte Drengen sin Paaklædning og gik hen og satte sig ved det lille Frokostbord, medens han holdt sine forbausede Øine fæstede paa hendes Ansigt.

„Du maa da vide, kjære Charley, at jeg er bleven enig med mig selv om, at Tiden nu er kommen for Dig til at forlade os. Foruden den velsignede Forandring, der lidt efter lidt vil foregaae med Dig, vil Du allerede om en Maaned, ja maaskee om otte Dage, føle Dig lykkeligere og befinde Dig langt bedre."

„Hvoraf veed Du det?"

„Hvoraf, veed jeg ikke rigtigt, men jeg veed det." Trods den uforandrede Tone, hvori hun talte, og sin tilsyneladende uforandrede Rolighed, vovede hun dog knapt at see paa ham, men holdt sine Øine beskjeftigede med at skjære hans Brød og smøre Smør paa det, skjenke hans The og andre saadanne smaa Tilberedelser. „Du maa overlade Fader til mig, Charley — jeg vil gjøre for ham, hvad jeg kan — men Du maa bort."

„Du gjør ikke mange Omstændigheder, synes mig," brummede Drengen og stødte vredladent til sit Smørrebrød."

Hun svarede ham ikke.

„Jeg vil sige Dig Noget," sagde Drengen derpaa, bristende i en forbittret Hulken; „Du er en egenkjærlig Tøs og synes ikke, at her er nok til os alle Tre, og derfor vil Du af med mig."

„Troer Du det, Charley — ja, saa troer jeg ogsaa, at jeg er en egenkjærlig Tøs, og at her ikke er nok til os alle Tre, og at jeg derfor vil af med Dig."

Først da Drengen foer hen til hende og slyngede sine Arme om hendes Hals, tabte hun sin Selvbeherskelse, men da tabte hun den og græd, medens hun bøiede sig over ham.

„Græd ikke; Jeg skal gaae, Liz, jeg skal gaae! Jeg veed, at det er til mit eget Bedste, at Du sender mig bort."

„O, Charley, Charley, Himlen er mit Vidne, at det er derfor!"

„Ja, ja. Bryd Dig ikke om, hvad jeg sagde; glem det; kys mig."

Efter et Ophold slap hun ham for at tørre sine Øine og gjenvinde sin stærke, stille Indflydelse.

„Hør nu efter, kjære Charley. Vi vide Begge, at det maa skee, men kun jeg veed, at det maa skee nu. Gaa lige til Skolen og siig, som Du og jeg have aftalt, at vi ikke kunne overvinde Faders Modstand, og at Fader aldrig vil gjøre dem Bryderi, men heller aldrig tage Dig tilbage. Du gjør allerede Skolen Ære og vil gjøre den endnu større Ære, og de ville nok hjælpe Dig til Dit Udkomme. Viis dem de Klæder og Penge, Du bringer med, og siig, at jeg vil sende nogle flere Penge. Kan jeg ikke faae dem paa anden Maade, vil jeg bede de to Gentlemen, der vare her hin Aften, om at hjælpe mig lidt."

„Hør," udbrød hendes Broder ivrigt, „bed ikke den Karl, der tog mig om Hagen! Bed ikke denne Wrayburn derom."

Hendes Ansigt og Pande fik maaskee et lidt stærkere rødt Skjær, da hun lagde sin Haand paa hans Læber for at faae ham til at tie og høre efter.

„Og husk fremfor Alt paa, Charley, altid at tale godt om Fader og lad altid Fader vederfares Ret! Du kan ikke negte, at

fordi Fader selv ingen Lærdom har, kan han heller ikke lide den hos Dig, men sig ellers Intet til hans Skade, og husk paa at sige — hvad Du veed — at Din Søster elsker ham. Og skulde Du tilfældigviis høre noget Ufordelagtigt om Fader, som er Dig ubekjendt, saa er det ikke sandt. Husk paa det, Charley!"

Drengen saae med en vis Tvivl og Overraskelse paa hende; men uden at ændse det, vedblev hun:

„Husk fremfor Alt paa, at det ikke vil være sandt. Mere har jeg ikke at sige Dig, kjære Charley, undtagen at bede Dig være god og flittig og kun at tænke paa visse Ting her i Dit gamle Hjem, som om Du havde drømt dem om Natten. Farvel, min egen, kjære Broder!"

Skjøndt endnu saa ung, lagde hun i disse Ord en Kjærlighed, der mere lignede en Moders, end en Søsters, og for hvilken Drengen ganske bøiede sig. Efterat have trykket hende til sit Hjerte med en lidenskabelig Graad, tog han sin Byldt og foer ud ad Døren med den ene Arm for sine Øine.

Vinterdagens hvide Aasyn nærmede sig dorsk og indhyllet i en Frosttaage; de skyggeagtige Skibe ude paa Floden forvandledes langsomt til sorte, legemlige Gjenstande, og den blodrøde Sol over de østlige Sumpstrækninger bagved de mørke Master og Rær syntes at være fuld af Lovningerne af en Skov, den havde stukket i Brand. Lizzie, der var gaaet ud for at see efter sin Fader, saae ham komme, og blev staaende paa Veien, for at han kunde faae Øie paa hende.

Han havde kun sin Baad med og nærmede sig rask. En Klynge af hine amphibialske Menneskeskabninger, der synes at besidde en vis gaadefuld Evne til at uddrage Et og Andet af Flodvandet blot ved at see paa det, havde samlet sig paa Fodstien. Da hendes Faders Baad grundstødte, betragtede de en liden Stund Dyndet og adspredte sig derpaa. Hun mærkede at den stumme Skyen var begyndt.

Ogsaa Gaffer mærkede det for saavidt, at han, da han satte Foden paa Land, saae sig om; men han gav sig snart i Lag med at hale sin Baad op og fortøie den, og tog Aarerne, Roret

og Touget ud af den. Bærende disse med Lizzies Hjælp, gik han hjem.

„Sæt Dig tæt ved Ilden, kjære Fader, medens jeg varmer Din Frokost. Den er færdig til at varmes og har kun ventet paa Dig. Du maa være kold."

„Ja, jeg sveder just ikke, Lizzie, det er nu vist nok, og mine Hænder synes at være ligesom naglede fast til Aarerne. See, hvor døde de ere!" Der var Noget i deres Farve og maaskee ogsaa i hendes Ansigt, som slog ham, idet han rakte dem i Veiret; han vendte sig om og holdt dem ned til Ilden.

„Du var dog vel ikke ude i det frygtelige Veir i Nat, Fader?"

„Nei, min Pige, jeg laa ombord i en Pram ved en blussende Kaminild. Hvor er Drengen?"

„Her er en Draabe Cognac til Din The, hvis Du vil komme den i, medens jeg vender denne Bid Kjød. Hvis Floden frøs til, vilde der vist blive stor Nød, vilde der ikke, Fader?"

„Aa, Nød er der altid nok af," svarede Gaffer, heldende Brændevinen i sin Kop af en firkantet sort Flaske, og heldende den langsomt i, for at det skulde see ud, som om der var Mere, end der var; „Nød findes overalt, ligesom Sod i Luften. Er Drengen ikke oppe endnu?"

„Nu er Kjødet færdigt, Fader; spiis det, medens det er varmt og godt. Naar Du har afspist, ville vi sætte os ved Ilden og snakke sammen."

Men han mærkede, at hun undveg ham, og efterat have kastet et hastigt og forbittret Blik paa Aflukket, trak han hende i en Flig af hendes Forklæde og spurgte:

„Hvad er der i Veien med Drengen?"

„Hvis Du vil begynde paa Din Frokost, Fader, skal jeg sætte mig hos Dig og sige Dig det."

Han saae paa hende og rørte om i sin The og drak to eller tre Slurke, hvorpaa han skar sin varme Skive Kjød i Stykker med sin Kniv, som han bar i en Skede, og sagde spisende:

„Naa, hvad er der saa i Veien med Drengen?"

„Bliv ikke vred, kjære Fader. Han synes at have meget gode Evner til at lære."

„Den unaturlige Tiggerunge!" sagde Faderen, truende i Luften med sin Kniv.

„ — Og da han nu har disse Evner og ikke er ligesaa god til andre Ting, har han seet sit Snit til at lære Noget i Skolen."

„Den unaturlige Tiggerunge!" sagde Faderen atter med sin forrige Bevægelse.

„ — Og da han vidste, at Du Intet havde tilovers, Fader, og han ikke vilde falde Dig til Byrde, blev han lidt efter lidt enig med sig selv om at gaae bort for at søge sin Lykke ved at lære Noget. Han gik i Morges, Fader, og græd meget, da han gik, og haabede, at Du vilde tilgive ham."

„Lad ham ikke komme mig nær for at bede mig om Tilgivelse," sagde Faderen, atter givende sine Ord Eftertryk med Kniven. „Lad ham ikke komme mig saa nær, at jeg kan see ham med mine Øine, eller naae ham med min Arm. Hans egen Fader er ham ikke god nok. Han har forskudt sin egen Fader. Hans egen Fader forskyder ham derfor nu for bestandig som en unaturlig Tiggerunge."

Han havde skudt sin Tallerken fra sig. Med et raat og kraftigt, opirret Menneskes naturlige Trang til en eller anden Kraftyttring, greb han nu fat om sin Kniv og stødte ved Slutningen af hver enkelt Sætning ned efter med den, ligesom han vilde have slaaet med sin knyttede Næve, dersom han Intet havde havt i den.

„Lad ham kun gaae; han maa hellere gaae, end blive, men lad ham aldrig komme tilbage. Lad ham aldrig stikke sit Hoved indenfor denne Dør, og sig Du aldrig nogensinde et Ord til hans Forsvar; thi ellers forskyder ogsaa Du Din Fader, og hvad Din Fader har sagt om ham, vil han da ogsaa sige om Dig. Nu forstaaer jeg, hvorfor de Folk derhenne holdt sig tilbage fra mig. De sagde til hinanden: „Der kommer den Mand, der ikke er god nok for sin egen Søn!" Lizzie — !"

Men hun afbrød ham med et Skrig, og da han saae paa

hende, saae han hende med et for ham ganske fremmed Ansigt vige gysende og med Hænderne for Øinene tilbage op mod Væggen.

„Lad være, Fader; jeg kan ikke taale at see Dig støde saaledes med den. Læg den fra Dig!"

Han saae paa Kniven, men holdt i sin Forbauselse endnu stedse fast paa den.

„Det er altfor skrækkeligt, Fader. O læg den fra Dig, læg den fra Dig!"

Forskrækket over hendes Udseende og Udraab, slængte han den bort og reiste sig, idet han strakte sine aabne Hænder ud foran sig.

„Hvad gaaer der ad Dig, Liz? Kan Du troe, at jeg vilde støde efter Dig med en Kniv?"

„Nei, Fader, nei, mig vilde Du ikke gjøre Fortræd."

„Hvem da?"

„Ingen, kjære Fader. I mit Hjerte, i min Sjæl er jeg overbeviist derom, Ingen! Men det var for gyseligt, til at jeg kunde udholde det; thi det saae ud" — her holdt hun atter Hænderne for sine Øine — „O det saae ud —"

„Hvorledes saae det ud?"

Erindringen om hans morderiske Skikkelse i Forening med hendes Sindsbevægelse den foregaaende Aften og denne Morgen gjorde, at hun sank ned for hans Fødder uden at svare.

Han havde aldrig før seet hende saaledes. Med største Ømhed løftede han hende op, kaldte hende den bedste af Døttre og „mit stakkels smukke Barn," lagde hendes Hoved paa sit Skjød og søgte at bringe hende til Live igjen. Men da dette ikke vilde lykkes, lagde han hende varsomt ned igjen, hentede en Pude, som han skjød ind under hendes sorte Haar, og søgte paa Bordet efter en Skefuld Cognac. Da der Intet var tilbage, snappede han den tomme Flaske og løb ud.

Han kom ligesaa hurtigt tilbage, som han var gaaet, med Flasken endnu stedse tom. Han knælede ved Siden af hende, lagde hendes Hoved paa sine Arme og vædede hendes Læber med lidt Vand, hvori han havde dyppet sine Fingre, idet han, seende

sig snart over den ene, snart over den anden Skulder, i en hidsig Tone sagde: „Have vi faaet Pest i Huset? Er der noget Smitsomt ved mine Klæder? Hvad er der sluppet løs paa os? Hvem har sluppet det løs?“

Syvende Kapitel.

Mr. Wegg søger efter sig selv.

Paa sin Vei til det romerske Rige nærmer Silas Wegg sig dette over Clerkenwell. Det er tidligt paa Aftenen og Veiret raat og fugtigt. Mr. Wegg har Tid til at gjøre en lille Omvei, eftersom han nu, da han forener nok en Indtægtskilde med sit Skjermbrædt, slaaer dette tidligt sammen, samt fordi han føler, at han skylder sig selv, at der ventes længselsfuldt paa ham i Lysthuset. „Boffin vil kun blive saa meget desto begjerligere, naar han venter lidt,“ siger Silas, skruende, medens han humper affsted, først sit høire og derpaa sit venstre Øie sammen, hvilket forøvrigt er temmelig overflødigt, da Naturen har sammenskruet dem Begge tilstrækkeligt.

„Lykkes det mig, som jeg venter, at komme i hans Kridthus,“ vedbliver Silas, humpende og ponsende, „vilde det ikke passe sig for mig at lade mig noie med saa Lidt; det vilde ikke være anstændigt.“ Oplivet af denne Betragtning humper han raskere affsted og seer langt ud for sig, saaledes som et Menneske, der har et ærgjerrigt Anslag i Baghaanden, ofte gjør.

Da Mr. Wegg veed, at en Juvelererbefolkning har søgt sig et Fristed omkring Kirken i Clerkenwell, føler han sig tiltrukken og gjennemtrængt af Ærbødighed for dette Nabolag. Men hans Fornemmelser i saa Henseende halte, hvad deres strenge Moralitet angaaer, ligesom han selv halter, idet de udmale ham det Henrykkende ved en Usynlighedskjole for trygt at kunne bortføre Ædelstenene og Uhrkasserne, uden at tage noget Medlidenhedshensyn til de Mennesker, der miste dem.

Dog ikke til de Værksteder, hvor kløgtige Haandværkere arbeide i Perler og Diamanter og Guld og Sølv og gjøre deres Hænder saa værdifulde, at Vandet, hvori de vaske disse, bliver saa værdifuldt, at det kjøbes af Affineurerne — ikke til disse humper Mr. Wegg, men til de fattigere Boder, hvor smaa Kræmmere handle med Varer, som kunne spises og drikkes og holde Folk varme, og hvor Barberer, Marschandisere og Hunde- og Fuglekræmmere drive deres Haandteringer. Blandt disse, der ere beliggende i en smal og smudsig, til deslige Næringsveie helliget Gade, vælger Mr. Wegg eet mørkt Boutiksvindue, hvor et Tællelys brænder mat midt i en Bunke forskjelligartede Gjenstande, der have en dunkel Lighed med Stumper af Læder og tørre Pinde, men blandt hvilke intet Andet, end Lyset selv i dets gamle Blikstage og to udstoppede Frøer, der duellere med Kaarder, kan skjelnes med Tydelighed. Humpende afsted med fornyet Kraft, gaaer han ind ad den mørke, fidtede Indgang, skyder en lille mørk, fidtet, gjenstridig Sidedør op og følger bagefter den ind i den lille mørke, fidtede Boutik. Der er saa mørkt, at der paa den anden Side af en lille Disk kun kan skjelnes nok et Tællelys i nok en gammel Blikstage tæt ved en i en Lænestol krumbøiet siddende Mands Ansigt.

Mr. Wegg nikker ad Ansigtet og siger: „God Aften."

Ansigtet, der vender sig op, er gustent med et Par svage Øine og beskygges af et Virvar af rødlige, støvede Haar. Eieren af dette Ansigt har intet Halstørklæde paa og har knappet sin krøllede Skjortelinning op for at kunne arbeide saa meget desto mageligere. Af samme Grund har han heller ingen Kjole paa, men kun en vid Vest ovenpaa sit gule Linned. Hans Øine ligne en Graveurs overanstrengte Øine, men han er ikke Graveur; hans Træk og Luden ligne en Skomagers, men han er heller ikke Skomager.

„God Aften, Mr. Venus, husker De mig?"

Med langsomt grydende Hukommelse reiser Mr. Venus sig og holder sit Lys ud over den lille Disk og ned mod Mr. Weggs naturlige og konstige Ben.

„Ja rigtigt!“ siger han derpaa. „Hvorledes har De det?“

„Wegg, veed De nok,“ forklarer denne Gentleman.

„Ja, ja,“ siger den Anden. „Hospitalsamputation?“

„Ja netop,“ siger Mr. Wegg.

„Ja, ja,“ siger Venus. „Hvorledes har De det? Sæt Dem ved Ilden og varm Deres — Deres andet.“

Da den lille Disk er saa kort, at den gjør Kaminen, der vilde have været bagved den, dersom den havde været længere, tilgængelig, sætter Mr. Wegg sig paa en Kasse foran Ilden og indaander en varm, behagelig Lugt, der ikke er Lugten af Boutiken; „thi den,“ afgjør Mr. Wegg ved sig selv, idet han snuser et Par Gange, „er muggen, læderagtig, fjeragtig, kjelderagtig, limet, gummiagtig og“ — efter nok en Snusen — „ligesom af en Blæsebælg.“

„Min The staaer og trækker, og min Bolle ligger paa Kaminpladen, Mr. Wegg; vil De have Noget med?“

„Da det er en af Mr. Weggs Livsregler aldrig at afslaae saadanne Tilbud, siger han Ja. Men der er saa overordentligt mørkt i den lille Boutik, og den er saa fuld af sorte Hylder og Knager og Hjørner og Kroge, at han kun kan see Mr. Venus's Kop, fordi den staaer tæt inde ved Lyset, men ikke kan see, i hvilken gaadefuld Fordybning Mr. Venus henter nok en til ham, førend den er lige inde under Næsen paa ham. Samtidigt hermed seer Wegg en smuk lille død Fugl ligge paa Disken med Hovedet hængende paa den ene Side ned mod Randen af Mr. Venus's Underkop og gjennemboret i Brystet med en lang, stiv Staaltraad, som om den var Rødkjelken, Helten i Folkesangen, Mr. Venus Spurven med dens Bue og Pil, og Mr. Wegg Fluen med dens lille Øie.

Mr. Venus dykker og henter nok en, endnu ikke ristet Bolle, og tagende Pilen ud af Rødkjelkens Bryst, begynder han at riste den paa Enden af dette grusomme Redskab. Da den er bleven brun, dykker han igjen og henter Smør, hvormed han tilendebringer sin Gjerning.

Som en snedig Mand, der i ethvert Tilfælde er vis paa

sin Aftensmad, paanøder Mr. Wegg sin Bært Bollen, for at formilde ham til en følelig Sindsstemning, eller for, som man kunde sige, at smøre hans Maskineri. Alt som Bollerne lidt efter lidt forsvinde, begynde de sorte Hylder, Kroge og Hjørner at komme til Syne, og Mr. Wegg faaer efterhaanden en dunkel Forestilling om, at der paa Kamingesimsen ligeoverfor ham staaer et spædt Hindubarn i en Flaske, krummet sammen og med sit store Hoved stukket ind under sig, som om det øieblikkeligt vilde støde en Kolbytte, hvis Flasken var stor nok til det.

Saa snart Mr. Wegg antager, at Mr. Venus føler sig tilstrækkeligt smurt, nærmer han sig sit Formaal ved, for at tilkjendegive en troskyldig Sindsstemning, at slaae sine Hænder let sammen og spørge:

„Hvorledes er det saa gaaet med mig i denne lange Tid, Mr. Venus?"

„Meget daarligt," svarer Mr. Venus uforbeholdent.

„Hvad, er jeg endnu stedse hjemme?" spørger Wegg med en overrasket Mine."

„Bestandigt hjemme."

Dette synes næsten at være Wegg hemmeligt kjærkomment, men han tilslører sine Følelser og yttrer: „Besynderligt! Hvad tilskriver De det?"

„Jeg veed ikke," svarer Venus, der er en mager, tungsindig Mand med en svag, knarvorn Stemme, „hvad jeg skal tilskrive det, Mr. Wegg. Det er mig ikke muligt at sætte Dem sammen til en Blandet. Jeg maa gjøre hvad jeg vil, saa kan jeg ikke faae Dem til at passe. Enhver med mindste Sagkundskab vilde strax ved første Øiekast opdage det og sige: „Duer ikke! Passer slet ikke!"

„Men for Pokker, Mr. Venus," indvender Wegg lidt opirret, „det kan dog ikke være noget Personligt og Eiendommeligt hos mig. Det maa ofte være Tilfældet med en Blandet."

„Med Ribben, tilstaaer jeg, altid, men ellers ikke. Naar jeg præparerer en Blandet, veed jeg forud, at jeg ikke kan holde mig til Naturen og være blandet med Ribben, fordi ethvert

Menneske har sine egne Ribben, og intet andet Menneskes vil passe til dem; men ellers kan jeg være blandet. Jeg har nyligt sendt en Skjønhed, en sand Skjønhed, til et Konstacademi. Det ene Ben engelsk, det andet belgisk og Stykker af otte andre Mennesker i den. At tale om ikke at være skikket til at være blandet! De burde med Rette være det, Mr. Wegg."

Silas seer saa vist paa sit ene Ben, som det i den dunkle Belysning er ham muligt, og siger efter et Ophold i en gnaven Tone, „at det maa være de Andres Skyld. Eller hvorledes mener De, at det gaaer til?" spørger han utaalmodigt.

„Jeg veed ikke, hvorledes det gaaer til. Reis Dem et Øieblik og hold Lyset." I en Krog ved sin Stol tager Mr. Venus de til et Ben og en Fod hørende Knokler, der ere gjorte omhyggeligt rene og udmærket pynteligt sammensatte. Disse sammenligner han med Mr. Weggs Ben, medens denne Gentleman seer til, som om der toges Maal af ham til en Ridestovle. „Neft jeg veed ikke, hvorledes det gaaer til, men saaledes er det. Eeri, hvad jeg troer, har De en Knude paa den Knokkel. Jeg har aldrig seet Mage til Dem."

Efterat have med Uro seet paa sit eget Ben og mistroisk paa det Mønster, hvormed det er blevet sammenlignet, buser Mr. Wegg ud:

„Jeg tør holde et Pund paa, at det ikke er noget engelsk Ben!"

„Intet ovelígt Væddemaal, hvor der gjøres saa stærkt i det Udenlandske. Nei, det tilhører denne franske Gentleman."

Idet han nikker over mod et mørkt Sted bagved Mr. Wegg, seer denne sig med en let Studsen om efter „denne franske Gentleman," hvem han omsider opdager, repræsenteret helt konstfærdigt af sine Ribben alene, staaende paa en Hylde i en anden Krog, ligesom et Brystharnisk eller et Snørliv.

„O," siger Mr. Wegg med et Slags Fornemmelse af at blive forestillet for ham, „De har vistnok været meget god hjemme, i Deres eget Fædreland, men jeg haaber, at det ikke vil blive taget mig ilde op, naar jeg siger, at den Franskmand endnu ikke er bleven født, til hvem jeg kunde ønske at passe."

I dette Øieblik bliver den fjerde Dør stødt voldsomt op, og en Dreng, som følger bag efter den, siger, da han har ladet den smælde i igjen:

„Jeg skulde have den udstoppede Kanarifugl."

„Den koster tre Shillings og ni Pence," svarer Venus. „Har Du Pengene?"

Drengen lægger fire Shillings paa Disken. Mr. Venus søger, endnu stedse klynkende og yderst mismodig, efter den udstoppede Kanarifugl, og da han tager Lyset for bedre at kunne see, bemærker Mr. Wegg, at han tæt ved sine Knæ har en nem lille Hylde, der udelukkende er bestemt for Menneskehænder, som synes begjerlige efter at gribe fat i ham. Fra disse udfrier Mr. Venus Kanarifuglen og viser Drengen den.

„See!" klynker han. „Der er Liv! Paa en Qvist i Begreb med at hoppe! Pas godt paa den, det er et deiligt Exemplar. — Der ere tre Pence tilbage."

Drengen tager sine Smaapenge og har allerede trukket Døren op med en Læderstrop, der til den Ende er sømmet fast til den, da Venus raaber:

„Stop ham! Kom tilbage, Du unge Sluppert! Du har faaet en Tand mellem Halvpencene!"

„Hvor kunde jeg vide, at jeg havde faaet den? De har selv givet mig den. Jeg trænger ikke til Deres Tænder, jeg har nok i mine egne," qvækker Drengen, medens han piller Tanden ud mellem Smaapengene og kaster den hen paa Disken.

„Tir mig ikke i Din Ungdoms ondskabsfulde Stolthed," gjenmæler Mr. Venus pathetisk. „Krænk mig ikke, fordi Du seer, at jeg er forstemt nok alligevel. Den maa være falden ned i Skuffen. De falde ned i Alting. I Morges ved Frokosten fandt jeg to i Kaffekanden, Kindtænder."

„Nu vel," indvender Drengen, „hvorfor skjelder De mig da ud?"

Hvortil Mr. Venus, rystende sin Busk af støvede Haar og blinkende med sine svage Øine, kun svarer:

„Tir mig ikke i Din Ungdoms ondskabsfulde Stolthed;

trænk mig ikke, fordi Du seer, at jeg er forstemt. Du har ingen Forestilling om, hvor lille Du vilde blive, dersom jeg skulde sætte Dig sammen."

Dette Hensyn lader til at gjøre Indtryk paa Drengen; thi han gaaer brummende sin Vei.

„Ak Gud, ak Gud," sukker Mr. Venus, pudsende Lyset, „Verden, der syntes saa blomstrende, har ophørt at blomstre. De lader Deres Blik løbe rundt i Boutiken, Mr. Wegg. Lad mig lyse Dem. Min Arbeidsbænk. Min Medhjælpers Bænk. En Skruestik. Værktøi. Knokler, forskjellige. Hovedskaller, forskjellige. Udstoppet indianst Barn. Afrikanst ditto. Præparater paa Flasker, forskjellige. Alt, hvad De kan naae, vel conserveret. Det Mugne høiere oppe. Hvad der er i Kurvene ovenfor det, husker jeg ikke rigtigt. Saasom Menneskelevninger, forskjellige. Katte. Sammensat engelsk Barn. Hunde. Ænder. Glassine, forskjellige. Mumiefugl. Tørre Hudhinder, forskjellige. Ak Gud! Det er den almindelige panoramiske Oversigt."

Efterat have holdt og bevæget Lyset saaledes, at alle disse forskjelligartede Gjenstande have syntes at være komne lydigt frem, naar de nævnedes, og derpaa at have trukket sig tilbage, siger Mr. Venus atter modfalden: „Ak Gud!" sætter sig ned igjen og begynder med tiltagende Mismod at skjenke sig mere The.

„Hvor er jeg?" spørger Mr. Wegg.

„Et Sted ovre i Værkstedet paa den anden Side af Gaarden, Sir; men ærligt talt, vilde jeg ønske, at jeg ikke havde kjøbt Dem af Hospitalsporteuren."

„Hør en Gang, hvad gav De for mig?"

„Aa," svarer Mr. Venus, blæsende paa sin The, medens hans Hoved og Ansigt træde frem fra Mørket gjennem Dampen af den, som om han var et nyt Udtryk for sin Slægts gamle, oprindelige Udspring, „De hørte til en stor Bunke, og jeg veed det ikke."

Silas gjentager sit Spørgsmaal i den forbedrede Skikkelse af: „Hvad vil De have for mig?"

„Aa," svarer Venus, endnu stedse blæsende paa sin The, „det kan jeg ikke sige Dem saadan lige paa Stedet, Mr. Wegg."

„Da er jeg dog, efter hvad De selv har sagt, ikke ret meget værd," indvender Wegg overtalende.

„Ikke til blandet Arbeide, indrømmer jeg, Mr. Wegg; men De kunde endnu vise Dem at være værdifuld som en —" her tager Mr. Venus en Slurk The, der er saa varm, at den faaer ham til at hoste og bringer Vandet i hans svage Øine — „som en Vanskabthed, hvis De vil undskylde mig."

Undertrykkende et harmfuldt Blik, der tilkjendegiver alt Andet, end Tilbøielighed til at undskylde ham, forfølger Silas sit Øiemed.

„Jeg troer, at De kjender mig, Mr. Venus, og jeg troer, at De veed, at jeg aldrig tinger."

Mr. Venus tager flere Slurke varm The, lukkende sine Øine ved hver Slurk og aabnende dem igjen paa en krampagtig Maade, men binder sig ikke ved nogensomhelst Indrømmelse.

„Jeg har Udsigt til at komme frem i Livet og svinge mig i Veiret ved mine egne selvstændige Bestræbelser," siger Wegg, „og under saadanne Omstændigheder vilde det være mig ubehageligt — jeg siger Dem rent ud, at det vilde være mig ubehageligt — at vide mig ligesom splittet ad, et Stykke af mig hist og et Stykke af mig her, hvorfor jeg kunde ønske at faae mig samlet som en pæn Mand."

„Er det for Øieblikket kun en Udsigt, Mr. Wegg, saa har De jo ikke Penge til at slutte en Handel om Dem selv; men jeg vil sige Dem, hvad jeg vil gjøre, jeg vil gjemme Dem. Jeg er en Mand af Ord, og De behøver ikke at være bange for, at jeg skal skille mig ved Dem. Jeg vil gjemme Dem; det er et Løfte. Ak Gud, ak Gud!"

Glad over hans Løfte og ønskende at opmuntre ham, seer Mr. Wegg til, medens han sukker og skjenker sig mere The, og siger derpaa, idet han bestræber sig for at lægge et deltagende Udtryk i sin Stemme:

„De synes at være saa forstemt, Mr. Venus. Gaaer Forretningen daarligt?"

„Den er aldrig gaaet saa godt."

„Er De kommen ud af Øvelsen?“

„Tværtimod. Jeg er ikke alene den Første i Faget, men Faget selv, Mr. Wegg. De kan gaae hen og kjøbe et Skelet i Vest-Enden, hvis De vil, og betale Vest-Ende Prisen for det, men det er mig, der har sat det sammen. Jeg har saa Meget at bestille, som det er mig muligt at besørge med min Medhjælpers Bistand, og jeg sætter min Stolthed og min Glæde deri.“

Med sin høire Haand udstrakt og sin dampende Underkop i sin venstre, tager Mr. Venus saaledes paa Vei, som om han skulde til at briste i en Taareflod.

„Det er ingen Tingenes Tilstand til at være forstemt over, Mr. Venus.“

„Det veed jeg, Mr. Wegg. Om jeg end ikke vil kalde mig en Konstner uden Lige, har jeg erhvervet mig saadanne Kundskaber i Anatomi, at jeg er fuldkommen hvad Bedømmelse og Benævnelser angaaer. Blev De bragt skilt ad hertil i en Pose, Mr. Wegg, for at blive sat sammen igjen, skulde jeg med tilbundne Øine nævne Deres mindste Knokler, saavel som Deres store, ligesaa hurtigt, som jeg kunde tage dem frem, og sortere dem Allesammen og sortere Deres Ryghvirler paa en Maade, der vilde overraske Dem ligesaa meget, som den vilde henrykke Dem.“

„Naa,“ bemærker Silas, skjøndt ikke fuldt saa redebont som forrige Gang, „det er da ingen Tingenes Tilstand at være forstemt over, og allermindst for Dem.“

„Det veed jeg, Mr. Wegg, det veed jeg. Men det er Hjertet, der gjør mig forstemt, det er Hjertet! Vær saa god at tage dette Kort og læse det høit.“

Silas modtager et af hans Haand, som Venus har taget frem blandt en vidunderlig lille Bunke i en Skuffe, og efterat have sat sine Briller paa, læser han:

„Mr. Venus.“

„Ja. Videre.“

„Udstopper Dyr og Fugle.“

„Ja. Videre.“

„Sammensætter Menneskeknokler."

„Det er det!" siger Mr. Venus stønnende. „Det er det! Jeg er toogtredive Aar, Mr. Wegg, og ugift. Jeg elsker hende, Mr. Wegg. Hun fortjener at elskes af en Potentat." Her bliver Silas temmeligt forskrækket over, at Mr. Venus i sin Sindsbevægelse springer op og stirrer skummelt paa ham med sin Haand paa hans Kjolekrave; men bedende om Forladelse, sætter Mr. Venus sig igjen og siger med Fortvivlelsens Ro: „Hun gjør Indvendinger mod Forretningen."

„Veed hun, hvad den kaster af sig?"

„Det veed hun, men hun paaskjønner ikke dens konstfærdige Natur og gjør Indvendinger imod den." „Jeg ønsker ikke," skriver hun egenhændigt, „selv at see mig eller at blive seet i dette knoklede Lys."

Mr. Venus skjenker sig mere The med et Udtryk og i en Stilling af den dybeste Mistrostighed.

„Og saaledes klattrer man op i Toppen af Træet, Mr. Wegg, alene for at see, at der ingen Udsigt er, naar man er kommen derop! Her sidder jeg om Aftenen blandt min Konsts herlige Triumfer; men hvad have de udrettet for mig? Ødelagt mig, have de, bragt det dertil, at det er blevet mig tilkjendegivet, at „hun ikke ønsker selv at see sig eller at blive seet i dette knoklede Lys!" Efterat have gjentaget disse skjebnesvangre Ytringer, slubbrer Mr. Venus mere The i sig og afgiver en Forklaring om, hvorfor han gjør det.

„Det forstemmer mig. Naar jeg er bleven jevnt forstemt over det Hele, indfinder Bedøvelsen sig. Ved at blive ved dermed til Klokken To, Tre om Morgenen, hensynker jeg i Forglemmelse. Lad mig ikke opholde Dem, Mr. Wegg; jeg duer ikke til Selskab for Nogen."

„Det er ikke derfor," siger Silas, reisende sig, „men fordi jeg har truffet en Aftale. Det er paa Tiden at jeg gaaer til Harmons."

„Hvad?" siger Mr. Venus. „Harmons oppe ad Battle Bridge til?"

Mr. Wegg indrømmer, at han er destineret til denne Havn.

„De har havt Lykken med Dem, siden De har kunnet bane Dem Vei dertil. Der er Penge i Mængde der."

„At tænke sig," siger Silas, „at De saa hurtigt er kommen under Veir dermed. Forunderligt!"

„Paa ingen Maade, Mr. Wegg. Det var den gamle Gentleman saa magtpaaliggende at blive bekjendt med Beskaffenheden og Værdien af Alt, hvad der fandtes i Renovationsaffaldet, og mange ere de Ben, Fjer og alt saadant Noget, som han bragte mig."

„Nei virkeligt?"

„Jo. (Ak Gud, ak Gud!) Og han ligger begravet tæt herved, veed De nok. Hist ovre."

Mr. Wegg veed det ikke, men lader, som om han veed det, ved at svare med et Nik. Han følger derhos med Øinene Mr. Venus's Kast med sit Hoved, ligesom for deri at søge en Veiledning til hist ovre.

„Hin Opdagelse i Floden havde noget Tiltrækkende for mig," siger Venus. „Hun havde paa denne Tid skrevet sit hjerteskjærende Afslag. Jeg har her — dog det kan være det Samme."

Han havde løftet Lyset en Arms Længde op mod en af de mørke Hylder, og Mr. Wegg havde vendt sig om for at see, hvad det var, da han holdt inde.

„Den gamle Gentleman var velbekjendt her i Nabolaget. Der fortaltes Historier om, at han havde skjult alle Slags Eiendele i hine Renovationsbunker, men der var sagtens ikke Noget deri. De veed det sandsynligviis, Mr. Wegg?"

„Ikke Noget deri," siger Wegg, der aldrig før har hørt et Ord derom.

„Lad mig ikke opholde Dem. God Nat."

Den Ulykkelige trykker hovedrystende hans Haand, hvorpaa han synker ned i sin Lænestol og skjenker sig mere The. Mr. Wegg, der seer sig tilbage over sin Skulder, idet han trækker Døren op med Stroppen, lægger Mærke til at denne Bevægelse ryster det brøstfældige Værksted saaledes og bringer Lyset til et

Øieblik at blusse saaledes, at Børnene — baade det hinduiske, det afrikanske og det britiske, de forskjellige Menneskedele, den franske Gentleman, Kattene med de grønne Glasøine, Hundene og Ænderne og hele Resten af Samlingen synes at faae ligesom et paralytisk Liv, medens endog den stakkels lille Rødkjelk tæt ved Mr. Venus vender sig om paa sin uskyldige Side. Strax efter humper Mr. Wegg afsted under Gaslygterne og gjennem Gadesnavset.

Ottende Kapitel.

Mr. Boffin i Consultation.

Den, der paa den Tid, da denne Fortælling begynder, var fra Fleet Street gaaet ind i Temple og havde vanket mistrøstig omkring der, indtil han var snublet over en lille bedrøvelig Kirkegaard, og havde seet op til de bedrøvelige, ud til denne Kirkegaard vendende Vinduer, indtil han ved det bedrøveligste Vindue af dem alle havde opdaget en bedrøvelig Dreng, vilde i denne med et eneste omfattende Kast med sit Øie have seet den i Bladene for nogen Tid saa berømmeligt omtalte Sagfører, Mr. Mortimer Lightwoods Fuldmægtig, Bogholder, Kasserer, Contoirist og Skriverdreng.

Da Mr. Boffin flere Gange havde talt med dette Contoirvæsen baade paa dets egne Enemærker og i Lysthuset, faldt det ham ikke vanskeligt at gjenkjende det, da han saae det i dets støvede Rede. Paa anden Sal, hvor Vinduet fandtes, gik han op, meget urolig i sit Sind over det romerske Riges uvisse Skjebne og dybt beklagende den elskværdige Pertinax, som den foregaaende Aften havde efterladt de keiserlige Anliggender i en høist forvirret Tilstand, idet han var falden som et Offer for den prætorianske Livvagts Raseri.

„God Morgen, god Morgen, god Morgen!“ sagde Mr. Boffin, slaaende ud med Haanden, da Contoirdøren aabnedes af

den bedrøvelige Dreng, der bar det passende Navn Blight.*) „Principalen hjemme?“

„Mr. Lightwood har maaskee givet Dem Løfte om at mødes med Dem her til en bestemt Tid, Sir?“

„Jeg forlanger ikke, at han skal give mig Noget, svarede Mr. Boffin; „jeg kan betale for mig, min Gut.“

„Upaatvivleligt, Sir. Vil De ikke gaae indenfor? Mr. Lightwood er ikke tilstede for Øieblikket, men jeg venter ham meget snart tilbage. Vil De ikke tage Plads i Mr. Lightwoods Værelse, medens jeg seer vor Mødebog igjennem?“ Den unge Blight gjorde sig meget vigtig med at tage en lang, tynd, haandskreven Bog i Karduspapirs Omslag paa sin Pult og lade sin Finger løbe ned ad de til den Dag berammede Møder, idet han mumlede: „Mr. Aggs, Mr. Baggs, Mr. Caggs, Mr. Daggs, Mr. Faggs, Mr. Gaggs, Mr. Boffin. Ja rigtigt, Sir. De er kommen lidt for tidligt, Sir. Mr. Lightwood vil strax være her.“

„Det har ingen Hast,“ sagde Mr. Boffin.

„Tak Sir. Med Deres Tilladelse vil jeg benytte Leiligheden til at føre Deres Navn ind i vor Besøgbog for i Dag.“ Den unge Blight gjorde sig igjen meget vigtig med at tage en anden Bog, snappe en Pen, suge paa den, dyppe den og gjennemløbe tidligere indførte Poster, førend han skrev, saasom: „Mr. Alley, Mr. Balley, Mr. Calley, Mr. Dalley, Mr. Falley, Mr. Galley, Mr. Halley, Mr. Lalley, Mr. Malley og Mr. Boffin.“

„Streng Orden her, hvad min Gut?“ sagde Mr. Boffin, da han var bleven indskrevet.

„Ja, Sir,“ svarede Drengen, „ellers kunde jeg ikke komme ud af det.“

Hvormed han sandsynligvis mente, at hans Forstand vilde være gaaet i Stykker, uden dette Skin af en Beskjeftigelse. Da han i sit ensomme Fængsel ikke bar Lænker, som han kunde polere, og heller ikke var forsynet med et Bæger, som han kunde udskjære, havde han fundet paa at ringe alphabetiske Forandringer ind i

*) Paa Dansk: Meldrøie, Rust, Brand. O. A.

de to omtalte Bøger, eller efter Veiviseren indtegne en uhyre Mængde Mennesker, som om de havde Forretninger med Mr. Lightwood, hvilket var saa meget mere nødvendigt til Vedligeholdelsen af hans gode Humeur, som han, da han havde et pirreligt Sind, var tilbøielig til at anse det for personligt beskjemmende for sig, at hans Herre ingen Clienter havde.

„Hvor længe har De nu været ved Loven?“ spurgte Mr. Boffin pludseligt i sin sædvanlige nysgjerrige Tone.

„Jeg har nu været ved Loven i omtrent tre Aar, Sir.“

„Saa maa De jo være saa godt som født i den!“ sagde Mr. Boffin med Beundring. „Synes De om den?“

„Jeg tager mig den ikke videre nær,“ svarede den unge Bligh med et Suk, som om dens Bitterhed var overstaaet.

„Hvor Meget faaer De i Løn?“

„Det Halve af hvad jeg kunde ønske,“ svarede den unge Bligth.

„Hvor Meget er det Hele, De kunde ønske?“

„Femten Shillings om Ugen,“ sagde Drengen.

„Hvor lang Tid kunde De nu saadan i Gjennemsnit behøve for at blive Dommer?“ spurgte Mr. Boffin, efter stiltiende at have maalt hans lave Legemshøide.

Drengen svarede, at han endnu ikke havde gjort dette lille Regnestykke.

„Der kan da vel ikke være Noget til Hinder for, at De lægger Dem efter at blive det?“ sagde Mr. Boffin.

Drengen svarede rigtignok, at da han havde den Ære at være en Brite, der aldrig, aldrig, aldrig —,*) var der Intet til Hinder for, at han lagde sig efter at blive det, men han syntes dog tilbøielig til at have en Mistanke om, at der var Et og Andet til Hinder for, at han nogensinde blev det.

„Kunde et Par Pund overhovedet hjælpe Dem?“ spurgte Mr. Boffin.

*) Hentydning til den engelske Nationalsang Rule Britannia, hvori der forekommer den Strophe, at „Briter aldrig, aldrig, aldrig skulle vorde Slaver. O. A.

I denne Henseende nærede den unge Blight ingensomhelst Tvivl, hvorfor Mr. Boffin gjorde ham en Foræring med hin Sum og takkede ham for hans Omhu for hans, Mr. Boffins, Anliggende, der, tilføiede han, nu, som han troede, var saa godt som afgjort.

Derpaa sad Mr. Boffin med sin Stok ved sit Øre, ligesom en Spiritus Familiaris, der forklarede Contoiret for ham, og stirrede paa et lille Bogskab med nogle juridiske Bøger, et Vindue, en tom Documentpose, en Stang Lak, en Pen, en Æske med Oblater, et Æble, et Underlag til Papir — Altsammen meget støvet — en Mængde Blækklatter, et ufuldstændigt formummet Geværfutteral, der skulde see ud som et eller andet Juridisk, og en Jernkasse paaskreven **Harmons Bo**, indtil Mr. Lightwood indfandt sig.

Mr. Lightwood tilkjendegav, at han kom fra den Proctor, med hvem han havde bragt Mr. Boffins Sag i Rigtighed.

„Og det synes at have taget stærkt paa Dem," sagde Mr. Boffin i en medlidende Tone.

Uden at tilkjendegive, at hans Mathed var chronisk, forklarede Mr. Lightwood, at da alle juridiske Formaliteter nu vare blevne fyldestgjorte, den afdøde Harmons Testamente kjendt gyldigt, den arveberettigede Harmons Død beviist, og saa fremdeles, Kantslerretten ansøgt, og saa fremdeles, havde han, Mr. Lightwood, nu den store Fornøielse, Ære og Glæde, og saa fremdeles, at ønske Mr. Boffin til Lykke med at være som Universallegatarius kommen i Besiddelse af henved hundredetusinde Pund, der stode i den engelske Banks Bøger.

„Og hvad der er særligt behageligt ved denne Formue, Mr. Boffin, er, at den ingen Uleilighed medfører. Der er ingen Godser at bestyre, ingen Landgilder, hvoraf der i slette Tider maa svares saa og saa mange Procent (hvilket er en overordentligt dyr Maade at faae Ens Navn i Bladene paa), ingen Bælgere, som man maa lade sig koge i skoldende hedt Vand med, ingen Forvaltere, som skumme Fløden af Melken, førend den sættes paa Bordet. De kunde gjemme det Hele i en Pengekasse

i Morgen og tage det med Dem — f. Ex. til Klippebjergene. Eftersom ethvert Menneske," sluttede Mr. Lightwood med et dorft Smil, „synes at lide af en skjebnesvanger Fortryllelse, der nøder ham til tidligere eller sildigere at omtale Klippebjergene med den største Fortrolighed for et andet Menneske, haaber jeg De vil undskylde, at jeg plager Dem med denne kæmpestore Række af geographiske Kjedsommeligheder."

Uden at følge denne sidste Bemærkning synderligt nøie, vendte Mr. Boffin sit befippede Blik først op mod Loftet og derefter ned mod Tæppet.

„Ja," yttrede han, „jeg veed saamænd ikke, hvad jeg skal sige derom. Jeg havde det næsten lige saa godt i min tidligere Stilling. Det er en stor Formue at tage Vare paa."

„Saa lad være at tage Vare paa den, bedste Mr. Boffin."

„Hvad behager?" sagde denne Gentleman.

„Da jeg nu," svarede Mortimer," kan tale med et privat Individs uansvarlige Enfoldighed, og ikke med en sagkyndig Raadgivers Dybsindighed, vilde jeg sige, at hvis den Omstændighed, at den er for stor, tynger paa Deres Sind, staaer den Trøstens Havn aaben for Dem, at De med Lethed kan gjøre den mindre. Og skulde De være bange for den dermed forbundne Uleilighed, staaer endvidere den Trøstens Havn aaben for Dem, at De kan faae saa Mange, det skal være, til at befrie Dem for denne Uleilighed."

„Det fatter jeg dog ikke ganske," indvendte Mr. Boffin, endnu stedse befippet. „Det er slet ikke tilfredsstillende, hvad De der siger."

„Gives der Noget, som er tilfredsstillende, Mr. Boffin?" spurgte Mortimer, trækkende Øienbrynene i Veiret.

„Tidligere syntes det mig dog," svarede Mr. Boffin med en tankefuld Mine. „Medens jeg var Formand i Lysthuset — det vil sige, førend det blev kaldt Lysthuset — forekom Forretningen mig at være meget tilfredsstillende. Den gamle Mand var en skrækkelig Tyrk (dette være sagt uden Ærbødighed mod hans Minde), men det var morsomt nok at passe Forretningen fra

den tidlige Morgen til den sildige Aften. Det er næsten Skade," sagde Mr. Boffin, kloende sig bag sit Øre, „at han gik hen og lagde saa mange Penge op. Det vilde været bedre for ham, hvis han ikke havde hengivet sig saa stærkt dertil. De kan være vis paa," tilføiede han, som om han pludseligt gjorde denne Opdagelse, „at han fandt, at det var en stor Formue at tage Vare paa."

Mr. Lightwood hostede, ikke overbeviist.

„Og siden vi tale om, hvad der er tilfredsstillende," vedblev Mr. Boffin, „hvor i Alverden er saa det Tilfredsstillende ved disse Penge, naar vi skille Historien ad Stykke for Stykke? Da den gamle Mand omsider lader den stakkels Dreng vederfares Retfærdighed, faaer den stakkels Dreng ikke godt deraf, men kommer af Dage i samme Øieblik, som han (som man kunde sige) vil til at sætte Thekoppen for Munden. Jeg vil nu betroe Dem, Mr. Lightwood, at Mrs. Boffin og jeg for den stakkels Drengs Skyld utallige Gange holdt igjen med den gamle Mand, indtil han skjeldte os ud for Alt, hvad hans Tunge kunde udtale. Jeg har seet ham, naar Mrs. Boffin havde sagt ham sin Mening om de naturlige Følelsers Krav, snappe Mrs. Boffins Hat af (hun gik i Almindelighed med en sort Straahat, der for Nemheds Skyld sad oppe paa hendes Isse) og hive den tværs over Gaarden; ja jeg har saamænd. Og een Gang, da han gjorde det paa en Maade, der grændsede til Personligheder, havde jeg nær givet ham et Livfuld Prygl, hvis Mrs. Boffin ikke havde kastet sig imellem os og faaet et Drag i Tindingen, saa at hun styrtede overende, Mr. Lightwood, styrtede overende."

„Lige stor Ære — for Mrs. Boffins Hoved og Hjerte," mumlede Mr. Lightwood.

„Forstaa mig vel," vedblev Mr. Boffin, „jeg siger kun dette, for at vise Dem, nu, da Sagen er afgjort, at jeg og Mrs. Boffin bestandigt, som vor christelige Ære forpligtede os til, toge os af Børnene som deres sande Venner. Jeg og Mrs. Boffin toge os af den stakkels Pige som hendes sande Venner; jeg og Mrs. Boffin toge os af den stakkels Dreng som hans sande

Venner; jeg og Mrs. Boffin trodsede den gamle Mand, skjøndt vi hvert Øieblik kunde vente at blive kastede paa Døren for vor Uleilighed. Hvad Mrs. Boffin angaaer," sagde Mr. Boffin, dæmpende sin Stemme, „saa ønsker hun det maaskee ikke omtalt nu, da hun har faaet Lyst til at være paa Moden, men hun gik een Gang saa vidt, at hun i mit Paahør kaldte ham en flinthaard Slyngel."

„Kraftig saxisk Aand — Mrs. Boffins Forfædre — Buefkytter — Agincourt og Cressy," mumlede Mr. Lightwood.

„Den sidste Gang, jeg og Mrs. Boffin saae den stakkels Dreng," sagde Mr. Boffin, der, som Fidt pleier at gjøre, opvarmedes med, en vis Tilbøielighed til at smelte, „var han et Barn paa syv Aar; thi da han kom tilbage for at bede for sin Søster, vare Mrs. Boffin og jeg borte for at besigtige en Leverance ude paa Landet, som skulde harpes, førend den kjørtes hertil, og han var her kun en Time fra han kom, til han gik. Jeg siger, at han var et Barn paa syv Aar. Han skulde reise ene og forladt til den udenlandske Skole, og han kom over til os i vor Bolig oppe i Gaarden ved det nuværende Lysthus for at varme sig ved vor Ild. Han havde sine smaa, tynde Reiseklæder paa, og hans lille, tarvelige Kuffert, som jeg skulde bære ned til Dampskibet for ham, da den gamle Mand ikke vilde vide af at give ham en Sixpence til en Droschske, stod udenfor i den iskolde Blæst. Mrs. Boffin, som den Gang var en ganske ung Kone og saa smuk som en fuldt udsprungen Rose, trak ham hen til sig, knælede ved Ilden, varmede sine to flade Hænder og gav sig til at gnide ham paa Kinderne; men ved at see Barnet faae Taarer i Øinene fik hun selv Taarer i Øinene, tog ham om Halsen, som om hun vilde beskytte ham, og raabte til mig: „Jeg vilde give den vide, vide Verden for at kunne løbe bort med ham, vilde jeg!" Jeg kan ikke sige Andet, end at det gjorde mig ondt, men det forøgede tillige min Beundring for Mrs. Boffin. Den stakkels Dreng klyngede sig en Stund til hende, ligesom hun klyngede sig til ham, og da saa den gamle Mand kaldte, sagde han: „Jeg maa gaae! Gud velsigne Dem!" og støttede et Øieblik sit Hjerte til hendes

Bryst og saae op paa os Begge, ret ligesom af Smerte og Pine Hvilket Blik! Jeg gik ombord med ham, efter først at have trakteret ham en Smule med hvad jeg troede han holdt af, og forlod ham, da han var falden i Søvn i sin Køie, hvorpaa jeg gik tilbage til Mrs. Boffin. Men hvad jeg saa fortalte hende om, hvorledes jeg havde forladt ham, hjalp det ikke det Mindste, da hun i hendes Tanker ikke havde forvundet det Blik, han havde sendt op til os To. Men noget Godt gjorde det dog. Da Mrs. Boffin og jeg ingen Børn havde, havde vi undertiden ønsket, at vi maatte faae et; men nu ikke mere. „Vi kunde Begge døe," sagde Mrs. Boffin, „og andre Øine kunde faae et saadant fortvivlet Blik at see hos vort Barn." Og om Natten, naar det var meget koldt, eller Stormen tudede, eller Regnen pidskede ned, kunde hun vaagne hulkende og spørge mig helt ængsteligt: „Seer Du ikke det stakkels Barns Ansigt? O beskjerm det stakkels Barn!" indtil det fortog sig lidt efter lidt i Aarenes Løb."

„Alting slides i Pjalter, min kjære Mr. Boffin," sagde Mortimer med et svagt Smil.

„Jeg vil dog ikke gaae saa vidt at sige Alt, svarede Mr. Boffin, i hvis Øren hans Tone syntes at skurre, „da der gives visse Ting, som jeg aldrig har fundet blandt Dagrenovationen. Nu vel, Sir, Mrs. Boffin og jeg bleve ældre og ældre i den gamle Mands Tjeneste og levede og arbeidede temmelig strengt i den, indtil den gamle Mand fandtes død i sin Seng. Saa forseglede Mrs. Boffin og jeg hans Pengekasse, der bestandigt stod paa Bordet ved Siden af hans Seng, og da vi tidt havde hørt tale om Temple som et Sted, hvor der hentes Sagførerfeieskarn, gik jeg herned for at finde en Sagfører, jeg kunde raadføre mig med, og saae Deres unge Menneske heroppe spidde Fluerne i Vindueskarmen med sin Penneknib og raabte ham an, da jeg den Gang ikke havde den Fornøielse at have gjort Deres Bekjendtskab, og fik paa denne Maade den Ære. Saa toge De og Herren med det stive Halsbind indenfor den lille Porthvælving paa St. Pauls Kirkegaard —"

„Doctors Commons," bemærkede Lightwood.

„Mig syntes, at det var et andet Navn," sagde Mr. Boffin, betænkende sig, „men det maa De bedst vide. Saa toge De og Doctor Scommons fat og gjorde, hvad der var at gjøre, for at finde den stakkels Dreng, og fandt ogsaa tilsidst den stakkels Dreng, og Mrs. Boffin og jeg sagde ofte til hinanden: „Vi ville atter faae ham at see under lykkelige Omstændigheder." Men det skulde nu ikke saa være; og det Utilfredsstillende er, at Pengene, trods al anvendt Møie, aldrig ville komme ham til Hænde."

„Men de komme," sagde Lightwood med en mat Bøining med Hovedet, „i fortræffelige Hænder."

„De komme først i Dag og i denne Time i mine og Mrs. Boffins Hænder, og det er det, jeg nu kommer til, efter udtrykkeligt at have ventet paa denne Dag og denne Time. Der er blevet begaaet et grueligt og skammeligt Mord, Mr. Lightwood. Af dette Mord have Mrs. Boffin og jeg paa en gaadefuld Maade Fordel. For Morderens Paagribelse og Domfældelse udlove vi en Belønning af Tiendedelen af Formuen, en Belønning af titusinde Pund."

„Det er for Meget, Mr. Boffin."

„Om denne Sum ere Mrs. Boffin og jeg blevne enige, og ved den blive vi staaende, Mr. Lightwood."

„Men tillad," svarede Lightwood, „at jeg, idet jeg nu taler med sagkyndig Dybsindighed og ikke med individuel Enfoldighed, gjør Dem opmærksom paa, at Tilbudet om en saa umaadelig Belønning er en Fristelse til fremtvungen Mistanke, fremtvungen Fortolkning af Omstændigheder, fremtvungne Beskyldninger og en hel Kasse fuld af skarpt Værktøi."

„Ja," sagde Mr. Boffin lidt overrasket, „det er nu en Gang den Sum, vi afsætte i dette Øiemed. Om den uforbeholdent bør nævnes i de nye Bekjendtgjørelser, der nu maae indrykkes i vore Navne —"

„I Deres Navn, Mr. Boffin, i Deres Navn."

„Meget vel, i mit Navn, hvilket er det Samme som Mrs. Boffins og betyder os Begge, maa overveies ved deres Affattelse. Men dette er den første Ordre, jeg som Eier af Formuen giver min Sagfører, efterat være kommen i Besiddelse af den."

„Deres Sagfører, Mr. Boffin," svarede Lightwood, optegnende den i al Korthed med en meget rusten Pen, „har den Ære at modtage Deres Ordre. Har de flere?"

„Bare een til, og ikke flere. Opsæt mig et saa fyndigt lille Testamente, som der kan forenes med Stramhed, hvorefter hele Formuen tilfalder „min elskede Hustru, Henerietty Boffin, som Universalarving." Gjør det saa kort, De kan, idet De bruger disse Ord; men gjør det stramt."

Noget i Forlegenhed med at udfinde, hvad Mr. Boffin mente med et stramt Testamente, følte Lightwood sig for.

„Jeg beder Dem undskylde, men sagkyndig Dybsindighed maa være nøiagtig. Naar De siger stramt —"

„Saa mener jeg stramt," forklarede Mr. Boffin.

„Ja netop, og Intet kan være rosværdigere. Men skal Stramheden gaae ud paa at binde Mrs. Boffin til visse, og da hvilke Betingelser?"

„Binde Mrs. Boffin?" udbrød hendes Ægtefælle. „Nei! Hvad tænker De paa? Hvad jeg ønsker, er at overdrage hende det Altsammen saa stramt, at det ikke kan slippe ud af Hænderne paa hende."

„Saa at hun frit kan gjøre hvad hun vil dermed? Saa at det ubetinget er hendes?"

„Ubetinget?" gjentog Mr. Boffin med en kort, trodsig Latter. „Ja, det skulde jeg mene! Det kunde klæde mig godt at begynde at binde Mrs. Boffin paa denne Tid af Dagen."

Ogsaa denne Ordre blev derfor modtagen af Mr. Lightwood, og da han havde optegnet den og vilde til at følge Mr. Boffin ud, puffede Mr. Eugene Wrayburn næsten til ham i Døren, hvorfor Mr. Lightwood i sin koldblodige Tone sagde: „Tillad, at jeg forestiller Dem for hinanden," og tilkjendegav endvidere, at Mr. Wrayburn var en i Loven forfaren Advocat, og at han dels paa Fagets Vegne og dels for sin Fornøielses Skyld havde meddelt Mr. Wrayburn nogle af de mærkelige Omstændigheder i Mr. Boffins Levnetsløb.

„Henrykt!" sagde Eugene — skjøndt han ikke saae ud til at være det — „over at gjøre Mr. Boffins Bekjendtskab."

„Mange Tak, Sir, mange Tak," svarede denne Gentleman. „O hvorledes staaer Loven Dem an?"

„Aa — ikke synderligt," sagde Eugene.

„Er den Dem maaskee for tor? Ja, man maa sagtens hænge i nogle Aar, førend man kommer ind i den. Men Intet er saa godt som at arbeide. See til Bierne."

„Jeg beder Dem om Tilgivelse," svarede Eugene med et tvungent Smil, „men De maa ikke tage mig ilde op, at jeg siger, at jeg stedse gjør Indsigelse mod at henvises til Bierne."

„Nei, hvad gjør De?" sagde Mr. Boffin.

„Jeg modsætter mig principmæssigt," sagde Eugene, „som bipes —"

„Som hvad for Noget?" spurgte Mr. Boffin.

„Som tobenet Skabning; — jeg modsætter mig principmæssigt som tobenet Skabning ideligt at blive henviist til Insekter og firbenede Skabninger. Jeg modsætter mig at blive opfordret til at indrette mit Forhold efter Biens, Hundens, Edderkoppens eller Kamelens Forhold. Jeg indrømmer villigt, at Kamelen, for Exempel, er en overordenligt maadeholden Person; men den har flere Maver at beværte sig selv med, og jeg har kun een. Desuden er jeg ikke udstyret med en bequem, kjølig Kjelder til at gjemme mine Drikkevarer i."

„Men jeg sagde, veed De nok," indvendte Mr. Boffin noget i Forlegenhed for et Svar, „Bierne."

„Meget rigtigt; men tor det være mig tilladt at gjøre Dem opmærksom paa, at det er ufornuftigt at sige Bierne? Thi det Hele beroer paa en falsk Forudsætning. Om jeg end et Øieblik indrømmer, at der er nogen Lighed mellem en Bi og et Menneske i Skjorte og Buxer (hvilket jeg benegter), og at det er en afgjort Sag, at Mennesket skal lære af Bien (hvilket jeg ligeledes benegter), er der dog endnu stedse det Spørgsmaal tilbage, hvad skal der læres? At efterligne eller at skye? Naar vore Venner Bierne bringe sig i en saa stærk ophidset Tilstand angaaende deres Beherskerinde og blive aldeles vanvittige i Anledning af den mindste monarkiske Bevægelse, skulle vi Mennesker da lære at er-

kjende det Storartede ved Kryberi eller det Smaalige ved Hofbladet? Det er mig ikke ganske klart, Mr. Boffin, om Bikuben ikke er satirisk?"

„I ethvert Tilfælde arbeide de," sagde Mr. Boffin.

„Ja vist arbeide de," svarede Eugene noget haanligt; „men finder De ikke, at de overdrive det? De arbeide saa meget mere end de behøve; de tilveiebringe saa meget Mere, end de kunne fortære; de pine og plage sig saa uophørligt med deres eneste Forestilling, at jeg virkelig finder, at de overdrive det. Og skulle menneskelige Arbeidere ingen Fridage have, fordi Bierne ingen saadanne have? Og skal jeg aldrig prøve Forandring af Luft, fordi Bierne ikke gjøre det? Jeg finder Honning fortræffelig til Frokost, Mr. Boffin; men som min vedtægtsmæssige Skolemester og Moralprædikant betragtet, nedlægger jeg Indsigelse mod Deres Ven Biens tyranniske Vindmageri, stedse dog i dybeste Ærbødighed for Dem, Mr. Boffin."

„Mange Tak!" sagde Mr. Boffin. „God Morgen, god Morgen!"

Men den ærværdige Mr. Boffin traskede væk med det uhyggelige Indtryk — som han kunde have sparet sig — at der var en hel Del Utilfredsstillende her i Verden, foruden det, han havde omtalt som henhørende til Arven efter Harmon. Og medens han, endnu stedse i denne Sindstilstand, traskede gjennem Fleet Street, bemærkede han, at en Mand af pynteligt Ydre fulgte ham lige i Hælene og nøie iagttog ham.

„Naa da," sagde Mr. Boffin og stod pludseligt stille, idet han saaledes afbrødes i sine Betragtninger, „hvad er til Tjeneste?"

„Undskyld, Mr. Boffin."

„Hvad, ogsaa mit Navn? Hvorledes har De faaet det at vide? Jeg kjender Dem ikke."

„Nei, Sir, De kjender mig ikke."

Mr. Boffin saae vist paa Manden og Manden saae vist paa ham. „Nei," sagde Mr. Boffin efter et Blik paa Stenbroen, som om den bestod af Ansigter, og han søgte at finde Mage til Mandens, „jeg kjender Dem ikke."

„Jeg er en ubetydelig Person," sagde den Fremmede, „og kjendes kun af Faa; men Mr. Boffins Formue —"

„Aa, er den allerede kommen i Folkemunde?" mumlede Mr. Boffin.

„ — Og den romantiske Maade, hvorpaa han er kommen i Besiddelse af den, gjøre ham iøinefaldende. Man viste mig Dem forleden Dag."

„Da tør jeg sige," svarede Mr. Boffin, „at jeg var en Skuffelse for Dem, da jeg blev Dem viist, hvis Deres Høflighed vil tillade Dem at tilstaae det, for jeg veed meget godt, at der ikke er Stort at see ved mig. Men hvad kan De ville mig? De er da vel ikke ved Loven?"

„Nei, Sir."

„Har ingen Oplysninger at meddele mod en Godtgjørelse?"

„Nei, Sir."

Blodet steg maaskee et Øieblik op i den Fremmedes Kinder, da han gav dette Svar, men forsvandt igjen.

„Tager jeg ikke feil, er De gaaet bagefter mig ligefra min Sagførers Contoir og har søgt at vække min Opmærksomhed. Svar mig! Har De, eller har De ikke?" spurgte Mr. Boffin noget barsk.

„Jo."

„Hvorfor da?"

„Vil De tillade mig at gaae ved Siden af Dem, skal jeg sige Dem det. Har De Noget imod at dreie ind i denne Gaard — jeg troer den kaldes Cliffords Inn — hvor vi bedre kunne høre hinanden, end i den larmende Gade?"

(„Dersom han nu," tænkte Mr. Boffin, „foreslaaer mig en Pot Kegler, eller træffer sammen med en ung Gentleman, der nylig har arvet, eller viser mig en Kostbarhed, han har fundet, slaaer jeg ham til Jorden!" Med hvilken forstandige Beslutning og bærende sin Stok, omtrent ligesom Punch bærer sin, Mr. Boffin dreiede ind i bemeldte Cliffords Inn.)

„Jeg var tilfældigviis i Chancery Lane i Formiddags, Mr. Boffin, og da jeg saae Dem gaae foran mig, tog jeg mig den

Frihed at følge bagefter Dem, men kunde ikke blive enig med mig selv om at tale til Dem, førend De gik ind til Deres Sagfører. Derpaa ventede jeg udenfor, til De kom ud igjen."

(„Det klinger ikke ganske som Kegler, Gentleman fra Landet, eller Kostbarhed," tænkte Mr. Boffin; „men man kan jo aldrig vide, hvad der kan hænde.")

„Jeg er bange for, at min Hensigt er dristig og kun har lidt af den praktiske Verden ved sig; men jeg vil dog vove paa at udtale den. Spørger De mig eller Dem selv — hvilket er det Sandsynligste — hvad der gjør mig saa dristig, svarer jeg, at man har forsikret mig, at De er en retskaffen, ligefrem Mand med det mest ufordærvede af alle ufordærvede Hjerter, og at De er saa lykkelig at have en Kone af de samme Egenskaber."

„De Oplysninger, De har faaet om Mrs. Boffin, ere rigtige," svarede Mr. Boffin, medens han atter betragtede sin nye Ven. Der var noget Tilbageholdent i den fremmede Mands Væsen, og han gik med Øinene vendte mod Jorden — skjøndt han ikke desto mindre godt mærkede, at Mr. Boffin iagttog ham — og han talte med dæmpet Stemme. Men Ordene fløde med Lethed for ham, og hans Tonefald var behageligt for Øret.

„Naar jeg tilføier, at jeg selv kan see, hvad den almindelige Stemme siger om Dem, at De er aldeles ufordærvet af Lykken og ikke opblæst, haaber jeg, at De som en Mand af en aaben Natur ikke vil have mig mistænkt for at ville smigre Dem, men vil troe, at Alt, hvad jeg har ifinde, er at undskylde mig, da dette er den eneste Undskyldning, jeg har til min nuværende Paatrængenhed."

(„Hvor Meget?" tænkte Mr. Boffin. „Det maa opløse sig i Penge. Hvor Meget?")

„De vil sandsynligviis forandre Deres Levemaade, Mr. Boffin, efter Deres forandrede Kaar. De vil sandsynligviis føre et større Hus, faae mange Ting at ordne og blive besværet med en Mængde Breve. Vilde De tage mig paa Prøve som Deres Secretair —"

„Som hvad?" udbrød Mr. Boffin med vidt opspilede Øine.

„Som Deres Secretair."

„Naa," sagde Mr. Boffin ganske sagte, „det var da snurrigt!"

„Eller," vedblev den Fremmede, undrende sig over Mr. Boffins Forundring, „vilde De tage mig paa Prøve som Deres Forretningsfører under hvilkensomhelst Benævnelse, veed jeg, at De vilde finde mig tro og taknemmelig, og haaber jeg, at De vilde faae Nytte af mig. De troer naturligviis, at mit umiddelbare Formaal er Penge. Men det er det ikke, da jeg med Fornøielse vilde tjene Dem et Aar, to Aar, saa længe De maatte ville bestemme det, førend der vilde blive Tale om Penge imellem os."

„Hvor kommer De fra?" spurgte Mr. Boffin.

„Jeg kommer," svarede den Anden, mødende hans Blik, „fra mange Lande."

Da Mr. Boffins Kjendskab til fremmede Landes Navne og Beliggenheder var indskrænket af Omfang og noget forvirret af Indhold, formede han sit næste Sprgsmaal efter en bøielig Model.

„Fra — noget bestemt Sted?"

„Jeg har været mange Steder."

„Hvad har De været?" spurgte Mr. Boffin.

Her gjorde han heller ikke noget stort Fremskridt, thi Svaret var: „Jeg har været Videnskabsmand og Reisende."

„Men hvis det ikke er for stor en Frihed at buse saaledes ud dermed," sagde Mr. Boffin, „hvad foretager De Dem for at ernære Dem?"

„Jeg har," svarede den Anden med nok et Blik paa ham og et Smil, „sagt, hvad jeg ønsker at foretage mig. Jeg er bleven skuffet med Hensyn til nogle smaa Planer, jeg havde, og kan sige, at jeg nu maa begynde at arbeide."

Da den værdige Mr. Boffin ikke rigtigt vidste, hvorledes han skulde blive denne Ansøger qvit, og følte sig saa meget mere forlegen, som hans Væsen og Ydre gjorde Krav paa en Hensynsfuldhed, af hvilken han frygtede ikke at være i Besiddelse, skottede han ind i den mugne lille Plantning eller Kattevildbane i Cliffords Inn, saaledes som den den Gang var, for at finde et Indfald. Der var Spurve, der var Katte, der var Raaddenskab

og der var Svamp, men ellers var det ikke en paa Indfald frugtbar Plet.

„Imidlertid," sagde den Fremmede og tog et Kort ud af en lille Lommebog, „har jeg endnu ikke sagt Dem mit Navn. Det er Rokesmith, og jeg boer hos en Mr. Wilfer i Halloway."

Mr. Boffin gjorde atter store Øine.

„Fader til Miss Bella Wilfer?" sagde han.

„Min Vært har en Datter ved Navn Bella. Ja, uden Tvivl."

Nu havde dette Navn hele Formiddagen og flere Dage iforveien været mere eller mindre i Mr. Boffins Tanker, og han sagde derfor:

„Ogsaa dette er snurrigt!" Og derpaa spilede han, uden at vide af det, atter Øinene op over alle Grændser for god Opdragelse, med Kortet i Haanden. „Men det var sagtens Nogen af denne Familie, som viste Dem mig?"

„Nei. Jeg har aldrig været paa Gaden med Nogen af dem."

„Men dog hørt mig omtale af dem?"

„Nei, jeg beboer mine Værelser for mig selv og seer næsten aldrig noget til dem."

„Snurrigere og snurrigere!" sagde Mr. Boffin. „Naa, rent ud sagt, Sir, saa veed jeg ikke, hvad jeg skal sige til Dem."

„Siig Ingenting," svarede Mr. Rokesmith, „men tillad, at jeg hilser paa Dem om nogle Dage. Jeg er ikke saa indbildsk, at jeg kunde finde det rimeligt, at De strax ved første Øiekast vilde antage mig paa Tro og Love og lige fra Gaden. Tillad, at jeg forhører mig om Deres nærmere Bestemmelse, naar det maatte være Dem beleiligt.

„Det er ikke mere end billigt, og det har jeg ikke Noget imod," sagde Mr. Boffin; „men det maa være paa den Betingelse, at det er en ren Aftale, at jeg ikke mere veed, hvad jeg skal bruge en Gentleman til som Secretair — det var jo Secretair, De sagde, var det ikke?"

„Jo."

Atter spilede Mr. Boffin Øinene op og stirrede paa Ansøgeren

fra Øverst til Nederst, gjentagende: „Snurrigt! Er De vis paa, at det var Secretair? Er De?"

„Jeg er ganske vis paa, at jeg sagde Secretair."

„— Som Secretair," gjentog Mr. Boffin, grublende over Ordet; „at jeg ikke mere veed, hvortil jeg skal bruge en Secretair, eller hvad det nu er, end jeg veed, hvortil jeg skal bruge Manden i Maanen. Jeg og Mrs. Boffin have ikke engang endnu afgjort, om vi ville gjøre Forandringer i vor Levemaade. Mrs. Boffins Tilbøieligheder gaae unegteligt i Retningen af Moden, men da hun allerede har indrettet sig paa en moderne Maade i Lysthuset, vil hun maaskee ikke gjøre flere Forandringer. Men da De ikke er paatrængende, Sir, vil jeg for saavidt føie mig efter Dem, at jeg siger, kom kun til Lysthuset, hvis De har Lyst. Kom om otte eller fjorten Dage. Jeg troer tillige, at jeg, foruden hvad jeg allerede har sagt, bør sige, at jeg har en boglærd Mand med et Træben i min Tjeneste og ikke tænker paa at skille mig ved ham."

„Det gjør mig ondt at høre, at man paa en Maade er kommen mig i Forkjøbet," svarede Mr. Rokesmith, der aabenbart havde hørt dette med en vis Overraskelse; men der kan maaskee blive andre Forretninger?"

„Ja seer De vel," svarede Mr. Boffin med tillidsfuld Bevidsthed om Værdighed, „min boglærde Mands Forretninger ere nu klare. Som Mand af Faget tager han af og falder, og som Ven giver han sig i Lag med Digterværker."

Uden at bemærke, at disse Forretninger ingenlunde syntes at være klare for Mr. Rokesmiths forbausede Fatteevne, vedblev Mr Boffin:

„Og nu siger jeg Dem Farvel, Sir. De kan indfinde Dem i Lysthuset naar De vil, om otte eller fjorten Dage. Det ligger ikke over en Mil eller saa fra Dem, og Deres Vært kan vise Dem derhen. Men da han maaskee ikke kjender det under dets nye Navn, Boffins Lysthus, saa siig, naar De spørger ham derom, at det er Harmons; vil De?"

„Harmoons," gjentog Mr. Rokesmith, der syntes kun ufuld-

komment at have opfanget Lyden; „Harmarns. Hvorledes staver De det?"

„Hvorledes det skal staves," svarede Mr. Boffin med megen Aandsnærværelse, „bliver Deres Sag. Alt, hvad De behøver at sige til ham, er Harmons. God Morgen, god Morgen, god Morgen!" Og dermed gik han, uden at see sig tilbage.

Niende Kapitel.

Mr. og Mrs Boffin i Consultation.

Gaaende lige hjem, kom Mr. Boffin uden flere Ophold eller Standsninger til Lysthuset og meddelte Mrs. Boffin (i sort Floils Spadserekjole og med Fjer paa Hovedet, ligesom en Ligvognshest) Beretning om Alt, hvad han havde sagt og gjort siden Frokosten.

„Derved, kjære Kone," vedblev han, „komme vi til det Spørgsmaal, vi lode uafgjort, nemlig om der er noget Nyt at gjøre med Hensyn til Moden."

„Jeg vil sige Dig, hvad jeg savner, Noddy," sagde Mrs. Boffin, glattende sin Kjole med et Udtryk af umaadeligt Velbehag, „jeg savner Omgang."

„Omgang paa Moden, kjære Kone?"

„Ja!" udbrød Mrs. Boffin, leende med et Barns Glæde. „Ja! Det er jo ingen Nytte til, at jeg gjemmes her som en Voxfigur, vel?"

„Folk maa betale for at faae Voxfigurer at see," svarede hendes Ægtefælle, „hvorimod det (skjøndt Du vilde være godt Kjøb for de samme Penge) staaer Naboerne frit for at faae Dig at see for Ingenting."

„Men det er ikke nok," svarede den glade Mrs. Boffin. „Medens vi arbeidede ligesom Naboerne, passede vi og de til hinanden; men nu, da vi have holdt op at arbeide, have vi og de ogsaa holdt op at passe til hinanden."

„Hvad, tænker Du paa at ville begynde at arbeide igjen?“ antydede Mr. Boffin.

„Derom kan der slet ikke være Tale! Vi ere komne i Besiddelse af en stor Formue og maa vise den Retfærdighed; vi maa opføre os i Overensstemmelse med den.“

Mr. Boffin, der nærede dyb Agtelse for sin Kones intuitive Viisdom, svarede, skjøndt noget tankefuldt: „Ja det maa vi sagtens.“

„Vi have hidtil ikke opført os i Overensstemmelse med den, og følgeligt er der heller ikke kommet noget Godt ud af den,“ sagde Mrs. Boffin.

„Nei, hidtil rigtignok ikke, indrømmede Mr. Boffin med sin tidligere Tankefuldhed, idet han satte sig paa sin Bænk; „men jeg haaber, at der endnu skal komme noget Godt ud af den i Fremtiden. Og hvad er saa Din Mening med Hensyn til den, gamle Kjælling?“

Med Hænderne foldede i sit Skjød og med yppige Folder paa sin Hals, skred Mrs. Boffin, en smilende Skabning, bred af Figur og enfoldig af Natur, til at forklare sin Mening.

„Jeg siger et godt Hus i et godt Nabolag, gode Ting omkring os, god Levemaade og god Omgang. Jeg siger, at vi skulle leve efter vor Evne uden Ødselhed og være glade.“

„Ja, jeg siger ogsaa, at vi skulle være glade,“ indrømmede den endnu stedse tankefulde Mr. Boffin.

„Aa Du store Gud!“ udbrød Mrs. Boffin leende og klappende i Hænderne og rokkende lystigt frem og tilbage; „Naar jeg tænker mig siddende i en lysegul Kaleschevogn med to Heste for og Sølvkapsler paa Hjulene —“

„O var det det, Du tænkte paa, kjære Kone?“

„Ja,“ udbrød den henrykte Skabning. „Og med en Tjener bagpaa med et Brædt bagved sig, for at han ikke skal blive stukken i Benene! Og med en Kudsk foran, der synker ned i et Sæde, som er stort nok til Tre som han og helt overtrukket med grønt og hvidt Betræk! Og med to brune Heste, der slaae med Nakken og løfte Benene høiere i Veiret, end de skridte ud! Og

med Dig og mig liggende tilbage inden i, saa store paa det som ni Pence! O min Gud, o min Gud! Ha, ha, ha, ha, ha, ha!"

Mrs. Boffin klappede atter i Hænderne, rokkede atter frem og tilbage, trampede i Gulvet og tørrede Latterens Taarer af sine Øine.

„Men hvad, min gamle Kjælling," spurgte Mr. Boffin, efter ligeledes at have leet af lutter Sympathi, „hvad er Din Mening med Hensyn til Lysthuset?"

„Luk det. Skil Dig ikke ved det, men sæt Nogen til at passe paa det."

„Er der Mere, Du mener?"

„Noddy," sagde Mrs. Boffin, idet hun fra sin moderne Sofa gik over til den simple Bænk paa hans Side og hagede sin fyldige Arm ind under hans, „dernæst tænker jeg og har jeg virkeligt baade tidligt og sildigt tænkt paa den narrede Pige, hende, der blev saa grusomt narret, veed Du nok, for baade sin Mand og hans Rigdom. Synes Dig ikke, at vi skulde gjøre Et eller Andet for hende? Tage hende i Huset til os eller saadant Noget?"

„Ikke en eneste Gang tænkt derpaa!" udbrød Mr. Boffin, slaaende i Bordet af Beundring. „Hvilken tænkende Dampmaskine denne gamle Dame er! Og hun veed ikke af, at hun er det, og det gjør heller ikke Maskinen!"

Til Paaskjønnelse af dette Stykke Philosophi kneb Mrs. Boffin ham i det af hans Øren, der var hende nærmest, og sagde derpaa, lidt efter lidt antagende en moderlig Tone: „Endeligt, og det er ikke det mindste af det Hele, har jeg faaet et Indfald. Du husker jo nok den søde lille John Harmon, førend han blev sat i Skole? Ovre paa den anden Side af Gaarden ved vor Ild? Nu, da han ingen Nytte kan have af Pengene, og de ere tilfaldne os, vilde jeg ønske, at vi kunde finde en forældreløs Dreng, som vi kunde antage i Barns Sted, og hvem vi saa vilde give Johns Navn og forsørge. Det vilde paa en Maade lette mit Sind, synes mig. Siig, at det kun er et Indfald —"

„Men det siger jeg ikke," afbrød hendes Mand hende.

„Nei, kjære Mand, men hvis Du sagde det —"

„Vilde jeg være et Asen," afbrød hendes Mand hende igjen.

„Det er altsaa det Samme, som at Du siger ja? Godt og smukt af Dig og ligner Dig ganske, kjære Mand! Og begynder Du nu ikke at finde det glædeligt," sagde Mrs. Boffin, atter straalende paa sin klædelige Maade fra Øverst til Nederst og atter glattende sin Kjole med umaadeligt Velbehag, „begynder Du ikke allerede at finde det glædeligt at tænke Dig, at et Barn vil blive bedre og lykkeligere paa Grund af hint stakkels bedrøvede Barn? Og er det ikke glædeligt at vide, at det Gode vil blive udrettet ved Hjælp af hint stakkels bedrøvede Barns egne Penge?"

„Jo, og det er glædeligt at vide, at Du er Mrs. Boffin," sagde hendes Mand, „og det er glædeligt at vide dette i mange, mange Aar!" Det var Ødelæggelse for Mrs. Boffins ærgjerrige Attraaer, men efterat have talt saaledes, sade de ved Siden af hinanden som et uforbederligt umoderne Par.

Disse to uvidende og udannede Mennesker havde ledet sig saa langt frem paa deres Livsbane ved en religiøs Bevidsthed om Pligt og Trang til at handle rigtigt. Tusinde Svagheder og Latterligheder havde maaskee kunnet opdages i Begges Hjerter og derhos maaskee tusinde Forfængeligheder i Qvindens; men den haarde, forbittrede og smudsige Natur, der havde presset saa meget Arbeide ud af dem, som det havde været muligt i deres bedste Dage for saa faa Penge, som der havde kunnet anvendes for at fremskynde deres værste, havde ikke været saa forblindet, at den jo havde erkjendt deres Retskaffenhed og æret denne. Mod sin Villie, i en bestandig Kamp mellem sig selv og dem havde den gjort det. Og dette er den evige Lov. Thi det Onde standser ofte pludseligt og dør med dets Udøver, men det Gode aldrig.

Ved sine mest haardnakkede Forsætter havde den afdøde Slutter i Harmonifængslet seet disse to tro Tjenere at være retskafne og sanddrue. Medens han havde raset imod dem og bebreidet dem, at de modsatte sig ham med den Retskafnes og Sanddrues Tale, havde det kradset Hul paa hans stenhaarde Hjerte, og han havde indseet, hvor afmægtig hele hans Rigdom vilde have været til at kjøbe dem, hvis han havde villet forsøge derpaa. Og derfor havde han, endog medens han havde været deres strenge Arbeidsherre

og aldrig givet dem et godt Ord, nedskrevet deres Navne i sit Testamente. Og derfor havde han, endog medens han dagligt havde forsikkret, at han mistroede hele Menneskeslægten — og haardeligen, i Sandhed, havde han mistroet alle dem, der havde havt mindste Lighed med ham selv — været ligesaa sikker paa, at disse to Mennesker, hvis de overlevede ham, vilde vise sig paalidelige i Alt fra det Største til det Mindste, som han havde været sikker paa, at han visseligen skulde dø.

Siddende ved Siden af hinanden, medens Moden havde trukket sig umaadeligt langt tilbage, begyndte Mr. og Mrs. Boffin at tale om, hvorledes de bedst skulde skaffe sig deres Forældreløse. Mrs. Boffin foreslog at lade indrykke en Bekjendtgjørelse i Bladene med Opfordring til saadanne Forældreløse, der svarede til den vedføiede Beskrivelse, om paa en vis bestemt Dag at indfinde sig i Lysthuset, men da Mr. Boffin klogeligen frygtede for, at de nærmeste Gader vilde blive spærrede af forældreløse Sværme, blev denne Fremgangsmaade forkastet. Dernæst foreslog Mrs. Boffin, at de skulde henvende sig til deres Præst om en passende Forældreløs, og da denne Plan huede Mr. Boffin bedre, besluttede de straks at hilse paa den velærværdige Gentleman og benytte den samme Leilighed til at gjøre Miss Bella Wilfers Bekjendtskab. Paa det at disse Besøg kunde blive rigtige Stadsbesøg, blev Mrs. Boffins Kjøretøi bestilt.

Dette bestod af en lang, ramskoppet, tidligere ved Forretningen brugt gammel Hest, som var spændt for en firhjulet Chaise fra samme Tid, der længe var bleven udelukkende benyttet af Harmonifængslets Fjerkræ som Liggested for adskillige forsigtige Høns. En usædvanlig Anvendelse af Havre til Hesten og af Maling og Fernisering til Vognen, efterat de Begge vare blevne Dele af det Boffinske Legat, havde givet det Hele et i Mr. Boffins Tanker pynteligt Udseende, og da der endvidere var blevet tilføiet en Kudsk i en lang, ramskoppet ung Mands Person, som passede særdeles godt til Hesten, stod Intet mere tilbage at ønske. Ogsaa han var tidligere bleven brugt ved Forretningen, men var nu af en skikkelig Lappeskræder i Nabolaget bleven begravet i et sandt, med vægtige Knapper forseglet Gravmæle af Frakke og Gamascher.

Bag dette Tjenestetyende toge Mr. og Mrs. Boffin Plads i Kjøretøiets bageste Afdeling, der var rummelig nok, men havde en upassende og foruroligende Tilbøielighed til, naar der kjørtes over et Hul i Stenbroen, at hikke sig løs fra den forreste Afdeling. Da de opdagedes at komme ud fra Lysthusets Port, kom Naboerne til Dore og Vinduer for at hilse paa Boffins. Blandt dem, der bleve staaende for at gloe efter Equipagen, var der mange ungdommelige Gemytter, der i stentoriske Toner tilraabte den Lykønskninger, saasom: „Nod-dy Bof-fin!" „Bof-fins Pen-ge!" „Ned med Læsset, Bof-fin!" og andre lignende Artigheder, hvilke den ramskoppede unge Mand tog saa ilde op, at han hyppigt svækkede Optogets Majestæt ved pludseligt at holde stille og lade, som om han vilde stige ned for at tage Livet af Fornærmerne, et Forsæt, som han kun ved lange og levende Overtalelser fra sit Herskabs Side lod sig afholde fra at iværksætte.

Omsider var Omegnen omkring Lysthuset lagt tilbage, og den velærværdige Frank Milveys Bolig naaet. Den velærværdige Frank Wilveys Bolig var en meget beskeden Bolig, da hans Indtægter vare meget beskedne Indtægter. Han var paa Embeds Vegne tilgængelig for enhver fjantet gammel Kone, der havde Brøvl at opvarte ham med, og modtog beredvilligt Boffins. Han var en ganske ung Mand, der havde nydt en udmærket Undervisning og blev usselt lønnet, og havde en ganske ung Kone og et halvt Dusin ganske unge Børn. Han saae sig nødt til at undervise og oversætte fra Classikere for at faae sine tarvelige Midler til at strække til, men ventedes dog i Almindelighed at have mere Tid tilovers, end det arbeidsløseste Menneske i hele Sognet, og flere Penge tilovers, end den Rigeste. Han bar sit Livs unødvendige Uligheder og Uovereensstemmelser med en vedtægtsmæssig Ydmyghed, der næsten var slavisk, og enhver dristig Lægmand, der vilde have lagt Byrder som hans til Rette paa en sømmeligere og klædelig ere Maade, vilde kun faaet ringe Hjælp af ham.

Med et beredvilligt, taalmodigt Ansigt og Væsen, men dog med et hemmeligt Smil, der røbede, at Mrs. Boffins Paaklædning var bleven hurtigt nok bemærket, hørte Mr. Milvey i sit

lille Studerekammer, der opfyldtes af Lyd og Skrig, som om de sex Børn ovenpaa vare i Begreb med at komme ned gjennem Loftet, og Lammefjerdingen, som stegtes nedenunder, i Begreb med at komme op gjennem Gulvet, paa Mrs. Boffins Forklaring om hendes Lyst til en Forældreløs.

„De have formodentligt," sagde Mr. Milvey, „aldrig selv havt Børn, Mrs. og Mr. Boffin?"

Aldrig.

„Men, ligesom Kongerne og Dronningerne i Feeventyrene, formodentligt ønsket Dem et?"

I Almindelighed talt, ja.

Mr. Milvey smilte atter, idet han bemærkede ved sig selv: „Hine Konger og Dronninger ønskede sig stedse Børn." Det faldt ham maaskee ind, at dersom de havde været Kapellaner, vilde deres Ønsker muligt være gaaede i den modsatte Retning.

„Jeg troer," vedblev han, „at vi gjøre bedst i at tage Mrs. Milvey med paa Raad. Hun er mig umådværlig. Med Deres Tilladelse vil jeg kalde paa hende."

Mr. Milvey kaldte altsaa: „Kjære Margarethe!" Og Mrs. Milvey kom ned, en smuk, livlig, noget af Bekymringer medtagen Kone, der havde undertrykt mange smukke Tilbøieligheder og lyse Forhaabninger, og i deres Sted indsat Skoler, Suppe, Flonel, Kul og alle en talrig, af Unge og Gamle bestaaende Befolknings Hverdagssorger og Søndagssukke. Ligesaa kjekt havde Mr. Milvey undertrykt Meget hos sig, der stod i naturlig Forbindelse med hans tidligere Studier og Medstuderende, og blandt de Fattige og deres Børn bundet an med Livets haarde Krummer.

„Mr. og Mrs. Boffin, kjære Kone, om hvis Held Du har hørt tale."

Med den mest ukonstlede Tækkelighed af Verden ønskede Mrs. Milvey dem til Lykke og var glad over at see dem. Og dog var hendes indtagende Ansigt, der var lige saa aabent som skarpsindigt, heller ikke frit for hendes Ægtefælles hemmelige Smil.

„Mrs. Boffin ønsker at antage en lille Dreng i Barns Sted, kjære Kone."

Da Mrs. Milvey syntes at blive ligesom lidt forskrækket, sagde hendes Maud:

„En Forældreløs, kjære Kone."

„O!" sagde Mrs. Milvey, beroliget for sine egne smaa Drenges Vedkommende.

„Og jeg tænkte paa, Margrethe, om ikke gamle Mrs. Goodys Barnebarn kunde svare til Øiemedet."

„Ak min kjære Frank, det troer jeg aldrig vilde kunne gaae an!"

„Ikke?"

„Ak nei!"

Findende det magtpaaliggende at tage Del i Samtalen og ganske fortryllet af den eftertrykkelige lille Kone og hendes rede-bonne Deltagelse, yttrede den smilende Mrs. Boffin her sin Paa-skjønnelse og spurgte, hvad der var at sige paa ham.

„Jeg troer ikke," sagde Mrs. Milvey, skottende til den velærværdige Frank, „og jeg troer, at min Mand vil være enig med mig heri, naar han overveier det nærmere — at De vilde finde det muligt at holde denne Forældreløse ren for Snustobak, da hans Bedstemoder bruger saa meget deraf og spilder det paa ham."

„Men han vilde jo saa ikke være hos sin Bedstemoder, Margrethe," sagde Mr. Milvey.

„Nei, Frank, men det vilde være umuligt at holde hende borte fra Mrs. Boffins Hus; og jo mere der var at faae at spise og drikke der, desto oftere vilde hun komme. Og hun er et besynderligt Fruentimmer. Jeg haaber, at det ikke er ukjær-ligt at huske paa, at hun sidste Juleaften drak elleve Kopper The og brummede hele Tiden. Og heller ikke er hun noget taknem-meligt Fruentimmer, Frank. Du husker nok, hvorledes hun talte til en Flok Mennesker her udenfor om den Uret, hun havde lidt, da hun en Aften, efterat vi vare gaaede i Seng, bragte det nye Flonels Skjørt, der var blevet foræret hende, tilbage, fordi det var for kort."

„Det er sandt," sagde Mr. Milvey. „Jeg troer heller ikke, at det gaaer an. Men lille Harrison —"

„O Frank!“ indvendte hans eftertrykkelige Kone.

„Han har ingen Bedstemoder, kjære Ven.“

„Nei, men jeg troer ikke, at Mrs. Boffin vilde synes om en Forældreløs, der skeler saa stærkt.“

„Det er ogsaa sandt,“ sagde Mr. Milvey, der blev ganske bleg af Befippelse. „Kunde en lille Pige bruges —?“

„Men, kjære Frank, Mrs. Boffin vil jo have en Dreng.“

„Det er atter sandt,“ sagde Mr. Milvey. Tom Bocker er en rar Dreng,“ tilføiede han tankefuldt.

„Men jeg tvivler dog paa,“ antydede Mrs. Milvey, efterat have betænkt sig lidt, „at Mrs. Boffin kan ønske sig en Forældreløs, der er over Nitten og kjører omkring med en Vogn og vander Gaderne.“

Mr. Milvey henskjød med et Blik Sagen til Mrs. Boffin, og da denne smilende Dame rystede sin sorte Fløils Hat og sine Sløifer, bemærkede han, endnu mere forknyt: „Det er fremdeles sandt.“

„Jeg forsikrer,“ sagde Mrs. Boffin, bedrøvet over at volde saa megen Uleilighed, „at havde jeg vidst, at det vilde gjort Dem saa meget Bryderi, Sir, og Dem med, Madame, troer jeg ikke, at jeg var kommen.“

„Siig dog endeligt ikke det!“ bad Mrs. Milvey.

„Nei, siig ikke det,“ gjentog Mr. Milvey, „da vi ere Dem saa forbundne, fordi De har givet os Fortrinet.“ Hvilket Mrs. Milvey bekræftede; og det menneskekjærlige, samvittighedsfulde Par talte virkeligt, som om det havde et fordelagtigt Udsalg af Forældreløse og blev personligt begunstiget. „Men det er et ansvarsfuldt Hverv,“ tilføiede Mrs. Milvey, „som det er vanskeligt at udføre. Paa den anden Side ville vi naturligviis meget nødigt gaae glip af den gode Leilighed, De saa velvilligt tilbyde os, og kunde De tilstaae os et Par Dages Tid til at see os om — Du veed, Margrethe, at vi omhyggeligt kunde undersøge Arbeidshuset, Asylskolen og Dit District.“

„Ja, ganske vist,“ sagde den eftertrykkelige lille Kone.

„Jeg veed nok, at vi have Forældreløse,“ vedblev Mr. Milvey

ganske i den Tone, som om han vilde have tilføiet „paa Lager," og saa ivrigt, som om der havde været stor Concurrence i Forretningen og han været bange for at miste en Bestilling, „ovre ved Lergravene, men de blive sysselsatte af Slægtninge eller Bekjendte, og jeg er bange for, at det tilsidst vilde blive en Byttehandel. Og selv om De gav Tæpper eller Bøger eller Brændsel i Bytte for Barnet, vilde det dog være umuligt at forebygge, at disse Ting forvandledes til Brændevin."

Det blev altsaa besluttet, at Mr. og Mrs. Milvey skulde opsøge en passende Forældreløs, der var saa fri som muligt for de tidligere omtalte Mangler, og derefter igjen henvende sig til Mrs. Boffin. Derpaa tog Mr. Boffin sig den Frihed at tilkjendegive Mr. Milvey, at hvis denne vilde vise ham den Villighed at være hans stadige Banqvier for „en Tyvepunds Note eller saa," som skulde anvendes uden foregaaende Aftale med ham, vilde han føle sig ham hjerteligt forbunden. Her bleve baade Mr. og Mrs. Milvey ligesaa glade, som om de selv ingen Fornødenheder havde, men kun vidste, hvad Fattigdom var hos Andre, og Sammenkomsten endte derfor med Tilfredshed og godt Omdomme paa begge Sider.

„Naa, gamle Kjælling," sagde Mr. Boffin, da de atter toge Plads bagved den ramskoppede Hest og Kudsk, „da vi nu have gjort et meget behageligt Besøg her, ville vi see, hvad Wilfers due til."

Da de kjørte op udenfor Familiens Stakitport, viste det sig, at det at see, hvad Wilfers duede til, var Noget, som var lettere sagt, end gjort, eftersom det var saa overordentligt vanskeligt at komme ind i dette Hus, idet tre Træk i Klokkestrengen ikke gave noget synligt Udbytte, uagtet der paa ethvert af dem fulgte en lydelig Faren frem og tilbage indenfor. Ved det fjerde Træk, der udførtes med Forbittrelse af den ramskoppede unge Mand, viste Miss Lavinia sig, kommende ganske tilfældigt ud af Huset med Hat og Parasol, som om hun havde i Sinde at gjøre en contemplativ Spadseretour. Den unge Dame blev forbauset over at see Fremmede udenfor Porten og udtrykte sin Sindsstemning ved en tilsvarende Bevægelse.

„Det er Mr. og Mrs. Boffin!“ brummede den ramskoppede unge Mand gjennem Stakitporten og ruskede tillige i den, som om han stod til Skue i et Menageri; „de have holdt her en halv Time.“

„Hvem, sagde De?“ spurgte Miss Lavinia.

„Mr. og Mrs. Boffin!“ svarede den unge Mand næsten brølende.

Miss Lavinia trippede op ad Gadedørstrappen, trippede ned ad den med Nøglen, trippede over den lille Have og aabnede Porten. „Behag at gaae indenfor,“ sagde Miss Lavinia hovmodigt. „Vor Pige er ude.“

Mr. og Mrs. Boffin gjorde som hun bad, og medens de ventede i den lille Forstue, indtil Miss Lavinia kom op for at vise dem, hvor de dernæst skulde gaae hen, bemærkede de tre Par lyttende Ben oppe paa Trappen. Det var Mrs. Wilfers Ben, Miss Bellas Ben og Mr. George Sampsons Ben.

„Det er jo Mr. og Mrs. Boffin?“ sagde Lavinia i en advarende Tone.

Spændt Opmærksomhed for Mrs. Wilfers Bens, Miss Bellas Bens og Mr. George Sampsons Bens Vedkommende.

„Ja, Miss.“

„Hvis De vil gaae denne Vei, herned ad Trappen, skal jeg sige det til Moder.“

Hidsig Flugt af Mrs. Wilfers Ben, Miss Bellas Ben og Mr. George Sampsons Ben.

Efterat have ventet et Qvarters Tid i Familiens Dagligstue, som bar Spor af at være bleven bragt saa hastigt i Orden efter et Maaltid, at man kunde have været tvivlraadig om, hvorvidt den var bleven gjort istand til Modtagelse af Besøg, eller indrettet til Blindebuk, saae Mr. og Mrs. Boffin Mrs. Wilfer træde ind, majestætisk afmægtig og med et nedladende Sting i Siden, hvilket var hendes Selskabsvæsen.

„Undskyld,“ sagde Mrs. Wilfer efter de første Hilsener, og saa saare hun havde anbragt Lommetørklædet under sin Hage og slaaet ud med sine behandskede Hænder, „hvad skylder jeg denne Ære?“

„Rent ud sagt, Madame," svarede Mr. Boffin, „saa veed De maaskee, at jeg og Mrs. Boffin ere komne i Besiddelse af en vis Formue?"

„Jeg har hørt, Sir," svarede Mrs. Wilfer med en værdig Boining med Hovedet, „at det skal være Tilfældet."

„Og jeg er temmelig vis paa," vedblev Mr. Boffin, medens Mrs. Boffin tilføiede bekræftende Nik og Smil, „at De ikke er synderligt tilbøielig til at tage venligt imod os?"

„Undskyld," sagde Mrs. Wilfer. „Det vilde være uretfærdigt at bebreide Mr. og Mrs. Boffin en Ulykke, som upaatvivleligt var en Tilskikkelse af Himlen." Disse Ord gjordes end mere indtrængende ved et himmelsk-heroisk Udtryk af Lidelse.

„Det er ærligt ment, forsikrer jeg," bemærkede den retskafne Mr. Boffin; „Mrs. Boffin og jeg, Madame, ere jevne Folk og have ikke Lyst til at give os Skin af Noget, eller til at luske omkring Noget, ligesom Katten om den varme Grød, da der altid gaaer en lige Vei til enhver Ting. Følgeligt ere vi komne for at sige, at det vil være os kjært at faae Æren og Fornøielsen af Deres Datters Bekjendtskab, og at det vil glæde os, hvis Deres Datter vil betragte ligesaa vel vort Hus, som dette, som sit Hjem. Vi ønske, kort sagt, at opmuntre Deres Datter og skaffe hende Leilighed til at dele de Fornøielser med os, vi ville gjøre os selv. Vi ønske at live hende op og føre hende omkring og skaffe hende Adspredelse."

„Det er det!" sagde den aabenhjertige Mrs. Boffin. „Gud! Lader os være venskabelige."

Mrs. Wilfer bøiede koldt Hovedet for sin kvindelige Gjest og svarede sin mandlige med majestætisk Ensformighed i Tonefaldet:

„Undskyld. Jeg har flere Døttre. Hvilken af mine Døttre er det da, der saaledes beæres med Mr. Boffins og hans Frues velvillige Hensigter?"

„Indseer De ikke det?" tog den stedse smilende Mrs. Boffin til Orde. „Naturligviis Miss Bella, begriber De nok."

„O—o!" sagde Mrs. Wilfer med en streng, uoverbeviist Mine. „Min Datter Bella er tilgængelig og skal selv svare for sig."

Idet hun derpaa aabnede Døren lidt, samtidigt med en Lyd af hurtige Fodtrin udenfor den, udstødte den gode Dame den Kundgjørelse: „Kald paa Miss Bella!“ hvilken Kundgjørelse, skjøndt storartet stiv, ja næsten heroldisk at høre, i Virkeligheden forkyndtes af hendes moderlige Øine, som stirrede bebreidende paa hin unge Dame i Kjødet og i saa meget af dette, at hun med Møie gjemte sig i det lille Aflukke under Trappen af Frygt for, at Mr. og Mrs. Boffin skulde komme ud.

„Min Ægtefælle R. W.'s Forretninger,“ forklarede Mrs. Wilfer, idet hun atter satte sig, „holde ham bunden i City paa denne Tid af Dagen, ellers vilde han ligeledes have havt den Ære at modtage Dem under vort ringe Tag.“

„En meget smuk Leilighed!“ sagde Mr. Boffin muntert.

„Undskyld, Sir,“ svarede Mrs. Wilfer, rettende ham; „den er en Bolig for ærlig, men uafhængig Fattigdom.“

Findende det temmelig vanskeligt at fortsætte Samtalen ad denne Vei, sade Mr. og Mrs. Boffin og stirrede ud i Luften, og Mrs. Wilfer sad og gav dem stiltiende at forstaae, at ethvert Aandedræt, hun drog, maatte drages med en Selvfornegtelse, hvortil Historien kun kunde opvise faa Sidestykker, indtil Miss Bella viste sig og forestilledes af Mrs. Wilfer, som forklarede hende de to Fremmedes Hensigt.

„Jeg er Dem sandeligt meget forbunden,“ sagde Bella, rystende koldt med sine Lokker, „men jeg tvivler paa, at jeg overhovedet har Lyst til at tage ud.“

„Bella,“ formanede Mrs. Wilfer hende, „det maa Du overvinde, Bella.“

„Ja, gjør hvad Moder siger og overvind det, lille Ven,“ sagde Mrs. Boffin overtalende, „da det vil være os saa kjært at faae Dem, og da De er altfor smuk til at holde Dem indelukket.“ Dermed gav den venlige Skabning hende et Kys og klappede hende paa hendes buttede Skuldre, medens Mrs. Wilfer sad stiv ved Siden af, ligesom en tilsynshavende Embedsmand ved en Samtale forend en Henrettelse.

„Vi ville flytte ind i et pænt Hus,“ sagde Mrs. Boffin,

der var Fruentimmer nok til at binde Mr. Boffin i dette Punkt paa en Tid, da han ikke ret vel kunde modsige hende, „og vi ville anskaffe os et pænt Kjøretøi og tage hen overalt og see Alting. Og De maa ikke," tilføiede hun, nødende Bella til at sætte sig ved Siden af hende og klappende hendes Haand, „De maa ikke lige strax i Begyndelsen være vred paa os; for vi kunde jo ikke gjøre for det, veed De nok, lille Ven."

Med den Ungdommen medfødte Tilbøielighed til at give efter for Oprigtighed og Venlighed blev Miss Bella saa rørt af disse ukonstlede Ord, at hun uopfordret besvarede Mrs. Boffins Kys, aldeles ikke til Fornøielse for hin gode Verdensdame, hendes Moder, der søgte at beholde den fordelagtige Stilling af at vise Boffins en Tjeneste, istedetfor at modtage en Tjeneste af dem.

„Min yngste Datter, Lavinia," sagde Mrs. Wilfer, glad ved at kunne gjøre et Affpring, da denne unge Dame atter viste sig. „Mr. George Sampson, en Ven af Familien."

Denne Ven af Familien befandt sig paa det Stadium af den kjælne Lidenskab, der forpligtede ham til at anfee enhver Anden for en Fjende af Familien. Han stak Knappen paa sin Stok ind i sin Mund ligesom en Prop, som om han følte sig fuld til Halsen af hadske Følelser, og betragtede Boffins med uforsonlige Blikke.

„Har De Lyst til at tage Deres Søster med, naar De kommer for at blive hos os," sagde Mrs. Boffin, „vil det naturligviis være os kjært. Jo bedre De bliver fornøiet, Miss Bella, desto mere vil det fornøie os."

„Og mit Samtykke behøves naturligviis slet ikke?" udbrød Miss Lavinia.

„Lavvy," sagde hendes Søster med dæmpet Stemme, „hav den Godhed at lade Dig see, men ikke høre."

„Nei, jeg vil ikke," sagde den hidsige Lavinia. „Jeg er intet Barn, som Fremmede behøve at tage sig af."

„Du er et Barn."

„Jeg er intet Barn og vil ikke, at Nogen skal tage sig af mig. „Tag Deres Søster med; jo pyt!"

„Lavinia," sagde Mrs. Wilfer, „ti! Jeg kan ikke tillade, at

Du i min Nærværelse udtaler den latterlige Tanke, at Fremmede — de maae saa hedde hvad de ville — kunne beskytte mit Barn. Vover Du at troe, Du taabelige Pige, at Mr. og Mrs. Boffin vilde træde indenfor disse Døre i et beskyttende Ærinde, eller, hvis de gjorde det, blive et eneste Øieblik indenfor dem, saa længe Din Moder havde Kræfter nok til at bede dem gaae? Du kjender kun Din Moder daarligt, hvis Du formaster Dig til at troe Sligt."

„Det er nu Altsammen saa meget godt," begyndte Lavinia brummende, men afbrødes af Mrs. Wilfer, der gjentog:

„Holdt! Jeg tillader ikke dette. Veed Du ikke, hvad der skyldes Gjester? Indseer Du ikke, at Du ved at fordriste Dig til at antyde, at denne Dame og Herre kunde nære mindste Tanke om at beskytte noget Medlem af Din Familie — lige meget hvilket — beskylder dem for en til Vanvid grændsende Uforskammethed?"

„Bryd Dem bare ikke om mig og Mrs. Boffin, Madame, sagde Mr. Boffin smilende: „vi tage os det ikke saa nær."

„Undskyld, men det gjør jeg," svarede Mrs. Wilfer.

Miss Lavinia lo spodsk, idet hun mumlede: „Ja, det er baade vist og sandt."

„Og jeg fordrer," vedblev Mrs. Wilfer med et knusende Blik paa sin Yngste, paa hvem det ikke gjorde mindste Indtryk, „at mit dumdristige Barn skal være retfærdig mod sin Søster Bella, skal huske paa, at hendes Søster Bella er meget søgt, og at naar hendes Søster Bella modtager en Opmærksomhed, finder hun, at hun derved viser fuld-kom-ment saa megen Ære" — dette sagdes med harmfuld dirrende Stemme — „som der vises hende."

Men her tog Miss Bella Ordet og sagde roligt: „Du veed, Moder, at jeg selv kan svare for mig. Mig behøver Du ikke at tage under Dine Vinger."

„Og det er saa nemt at sige til Andre gjennem mig," sagde den ukuelige Lavinia; „men jeg gad spørge George Sampson, hvad han siger dertil."

„Mr. Sampson," kundgjorde Mrs. Wilfer, seende denne unge Gentleman tage sin Prop ud og betragtende ham saa mørkt med sine Øine, at han satte den ind igjen, „Mr. Sampson er som

Ven af denne Familie og Gjest i dette Hus upaatvivleligt altfor velopdragen til at svare paa en saadan Opfordring."

Denne Opholelse af den unge Gentleman bevægede den samvittighedsfulde Mrs. Boffin til Anger over at have gjort ham Uret i sine Tanker og følgeligt til at sige, at det stedse vilde være hende og Mr. Boffin kjært at see ham, en Opmærksomhed, som han passende paaskjønnede ved, uden at tage sin Prop ud, at svare: „Jeg er Dem meget forbunden; men jeg er stedse optagen baade Nat og Dag."

Da Bella imidlertid bødede paa alle Mangler ved paa en forekommende Maade at besvare Boffin'ernes Tilnærmelser, fandt disse skikkelige Mennesker sig i det Hele taget velfornøiede og tilkjendegave bemeldte Bella, at saasnart de saae sig istand til at modtage hende saaledes som de ønskede, skulde Mrs. Boffin komme igjen og meddele Underretning herom. Denne Aftale bekræftede Mrs. Wilfer med en statelig Boining af sit Hoved og Slaaen ud med sine Handsker, som om hun vilde sagt: „Eders Ufuldkommenheder skulle vorde overseete og Eders Ønsker naadigen opfyldte, I Stakler!"

„Det er sandt, Madame," sagde Mr. Boffin, vendende sig om, idet han vilde til at gaae, „De har jo en Logerende?"

„En Gentleman," sagde Mrs. Wilfer, forbedrende det simple Udtryk, „beboer unegteligt vor første Sal."

„Jeg kan kalde ham vor fælleds Ven," sagde Mr. Boffin. „Hvad er vor fælleds Ven egentligt for et Slags Menneske? Staaer han Dem an?"

„Mr. Rokesmith er meget punktlig og stille og i det Hele taget en meget hæderlig Husbeboer."

„For De maa vide," forklarede Mr. Boffin, „at jeg ikke er videre nøie kjendt med vor fælleds Ven, eftersom jeg kun har seet ham en eneste Gang. De giver ham et godt Vidnesbyrd; er han hjemme?"

„Mr. Rokesmith er hjemme," svarede Mrs. Wilfer; „see," tilføiede hun, pegende gjennem Vinduet, „der staaer han nede ved Havelaagen. Han venter maaskee paa Dem?"

„Ja maaskee," svarede Mr. Boffin. „Han har muligen seet mig komme."

Bella, der noie havde lagt Mærke til denne korte Samtale, fulgte Mrs. Boffin ned til Havelaagen, hvor hun ligesaa noie lagde Mærke til det Følgende.

„Hvorledes har De det, Sir, hvorledes har De det?" sagde Mr. Boffin. „Det er Mrs. Boffin. Mr. Rokesmith, om hvem jeg har talt til Dig, kjære Kone."

Hun hilste paa ham, og han skyndte sig beredvilligt at hjælpe hende op i Vognen.

„Farvel for denne Gang, Miss Bella," sagde Mrs. Boffin hjerteligt til Afsked. „Vi sees snart igjen, og saa haaber jeg, at jeg kan vise Dem min lille John Harmon."

Mr. Rokesmith, der stod ved Hjulet og glattede hendes Skjørter, saae sig pludseligt tilbage og rundt omkring og saae derpaa op paa hende med et Ansigt saa blegt, at Mrs. Boffin udbrød: „Du store Gud!" og strax efter tilføiede: „Hvad er der i Veien med Dem, Sir?"

„Hvorledes kan De vise hende den Døde?" spurgte Mr. Rokesmith.

„Det er kun et antaget Barn. Et, jeg har fortalt hende om. Et, som jeg vil give dette Navn."

„De overraskede mig," sagde Mr. Rokesmith, og det lød ligesom et Varsel, da De sagde, at De vilde vise en saa ung og blomstrende Dame den Døde."

Bella havde nu faaet en Mistanke om, at Mr. Rokesmith beundrede hende. Om denne Bevidsthed (thi det var den snarere, end en Mistanke) bragte hende til at have lidt mere eller mindre Godhed for ham, end hun i Førstningen havde havt; om den gjorde hende begjerligere efter at faae noget Mere at vide om ham, fordi hun søgte at faae gyldig Grund til sin Mistro, eller fordi hun søgte at frigjøre sig for den, var endnu en Gaade for hendes eget Hjerte; men som oftest optog han en stor Del af hendes Opmærksomhed, og hun havde noie fæstet sin Opmærksomhed paa denne Hændelse.

At han vidste dette ligesaa godt som hun, vidste hun ligesaa godt som han, da de stode alene med hinanden i Gangen ved Havelaagen.

„Det er et Par værdige Mennesker, Miss Wilfer."

„Kjender De dem noie?"

Han smilte, bebreidende hende, og hun rødmede, bebreidende sig selv — Begge med den Bevidsthed, at hun havde villet forlokke ham til at give et usandt Svar — indtil han svarede: „Jeg har hørt tale om dem."

„Han sagde rigtignok, at han kun havde seet Dem een Gang."

„Det tænkte jeg rigtignok."

Nu blev Bella ængstelig og vilde gjerne have taget sit Spørgsmaal tilbage.

„De fandt det underligt, at jeg, der nærer saa megen Deltagelse for Dem, kunde studse over Noget, der lød ligesom et Tilbud om at bringe Dem i Berøring med det myrdede Menneske, der ligger i sin Grav. Jeg burde have vidst — burde naturligviis strax have vidst — at dette ikke kunde have været Meningen. Men min Deltagelse bliver tilbage."

Da Miss Bella i en tankefuld Stemning atter traadte ind i Dagligstuen, modtoges hun af Miss Lavinia med:

„Saa, Bella, nu haaber jeg da, at Du faaer Dine Ønsker opfyldte — af Dine Boffin'er. Nu bliver Du rig nok — ved Dine Boffin'er. Du kan faae saa megen Fjasen, Du vil — hos Dine Boffin'er. Men mig faaer Du ikke med til Dine Boffin'er, kan jeg fortælle Dig — baade Dig og Dine Boffin'er."

„Hvis," sagde Mr. George Sampson, mismodigt trækkende sin Prop ud, „Miss Bellas Mr. Boffin nogensinde oftere kommer med sit Brøvl til mig, ønsker jeg bare, at han skal vide, at han gjør det paa sin egen Ri —" Risico, vilde han sagt; men da Miss Lavinia ingen Tillid havde til hans aandelige Evner og erkjendte, at hans Foredrag ingen bestemt Anvendelighed havde paa hvilkesomhelst Forhold, stødte hun hans Prop ind igjen med en Heftighed, som bragte Vandet i hans Øine.

Og nu blev den værdige Mrs. Wilfer, efterat have benyttet

sin yngste Datter som en Lededukke til Opbyggelse for hine Bossin'er, venlig imod hende og skred til at udvikle det sidste Beviis paa Charakterstyrke, hun havde i Behold. Dette bestod i at oplyse Familien om hendes mærkelige Evner som Physiognom; Evner, der hver Gang de bleve slupne løs, forfærdede R. W. som svangre med Under og Ulykker, dem ingen underordnet Fremsynethed vidste af at sige. Og dette gjorde Mrs. Wilfer nu, vel at mærke, af Misundelse mod hine Boffin'er i det selvsamme Øieblik, da hun allerede overveiede, hvorledes hun vilde svinge hine selvsamme Boffin'er og den Pragt, de førte, over sine Bossinløse Venners Hoveder.

„Om deres Væsen siger jeg Intet," sagde Mrs. Wilfer. „Om deres Ydre siger jeg Intet. Om det Uegennyttige i deres Hensigter med Bella siger jeg Intet; men den Snedighed, Hemmelighedsfuldhed og mørke, dybe, lumske Trædskhed, der staae skrevne i Mrs. Boffins Ansigt, saae mig til at gyse."

Som et uigjendriveligt Beviis paa, at alle disse fordærvelige Egenskaber vare der tilstede, gjøs Mrs. Wilfer ufortovet.

Tiende Kapitel.

En Ægteskabscontract.

Der er Røre i det Fineringske Hus. Den modne unge Dame skal giftes (med Pudder og det Hele) med den modne unge Gentleman, og hun skal giftes bort fra det Fineringske Hus, og Finering'erne skulle give Frokosten. Den Analytiske, der af Grundsætning gjør Indvendinger mod Alt, hvad der foregaaer i Huset, gjør naturligviis ogsaa Indvendinger mod Partiet; men man har sat sig ud over hans Samtykke, og en Fjervogn læsser sit Læs Drivhusplanter af udenfor Døren, for at Morgendagens Fest kan blive kronet med Blomster.

Den modne unge Dame er en Dame med Formue. Den

modne unge Gentleman er en Gentleman med Formue. Han anlægger sin Formue. Paa en nedladende, dilettantmæssig Maade gaaer han til City, overværer Møder af Directeurer og har med Actiehandelen at skaffe. Som velbekjendt for de Vise blandt deres Slægt, er Actiehandelen det Eneste, som det er Umagen værd at have med at skaffe her i denne Verden. Have ingen Antecedentser, intet befæstet Rygte, ingen Kundskaber, ingen Forestillinger, ingen Dannelse; have Actier. Have Actier til at indtage Plads i Directioner med store Bogstaver, til at svæve mellem London og Paris i gaadefulde Ærinder og blive mægtige. Hvor kommer han fra? Fra Actier. Hvor gaaer han hen? Til Actier. Hvilke ere hans Lyster? Actier. Har han Grundsætninger? Actier. Hvad presser ham ind i Parlamentet? Actier. Maaskee har han selv aldrig udrettet Noget, aldrig opfundet Noget, aldrig frembragt Noget? Tilstrækkeligt Svar paa Alt: Actier. O mægtige Actier! Disse skinnende Billeder staae saa høit og faae os mindre Kryb til, ligesom paavirkede af Bulmeurt eller Opium, Dag og Nat at raabe: „Befrier os for vore Penge, adsplitter dem for os, kjøber og sælger os, kun at I maae indtage Plads blandt Jordens Magter og vorde fede af os!“

Medens Gratier og Kjærlighedsguder have tilberedt den Fakkel for Hymen, som skal tændes i Morgen, har Mr. Twemlow lidt meget i sit Sind. Det skulde synes, som om den modne unge Dame og den modne unge Gentleman utvivlsomt maatte være Mr. Finerings ældste Venner. Hans Myndlinger maaskee? Dog dette kan neppe være Tilfældet, da de ere ældre, end han; Finering har været helt og holdent indviet i deres Fortrolighed og gjort Meget for at lokke dem til Alteret. Han har fortalt Twemlow, at han har sagt til Mrs. Finering: „Der maa blive et Par af dem, Anastasia.“ Han har fortalt Twemlow, at han seer Sophronia Akersham (den modne unge Dame) i samme Lys som en Søster og Alfred Lammle (den modne unge Gentleman) i samme Lys som en Broder. Twemlow har spurgt ham, om han har gaaet i Skole med Alfred? Han har svaret: „Ikke ganske.“ Om Sophronia var bleven antaget i Barns Sted af

hans Moder? Han har svaret: „Just ikke det.“ Twemlows Haand er med et fortabt Udtryk vandret op til hans Pande.

Men for to eller tre Uger siden havde Twemlow, medens han havde siddet med sin Avis ved sin tynde The og sit ristede Brød uden Smør ovenover Staldgaarden i Duke Street i Qvarteret i St. James, modtaget en stærkt duftende trekantet Hat og et Monogram fra Mrs. Finering, der havde bedet sin kjæreste Mr. T., hvis han ikke den Dag var særligt optagen, at komme lig den fortryllende Sjæl, han var, og fjerde Mand til Middag med den kjære Mr. Podsnap for at forhandle en vigtig Familiesag, hvilke tre sidste Ord havde været dobbelt understregede og fremhævede ved et Udraabstegn. Og Twemlow, der havde svaret: „Ikke optagen og mere end henrykt,“ gaaer derhen, og Følgende finder nu Sted.

„Kjære Twemlow,“ siger Finering, „Deres beredvillige Svar paa Anastasias ligefremme Indbydelse er i Sandhed venligt og ligner en gammel, gammel Ven. De kjender jo vor kjære Ven Podsnap?“

Twemlow bør kjende den kjære Ven Podsnap, der overvældede ham med saa megen Forvirring, og siger at han kjender ham, og Podsnap gjør Gjengjeld. Podsnap er i kort Tid aabenbart bleven saa forskruet, at han bilder sig ind, at han i mange, mange, mange Aar har været en fortrolig Ven af Huset og lader paa den venskabeligste Maade, som om han er fuldkommen hjemme der, idet han staaer med Ryggen til Kaminen, ligesom en Statuette af Kolossen paa Rhodus. Twemlow har tidligere paa sin aandsfraværende Maade lagt Mærke til, hvor hurtigt de Fineringske Gjester blive smittede af den Fineringske Indbildning, hvorvel han ikke i fjerneste Maade har nogen Forestilling om, at det Samme er Tilfældet med ham selv.

„Kjære Venner,“ vedbliver den tilslørede Profet Finering, „det vil glæde Dem at høre, at vore Venner Alfred og Sophronia skulle giftes. Da min Kone og jeg gjøre det til en Familiesag, hvis hele Ledning vi overtage, er vort første Skridt naturligvis det, at underrette vore Familievenner derom.“

(„O," tænker Twemlow, med Øinene fæstede paa Podsnap, „saa ere vi altsaa To, og han den Ene.")

„Jeg havde haabet," fortsætter Finering, „at De skulde have truffet Lady Tippins; men hun er bestandigt saa optagen og desværre udbudt andetsteds."

(„O," tænker Twemlow med ustadige Blikke, „saa ere vi altsaa Tre, og hun den Ene.")

„Mortimer Lightwood," tager Finering endvidere til Orde, „hvem De begge kjende, er reist fra Byen, men han skriver paa sin snurrige Maade, at da vi have bedet ham være Ungkarlsfører, naar Ceremonien skal gaae for sig, vil han ikke afslaae det, skjøndt han ikke indseer, hvad han har dermed at bestille."

(„O," tænker Twemlow med rullende Øine, „saa ere vi altsaa Fire, og han den Ene.")

„Boots og Brewer," bemærker Finering, „hvem De ligeledes kjende, har jeg ikke indbudt til i Dag, men forbeholder mig dem til Festen."

(„Altsaa," tænker Twemlow med lukkede Øine, „ere vi se—." Men her falder han sammen, og kommer ikke rigtigt til sig selv igjen, førend der er afspist og den Analytiske anmodes om at trække sig tilbage.)

„Vi komme nu," siger Finering, „til det egentlige Punkt i vor lille Familieraadslagning. Da Sophronia har mistet baade Fader og Moder, har hun Ingen, der kan give hende bort."

„Giv hende selv bort," siger Podsnap.

„Kjære Podsnap, nei, og det af tre Grunde. For det Første, fordi jeg ikke bør paatage mig dette Hverv, naar jeg har ærede Familievenner at ihukomme; for det Andet, fordi jeg ikke er forfængelig nok til at troe, at jeg vilde være denne Rolle voxen, og for det Tredie, fordi Anastasia er lidt overtroisk i saa Henseende og ikke gjerne seer, at jeg giver Nogen bort, førend Barnet er gammelt nok til at giftes."

„Hvad vilde Følgen blive, hvis han gjorde det?" spørger Podsnap Mrs. Finering.

„Bedste Mr. Podsnap, det er meget tosset af mig, veed jeg

nok, men jeg har en instinctmæssig Forudfølelse af, at hvis Hamilton gav nogen Anden bort først, vilde han aldrig komme til at give Barnet bort," svarer Mrs. Finering, idet hendes flade Hænder ere trykkede imod hinanden og enhver af hendes ørneagtige otte Fingre har en saadan Lighed med hendes ørneagtige Næse, at de splinternye, paa dem siddende Ringe synes at være nødvendige, for at de kunne skjelnes fra den.

„Men, kjære Podsnap," siger Finering, „der er en prøvet Ven i vor Familie, hvem — og heri vil De, Podsnap, som jeg tænker og haaber, være enig med mig — denne behagelige Pligt allernaturligst tilfalder. Denne Ven," tilføier han med en Røst, som om Selskabet var halvandethundrede Mand stærkt, „er nu iblandt os. Denne Ven er Twemlow."

„Ja, ganske vist," siger Podsnap.

„Denne Ven," gjentager Finering med større Bestemthed, „er vor kjære, gode Twemlow. Og jeg kan ikke nok som tilstrækkeligt udtale for Dem, bedste Podsnap, hvor kjært det er mig at høre denne min og Anastasias Anskuelse blive saa uforbeholdent tiltraadt af Dem, denne anden ligesaa fortrolige og prøvede Ven, der indtager den stolte Stilling — der saa stolt indtager den Stilling, mener jeg — eller, som jeg snarere burde sige, der bringer Anastasia og mig i den stolte Stilling — at han staaer i den simple Stilling — at være Barnets Fadder." Og Finering føler sig virkeligt meget beroliget ved at see, at Podsnap ikke viser sig misundelig over Twemlows Ophøielse.

Saaledes er det gaaet til, at Fjervognen bestrøer de rosenfarvede Timer og Trappen med Blomster, og at Twemlow betragter den Skueplads, paa hvilken han i Morgen skal spille sin ophøiede Rolle. Han har allerede været i Kirken og under Veiledning af en yderst kjedsommelig Enke, der lukker Stolene op, og hvis Haand synes hjemsøgt af en voldsom Gigt, men i Virkeligheden er frivilligt lukket sammen for at gjøre Tjeneste som Pengekasse, lagt Mærke til de forskjellige Forhindringer i Midtergangen.

Og nu kommer Finering farende ud fra det Studereværelse,

hvor han, naar han er tankefuldt stemt, pleier at hengive sig til Betragtninger af Billedskjærerarbeidet og Forgyldningen paa de til Canterbury dragende Pilegrime, for at vise Twemlow den lille af ham for Modens Trompeter componerede Fanfare, hvori han har beskrevet, hvorlunde den velærværdige Blank Blank, understøttet af den velærværdige Dash Dash, den 17de d. M. forenede Alfred Lammle Esquire fra Sackville Street i Piccadilly med Sophronia, eneste Datter af den afdøde Horatio Akersham Esquire, fra Yorkshire, samt hvorlunde den skjønne Brud giftedes bort fra det Hamilton Finering, Esquire, tilhørende Hus i Stucconia og gaves bort af Melvin Twemlow, Esquire, fra Duke Street i St. James's, Næstsødskendebarn til Lord Snigsworth til Snigsworthy Park. Medens Twemlow gjennemlæser denne Opsats, gjør han en dunkel Tilnærmelse til at indsee, at hvis den velærværdige Blank Blank og den velærværdige Dash Dash ikke efter denne Indledning blive optagne paa Fortegnelsen over Finerings ældste og kjæreste Venner, ville de ikke have Andre end sig selv at takke derfor.

Derpaa kommer Sophronia, hvem Twemlow har seet to Gange i sin Levetid, for at takke Twemlow, fordi han vil forestille den afdøde Horatio Akersham saadan i Almindelighed fra Yorkshire. Og efter hende kommer Alfred, hvem Twemlow har seet een Gang i sin Levetid, for at gjøre det Samme og gjøre et Slags conditoragtig Glands, som om han kun var forfærdiget til at vises frem ved Lys og ved en stor Feiltagelse var bleven sluppet løs ved Dagen. Og derpaa kommer Mrs. Finering i en fremragende Tilstand af Figur og med smaa gjennemsigtige Vorter i sit Sind, ligesom den lille gjennemsigtige Vorte paa Taget af hendes Næse „udmattet af Plagerier og Spænding," som hun fortæller sin kjære Mr. Twemlow, og mod sin Billie gjenoplivet med Curaçoa af den Analytiske. Og derpaa begynde Brudepigerne at indfinde sig pr. Jernbane fra forskjellige Steder i Omegnen og at indfinde sig som tilbedelsesværdige, af en ikke tilstedeværende Sergeant hvervede Rekruter; thi da de komme til det Fineringske Depot, see de sig i en af Fremmede opfyldt Kaserne.

Derefter gaaer Twemlow hjem til Duke Street i St. James's for at spise en Tallerken Lammekjødsuppe med en Cotelette og gjennemløbe Vielsesritualet, for at han i Morgen kan falde ind paa rette Sted; og han er forstemt og finder det kjedeligt ovenfor Leiestaldgaarden og mærker tydeligt en Stikken i sit Hjerte, der er bleven frembragt af den tilbedelsesværdigste af alle tilbedelsesværdige Brudepiger. Thi den stakkels lille uskyldige Gentleman havde i sin Tid sin Udkaarede, ligesom alle vi Andre, men hun besvarede ikke hans Følelser (som hun saa ofte ikke gjør), og han troer, at den tilbedelsesværdige Brudepige ligner den Udkaarede, saaledes som hun den Gang var (hvilket hun slet ikke gjør), og at hvis den Udkaarede ikke havde giftet sig med en Anden for Penges Skyld, men giftet sig med ham af Kjærlighed, vilde de være blevne lykkelige (hvilket de ikke vilde være blevne), og at hun endnu nærer en vis Ømhed for ham (istedetfor at hendes Seighed er bleven til et Ordsprog). Grublende ved Kaminen med sit tørre lille Hoved i sine tørre smaa Hænder og sine tørre smaa Albuer paa sine tørre smaa Knæ, er Twemlow tungsindig. „Ingen Tilbedelsesværdig, som kan holde mig med Selskab her," tænker han. „Ingen Tilbedelsesværdig i Klubben! en Ørken, en Ørken en Ørken, min Twemlow!" Og dermed falder han i Søvn og faaer galvaniske Trækninger over hele sin Krop.

Tidligt næste Morgen begynder hin rædsomme gamle Lady Tippins (Enke efter Sir Thomas Tippins, der af en Feiltagelse blev slaaet til Ridder istedetfor en Anden af Hans Majestæt Kong Georg den Tredie, hvem det, medens han fuldbyrdede Ceremonien, behagede allernaadigst at yttre: Hvad, hvad, hvad? Hvorfor, hvorfor, hvorfor?) at lade sig male og fernisere i den festlige Anledning. Hun staaer i Ry for sine livlige Skildringer og maa være tidligt hos disse Mennesker, for ikke at gaae glip af Noget af Løierne. Hvor et eller andet Brudstykke af det virkelige Fruentimmer er skjult i hendes Hat og Draperi, veed maaskee hendes Kammerjomfru, men man vilde med Lethed kunne kjøbe Alt, hvad man seer af hende, i Bond Street, eller ogsaa kunde man scalpere og skrælle og skrabe hende og gjøre to Ladyer Tippins af hende,

uden dog at trænge ind til den ægte Vare. Hun har et stort, i Guld indfattet Øieglas, har Lady Tippins, til at iagttage Begivenhederne med. Havde hun et i hvert Øie, kunde det holde det andet nedfaldende Øienlaag i Veiret og tage sig mere ensformigt ud. Men der er perennerende Ungdom i hendes konstige Blomster, og hendes Elskerliste er fuld.

„Mortimer, De Usling," siger Lady Tippins, vendende og dreiende Øieglasset, hvor er Deres Myndling, Brudgommen?"

„Forsikrer paa Ære," svarede Mortimer, „jeg veed det ikke og bryder mig ikke derom".

„Elendige! Er det saaledes, De opfylder Deres Pligt?"

„Med Undtagelse af et Indtryk af, at han skal sidde paa mit Knæ og secunderes paa et vist Punkt af Ceremonien, ligesom Hovedmanden i en Boxerkamp, forsikrer jeg, at jeg ingen Forestilling har om, hvori min Pligt bestaaer," svarer Mortimer.

Eugene er ligeledes tilstede med et overveiende Præg af at have forudsat, at Ceremonien er en Begravelse, og af at være bleven skuffet. Skuepladsen er Sakristiet i St. Jameskirken hvor en Del gamle læderagtige Kirkebøger, der for den Sags Skyld gjerne kunde været indbundne i Ladyer Tippins, ere opstillede.

Dog, tys! En Vogn holder, og Mortimers Mand kommer ind, seende ud næsten som en nægte Mephistopheles og et ikke anerkjendt Medlem af denne Gentlemans Familie. Efterat Lady Tippins har betragtet ham gjennem sit Øieglas, finder Lady Tippins at det er en smuk Mand og en sand Fangst, og da han nærmer sig, siger Mortimer om ham: „Det er nok min Fyr, troer jeg; gid Pokker havde ham!" Flere Vogne holde, og ind træde de øvrige Rollehavende, hvilke Lady Tippins, der staaer paa en Pude og betragter dem gjennem Øieglasset, betegner saaledes: „Bruden; Femogfyrre, saa vist som en Dag, tredive Shjlling pr. Yard, Slør femten Pund, Lommetørklæde en Forære; Brudepigerne, tilbageholdne for ikke at overstraale Bruden, følgeligt ikke unge, halvtrettende Shillings pr. Yard, Finerings Blomster, den Stumpnæsede, ret smuk, men sig sine Strømper altfor bevidst, Hattene halvfjerde Pund. Twemlow; stor Lettelse

for den kjære Mand, hvis hun virkeligt havde været hans Datter, ængsteligt spændt, endog blot fordi hun synes at være det, hvad han ogsaa kan have Grund til. Mrs. Finering; aldrig seet Mage til Floil, et Par tusinde Pund, som hun staaer der, sandt Juvelervindue. Faderen maa have laant paa Pant, hvorledes kunde disse Mennesker ellers opføre sig saaledes? Omgivelserne ubekjendte; lattterlige."

Vielsen fuldbyrdes, Kirkebogen underskrives; Lady Tippins føres ud af den hellige Bygning af Finering; Karetherne rulle tilbage til Stucconia; Tjenerne ere udstafferede med Sløifer og Bouketter; i Finerings Hus ere Selskabssalene glimrende. Her vente Podsnaps paa det lykkelige Par; Mr. Podsnap har gjort saa Meget som muligt ud af sine Haarbørster, og den keiserlige Gyngehest, Mrs. Podsnap, er majestætisk sky. Her ere ligeledes Boots og Brewer og de to andre Støddpuder; hver Støddpude er, med Bouket i Knaphullet, Haaret krøllet og sine Handsker stramt knappede, aabenbart beredt til, hvis Noget maatte være tilstødt Brudgommen, strax at lade sig vie. Her er endvidere Brudens Tante og nærmeste Slægtning, en Enke af Meduſaslægten, der, med en stenhaard Kappe paa Hovedet, stirrer forstenende paa sine Medmennesker. Her er fremdeles Brudens Formynder, en med Oliekager fedet Forretningsmand med maaneformede Briller og Gjenstand for stor Opmærksomhed. Da Finering giver sig i Kast med denne Formynder, som om han var hans ældste Ven (hvilket gjør syv, tænker Twemlow), og fortroligt trækker sig tilbage med ham ind i Blomstercabinettet, antager man at Finering er hans Medformynder, og at de aftale det Fornødne angaaende Formen. Støddpuderne høres endog at hvidske tre—dive tu—sin—de Pu—nd! med en Smadsken og et Velbehag, der minde om de lækkreste Østers. Forbausede over at bemærke, hvor noie de kjende Finering, tage de latterlige Ubekjendte Mod til sig, lægge Armene over Kors og modsige ham inden Frokosten, medens Mrs. Finering svæver med Barnet, klædt som Brudepige, omkring mellem Gjesterne og udskyder brogede Lynstraaler fra Diamanter, Smaragder og Rubiner.

Efter i Tidens Løb at have udført hvad han finder at skylde sig selv ved paa en værdig Maade at tilendebringe forskjellige Klammerier, han har havt med Posteibagerens Folk, melder den Analytiske, at Frokosten er anrettet. Spisesalen er ikke mindre glimrende end Selskabssalen; Bordene pragtfulde, og alle Kamelerne ude og belæssede. En prægtig Bryllupskage er bedækket med Cupidoer, Sølv og Kjærlighedssløiser. Forend man gaaer ned, tager Finering et prægtigt Armbaand frem og spænder det om Brudens Arm, men dog synes Ingen at tænke synderligt mere paa Finerings, end om de havde været et Par taalelige Gjestgiverfolk, der levede af at gjøre Gilder for saa og saa Meget til Mands. Bruden og Brudgommen tale og lee saaledes, som det stedse har været deres Vane; Stodpuderne arbeide sig med systematisk Udholdenhed gjennem Retterne saaledes, som det stedse har været deres Vane, og de latterlige Ubekjendte ere yderst forekommende mod hinanden med Opfordringer til at tømme forskjellige Glas Champagne; men krummende sin Manke og gyngende sig paa det mest Storartede, har Mrs. Podsnap en langt ærbødigere Tilhørerkreds, end Mrs. Finering, og Podsnap gjør næsten Honneurs som Vært.

Nok en bedrøvelig Omstændighed er den, at Finering, der sidder imellem den fortryllende Tippins og Brudens Tante, finder det umaadeligt vanskeligt at bevare Freden; thi foruden umiskjendeligt at stirre forstenende paa den fortryllende Tippins, ledsager Meduſa enhver livlig Yttring af denne søde Skabning med en lydelig Prusten, der maaskee kan hidrøre fra en chronisk Snue, men ogsaa fra Harme og Foragt. Og da denne Prusten er regelmæssig i sin Forekomst, bliver den tilsidst imødeseet af Selskabet, som gjør pinlige Standsninger, naar den skal komme, og ved at vente paa den gjør den endnu eftertrykkeligere, naar den indfinder sig. Den stenhaarde Tante har derhos en fornærmelig Maade, hvorpaa hun afviser alle de Retter, af hvilke Lady Tippins spiser, idet hun, naar de bydes hende, siger høit: „Nei, nei, nei, det er ikke Noget for mig; tag det bort!“ ligesom i den bestemte Hensigt at antyde en Forudfølelse af, at hvis hun nærædes med

saadan Føde, kunde hun komme til at ligne hin Tryllerinde, hvilket vilde være en sørgelig Ende paa det Hele. Erkjendende sin Fjende, gjør Lady Tippins et Forsøg med et Par ungdommelige Udfald og et Forsøg med sit Øieglas; men fra den stenhaarde Tantes uigjennemtrængelige Kappe og prustende Rustning springer ethvert Vaaben uskadeligt tilbage.

En anden ubehagelig Omstændighed er den, at de latterlige Ubekjendte understøtte hinanden i at være uimodtagelige for Indtryk. De fremture i ikke at lade sig skræmme af Guld- og Sølv-Kameler og forene sig om at byde de konstigt formede Isspande Trods, ja synes endog enige i at lade falde dunkle Yttringer om, at Værten og Værtinden ville tjene ret godt ved dette hersens, og opføre sig næsten, som om de vare betalende Gjester. Heller ikke er der nogen Indflydelse hos de tilbedelsesværdige Brudepiger, som kan bøde paa dette; thi da de kun bekymre sig saare lidt om Bruden og slet intet om hinanden, give de sig, Hver for egen Regning, til haanligt at betragte de tilstedeværende Modevarer, medens Ungkarlsføreren, der ligger ganske udmattet bagover paa sin Stol, synes at benytte Leiligheden til angerfuldt at overveie al den Uret, han nogensinde har begaaet, saa at Forskjellen mellem ham og hans Ven Eugene bestaaer deri, at denne, der ogsaa ligger bagover paa sin Stol, synes at overveie al den Uret, han kunde have Lyst til at begaae, fornemmeligt mod det tilstedeværende Selskab.

Under denne Tingenes Tilstand ere de sædvanlige Ceremonier nær ved at gaae i Staae, og da den prægtige Bryllupskage er bleven skaaret i Stykker af Brudens smukke Haand, har den et ufordøieligt Udseende. Imidlertid bliver dog Alt, hvad der unndgaaeligt maa siges, sagt, og Alt, hvad der unndgaaeligt maa gjøres, gjort (derunder indbefattet, at Lady Tippins gaber, falder i Søvn og vaagner bevidstløs), og der træffes i en Fart Forberedelser til Bryllupsreisen til Den Wight, og Yderluften bugner af omvandrende Musikanter og Tilskuere, i hvis Paasyn den Analytiske, saaledes som det af hans ondskabsfulde Stjerne er bestemt, rammes af Smerte og Spot; thi medens han staaer paa

Gadedørstrappen for at hædre Afreisen, faaer han pludseligt et høist vidunderligt Bump paa Siden af sit Hoved med en tung Sko, som en Stødpude nede i Forstuen, ophidset af Champagne og usikker i sit Sigte, i Øieblikkets Ivrighed har laant af Posteibagerens Karl for at kaste den efter det bortdragende Par som et lykkeligt Varsel.

Derpaa gaae de igjen op i den glimrende Selskabssal — Alle hede i Hovedet af Frokosten, som om de i Forening havde faaet Skarlagensfeber — og der tilføie de forenede Ubekjendte Sofaerne ondskabsfulde Fornærmelser med deres Ben, og benytte det pragtfulde Bohave paa den bedst mulige Maade. Og saa forsvinder Lady Tippins, uden ret at vide, om i Dag er i Forgaars eller i Overmorgen eller i Dag otte Dage, og Mortimer Lightwood og Eugene forsvinde, og Twemlow forsvinder, og den stenhaarde Tante gaaer sin Vei — thi klippehaard til det Sidste, vægrer hun sig ved at forsvinde — endog de Ubekjendte trække sig langsomt tilbage, og det Hele er forbi.

Forbi, det vil sige, for Tiden. Men der kommer en anden Tid, og den kommer efter omtrent fjorten Dages Forløb og møder Mr. og Mrs. Lammle paa Sandet ved Shanklin paa Øen Wight.

Mr. og Mrs. Lammle have spadseret nogen Tid paa Sandet ved Shanklin, og paa deres Fodspor kan man see, at de ikke have spadseret Arm i Arm, ikke spadseret i lige Linie og spadseret i en mismodig Stemning; thi Damen har stukket smaa Vandhuller i det fugtige Sand med sin Parasol, og Herren har ladet sin Stok slæbe bagefter sig, som om han virkeligt hørte til Mephistopheles-slægten og havde spadseret med nedhængende Hale.

„Vil Du virkelig fortælle mig, Sophronia —"

Saaledes begynder han efter et langt Ophold; men Sophronia farer heftigt op og vender sig om imod ham.

„Spørg ikke mig, Sir! Jeg spørger Dig, vil Du virkeligt fortælle mig?"

Mr. Lammle forstummer atter, og de vedblive at gaae ligesom før. Mrs. Lammle aabner sine Næseboer og bider sig i sin

Underlæbe; Mr. Lammle tager sit rødlige Kindskjæg i sin venstre Haand og skotter, idet han fører det sammen, hemmeligt ud fra en tæt, rødlig Busk paa sin Elskede.

„Om jeg virkeligt vil sige!“ gjentager Mrs. Lammle efter nogen Tids Forløb med Harme. „Et saadant Spørgsmaal til mig! Hvilken umandig Falskhed!“

Mr. Lammle standser, slipper sit Skjæg og seer paa hende. „Hvad var det, Du sagde?“

Uden at standse og uden at see sig tilbage, svarer Mrs. Lammle stolt: „Hvilken Lavhed.“

Med et Par Skridt staaer han atter ved Siden af hende og bemærker: „Det var ikke det, Du sagde; Du sagde Falskhed!“

„Og om jeg nu havde sagt det?“

„Der er intet „om“ med i Spillet. Du sagde det.“

„Nu vel da, jeg sagde det. Og hvad saa?“

„Hvad saa?“ siger Mr. Lammle. „Fordrister Du Dig til at bruge hint Ord om mig?“

„Fordrister!“ svarer Mrs. Lammle, stirrende paa ham med kold Foragt. „Hvor tør Du, Sir, bruge hint Ord om mig?“

„Det har jeg aldrig gjort.“

Da dette tilfældigviis er sandt, nødsages Mrs. Lammle at tye til den qvindelige Udflugt at sige: „Jeg bryder mig ikke om hvad Du sagde eller ikke sagde.“

Efterat de stiltiende have gaaet et lille Stykke, bryder Mr. Lammle Tausheden.

„Du skal have Din Villie. Du paastaaer at være berettiget til at spørge, om jeg vil fortælle Dig. Hvad vil jeg fortælle Dig?“

„At Du er en Mand med Formue.“

„Nei.“

„Saa giftede Du Dig altsaa med mig under et falsk Foregivende?“

„Lad saa være. Dernæst kommer hvad det er, Du vil fortælle mig. Vil Du fortælle mig, at Du er et Fruentimmer med Formue?“

„Nei."

„Saa giftede Du Dig altsaa med mig under et falsk Foregivende?"

„Var Du en saa enfoldig Lykkejæger, at Du bedrog Dig selv, eller var Du saa graadig og gridsk, at Du var altfor villig til at lade Dig skuffe af Skinnet, er det saa min Skyld, Du Eventyrer?" spørger Damen meget skarpt.

„Jeg spurgte Finering, og han sagde mig at Du var rig."

„Finering!" gjentager hun yderst haanligt. „Hvad veed Finering vel om mig?"

„Var han ikke Din Formynder?"

„Nei. Jeg havde ingen anden Formynder, end ham, Du saae den Dag, da Du svigagtigen giftede Dig med mig. Og hans Formynderskab var ikke videre vanskeligt, da det kun dreiede sig om en Livrente paa hundrede og femten Pund om Aaret. Jeg troer, at der er nogle Shillings eller Pence derover, hvis Du er meget noieregnende."

Mr. Lammle tilkaster Deltagerinden i hans Sorger og Glæder et ingenlunde kjærligt Blik og mumler Noget, men tvinger sig dog.

„Spørgsmaal for Spørgsmaal. Nu kommer Touren til mig, Mrs. Lammle. Hvad bragte Dig til at anse mig for en Mand med Formue?"

„Du bragte selv mig dertil. Vil Du maaskee negte at Du stedse fremstillede Dig for mig i denne Egenskab?"

„Men Du spurgte tillige Nogen. Naa, Mrs. Lammle, Indrømmelse for Indrømmelse. Du spurgte Nogen?"

„Jeg spurgte Finering."

„Og Finering vidste ligesaa Meget om mig, som han vidste om Dig, eller som Nogen veed om ham."

Efter atter stiltiende at have gaaet et Stykke, standser den nygifte Kone pludseligt, for i en lidenskabelig Tone at sige:

„Jeg tilgiver aldrig Finering'erne dette!"

„Jeg heller ikke," svarer den nygifte Mand.

Derpaa gaae de igjen, hun borende hine forbittrede Vand-

huller i Sandet, han slæbende hin modfaldne Hale bag efter sig. Ebben er lav og synes at have kastet dem høit op paa den nøgne Strand. En Maage kommer flyvende hen over deres Hoveder og haaner Dem. Nys havde de brune Banker et gyldent Skjær, men see, nu ere de kun fugtig Jord. Et drillende Brøl lyder ude fra Havet, og de fjerne Bølger stige op ovenpaa hinanden for at see paa de narrede Bedragere og gjøre kaade, djævleagtige Krumspring.

„Vil Du bilde mig ind, at Du," tager Mrs. Lammle barsk atter til Orde, „naar Du taler om, at jeg giftede mig med Dig for jordiske Fordeles Skyld, har troet det ligge indenfor nogensomhelst rimelig Sandsynligheds Grændser, at jeg vilde have giftet mig med Dig for Din egen Skyld?"

„Dette Spørgsmaal har ogsaa sine to Sider, Mrs. Lammle. Hvad vil Du bilde mig ind, at Du troer?"

„Saaledes bedrager Du mig først og forhaaner mig bagefter!" udbryder Damen med svulmende Barm.

„Paa ingen Maade. Jeg har Intet bragt paa Bane. Det tveeggede Spørgsmaal var Dit."

„Mit?" gjentager den nygifte Kone, og hendes Parasol knækkes i hendes forbittrede Haand.

Han er bleven blegblaa i Ansigtet, og ildevarslende Mærker ere komne for Lyset omkring hans Næse, som om Djævelen selv i de sidste faa Øieblikke havde rørt ved den hist og her. Men han forstaaer at tvinge sig, hun derimod ikke.

„Kast den bort," anbefaler han hende koldblodigt med Hensyn til Parasollen; „Du har gjort den ubrugelig og tager Dig latterlig ud med den."

Derpaa raaber hun i sit Raseri: „forhærdede Skurk!" til ham, og kaster den knækkede Parasol saaledes fra sig, at den rammer ham i Faldet. Fingermærkerne blive et Øieblik noget hvidere, men han vedbliver at gaae ved Siden af hende.

Hun brister i Graad og paastaaer, at hun er den Ulykkeligste, mest Bedragne, værst Mishandlede af alle Qvinder. Derpaa siger hun, at, hvis hun havde Mod til at tage Livet af sig,

vilde hun gjøre det; kalder ham en skjendig Bedrager; spørger, hvorfor han ikke af Ærgrelse over, at hans lumpne Anslag er mislykket, tager Livet af hende under de nærværende gunstige Omstændigheder; græder igjen; bliver atter rasende og taler om Bedragere, og sætter sig tilsidst grædende paa en stor Sten og har alle sit Kjøns bekjendte og ubekjendte Luner paa een Gang. Under hendes Omskiftelser ere de omtalte Mærker i hans Ansigt komne og gaaede snart hist, snart her, ligesom hvide Klapper paa en Fløite, paa hvilken den djævelske Konstner har spillet en Melodi, ligesom ogsaa hans blegblaa Læber tilsidst have aabnet sig, som om han var aandeløs af at løbe; men det er han ikke.

„Staa nu op, Mrs. Lammle, og lad os tale fornuftigt."

Hun bliver siddende paa Stenen, uden at ændse ham.

„Staa op, siger jeg."

Løftende Hovedet i Veiret, seer hun ham haanligt i Ansigtet og gjentager: „Siger Du! Siger Du!"

Hun lader, som om hun ikke mærker, at hans Øine ere fæstede paa hende, medens hun atter sænker sit Hoved; men hele hendes Skikkelse røber, at hun mærker det med Uro.

„Nok derom. Kom! Hører Du? Staa op!"

Givende efter for hans Haand, reiser hun sig, og de gaae videre, men denne Gang med Ansigterne vendte mod deres Bolig.

„Vi have Begge bedraget og ere Begge blevne bedragede, Mrs. Lammle. Vi have Begge bidt og ere Begge blevne bidte. Saaledes er Forholdet, i al Korthed fremstillet."

„Du opsøgte mig —!"

„Stille! Lad os ikke tale mere derom. Vi vide altfor godt, hvorledes Sammenhængen er. Hvorfor skulle vi tale derom, naar vi ikke kunne skjule det? Videre altsaa. Jeg er bleven skuffet og spiller en daarlig Rolle."

„Er jeg da for Intet at regne?"

„Jo vist, og jeg var kommen til Dig, hvis Du havde ventet et Øieblik. Ogsaa Du er bleven skuffet og spiller en daarlig Rolle."

„En krænket Rolle."

„Nu er Du kold nok, Sophronia, til at indsee, at Du ikke

kan være krænket, uden at jeg ogsaa er krænket, og at derfor Ordet alene ikke er nok. Naar jeg seer tilbage, undrer det mig, at jeg kan have været Taabe nok til for en saa stor Del at have taget Dig i god Tro."

„Og naar jeg seer tilbage —" afbryder den nygifte Kone ham grædende.

„Og naar Du seer tilbage, undrer det Dig, at Du kan have været — tillader Du, at jeg bruger Ordet?"

„Meget gjerne, da der er saa god Føie dertil."

„— Taabe nok til for en stor Del at have taget mig i god Tro. Men Taabeligheden er bleven begaaet paa begge Sider. Hvad følger deraf?"

„Skam og Elendighed," svarer den nygifte Kone bittert.

„Det veed jeg dog ikke. En gjensidig Overenskomst følger deraf, og jeg troer, at den vil hjælpe os igjennem. Her deler jeg mit Foredrag (giv mig Din Arm, Sophronia), i tre Dele for at gjøre det kortere og tydeligere. For det Første er det nok at være bleven narret, uden at man har den Ærgrelse, at det bliver bekjendt, at man er bleven narret. Vi ville derfor enes om at holde det skjult. Er Du enig deri?"

„Hvis det er muligt, ja."

„Muligt? Vi have ført hinanden tilstrækkeligt bag Lyset. Kunne vi i Forening føre Verden bag Lyset? Ja. Vi skylde Finering'erne og alle andre Mennesker det Ønske, at de maae blive narrede, ligesom vi ere blevne narrede. Hvad?"

„Ja."

„Nu komme vi let til det Tredie. Du har kaldt mig en Eventyrer, Sophronia. Det er jeg. Paa tydeligt, uforbeholdent Engelsk, det er jeg. Det er Du med, min Ven. Det ere saa Mange. Vi ere enige om at bevare vor Hemmelighed og i Forening at arbeide paa at fremme vore Planer."

„Hvilke Planer?"

„Enhver Plan, der kan skaffe os Penge. Ved vore Planer forstaaer jeg vor Fordel. Er Du enig heri?"

Efterat have betænkt sig lidt, svarer hun: „Formodentligt. Ja."

„Seer Du, hvor let det gik? Nu kun en halv Snes Ord til. Vi kjende hinanden fuldstændigt. Lad Dig ikke friste til at drille mig med hvad Du veed om mig, da det er det Samme, som jeg veed om Dig, og Du ved at drille mig driller Dig selv, og jeg ikke kan lide at høre det. Efterat vi have indgaaet denne Overenskomst, er det bedst at lade det fare. Endnu Eet; Du har været hidsig i Dag. Lad Dig ikke forlede til oftere at blive det; thi jeg er selv hidsig som en Djævel."

Da denne lovende Ægteskabscontract saaledes var bleven underskrevet og beseglet, gik det lykkelige Par hjem. Hvis hine djævelske Fingermærker, da de viste sig paa Alfred Lammle, Esquires blege og aandeløse Ansigt, havde tilkjendegivet, at han havde fattet det Forsæt at kue sin dyrebare Hustrue, Mrs. Alfred Lammle, ved at afføre hende enhver Levning af virkelig eller forstilt Selvagtelse, skulde det synes, som om dette Forsæt øieblikkeligt var blevet udført. Den modne unge Dame trængte saare lidt til Pudder nu i sit nedadvendte Ansigt, medens han i Belysningen af den nedgaaende Sol førte hende hjem til deres Lykkesalighedens Bolig.

Ellevte Kapitel.

Podsnapperi.

Mr. Podsnap sad varmt inden Vægge og stod meget høit i Mr. Podsnaps Tanker. Efterat have begyndt med en god Arv, havde han giftet sig med en god Arv, havt Lykken i høi Maade med sig i Assurancefaget og var fuldkomment tilfreds. Han kunde aldrig begribe, hvorfor ikke Alle vare fuldkomment tilfredse, og var sig bevidst, at han foregik Samfundet med et glimrende Exempel paa at være særdeles veltilfreds med de fleste Ting og først og fornemmeligt med sig selv.

Da Mr. Podsnap saaledes var saa heldigt bekjendt med sine egne Fortjenester og sin Vigtighed, ansaae han det for en afgjort Sag,

at Alt, hvad han stødte bagved sig, stødte han ud af Tilværelsen. Der var noget værdigt Afgjørende, ikke at tale om noget saare Bequemt, ved denne Maade at affærdige Ubehageligheder paa, der havde bidraget meget til at stille Mr. Podsnap paa hans ophøiede Plads i Mr. Podsnaps Tilfredshed. „Jeg bryder mig ikke om at kjende det; jeg indrømmer det ikke!“ Mr. Podsnap havde endog erhvervet sig et eiendommeligt Sving med sin høire Arm ved hyppigt at befrie Verden for dens vanskeligste Problemer, idet han med hine Ord og rød i Ansigtet feiede dem bagved sig og følgeligt rent bort; thi de ærgrede ham.

Mr. Podsnaps Verden var hverken i moralsk eller engang i geografisk Henseende nogen synderligt stor Verden, eftersom han, skjøndt hans Forretning støttede sig paa Handel med andre Lande, med hint vigtige Forbehold ansaae andre Lande for Feilagtigheder og i en afgjørende Tone yttrede om deres Sæder og Skikke: „Ikke engelske!“ naar de, Vupti! feiedes bort med et Sving med Armen og en Blussen i Ansigtet. Forøvrigt stod Verden op Klokken Otte, ragede sig glat et Qvarter efter, spiste Frokost Klokken Ni, gik til City Klokken Ti, kom hjem Klokken halvt Sex og spiste til Middag Klokken Syv. Mr. Podsnaps Forestillinger om Konster og Videnskaber i deres Helhed kunde været betegnede saaledes. Literatur: Stor Tryk, ærbødigt beskrivende at staae op Klokken Otte, rage sig glat et Qvarter efter, spise Frokost Klokken Ni, gaae til City Klokken Ti, komme hjem Klokken halvt Sex og spise til Middag Klokken Syv. Maler- og Billedhuggerkonst: Modeller og Portraiter, forestillende Professorer i at staae op Klokken Otte, rage sig glat et Qvarter efter, spise Frokost Klokken Ni, gaae til City Klokken Ti, komme hjem Klokken halvt Sex og spise til Middag Klokken Syv. Musik: En agtbar Præstation (uden Variationer) paa Strenge- og Blæseinstrumenter, stadigt udtrykkende at staae op Klokken Otte, rage sig glat et Qvarter efter, spise Frokost Klokken Ni, gaae til City Klokken Ti, komme hjem Klokken halvt Sex og spise til Middag Klokken Syv. Ellers Intet tilladt disse samme Landstrygere af Konster og Videnskaber under Straf af Banlysning; ellers Intet tilladt nogetsteds.

Som en saa udmærket agtbar Mand erkjendte Mr. Podsnap, at det paalaa ham at tage Forsynet under sin Beskyttelse, og følgeligt vidste han stedse nøiagtigt, hvad Forsynet mente. Underordnede og mindre agtbare Mennesker kunde tage feil heraf, men Mr. Podsnap aldrig. Og det var høist mærkeligt (og det maa have været meget behageligt), at det, Forsynet mente, uforanderligt var det, Mr. Podsnap mente.

Disse kunne siges at have været de Regler for en Tro og en Skole, som nærværende Kapitel tager sig den Frihed efter deres Hovedmand at kalde Podsnapperi. De vare indskrænkede indenfor snevre Grændser, ligesom Mr. Podsnaps eget Hoved begrændsedes af hans Flipper, og de udtaltes med en høitklingende Pomp, der smagte af Mr. Podsnaps egne Støvlers Knirken.

Der var en Miss Podsnap, hvilken unge Gyngehest oplærtes i sin Moders Konst at courbettere, uden nogensinde at komme af Stedet; men den høie faderlige Optræden var endnu ikke bleven hende bibragt, og oprigtigt talt var hun ogsaa kun et Pigebarn under Middelstørrelse med høie Skuldre, et forknyt Sind, kolde Albuer og en raspet Overflade af Næse, der syntes nu og da at titte forfrossen fra Barndoms- ud i Ungdomsalderen og at gyse tilbage igjen, overvældet af hendes Moders Hovedtøi og af hendes Fader fra Hoved til Fod — knust alene af Podsnapperiets tunge Byrde.

En vis Institution i Mr. Podsnaps Tanker, som han kaldte „den unge Person," kan ansees for at være bleven legemliggjort i hans Datter, Miss Podsnap. Det var en besværlig og fordringsfuld Institution, da enhver Ting i hele den vide Verden skulde tilpasses og tilfiles efter den. Spørgsmaalet ved enhver Ting var, om den vilde bringe Blodet op i den unge Persons Kinder? Og det Besværlige ved den unge Person var, ifølge Mr. Podsnap, at hun stedse syntes tilbøielig til at bryde ud i en Blussen, hvor det slet ikke behøvedes. Der syntes ikke at være nogen Skjellinie mellem den unge Persons overdrevne Uskyldighed og en anden Persons brødefuldeste Kundskab. Skulde man troe Mr. Podsnap paa hans Ord, vare de ærbareste Affkygninger

af Drap, Hvidt, Lilla og Graat Alle til Hobe luende Rødt for denne besværlige Tyr af ung Person.

Podsnaps boede paa et skyggefuldt Hjørne ved Portman Square. De vare Mennesker, som ganske sikkert vilde boe paa Skyggesiden, hvor de saa boede. Miss Podsnaps Liv havde fra hendes første Fremkomst paa denne Planet været noget skyggeagtigt af sig; thi da Miss Podsnaps unge Person ikke antoges at ville have synderligt godt af Omgang med andre unge Personer, var hun bleven indskrænket til Omgang med ikke videre aandsbeslægtede ældre Personer og svært Bohave. Miss Podsnaps første Indtryk af Livet hidrørte fornemmeligt fra dets Afspeilinger i hendes Faders Støvler, de Valnødde- og Rosentræes Borde i de mørke Selskabssale og deres sortsmudsede Kæmper af Speile, og vare derfor af et mørkladent Præg; og det var derfor ikke saa forunderligt, at hun nu, naar hun de fleste Dage rulledes omkring i Parken ved Siden af sin Moder i en høi, æggekagefarvet Phaeton, ovenfor Forlæderet paa dette Kjøretøi tog sig ud som en forknyt ung Person, der sad overende i sin Seng for at kaste et forbauset Blik paa Tingene i Almindelighed og længtes inderligt efter at stikke Hovedet under Dynen igjen.

„Georgiana er snart atten Aar," sagde Mr. Podsnap til Mrs. Podsnap.

„Snart atten Aar," sagde Mrs. Podsnap indrømmende til Mr. Podsnap.

„Vi komme vist til at have nogle Mennesker hos os paa Georgianas Fødselsdag," sagde Mr. Podsnap til Mrs. Podsnap.

„Hvilket vil sætte os istand til at blive qvit med dem, der have en Indbydelse tilgode," sagde Mrs. Podsnap til Mr. Podsnap.

Saaledes gik det til, at Mr. og Mrs. Podsnap udbade sig Æren af sytten af deres Hjertensvenners Selskab til Middag, og satte andre Hjertensvenner istedetfor dem af de oprindelige sytten Hjertensvenner, som dybt beklagede, at et tidligere Løfte forhindrede dem fra at have den Ære at spise hos Mr. og Mrs. Podsnap ifølge deres venlige Indbydelse, og at Mrs. Podsnap sagde om alle disse utrøstelige Personer, naar hun krydsede dem

af med en Blyant paa sin Liste: „I ethvert Tilfælde indbudt og expederet," og at de paa denne Maade affærdigede en hel Del Hjertensvenner og følte deres Samvittigheder meget lettede.

Der var fremdeles andre af deres Hjertensvenner, som ikke vare berettigede til at blive bedte til Middag, men havde Adkomst til at blive indbudne til at komme og nyde en Bid Lammedampbad Klokken halvt Ti. For at kunne faae alle disse hæderlige Personer ryddede tilside, føiede Mrs. Podsnap et lille og tidligt Aftenselskab til Middagsselskabet, og saae indenfor i Musikhandelen for at bestille et Automat, der skulde komme og spille til Dands paa Gulvtæppet.

Mr. og Mrs. Finering og Mr. og Mrs. Finerings splinternye Brud og Brudgom hørte til Middagsgjesterne, men iøvrigt havde det Podsnapske Hus Intet tilfælleds med Finering'ernes. Mr. Podsnap kunde finde sig i Smag hos en Paddehat af en Mand, der trængte til saadant Noget, men var selv langt ophøiet derover. Hæslig Sværhed var Særkjendet for det Podsnapske Sølvtøi. Alt var gjort til at see saa tungt ud som muligt og til at tage saa megen Plads, som det kunde. Enhver Ting sagde pralende: „Her seer Du saa meget af mig i min Styghed, som om jeg kun var af Bly, men jeg bestaaer af saa og saa mange Unzer ædelt Metal til saa Meget Unzen; kunde Du ikke have Lyst til at lade mig smelte?" En tyk, skrævende Opsats, fuld af Blegner, der snarere saae ud som Udslet, end som Zirater, holdt dette Foredrag fra et grimt Fodstykke midt paa Bordet. Fire Sølvvinkjølere, Hver udstyret med fire stirrende Hoveder, Hvert især med en tyk, næsviis Sølvring i ethvert af dets Øren, udbredte denne Tanke op og ned ad Bordet og overleverede den til de tykmavede Sølvsaltkar. Alle de tykke Sølvskeer og Gafler spilede Munden op paa Gjesterne, udtrykkeligt i den Hensigt at støde Tanker ned i Halsen paa dem med hver Mundfuld, de spiste.

Flertallet af Gjesterne lignede Sølvtøiet og indbefattede adskillige tunge Gjenstande, der veiede Gud veed hvor Meget. Men der var en Udlænding iblandt dem, hvem Mr. Podsnap havde indbudt efter en levende Kamp med sig selv, idet han troede, at

hele det europæiske Fastland havde indgaaet et Forbund paa Liv og Død mod den unge Person, og der viste sig ikke alene hos Mr. Podsnap, men ogsaa hos alle Andre, en snurrig Tilbøielighed til at behandle ham, som om han havde været et tunghørt Barn.

Som en hensynsfuld Indrømmelse mod denne uheldigt fødte Udlænding havde Mr. Podsnap, da han modtog ham, forestillet sin Kone som „Madame" Podsnap, samt sin Datter som „Mademoiselle" Podsnap med en vis Lyst til at tilføie „ma fille," fra hvilket dristige Vovestykke han dog havde afholdt sig. Da der den Gang ikke var kommet Andre, end Finering'erne, havde han i en nedladende, forklarende Tone tilføiet „Monsieur" Finering og derpaa begyndt at tale Engelsk.

„Hvad synes Dem om London?" spurgte Mr. Podsnap nu fra sit Standpunkt som Vært, som om han gav det døve Barn Et eller Andet i Skikkelse af Pulver eller Mixtur; „London, Londres, London?"

Den udenlandske Gentleman beundrede det.

„Finder De det meget stort?" spurgte Mr. Podsnap vigtigt.

Den udenlandske Gentleman fandt det meget stort.

„Og meget rigt?"

Den udenlandske Gentleman fandt det unegteligt „enormément riche."

„Uhyre rigt, sige vi," svarede Podsnap nedladende. „Vi udtale ikke „G"et som sch; vi sige rigt."

„Rigt," gjentog den udenlandske Gentleman.

„Og finder De, Sir," vedblev Mr. Podsnap med Værdighed, „mange slaaende Vidnesbyrd om vor britiske Forfatning paa Gaderne i Verdens Hovedstad London, Londres, London?"

Den udenlandske Gentleman bad sig undskyldt, men han forstod ham ikke rigtigt.

„Den britiske Forfatning," forklarede Mr. Podsnap, som om han underviste i en Asylskole. „Vi sige britisk, De derimod „britannique" veed jeg nok," tilføiede han tilgivende, som om Skylden ikke var den udenlandske Gentlemans. „Forfatningen, Sir."

Den udenlandske Gentleman sagde: „Mais ja; jeg kjender den.

En ung, mørkladen Gentleman med Briller og en knudret Pande vakte her, siddende i en overtallig Læneſtol ved et Hjørne af Bordet, dyb Opmærksomhed ved med opløftet Nøst at sige „Æfke!“ og derpaa at tie bomstille.

„Mais oui,“ sagde den udenlandske Gentleman vendende sig om imod ham. „Est-ce-que? Quoi donc?“

Men da den mørkladne Gentleman med den knudrede Pande for Tiden havde lettet sig for Alt, hvad han havde fundet bag sine Knuder, sagde han for Tiden ikke Mere.

„Jeg spurgte,“ sagde Mr. Podsnap, atter optagende Traaden i sit Foredrag, „om De paa vore Gader, som vi vilde sige, paa vor „pavé“, som De vilde sige, har bemærket Tegn —“

Med taalmodig Høflighed bad den udenlandske Gentleman sig undskyldt; „hvad var Tegn?“

„Mærker,“ sagde Mr. Podsnap; „Kjendetegn veed De nok, Spor.“

„Ah! Af Est?“ spurgte den udenlandske Gentleman.

„Vi sige Heste,“ sagde Mr. Podsnap overbærende. „I England, Angleterre, England udtale vi „H“et og sige Hest, i Fleertallet Heste. Kun vore lavere Klasser sige Hester.“

„Undskyld,“ sagde den udenlandske Gentleman, „jeg begaaer stedse Feil.“

„Vort Sprog,“ sagde Mr. Podsnap med klædelig Bevidsthed om aldrig at begaae Feil, „er vanskeligt. Det er et rigt Sprog og vanskeligt for Fremmede; jeg vil ikke forfølge mit Spørgsmaal.“

Men den knudrede Gentleman, der nødigt vilde lade det fare, sagde atter i en vanvitig Tone „Æfke!“ og taug igjen bomstille.

„Det angik kun,“ forklarede Mr. Podsnap med en Fornemmelse af fortjenstlig Eiendomsret, „vor Forfatning, Sir. Vi Englændere ere meget stolte af vor Forfatning, Sir. Den skjænkedes os af Forsynet. Intet andet Land er saa begunstiget som dette.“

„Men andre Lande," sagde den udenlandske Gentleman, „hvorledes komme de ud af det?"

„De, Sir," svarede Mr. Podsnap, rystende alvorligt paa Hovedet, „komme ud af det — det gjør mig ondt at skulle sige det — som de bedst kunne."

„Det var lidt underligt af Forsynet," sagde den udenlandske Gentleman smilende; „thi Omraadet er ikke stort."

„Unegteligt," indrømmede Mr. Podsnap, „men saaledes forholder det sig. Det var Landets Fribrev. Denne Ø lykksaliggjordes, Sir, med ligefrem Udelukkelse af de andre Lande, som — som maaskee ere til. Og vare vi kun lutter Englændere her tilstede," tilføiede Mr. Podsnap, seende omkring paa sine Landsmænd og gjenlydende høitideligt af sit Emne, „vilde jeg sige, at der hos Englænderen findes en Forening af Egenskaber, en Beskedenhed, en Selvstændighed, en Værdighed, en Ro i Forening med en Mangel paa Alt, hvad der egner sig til at jage Blodet op i Kinderne paa en ung Person, som man forgjeves vilde søge blandt Jordens Folkeslag."

Da Mr. Podsnap havde meddelt denne lille Oversigt, blussede hans Ansigt ved Tanken om den fjerne Mulighed af, at dens Rigtighed overhovedet kunde drages i Tvivl af en eller anden fordomsfuld Borger fra et eller andet Land, og med sit Ynglingssving med sin høire Arm skjød han det øvrige Europa og hele Asien, Afrika og Amerika ud i det tomme Rum.

Tilhørerne vare blevne høiligen opbyggede af denne Ordrydst, og Mr. Podsnap, som mærkede at han idag var i sit Es, blev smilende og meddelsom.

„Har man hørt Mere, Finering," spurgte han, „om den heldige Legatarius?"

„Ikke Andet," svarede Finering, „end at han er kommen i Besiddelse af Formuen. Jeg hører, at Folk nu kalde ham den forgyldte Skarnager. Fortalte jeg Dem ikke for nogen Tid siden, at den unge Dame, hvis tilkommende Mand myrdedes, er en Datter af en af mine Contoirbetjente?"

„Jo, De gjorde," sagde Podsnap; „men jeg vilde ønske, at

De vilde fortælle det nok en Gang her, da det er et mærkeligt Tilfælde — mærkeligt, fordi den første Efterretning om Opdagelsen bragtes lige til Deres Bord, da jeg var der, og mærkeligt, fordi det angik en af Deres Folk saa nær. De fortæller det jo nok, ikke sandt?"

Finering var mere end villig til at fortælle det, da han havde gjort stor Lykke med Harmon Mordet og benyttet den selskabelige Udmærkelse, det havde skaffet ham, til at erhverve sig flere Dusin splinternye Hjertensvenner; ja nok et saadant Lykketræf vilde næsten have stillet ham tilfreds i denne Retning. Henvendende sig derfor til den ønskeligste af sine Naboer, medens Mrs. Finering sikkrede sig den næstønskeligste, dykkede han ned i Sagen og dukkede tyve Minuter efter op af den igjen med en Bankdirecteur i sine Arme. Samtidigt hermed dykkede Mrs. Finering ned i det samme Vand efter en rig Skibsmægler og bjergede ham velbeholden ved Haartoppen. Derpaa maatte Mrs. Finering fortælle en større Kreds, at hun havde seet den unge Pige, der virkeligt var smuk og, af hendes Stilling at være, præsentabel. Og dette gjorde hun med en saa heldig Stillen til Skue af sine otte ørneagtige Fingre og de dem omgivende Klenodier, at hun lykkeligt og vel bemægtigede sig en General og hans Kone og Døttre og ikke alene bragte dem til Live igjen, efterat de havde været noget bedøvede, men endog inden en Times Forløb gjorde dem til sine bedste Venner.

Skjøndt Mr. Podsnap i Almindelighed høiligen vilde have misbilliget døde Legemer i Floder som upassende Emner med Hensyn til den unge Persons Kinder, havde han dog, hvad man kunde kalde en Actie i denne Sag, der gjorde ham til Medeier, og da den derhos øieblikkeligt gav Udbytte ved at afholde Gjesterne fra maalløs Betragtning af Vinkjølerne, betalte den sig, og han var fornøiet.

Og da Lammedampbadet nu havde faaet en Tilsætning af mildt og nogle Stænk af Syltetøi og Kaffe, var det fuldkommen Vrdigt, og Badegjesterne kom, dog ikke førend det forsigtige Autofæat var smuttet ind bagved Nodestolsgitteret paa Fortepianoet og

derfra tog sig ud som en i et Rosentræes Fængsel vansmægtende Fange. Og hvem var vel nu saa glad og fornøiet som Mr. og Mrs. Alfred Lammle, han lutter Munterhed og hun lutter klædelig Tilfredshed, medens de af og til vexlede Blikke som Makkere ved et Spillebord, der spillede et Spil mod hele England?

Der var ikke synderligt megen Ungdom blandt Badegjesterne, men der var heller intet Ungdommeligt, stedse dog med Undtagelse af den unge Person, i Podsnapperiets Regler. Skaldede Badegjester lagde Armene over Kors og talte med Mr. Podsnap paa Kamintæppet; glatskjæggede Badegjester med Hatten i Haanden gjorde Udfald efter Mrs. Podsnap og trak sig tilbage; luskende Badegjester gik omkring og tittede ned i zirlige Kasser og Kummer, som om de havde Podsnap'erne mistænkte for Rapseri og ventede at finde Et eller Andet, de havde mistet, nede paa Bunden; Badegjester af det blidere Kjøn sadde og sammenlignede stiltiende Elfenbens Skuldre. I al denne Tid og bestandigt holdt stakkels lille Miss Podsnap, hvis matte Anstrengelser (hvis hun gjorde saadanne) opslugtes af det Pragtfulde ved hendes Moders Gyngen, sig saa meget, hun kunde, ude af Die og Sind og syntes at gjøre Regning paa mange sørgelige Gjentagelser af Dagen. Det underforstodes som en hemmelig Regel for Podsnapperiets majestætiske Eiendommeligheder, at der ikke maatte tales om Dagen, og følgelig blev den unge Dames Fødselsdag tilsidesat og overseet, som om Alle vare enige om, at det vilde været bedre, at hun aldrig var bleven født.

Lammle'rne holdt saa meget af de kjære Finering'er, at de i nogen Tid ikke kunde løsrive sig fra disse fortræffelige Venner; men tilsidst syntes enten et meget aabenlyst Smil fra Mr. Lammles Side, eller en meget hemmelig Opløftelse af et af hans rødlige Øienbryn — men ganske vist en af Delene — at sige til Mrs. Lammle: „Hvorfor spiller Du ikke ud?" Og da hun derpaa ved at see sig om bemærkede Miss Podsnap og syntes svarende at sige: „Dette Kort?" og at faae til Svar: „Ja," gik hun hen og satte sig ved Siden af Miss Podsnap.

Mrs. Lammle var saa glad ved at kunne smutte ind i en

Krog og faae sig en lille stille Passiar. Det lod ogsaa til at skulle blive en meget stille Passiar; thi Miss Podsnap svarede ængsteligt: „O det er sandeligt meget venligt af Dem, men jeg er bange for, at jeg ikke kan tale."

„Lad os gjøre en Begyndelse," sagde den indsmigrende Mrs. Lammle med sit bedste Smil.

„O jeg er bange for, at De vil finde mig meget enfoldig. Men Moder kan tale."

Det var tydeligt nok at see, eftersom Moder i dette Øieblik talte i sin sædvanlige korte Gallop med krummet Hals og Manke og opspilede Øine og Næsebor.

„Holder De maaskee af at læse?"

„Ja. I det Mindste har jeg — ikke saa Meget derimod," svarede Miss Podsnap.

„M—M—M—M—Musik?" Saa indsmigrende var Mrs. Lammle, at hun fik fem, sex M'er ind i Ordet, førend hun fik det ud.

„Jeg har ikke Styrke nok til at spille, selv om jeg kunde. Moder spiller."

I den selvsamme korte Gallop og med et vist pralende Skin af at tage sig Noget for, tog Moder sig virkeligt imellemstunder en Gyngetour paa Instrumentet.

„De holder da naturligviis af at dandse?"

„Ak nei, paa ingen Maade," svarede Miss Podsnap.

„Ikke? De med Deres Ungdom og Ynde? De overrasker mig virkeligt, min Bedste!"

„Jeg kan ikke sige," yttrede Miss Podsnap efter længe at have betænkt sig og kastet flere frygtsomme Blikke paa Mrs. Lammles omhyggeligt i Lave satte Ansigt, „om jeg vilde have holdt deraf, hvis jeg havde været — De siger det jo ikke igjen; vel?"

„Gud, aldrig, min Bedste!"

„Nei, det tænkte jeg nok. Jeg kan altsaa ikke sige, om jeg vilde have holdt deraf, hvis jeg havde været Skorstensfeier*) paa en Maidag."

---

*) Den 1ste Mai er efter gammel Skik og Brug en Høitidsdag for Londons Skorstensfeiere, som da holde sig lystige. (O. A.)

„Du gode Gud!“ var det Udraab, som Forbauselsen aflokkede Mrs. Lammle.

„Ja, jeg vidste nok, at De vilde blive forundret. Men De siger det jo ikke igjen; vel?“

„I Sandhed, min søde Pige,“ sagde Mrs. Lammle, „De gjør mig ti Gange begjerligere nu, da jeg taler med Dem, efter ret at lære Dem at kjende, end jeg var, medens jeg sad hist ovre og saae paa Dem. Gid vi dog kunde blive rigtigt gode Venner! Betragt mig som Deres sande Veninde. Tro ikke, at jeg er en tvær, gammel, gift Kone, min Bedste. Jeg er først nylig bleven gift, veed De nok, og klæder mig endnu som Brud, som De seer. Men hvad var det om Skorstensfeierne?“

„Tys! Moder kan høre det.“

„Nei, ikke der, hvor hun sidder.“

„Det skal De ikke være saa vis paa,“ sagde Miss Podsnap med mere dæmpet Stemme. „Naa, hvad jeg mener er, at de synes at finde Fornøielse deri.“

„Og at De maaskee vilde have fundet Fornøielse deri, hvis De havde været en af dem?“

Miss Podsnap nikkede betydningsfuldt.

„Nu finder De altsaa ikke Fornøielse deri?“

„Hvor er det muligt?“ sagde Miss Podsnap. „Det er jo noget skrækkeligt Noget! Var jeg ondskabsfuld — og stærk nok — til at tage Livet af Nogen, vilde det være min Cavaler.“

Dette var en saa aldeles ny Anskuelse af Terpsichores Konst, udøvet i selskabelig Henseende, at Mrs. Lammle betragtede sin unge Veninde med en vis Forbauselse. Hendes unge Veninde sad og legede nervøst med sine Fingre i en bagbunden Stilling, som om hun forsøgte at skjule sine Albuer; men dette utopiske Formaal (i korte Ærmer) syntes stedse at være hendes Tilværelses uskyldige Hovedøiemed.

„Det klinger høitideligt, gjør det ikke?“ sagde Miss Podsnap med angerfuldt Aasyn.

Mrs. Lammle, der ikke rigtigt vidste, hvad hun skulde svare, opløste sig i et Udtryk af smilende Opmuntring.

„Men det er og har stedse været en saadan Prøvelse for mig!“ vedblev Miss Podsnap. „Jeg er saa bange for at være høitidelig, og det er saa høitideligt! Ingen veed, hvad jeg led hos Madame Sauteuse, hvor jeg lærte at dandse og neie og andre frygtelige Ting, eller hvor man i det mindste prøvede paa at lære mig det. Moder kan gjøre det.“

„I ethvert Tilfælde, søde Pige,“ sagde Mrs. Lammle, „er det da nu forbi.“

„Ja forbi er det,“ svarede Miss Podsnap, „men derved er der Intet vundet. Det er værre her, end hos Madame Sauteuse. Moder var der, og Moder er her, men Fader var der ikke, og der var ingen Fremmede og ingen virkelige Cavalerer. O nu taler Moder med Manden ved Fortepianoet! O nu gaaer Moder hen til Nogen! O jeg veed, at hun vil føre ham hen til mig! O lad være, lad være, lad være! O bliv borte, bliv borte, bliv borte!“ Disse fromme Udraab udtalte Miss Podsnap med lukkede Øine og Hovedet liggende bagover mod Væggen.

Men Varulven nærmede sig under Lodsning af Moder, og Moder sagde: „Georgiana, Mr. Grompus,“ og Varulven greb sit Offer og førte det bort til sin Borg i øverste Par. Derpaa spillede det forsigtige Automat, der havde maalt sit Omraade, en blomster- og tonelos Composition, og sexten af Podsnapperiets Disciple gjennemgik Tourene 1) At staae op Klokken Otte og rage sig glat et Qvarter efter; 2) Spise Frokost Klokken Ni; 3) Gaae til City Klokken Ti; 4) Komme hjem halvt Sex; 5) Spise til Middag Klokken Syv og gjøre stor Kjede.

Medens disse Høitideligheder foregik, nærmede den kjærligste af alle Ægtemænd, Mr. Alfred Lammle, sig den kjærligste af alle Hustruer, Mrs. Alfred Lammles Stol og legede, bøiende sig over dens Ryg, nogle Secunder med Mrs. Lammles Armbaand. Som en ubetydelig Modsætning til denne kortvarige, luftige Legen kunde man have bemærket en vis mørk Opmærksomhed i Mrs. Lammles Ansigt, medens hun sagde nogle Ord med Øinene fæstede paa Mr. Lammles Vest og syntes til Gjengjeld at faae en eller anden

Tilretteviisning. Men det skete Altsammen, ligesom et Aandepust farer bort fra et Speil.

Og da den store Kjede nu var bleven klinket indtil det sidste Led, holdt det forsigtige Automat op, og de Sexten gjorde, To og To, en Spadseretour mellem Bohavet. Og herved var Varulven Grompus's Uvidenhed fornøieligt iøinefaldende; thi i den Tro, at han ret trakterede Miss Podsnap, trak dette velvillige Uhyre en peripatetisk Skildring af et Buesky dningsmøde ud til Mulighedens yderste Grændse, medens hans Offer, som gik i Spidsen for Optoget af de Sexten, der langsomt gik rundt, ligesom en kredsende Begravelse, kun en eneste Gang slog Øinene op for at tilkaste Mrs. Lammle et om dyb Fortvivlelse vidnende Blik.

Omsider opløstes Optoget ved den voldsomme Ankomst af en Muskatnød,*) for hvilken Salsdøren fløi op, som om det havde været for en Kanonkugle; og medens hin vellugtende Gjenstand, opløst i flere Glas farvet varmt Vand, bødes om blandt Gjesterne, vendte Miss Podsnap tilbage til sin Plads ved Siden af sin nye Veninde.

„Ak min Gud," sagde Miss Podsnap, „nu er da det overstaaet! Jeg haaber da, at De ikke saae paa mig?"

„Hvorfor det, min Bedste?"

„O jeg veed Alt om mig selv," sagde Miss Podsnap.

„Jeg vil sige Dem Noget, som jeg veed om Dem, min Bedste," svarede Mrs. Lammle i sin vindende Tone, „og det er, at De er høist unødvendigt undselig."

„Moder er det ikke," sagde Miss Podsnap. „— Jeg afskyer Dem; gaae Deres Vei!" Denne Salve rettedes hvidskende mod den galante Grompus, fordi han i Forbigaaende havde sendt hende et indsmigrende Blik.

„Tilgiv, at jeg neppe indseer, bedste Miss Podsnap," begyndte Mrs. Lammle, men afbrødes af den unge Dame.

„Skulle vi virkeligt blive Venner — og jeg troer, at vi ville

---

*) I den i England almindelige Drik Negus, der bestaaer af Portvin eller Madeira og varmt Vand og Sukker, blandes reven Muskatnød. (O. A.)

blive det, da De er den Eneste, der nogensinde har foreslaaet mig det — saa lad os ikke være høitidelige. Det er skrækkeligt nok at være Miss Podsnap, uden at kaldes det. Kald mig Georgiana."

„Kjæreste Georgiana," begyndte Mrs. Lammle igjen.

„Tak," sagde Miss Podsnap.

„Kjæreste Georgiana, tilgiv, at jeg neppe indseer, hvorfor det, at Deres Moder ikke er undselig, skulde være en Grund for Dem til at være det."

„Indseer De virkeligt ikke det?" spurgte Miss Podsnap, pillende forlegent paa sine Fingre og fæstende stjaalent sine Øine snart paa Mrs. Lammle og snart paa Gulvet. „Saa er det det maaskee heller ikke."

„Min søde Georgiana, De retter Dem altfor beredvilligt efter min ringe Mening. Ja, det er ikke engang en Mening, bedste Pige, men kun en Tilstaaelse om min Enfoldighed."

„O De er ikke enfoldig," svarede Miss Podsnap. „Jeg er enfoldig, men De kunde ikke have faaet mig til at tale, hvis De havde været det."

En vis lille Bevægelse af Samvittigheden, som besvarede denne Opfattelse af, at hun havde opnaaet et Øiemed, kaldte Blomstring nok frem i Mrs. Lammles Ansigt til at gjøre det mere opromt, medens hun sad og smilte med sit bedste Smil ad sin kjære Georgiana og med kjærlig Spøgefuldhed rystede paa Hovedet, ikke fordi det betydede Noget, men fordi Georgiana syntes at finde Behag deri.

„Hvad jeg mener," vedblev Georgiana, „er, at da Moder er saa udstyret med Høitidelighed, og da der er saa megen Høitidelighed ved Fader, og da der er saa megen Høitidelighed overalt — jeg mener, i det mindste overalt, hvor jeg er — gjør det mig, der er saa blottet for Høitidelighed og saa bange derfor — — jeg udtrykker mig meget daarligt — jeg veed ikke, om De kan forstaae, hvad jeg mener?"

„Fuldkomment, kjæreste Georgiana!" begyndte Mrs. Lammle allerede med beroligende Snedighed, da i det Samme hin unge Dames Hoved atter faldt tilbage mod Væggen, og hendes Øine lukkede sig.

„O, nu er Moder høitidelig med Nogen med et Glas i Øiet! O jeg veed, at hun vil føre ham herhen! O han skal være min Cavaler med sit Glas i sit Øie! O hvad skal jeg gjøre?“ Denne Gang ledsagede Georgiana sine Udraab med Bankninger i Gulvet med sine Fødder og var helt og holdent i en fortvivlet Tilstand. Men det var umuligt at undslippe fra Mrs. Podsnaps Fremstilling af en trippende Ubekjendt, der, med det ene Øie skruet sammen indtil Slukning og det andet indfattet i Glas og Ramme, efterat have seet ud ad dette Organ, som om han opdagede Miss Podsnap paa Bunden af en lodret Skakt, bragte hende op paa Overfladen og trippede bort med hende. Og derpaa spillede Fangen ved Fortepianoet nok en Composition, der udtrykte hans Længsel efter Frihed, og andre Sexten foretoge de tidligere tungsindige Bevægelser, og Tripperen tog Miss Podsnap med paa en Bohavevandring, som om han havde undfanget en aldeles ny Tanke.

Imidlertid fremkaldte en forvildet Personlighed af fromt Ydre, der var vandret hen til Kamintæppet og sluppen ind mellem de der i Samtale med Mr. Podsnap forsamlede Stammehøvdinger, Mr. Podsnaps Sving og Blussen ved en høist udannet Bemærkning, der ikke var noget Mindre, end en Hentydning til den Omstændighed, at en halv Snes Mennesker nyligt vare døde paa Gaden af Sult. Dette var aabenbart ubetimeligt efter Bordet. Det passede sig ikke for den unge Persons Kinder. Det rørede ingen god Smag.

„Jeg troer det ikke,“ sagde Mr. Podsnap, skydende det bagved sig.

Den fromme Mand var bange for, at det maatte betragtes som en Kjendsgjerning, eftersom Ligskuerne og Registratorens Beretninger godtgjorde det.

„Saa var det Deres egen Skyld,“ sagde Mr. Podsnap.

Finering og andre Stammeældste lovpriste denne Udvei derfra som baade Gjønvei og Alfarvei.

Manden med det fromme Væsen ymtede Noget om, at det efter Omstændighederne at dømme saae ud, som om Hungers-

døden var bleven de paagjældende Skyldige paatvungen; som om de paa deres usle Maade havde nedlagt deres svage Indsigelser imod den; som om de vilde have taget sig den Frihed at afværge den, hvis de havde kunnet; som om de i det Hele taget helst ikke vilde være sultede ihjel, hvis Ingen havde havt Noget derimod at indvende.

„Der gives ikke," sagde Mr. Podsnap med en forbittret Blussen, „der gives ikke noget Land i Verden, hvor der sørges saa smukt for de Fattige, som her i Landet."

Det var den fromme Mand fuldkomment villig til at indrømme, men det gjorde maaskee endog Sagen værre, da det viste, at der maatte være noget forfærdeligt Forkert et eller andet Sted.

„Hvor?" sagde Mr. Podsnap.

Den fromme Mand antydede, at det muligen vilde være godt, om man rigtigt for Alvor bestræbte sig for at opdage hvor.

„Ah!" sagde Mr. Podsnap. „En let Sag at sige et eller andet Sted; ikke saa let en Sag at sige hvor! Men jeg mærker, hvortil De sigter. Jeg saae det strax. Centralisation. Nei. Aldrig med mit Samtykke. Ikke engelsk."

En bifaldende Mumlen opsteg fra Stammehøvdingerne, som om de vilde sige: „Der fik De ham! Hold ham nu fast!"

Han vidste ikke, bemærkede den fromme Mand om sig selv, at han sigtede til nogensomhelst Isation. Han havde ingen Yndlingsisation, det han vidste, men han overvældedes unegteligt mere af saadanne skrækkelige Tildragelser, end af Benævnelser af nok saa mange Stavelser. Turde han spørge, om det nødvendigviis var engelsk at døe af Mangel og Forsømmelse?

„De veed, hvad Londons Befolkning er, antager jeg," sagde Mr. Podsnap.

Den fromme Mand antog, at han vidste det, men antog tillige, at den aldeles Intet havde dermed at bestille, naar Lovene kun bleve godt haandhævede.

„Og De veed, i det mindste haaber jeg, at De veed," sagde Mr. Podsnap med Strenghed, „at Forsynet har paabudt, at man stedse skal komme den Fattige i Hu?"

Den fromme Mand haabede ligeledes, at han vidste det.

„Det er mig kjært at høre," sagde Mr. Podsnap med en vigtig Mine; „det er mig kjært at høre. Det vil gjøre Dem forsigtigere med at rive Forsynet Noget i Næsen."

Med Hensyn til denne taabelige og uærbødige Talemaade, sagde den fromme Mand, for hvilken Mr. Podsnap ikke var ansvarlig, var han, den fromme Mand, ikke bange for at skulle komme til at gjøre noget saa Umuligt; men —

Dog nu erkjendte Mr. Podsnap, at det var paa Tiden at blusse og svinge denne fromme Mand til Jorden, og sagde:

„Jeg maa undslaae mig for at fortsætte denne pinlige Forhandling. Den er ikke behagelig for mine Følelser; den er oprørende for mine Følelser. Jeg har sagt, at jeg ikke indrømmer disse Ting. Jeg har ligeledes sagt, at hvis de indtræffe (ikke fordi jeg indrømmer det), er Skylden de Lidendes egen. Det tilkommer ikke mig," vedblev Mr. Podsnap med et stærkt Eftertryk paa „mig," som om han antydningsviis vilde tilføie, men maaskee meget vel Dem, „det tilkommer ikke mig at angribe Forsynets Gjerninger. Jeg har bedre Forstand, haaber jeg, og jeg har sagt, hvad der er Forsynets Hensigter. Desuden," sagde Mr. Podsnap, blussende helt op mellem sine Haarbørster med en stærk Bevidsthed om personlig Fornærmelse, „er Emnet høist ubehageligt, ja, jeg vil gaae saa vidt at kalde det modbydeligt. Det egner sig ikke til at blive bragt paa Bane blandt vore Hustruer og unge Personer, og jeg —" her sluttede han med hint Sving med sin Arm, som udtryksfuldere, end Ord, tilføiede, „og jeg fjerner det fra Jordens Overflade."

Samtidigt med denne Slukning af den fromme Mands virkningsløse Ild kom Georgiana, efterat have forladt Tripperen oppe i en Gyde af Sofaer i en „cul de sac" af Bagsal, hvorfra han maatte finde tilbage, som han bedst kunde, atter hen til Mrs. Lammle, og hvem Andre skulde vel være hos Mrs. Lammle, end Mr. Lammle? Hvor han holdt af hende!

„Elskede Alfred, her er min Veninde. Dyrebareste Georgiana, næstefter mig maa De holde mest af min Mand."

Mr. Lammle var stolt af at blive saa snart udmærket ved denne særlige Anbefaling til Miss Podsnaps Velvillie; men var Mr. Lammle tilbøielig til Skinsyge mod sin dyrebare Sophronias Venskaber, maate han være skinsyg over hendes Følelse for Miss Podsnap.

„Siig Georgiana, min Ven," afbrød hans Kone ham.

„For — tør jeg? — Georgiana." Mr. Lammle udtalte Navnet med en fin Krumning af sin Haand fra sine Læber ud efter. „Thi jeg har aldrig seet Sophronia (der ikke er tilbøielig til hurtigt at fatte Godhed for Nogen) saa tiltrukken og fængslet som hun er af — tør jeg atter sige det? — af Georgiana."

Gjenstanden for denne Hyldning sad temmelig urolig, medens hun modtog den, og sagde derpaa, vendende sig om mod Mrs. Lammle, noget forlegen:

„Jeg begriber ikke, hvorfor De synes om mig! Jeg kan virkeligt ikke tænke mig det."

„For Deres egen Skyld, dyrebareste Georgiana. Fordi De er saa forskjellig fra Deres Omgivelser."

„Naa, det kan være; thi jeg troer, at jeg synes om Dem, fordi De er saa forskjellig fra alle mine Omgivelser," sagde Georgiana med et Lettelsens Smil.

„Vi maa gaae med de Andre," bemærkede Mrs. Lammle, idet hun med tilsyneladende Ulyst reiste sig under et almindeligt Opbrud. „Vi ere jo sande Venner, kjære Georgiana."

„Ja, sande Venner."

„God Nat, dyrebare Pige!"

Hun havde vundet en vis Tryllemagt over den sky Natur, paa hvilken hendes smilende Øine vare fæstede; thi Georgiana rakte hende Haanden, medens hun i en hemmelighedsfuld og halvt forskrækket Tone svarede:

„Glem mig ikke, naar De er gaaet, og kom snart igjen; god Nat!"

Hvor fortryllende at see Mr. og Mrs. Lammle tage Afsked paa en saa tækkelig Maade og gaae saa omt og kjærligt ned ad Trappen med hinanden! Ikke fuldt saa fortryllende var det at see deres smilende Ansigter blive lange og brede, da de satte sig

mismodigt Hver i sit Hjørne i deres lille Kareth; men det var jo ogsaa et Syn bag Coulisserne, som Ingen saae, og som heller ikke var bestemt til at blive seet af Nogen.

Visse plumpe, tunge Kjøretøier, der vare byggede efter samme Model som det Podsnapske Sølvtøi, bortførte de tunge Gjenstande af Gjester, der veiede, Gud veed hvor meget; og de mindre kostbare Gjenstande kom bort paa forskjellige Maader, og det Podsnapske Sølvtøi blev bragt til Sengs. Medens Mr. Podsnap stod med Ryggen mod Kaminen i Selskabssalen og trak op i sine Flipper, ligesom en sand Hane paa en Mødding, der bryster sig midt iblandt sine Besiddelser, kunde Intet have forbauset ham mere, end en Antydning af, at Miss Podsnap, eller enhversomhelst anden, vedbørligen født og baaren ung Person, ikke nøiagtigt kunde gjemmes ligesom Sølvtøiet, tages frem ligesom Sølvtøiet, tælles, veies og vurderes ligesom Sølvtøiet. At en saadan ung Person muligt kunde nære en brændende Attraa i sit Hjerte efter Noget, der var yngre, end Sølvtøiet, eller mindre ensformigt, end Sølvtøiet; eller at en saadan ung Persons Tanker kunde søge at overskride den i Nord, Syd, Øst og Vest af Sølvtøiet begrændsede Egn, var en unaturlig Forestilling, som han paa Stedet vilde have svunget ud af Verden. Dette hidrørte maaskee paa en Maade fra, at Mr. Podsnaps rødmende unge Person var saa at sige lutter Kind, hvorimod der er en Mulighed for, at der kan gives unge Personer af en noget mere sammensat Beskaffenhed.

Havde Mr. Podsnap, medens han trak op i sine Flipper, blot kunnet høre sig blive kaldt „hin Karl" under en vis kort Samtale, som forefaldt mellem Mr. og Mrs. Lammle, medens de sadde Hver i sit Hjørne i deres lille Kareth, da den rullede hjem!

„Er Du vaagen, Sophronia?"

„Er det rimeligt, at jeg skulde sove?"

„Ja meget rimeligt, skulde jeg troe, efter et Selskab hos hin Karl. Læg Mærke til, hvad jeg nu vil sige."

„Jeg har jo lagt Mærke til, hvad Du allerede har sagt. Hvad Andet har jeg vel gjort den hele Aften?"

„Læg Mærke til, siger jeg," (gjentog han med opløftet Røst) „hvad jeg nu vil sige. Pas godt paa hin enfoldige Pige. Hold hende Tommelfingeren paa Øiet. Du har hende i Dit Garn og maa ikke lade hende slippe. Hører Du?"

„Jeg hører."

„Jeg forudseer, at der er Penge at tjene herved, foruden at Vingerne maaskee kunne blive stækkede paa hin Karl. Vi skylde hinanden Penge, veed Du."

Mrs. Lammle krympede sig lidt ved denne Paamindelse, men kun saa meget, at det paa ny rystede hendes Parfumerier og Essentser ud i Dunstkredsen i den lille Kareth, da hun igjen satte sig i Lave i sit eget mørke Hjørne.

Tolvte Kapitel.

Sveden i en ærlig Mands Ansigt.

Mr. Mortimer Lightwood og Mr. Eugene Wrayburn nøde et fra en Restauration hentet Middagsmaaltid med hinanden i Mr. Lightwoods Contoir. De vare nyligt blevne enige om at gaae i Compagniskab, havde leiet et meubleret Ungkarlelandsted ved Hampton paa Bredden af Themsen med en Grønning og et Baadhus og vilde glide med Strømmen gjennem Sommeren og den lange Retsferie.

Det var endnu ikke Sommer, men Foraar, dog ikke det blide, ætherisk milde Foraar, som i Thomsons Aarstider, men det bidende Foraar med østlige Vinde, som i Johnsons, Jacksons, Dicksons, Smiths og Jones's Aarstider. Den skjærende Blæst saugede snarere, end den blæste, og medens den saugede, hvirvlede Saugspaanerne omkring Sauggraven. Hver Gade var en Saggrav, og der var ingen Saugskjærerformænd; enhver Fodgænger var en Undersaugskjærer, som blindedes og qvaltes af Saugspaanerne.

Hine gaadefulde Papirer, der sættes i Omløb i London, naar det blæser, kredsede hist og her og overalt. Hvorfra kunne de komme og hvorhen kunne de gaae? De hænge paa enhver Busk, flagre i ethvert Træ, fanges i Flugten af de electriske Telegraftraade, hjemsøge enhver Indhegning, drikke ved enhver Gadepost, krybe sammen ved enhver Rendestensrist, gyse paa enhver Græsplet, søge forgjæves Hvile bag Jerngittrenes Legioner. I Paris, hvor Intet gaaer til Spilde, saa yppig og ødsel en By det end er, men hvor vidunderlige menneskelige Myrer krybe ud af Huller og opsamle enhver Pjalt, findes intet saadant. Der blæser der kun Støv. Der høste skarpe Øine og skarpe Maver endog Østenvinden og bringe Et eller Andet ud af den.

Blæsten saugede, og Saugspaanerne hvirvlede. Buskene vrede deres mangfoldige Hænder og sukkede over, at de af Solen havde ladet sig forlede til at springe ud; det unge Løv tæredes hen; Spurvene angrede, ligesom Mænd og Qvinder, at de saa tidligt havde indgaaet Ægteskab; Regnbuens Farver viste sig, ikke i Vaarens Blomsterpragt, men i de Menneskers Ansigter, som bedes og knebes af Kulden. Og bestandigt saugede Blæsten og hvirvlede Saugspaanerne.

Naar Foraarsaftenerne ere for lange og for lyse til at kunne lukkes ude, og det er et saadant Veir, viser den By, som Mr. Podsnap saa forklarende kaldte London, Londres, London, sig fra sin værste Side. Det er saadan en sort, skingrende By, der forener Egenskaberne ved et røgende Hus og en arrig Kone; saadan en gruset By; saadan en trøstesløs By uden en Rift i dens Himmels blyfarvede Hvælving; saadan en beleiret By, der er omringet af de store Sumphære fra Essex og Kent. Det følte de to gamle Skolekammerater den at være, da de, efterat have afspist, vendte sig om mod Kaminen for at røge. Den unge Bligh var gaaet, Opvarteren fra Restaurationen var gaaet, Fadene og Tallerkenerne vare gaaede, Vinen var ved at gaae — men ikke samme Vei.

„Blæsten hyler her," sagde Eugene, rørende op i Ilden, „som om vi passede Blusset i et Fyrtaarn. Gid vi gjorde!"

„Troer De ikke, at det vilde kjede os?“ spurgte Lightwood.

„Ikke mere, end alt Andet. Og der vilde ingen Thingreiser være at gjøre. Men det er et egenkjærligt, mig personligt vedkommende Hensyn.“

„Og ingen Clienter vilde komme,“ tilføiede Lightwood. „Ikke fordi det er noget egenkjærligt, mig i mindste Maade personligt vedkommende Hensyn.“

„Opholdt vi os paa en ensom Klippe i et stormfuldt Hav,“ sagde Eugene, holdende Øinene fæstede paa Ilden, medens han røgte, „kunde Lady Tippins ikke tage ud for at besøge os, eller, hvad der vilde være endnu bedre, vilde maaskee tage ud og gaae til Bunds. Folk kunde ikke indbyde En til Bryllupsfrokoster. Der vilde ikke være andre Præcedentser at bryde sit Hoved med, end det simple og klare Præcedens at passe Fyret. Det vilde være spændende at holde Udkig efter Vrag.“

„Men iøvrigt,“ mente Lightwood, „vilde der dog være en vis Ensformighed forbunden med et saadant Liv.“

„Det har jeg ogsaa tænkt paa,“ sagde Eugene, som om han virkeligt havde overveiet denne Sag fra dens forskjellige Synspunkter med et Øie for Bestillingen; „men det vilde være en bestemt og begrændset Ensformighed, som ikke vilde strække sig ud over to Personer. Nu er det for mig et Spørgsmaal, Mortimer, om en med denne Bestemthed afstukken og til dette Omfang indskrænket Ensformighed ikke vilde være udholdeligere, end Ens Medmenneskers ubegrændsede Ensformighed.“

Leende og skydende Vinflasken fra sig, bemærkede Lightwood: „Paa vore Baadtoure i Sommer ville vi faae Leilighed til at underkaste Spørgsmaalet en Prøvelse.“

„En ufuldkommen,“ indrømmede Eugene med et Suk; „men faae den ville vi. Jeg vil haabe, at vi ikke ville gjøre hinanden for meget af det.“

„Med Hensyn til Deres høit ærede Fader,“ sagde Lightwood, førende ham hen paa et Emne, som de udtrykkeligt havde aftalt at drøfte, og som stedse var den glatteste Aal af alle Aaleemner at faae fat paa.

„Ja, med Hensyn til min høit ærede Fader," gjentog Eugene, sættende sig i Lave i sin Læneſtol. „Jeg havde hellere nærmet mig min høit ærede Fader ved Lys, som et Emne, der udkræver en Smule konſtig Glands; men vi ville betragte ham i Skumringen, oplivet af et Skjær af Stenkul."

Med disse Ord rørte han atter op i Ilden og vedblev, da han havde faaet den til at blusse:

„Min høit ærede Fader har nede i den faderlige Egn fundet en Kone til sin i Almindelighed ikke høit ærede Søn."

„Med Penge naturligviis."

„Med Penge naturligviis, ellers vilde han ikke have fundet hende. Min høit ærede Fader — men lad mig forkorte den pligtfyldige Tautologi ved for Fremtiden istedet derfor at bruge M. H. Æ. F., der klinger geistligt og minder om den Høiærværdige Fader, Erkebiskoppen af Canterbury."

„Hvor De dog er en snurrig Fyr, Eugene!"

„Nei, slet ikke, forsikrer jeg Dem. Da M. H. Æ. F. stedse paa den klareste Maade har, som han kalder det, forsørget sine Børn ved fra den Time, ethvert af dem blev født, og stundom tidligere, forud at bestemme, hvad det ulykkelige lille Offers Kald og Stilling skulde være her i Livet, bestemte M. H. Æ. F. forud for mig, at jeg skulde blive den Sagfører, jeg er (med det ubetydelige Tillæg af en uhyre Praxis, som ikke har viist sig), og tillige den Ægtemand, jeg ikke er."

„Det Første har De ofte fortalt mig."

„Det Første har jeg ofte fortalt Dem. Da jeg har anseet mig for tilstrækkeligt utilsvarende til mit høie juridiske Standpunkt, har jeg hidtil fordulgt min huslige Skjebne. De kjender M. H. Æ. F., men ikke saa godt som jeg. Kjendte De ham saa godt som jeg, vilde han more Dem."

„Sønligt talt, Eugene!"

„Ja fuldkomment, tro De mig, og med enhver Følelse af kjærlig Ærbødighed for M. H. Æ. F. Men morer han mig, kan jeg ikke gjøre for det. Da min ældste Broder blev født, vidste naturligviis alle vi Andre (vilde, mener jeg, alle vi Andre

have vidst, hvis vi da havde været til), at han var Arving til Familieforlegenhederne, hvilke vi i Fremmedes Paahør kalde Familiegodset. Men da min næstældste Broder lidt efter lidt skulde til at fødes, sagde M. H. Æ. F.: „Det bliver en lille Pille for Kirken." Blev født og blev en Pille for Kirken, men en meget vakkelvorn. Min tredie Broder kom for Dagen, betydeligt forud for sin Aftale med min Moder; men M. H. Æ. F., der aldeles ikke blev forbløffet af Overraskelse, tilkjendegav, at han skulde være Verdensomseiler. Blev treforket ind i Marinen, men har aldeles ikke omseilet Verden. Jeg anmeldte mig og afærdigedes med det særdeles tilfredsstillende Udbytte, De her seer legemliggjort for Dem. Da min yngste Broder var en halv Time gammel, afgjordes det af M. H. Æ. F., at han havde Anlæg til Mechanik. Og saa fremdeles. Derfor siger jeg, at M. H. Æ. F. morer mig."

„Men nu Damen, Eugene?"

„Der ophører M. H. Æ. F. at være morsom, fordi mine Hensigter ikke staae i Samklang med Damen."

„Kjender De hende?"

„Nei, slet ikke."

„Gjorde De ikke bedst i at see hende?"

„De har studeret min Charakteer, kjære Mortimer. Kunde jeg paa nogen mulig Maade tage derned med Paaskrift: „Passende. Til Eftersyn," og mødes med Damen med samme Paaskrift? Jeg vil med største Fornøielse gjøre Alt for at gjennemføre M. H. Æ. F.'s Foranstaltninger — med Undtagelse af at indlade mig i Ægteskab. Hvor vilde jeg, der kjeder mig saa let, saa stadigt, saa fordærveligt, kunne udholde det?"

„Men De er heller ikke consequent, Eugene."

I Modtagelighed for Kjedsomhed," svarede denne Hædersmand, „forsikrer jeg Dem, at jeg er den Consequenteste blandt alle Mennesker."

„Men De udbredte Dem jo først for et Øieblik siden over Fordelene ved det Ensformige ved to Personers Samliv."

„I et Fyrtaarn. Viis mig den Retfærdighed at erindre Betingelsen. I et Fyrtaarn."

Mortimer lo igjen, og efter for første Gang ligeledes at have leet, som om han fandt sig selv ret underholdende, faldt Eugene tilbage til sin sædvanlige Forstemthed og sagde sovnigt, medens han nød sin Cigar: „Nei, der er ikke Andet for; en af M. H. Æ. F.'s profetiske Udtalelser maa forblive uopfyldt. Hvor gjerne jeg end vil tjene ham, maa han dog finde sig i denne Modgang."

Under deres Samtale var det blevet mørkere, og Vinden sang og Sangspaanerne hvirvlede udenfor blegere Vinduer. Over den nedenfor liggende Kirkegaard udbredte der sig allerede en tyk, dunkel Skygge, og Skyggen begyndte at krybe op mellem Tagryggene, mellem hvilke de sadde. „Som om Kirkegaardsspøgelserne vare ved at staae op," sagde Eugene.

Han var gaaet hen til Vinduet med sin Cigar i Munden for at forhøie dens Velsmag ved at sammenligne Kulden udenfor med den varme Kamin indenfor, men standsede midt paa Tilbageveien til sin Lænestol og sagde:

„Sandsynligviis et af Spøgelserne, der har forvildet sig og nu seer herind for at blive viist Vei. Betragt dette Gjenfærd!"

Lightwood, der vendte Ryggen til Døren, dreiede Hovedet, og der i den mørke Indgang stod Noget i Skikkelse af et Menneske, til hvilket han henvendte det ikke uvæsentlige Spørgsmaal: „Hvem Fanden er De?"

„Jeg beder om Forladelse, gode Herrer," svarede Gjenfærdet med en hæs, dobbeltløbet Hvidsken, „men er en af dem kanskee ikke Procurator Lightwood?"

„Hvad skal det betyde, at De ikke bankede paa Døren?" spurgte Mortimer.

„Jeg beder om Forladelse, gode Herrer," svarede Gjenfærdet ligesom før, „men De vidste formodentligt ikke, at Deres Dør stod aaben."

„Hvad vil De?"

Hertil svarede Gjenfærdet atter i sin hæse, dobbeltløbede Tone:

„Jeg beder om Forladelse, gode Herrer, men er en af Dem kanskee ikke Procurator Lightwood?"

„Jo, en af os er det," sagde Eieren af dette Navn.

„Saa er Alting i Rigtighed," svarede Gjenfærdet, omhyggeligt lukkende Stuedøren; „vigtigt Ærinde."

Mortimer tændte Lysene, hvorpaa den Fremmede saaes at være en grim, skulende Fremmed, der, medens han talte, fumlede med en gammel, udbulnet, lodden Hue, der uformelig og skabbet, som den var, saae ud som et loddent, druknet og forraadnet Dyr, en Hund eller Kat, en Hvalp eller Killing.

„Naa," sagde Mortimer, „hvad er det saa?"

„Hvem af de gode Herrer," spurgte Manden i hvad han ansaae for en indsmigrende Tone, „er da Procurator Lightwood?"

„Det er mig."

„Procurator Lightwood," sagde han, dukkende sig for ham med et krybende Udtryk, „jeg er en Mand, der tjener mit Brød og søger at tjene mit Brød i mit Ansigts Sved, og for ikke at udsætte mig for at blive snydt for mit Ansigts Sved, vilde jeg gjerne, førend jeg gik videre, lade mig edfæste."

„Jeg edfæster ikke Folk, Menneske."

Aabenbart intet mindre end stolende paa denne Forsikkring, mumlede den Fremmede halsstarrigt:

„Vidneklarering."

„Hvad er det, De siger?" spurgte Lightwood.

„Jeg ønsker at gjøre Vidneklarering," svarede Manden.

(Hvilket Eugene, røgende og betragtende ham, fortolkede som enstydigt med at aflægge Vidneforklaring.)

„Jeg har jo sagt Dem, min gode Mand," sagde Lightwood med sin dorske Latter, at jeg Intet har med Edsfæstelse at bestille."

„Han kan gjøre sin Ed paa, at han har seet Dem," forklarede Eugene, „og det Samme kan jeg; men Mere kunne vi ikke gjøre for Dem."

Høist mistrøstig over denne Oplysning, vendte og dreiede den Fremmede den druknede Hund eller Kat, Hvalp eller Killing

og saae fra den ene af de gode Herrer hen paa den anden, medens han omhyggeligt betænkte sig. Omsider fattede han en Beslutning.

„Saa maa jeg føres til."

„Hvorhen?" spurgte Lightwood.

„Her," sagde Manden. „Med Pen og Blæk."

„Siig os først, hvorom Deres Ærinde er."

„Det er," sagde Manden, idet han gjorde et Skridt fremad, dæmpede sin høse Stemme og holdt Haanden for Munden, „det er om fra fem- til titusinde Pund. Det er det, det er om. Det er om Mord. Det er det, det er om."

„Kom nærmere hen til Bordet. Sid ned. Vil De have et Glas Vin?"

„Ja, jeg vil," sagde Manden; „det gaaer jeg aldrig fra, gode Herrer."

Han fik det. Gjørende stiv Arm til Albuen, heldte han Vinen i Munden, skjød den over i sin høire Kind, som om han vilde sige: „Hvad synes Dig om den?" skjød den over i den venstre Kind, som om han vilde sige: „Hvad synes Dig om den?" stødte den ned i sin Mave, som om han vilde sige: „Hvad synes Dig om den?" og smækkede tilsidst med Læberne, som om alle Tre svarede: „Vi synes godt om den."

„Vil De have et til?"

„Ja, jeg vil," gjentog han, „det gaaer jeg aldrig fra, gode Herrer". Og derpaa gjentog han ligeledes de andre Bevægelser.

„Naa," begyndte Lightwood, „hvad er saa Deres Navn?"

„Nei, der er De vel rask paa det, Procurator Lightwood," svarede han i en indvendende Tone. „Indseer De ikke det, Procurator Lightwood? Der er De lidt vel rask paa det. Jeg tænker at tjene fra fem til titusinde Pund i mit Ansigts Sved, og er det saa rimeligt, at jeg som en fattig Mand, der vil vise mit Ansigts Sved Retfærdighed, kan have Raad til at skille mig ved saa Meget som mit Navn, uden at det føres til?"

Bøiende sig for Mandens Forestilling om de bindende Evner ved Pen, Blæk og Papir, nikkede Lightwood bifaldende til Eugenes nikkende gjorte Forslag om at tage disse Trylleredskaber frem, og

efterat have lagt dem paa Bordet, satte Eugene sig ned som Protocolfører eller Notarius.

„Naa," sagde Lightwood, „hvad er saa Deres Navn?"

Men der skyldtes endnu denne ærlige Mands Ansigts Sved yderligere Forsigtighed.

„Jeg kunde ønske, Procurator Lightwood," betingede han sig, „at have den anden gode Herre som Vidne til, at jeg sagde, hvad jeg sagde, og vil derfor den anden gode Herre være saa god at sige mig sit Navn, og hvor han boer?"

Med Cigaren i Munden og Pennen i Haanden kastede Eugene sit Kort hen til ham. Efterat have stavet sig langsomt igjennem det, gjorde Manden en lille Rulle deraf og bandt denne endnu langsommere ind i en Ende af sit Halstørklæde.

„Naa," sagde Lightwood for tredie Gang, „hvis De nu er færdig med Deres forskjellige Forberedelser og vis paa, at De er fuldkomment kold og rolig, hvad er saa Deres Navn?"

„Roger Riderhood."

„Bopæl?"

„Limehouse Hole."

„Haandtering eller Næringsvei?"

Ikke slet saa flink med dette Svar, som med de to foregaaende, afgav Riderhood den Definition: „Flodfaget."

„Noget imod Dem?" faldt Eugene roligt ind, medens han skrev.

Temmelig forlegen yttrede Mr. Riderhood undvigende og med en uskyldig Mine, at det forekom ham, som om den anden gode Herre havde spurgt ham om Noget.

„Nogensinde været i Forlegenhed?" sagde Eugene.

„Een Gang." (Kunde hændes den Bedste, tilføiede Mr. Riderhood henkastende.)

„Som mistænkt for —?"

„En Sømands Lomme," sagde Mr. Riderhood. „Istedetfor at jeg i Virkeligheden var Mandens bedste Ven og søgte at bære Omsorg for ham."

„I Deres Ansigts Sved?" spurgte Eugene.

„Saa at den strømmede ned som Regn," svarede Roger Riderhood.

Eugene lagde sig bagover paa sin Stol og vedblev at røge, medens han ligegyldigt vendte sine Øine mod Angiveren og holdt sin Pen i Beredskab til at skrive videre. Lightwood røgte og vendte ligeledes sine Øine ligegyldigt mod Angiveren.

„Lad mig nu blive ført ind igjen," sagde Riderhood, da han havde vendt op og ned paa den drukne Hue og strøget den den forkerte Vei (hvis den havde nogen ret Vei) med sit Ærme. „Jeg antager, at den, der har begaaet Harmon Mordet, er Gaffer Hexam, den Samme, der fandt Liget. Jesse Hexam, almindeligen Gaffer kaldet, baade paa Floden og paa Kysten, er den, der har gjort hin Gjerning. Hans Haand og ingen Andens."

De to Venner saae paa hinanden med alvorligere Ansigter, end de hidtil havde viist.

„Siig os, af hvilke Grunde De gjør denne Beskyldning," sagde Mortimer Lightwood.

„Af den," svarede Riderhood, tørrende sig i Ansigtet med sit Ærme, „at jeg var Gaffers Kammerat og mangen en lang Dag og mangen en mørk Nat havde ham mistænkt. Af den Grund, at jeg kjendte hans Veie. Af den Grund, at jeg hævede Kammeratskabet, fordi jeg saae Faren, hvorvel hans Datter nok vil fortælle Dem en anden Historie derom, trods Alt, hvad jeg kan sige; men De veed, hvad den vil være værd, da hun vil lyve saa stærkt, som en Hest kan rende, for at frelse sin Fader. Af den Grund, at det er velbekjendt ved Bolværkerne og paa Trapperne, at han gjorde det. Af den Grund, at han bliver skyet, fordi han har gjort det. Af den Grund, at jeg vil gjøre min Ed paa, at han har gjort det. Af den Grund, at De kan hente mig, naar De vil, og lade mig gjøre min Ed paa det. Jeg har ikke i Sinde at snakke mig fra Følgerne. Jeg har taget min Beslutning. Bring mig hvorhen De vil."

„Alt dette er Ingenting," sagde Lightwood.

„Ingenting?" gjentog Riderhood harmfuldt og forbauset.

„Aldeles Ingenting. Det gaaer kun ud paa, at De har

hin Mand mistænkt for Forbrydelsen. Dertil kan De have Foie, og dertil kan De ikke have Foie; men han kan ikke fældes paa Deres Mistanke."

„Har jeg ikke sagt — jeg paaberaaber mig den anden gode Herre som mit Vidne — har jeg ikke sagt fra den første Minut, jeg lukkede min Mund op i denne hersens evindeligt almægtige Lænestol (han brugte aabenbart denne Ordføining som den kraftigste næstefter en Vidneforklaring), „at jeg var villig til at gjøre min Ed paa, at han havde gjort det? Har jeg ikke sagt: Hent mig og lad mig gjøre min Ed derpaa? Siger jeg ikke det Samme nu? Det vil De da vel ikke negte, Procurator Lightwood?"

„Paa ingen Maade; men De tilbyder kun at ville beedige Deres Mistanke, og jeg siger Dem, at det ikke er nok, at De beediger Deres Mistanke."

„Er det ikke nok, Procurator Lightwood?" spurgte han forsigtigt.

„Nei langtfra."

„Og har jeg sagt, at det var nok?" Nu paaberaaber jeg mig den anden gode Herre. Vær nu ærlig! Har jeg sagt det?"

„Han har unegteligt ikke sagt, at han ikke havde Mere at sige," bemærkede Eugene med dæmpet Stemme, uden at see paa ham, „hvad han saa har syntes at antyde."

„Ha!" udbrød Angiveren, triumferende læggende Mærke til, at denne Yttring i det Hele taget var til Fordel for ham, skjøndt han aabenbart ikke ganske forstod den. „Heldigt for mig, at jeg havde et Vidne."

„Saa bliv ved da," sagde Lightwood; „siig, hvad De har at sige. Ingen Betænkning."

„Saa lad mig da blive ført til!" udbrød Angiveren ivrigt og begjerligt. „Lad mig blive ført til; thi ved George og ved Dragen, nu kommer jeg til det! Gjør Intet for at forholde en ærlig Mand Frugterne af hans Ansigts Sved. Jeg angiver da, at han sagde til mig, at han havde gjort det. Er det nok?"

„Pas paa, hvad De siger, min Ven," svarede Mortimer.

„Procurator Lightwood, pas De paa, hvad jeg siger; for

jeg tænker, at De bliver ansvarlig for, hvad der følger deraf!" Derpaa vedblev han, langsomt og eftertrykkeligt indskjærpende det med sin aabne høire Haand mod den indvendige Flade af sin venstre: „Jeg, Roger Riderhood, fra Limehouse Hole, i Flodfaget, siger Dem, Procurator Lightwood, at Manden Jesse Hexam, almindeligen baade paa Floden og paa Kysten Gaffer kaldet, fortalte mig, at han havde begaaet Gjerningen. Hvad mere er, han sagde mig med sin egen Mund, at han havde begaaet Gjerningen. Og derpaa vil jeg gjøre min Ed."

„Hvor fortalte han Dem det?"

„Udenfor," svarede Riderhood, stedse indskjærpende det, med Hovedet paa Siden, og idet hans Øine aarvaagent delte deres Opmærksomhed mellem hans to Tilhørere, „udenfor Døren til de Sex Lystige Sjouere omtrent Klokken et Qvarter til Et om Natten — men min Samvittighed tillader mig ikke at gjøre min Ed paa saa fin en Ting som fem Minuter — den Nat, da han havde fisket Liget op. De Sex lystige Sjouere ligger endnu paa det samme Sted. De Sex lystige Sjouere løber ikke sin Vei. Viser det sig, at han den Aften ikke har været i de Sex Lystige Sjouere, er jeg en Løgner."

„Hvad sagde han?"

„Det skal jeg sige Dem (før mig til, De, den anden gode Herre, jeg forlanger ikke bedre). Han gik først og jeg sidst ud. Jeg gik maaskee en Minut senere, end han; jeg gik maaskee en halv Minut; jeg gik maaskee en qvart Minut senere; det hverken kan eller vil jeg gjøre min Ed paa. Det kommer der af at kjende Forpligtelserne ved en Vidneklarering, hvad?"

„Bliv ved!"

„Jeg traf ham ventende paa at komme til at tale med mig, og han sagde til mig: „Rogue Riderhood!" — for det er det Navn, hvormed jeg for det meste kaldes — ikke fordi der er nogen Mening i det, for Mening i det er der ikke, men fordi det ligner Roger." *)

*) Rogue betyder paa Dansk Skjelm, Bedrager. O. A.

„Bryd Dem ikke om det."

„Undskyld, Procurator Lightwood, det hører til Sandheden, og derfor bryder jeg mig om det, og maa jeg bryde mig om det, og vil jeg bryde mig om det. „Rogue Riderhood," sagde han, „der faldt onde Ord mellem os nede paa Floden i Aften;" hvilket der gjorde, spørg hans Datter. „Jeg truede Eder," sagde han, „med at smække Eder over Fingrene med Spændholtet, eller sigte efter Eders Hjerne med min Baadshage. Det gjorde jeg, fordi I saae saa nøie efter, hvad det var, jeg havde paa Slæb, som om I havde en Mistanke, og fordi I holdt Eder fast ved Reilingen af min Baad." — „Det veed jeg, Gaffer," sagde jeg. „Rogue Riderhood," sagde han, „I er ligesaa god som et Dusin" — jeg troer, han sagde som en Snes, men da jeg ikke er vis derpaa, nævner jeg det mindste Tal; thi dyrebare ere en Vidneklarerings Forpligtelser. „Og," sagde han, „naar det gjælder Eders Medmennesker, hvad enten det nu er deres Liv eller deres Uhre, lukker I Eders Øine op. Havde I Mistanke?" „Ja, Gaffer," sagde jeg, „det havde jeg, og hvad mere er, det har jeg endnu." Saa gav han sig til at ryste og sagde: „Hvorom?" „Om, at Alt ikke er gaaet rigtigt til." Saa gav han sig til at ryste endnu værre og sagde: „Alt gik heller ikke rigtigt til. Jeg gjorde det for hans Penges Skyld. Røb mig ikke!" Det var de Ord, han brugte."

Der blev Taushed, som kun afbrødes af Askens Falden gjennem Kaminristen, hvilken Leilighed Angiveren benyttede til at gnide sig i Hovedet, paa Halsen og i Ansigtet med sin druknede Hue, hvorved han ingenlunde forbedrede sit Ydre.

„Hvad Mere?" spurgte Lightwood.

„Om ham, mener De, Procurator Lightwood?"

„Om Alt, Sagen vedkommende."

„Vær en Evig, om jeg forstaaer de gode Herrer," sagde Angiveren i en krybende Tone for at formilde dem Begge, skjøndt kun een af dem havde talt. „Hvad? Er det ikke nok?"

„Spurgte De ham, hvorledes han havde gjort det, naar han havde gjort det, hvor han havde gjort det?"

„Langt være det fra mig, Procurator Lightwood! Jeg var saa urolig i mit Sind, at jeg ikke vilde havt Mere at vide, nei, ikke for det Dobbelte af den Sum, jeg haaber at tjene hos Dem i mit Ansigts Sved! Jeg havde gjort Ende paa Kammeratskabet; jeg havde hævet Forbindelsen; jeg kunde ikke gjøre det, der var gjort, ugjort, og da han tiggede og bad: „Gamle Kammerat, paa mine Knæ beder jeg Eder, angiv mig ikke!" svarede jeg kun: „Tal aldrig mere et Ord til Roger Riderhood eller see ham i Ansigtet;" og jeg skyer dette Menneske."

Efterat have givet disse Ord et Sving, for at de skulde stige saa meget desto høiere og række saa meget desto længere, skjenkede Rogue Riderhood sig ubuden nok et Glas Vin og syntes at tygge paa det, medens han med det halvt tømte Glas i Haanden stirrede paa Lysene.

Mortimer skottede til Eugene, men Eugene sad og stirrede paa sit Papir, uden at ville sende ham et svarende Øiekast, hvorpaa Mortimer atter vendte sig om mod Angiveren, til hvem han sagde:

„Har De længe været urolig i Deres Sind, Menneske?"

Da Angiveren var færdig med at tygge paa sin Vin og havde sunket den, svarede han med de Ord:

„Umaadeligt længe!"

„Medens der var alt dette Røre, da Regjeringen udsatte en Belønning, medens Politiet var i Bevægelse og hele Landet gjenlød af Forbrydelsen!" sagde Mortimer utaalmodigt.

„Ha!" istemte Mr. Riderhood meget langsomt og hæst, medens han flere Gange nikkede tilbageskuende med sit Hoved. „Var jeg maaskee ikke urolig i mit Sind den Gang?"

„Medens der gjordes de taabeligste Gisninger, medens de urimeligste Formodninger vare i Omløb og en halv Snes uskyldige Mennesker, naar det skulde været, kunde være blevne satte ved Vingebenet!" sagde Mortimer, der næsten var bleven varm.

„Ha!" istemte Mr. Riderhood ligesom før. „Var jeg maaskee ikke urolig i mit Sind den Gang?"

„Men da," sagde Eugene, der havde tegnet et Fruentimmer-

hoved paa sit Papir og af og til pyntede paa det, „havde han ikke Leilighed til at tjene saa mange Penge."

„Den anden gode Herre slaaer Hovedet paa Sømmet, Procurator Lightwood! Det var det, der bevægede mig. Tidt og mange Gange havde jeg gjort mig Umage for at befrie mig for Uroen i mit Sind, men ikke kunnet blive af med den. Een Gang havde jeg været meget nær ved at aabenbare den for Miss Abbey Pottersøn, der holder Værtshus i de Sex lystige Sjouere — Huset staaer der endnu og løber ikke sin Vei; Damen boer der endnu og mister rimeligviis ikke Livet, førend De kan komme derhen — spørg hende! — men jeg kunde ikke gjøre det. Tilsidst kom den nye Bekjendtgjørelse med Deres eget lovlige Navn trykt nedenunder den, Procurator Lightwood, og saa gjorde jeg min egen Forstand det Spørgsmaal: Skal jeg da altid gaae med denne Uro i mit Sind? Skal jeg aldrig blive fri for den? Skal jeg bestandigt tænke mere paa Gaffer, end paa mig selv? Har han en Datter, har jeg da ikke ogsaa en Datter?"

„Og Echo svarede —?" spurgte Eugene.

„Jo Du har," sagde Mr. Riderhood i en bestemt Tone.

„Og nævnede tilfældigviis tillige hendes Alder?" spurgte Eugene fremdeles.

„Ja, gode Herre. Toogtyve sidste October. Og saa sagde jeg til mig selv: „Hvad nu Pengene angaaer, saa er det grumme mange Penge." For det er grumme mange," sagde Mr. Riderhood med Oprigtighed; „hvorfor skulde jeg negte det?"

„Hør!" sagde Eugene, medens han pyntede paa sin Tegning.

„Det er grumme mange Penge; men er det Synd af en Arbeidsmand, der væder hver Krumme Brød, han fortjener, med sine Taarer — eller, om ikke med dem, saa med den Smue, han faaer — er det Synd af en saadan Mand at fortjene dem? Siig mig, om der er Noget til Hinder for, at han fortjener dem?" Og saa foreholdt jeg mig selv kraftigt, som Pligten bød mig: „Hvor kan man sige det, uden at bebreide Procurator Lightwood, at han har viist, at de kunne fortjenes?" Og tilkom det mig at gjøre Procurator Lightwood Bebreidelser? Nei."

„Nei," sagde Eugene.

„Ganske vist ikke gode Herre," indrømmede Mr. Riderhood. „Jeg besluttede derfor at befrie mig for Uroen i mit Sind og i mit Ansigts Sved fortjene hvad der bødes mig. Og hvad mere er," tilføiede han, pludseligt vendende sig blodtørstigt om, „jeg vil have det! Og jeg siger Dem nu een Gang for alle, Procurator Lightwood, at Jesse Hexam, almindeligt Gaffer kaldet, han, og ingen Anden, begik Gjerningen ifølge hans egen Tilstaaelse til mig. Og jeg overgiver ham til Dem og ønsker ham greben, og det i Aften!"

Efter nok en Stilhed, som kun afbrødes af Askens Falden gjennem Kaminristen, der tiltrak sig Angiverens Opmærksomhed, som om det var Penge, der klingrede, bukkede Mortimer Lightwood sig over sin Ven og sagde hvidskende:

„Jeg kommer sagtens til at følge med denne Karl til vor uforstyrrelige Ven paa Politistationen?"

„Der er sagtens ikke Andet for," svarede Eugene.

„Troer De ham?"

„Jeg troer, at han er en topmaalt Slyngel. Men han siger maaskee Sandheden til sin egen Fordel og for denne Gang alene."

„Det seer ikke ud til det."

„Han seer ikke ud til det," sagde Eugene. „Men heller ikke er hans forrige Kammerat, hvem han anklager, nogen indtagende Personlighed. Begge Compagnoner have et banditmæssigt Ydre. Jeg kunde have Lyst til at gjøre ham et Spørgsmaal."

Gjenstanden for denne Forhandling bestræbte sig af alle Kræfter, medens han sad og skelede til Asken, for at høre hvad der blev sagt, men gav sig Skin af Aandsfraværelse, da begge de to gode Herrer saae paa ham.

„De omtalte (to Gange, troer jeg) en Datter af denne Hexam," sagde Eugene høit. „Var det for at antyde, at hun havde nogen straffskyldig Kundskab om Forbrydelsen?"

Efterat have betænkt sig — maaskee betænkt sig paa, hvorvidt hans Svar kunde skade Frugterne af hans Ansigts Sved — svarede den ærlige Mand uforbeholdent: „Nei, det var ikke."

„Og De beskylder heller ikke nogen Anden?"

„Det kommer ikke an paa, hvad jeg siger, men paa, hvad Gaffer sagde," lød det tvære og bestemte Svar. „Jeg giver mig ikke ud for at vide Mere, end at hans Ord til mig vare: „Jeg gjorde det." Det var hans Ord."

„Jeg maa see, hvorledes dette ender sig, Mortimer," hvidskede Eugene, reisende sig. „Hvorledes skulle vi begive os bort?"

„Lad os gaae," hvidskede Lightwood, „og give denne Karl Tid til at tænke derover."

Efterat have vexlet dette Spørgsmaal og Svar, beredte de sig til at gaae, og Mr. Riderhood stod op. Medens Lightwood slukkede Lysene, tog han som Noget, der faldt af sig selv, det Glas, hvoraf denne ærlige Gentleman havde drukket, og kastede det ind under Kaminristen, saa at det gik i tusinde Stykker.

„Vil De nu gaae foran," sagde Lightwood, „ville Mr. Wrayburn og jeg følge bagefter. De veed vel, hvor vi skulle hen?"

„Det tænker jeg, Procurator Lightwood."

„Saa gaa da foran."

Flodfagsmanden trak med begge Hænder sin druknede Hue ned over Ørene paa sig og gik, gjørende sig ved den tvære og haardnakkede Klodsethed, hvormed han gik, endnu mere rundrygget, end Naturen havde gjort ham, ned ad Trappen, forbi Temple Kirken, gjennem Temple ind i Whitefriars og videre gjennem Gaderne nede ved Floden.

„Hvilken Candidat til Galgen!" sagde Lightwood, gaaende bagefter ham.

„Ja, han seer unegteligt ud til at have Hensigter i den Retning," svarede Eugene.

Stort Mere sagde de ikke, medens de gik. Han vedblev at gaae foran dem, som om han havde været en styg Norne, og de beholdt ham i Sigte, skjøndt de vilde været glade ved at have tabt ham af Syne. Men han vedblev at gaae foran dem, bestandigt i samme Afstand og med samme Fart. Skraanende imod det haarde Veir og den strenge Blæst, lod han sig ligesaa lidt drive tilbage som fremad, men holdt ud som en fremadskridende Skjebne.

Da de havde tilbagelagt omtrent Halvdelen af deres Vandring, faldt der en svær Haglbyge, som i faa Minuter feiede Gaderne rene og gjorde dem hvide, men det var ham uden Forskjel. Hvor det gjaldt om at berøve et Menneske Livet og erhverve Belønningen derfor, skulde der større og tættere liggende Haglkorn, end disse, til at standse dette Forsæt. Han knuste dem, efterladende sig Mærker i det hurtigt smeltende Mudder, som ikke vare Andet, end formløse Huller, saa at den, der kom bagefter, kunde have troet, at selve den menneskelige Skikkelse var vegen fra hans Fødder.

Blæsten foer forbi, og Maanen kæmpede med de hurtigt ilende Skyer, og den vilde Tummel, som herskede deroppe, gjorde den ynkelige lille Tummel i Gaderne rent forsvindende. Det var ikke fordi Blæsten feiede alle Skjendegjester ind i Kroge og Smuthuller, hvor de kunde finde Læ, ligesom den havde feiet de endnu tilbageværende Haglkorn sammen i Dynger, hvor der fandtes Tilflugtsteder for dem; men fordi det saae ud, som om Gaderne vare blevne opslugte af Himlen, og der var lutter Nat i Luften.

„Om han ogsaa har havt Tid til at tænke derover," sagde Eugene, „har han dog ikke havt Tid til at betænke sig, eller til at fatte andre Tanker, hvis det er bedre. Der er ikke Tegn til, at han vil trække sig tilbage, og da jeg kan huske dette Sted, maae vi være tæt ved det, hvor vi gik ind hin Aften."

Nogle korte Omdreininger bragte dem ogsaa snart ned til Floden, hvor de vare gledne mellem Stenene, og hvor de nu glede igjen, medens Blæsten stormede paa skraa og stødeviis imod dem over Flodens Bugtninger. Med den Færdighed i at komme i Læ af ethvert Tilflugtsted, som Folk af Flodfaget erhverve, søgte den her omhandlede Mand af Flodfaget ind i Læ af de Sex Lystige Sjouere, førend han talte.

„Betragt en Gang disse røde Gardiner, Procurator Lightwood. Det er Sjouerne, det Hus, hvorom jeg sagde, at det ikke vilde løbe sin Vei. Og er det løbet sin Vei?"

Uden at vise sig synderlig overrasket af denne mærkelige Bekræftelse af Angiverens Vidnesbyrd, spurgte Lightwood, hvilket andet Ærinde de havde der?

„Jeg ønskede, at De selv skulde see Sjouerne, Procurator Lightwood, for at De kunde bedømme, om jeg var en Løgner, og nu vil jeg selv see efter Gaffers Vindue, for at vi kunne vide, om han er hjemme."

Dermed sneg han sig bort.

„Han kommer dog vel tilbage?" mumlede Lightwood.

„Ja, og fører det til Ende," mumlede Eugene.

Og efter meget kort Tids Forløb kom han virkeligt ogsaa tilbage.

„Gaffer er ude, og hans Baad er ude. Hans Datter er hjemme og sidder og seer paa Ilden, men da der bliver varmet Aftensmad, ventes Gaffer hjem. Jeg kan meget let komme efter hvad han tager sig for."

Derpaa vinkede han og gik atter foran, og de kom til Politistationen, der var lige saa ren, kold og adstadig som forrige Gang, med Undtagelse af, at Flammen i dens Lygte — eftersom den kun var en Lygteflamme og blot et Tillæg til Politistyrken — flimrede i Blæsten.

Istedenfor var Hr. Inspecteuren, ligesom tidligere, sysselsat med sine Studier. Han gjenkjendte Vennerne i samme Øieblik, som de viste sig, men Gjensynet af dem gjorde intet Indtryk paa hans Fatning. Ikke engang den Omstændighed, at Riderhood var deres Fører, rørte ham videre, end at han, idet han dyppede sin Pen, syntes ved at sætte sin Hage i Lave i sit Halsbind, uden at see paa denne Person, at gjøre ham det Spørgsmaal: „Hvad har De taget Dem for i den sidste Tid?"

Mortimer Lightwood bad ham læse de af Eugene gjorte Optegnelser, som han rakte ham.

Efterat have læst de første Par Linier, kom Hr. Inspecteuren i den for ham overordentlige Grad af Bevægelse, at han spurgte: „Har Ingen af de Herrer en Priis Tobak hos sig?" Men da han mærkede, at det ikke var Tilfældet, befandt han sig ligesaa godt uden den og læste videre.

„Har De hørt dette oplæst?" spurgte han derpaa den ærlige Mand.

„Nei," svarede Riderhood.

„Saa gjør De bedst i at høre det. Og dermed læste han Optegnelsen høit op i en embedsmæssig Tone.

„Ere disse Optegnelser rigtige med Hensyn til den Angivelse, De har gjort, og det Vidnesbyrd, De agter at aflægge?“ spurgte han, da han var færdig med at læse.

„Det ere de, de ere ligesaa rigtige,“ svarede Mr. Riderhood, „som jeg selv. Mere kan jeg ikke sige om dem.“

„Jeg vil selv anholde hin Mand, Sir,“ sagde Hr. Inspecteuren til Lightwood, og derpaa til Riderhood: „Er han hjemme? Hvor er han? Hvad tager han sig for? De har udentvivl ladet det være Dem magtpaaliggende at faae Alting at vide om ham.“

Riderhood sagde, hvad han vidste, og lovede, at han om faa Minuter skulde komme efter hvad han ikke vidste.

„Holdt,“ sagde Inspecteuren, „ikke førend jeg siger Dem det. Vi maa ikke strax skride til Forretningen. Ville de Herrer have Noget imod at lade, som om De nøde et Glas af Et eller Andet i Selskab med mig i Sjouerne? Et meget anstændigt Hus og en høist agtbar Værtinde.“

De svarede, at det vilde være dem en Fornøielse at sætte en Virkelighed istedetfor et Skin, hvilket i det Hele ogsaa syntes at have været Inspecteurens Mening.

„Meget vel,“ sagde han, tagende sin Hat ned fra Knagen og stikkende et Par Feltjern i Lommen, som om det havde været hans Handsker. „Reservebetjent!“ Reservebetjenten saluterede. „De veed jo, hvor De kan finde mig?“ Reservebetjenten saluterede atter. „Naar De har faaet at vide, at han er kommen hjem, Riderhood, gaaer De hen til Vinduet i „Fortroligheden,“ banker to Gange paa det og venter paa mig. Naa, Gentlemen.“

Idet de Tre gik ud med hinanden, og Riderhood under den flimrende Lygte luskede af ad sin særlige Vei, spurgte Lightwood Politimanden, hvad han mente om Sagen.

Med al fornøden Almindelighed og Forbeholdenhed svarede Hr. Inspecteuren, at det altid var rimeligere, at et Menneske havde gjort noget Galt, end at han ikke havde gjort det. Han havde flere Gange villet opgjøre Gaffers Regnskab, men ikke

kunnet bringe et tilstrækkeligt criminelt Regnskab ud af det. Var Historien sand, var den kun tildels sand, og de tvende Mænd, der vare meget skye af sig, vilde da have havt lige stor Del i den, hvorimod denne Mand havde angivet den Anden for at frelse sig selv og tjene Pengene.

„Og jeg troer," tilføiede Inspecteuren, „at hvis Alt lykkes ham, er han ogsaa temmelig sikker paa dem; men da det er Sjouerne der, hvor Lysene skinne, vil jeg raade til ikke at tale mere om Sagen, Gentlemen. De gjøre bedst i at være stærkt interesserede i nogle Kalkværker et Sted nede ved Northfleeth og urolige for, at noget af Deres Kalk skal komme i slet Selskab, naar det bliver prammet op ad Floden."

„Hører De, Eugene?" sagde Lightwood over sin Skulder; „De er stærkt interesseret i Kalk."

„Uden Kalk," svarede denne ubevægede Sagfører, „vilde min Tilværelse ikke være oplyst af en eneste Straale af Haab."

Trettende Kapitel.

Paa Spor efter Rovfuglen.

De to Kalkfabrikanter og deres Bedækning betraadte Miss Abbey Pottersons Enemærker, og efter i en fortrolig Tone at have forestillet dem og deres Ærinde over Halvdøren til Skjenkestuen, fremsatte deres Bedækning sin billedlige Anmodning til hende om, at der maatte blive tændt „en Mundfuld Ild" i Fortroligheden. Stedse velsindet nok til at understøtte de lovlige Myndigheder, bød Miss Abbey Bob Gliddery at følge Herrerne til det nævnte Tilflugtsted og ufortøvet oplive det med Ild og Gasbelysning, hvilket Hverv den bararmede Bob, der gik foran med en brændende Fidibus, udførte saa hurtigt, at Fortroligheden syntes at fare op af en mørk Søvn og omfavne dem varmt i samme Øieblik, som de skrede over Tærskelen til dens gjestfrie Dør.

„Man brænder Sherry overmaade godt af her," sagde Hr. Inspecteuren som et Slags stedlig Underretning. „De Herrer kunde maaskee have Lyst til en Flaske?"

Da Svaret lød „ja nok," modtog Bob Gliddery sin Instrux af Inspecteuren og gik i en klædelig, af Ærbødighed for Lovens Majestæt avlet Tilstand af Hurtighed.

„Det er en afgjort Sag, at den Mand, af hvem vi have faaet vor Underretning," sagde Hr. Inspecteuren, betegnende Riderhood med sin Tommelfinger over sin Skulder, „for nogen Tid siden har givet den anden Mand et slet Rygte, hidrørende fra Deres Kalkpramme, og at den anden Mand som Følge deraf er bleven skyet. Jeg siger ikke, hvad det betyder eller beviser, men en afgjort Sag er det. Jeg hørte det først af En af det andet Kjøn af mit Bekjendtskab," tilføiede han, dunkelt betegnende Miss Abbey med sin Tommelfinger over sin Skulder, „et Stykke nedenfor, hist ovre."

„Saa havde Hr. Inspecteuren formodentligt ikke været aldeles uforberedt paa deres Besøg den Aften?" antydede Lightwood.

„Ja, seer De vel," sagde Hr. Inspecteuren, „der var Spørgsmaal om at gjøre et Træk; men det kan ikke nytte at trække, naar man ikke veed, hvilket Træk man skal gjøre; saa maa man langt hellere holde sig ganske stille. Med Hensyn til hin Kalk havde jeg virkeligt en Forestilling om, at den kunde vedkomme den ene eller den anden af de to Mænd; den Forestilling havde jeg bestandigt. Ikke desto mindre var jeg nødt til at vente paa et Forspring, men var ikke saa heldig at faae det. Den Mand, af hvem vi have faaet vor Underretning, har faaet et Forspring, og støder han ikke paa Hindringer, kan han løbe Banen igjennem og komme først til Maalet. Den, der kommer næstefter ham, kan der maaskee tilfalde noget Betydeligt, og jeg siger ikke, hvem der vil eller ikke vil stræbe efter den Plads. Der er en Pligt at opfylde, og jeg vil under alle Omstændigheder opfylde den efter bedste Evne og Skjønnende."

„Talende som Affiker af Kalk —" begyndte Eugene.

„Hvortil Ingen har bedre Ret, end De selv, veed De nok," sagde Hr. Inspecteuren.

„Det vil jeg ikke haabe," sagde Eugene; „da min Fader har været Affkiber af Kalk før mig og min Bedstefader før ham — ja, da vi gjennem flere Slægtled have været en i Kalk til Halsen nedsænket Familie — tillader jeg mig at bemærke, at hvis hin savnede Kalk kunde skaffes tilveie, uden at noget ungt, med en udmærket Gentleman i Kalkfaget (hvilket jeg elsker høiere, end mit Liv) beslægtet Fruentimmer var nærværende, troer jeg, at det vilde være behageligere for de paagjældende Tilstedeværende, det vil sige, Kalkbrændere."

„Ogsaa jeg," sagde Lightwood, skydende sin Ven tilside med et Smil, „vilde langt foretrække dette."

„Det skal skee, Gentlemen, hvis det uden Skade lader sig gjøre," sagde Hr. Inspecteuren med Kulde. „Jeg ønsker ingenlunde at berede Sorg paa den Kant, ja det gjør mig virkeligt ondt for den Kant."

„Der var en Dreng paa den Kant," yttrede Eugene; „er han der endnu?"

„Nei," svarede Hr. Inspecteuren, „han har forladt det Arbeide og faaet anden Sysselsættelse."

„Vil hun da blive ladet i Fred?" spurgte Eugene.

„Hun vil blive ladet i Fred," svarede Inspecteuren.

Bobs Tilbagekomst med et dampende Krus afbrød Samtalen, men skjøndt Kruset udsendte en herlig Vellugt, havde dets Indhold dog endnu ikke faaet den sidste Tilberedelse, som de Sex Lystige Sjoueres uovertrufne Mesterskab anvendte ved saadanne vigtige Leiligheder. I sin venstre Haand havde Bob en af de tidligere omtalte Jernformer til Sukkertoppe, i hvilken han tomte Kruset og hvis spidse Ende han stak langt ned i Ilden, hvor han lod den staae nogle Øieblikke, medens han gik bort og kom igjen med tre blanke Drikkeglas. Sættende disse paa Bordet og med fortjenlig Erkjendelse af sin Opgaves vanskelige Beskaffenhed bøiende sig over Ilden, iagttog han Damphvirvlerne, indtil han i Overkogningens vigtige Øieblik tog Jernkarret op og rystede det lidt,

hvorved det udsendte en sagte Sprutten. Derpaa heldte han igjen Indholdet i Kruset, holdt det ene af de blanke Glas efter det andet over Dampen, skjenkede tilsidst i dem Alle og afventede med god Samvittighed sine Medmenneskers Bifald.

Dette tildeltes ham (efterat Hr. Inspecteuren som en passende Skaal havde foreslaaet „Kalkhandelen"), og Bob trak sig tilbage for at meddele Miss Abbey ovre i Skjenkestuen Gjesternes Lovtaler. Det kan her i Fortrolighed tilstaaes, at da Døren havde været omhyggeligt lukket i hans Fraværelse, havde der ikke viist sig den fjerneste Grund til saa strengt at overholde bemeldte Kalkforegivende, men Hr. Inspecteuren havde kun betragtet det som saa ualmindeligt tilfredsstillende og frugtbart paa gaadefulde Kræfter, at ingen af hans Clienter havde fordristet sig til at drage dets Ypperlighed i Tvivl.

Nu hørtes Banken paa den udvendige Side af Vinduet, hvorpaa Hr. Inspecteuren, efterat have styrket sig med nok et Glas, gik udenfor med lydløse Skridt og et ligegyldigt Ansigt, ligesom man kan gaae ud for at see, hvorledes Veiret er, og saadan i Almindelighed betragte Himmellegemerne.

„Det bliver uhyggeligt, Mortimer," sagde Eugene med dæmpet Stemme. „Jeg synes ikke om det."

„Jeg ikke heller," sagde Lightwood; „skulle vi gaae?"

„Da vi nu en Gang ere her, saa lad os blive. De bør see Enden paa det, og jeg vil ikke forlade Dem. Desuden løber hin ensomme Pige med det sorte Haar mig om i Hovedet. Det var ikke stort Mere, end et Glimt, vi saae af hende sidste Gang, og dog kan jeg næsten see hende vente ved Ilden i Aften. Fornemmer De ikke ligesom en mørk Forening af Forræder og Lommetyv, naar De tænker paa denne Pige?"

„Næsten," svarede Lightwood; „gjør De?"

„Ja, meget levende."

Deres Bedækning kom ind igjen og aflagde Melding. Afklædt sine Kalklys og Skygger, gik hans Melding ud paa, at Gaffer var borte med sin Baad og antoges at befinde sig paa sit sædvanlige Udkig; han var bleven ventet hjem med sidste Høi-

vande, men da han af en eller anden Grund havde forfeilet dette, kunde der ifølge hans Sædvaner om Aftenen ikke gjøres Regning paa ham førend ved næste Høivande, eller maaskee en Times Tid sildigere; hans Datter, der var bleven iagttaget gjennem Vinduet, havde syntes at vente ham hjem til den Tid, da Aftensmaden ikke havde været sat paa Ilden, men kun staaet færdig til at sættes paa; det vilde blive Høivande ved det Lag Klokken Et, og Klokken var nu først Ti, hvorfor der ikke var Andet at gjøre, end at vente og passe paa; Angiveren holdt i det Øieblik, Meldingen aflagdes, Vagt, men da fire Øine vare bedre, end to, i Særdeleshed naar to af dem vare Hr. Inspecteurens, vilde Anmelderen dele denne Vagt, og eftersom det kunde blive trættende for Dilettanter at ligge i Læ af en paa Land halet Baad om Natten, naar det blæste koldt og skarpt og Veiret vexlede med Haglbyger, sluttede Anmelderen med det Raad, at de to Gentlemen, i det mindste for det Første, skulde blive inde i deres nuværende Herberge, som var tæt og varmt.

De vare ikke tilbøielige til at modsætte sig dette Raad, men ønskede at erfare, hvor de kunde træffe de Vagthavende, naar de maatte faae Lyst dertil, og hellere end at stole paa en mundtlig Beskrivelse, som kunde vildlede, vilde Eugene, der havde en mindre tung Fornemmelse af personlig Ulelighed, end han pleiede at have, gaae ud med Hr. Inspecteuren, mærke sig Stedet og komme tilbage.

Paa den skraanende Flodbred og mellem de slimede Stene ved en Gangsti — ikke de Sex Lystige Sjoueres Gangsti, hvortil der hørte et særegent Landingssted, men en anden lidt længere borte og ganske tæt ved den gamle Veirmølle, der var den Anklagedes Bolig — laae nogle faa Baade, nogle fortøiede og allerede begyndende at flyde, andre halede op ovenfor Flodmaal. Under en af disse forsvandt Eugenes Ledsager, og da Eugene havde lagt Mærke til, hvorledes den laa mellem de andre Baade, vendte han sine Øine mod den Bygning, hvor, som det var blevet ham sagt, den ensomme Pige med det sorte Haar sad ved Ilden.

Han kunde see Skjæret af Ilden skinne gjennem Vinduet og lokkedes maaskee deraf til at see ind, eller maaskee var han

gaaet ud netop i denne Hensigt. Da der voxede høit Græs paa denne Del af Flodbredden, var det en let Sag for ham at komme derhen uden at gjøre Larm med sine Fodtrin, idet han kun behøvede at kravle op ad en tre eller fire Fod høi, ujevn Skrænt af temmelig haardt Mudder for at komme op paa Græsset og hen til Vinduet. Og saaledes kom han ogsaa derhen.

Hun havde intet andet Lys, end Skinnet af Ilden. Den ikke tændte Lampe stod paa Bordet, og hun sad paa Gulvet og saae paa Ildgryden, støttende sit Ansigt paa sin Haand. Der hvilede et Slags Taage eller Uklarhed over hendes Ansigt, som han først ansaae for en Følge af Ildens ustadige Skjær, men ved at see nøiere til bemærkede han, at hun græd. Et sørgeligt og trøstesløst Syn, saaledes som det viste sig for ham ved Ildens Stigen og Falden.

Der var et lille Vindue med kun fire Ruder og uden Gardiner, hvilket han valgte, fordi det større Vindue tæt ved var tildækket. Det viste ham Værelset og hvorledes Placaterne paa Væggen om de Druknede afvexlende traadte frem og vege tilbage; men han skottede kun let til dem, skjøndt han saae længe og vist paa hende, et Billede med stærke Farver, med det brune Skjær paa hendes Kind og hendes Haars skimmende Glands, skjøndt sørgmodigt og ensomt, medens hun græd ved den stigende og faldende Ild.

Hun foer op. Han havde forholdt sig saa stille, at han var overbeviist om, at det ikke var ham, der havde forstyrret hende, hvorfor han kun trak sig tilbage fra Vinduet og stillede sig i Nærheden af det i Skyggen af Muren. Hun aabnede Døren og sagde i en forskrækket Tone: „Fader, var det Dig, der kaldte paa mig?“ Og atter: „Fader!“ Og nok en Gang, efterat have lyttet: „Fader! Mig syntes, at jeg to Gange før hørte Dig kalde paa mig!“

Intet Svar. Da hun atter var gaaet ind, smuttede han ned ad Skrænten og gik gjennem Mudderet og tæt forbi Skjulet tilbage til Mortimer, hvem han fortalte, hvad han havde seet af Pigen, og hvorledes det i Sandhed begyndte at blive høist ubyggeligt.

„Føler den rette Mand sig ligesaa brødefuld som jeg," sagde Eugene, „maa han være paafaldende ubehagelig tilmode."

„Følge af Hemmeligholdelse," mente Lightwood.

„Jeg er den aldeles ikke forbunden, fordi den gjør mig til Guy Fawkes i Hvælvingen og en Tyv i Kjelderen, begge Dele paa een Gang," sagde Eugene. „Lad mig faae noget mere af den Vin!"

Lightwood lod ham faae noget mere af den Vin, men den var bleven kold og svarede nu ikke længer til Hensigten.

„Uh," sagde Eugene, spyttende den ud mellem Asken, „den smager jo som Skyllevand fra Floden."

„Er De saa nøie bekjendt med Smagen af Skyllevand fra Floden?"

„Mig synes, at jeg er det i Aften. Jeg er tilmode, som om jeg var halvt druknet og havde slugt en hel Tønde deraf."

„Følge af Stedforhold," mente Lightwood.

„De er saare lærd i Aften, De med Deres Følger," svarede Eugene. „Hvor længe skulle vi blive her?"

„Hvor længe mener De?"

„Kunde jeg vælge, vilde jeg sige en Minut," svarede Eugene; „thi de Lystige Sjouere ere ikke de lystigste Fyre, jeg har kjendt. Men det er dog vel bedst, at vi blive her, indtil man ved Midnat jager os paa Døren tilligemed de andre mistænkelige Personligheder."

Derpaa vorte han op i Ilden og satte sig ved den ene Side af den. Klokken slog Elleve, og han lod, som om han fandt sig i sin Skjebne med Taalmodighed, men lidt efter lidt fik han Krampe, først i det ene Ben og saa i det andet, saa i den ene Arm og saa i den anden, og saa i sin Hage, og saa i sin Ryg, og saa i sin Pande, og saa i sit Haar, og saa i sin Næse, og saa lagde han sig paa to Stole og stønnede og saa sprang han op.

„Det vrimler her af Insekter af diabolisk Utrættelighed. Jeg prikkes og stikkes over hele min Krop. I Aanden har jeg nu begaaet Indbrud under de lumpneste Omstændigheder, og Retfærdighedens Drabanter ere i Hælene paa mig."

„Jeg har det ligesaa daarligt," sagde Lightwood, sættende sig, fortumlet i Hovedet, overende ligeoverfor ham, efterat have udført forskjellige vidunderlige Bevægelser, under hvilke hans Hoved havde været den nederste Del af ham. „Denne Uro begyndte for længe siden hos mig. I al den Tid, De var ude, havde jeg samme Fornemmelse som Gulliver, da Lilliputterne skjøde paa ham."

„Det gaaer ikke, Mortimer. Vi maae ud i Luften og forene os med vor kjære Ven og Broder, Riderhood. Og lader os berolige os ved at træffe en Aftale. Næste Gang ville vi af Hensyn for vor Sindsro begaae Forbrydelsen, istedetfor at gribe Forbryderen. Tilsværger De mig det?"

„Ja gjerne."

„Svoret! Lad Tippins tage sig i Agt; hendes Liv svæver i Fare."

Mortimer ringede for at betale deres Regning, og da Bob kom ind for at afgjøre Sagen med ham, spurgte Eugene i sin letsindige Kaadhed ham, om han kunde have Lyst til en Ansættelse i Kalkfaget?

„Nei Tak, Sir," sagde Bob; „jeg har en god Plads her."

„Skulde De nogensinde faae i Sinde at skifte," svarede Eugene, „saa kom til mig i min Fabrik, og De skal stedse finde en Adgang til Kalkovnen."

„Mange Tak, Sir," sagde Bob.

„Det er min Compagnon," sagde Eugene, „der fører Bøgerne og fastsætter Daglønnen. God Dagløn for godt Arbeide er stedse min Compagnons Valgsprog."

„Og et meget godt Valgsprog er det, Gentlemen," sagde Bob, modtagende sine Drikkepenge og trækkende et Buk ud af sit Hoved med sin høire Haand, omtrent ligesom han vilde have trukket et Krus Øl op af Ølpumpen.

„Eugene," sagde Mortimer med en hjertelig Latter, „hvor kan De dog være saa spøgefuld?"

„Jeg er spøgefuldt stemt," svarede Eugene, „jeg er en spøgefuld Fyr, Alting er spøgefuldt. Kom, lad os gaae."

Det faldt Mortimer ind, at der i den sidste halve Time var foregaaet en Forandring med hans Ven, der maaskee bedst kunde betegnes som en Fortættelse af Alt, hvad der fandtes hos ham af Overspændt, Letsindigt og Overgivent. Hvor nøie han end kjendte ham, forefandt han dog noget Nyt og Tvungent ved ham, som han for Øieblikket ikke kunde forklare sig. Dette faldt ham ind og gik ham senere i Glemme, men atter senere huskede han det.

„Der er det, hun sidder, seer De," sagde Eugene, da de, pidskede af Stormen, stode nedenfor Skrænten. „Der er Skinnet af Ilden."

„Jeg vil titte gjennem Vinduet," sagde Mortimer.

„Nei, lad være," sagde Eugene, gribende ham i Armen. „Det er bedst at lade hende i Fred. Lader os gaae hen til vor ærlige Ven."

Med disse Ord førte han ham hen til Vagtposten, hvor de lagde sig i Læ af Baaden, der nu var en bedre Skjerm, end den før havde syntes, idet den stod i ligefrem Modsætning til den stærke Blæst og den øde Nat.

„Er Hr. Inspecteuren hjemme?" hvidskede Eugene.

„Her er jeg, Sir."

„Og vor Ven med det snedige Ansigt omme i det andet Hjørne? Godt. Er der hændet Noget?"

„Hans Datter har været ude i den Tro, at hun hørte ham kalde, med mindre det var for at tilkjendegive ham, at han skulde holde sig borte. Det kunde det have været."

„Det kunde have været Rule Britannia," mumlede Eugene, „men var det ikke. Mortimer!"

„Her!" (Paa den anden Side Inspecteuren.)

„Nu er det to Indbrud og Falsk!"

Med denne Antydning af sin nedtrykte Sindstilstand forstummede Eugene.

De vare alle tause i lang Tid. Da Flodtiden begyndte og Vandet kom dem nærmere, blev Larmen ude paa Strømmen stærkere, og de lyttede nu ivrigere efter omdreiende Dampskibshjul, klirrende Kjettinger, knirkende Blokke, afmaalte Aareslag og

en og anden heftig Gjøen af en forbiseilende Skibshund, der syntes at kunne lugte dem i deres Smuthul. Natten var ikke saa mørk, at de jo, foruden Lanternerne paa forbiglidende Bougspryd og Mastetoppe, kunde skimte de til disse hørende dunkle Skibsskrog, og nu og da kom en spøgelseagtig Lægter med et stort, mørkt Seil, ligesom en spøgelseagtig Arm, pludseligt til Syne ganske tæt ved dem, skjød forbi og forsvandt. Paa dette Tidspunkt af deres Vagthold sattes Vandet i Nærheden af dem ofte i Bevægelse af et eller andet Stød, det fik længere borte. Ofte troede de, at denne Sgvulpen og Pladsken hidrørte fra den Baad, de ventede paa, idet den var i Begreb med at løbe i Land, og atter og atter vilde de være sprungne op, hvis den med Floden saa bekjendte Angiver ikke var bleven liggende ubevægelig paa sin Plads.

Vinden bortførte Slagene af den største Del af Kirkeuhrene, da disse vare til Læ for dem; men der var Uhre til Luvart, som sagde dem, at Klokken var Eet — To — Tre. Ogsaa uden denne Bistand kunde de have mærket, hvorledes Natten led, paa den faldende Ebbe, som betegnedes ved, at en sort, vaad Stribe Land stedse blev bredere og bredere, og at den brolagte Gangsti Fod for Fod traadte frem fra Floden.

Medens Tiden gik saaledes, blev dette lurende Hverv mere og mere tvivlsomt. Det syntes, som om Manden havde faaet Nys om, hvad der var i Gjære imod ham, og var bleven bange, og havde beregnet sine Bevægelser saaledes, at han kunde faae tolv Timers Forspring for dem. Den ærlige Mand, der havde anstrengt sig i sit Ansigts Sved, blev urolig og begyndte bittert at beklage sig over Menneskeslægtens Tilbøielighed til at narre ham — ham, der var beklædt med Arbeidets Værdighed.

De havde valgt deres Smuthul saaledes, at de, medens de iagttoge Floden, tillige kunde iagttage Huset. Ingen var gaaet ind eller ud, siden Datteren havde troet at høre Faderen kalde; Ingen kunde gaae ind eller ud, uden at blive seet.

„Men det bliver lyst Klokken Fem," sagde Hr. Inspecteuren, „og da ville vi blive sete."

„Hør en Gang," sagde Riderhood, „hvad mener De herom? Han kan i flere Timer have lusket sig frem og tilbage og holdt sig mellem to eller tre Broer."

„Hvad gjør det til Sagen?" spurgte Hr. Inspecteuren stoisk, men indvendende.

„Han gjør det maaskee endnu."

„Hvad gjør saa det til Sagen?" spurgte Hr. Inspecteuren.

„Min Baad ligger nede mellem Baadene ved Gangstien."

„Og hvad gjør saa Deres Baad til Sagen?"

„Hvad om jeg gik ud med den og saae mig om? Jeg kjender hans Veie og de Vige, han mest synder. Jeg veed, hvor han vilde være baade paa den ene og den anden Tid. Har jeg ikke været hans Kammerat? Ingen af Dem behøver at vise sig eller røre sig af Stedet. Jeg kan skyde den ud alene, og skulde jeg ogsaa blive seet, saa er jeg jo bestandigt paa Færde."

„De kunde have foreslaaet en slettere Plan," sagde Hr. Inspecteuren efter kort Overlæg. „Forsøg den."

„Vent lidt; lad os først blive færdige. Vil jeg Dem Noget, lægger jeg mig under Sjouerne og sloiter."

„Hvis jeg tør fordriste mig til at indvende Noget imod min hæderlige og tappre Ven, hvis Kjendskab til Sovæsenet det være langt fra mig at angribe," tog Eugene meget sindigt til Orde, „skulde det være det, at man ved at sloite rober Hemmelighedsfuldhed og opfordrer til Betragtninger. Min hæderlige og tappre Ven vil, haaber jeg, undskylde, at jeg som uafhængigt Medlem gjør en Bemærkning, som jeg føler at være dette Hus og Landet skyldig."

„Var det den anden gode Herre eller Procurator Lightwood?" spurgte Riderhood; thi de talte saaledes som de sadde eller laa, uden at kunne see hinandens Ansigter.

„Som Svar paa det af min hæderlige og tappre Ven gjorte Spørgsmaal," sagde Eugene, der laa paa Ryggen med Hatten over Ansigtet, en Stilling der i høi Maade vidnede om Agtpaagivenhed, „kan jeg, da det ikke strider mod Statstjenestens Tarv, ingen Betænkelighed have ved at svare, at hine Ord kom fra den anden gode Herre."

„De har jo taaleligt gode Øine, har De ikke, gode Herre? De have jo Alle taaleligt gode Øine, have De ikke?“ spurgte Angiveren.

Jo Alle.

„Naar jeg da roer op under Sjouerne og lægger mig der, behøver jeg ikke at floite. De ville kunne see, at det er en Plet af Et eller Andet, og vide, at det er mig, og De ville da komme ned paa Gangstien til mig. Have de Alle forstaaet det?“

Alle forstaaet det.

„Naa, saa ud med den!“

Et Øieblik efter stavrede han, medens den skarpe Vind blæste ind paa Siden af ham, ned til sin Baad; nogle Øieblikke derefter var han klar og sneg sig op ad Floden inde under den Kyst, paa hvilken de befandt sig.

Eugene havde reist sig op paa sin Albue for at see ud i Mørket efter ham. „Gid min hæderlige og tappre Vens Baad,“ mumlede han, læggende sig ned igjen og talende ind i sin Hat, „maa være begavet med Menneskekjærlighed nok til at vende Bunden i Veiret og slukke ham. — Mortimer!“

„Min hæderlige Ven.“

„Tre Indbrud, to Forfalskninger, og eet midnatligt Mord.“

Men skjøndt Eugene havde disse tre Byrder paa sinSamvittighed, blev han dog noget oplivet af den sidste ubetydelige Forandring, og det Samme bleve ogsaa hans to Stalbrødre. At den var en Forandring, var Alt. Forventningen syntes at være indtraadt paa ny og at have begyndt fra et senere Tidspunkt. Der var noget Yderligere at see efter, og de bleve Alle end mere aarvaagne og mindre slovede af Stedets og Tidens bedrøvelige Indflydelser.

Der var gaaet over en Time, og de blundede endog, da en af dem — enhver af dem sagde, at det var ham, og at han ikke havde blundet — opdagede Riderhood i hans Baad paa det aftalte Sted. De sprang op, kom ud fra deres Skjul og gik ned til ham. Da han saae dem komme, lagde han ind til Gangstien, saa at de, staaende paa denne, kunde tale hvidskende med

ham i den mægtige Skygge af de trygt sovende Sex Lystige Sjouere.

„Vær en Evig, om jeg kan blive klog derpaa!" sagde han, stirrende paa dem.

„Hvorpaa? Har De seet ham?"

„Nei."

„Hvad har De da seet?" spurgte Lightwood. Thi han stirrede paa dem paa den sælsomste Maade.

„Jeg har seet hans Baad."

„Dog ikke tom?"

„Jo, tom. Og hvad mere er — i Drift. Og hvad mere er — uden den ene Aare. Og hvad mere er — med den anden Aare i Bekneb mellem Aaretollene og brækket kort af. Og hvad mere er — Baaden drev for Strømmen mellem to Rækker Pramme. Og hvad mere er — han har igjen Lykken med sig, ved George, om han ikke har!"

Fjortende Kapitel.

Rovfuglen fanget.

Frysende paa Flodbredden i den raa Kulde, i det blytunge Vendepunkt af Døgnet, da Livskraften hos alle de herligste og smukkeste Ting, som leve, er lavest, stode de tre Jagttagere og saae hinanden i deres skuffede Ansigter og Riderhood i hans skuffede Ansigt i Baaden.

„Gaffers Baad, Gaffer Lykken med sig igjen, og dog ingen Gaffer!" Saaledes talte Riderhood, stirrende mistrøstig ud for sig.

Som af fælleds Tilskyndelse vendte de Alle Øinene mod Skjæret af den gjennem Vinduet skinnende Ild, der brændte mattere og svagere. Ilden er maaskee, ligesom det høiere Dyre- og Planteliv, som den bidrager til at bevare, Døden nærmest, naar Natten er i Begreb med at døe og Dagen endnu ikke bleven født.

„Var det mig, der raadede for dette hersens Stykke Arbeide," brummede Riderhood med en truende Rysten paa Hovedet, „saa gid jeg faae en Ulykke, om jeg ikke i det mindste slog Klo i hende!"

„Ja, men det er nu ikke Dem," sagde Eugene med noget saa pludseligt Hidsigt i sin Tone, at Angiveren ydmygt svarede: „Godt, godt, godt, gode Herre, det siger jeg jo heller ikke. Et Menneske tør dog vel tale?"

„Men Utøi skal tie," sagde Eugene. „Hold Mund, De Vandrotte."

Forbauset over sin Vens usædvanlige Heftighed, gjorde Lightwood ligeledes store Øine, og sagde derpaa: „Hvad kan der være blevet af hint Menneske?"

„Kan ikke tænke mig det, hvis han ikke er gaaet overbord." Angiveren tørrede bedrøvet sin Pande, idet han sagde dette, siddende i sin Baad og bestandigt stirrende mistrøstig ud for sig.

„Fortøiede De hans Baad ordentligt?"

„Den er fast nok fortøiet, til Strømmen kæntrer. Jeg kunde ikke fortøie den fastere, end jeg gjorde. Kom over i min og see selv ad."

De betænkte sig lidt paa at gjøre det, da Lasten syntes at være for svær for Baaden, men da Riderhood forsikkrede, „at han før havde havt et halvt Dusin Døde og Levende i den, uden at den havde ligget saa dybt i Vandet, at det var værd at tale om," toge de forsigtigt Plads i den og bragte den skrøbelige Tingest i Ligevægt. Imidlertid sad Riderhood endnu stedse og stirrede mistrøstig ud for sig.

„Færdig. Sæt af!" sagde Lightwood.

„Sæt af, ved George!" gjentog Riderhood, førend han satte af. „Er han sluppen væk, Procurator Lightwood, er det nok til at faae mig til at sætte et ganske andet Ansigt op. Men han var altid en Snyder, gid F—n havde ham! Han var altid en fordømt Snyder, var Gaffer. Aldrig ligefrem, aldrig oprigtig. Saa lav, saa underfundig. Gik aldrig ærlig til Værks med Noget eller førte det igjennem som en Mand!"

„Holla! Stille!“ raabte Eugene (han havde strax fattet sig, da de vare komne i Baaden), idet de stødte haardt mod en Pæl, og vendte derpaa med mere dæmpet Stemme sin tidligere Yttring om ved at bemærke: „Gid min hæderlige og tappre Vens Baad maa være begavet med Menneskekjærlighed nok til ikke at vende Bunden i Veiret og slukke os! — Stille, stille! Sid rolig, Mortimer. Nu kommer Haglen igjen. See, hvor den flyver Mr. Riderhood i Dinene som en Flok vilde Katte!“

Han fik den ogsaa for Alvor at fornemme, og den mishandlede ham saaledes, at uagtet han bøiede sit Hoved dybt ned og bestræbte sig for ikke at frembyde Andet, end den til Hovedet hørende skabbede Hue, drev han dog ned i Læ af en Række Skibe, hvor de bleve liggende, til Bygen var forbi. Den var kommen som et forbittret Forbud for Morgenen, og i dens Kjølvand fulgte en takket Lysrift, der knuste de morke Skyer, indtil der blev et stort, graat Hul af Dag i dem.

De gjøs Alle, og Alt, hvad der omgav dem, syntes at gyse, Floden, Skibene, Tougværket, Seilene og den Smule Røg, der allerede saaes i Land. Sorte af Fugtighed og forandrede for Øiet ved hvide Pletter af Hagl og Slud, saae de hulter til bulter liggende Huse lavere ud, end ellers, som om de krob sammen og vare skrumpede ind af Kulden. Kun saare lidet Liv var der at see paa nogen af Flodbredderne; Vinduer og Døre vare lukkede, og de ioinefaldende sorte og hvide Bogstaver paa Slæbesteder og Pakhuse „saae,“ sagde Eugene, „ud som Indskrifter paa døde Virksomheders Grave.“

Medens de glede langsomt afsted, holdende sig inde under Flodbredden og snigende sig ind og ud mellem Skibene gjennem Baggyder af Vand, ligesom stjælende sig frem, hvilket syntes at være den Maade, hvorpaa deres Baadfører regelmæssigt bevægede sig, vare alle de Gjenstande, mellem hvilke de færdedes, saa umaadeligt store i Sammenligning med deres usle Baad, at de truede med at knuse den. Der var ikke et Skibsskrog med dets ud af Klydset stukne og forlængst af Jernets rustne Taarer farvede Kjetting, uden at det syntes at nære skumle Hensigter. Der var

ikke en Gallionsfigur, uden at den havde et truende Præg af at ville styrte frem for at løbe dem i Sænk. Der var ikke et Stigbord eller en for at vise Vandstanden paa en Stolpe eller Mur malet Maalestok, uden at de, ligesom den frygteligt skjemtefulde Ulv i Bedstemoders Hytte, syntes at antyde: „Det er til at drukne Eder i, kjære Børn.“ Der var ikke nogen klodset, sort Pram, der hang ud over dem med sin sprukne, vablede Side, uden at den syntes at suge Floden til sig, tørstende efter at suge dem til Bunds. Og Alt fremhævede Vandets fordærvelige Indflydelser — anløbet Kobber, raaddent Tømmer, forvittrede Stene, grønt, klægt Bundfald — saa stærkt, at Følgerne af at blive knust, trukken ned og suget til Bunds forekom Indbildningskraften ligesaa hæslige som Hovedbegivenheden selv.

Da der paa denne Maade var gaaet en halv Times Tid, tog Riderhood Aarerne ind og halede sig frem langs med en Pram, indtil han lidt efter lidt fik sin Baad arbeidet omkring dens Stevn og ind i en lille skjult Afkrog af gjærende Vand. Og dreven ind i denne Afkrog og kilet fast, som han havde sagt, laa Gaffers Baad, endnu stedse med den Plet i den, der havde en vis Lighed med en tilhyllet menneskelig Skikkelse.

„Siig nu, at jeg er en Løgner!“ sagde den ærlige Mand.

(„Med en ubyggelig Forventning om,“ hvidskede Eugene til Lightwood, „at En eller Anden stedse er i Begreb med at sige ham Sandheden.“)

„Det er Hexams Baad,“ sagde Hr. Inspecteuren. „Jeg kjender den godt.“

„See, om den ene Aare ikke er knækket. See om den anden ikke er borte. Siig nu, at jeg er en Løgner!“ sagde den ærlige Mand.

Hr. Inspecteuren gik over i Baaden. Eugene og Mortimer saae til.

„Og see der!“ tilføiede Riderhood, krybende agterud og pegende paa et Toug, som var gjort fast der og strakte sig ud i Vandet. „Sagde jeg Dem ikke, at han igjen havde havt Lykken med sig?“

„Hal ind," sagde Hr. Inspecteuren.

„Det er let nok at sige, hal ind," svarede Riderhood, „men det er ikke saa let gjort. Hans Lykke er kommen i Bekneb under Pramkjolene. Jeg har allerede prøvet paa at hale ind, men jeg kunde ikke. See, hvor stram Linen er!"

„Jeg maa have den op," sagde Hr. Inspecteuren. „Jeg maa have denne Baad i Land og hans Lykke med. Prøv det med Lempe."

Han prøvede det med Lempe, men Lykken gjorde Modstand og vilde ikke komme.

„Jeg vil have baade den og Baaden," sagde Hr. Inspecteuren, halende i Linen.

Men endnu gjorde Lykken Modstand og vilde ikke komme.

„Tag Dem i Agt," sagde Riderhood. „De kan let gjøre Skade, eller maaskee rive i Stykker."

„Jeg vil ingen af Delene gjøre, ikke engang ved Deres Bedstemoder," sagde Hr. Inspecteuren, „men have det, vil jeg. Naa," tilføiede han paa een Gang overtalende og myndigt til den i Vandet skjulte Gjenstand, idet han atter halede i Linen; „den Leg nytter ikke, veed Du nok. Du maa komme op. Jeg vil have Dig."

Der laa saa megen Kraft i denne tydelige og bestemte Villen have det, at det gav lidt efter, endnu medens der haledes i Linen.

„Det sagde jeg Dig jo nok," sagde Hr. Inspecteuren, medens han trak sin Overkjole af og bøiede sig helt ud over Agterenden. „Naa!"

Det var et skrækkeligt Slags Fiskeri, men det bragte ikke Hr. Inspecteuren mere ud af Fatning, end om han en Sommeraften havde ligget i en Jolle og fisket i en venlig Bugt høit oppe i den fredelige Flod, og efter nogle Minuters Forløb og forskjellige Opfordringer til de Andre om snart „at lette hende en Kjende forude," og snart „at lette hende en Smule agter," sagde han roligt: „Alting klart," og Linen og Baaden kom fri af hverandre.

Modtagende den Haand, som Lightwood rakte ham for at

hjælpe ham op, traf han derefter sin Overkjortel paa igjen og sagde til Riderhood: „Ræk mig det Par Aarer, som De ikke bruger, saa vil jeg roe denne Baad ind til den nærmeste Trappe, men skyd De selv over Stevn og hold Dem i aabent Vande, for at jeg ikke skal komme i Bekneb."

Hans Befalinger bleve efterkomne, og de roede lige i Land, To i den ene Baad og To i den anden.

„Hør," sagde Hr. Inspecteuren atter til Riderhood, da de Alle vare komne op paa de glatte Stene, „De har havt mere Øvelse heri, end jeg, og maa forstaae Dem bedre paa det. Gjør Bugserlinen los, saa ville vi hjælpe Dem at hale ind."

Riderhood gik altsaa ned i Baaden, men syntes neppe at have faaet et Øieblik Tid til at røre ved Linen eller see ud over Agterenden, forend han kom ravende tilbage, bleg som Morgenen, og fremstammede:

„Sandt for Herren, har han ikke snydt mig!"

„Hvad mener De?" spurgte De Alle.

Han pegede bagved sig hen paa Baaden og var saa forpustet, at han sank om paa Stenene for at trække Veiret.

„Gaffer har snydt mig. Det er Gaffer!"

De løb hen til Linen og lode ham blive liggende og gispe, og kort efter laa den for flere Timer siden døde Rovfugls Skikkelse udstrakt paa Flodbredden, hvor en ny Byge stormede los paa den og sammenfiltrede dens vaade Haar med Haglkorn.

Fader, var det Dig, der kaldte paa mig? Fader! mig syntes, at jeg to Gange før hørte Dig kalde paa mig! Disse Ord skulde aldrig blive besvarede paa den jordiske Side af Graven. Blæsten farer spottende hen over Fader, tørrer ham med de trevlede Ender af hans Klæder og hans stive Haar, søger at vende ham, hvor han ligger stiv paa Ryggen, og at tvinge hans Ansigt op mod den opgaaende Sol, paa det at han kan blive saa meget mere beskjemmet. Et Vindstille, og Blæsten gaaer hemmeligt og nysgjerrigt til Værks med ham; løfter en Pjalt op og lader den falde; skjuler sig bævende under en anden Pjalt; løber behændigt gjennem hans Haar og Skjæg. Derpaa kommer den susende og driller ham

grusomt. Fader, var det Dig, der kaldte paa mig? Var det Dig, den Maalløse og Døde? Var det Dig, der nu puffes saaledes, medens Du ligger her i en Bunke? Var det Dig, der døbtes saaledes til Død med disse flydende Uhumskheder, som nu slynges Dig i Ansigtet? Hvorfor taler Du ikke, Fader? Din egen Skikkelse lægges i Blød paa den smudsige Jord, medens Du ligger her. Har Du aldrig seet en saadan gjennemblødt Skikkelse i Din Baad? Tal, Fader! Tal til os, Vindene, de eneste Tilhørere, Du nu har tilbage.

„See nu," sagde Inspecteuren efter moden Overveielse, liggende paa det ene Knæ ved Siden af Liget, medens de stode og saae ned paa den Druknede, saaledes som denne mangen en Gang havde seet ned paa mangen en anden Druknet. „Det er gaaet saaledes til. De have naturligviis bemærket, Gentlemen, at han haledes i Land ved Halsen og Armene."

Da de havde hjulpet med at løse Linen, havde de naturligviis bemærket det.

„Og De ville tidligere have bemærket og ville nu bemærke, at denne Knude, der var trukken stramt sammen om hans Hals ved hans egne Armes Kraft, er en Løbeknude," med hvilke Ord han holdt den i Veiret for at vise den frem.

Det var tydeligt nok.

„Ligeledes ville De have bemærket, hvorledes han havde gjort den anden Ende af dette Toug fast ved sin Baad."

Det var endnu krumt og bøiet, hvor det havde været bundet og knyttet.

„See nu," sagde Hr. Inspecteuren, „see nu, hvorledes det snoer sig om ham. Det er en vild, stormfuld Aften, da denne døde Mand," vedblev han, bukkende sig for at tørre nogle Haglkorn af hans Haar med en Ende af hans egen druknede Trøie, „— saa, nu ligner han mere sig selv, skjøndt han er slemt forstødt — da denne døde Mand roer som sædvanligt ud paa Floden. Han tager denne opskudte Ende Toug med. Han tager bestandigt denne opskudte Ende Toug med; det veed jeg ligesaa godt, som han vidste det. Stundom laa den paa Bunden af hans Baad, stundom

hængte han den løst om sin Hals. Han klædte sig let, gjorde denne Mand — seer De?" Og med disse Ord løftede han det løse Halstørklæde op fra hans Bryst og benyttede Leiligheden til at tørre de døde Læber med det — „Og naar det regnede, frøs eller blæste koldt, pleiede han at hænge denne opskudte Ende Toug om sin Hals. I Aftes gjør han det, desværre for ham! Han luffer om i sin Baad, gjør denne Mand, indtil han bliver forfrossen. Hans Hænder" — han løfter en af dem op, og den falder ned igjen som et Blylod — „blive stive. Han seer en eller anden Gjenstand komme drivende, og gjør sig færdig til at bemægtige sig denne Gjenstand. Han vikler den ene Ende af sit Toug op for at gjøre den fast i sin Baad, og gjør den fast, for at den ikke skal løbe ud. Han gjør den altfor fast, som det siden viser sig. Han er lidt længer herom, end sædvanligt, da hans Hænder ere stive. Hin Gjenstand driver imod ham, førend han er helt færdig til at bemægtige sig den. Han griber efter den i den Tro, at han i ethvert Tilfælde kan bemægtige sig Indholdet af Lommerne, førend den slipper fra ham, bøier sig helt ud over Agterenden, men faaer i en af disse svære Byger, eller ved Krydssqvalpet af to Dampskibe, eller fordi han ikke er helt færdig, eller formedelst det Altsammen eller det meste eller noget af det, en Overhaling, taber Ligevægten og styrter hovedkuld overbord. See nu! Han kan svømme, kan denne Mand, og gjør øieblikkeligt nogle Kast, men vikler derved sine Arme ind i Touget og trækker stærkt i Løbeknuden, som snører sig sammen. Den Gjenstand, han havde ventet at faae paa Slæb, driver forbi, og hans egen Baad slæber ham død med sig hen til det Sted, hvor vi fandt ham helt indviklet i hans eget Toug. De ville spørge mig, hvoraf jeg veed Besked om Lommerne? For det Første vil jeg sige Dem noget Mere. Der var Sølvpenge i dem. Hvorledes jeg har faaet det at vide? Paa en ganske simpel og fyldestgjørende Maade. Fordi han har dem her." Lectoren holdt den fast knyttede venstre Haand op i Veiret.

„Hvad skal der skee med Liget?" spurgte Lightwood.

„Hvis De ikke har Noget imod at blive staaende ved ham

en halv Minut, Sir," var Svaret, „vil jeg hente den nærmeste af vore Folk, for at han kan holde Vagt ved ham — jeg kalder det endnu ham, som De hører," sagde Hr. Inspecteuren, seende, idet han gik, tilbage med et philosophisk Smil over Vanens Magt.

„Eugene," sagde Lightwood, og var allerede i Begreb med at tilføie, „vi kunne vente i nogen Fraſtand," da han ved at dreie Hovedet opdagede, at der ingen Eugene var tilstede.

Han opløftede sin Røst og raabte: „Eugene! Holla!" Men ingen Eugene svarede.

Det var nu hoilys Dag, og han saae sig om; men der var ingen Eugene at see.

Da Hr. Inspecteuren kort efter kom ned ad Trappen med en Politiconstabel, spurgte Lightwood ham, om han havde seet hans Ven gaae bort. Hr. Inspecteuren kunde ikke med Bestemthed sige, at han havde seet ham gaae; men han havde lagt Mærke til, at han havde været urolig.

„En paafaldende og underholdende Sammensætning er Deres Ven, Sir."

„Jeg vilde ønske, at det ikke havde hørt til hans paafaldende og underholdende Sammensætning at forlade mig under disse ubyggelige Omstændigheder saa tidligt paa Morgenstunden," sagde Lightwood. „Kunne vi faae noget Varmt at drikke?"

Det kunde vi, og det fik vi i et Værtshuskjøkken med et stort Baal paa Skorstenen. Vi fik varm Grog, og den oplivede os vidunderligt. Efterat Hr. Inspecteuren havde underrettet Mr. Riderhood om sin embedsmæssige Hensigt „at holde Øie med ham," stillede han ham op i Skorstenskrogen som en vaad Paraplnie og tog ingen yderligere udvortes eller synlig Notice af denne ærlige Mand, end at han — aabenbart for det Offentliges Regning — bestilte en særskilt Portion Grog til ham.

Medens Mortimer Lightwood sad ved den blussende Ild med Bevidsthed om der og da i Søvne at drikke Grog, og dog paa selvsamme Tid at drikke afbrændt Sherry i de Sex lystige Sjouere, og ligge under Baaden paa Flodbredden og sidde i den Baad, som roedes af Riderhood, og høre paa den nys sluttede Forelæsning

og at skulle spise til Middag i Temple med en Ubekjendt, der kaldte sig M. H. F. Eugene Gaffer Harmon og sagde, at han boede i Haglbygen — medens han gjennemgik disse mærkelige Afvexlinger af Træthed og Slummer, der vare afpassede efter en Maalestok af tolv Timer vel maalt, mærkede han, at han svarede høit paa en Meddelelse af paatrængende Vigtighed, der aldrig var bleven ham gjort, og forvandlede derpaa Svaret til en Hosten, da han fik Øie paa Hr. Inspecteuren, idet han med en vis naturlig Harme erkjendte, at denne Embedsmand ellers vilde mistænke ham for at have lukket Øinene eller været uopmærksom.

„Her lige foran os, seer De," sagde Hr. Inspecteuren.

„Jeg seer det," sagde Lightwood med Værdighed.

„Og fik ligeledes varm Grog, seer De," sagde Hr. Inspecteuren, og skyndte sig derpaa bort i en Fart."

„Hvem?" spurgte Lightwood.

„Deres Ven, veed De nok."

„Jeg veed det," svarede han, atter med Værdighed.

Efter i en Taage, gjennem hvilken Hr. Inspecteuren dæmrede stor og utydelig frem, at have hørt, at Hr. Inspecteuren vilde forberede den døde Mands Datter paa, hvad der var hændet om Natten, og havde paataget sig Alt i Almindelighed, stavrede Mortimer Lightwood i Søvne hen til en Holdeplads, bestilte en Droschke, og var traadt ind i Hæren, havde begaaet en grov militair Forbrydelse, var bleven stillet for en Krigsret og funden skyldig, havde ordnet sine Sager og var bleven ført bort for at skydes, førend Døren sloges i.

Et strengt Stykke Arbeide at roe Droschken gjennem City til Temple for et af Mr. Boffin udlovet Bæger til en Værdi af fra fem- til titusinde Pund; og et strengt Stykke Arbeide paa hele denne umaadelige Veilængde at bebreide Eugene (da han med en Line var bleven befriet fra det løbende Fortoug), at han paa en saa paafaldende Maade havde sneget sig bort! Men han gjorde saa tilstrækkelige Undskyldninger og var saa angerfuld, at Lightwood, da han steg ud af Droschken, indstændigt paalagde Kudsken

at passe godt paa ham, hvorover Kudsken, der vidste, at der ingen flere Passagerer vare inde i Droschken, gjorde vidunderligt store Øine.

Nattens Arbeide havde, kort sagt, udmattet og udtømt denne Deltager i det saa meget, at han var bleven en sand Sovngænger. Han var for træt til at kunne finde Hvile i sin Søvn, indtil han endog trættedes af at være for træt og hensank i Glemsomhed. Langt ud paa Eftermiddagen vaagnede han og sendte med en vis Bekymring Bud til Eugenes Bolig tæt ved for at lade spørge, om han allerede var oppe.

O ja, oppe var han, ja havde egentligt slet ikke været i Seng, men var nyligt kommen hjem. Og der var han, følgende Budet lige i Hælene.

„Men hvad er dette for et blodskudt, tilsølet, uredt Syn?“ udbrød Mortimer.

„Ere mine Fjer da komne saa meget i Ulave?“ sagde Eugene og gik roligt hen til Speilet. „Ja, de ere temmelig forpjudskede. Men betænk, hvilken Nat for Fjer!“

„Hvilken Nat?“ gjentog Mortimer. „Hvor blev De af i Morges?“

„Gode Ven,“ svarede Eugene, sættende sig paa hans Seng, „jeg mærkede, at vi havde kjedet hinanden saa længe, at en uafbrudt Fortsættelse af disse Forhold uundgaaeligt maatte ende sig med, at vi sloi Hver til sin Side af Jordkloden, og da jeg derhos var tilmode, som om jeg havde begaaet enhver tænkelig Forbrydelse, gjorde jeg af saavel venskabelige som criminelle Hensyn en Spadseretour.“

Femtende Kapitel.

To nye Tjenestefolk.

Efterat have spist Frokost, sadde Mr. og Mrs. Boffin i Lysthuset som et Bytte for Velstand, og Mr. Boffins Ansigt vidnede om Bekymring og Forlegenhed. Foran ham laa en Mængde

Papirer imellem hinanden, og han betragtede dem omtrent ligesaa forhaabningsfuldt som en uskyldig Civilist kan betragte en Hob Soldater, han fem Minuter iforveien er bleven opfordret til at monstre og manoeuvrere med. Han havde været sysselsat med nogle Forsøg paa at gjøre Uddrag af disse Papirer, men da han, som Folk af hans Stand ofte ere, var besværet med en overordentligt mistroisk og rettelysten Tommelfinger, var dette travle Lem skredet saa ofte ind for at tilsmøre hans Uddrag, at de ikke vare synderligt læseligere, end de forskjellige Indtryk af det selv, hvormed hans Pande og Næse vare tilklattede. Det er mærkeligt at tænke sig, hvilken prisbillig Vare Blæk er i et Tilfælde som Mr. Boffins, og hvor langt det kan faaes til at række. Ligesom et Gran Moskus i mange Aar opfylder en Skuffe med sin Lugt, uden nogensomhelst synlig Formindskelse af dets oprindelige Størrelse, saaledes kunde for en halv Penny Blæk mærke Mr. Boffin til Rødderne af hans Haar og Læggene paa hans Ben, uden at skrive en Linie paa Papiret eller tilsyneladende at tage af i Blækhuset.

Medens Mr. Boffin befandt sig i en saa alvorlig literair Forlegenhed, at hans Øine bleve stive og fremstaaende og hans Aandedræt rallende, ringede det paa Klokken, til stor Lettelse for Mrs. Boffin, der med Uro havde iagttaget disse Symptomer.

„Hvem i al Verden kan det være?" sagde Mrs. Boffin.

Mr. Boffin trak sit Veir dybt, lagde sin Pen fra sig og saae paa sine Optegnelser, som om han ikke var rigtigt vis paa at have den Fornøielse at kjende dem, og idet han efter nok en Granskning af deres Ansigter syntes at bestyrkes i det Indtryk, at han ikke havde denne Fornøielse, meldte den ramskoppede unge Mand:

„Mr. Rokesmith."

„O!" sagde Mr. Boffin. „O ja saa! Vor og Wilfer'nes fælleds Ven, kjære Kone. Ja. Bed ham komme ind."

Mr. Rokesmith fremstillede sig.

„Sæt Dem ned, Sir," sagde Mr. Boffin, efterat have vexlet Haandtryk med ham. „Mrs. Boffin kjender De allerede. Ja,

Sir, jeg er ikke rigtigt belavet paa at tale med Dem, da jeg, sandt at sige, har havt saa travlt med baade det Ene og det Andet, at jeg ikke har havt Tid til at overveie Deres Tilbud."

„Den Undskyldning gjælder os Begge, baade Mr. Boffin og mig," sagde den smilende Mrs. Boffin. „Men Gud, vi kunne jo nu tale derom, kunne vi ikke?"

Mr. Rokesmith bukkede, takkede hende og sagde, at det haabede han.

„Lad mig da see," tog Mr. Boffin atter til Orde med Haanden om Hagen. „Det var jo Secretair, De sagde, var det ikke?"

„Jeg sagde Secretair," indrømmede Mr. Rokesmith.

„Det overraskede mig noget den Gang," sagde Mr. Boffin, „og det overraskede mig og Mrs. Boffin meget, da vi bagefter talte derom, fordi vi, ærligt talt, altid havde troet, at en Secretair var et Stykke Bohave, for det meste af Mahogny og indvendigt beklædt med grønt Bai eller Skind og med en hel Mængde smaa Skuffer. Nu vil De sikkert ikke tage det ilde op, at jeg siger, at det kan De paa ingen Maade være."

Ganske vist ikke, svarede Mr. Rokesmith, men han havde brugt Ordet i Betydningen af Hovmester.

„Ja, hvad en Hovmester angaaer," bemærkede Mr. Boffin endnu stedse med Haanden om Hagen, „saa er der den Omstændighed derved, at Mrs. Boffin og jeg maaskee aldrig gjøre en Søreise. Da vi Begge ere daarlige Søfolk, kunde vi nok have Brug for en Hovmester, hvis det blev Tilfældet; men der er i Almindelighed altid een tilstede."

Mr. Rokesmith forklarede sig atter, idet han betegnede det Hverv, han ønskede at paatage sig, som en Forvalters, en Bestyrers, en Opsynsmands eller Forretningsførers.

„Hør nu en Gang," sagde Mr. Boffin i sin raske Tone. „Hvis jeg nu tog Dem i mit Brød, hvad kunde De saa udrette?"

„Jeg kunde holde nøiagtigt Regnskab over alle de Udgifter, De billigede, Mr. Boffin. Jeg kunde skrive Deres Breve efter Deres Anviisning. Jeg kunde besørge Deres Ærinder til de

Folk, De havde i Deres Tjeneste, eller med hvem De stod i Forbindelse. Jeg kunde," tilføiede han halvt smilende med et Blik paa Bordet, „ordne Deres Papirer —"

Mr. Boffin kløede sig bag sit blækkede Øre og saae paa sin Kone.

„— Og ordne dem saaledes, at de stedse laae færdige til Gjennemsyn med en Optegnelse udenpaa ethvert af dem om dets Indhold."

„Hør, veed De hvad," sagde Mr. Boffin, langsomt knugende sin egen klattede Optegnelse sammen i sin Haand, „hvis De strax vil give Dem i Lag med disse hersens Papirer og see, hvad De kan faae ud af dem, vil jeg bedre kunne vide, hvad jeg kan bruge Dem til."

Som sagt, saa gjort. Læggende Hat og Handsker fra sig, satte Mr. Rokesmith sig roligt ned ved Bordet, lagde de aabnede Papirer i en ordentlig Bunke, løb hvert enkelt af dem igjennem, lagde det sammen, skrev udenpaa det, lagde det i en anden Bunke og tog, da denne anden Bunke var fuldstændig og den første forsvunden, et Stykke Seilgarn op af sin Lomme og bandt den med paafaldende Behændighed sammen med en Sløife.

„Godt!" sagde Mr. Boffin. „Meget godt! Lad os nu høre, hvad de Allesammen ere om; vil De være saa god?"

John Rokesmith læste sine Optegnelser høit op. De angik Alle det nye Hus. Decorateurens Overslag, saa og saa Meget. Overslag over Bohavet, saa og saa Meget. Overslag over Bohavet til Folkeværelserne, saa og saa Meget. Karethmagerens Overslag, saa og saa Meget. Hesteprangerens Overslag, saa og saa Meget. Sadelmagerens Overslag, saa og saa Meget. Guldsmedens Overslag saa og saa Meget. I Alt, saa og saa Meget. Derpaa kom Brevvexlingen. Antagelse af Mr. Boffins Tilbud af den og den Dato og af det og det Indhold. Forkastelse af Mr. Boffins Tilbud af den og den Dato og det og det Indhold. Angaaende Mr. Boffins Forslag af den og den Dato og det og det Indhold. Altsammen kort og fyndigt.

„I Orden som et Uhrværk!" sagde Mr. Boffin, efterat

have krydset hver Udskrift af med sin Haand, ligesom En, der slaaer Takt. „Og hvad De gjør med Deres Blæk, kan jeg ikke begribe, for De er jo saa ren som et pillet Æg, efterat De har skrevet alt dette. Nu til et Brev. Lad os," sagde Mr. Boffin og gned sig af fornøielig, barnlig Beundring i Hænderne, „lad os nu gjøre et Forsøg med et Brev."

„Til hvem skal det være, Mr. Boffin?"

„Til hvemsomhelst. Til Dem selv."

Mr. Rokesmith gav sig roligt til at skrive, og læste derpaa høit:

„Mr. Boffin formelder Mr. John Rokesmith sin Compliment og tillader sig at meddele, at han har besluttet at prøve Mr. John Rokesmith i den Egenskab, han ønsker at udfylde. Mr. Boffin tager Mr. John Rokesmith paa hans Ord ved at udsætte Afgjørelsen af Spørgsmaalet om Størrelsen af hans Løn paa ubestemt Tid. Det betragtes som en Selvfølge, at Mr. Boffin ikke paa nogen Maade er bunden i denne Henseende. Mr. Boffin skal endnu kun tilføie, at han stoler paa Mr. John Rokesmiths Forsikkring om, at han vil vise sig tro og nyttig. Mr. John Rokesmith vil behage at tiltræde sin Tjeneste strax."

„Naa, Noddy," udbrød Mrs. Boffin, klappende i Hænderne, „det kan man kalde et godt Brev!"

Mr. Boffin var ikke mindre glad, ja, betragtede i sit stille Sind saavel Affattelsen selv, som det Paafund, der havde foranlediget den, som mærkværdige Beviser paa menneskelig Klogt.

„Og jeg kan sige Dig, kjære Mand," sagde Mrs. Boffin, „at hvis Du ikke nu strax kommer til Enighed med Mr. Rokesmith, men vedbliver at gaae og bryde Dig med Ting, som aldrig have været bestemte eller gjorte for Dig, faaer Du Apoplexi — foruden at Du sætter Rustpletter paa Dit Linned — og knuser mit Hjerte."

Mr. Boffin omfavnede sin Ægtehalvdel for disse Visdommens Ord, hvorpaa han lykønskede John Rokesmith til hans glimrende Fuldkommenheder og gav ham sin Haand til Pant paa deres nye Forhold. Det Samme gjorde Mrs. Boffin.

„Nu," sagde Mr. Boffin, der i sin Oprigtighed erkjendte, at det ikke passede sig for ham at have en Gentleman fem Minuter i sin Tjeneste, uden at vise ham en vis Tillid, „maa De indvies lidt mere i vore Sager, Rokesmith. Da jeg gjorde Deres Bekjendtskab, eller rettere sagt, da De gjorde mit, sagde jeg Dem, at Mrs. Boffins Tilbøieligheder gik i Retning af Moden, men at jeg ikke vidste, hvor moderne vi vilde blive eller ikke. Naa, Mrs. Boffin gik af med Seiren, og vi blive paa Moden med Hud og Haar."

„Det formodede jeg nok, Sir," svarede John Rokesmith, „da jeg saae, efter hvilken Maalestok Deres Husvæsen skal føres."

„Ja," sagde Mr. Boffin, „det skal være flot. Tingen er, at min boglærde Mand talte til mig om et Hus, hvortil han paa en Maade hører — der er ham af Vigtighed —"

„Som Eiendom?" spurgte John Rokesmith.

„Nei, just ikke det," svarede Mr. Boffin; „det er et Slags Familiebaand."

„Forbindelse?" yttrede Secretairen.

„Ja maaskee," sagde Mr. Boffin. „Men hvorom Alting er, saa fortalte han mig, at der var slaaet et Brædt op paa Huset med den Indskrift: „Denne udmærket demokratiske Eiendom er at faae til Leie eller til Kjøbs." Jeg og Mrs. Boffin gik hen og saae paa det, og da vi fandt, at Huset uimodsigeligt var udmærket aristokratisk (skjøndt en Smule høit og kjedeligt, hvilket maskee dog netop hører til), saa kjøbte vi det. Min boglærde Mand var saa venskabelig at traktere os med et fortryllende Stykke af et Digterværk i den Anledning, hvori han ønskede Mrs. Boffin til Lykke med at komme i Besiddelse af — hvorledes lød det nu, min Ven?"

Mrs. Boffin svarede:

„Det glade, det glade, det festlige Sted,
De Sale, de Sale med blændende Lys."

„Saaledes var det! Og det blev endnu pænere ved, at der virkeligt var to Sale i Huset, een til Gaden og een til Gaarden,

foruden Forsalen. Han trakterede os ligeledes med et meget smukt Stykke Digterværk om, hvor langt han vilde gaae af sin Vei for at opmuntre Mrs. Boffin, hvis hun nogensinde maatte blive forstemt der i Huset. Mrs. Boffin har en vidunderlig Hukommelse. Vil Du sige det for os, min Ven?"

Mrs. Boffin føiede ham ved at foredrage de Vers, hvori hint tjenstvillige Tilbud var blevet gjort, nøiagtigt som hun havde hørt dem.

„Jeg vil Dem beskrive den Piges Graad, Mrs. Boffin,
Den Gang hendes Elsker var død, Madame,
Saa at hendes Pude blev ganske vaad, Mrs. Boffin,
Mens hun laa i Søvnen saa sød, Madame,
Jeg vil Dem beskrive (hvis Mr. Boffin tillader), hvor Hesten sprang
Og holdt sin Herre for Nar;
Og skulde Dem Sorrig (hvilket jeg haaber Mr. Boffin vil undskylde) forvolde min Sang,
Vil jeg anslaae den lette Guitar."

„Bogstaveligt rigtigt!" sagde Mr. Boffin. „Og jeg skulde mene, at Digterværket tager os begge To med paa en meget smuk Maade."

Da Digtet aabenbart gjorde et forbausende Indtryk paa Secretairen, bestyrkedes Mr. Boffin i sine høie Tanker om det og blev meget fornøiet.

„Seer De vel, Rokesmith," vedblev han, „en boglærd Mand, og det med et Træben, kan let blive skinsyg. Jeg vil derfor gjøre mig Umage for at finde paa Midler til ikke at vække Weggs Skinsyge og til at lade Dem blive i Deres Fag og ham i hans."

„Gud!" udbrød Mrs. Boffin. „Jeg siger nu altid, at der er Plads nok her i Verden til os Alle."

„Det er der ogsaa, min Ven," sagde Mr. Boffin, „naar vi ikke ere boglærde; men ere vi det, er der ikke Plads nok. Og jeg bør huske paa, at jeg antog Wegg paa en Tid, da jeg ikke tænkte paa at blive paa Moden eller forlade Lysthuset. At

lade ham føle sig paa nogen Maade tilsidesat nu, vilde være at gjøre sig skyldig i en Lavhed og bære sig ad, som om Salene med det blændende Lys havde gjort En fortumlet i Hovedet, hvilket Herren forbyde! Hvad siger De, Rokesmith, om at boe i Huset?"

„I dette Hus?"

„Nei, nei. Jeg har andre Planer med dette Hus. I det nye Hus."

„Det overlader jeg til Dem, Mr. Boffin, og stiller mig ganske til Deres Raadighed. De veed, hvor jeg boer for Tiden."

„Godt," sagde Mr. Boffin, efterat have betænkt sig lidt, „bliv da for det Første, hvor De er, saa kunne vi siden tage vor Beslutning. Vil De strax begynde at føre Tilsyn med hvad der gaaer for sig i det nye Hus?"

„Med Fornøielse. Jeg skal begynde endnu i Dag. Vil De have den Godhed at opgive mig Adressen?"

Mr. Boffin sagde ham den, og Mr. Rokesmith skrev den op i sin Lommebog. Medens han var saaledes sysselsat, benyttede Mrs. Boffin Leiligheden til at tage hans Ansigt nærmere i Øiesyn, end hun hidtil havde kunnet, og det gjorde et fordelagtigt Indtryk paa hende; thi hun hvidskede nikkende til Mr. Boffin: „Jeg synes godt om ham."

„Jeg skal strax sørge for, at Alting kommer i Gang, Mr. Boffin."

„Tak. Men da De nu er her, kunde De saa ikke have Lyst til at see Dem om i Lysthuset?"

„Jo, det kunde jeg have stor Lyst til. Jeg har hørt saa Meget fortælle om det."

En skummel Bolig var Lysthuset, med smudsige Kjendetegn paa, at det under dets langvarige Tilværelse som Harmoni Fængslet var blevet holdt vedlige af en karrig Haand; thi der var ingen Maling, ingen Tapeter paa Væggene, intet Bohave, ingen Spor af menneskeligt Liv. Hvad der bygges af Mennesker til Afbenyttelse for Mennesker, maa, ligesom Naturens Skabninger, opfylde Hensigten med sin Tilværelse, hvis det ikke snart skal gaae under.

Dette gamle Hus havde lidt mere ved ikke at være blevet brugt, end det vilde have lidt ved at være blevet brugt i tyve Aar.

Huse, som ikke ere tilstrækkeligt gjennemtrængte af Liv, der ligesom nærer dem, angribes af en vis Magerhed, der var meget iøinefaldende her. Trappegangen, Rækværket og Trinene havde et udtæret Præg — et Udtryk af at være blottede til Benet — hvilket Panelerne og Dør- og Vindueskarmene ligeledes bare. Det ubetydelige Løsøre delte det, og havde der ikke været saa rent, som der var, vilde Støvet, hvori Alt var i Begreb med at opløse sig, have ligget tykt paa Gulvene, der baade i Farve og Aarer vare slidte, ligesom gamle Ansigter, der have været meget alene.

Sovekammeret, hvor den gridske gamle Mand havde mistet sit Hold paa Livet, var endnu i samme Stand, hvori han havde forladt det. Der stod den gamle bistre Himmelseng uden Omhæng og med en fængselsagtig Overdel af Jern og Pigge, og der laa det gamle Kludetæppe. Der stod det gamle, tæt tillukkede Chatol, der forøven veg tilbage ligesom en ond og hemmelighedsfuld Pande; der stod det klodsede gamle Bord med dets dreiede Ben udenfor Sengen, og ovenpaa det stod den Kasse, hvori Testamentet havde ligget. Nogle faa gamle Lænestole med Kludebetræk, under hvilke det kostbarere Tøi, som skulde bevares, havde mistet Farven, uden at have glædet noget Øie, stode langs med Væggene; og alle disse Ting havde en haard Familielighed.

„Værelset blev holdt i denne Stand, Rokesmith," sagde Mr. Boffin, „til Sønnens Tilbagekomst, kort sagt, Alt her i Huset blev holdt i den samme Stand, hvori vi modtoge det, for at han kunde see og billige det. Endog nu er intet Andet blevet forandret, end vort eget Værelse nede, som De nyligt har forladt. Da Sønnen sidste Gang i sit Liv kom hjem og sidste Gang i sit Liv saae sin Fader, var det sandsynligviis i dette Værelse, at de mødtes."

Medens Secretairen saae sig helt om i det, standsede hans Øine ved en Sidedør i et Hjørne.

„Nok en Trappe," sagde Mr. Boffin, aabnende Døren, „som fører ned i Gaarden. Vi ville gaae denne Vei ned, da De

maaskee har Lyst til at see Gaarden, og det er lige paa vor Vei. Da Sønnen var et lille Barn, gik han for det meste op ad denne Trappe, naar han skulde ind til sin Fader. Han var meget bange for sin Fader. Jeg har mange Gange seet ham sidde ganske angest her paa denne Trappe, stakkels Barn. Jeg og Mrs. Boffin have tidt og ofte trøstet ham, naar han sad her paa Trappen med sin lille Bog."

„Ja, og hans stakkels Søster med," sagde Mrs. Boffin. „Og her er det solbare Sted paa den hvide Væg, hvor de en Dag maalte hinanden. Deres egne smaa Hænder skreve deres Navne her, rigtignok kun med Blyant; men Navnene staae der endnu, og de stakkels kjære Børn ere borte for stedse."

„Vi maa passe godt paa Navnene, gamle Kjerling," sagde Mr. Boffin, „vi maa passe godt paa Navnene. De maa ikke viskes ud i vor Tid, og heller ikke siden, hvis vi kunne forhindre det. De stakkels smaa Børn!"

„Ja de stakkels smaa Børn!" sagde Mrs. Boffin.

De havde aabnet Døren nedenfor Trappen, som gik ud til Gaarden, og stode nu i Solskinnet og saae paa de to usikkre Barnehænders Kragetæer to eller tre Trin oppe ad Trappen. I dette simple Minde om tilintetgjort Barndom og i Mrs. Boffins Ømhed var der Noget, som rørte Secretairen.

Mr. Boffin viste derpaa sin nye Forretningsfører Affaldsdyngerne og sin egen særlige Affaldsdynge, der ifølge Testamentet var tilfalden ham som hans Legat, førend han havde arvet det hele Bo.

„Den vilde have været nok for os," sagde Mr. Boffin, „hvis det havde behaget Gud at skaane det sidste af hine to unge Liv. Vi havde ikke Brug for Resten."

Skattene i Gaarden og udenfor Huset, saavel som den afsondrede Bygning, som Mr. Boffin fremhævede som sin og sin Kones Bolig i deres Tjenestetids mange Aar, betragtede Secretairen med Deltagelse, og først da Mr. Boffin to Gange havde viist ham ethvert af Lysthusets Vidundere, huskede han paa, at han havde Forretninger at varetage andetsteds.

„Har De ingen Befalinger at give mig med Hensyn til dette Sted, Mr. Boffin?"

„Nei slet ingen, Rokesmith."

„Tør jeg, uden at være næsviis, spørge, om De har i Sinde at sælge det?"

„Paa ingen Maade. Jeg og Mrs. Boffin agte at lade det staae, som det staaer, til Erindring om vor gamle Herre, vor gamle Herres Børn og vor gamle Condition."

Secretairens Øine skottede saa betydningsfuldt til Dyngerne, at Mr. Boffin, ligesom til Svar paa en Bemærkning, sagde:

„Ja, ja, det er en anden Sag. Dem sælger jeg maaskee, hvorvel det vilde gjøre mig ondt at see Nabolaget være dem berøvet. Det vil blive saa fladt og dødt uden Dyngerne; men dog siger jeg ikke, at jeg bestandigt vil lade dem blive liggende der for Landskabets Skjønheds Skyld. Det haster ikke; det er Alt, hvad jeg har at sige for Øieblikket. Jeg forstaaer mig ikke paa ret Meget, Rokesmith, men paa Dagrenovation forstaaer jeg mig ganske godt. Jeg kan vurdere Dyngerne til Hvid og Skilling og veed, hvorledes de bedst kunne afhændes, men ogsaa at de ingen Skade tage af at blive liggende, hvor de ligge. De seer jo nok herind i Morgen?"

„Hver Dag, og jo før jeg kan skaffe Dem Deres nye Hus færdigt, desto kjærere er det Dem vel, Sir?"

„Aa, det er ikke fordi det har saadan en frygtelig Hast dermed," sagde Mr. Boffin, „men naar man betaler Folk for at rappe sig, er det dog ligesaa godt at vide, at de virkeligt rappe sig. Er det ikke ogsaa Deres Mening?"

„Jo ganske," svarede Secretairen og gik.

„Kan jeg nu," sagde Mr. Boffin ved sig selv, idet han begyndte paa sin regelmæssige Række Vendinger i Gaarden, „blive enig med Wegg, ville mine Sager gaae glat."

Den lavt Underfundige havde naturligviis faaet Herredømmet over den ophøiet Enfoldige; den Lumpne naturligviis faaet Overhaand over den Ædelmodige. Hvor længe saadanne Erobringer vare, er en anden Sag; men at de blive gjorte, viser hver

Dags Erfaring, som ikke engang Podsnapperiet selv kan svinge bort. Den ærlige, ligefremme Boffin var bleven saa hildet i den snedige Weggs Garn, at han fik en uhyggelig Anelse om, at han var et saare lumsk Menneske, fordi han havde i Sinde at gjøre Mere for Wegg, ja det forekom ham (saa listig var Wegg) at være et sort Anslag af ham at ville forsøge paa at bringe netop det istand, som Wegg ønskede paa at faae ham til at bringe istand. Og medens han saaledes den Formiddag i Tankerne vendte det venligste af alle venlige Ansigter mod Wegg, var han ikke ubetinget vis paa, at han jo fortjente at blive beskyldt for at vende Ryggen til ham.

Af disse Grunde tilbragte Mr. Boffin kun bekymrede Timer, indtil Aftenen kom og med den Mr. Wegg, der i al Mageligbed humpede hen til det romerske Rige. Omtrent ved denne Tid havde Mr. Boffin fattet en levende Deltagelse for en stor Feltherre, der af ham var kjendt som Bully Sawyers, men maaskee er navnkundigere og lettere at gjenkjende for den classiske Videnskabsmand under det mindre britanniske Navn Belisarius. Endog denne Feltherres Løbebane tabte i Tiltrækningskraft for Mr. Boffin, førend han havde lettet sin Samvittighed med Hensyn til Wegg, og da derfor denne boglærde Gentleman, efter, som sædvanligt, at have spist og drukket, til han glødede som Ild, slog sin Bog op med den sædvanlige qvækkende Indledning: „Og nu, Mr. Boffin, Sir, ville vi aftage og falde," standsede Mr. Boffin ham.

„Husker De ikke nok, Wegg, da jeg første Gang sagde Dem, at jeg ønskede at gjøre Dem et Tilbud?"

„Lad mig tage min Tænkehue paa, Sir," svarede denne Gentleman, vendende den opslaaede Bog om med Bladene ned ad. „Da De første Gang sagde mig, at De ønskede at gjøre mig et Tilbud. Lad mig tænke mig om." (Som om dette i mindste Maade behøvedes.) „Jo vel husker jeg det, Mr. Boffin. Det var omme paa mit Hjørne. Der var det saamænd! De havde først spurgt mig, om jeg kunde lide Deres Navn, og Oprigtigheden havde aftvunget mig et benegtende Svar. Jeg tænkte den Gang kun lidt paa, hvor fortrolig jeg skulde blive med dette Navn!"

„Jeg haaber, at De skal blive endnu fortroligere med det, Wegg."

„Gjør De, Mr. Boffin? Jeg er Dem virkeligt meget forbunden. Behager De, at vi skulle aftage og falde?" spurgte han, ladende, som om han vilde tage Bogen.

„Ikke lige paa Stedet. Jeg har først et andet Tilbud at gjøre Dem."

Mr. Wegg, der i flere Aftener ikke havde havt Andet i sine Tanker, tog med et Udtryk af mild Overraskelse sine Briller af.

„Og jeg haaber, at De vil synes om det, Wegg."

„Tak, Sir," svarede det ordknappe Individ, „det vil jeg i ethvert Tilfælde ogsaa haabe." (Dette sagdes med en vis philosophisk Længsel.)

„Hvad mener De," sagde Mr. Boffin, „om slet ikke at holde Udsalg, Wegg?"

„Jeg mener," svarede Wegg, „at jeg gad see den Gentleman, der var villig til at sætte mig istand dertil!"

„Her er han," sagde Mr. Boffin.

Mr. Wegg var i Begreb med at sige: Min Velgjører og havde allerede sagt: Min Vel— da der foregik en høitravende Forandring med ham.

„Nei, Mr. Boffin, ikke De, Sir. Enhver Anden, end De. Frygt ikke for, Mr. Boffin, at jeg skal besmitte de Euemærker, Deres Guld har kjøbt, med mine beskedne Sysler. Jeg veed helt vel, at det ikke vilde passe sig, at jeg drev min lille Handel udenfor Deres Hus. Jeg har allerede tænkt derpaa og taget mine Forholdsregler. De behøver ikke at kjøbe mig bort, Sir. Vilde Stepney Fields være for nær ved? Hvis det ikke er langt nok borte, kan jeg gaae længere bort. Med Ordene i Digterens Sang, som jeg ikke ganske erindrer:

Stødt ud i Verden for at vanke saa vide,
Berøvet Forældre, berøvet min Seng,
En Fremmed for Alting undtagen for Ovide,
See lille Edmund, den fattige Dreng.

„Og see ligeledes," sagde Mr. Wegg afhjælpende Manglen af den sidste Linies umiddelbare Anvendelighed, „see ligeledes mig under de samme Vilkaar."

„Naa, Wegg, Wegg, Wegg," sagde den fortræffelige Boffin, „De er altfor pirrelig."

„Det veed jeg, at jeg er, Sir," svarede Wegg med halsstarrigt Høisind. „Jeg kjender mine Feil. Jeg har altid lige fra Barn af været for pirrelig."

„Men hør," vedblev den forgyldte Skarnager, „hør mig ud, Wegg. De har sat Dem i Hovedet, at jeg har i Sinde at afærdige Dem med en Pension."

„Rigtigt, Sir," svarede Wegg, endnu stedse med halsstarrigt Høisind. „Jeg kjender mine Feil. Langt være det fra mig at negte dem. Jeg *har* sat mig det i Hovedet."

„Men jeg har det *ikke* i Sinde."

Denne Forsikkring syntes egentligt ikke at være saa beroligende for Mr. Wegg, som Mr. Boffin havde troet den at være; ja, man vilde kunne have bemærket en meget tydelig Forlængelse af hans Ansigt, da han svarede:

„Har De virkeligt ikke, Sir?"

„Nei," vedblev Mr. Boffin, „da det, saaledes som jeg opfatter det, vilde tilkjendegive, at De Ingenting skulde bestille for at fortjene Deres Brød. Men det skal De, det skal De."

„Det, Sir," svarede Mr. Wegg, kjekt mandende sig op, „er et ganske andet Par Sko. Nu er min Uafhængighed som Menneske kommen til Kræfter igjen. Nu jeg ei længer

Begræder den Time,
Da til Boffinses Lysthus
Herren i Dalen med Tilbud kom.
Ei skjuler Maanen længer sit Lys
Paa Himlen i Aften
Og græder bag Skyer over noget Individ i nærværende
Selskabs Skam.

„Behag at blive ved, Mr. Boffin."

„Jeg takker Dem, Wegg, baade for Deres Tillid til mig, og fordi De saa tidt kommer med Digterværker, for begge Dele er meget venskabeligt af Dem. Nu vel da; min Tanke er, at De opgiver Deres Udsalg, og at jeg lader Dem flytte ind her i Lysthuset for at passe paa det for os. Det er et behageligt Sted, og et Menneske med Brændsel, Lys og et Pund om Ugen kan gaae i Klover her."

„Hm! Vilde det af dette Menneske, Sir, — vi ville for Tydeligheds Skyld sige dette Menneske" — her gjorde Mr. Wegg sig smilende Umage for at vise sig rigtigt klar — „vilde det af dette Menneske, Sir, blive forlangt, at han skulde lægge nogen anden Egenskab til, eller vilde nogen anden Egenskab blive godtgjort extra? Lader os nu (for Tydeligheds Skyld) forudsætte, at dette Menneske var antaget som Forelæser, for Exempel (for Tydeligheds Skyld) om Aftenen. Vilde dette Menneskes Betaling som Forelæser om Aftenen blive lagt til det andet Beløb, som vi, for at bruge Deres Udtryk, ville kalde Klover, eller vilde det gaae op i dette Beløb eller Klover?"

„Aa," sagde Mr. Boffin, „det vilde sagtens blive lagt til."

„Det vilde det sagtens, Sir. De har Ret, Sir. Ganske mine egne Anskuelser, Mr. Boffin." Her reiste Wegg sig og slagrede, vuggende sig paa sit Træben, med udstrakt Haand over sit Bytte. „Betragt det som afgjort, Mr. Boffin. Siig ikke Mere, Sir, ikke et Ord mere. Min Boutik og jeg ere skilte for stedse. Visesamlingen vil for Fremtiden blive forbeholdt til private Studeringer i det Øiemed at gjøre Digtekonsten skatskyldig" — Wegg var saa stolt af at have fundet paa dette Ord, at han sagde det igjen med et stort Begyndelsesbogstav — „Skatskyldig til Venskab. Sørg ikke, Mr. Boffin, over den Smerte, det volder mig at skilles fra mit Lager og min Boutik. En lignende Sindsbevægelse undergik min egen Fader, da han paa Grund af sine Fortjenester forfremmedes fra sin Bestilling som Færgemand til et Embede under Regjeringen. Hans Dobenavn var Thomas. Hans Ord (jeg var da kun et lille Barn, men de gjorde et saa dybt Indtryk paa mig, at jeg indprægede dem i min Hukommelse) vare den Gang:

Saa Farvel min slinke Jolle,
Aarer, Trøie, Skildt, Farvel!
Aldrig mer ved Chelseas Strande
Skal Din Thomas roe et Tørn!

Min Fader forvandt det, Mr. Boffin, og det Samme skal jeg."

Medens Wegg holdt dette Afskedsforedrag, narrede han uophørligt Mr. Boffin for sin Haand ved at svinge den i Luften; men nu slyngede han den hen mod sin Velynder, der greb den og følte sit Sind lettet for en stor Byrde, idet han bemærkede, at da de havde faaet deres fælleds Anliggender ordnede paa en saa tilfredsstillende Maade, vilde han nu med Fornøielse høre noget Mere om Bully Sawyers's, der Natten over havde befundet sig i en høist ufordelagtig Stilling, og for hvis forestaaende Felttog mod Perserne Veiret ingenlunde havde været gunstigt hele Dagen.

Mr. Wegg satte derfor igjen sine Briller paa; men Sawyers skulde ikke komme til at være med af Partiet den Aften; thi førend Wegg havde fundet hen til sin Plads, hørtes Mrs. Boffin træde saa ualmindeligt tungt og hurtigt ude paa Trappen, at Mr. Boffin i Forventning om en helt ualmindelig Tildragelse vilde være sprungen op ved denne Lyd, selv om hun ikke i en bevæget Tone havde kaldt paa ham.

Mr. Boffin skyndte sig ud og fandt hende paa den mørke Trappe, snappende efter Veiret og med et tændt Lys i Haanden.

„Hvad er der paa Færde, min Ven?"

„Det veed jeg ikke, det veed jeg ikke; men gjør mig den Tjeneste at gaae ovenpaa."

Høist overrasket, gik Mr. Boffin ovenpaa og fulgte Mrs. Boffin ind i deres eget Værelse, nok et stort Værelse i samme Stokværk som det, hvori den forrige Eier var død. Mr. Boffin saae sig helt om, men bemærkede intet mere Usædvanligt, end adskillige Stykker sammenlagt Linned paa en stor Kiste, som Mrs. Boffin havde ordnet.

„Hvad er det, min Ven? Men Du er jo bange! Du bange?"

„Jeg er rigtignok ikke af det Slags," sagde Mrs. Boffin, idet hun satte sig paa en Stol for at fatte sig og tog sin Mands Arm; „men det er høist besynderligt!"

„Hvad er det, min Ven?"

„Noddy, den gamle Mands og de to Børns Ansigter ere overalt i Huset i Aften."

„Hvad siger Du, min Ven?" udbrød Mr. Boffin, men ikke uden at en vis ubehagelig Fornemmelse gled ned ad hans Ryg.

„Jeg veed, at det maa klinge latterligt; men dog er det saaledes."

„Hvor troer Du, at Du saae dem?"

„Jeg troer ikke, at jeg saae dem nogetsteds; jeg mærkede dem."

„Rorte ved dem?"

„Nei, mærkede dem i Luften. Medens jeg ordnede disse Ting der paa Kisten og tænkte hverken paa den gamle Mand eller paa Børnene, men sang ved mig selv, mærkede jeg pludseligt, at et Ansigt voxede frem i Mørket."

„Hvilket Ansigt?" spurgte hendes Mand og saae sig om.

„Et Øieblik var det den gamle Mands Ansigt, og saa blev det yngre. Et Øieblik var det begge Børnenes, og saa blev det ældre. Et Øieblik var det et fremmed Ansigt, og saa blev det til alle tre Ansigter."

„Og saa blev det borte?"

„Ja, og saa blev det borte."

„Hvor var Du da, gamle Kjerling?"

„Her, ved Kisten. Naa, jeg overvandt det og blev ved at lægge Tøiet i Orden og at synge ved mig selv. „Gud," sagde jeg, „jeg vil tænke paa noget Andet, paa noget Fornøieligt, og slaae det af Tankerne." Dermed begyndte jeg at tænke paa det nye Hus og Miss Bella Wilfer og tænkte i den største Fart med det Lagen der i min Haand, indtil Ansigterne pludseligt syntes at være skjulte mellem Folderne af det, og jeg lod det falde."

Da det endnu laa paa Gulvet, hvor det var faldet, tog Mr. Boffin det op og lagde det paa Kisten.

„Og saa løb Du ned?"

„Nei, jeg tænkte, at jeg vilde prøve et andet Værelse og ryste det af mig, og sagde til mig selv: „Jeg vil gaae langsomt tre Gange frem og tilbage i den gamle Mands Værelse, fra den ene Ende til den anden, saa overvinder jeg det nok." Jeg gik derind med Lyset i Haanden, men i samme Øieblik, jeg kom hen til Sengen, myldrede de i Luften."

„Gjorde Ansigterne?"

„Ja, og jeg mærkede endog, at de vare i Mørket bagved Sidedøren og paa den lille Trappe, hvorfra de svævede ud i Gaarden. Saa kaldte jeg paa Dig."

Fuld af Forbauselse saae Mr. Boffin paa Mrs. Boffin, og fuld af sin egen forvirrede Mangel paa Evne til at blive klog derpaa, saae Mrs. Boffin paa Mr. Boffin.

„Jeg troer, min Ven," sagde den forgyldte Skarnager, „at jeg strax vil lade Wegg gaae for i Aften, da han skal boe i Lysthuset, og han eller en Anden, hvis han hørte dette, og det kom ud blandt Folk, kunde sætte sig i Hovedet, at det spøgte her i Huset, hvorvel vi jo vide bedre Besked, ikke sandt?"

„Jeg har aldrig før mærket noget dertil her i Huset," sagde Mrs. Boffin, „skjøndt jeg er gaaet omkring her paa enhver Tid af Natten. Jeg har været her i Huset, da Døden var herinde, og jeg har været her i Huset, da Mord var en ny Del af dets Eventyr, og dog aldrig været bange i det før."

„Og vil heller ikke blive det igjen, min Ven," sagde Mr. Boffin. Du kan være vis paa, at det kommer af at tænke saa meget og blive saa længe paa hint mørke Sted."

„Ja; men hvorfor er det ikke kommet før?" spurgte Mrs. Boffin.

Denne Vexel paa Mr. Boffins Philosophi kunde kun dækkes af bemeldte Gentleman med den Bemærkning, at enhver Ting, der overhovedet er til, maa have en Begyndelse, hvorpaa han, tagende sin Kone under Armen, for at hun ikke igjen skulde blive urolig, hvis hun overlodes til sig selv, gik ned for at løslade Wegg, der, da han var bleven noget søvnig efter sit rigelige

Maaltid og af Naturen var lad, var velfornøiet med at humpe væk, uden at have gjort, hvad han var kommen og blev betalt for at gjøre.

Mr. Boffin satte derefter sin Hat paa, og Mrs. Boffin svøbte sig ind i sit Shawl, og efter endvidere at have forsynet sig med et Knippe Nøgler og en tændt Lygte, gik Parret det sørgelige Hus — sørgeligt overalt, undtagen i deres egne to Værelser — helt igjennem fra Kjelder til Loft, og da de ikke vare rigtigt visse paa, at Mrs. Boffins Forestillinger vare blevne synderligt fordrevne derved, forfulgte de dem ud i Gaarden og Udhusene og ind under Dyngerne. Og da de havde undersøgt Alt og sat Lygten nedenfor en af Dyngerne, travede de nok saa veltilmode frem og tilbage, paa det at de mørke Spindelvæv i Mrs. Boffins Hjerne kunde blive blæste bort.

„Saa, min Ven," sagde Mr. Boffin, da de vare komne ind igjen for at spise Aftensmad. „Det var netop det, Du trængte til. Nu har Du jo ganske forvundet det, ikke sandt?"

„Jo, kjære Mand," sagde Mrs. Boffin, læggende sit Shawl fra sig. „Nu er jeg ikke længer nervøs eller en Smule urolig mere. Jeg kunde gaae omkring i Huset ligesom før, men —"

„Naa?" sagde Mr. Boffin.

„Men jeg behøver kun at lukke mine Øine —"

„Og hvad saa?"

„Jh, saa," sagde Mrs. Boffin, talende med lukkede Øine og strygende sig tankefuldt med sin venstre Haand hen over sin Pande, „saa ere de der igjen! Den gamle Mands Ansigt, og det bliver yngre. De to Børns Ansigter, og de blive ældre. Et Ansigt, som jeg ikke kjender, og saa alle Ansigterne!"

Da hun atter aabnede sine Øine og saae sin Mands Ansigt ovre paa den anden Side af Bordet, bøiede hun sig forover for at give det et Klap paa Kinden, og satte sig til at spise med den Forsikkring, at det var det bedste Ansigt i Verden.

Sextende Kapitel.

Pleieborn og Paamindelser.

Secretairen tøvede intet Øieblik med at sætte sig i Arbeide, og hans Orden og Paapasselighed afprægede sig snart i den forgyldte Skarnagers Anliggender. Hans Iver for at fatte Længden, Breden og Dybden af ethvert Stykke Arbeide, som hans Principal forelagde ham, var ligesaa udmærket, som hans Hurtighed med at faae det fra Haanden. Han lod sig ikke noie med Oplysninger og Forklaringer paa anden Haand, men satte sig fuldstændigt ind i Alt, hvad der betroedes ham.

Een Side af Secretairens Adfærd, der laa til Grund for alt det Øvrige, kunde være bleven misforstaaet af en Mand med større Menneskekundskab, end den forgyldte Skarnager. Secretairen var saa langt fra at være nysgjerrig eller paatrængende, som nogen Secretair kunde være, men kun fuldstændig Indsigt i Sagerne i deres Helhed kunde stille ham tilfreds, og af det Kjendskab han lagde for Dagen, fremgik det snart, at han maatte have henvendt sig i det Contoir, hvor det Harmonske Testamente var blevet protocolleret, og maatte have læst det. Naar Mr. Boffin vilde til at overveie, om han skulde raadføre sig med ham om dette eller hint Emne, kom han ham i Forkjøbet ved at vise, at han allerede kjendte og forstod det, og gjorde dette, uden at lægge Skjul paa, at han holdt sig overbeviist om, at det hørte til hans Hverv, at han i enhver tænkelig Henseende havde forberedt sig til at røgte det saa fuldkomment som muligt.

Dette kunde — vi gjentage det — have vakt en Smule ubestemt Mistro hos en Mand, der havde været mere verdensklog, end den forgyldte Skarnager. Paa den anden Side var Secretairen forstandig, beskeden og ordknap, skjøndt ligesaa ivrig, som om Sagerne havde været hans egne. Han yttrede ingen Lyst til Indflydelse eller Herredømme over Penge, men foretrak aabenbart at overlade begge Dele til Mr. Boffin. Hvis han i sin indskrænkede Kreds stræbte efter Magt, var det Kundskabens Magt, den Magt,

der hidrørte fra en fuldstændig Opfattelse af hvad han havde at varetage.

Ligesom der hvilede en navnløs Sky over Secretairens Ansigt, saaledes var der ogsaa udbredt en ubestemmelig Skygge over hans Væsen. Ikke fordi han var forlegen som den første Aften hos Familien Wilfer; han var tværtimod nu i Almindelighed fuldkomment utvungen, og dog var hint Noget tilbage. Ikke fordi hans Væsen var keitet som den Gang; thi det var tværtimod nu meget klædeligt, idet det var beskedent, dannet og let, og dog forlod hint Noget det aldrig. Det er blevet skrevet om Mennesker, som have udstaaet et grusomt Fangenskab, været underkastede en frygtelig Tvang, eller af Nødværge have dræbt et værgeløst Medmenneske, at Udtrykket heraf først ved deres Død er forsvundet fra deres Ansigter. Var der noget saadant Udtryk her?

Han indrettede sig et midlertidigt Contoir i det nye Hus, og Alt gik godt fra Haanden for ham, med en eneste besynderlig Undtagelse, den, at det aabenbart var ham imod at tale med Mr. Boffins Sagfører. To eller tre Gange, da han havde havt en eller anden ubetydelig Anledning dertil, havde han overladt dette Hverv til Mr. Boffin, og hans Undvigen deraf blev snart saa paafaldende tydelig, at Mr. Boffin talte til ham om denne hans Ulyst.

„Det har sin Rigtighed," indrømmede Secretairen; „jeg vil helst være fri derfor."

Havde han noget Personligt mod Mr. Lightwood?

„Jeg kjender ham ikke."

Havde han havt Bryderi af Processer?

„Ikke mere, end Andre," var hans korte Svar.

Havde han Fordomme mod Sagførerstanden overhovedet?

„Nei, men saa længe jeg er i Deres Brød, Sir, vil jeg helst see mig fritagen for at være Bud mellem Sagføreren og Clienten. Forlanger De det, Mr. Boffin, skal jeg naturligviis gjøre det; men jeg vilde anseе det for en stor Godhed, hvis De ikke vilde forlange det uden paatrængende Nødvendighed."

Nu kunde der ikke siges at være nogen paatrængende Nød-

vendighed tilstede, da Lightwood ikke havde med andre Sager at gjøre, end de, der enten endnu stode tilbage med Hensyn til den uopdagede Forbryder, eller hidrørte fra Kjøbet af Huset. Mange andre Sager, som ellers kunde være vandrede hen til ham, standsede nu hos Secretairen, under hvis Bestyrelse de bleve langt hurtigere og mere tilfredsstillende afgjorte, end de vilde være blevne det, hvis de vare komne indenfor den unge Blights Omraade. Dette indsaae den forgyldte Skarnager meget godt. Endog den nærmest foreliggende Sag var for ubetydelig til at kræve Secretairens personlige Tilstedekomst, eftersom den kun dreiede sig om Følgende. Da Hexams Død havde gjort Sveden i den ærlige Mands Ansigt ufrugtbar, havde den ærlige Mand undvigende negtet at væde sit Ansigt for Ingenting ved den svære Anstrengelse, der i lovkyndige Kredse betegnes med at sværge sig igjennem en Brandmur, og følgeligt var dette nye Lys gaaet spruttende ud. Men Udluftningen af de gamle Omstændigheder havde foranlediget en eller anden Paagjældende til den Yttring, at det, førend de igjen — og nu sandsynligviis for stedse — lagdes hen paa deres mørke Hylde, kunde være nyttigt at bevæge eller tvinge hin Mr. Julius Handford til atter at træde frem og lade sig tage i Forhør; og da ethvert Spor af Mr. Julius Handford var gaaet tabt, havde Lightwood nu anmodet sin Client om Bemyndigelse til at søge efter ham ved offentlig Efterlysning.

„Har De ogsaa Noget imod at skrive til Lightwood, Rokesmith?"

„Ikke det Mindste, Sir."

„Saa er De nok saa god at skrive et Par Linier til ham og sige, at han for mig maa gjøre hvad han vil. Men jeg troer ikke, at der kommer Noget ud deraf."

„Jeg troer heller ikke, at der kommer Noget ud deraf," sagde Secretairen.

„Ikke destomindre maa han gjøre hvad han vil."

„Jeg skal strax skrive, men lad mig først takke Dem, fordi De saa venlig gav efter for min Ulyst, der maaskee vil synes mindre urimelig, naar jeg tilstaaer Dem, at skjøndt jeg ikke kjen-

der Mr. Lightwood, knytter der sig dog en for mig ubehagelig Erindring til ham. Han har ingen Skyld deri; han fortjener ingen Bebreidelser af mig derfor og kjender ikke engang mit Navn."

Mr. Boffin lod Sagen fare med et Nik eller to. Brevet blev skrevet og Dagen derpaa efterlystes Mr. Julius Handford og anmodedes om at sætte sig i Forbindelse med Mr. Mortimer Lightwood som et muligt Middel til at fremme Retfærdighedens Formaal, hvorhos der udlovedes en Belønning til den eller dem, der maatte vide Besked om hans Opholdsted og vilde meddele bemeldte Mr. Mortimer Lightwood Underretning derom i hans Contoir i Temple. Hver Dag i sex Uger stod denne Bekjendtgjørelse øverst i alle Bladene, og hver Dag i sex Uger sagde Secretairen, naar han saae den, i samme Tone, hvori han havde sagt det til sin Principal: „Jeg troer ikke, at der kommer Noget ud deraf."

Blandt hans første Sysselsættelser indtog Tilveiebringelsen af den af Mrs. Boffin attraaede Forældreløse en fremragende Plads. Ligefra det første Øieblik, han var bleven antaget, havde han viist en særlig Lyst til at gjøre hende til Behag, og da han vidste, at denne Sag laae hende paa Hjerte, forfulgte han den med utrættelig Iver og Udholdenhed.

Mr. og Mrs. Milvey havde fundet deres Søgen vanskelig. Enten var en passende Forældreløs af det urette Kjøn (hvilket næsten altid var Tilfældet), eller ogsaa var den for gammel, eller for ung, eller for sygelig, eller for urenlig, eller forvant til Gaderne, eller for tilbøielig til at løbe sin Vei, eller det fandtes umuligt at gjøre den menneskekjærlige Omsætning, uden at kjøbe den Forældreløse. Thi saa saare det blev bekjendt, at Nogen ønskede sig en Forældreløs, fremstod en eller anden kjærlig Slægtning af den Forældreløse og satte en Pris paa den Forældreløses Hoved. Til den pludselige Stigning af en Forældreløs paa Markedet kunde der ikke findes Mage i de vanvittigste Beretninger fra Fondsbørsen. Den kunde staae femtusinde Procent under Pari, medens den som Pleiebarn lavede Kager af Sand Klokken Ni om Morgenen, og kunde, naar den efterspurgtes, gaae op i femtusinde

Procent over Pari førend Klokken Tolv. Markedet „tiltakledes" paa forskjellige snedige Maader. Eftergjorte Papirer sattes i Omløb. Forældre udgave sig dristigt for døde og toge deres Forældreløse med sig. Ægte forældreløse Papirer unddroges hemmeligt fra Markedet. Naar det af de i dette Øiemed udstillede Skildvagter meldtes, at Mr. og Mrs. Milvey kom ned ad Gaarden, bleve forældreløse Interimsbeviser øieblikkeligt skjulte og holdte tilbage, undtagen paa en Betingelse, der af Mæglerne sædvanligt betegnedes som „en Gallon Øl." Ligeledes foranledigedes overspændte og sydhavsagtige*) Fluctuationer ved, at Ihændehavere af Forældreløse trykkede sig og derpaa styrtede ind paa Markedet, et Dusin ad Gangen. Men den Grundsætning, der uforanderligt laa paa Bunden af disse forskjellige Foretagender, var Kjøb og Salg, og denne Grundsætning kunde Mr. og Mrs. Milvey ikke godkjende.

Omsider erholdt den velærværdige Frank Underretning om en fortryllende Forældreløs, der var at finde i Brentford. Den ene af dens afdøde Forældre (tidligere hans Sognefolk) havde i hin behagelige By en fattig Bedstemoder, der var Enke, og hun, Mrs. Betty Higden, havde med moderlig Omsorg taget den Forældreløse til sig, men havde ikke Raad til at beholde den.

Secretairen foreslog Mrs. Boffin enten selv at reise derned for at tage den Forældreløse foreløbigt i Øiesyn, eller ogsaa at kjøre hende derned, for at hun strax kunde bestemme sig, og da Mrs. Boffin foretak det Sidste, begave de sig en Formiddag paa Veien i en leiet Phaeton med den ramkoppede unge Mand bagved sig.

Mrs. Betty Higdens Bolig var ikke let at finde, da den laa mellem en saa tæt Forvikling af Bagbygninger i det smudsige Brentford, at de lode deres Kjøretøi blive i Kroen „de Tre Skader" og gik ud for at opsøge den til Fods. Efter mange

*) En Hentydning til det i forrige Aarhundrede oprettede, saakaldte Sydhavscompagni, der lovede Deltagerne Guld og grønne Skove, men tilsidst voldte dem umaadelige Tab.

(O. A.)

frugtesløse Forespørgsler viste man dem i en Gyde et ganske lille Hus med et Brædt tværs for Døren, ved hvilket Brædt en ung Gentleman i spæde Aar havde haget sig fast ved Armhulerne og anglede efter Mudder med en Line og en Træhest uden Hoved. I denne unge Idrætsmand, der udmærkede sig ved stærkt krøllede, brune Haar og et aabent Ansigt, opdagede Secretairen den Forældreløse.

Idet de skyndte sig afsted, hændtes det uheldigvis, at den Forældreløse, der i Øieblikkets Hede glemte ethvert Hensyn for sin personlige Sikkerhed, vippede over og tumlede ud paa Gaden, og da han var en Forældreløs af buttede Legemsforhold, begyndte han derefter at trille og var trillet ned i Rendestenen, førend de kunde komme hen til ham. Op af Rendestenen bjergedes han af John Rokesmith, og saaledes indviedes deres første Sammenkomst med Mrs. Higden ved den sære Omstændighed, at de vare i Besiddelse — ved første Øiekast kunde man sige ulovlig Besiddelse — af den endevendte og i Ansigtet purpurrøde Forældreløse, og da Brædtet tværs for Døren derhos virkede som en Hilde for Mrs. Higdens Fødder, da hun vilde ud, og for Mrs. Boffins og John Rokesmiths Fødder, da de vilde ind, forøgede det i høi Maade Stillingens Vanskelighed, der af den Forældreløses Skrig fik et sørgeligt og umenneskeligt Præg.

I Førstningen var det umuligt at forklare sig som Følge af, at den Forældreløse „holdt sit Veir," en høist skrækkelig Fremgangsmaade, der endvidere hos den Forældreløse frembragte blyfarvet Stivhed og en Dødstaushed, i Sammenligning med hvilken hans Skrig havde været en den høieste Nydelse ydende Musik. Men da han lidt efter lidt fattede sig, fremstillede Mrs. Boffin sig lidt efter lidt, og smilende Fred gjenoprettedes lidt efter lidt i Mrs. Betty Higdens Hjem.

Det saaes da at være et lille Hjem med en stor Rulle, ved hvis Haandfang der stod en meget lang Dreng med et meget lille Hoved og en aaben Mund af uforholdsmæssig Rummelighed, som syntes at hjælpe hans Øine med at gloe paa de Fremmede. I en Krog nedenfor Rullen sadde et Par ganske smaa Børn, en

Dreng og en Pige, paa et Par Skamler; og naar den meget lange Dreng imellemstunder holdt op at gloe og dreiede paa Rullen, var det forurolignende at see, hvorledes den foer løs mod hine to Uskyldige, ligesom en til deres Tilintetgjørelse bestemt Blide, og kun en Tomme fra deres Hoveder trak sig tilbage, uden at have gjort Skade. Værelset var rent og pænt med Murstens Gulv og smaa Ruder i Vinduet og et smalt Gardin, der hang ned fra Kamingesimsen, og udenfor Vinduet var der fra Øverst til Nederst trukket Snore, ad hvilke Pralbønner skulde slynge sig til Sommer, hvis Skjebnen vilde være saa blid. Hvor blid den end i de svundne Somre kunde have været Betty Higden hvad Pralbønner angik, havde den dog ikke været hende synderligt blid med Hensyn til Mynt; thi det var let at see, at hun var fattig.

Hun var en af disse gamle Koner, var Mrs. Betty Higden, der ved Hjælp af en urokkelig Standhaftighed og en stærk Helbred kæmpe sig igjennem i mange Aar, skjøndt hvert Aar er mødt med sine nye Slag og friske Kræfter i Kampen mod hende, der er bleven træt af den; en kraftig gammel Kone med klare, sorte Øine og et bestemt Ansigt, men alligevel en saare kjærlig Skabning; ingen logisk raisonnerende Qvinde, men Gud er god, og i Himlen regnes Hjerter maaskee ligesaa høit som Hoveder.

„Ja ganske rigtigt," sagde hun, da Forretningen var bleven aabnet; „Mrs. Milvey var saa god at skrive til mig, Madame, og jeg fik Sloppy til at læse det for mig. Det var et smukt Brev, men hun er ogsaa en venlig Dame."

De Fremmede skottede til den lange Dreng, der ved en videre Opspilen af Mund og Øine syntes at røbe, at han erkjendte sig at være Sloppy.

„For De maa vide," sagde Betty, „jeg er ikke videre stiv i at læse Skrift, skjøndt jeg nok kan læse min Bibel og det meste Trykt, og jeg holder saa meget af en Avis. De skulde ikke troe det, men Sloppy læser saa deiligt for af en Avis; han eftergjør Politiet med forskjellige Stemmer."

Gjesterne ansaae det atter for en Høflighed at see paa Sloppy, der, seende paa dem, pludseligt lagde Hovedet bagover,

spilede Munden saa høit op som muligt og lo overlydt og længe. Herover gave de to Uskyldige, hvis Hjerner svævede i hin tilsyneladende Fare, sig til at lee, og Mrs. Higden lo, og den Forældreløse lo, og saa lo Gjesterne med, hvilket var mere lystigt, end forstaaeligt.

Sloppy syntes derpaa at blive greben af et Flittighedsraseri og vendte sig om mod Rullen, som han drev frem mod de Uskyldiges Hoveder med en saadan Knagen og Bragen, at Mrs. Higden standsede ham.

„De fremmede Folk kunne jo ikke høre, hvad de selv sige, Sloppy. Vent lidt, vent lidt!"

„Er det det søde Barn, som De har paa Skjødet?" spurgte Mrs. Boffin.

„Ja, Madame, det er Johnny."

„Og oven i Kjøbet Johnny!" udbrød Mrs. Boffin, vendende sig om mod Secretairen. „Allerede Johnny! Saa er der jo kun eet af de to Navne tilbage at give ham! Det er en smuk Dreng."

Holdende paa sin sky, barnlige Maade sin Hage ned mod sit Bryst, saae han stjaalent paa Mrs. Boffin med sine blaa Øine og rakte sin tykke, buttede Haand op til den gamle Kones Læber, der af og til kysfede den.

„Ja, Madame, det er en smuk Dreng, en sød, rar Dreng, et Barn af den sidste Datterdatter, jeg havde beholdt tilbage. Men hun er gaaet samme Vei, som de Andre."

„Disse ere da ikke hans Broder og Søster?" sagde Mrs. Boffin.

„Ak, Gud nei, Madame; det er Pleiebørn."

„Pleiebørn?" gjentog Secretairen.

„De ere satte i Pleie, og jeg holder Skole for Pleiebørn, men har kun Plads til tre paa Grund af Rullen. Men jeg holder af Børn, og fire Pence om Ugen ere fire Pence. Kom hid, Toddles og Poddles."

Toddles var Drengens Kjælenavn, og Poddles Pigens. Med deres smaa, usikkre Skridt gik de Haand i Haand over Gulvet, som om de tilbagelagde en yderst besværlig, af Bække

gjennemskaaren Vei, og da de havde faaet deres Hoveder klappede af Mrs. Betty Higden, gjorde de Udfald efter den Forældreløse, dramatisk forestillende et Forsøg paa at føre ham jublende bort i Fangenskab og Slaveri. Alle tre Børn gottede sig herover i fuldeste Maade, og den sympathetiske Sloppy lo atter længe og overlydt. Da Høflighed bød at afbryde Legen, sagde Betty Higden: „Gaa nu hen og sæt Jer igjen, Børn!" Og atter gik de Haand i Haand tilbage over Gulvet og syntes at finde Bækkene temmelig opsvulmede af nyligt falden Regn.

„Og Master — eller Mister — Sloppy?" sagde Secretairen, tvivlraadig om han var Mand, Dreng eller hvilket.

„Et Elskovsbarn," svarede Betty Higden, dæmpende sin Stemme; „Forældrene ubekjendte; funden paa Gaden. Han opfostredes i — i —" tilføiede hun med en Gysen af Modbydelighed „— Huset."

„Fattighuset?" sagde Secretairen.

Mrs. Higden satte sit gamle, kjekke Ansigt op og nikkede mørkt ja.

„De holder ikke af at nævne det?"

„Holder ikke af at nævne det?" svarede den gamle Kone. „De maa før slaae mig ihjel, end bringe mig derhen; De maa før kaste denne smukke Dreng ind under en Vognmandshest og en belæsset Vogn, end bringe ham derhen; De maa før komme og finde os Alle liggende for Døden og stikke Ild paa os Alle, hvor vi ligge, og lade os brænde til Aske tilligemed Huset, end bringe noget eneste af vore Lig derhen!"

Et overraskende Sind hos denne enlige Kone efter saa mange Aars strengt Arbeide og knapt Udkomme, Mylords og Gentlemen og hæderlige Directioner! Hvad er det, vi kalde det i vore storartede Taler? Britisk Selvstændighed, skjøndt noget forvanskt? Er dette eller noget Lignende Talemaaden?

„Læser jeg maaskee ikke i Aviserne," sagde den gamle Kone, kjælende for Barnet, „— Gud hjælpe mig og mine Lige! — hvorledes de nødlidende Mennesker, som tye derhen, blive jagede fra Herodes til Pilatus og fra Pilatus til Herodes igjen, bare for

at de skulle blive kjede af det? Læser jeg maaskee aldrig, hvorledes de blive afviste og afviste og afviste, og der negtes og negtes og negtes dem Husly, eller Læge, eller en Draabe Medicin, eller en Bid Brød? Læser jeg maaskee aldrig, hvorledes de blive lede og kjede deraf og opgive det, efterat have ladet sig synke saa dybt, og dog tilsidst døe af Mangel paa Hjælp? Saa siger jeg, at jeg haaber at kunne døe ligesaa godt som en Anden, og at jeg vil døe uden denne Skam."

Skulde det være ubetinget umuligt, Mylords og Gentlemen og hæderlige Directioner, ved en eller anden Anstrengelse af den lovgivende Viisdom at bibringe disse taabelige Mennesker en rigtigere Logik?

„Min egen Johnny," vedblev gamle Betty, kjærtegnende Barnet og snarere sørgende over, end talende til det, „Din gamle Bedstemoder er nærmere de fire Snese, end de tre Snese og ti. Aldrig i sit Liv har hun tigget eller modtaget en Penny af Fattigvæsenet. Hun har betalt Skat og Skyld, mens hun havde Penge at betale med; hun har arbeidet, hvor hun kunde, og sultet, naar hun maatte. Bed Du, at Din Bedstemoder maa beholde Kræfter nok til det Sidste (hun er stærk af en gammel Kone at være, Johnny), til at staae op af sin Seng og løbe bort og skjule sig og døe i et Hul, hellere end at falde i Hænderne paa de grusomme Mennesker, der, som vi læse, jage og forfølge og pine og plage og haane og beskjemme den skikkelige Fattige."

Et glimrende Held, Mylords og Gentlemen og hæderlige Directioner, at have bragt det dertil i de bedste Fattiges Tanker! Skulde det med Deres Tilladelse ikke være Umagen værd at tage det under Overveielse en Gang ved Leilighed?

Den Frygt og Afsky, som Mrs. Betty Higden glattede ud af sit kraftige Ansigt, da hun sluttede dette Afspring, viste, hvor alvorligt hun havde ment det.

„Arbeider han for Dem?" spurgte Secretairen, forsigtigt førende Talen tilbage paa Master eller Mister Sloppy.

„Ja," svarede Betty med et godmodigt Smil og Nik, „og det godt."

„Opholder han sig her?“

„Han opholder sig mere her, end paa noget andet Sted. Han ansaaes ikke for bedre, end ægte født, og sattes først i Pleie hos mig. Jeg bad Directionsbudet, Mr. Blogg, om at faae ham i Pleie, da jeg tilfældigviis havde seet ham i Kirken og troede at kunne gjøre Noget ud af ham. Thi den Gang var han en sygelig, kirtelsvag Skabning.“

„Kaldes han med sit rigtige Navn?“

„Ja seer De vel, egentligt talt har han intet rigtigt Navn. Sloppy er kun et Slags Øgenavn.“

„Han synes at være meget godmodig.“

„Gud velsigne Dem, Sir, der er ikke en Stump af ham,“ svarede Betty, „der ikke er godmodig, og De kan derfor bedømme, hvor godmodig han er, ved at lade Deres Øine løbe hen ad ham fra Øverst til Nederst.“

Uheldigt skabt var Sloppy. Der var for meget af ham paa langs, for meget af ham paa tværs, og for mange skarpe Kanter af ham paa Kant. Han var en af de klodsede mandlige Skabninger, der ere fødte til at være uformuftigt oprigtige med Aabenbarelsen af Knapper; enhver af hans Knapper gloede i et helt overnaturligt Omfang paa Almenheden. En betydelig Capital af Knæ, Albu, Haandled og Ankel, havde Sloppy, og forstod ikke at bruge den paa den fordelagtigste Maade, men anlagde den bestandigt i daarlige Prioriteter, saa at han selv kom i Forlegenhed. Menig Numer Eet i Livets keitede Peloton, var Sloppy, og dog havde han sine dæmrende Forestillinger om at blive Fanen tro.

„Og nu,“ sagde Mrs. Boffin, „angaaende Johnny?“

Medens Johnny med tilbagetrukken Hage og spidsede Læber laa paa Bettys Skjød og holdt sine blaa Øine fæstede paa de Fremmede og skyggede for dem med sin buttede Arm, tog gamle Betty en af hans fyldige, fede Hænder i sin magre høire og begyndte at banke sagte med den i sin magre venstre.

„Ja, Madame, angaaende Johnny?“

„Vil De betro mig det kjære Barn,“ sagde Mrs. Boffin med et Ansigt, der opfordrede til Tillid, „skal han faae det bedste

Hjem, den bedste Pleie, den bedste Underviisning, de bedste Venner. Med Guds Hjælp skal jeg blive en oprigtig, god Moder imod ham."

„Jeg er Dem taknemlig, Madame, og den kjære Dreng vilde være Dem taknemlig, hvis han forstod sig derpaa," svarede Betty, endnu stedse bankende med den lille Haand i sin. „Jeg vilde ikke staae den kjære Dreng i Lyset, ikke om jeg saa havde hele mit Liv for mig, istedetfor saa grumme lidt af det; men jeg haaber, at De ikke tager mig det ilde op, at jeg hænger fastere ved Barnet, end Ord kunne sige det; for han er den eneste levende Ting, jeg har beholdt tilbage."

„Tage Dem det ilde op, De gode Sjæl? Hvor kan jeg det, da De har været saa kjærlig imod ham, at De har taget ham her hjem til Dem?"

„Jeg har seet saa mange af dem paa mit Skjød," sagde Betty, endnu stedse med hin sagte Banken i sin haarde, ru Haand, „og de ere alle gaaede bort, paa denne Ene nær! Jeg skammer mig over at synes saa egenkjærlig, men jeg er det virkeligt ikke. Hans Lykke vil blive gjort derved, og han vil blive en Gentleman, naar jeg er død. Jeg — jeg — veed ikke, hvad der gaaer ad mig. Jeg — jeg — strider imod saa godt, jeg kan. Bryd Dem ikke om mig!" Den sagte Banken hørte op, den bestemte Mund gav efter, og det smukke kraftige, gamle Ansigt opløste sig i Svaghed og Taarer.

Til stor Lindring for Gjesterne saae den følsomme Sloppy ikke saasnart sin Beskytterinde i denne Tilstand, førend han, lægende Hovedet bagover og spilende Munden op, opløftede sin Røst og brølede. Denne forunroligende Tilkjendegivelse af, at der var noget Galt paa Færde, forskrækkede øieblikkeligt Toddles og Poddles, der ikke saa saare hørtes at skrige i en overraskende Grad, førend Johnny, krummende sig den forkerte Vei og sparkende efter Mrs. Boffin med et Par daarlige Sko, blev et Fortvivlelsens Bytte. Det Latterlige ved Stillingen slog dens Høihed paa Flugt. Mrs. Betty Higden blev i en Haandevending sig selv igjen og bragte dem Alle til Taushed med en saadan Hurtighed, at Sloppy,

ſtandſende midt i en polyſyllabiſk Brølen, overførte ſin Kraft paa Rullen og havde gjort flere angergivne Dreininger med Haandfanget, førend han kunde formaaes til at holde op.

„Naa, naa, naa," ſagde Mrs. Boffin, næſten betragtende ſin kjærlige Perſon ſom den ubarmhjertigſte af Qvinder; „der ſkal Intet ſkee ſtrax. Ingen behøver at være bange. Vi ere jo Alle gode Venner, ere vi ikke, Mrs. Higden?"

„Jo det ere vi rigtignok," ſvarede Betty.

„Og det har jo heller ingen Haſt, veed De nok," ſagde Mrs. Boffin i en mere dæmpet Tone. „Giv Dem Tid til at overlægge det, De gode Skabning."

„De behøver ikke længer at være bange for mig, Madame," ſagde Betty; „jeg overlagde det til Gavns i Gaar. Jeg veed ikke, hvad der gik af mig i dette Øieblik; men det kommer ikke mere igjen."

„Nu ſaa ſkal Johnny have bedre Tid til at overlægge det," ſvarede Mrs. Boffin; „det ſmukke Barn ſkal have Tid til at vænne ſig dertil. Og De vil jo nok vænne ham dertil, naar De tænker derover, vil De ikke?"

Det lovede Betty beredvilligt.

„Gud," udbrød Mrs. Boffin, ſeende ſig ſtraalende om, „vi ville gjøre Alle glade, ikke bedrøvede! Og De har maaſkee ikke Noget imod at lade mig vide, hvorledes De vænner Dem til det, og hvorledes Alting gaaer?"

„Jeg ſkal ſende Sloppy," ſagde Mrs. Higden.

„Og denne Herre, der er fulgt med mig, ſkal betale ham for hans Uleilighed," ſagde Mrs. Boffin. „Og De kan være vis paa, Mr. Sloppy, at naar De kommer hjem til mig, faaer De ikke Lov til at gaae igjen, førend De har faaet Dem et godt Maaltid af Kjød, Øl, Grønt og Budding."

Dette opklarede yderligere Tingenes Udſeende; thi da den høiſt ſympathetiſke Sloppy gav ſig til først at gloe og grine og derpaa at brøle af Latter, ſtemte Toddles og Poddles i med, hvorpaa Johnny ſlog Hovedet paa Sømmet. Anſeende disſe gunſtige Omſtændigheder for en Gjenoptagelſe af hint dramatiſke

Overfald paa Johnny, gik T. og P. atter Haand i Haand over Gulvet paa et Fribyttertog, og da dette, med stor Tapperhed paa begge Sider, var blevet kæmpet ud i Kaminkrogen bagved Mrs. Higdens Stol, vendte hine fortvivlede Røvere Haand i Haand tilbage til deres Skamler over en Bjergelvs tørre Leie.

„De maa sige mig, hvad jeg kan gjøre for Dem, min gode Betty," sagde Mrs. Boffin i en fortrolig Tone," om ikke i Dag, saa næste Gang."

„Jeg takker Dem oprigtigt, Madame, men jeg trænger ikke til Noget. Jeg kan arbeide, jeg er stærk, jeg kan gaae tyve Mile, om det skal være." Gamle Betty var stolt og talte med en Tindren i sine klare Øine.

„Ja, men der er dog visse smaa Bequemmeligheder, som De ingen Skade vilde have af," svarede Mrs. Boffin. „Gud velsigne Dem, jeg er ligesaa lidt en født Dame, som De."

„Mig synes," sagde Betty smilende, „at De netop er en født Dame, og det en af de ægte, eller ogsaa har aldrig Nogen været en født Dame. Men jeg kan ikke tage imod Noget af Dem, kjære Madame. Jeg har aldrig taget imod Noget af Nogen. Det er ikke, fordi jeg ikke er taknemlig, men jeg vil hellere fortjene det."

„Naa, naa," svarede Mrs. Boffin, „jeg talte kun om Smaating; ellers havde jeg ikke taget mig den Frihed."

Betty førte sin Gjests Haand til sine Læber til Paaskjønnelse af det hensynsfulde Svar. Bidunderligt rank var hendes Skikkelse og vidunderligt tillidsfuld hendes Mine, medens hun, staaende lige overfor sin Gjest, forklarede sig yderligere.

„Kunde jeg have beholdt den kjære Dreng, uden bestandigt at nages af Frygt for, at han skulde lide den Skjebne, hvorom jeg har talt, kunde jeg ikke have skilt mig ved ham, ikke engang for at lade ham komme til Dem. Thi jeg elsker ham, jeg elsker ham, jeg elsker ham! Jeg elsker min Mand, der forlængst er død og borte, i ham; jeg elsker mine Børn, der ere døde og borte, i ham; jeg elsker mine unge og forhaabningsfulde Dage, der ere døde og borte, i ham. Jeg kunde ikke sælge denne Kjærlighed og

see Dem i Deres milde, kjærlige Ansigt. Den er en frivillig Gave. Jeg trænger ikke til Noget. Kan jeg, naar mine Kræfter svigte mig, blot dø hurtigt og stille, vil jeg være fuldkomment tilfreds. Jeg har staaet mellem mine Døde og den Skam, jeg har talt om, og den er bleven holdt borte fra dem Alle. I min Kjole," tilføiede hun og lagde Haanden paa sit Bryst, „er der indsyet saa Meget, at jeg kan komme i Jorden derfor. Vil De sørge for, at det bliver rigtigt anvendt, saa at jeg til det Sidste kan være fri for hin Grusomhed og Beskjemmelse, vil De have gjort meget Mere, end en Smaating, for mig og Alt, hvortil min Hu staaer i denne Verden."

Mrs. Betty Higdens Gjest trykkede hendes Haand, men nu opløste det kraftige gamle Ansigt sig ikke mere i Svaghed. Mylords og Gentlemen og hæderlige Directioner, det var virkeligt ligesaa roligt og næsten ligesaa værdigt, som Deres egne Ansigter.

Og nu skulde Johnny forlokkes til at indtage en midlertidig Stilling paa Mrs. Boffins Skjød. Først da han var bleven egget til at kappes med de to diminutive Pleiebørn ved at see dem, den ene efter den Anden, blive ophøiede paa denne Post og forlade den uden Skade, var han paa nogen Maade at formaae til at slippe Mrs. Betty Higdens Skjørter, efter hvilke han endog i Mrs. Boffins Favn røbede en stærk baade aandelig og legemlig Længsel, der yttrede sig henholdsviis i et meget surt Ansigt og i udstrakte Arme. En almindelig Beskrivelse af de Vidundere af Legetøi, som gjemtes i Mrs. Boffins Hus, forsonede imidlertid denne verdsligsindede Forældreløse saa meget, at han lod sig bevæge til at stirre truende paa hende med en knyttet Haand i Munden, og tilsidst endog til at fnise, da en kostbart optømmet, med en vidunderlig Evne til at trave hen til Kageudsalget begavet Hest paa Hjul bragtes paa Tale; og da hin Fnisen istemtes af Pleiebørnene, svulmede den op til en henrykt Trio, som vakte en almindelig Tilfredshed.

Udfaldet af Sammenkomsten betragtedes derfor som meget heldigt, og Mrs. Boffin var glad og Alle tilfredse, og ikke mindst Sloppy, der paatog sig at føre Gjesterne ad den korteste Vei til-

bage til de Tre Skader, hvor han blev meget foragtet af den ramskoppede unge Mand.

Da denne Sag saaledes var bleven sat i Gang, kjørte Secretairen Mrs. Boffin tilbage til Lysthuset og fandt nok at bestille for sig selv i det nye Hus indtil om Aftenen. Om han, da Aftenen kom, gik hjem til sin Bolig ad en over Markerne førende Vei i den Hensigt at træffe Miss Bella Wilfer i disse Marker, er ikke saa vist, som at hun regelmæssigt spadserede der paa denne Tid af Døgnet.

Og endvidere er det vist, at hun var der.

Efterat have lagt Sorgen, var Miss Bella klædt i saa smukke Farver, som hun kunde opdrive, og det lader sig ikke negte, at hun var ligesaa smuk som de, og at hun og Farverne passede meget smukt til hinanden. Hun læste, medens hun spadserede, og da hun ikke ved noget Tegn røbede, at hun mærkede, at Mr. Rokesmith nærmede sig, er det at antage, at hun ikke mærkede det.

„Hvad?" sagde Miss Bella, løftende Øinene op fra Bogen, da han standsede foran hende. „O det er Dem!"

„Kun mig. En smuk Aften!"

„Saa?" sagde Bella, seende sig koldt om. „Det er det ogsaa, nu da De siger det. Jeg har ikke tænkt paa Aftenen."

„Saa fordybet i Deres Bog?"

„Ja—a—a," svarede Bella i en langtrukken, ligegyldig Tone.

„En Kjærlighedsfortælling, Miss Wilfer?"

„Ak Gud nei, saa havde jeg ikke læst den. Den handler mere om Penge, end om nogetsomhelst Andet."

„Og siger den da, at Penge er bedre, end nogetsomhelst Andet?"

„Jeg har virkeligt glemt, hvad den siger," svarede Bella, „men De kan selv see efter, hvis De har Lyst, Mr. Rokesmith Jeg bruger den ikke mere."

Secretairen tog Bogen — hun havde spredt Bladene, som om den havde været en Vifte — og gik ved Siden af hende.

„Jeg har et Ærinde til Dem, Miss Wilfer."

„Det er vist ikke muligt," sagde Bella, atter i en langtrukken Tone.

„Fra Mrs. Boffin. Hun har paalagt mig at sige Dem, hvor glad hun er over at vide, at hun vil kunne modtage Dem om otte eller i det Høieste fjorten Dage."

Bella dreiede Hovedet om imod ham med sænkede Øienlaag og de smukke, uforskammede Øienbryn trukne i Veiret, som om hun vilde sagt: „Hvor kommer De til at besørge dette Ærinde, om jeg tør spørge?"

„Jeg har ventet paa Leilighed til at meddele Dem, at jeg er Mr. Boffins Secretair."

„Derfor er jeg lige klog," sagde Miss Bella hovmodigt, „da jeg ikke veed, hvad en Secretair er for Noget, skjøndt det jo heller ikke gjør videre til Sagen."

„Nei slet ikke."

En hemmelig Skotten til hendes Ansigt, medens han gik ved Siden af hende, viste ham, at hun ikke havde ventet, at han vilde være gaaet saa villig ind paa denne Anskuelse.

„Saa skal De altsaa bestandigt være der, Mr. Rokesmith?" spurgte hun, som om det vilde være en Ubehagelighed.

„Bestandigt?" Nei; men hyppigt? Ja.

„Ak Gud!" svarede Bella i en ærgerlig Tone.

„Men min Stilling der som Secretair vil være høist forskjellig fra Deres som Gjest. De vil see Lidt eller Intet til mig. Jeg varetager Forretningerne, og De Fornøielserne. Jeg maa fortjene min Løn; De har intet Andet at tænke paa, end at more Dem og give Huset Tillokkelse."

„Tillokkelse, Sir?" sagde Bella, atter med opløftede Øienbryn og sænkede Øienlaag. „Jeg forstaaer Dem ikke."

Uden at svare paa dette Punkt, vedblev Mr. Rokesmith:

„Undskyld mig; da jeg første Gang saae Dem i Deres sorte Kjole —"

(„Saa!" udbrød Miss Bella i Tankerne. „Hvad sagde jeg dem hjemme? Alle lagde Mærke til den latterlige Sørgedragt.")

„Da jeg første Gang saae Dem i Deres sorte Kjole, var jeg i Forlegenhed for at forklare mig denne Forskjel mellem Dem og Deres Familie. Jeg vil ikke haabe, at det var næsviist af mig at anstille Betragtninger derover?"

„Det vil jeg heller ikke haabe," sagde Miss Bella stolt. „Men De bør selv bedst vide, hvilke Betragtninger De anstillede."

Mr. Rokesmith bøiede undskyldende sit Hoved og vedblev: „Siden Mr. Boffin har betroet mig sine Sager, er jeg nødvendigviis bleven indviet i denne lille Hemmelighed, og jeg tillader mig at bemærke, at jeg føler mig overtydet om, at meget af Deres Tab vil blive gjenoprettet. Jeg mener naturligviis kun Pengetabet, Miss Wilfer, da der ikke kan være Tale om en fuldkomment Fremmed, hvis Værd eller Uværd jeg ikke kan bedømme — og De ligesaa lidt. Men hin fortræffelige Mand og hans Kone ere saa fulde af Enfold, saa fulde af Ædelmodighed, saa vel stemte imod Dem og saa begjerlige efter — hvorledes skal jeg udtrykke mig? — at gjøre Bod for deres Lykke, at De kun behøver at komme dem imøde."

Idet han iagttog hende med nok en hemmelig Skotten, bemærkede han i hendes Ansigt en vis ærgjerrig Triumf, som ingen paatagen Kulde kunde skjule.

„Da vi ere blevne bragte sammen under eet Tag ved et tilfældigt Sammenstød af Omstændigheder, som, besynderligt nok, udstrækker sig til de nye Forhold, der foreståae os, har jeg taget mig den Frihed at sige disse faa Ord. De finder dem dog ikke paatrængende, vil jeg haabe?" sagde Secretairen ærbødigt.

„Jeg kan virkeligt ikke sige, hvorledes jeg finder dem, Mr. Rokesmith," svarede den unge Dame. „De ere mig fuldkomment nye, og have maaskee ene og alene deres Grund i Deres Indbildningskraft."

„Det vil De faae at see."

Disse samme Marker laa ligeoverfor de Wilferske Enemærker, og da den forsigtige Mrs. Wilfer i dette Øieblik saae ud ad Vinduet og bemærkede sin Datter i Samtale med deres Logerende, bandt hun ufortøvet sit Hoved ind og gik ud, ligesom for at gjøre en Spadseretour.

„Jeg har underrettet Miss Wilfer om," sagde John Rokesmith, da den majestætiske Dame var kommen spankulerende hen til dem, „at jeg ved et mærkeligt Tilfælde er bleven Mr. Boffins Secretair eller Forretningsfører."

„Jeg har ikke," svarede Mrs. Wilfer, slaaende i sin chroniske Tilstand af Værdighed og ubestemt Krænkelse ud med sine Handsker, „den Ære at være nøie bekjendt med Mr. Boffin, og det tilkommer ikke mig at ønske denne Gentleman til Lykke med den Erhvervelse, han har gjort."

„Den kan være daarlig nok," sagde Rokesmith.

„Undskyld mig," svarede Mrs. Wilfer; „Mr. Boffins Fortjenester kunne være høist udmærkede — kunne være mere udmærkede, end man, efter Mrs. Boffins Anstigt at domme, skulde anse dem for; men det vilde være vanvittig Beskedenhed at troe ham en bedre Medhjælper værdig."

„De er altfor god. Jeg har ligeledes underrettet Miss Wilfer om, at hun om meget kort Tid ventes i det nye Hus i Byen."

„Da jeg," sagde Mrs. Wilfer med en storartet Trækken paa Skuldrene og nok en Slaaen ud med sine Handsker, „stiltiende har samtykket i, at min Datter modtager de af Mrs. Boffin tilbudte Opmærksomheder, vil jeg ingen Hindringer lægge i Veien."

Her gjorde Miss Bella den Indvending: „Aa, vrøvl dog nu ikke, Moder."

„Ti!" sagde Mrs. Wilfer.

„Nei, Moder, jeg vil ikke lade mig gjøre saaledes til Nar. Lægge Hindringer i Veien!"

„Jeg siger," gjentog Mrs. Wilfer med en uhyre Tilvext af Storartethed, „at jeg ikke vil lægge Hindringer i Veien. Ønsker Mrs. Boffin, hvis Anstigt ingen Discipel af Lavater noget eneste Øieblik vilde gaae ind paa," tilføiede hun med en Gysen, „at forherlige sin nye Bolig i Byen ved mit Barns Tillokkelser, finder jeg mig i, at hun beæres med mit Barns Selskab."

„De bruger netop det Ord, jeg selv har brugt, Madame," sagde Rokesmith med et Blik paa Bella, „naar De taler om Miss Wilfers Tillokkelser der."

„Undskyld," svarede Mrs. Wilfer med skrækkelig Høitidelighed, „jeg havde ikke talt ud."

„Tilgiv mig."

„Jeg vilde sagt," vedblev Mrs. Wilfer, der aabenbart ikke i fjerneste Maade havde tænkt paa at ville sige nogetsomhelst Mere, „at naar jeg bruger Ordet Tillokkelser, gjør jeg det med den Indskrænkning, at jeg ikke i nogen optænkelig Henseende mener det."

Den fortræffelige Dame udtalte denne lyse Forklaring af sine Anskuelser med et Udtryk af i høi Grad at vise sig forekommende mod sine Tilhørere og i høi Grad at udmærke sig selv, hvorover Miss Bella lo lidt haanligt og sagde:

„Nu er det sandeligt mere end nok herom fra alle Sider. Hav den Godhed, Mr. Nokesmith, at bringe Mrs. Boffin min Hilsen —"

„Undskyld!" udbrød Mrs. Wilfer. „Compliment."

„Hilsen!" gjentog Bella med en lille Stampen med Foden.

„Nei!" sagde Mrs. Wilfer monotont. „Compliment."

„Jeg kan jo sige Miss Wilfers Hilsen og Mrs. Wilfers Compliment," foreslog Secretairen til Forlig.

„Og sig hende, at jeg med stor Fornøielse kommer, naar hun kan tage imod mig. Jo før, deshellere."

„Endnu et Ord, Bella, førend vi gaae ned i Familieleiligheden," sagde Mrs. Wilfer. „Jeg haaber, at Du stedse vil erkjende, at det, naar Du omgaaes Mr. og Mrs. Boffin som deres Lige, vil klæde Dig godt at huske paa, at Secretairen, Mr. Nokesmith, som Din Faders Logerende har Krav paa Din Velvillie."

Den Nedladenhed, hvormed Mrs. Wilfer udtalte denne beskyttende Kundgjørelse, var ligesaa vidunderlig som den Hurtighed, hvormed den Logerende var bleven fornedret i Secretairen. Han smilte, da Moderen gik ned ad Trappen; men hans Ansigt formørkedes, da Datteren fulgte bagefter.

„Saa uforskammet, saa overfladisk, saa lunefuld, saa egennyttig, saa letsindig, saa vanskelig at røre, saa vanskelig at dreie!" sagde han bittert.

Men da han gik ovenpaa, tilføiede han: „Og dog saa smuk, saa smuk!“

Og medens han gik frem og tilbage i sit Værelse, tilføiede han endvidere: „Og hvis hun vidste!“

Hun vidste, at han fik Huset til at ryste ved at gaae frem og tilbage, og forsikkrede, at det var nok en af Elendighederne ved at være fattig, at man ikke kunde skille sig af med en Secretair, der gik igjen, bump — bump — bump, ovenpaa i Mørket, ligesom et Spogelse.

Syttende Kapitel.

En sørgelig Sump.

Og see nu Mr. og Mrs. Boffin i de blomstrende Sommerdage bosatte i den høist aristokratiske Familieeiendom, og see alle Slags krybende, kravlende, flagrende og summende Skabninger, der blive tiltrukne af den forgyldte Skarnagers Guldstøv!

Forrest blandt dem, der aflægge Kort ved den høist aristokratiske Dør, førend den er bleven helt malet, er Finering'erne, aandeløse, skulde man troe, af den Fart, hvormed de styrte op ad den høist aristokratiske Trappe. Eet Kobberstik Mrs. Finering, to Kobberstik Mr. Finering, og et ægteskabeligt Kobberstik Mr. og Mrs. Finering, der udbede sig Æren af Mr. og Mrs. Boffins Selskab til Middag med de største analytiske Høitideligheder. Den fortryllende Lady Tippins aflægger et Kort. Twemlow aflægger Kort. En høi, æggekagefarvet Phaeton, der kommer høitideligt rumlende, aflægger fire Kort, nemlig et Par Mr. Podsnap'er, een Mrs. Podsnap og een Miss Podsnap. Alverden og dens Kone og Datter aflægge Kort. Stundom har Alverdens Kone saa mange Døttre, at hendes Kort lyder som et Nummer „Adskilligt“ paa en Auction, idet det indbefatter Mrs. Tapkins, Miss Tapkins,*)

*) Efternavn uden Fornavn tilkjendegiver, at den Paagjældende er ældste Søn eller Datter i Familien. O. A.

Miſs Frederikke Tapkins, Miſs Antonina Tapkins, Miſs Malvina Tapkins og Miſs Euphemia Tapkins, og paa ſamme Tid aflægger ſamme Dame et Kort fra Mrs. Henry George Alfred Swoſhle, née Tapkins, ſamt et Kort, Mrs. Tapkins, hjemme hver Onsdag, Muſik, Portland Place.

Miſs Bella Wilfer bliver paa ubeſtemt Tid Beboer af det høiſt ariſtokratiſke Hus. Mrs. Boffin tager Miſs Bella med til ſine Modehandlerinder og Syjomfruer, og hun bliver deiligt klædt. Finering'erne angre hurtigt, at de have forſømt at indbyde Miſs Bella Wilfer. Een Mrs. Finering og een Mr. og Mrs. Finering, der udbede ſig denne yderligere Ære, gjøre Bod paa hvidt Kortpapir paa Bordet ude i Forſalen. Mrs. Tapkins opdager ligeledes ſin Forſømmelſe og gjenopretter den ufortøvet paa egne og Miſs Tapkin's, Miſs Frederikke Tapkins's, Miſs Antonina Tapkins's, Miſs Malvina Tapkins's og Miſs Euphemia Tapkins's Vegne, ſaavel ſom for Mrs. Henry Alfred Swoſhle, née Tapkins's og Mrs. Tapkins's, hjemme hver Onsdag, Muſik, Portland Place, deres Vedkommende.

Handlendes Bøger hungre og Handlendes Munde løbe i Vand efter den forgyldte Skarnagers Guldſtøv. Naar Mrs. Boffin og Miſs Wilfer kjøre ud, eller Mr. Boffin gaaer ud i ſit Luntetrav, tager Fiſkehandleren ſin Hat af med et paa Overbeviisning ſtøttet Udtryk af Ærefrygt. Hans Folk tørre deres Fingre paa deres uldne Forklæder, førend de fordriſte ſig til at berøre deres Pander for Mr. Boffin eller Frue. Den gabende Lax eller guldfarvede Mulle, der ligge paa Stenpladen, ſynes at vende deres Øine til Siden, ligeſom de vilde række deres Hænder i Veiret, hvis de havde nogle, i tilbedende Beundring. Skjøndt en anſelig og velſtaaende Mand, veed Slagteren ikke, hvorledes han ſkal tee ſig, ſaa opſat er han paa at viſe Ydmyghed, naar han af de forbigaaende Boffin'er opdages i en Buegang af Lammefjerdinger. Der gjøres de Boffinſke Tjeneſtefolk Foræringer, og indſmigrende Ubekjendte med Adreſſekort tilbyde, naar de møde bemeldte Tjeneſtefolk paa Gaden, dem betingede Stikpenge, ſaaſom: „Derſom jeg beæredes med en Beſtilling af Mr. Boffin, gode Ven, vilde jeg

finde det Umagen værd" — at gjøre Et eller Andet, der, som jeg haaber, ikke vilde være Dem aldeles ubehageligt.

Men Ingen veed saa godt som Secretairen, der aabner og læser Brevene, hvorledes der løbes Storm mod den af et Slag af Navnkundighed ramte Mand. O hvor mange forskjellige Slags Støv til Brug for Øinene tilbydes der ikke i Bytte for den forgyldte Skarnagers Guldstøv! Syvoghalvtredsindstyve Kirker skulle opføres for Halvkroner, toogfyrgetyve Præstegaarde skulle istandsættes for Shillings, syvogtyve Orgeler skulle bygges for Halvpence, tolvhundrede Børn opfostres for Postfrimærker. Ikke fordi en Halvkrone, Shilling, Halvpenny eller et Postfrimærke vilde være saa særdeles velkomne fra Mr. Boffin, men det er saa klart, at han er den Mand, der vil skyde det Manglende til. Og saa Velgjørenhedsanstalterne, min christelige Broder, der, skjøndt de som oftest ere trængende, dog ligesaa ofte ere ødsle med de kostbare Ting, Tryk og Papir. Et stort, tykt, dobbelt Brev, forseglet med en hertugelig Krone. „Nicodemus Boffin, Esquire. Bedste Sir — da jeg har lovet at føre Forsædet ved Familieselskabsfondets forestaaende aarlige Middagsgilde og føler mig dybt gjennemtrængt af denne herlige Anstalts umaadelige Gavnlighed og den store Vigtighed af, at den understøttes af Ceremonimestre, som kunne vise Almenheden, hvor meget den ligger ansete og udmærkede Mænd paa Sinde, har jeg paataget mig at opfordre Dem til at fungere som Ceremonimester ved denne Leilighed. Imødeseende Deres ærede Svar inden den 14de d. M., forbliver jeg, bedste Sir, Deres ærbødige Tjener, Linseed. P. S. Ceremonimester-Contingentet er indskrænket til tre Guineaer." Meget venskabeligt dette, af Hertugen af Linseed (og betænksomt med Hensyn til Efterskriften), kun at det er lithographeret i hundredeviis og alene aabenbarer en bleg Individualitet i Udskriften til Nicodemus Boffin med en ganske anden Haand. Der behøves to ædle Jarler og een Viscount i Forening til paa en ligesaa smigrende Maade at underrette Nicodemus Boffin, Esquire, om, at en agtværdig Dame i den vestlige Del af England har tilbudt at ville yde et Bidrag af tyve Pund til Selskabet for Uddeling af Livrenter til fordrings-

frie Medlemmer af Middelclassen, hvis type Personer forinden ville yde et Bidrag af hundrede Pund Hver, og hine velgjørende Adelsmænd fremhæve derhos godhedsfuldt, at hvis Nicodemus Boffin, Esquire, maatte ønske at yde to eller flere Bidrag, vilde det ikke være uforeneligt med den af den agtværdige Dame i den vestlige Del af England udkastede Plan, under Forudsætning af, at hvert Bidrag knyttes til et eller andet af hans ærede og agtede Families Medlemmers Navne.

Disse ere de forenede Tiggere; men der gives ogsaa individuelle Tiggere, og hvor bliver ikke Secretairen forknyt, naar han skal give dem Besked! Og der maa gives dem Besked med en vis Udførlighed, da de Alle vedlægge Documenter (de kalde deres Lapper Documenter, skjøndt de i Forhold til Papirer, der fortjene dette Navn, ere det Samme som Kalvehachis i Forhold til Kalvesteg), hvis Ikketilbagesendelse vilde være deres Ødelæggelse; det vil sige, de ere aldeles ødelagte nu, men de vilde blive end mere ødelagte da. Blandt disse Brevskrivere er der flere, til enhver af Livets Yppigheder (med Undtagelse af Retskrivning) længe vante, Generalsdøttre, der, medens deres tappre Fædre krigede paa den pyrenæiske Halvø, mindst drømte om, at de nogensinde vilde blive nødte til at tye til dem, hvem Forsynet i sin uransagelige Visdom har begavet med utalt Guld, og blandt hvilke de vælge Nicodemus Boffin, Esquire, til en første Begyndelse i denne Retning, da de have hørt, at han har et Hjerte, hvortil der ikke har været Mage. Secretairen erfarer ligeledes, at det skulde synes, som om der sjeldent bestaaer Tillid mellem Mand og Kone, naar Dyden lider Nød, saa talrige ere de Koner, der gribe Pennen for, deres opoffrende Mænd unavidende, som aldrig vilde tillade det, at bede Mr. Boffin om Penge, og saa talrige ere de Mænd, der gribe Pennen for, deres opoffrende Koner unavidende, som øieblikkeligt vilde gaae fra Forstanden, hvis de fik mindste Mistanke om en slig Omstændighed, at bede Mr. Boffin om Penge. Saa er der de inspirerede Tiggere. De sadde endnu i Gaar Aftes og grublede ved en Stump Tællelys, der snart vilde gaae ud og lade dem i Mørke Resten af Aftenen, da sikkert en eller anden

Engel tilhviskede deres Sjæle Nicodemus Boffin, Esquires, Navn og bibragte dem en Straale af Haab, hvorfor de længe havde været fremmede! Beslægtede med disse ere Tiggerne med raadgivende Venner. Medens de sadde og spiste en kold Kartoffel og drak Vand til ved det flimrende og matte Lys af en Svovlstik i deres Logis (betydeligt bagud med Husleien og truede som den hjerteløse Vertinde med at blive sparkede ud paa Gaden som Hunde) saae en begavet Ven indenfor og sagde: „Skriv strax til Nicodemus Boffin, Esquire," og vilde ikke vide af noget Afslag at sige. Fremdeles er der de ædelt selvstændige Tiggere. De have i deres Velmagts Dage stedse betragtet Guld som Snavs og have endnu ikke overvundet denne den eneste Hindring paa deres Vei for at samle sig Rigdom; men de forlange ikke Snavs af Nicodemus Boffin, Esquire; nei, Mr. Boffin, lad Verden kun kalde det Stolthed, om den vil, jammerlig Stolthed; men de vilde ikke tage derimod, om de ogsaa bød dem det; et Laan, Sir, paa fjorten Uger fra Dato og à 5 pCt. p. a., Renten at erlægge til hvilken velgjørende Anstalt De maatte bestemme — er Alt, hvad de begjere af Dem, og er De lav nok til at afslaae det, kan De være vis paa at blive foragtet af disse høie Sjæle. Endvidere er der Tiggere med punktlige Forretningsvaner. De ville tage Livet af sig paa Tirsdag Klokken et Qvarter til Et E. M., hvis der ikke forinden indløber en Postanviisning fra Nicodemus Boffin, Esquire; indløber den efter Klokken et Qvarter til Et, da behøver den ikke at affendes, eftersom de da (efter at have affattet en nøiagtig Skildring af de hjerteløse Omstændigheder) ville være „stive og kolde." Ogsaa er der Tiggere til Hest, som ere færdige til at begive sig paa Veien til Overflodighed. De have Maalet for sig, Veien er i bedste Tilstand, deres Sporer spændte paa, Hesten villig, men i det sidste Øieblik maa de af Mangel paa en eller anden særlig Gjenstand — en Fiolin, en astronomisk Kikkert, en Elektrisermaskine — stige af for bestandigt, hvis de ikke faae Vederlag for den i Penge af Nicodemus Boffin, Esquire. Mindre hengivne til Enkeltheder ere de forvovne Tiggere. Disse, til hvem Svaret i Reglen skal sendes til et Postcontoir paa

Landet under en Adresse med Begyndelsesbogstaver, spørge med en Fruentimmerhaand: Tør en Person, der ikke kan aabenbare Nicodemus Boffin, Esquire, hvem hun er, men hvis Navn vilde overraske ham, hvis han fik det at vide, anmode om en øieblikkelig Forstrækning af tohundrede Pund af uventede Rigdomme, der udøve deres ædleste Ret som et den almindelige Menneskekjærlighed betroet Gods?

I en saadan sørgelig Sump ligger det nye Hus, og Secretairen arbeider sig dagligt igjennem den lige op til Brystet, ikke at tale om alle de levende Mennesker, der have gjort Opfindelser, som ikke kunne bruges, og alle de Speculanter, der speculere i alle de Speculationer, hvori der nogensinde er bleven speculeret, skjøndt disse kunne betragtes som Alligatorerne i den sørgelige Sump og stedse lure paa at trække den forgyldte Skarnager under.

Men det gamle Hus; er der ingen Anslag mod den forgyldte Skarnager der? Er der ingen Fisk af Haislægten i Lysthusets Farvande? Maaskee ikke. Ikke desto mindre er Wegg bosat der og kunde, efter hans hemmelige Skridt at domme, synes at nære en Forestilling om at gjøre en Opdagelse; thi naar et Menneske med et Træben lægger sig plat ned paa Maven for at titte ind under Sengesteder; hopper op ad Trappestiger som en lam Fugl for at undersøge det Øverste af Klæde- og Madskabe og anskaffer sig en Jernstang, hvormed han roder og rager i Affaldsdynger, er der al Sandsynlighed for, at han venter at finde Et eller Andet.

Ende paa første Bog.

Anden Bog.

Krage søger Mage.

Første Kapitel.

Handler om Opdragelse og Undervisning.

Den Skole, hvori den unge Charley Hexam først havde lært Noget af en Bog — for Lærlinge af hans Art ere Gaderne nemlig det store Forberedelsesinstitut, hvori Meget, der aldrig glemmes, læres førend Bøgerne og uden disse — var et usselt Loft i en modbydelig Gaard. Luften var trykkende og ubehagelig, og Gaarden selv fuld af Mennesker, Larm og Forvirring; den ene Halvdel af Lærlingene faldt i Søvn eller hensank i et Slags vaagen Bedøvelse, medens den anden Halvdel holdt den i en af disse Tilstande ved uafladeligt at frembringe en ensformig, snurrende Lyd, som om de, uden Takt eller Melodi, spillede paa et Slags plump Sækkepibe. Lærerne, der alene bejlædes af gode Hensigter, havde ingen Forestilling om at gjennemføre disse, og et beklageligt Virvar blev Udbyttet af deres velmente Bestræbelser.

Det var en Skole for enhver Alder og for begge Kjøn. De sidste holdtes adskildte fra hverandre, og de første vare adskildte i firkantede Lodder, men det hele Sted var gjennemtrængt af et baade stygt og latterligt Skin af, at enhver Lærling var barnlig og uskyldig, hvilket Skin, der høiligen begunstigedes af Inspectionsdamerne, førte til de forfærdeligste Dumheder. Unge Fruentimmer, der vare gamle i Livets laveste og værste Laster, ventedes at ville erklære sig fortryllede af den gode Børnebog om Lille Margery, der boede i Landsbyhytten ved Møllen, alvorligt irettesatte og moralsk knuste Mølleren, da hun var fem og han halvhundrede

Aar gammel; delte sin Melsuppe med Sangfuglene; negtede sig selv en ny Nankins Hat, fordi Kaalrabierne og Faarene, der aade dem, ikke gik med Nankins Hatte; flettede Straa og holdt de kjedeligste Taler for Alle og Enhver til hvilkesomhelst urimelige Tider. Paa samme Maade henvistes klodsede unge Reiestrygere og Flodtyve til Thomas Twopence, der, da han (under ualmindeligt vanskelige Omstændigheder) havde besluttet ikke at stjæle atten Pence fra sin gode Ven og Velgjører, øieblikkeligt kom i overnaturlig Besiddelse af tre Shillings og sex Pence og bagefter bestandigt levede som et skinnende Lys, (NB. Velgjøreren fik aldrig Lykken med sig). Adskillige broutende Syndere havde skrevet deres egne Levnetsbeskrivelser paa den samme Melodi, og af disse Storpraleres Lærdomme fremgik det bestandigt, at man skulde gjøre det Gode, ikke fordi det var godt, men fordi man selv vilde have godt deraf. Omvendt lærte de voxne Lærlige at læse (hvis de kunde lære det) af det Nye Testamente og bleve ved at snuble over Stavelser og holde deres forvirrede Øine fæstede paa de enkelte Stavelser, alt som de kom for, ligesaa uvidende om den hellige Historie, som om de aldrig havde seet eller hørt tale om den. Et overordentligt og fortvivlet forvirrende Virvar af en Skole var det, hvor sorte og graa, røde og hvide Aander blandedes mellem hinanden hver eneste Aften, men i Særdeleshed Søndag Aften; thi da overdroges en Skraaplan af ulykkelige Smaaborn til den kjedeligste og sletteste af alle disse Lærere med gode Hensigter, hvem ingen ældre vilde kunnet udholde, og som, naar han tog Plads paa Gulvet foran dem som Overbøddel, havde en frivillig Dreng med som Bøddelknegt. Naar og hvor det først var blevet Vedtægt, at et træt eller uopmærksomt Barn skulde have sit Ansigt glattet ned efter med en hidsig Haand, eller hvor og naar den frivillige Dreng først havde seet en saadan Vedtægt i Virksomhed og var bleven optændt af hellig Iver for at gjennemføre den, gjør Intet til Sagen. Det var Overbøddelens Hverv at holde Foredrag, og det var Bøddelknegtens Hverv at fare løs paa sovende Smaaborn, gabende Smaaborn, urolige Smaaborn, klynkende Smaaborn og glatte deres Ansigter, stundom med een Haand, som

om han vilde sæbe et Kindskjæg ind paa dem, stundom med begge Hænder, der anbragtes ligesom et Par Skyklapper. Og saaledes vedligeholdtes Virvarret i denne Afdeling en stiv Klokketime, idet Foredrageren drævede væk for mine kjæ—æ—æ—re Bø—ø—ø—rn om for Exempel det deilige Komme til Frelserens Grav og gjentog Ordet Frelseren (der er saa almindeligt blandt Smaaborn) femhundrede Gang, uden en eneste Gang at give et Vink om, hvad det betydede, medens den frivillige Dreng glattede væk til Høire og Venstre som en ufeilbar Forklaring, og den hele Mistbænk af ophedede og udmattede Børn byttede Mæslinger, røde Hunde, Kighoste, Feber og Mavesygdomme, som om de havde været forsamlede paa Torvet i dette Øiemed.

Endog i dette Tempel for gode Hensigter kunde en undtagelsesviis opvakt Dreng, der undtagelsesviis vilde lære, lære Noget og, naar han havde lært det, langt bedre lære det fra sig igjen, end Lærerne, da han var klogtigere, end de, og ikke stod i det skjæve Forhold til de klogtigere Lærlinge, som de. Saaledes var det gaaet til, at Charley Hexam havde svunget sig i Veiret i Virvarret, havde underviist i Virvarret og var fra Virvarret bleven optaget i en bedre Skole.

„Du har altsaa Lyst til at besøge Din Søster, Hexam?"

„Hvis De tillader det, Mr. Headstone."

„Jeg har halvveis Lyst til at gaae med Dig. Hvor boer Din Søster?"

„Hun har endnu ikke sin egen Bolig, Mr. Headstone. Jeg saae hellere, at De ikke besøgte hende, førend hun har fæstet Leilighed, hvis De ikke har Noget derimod."

„Hør en Gang, Hexam." Mr. Bradley Headstone, examineret og lønnet Skolelærer, stak sin høire Pegefinger gjennem et af Knaphullerne i Drengens Frakke og betragtede den opmærksomt. „Jeg haaber, at Din Søster er en passende Omgang for Dig?"

„Hvorfor tvivler De paa det, Mr. Headstone?"

„Jeg sagde ikke, at jeg tvivlede derpaa."

„Nei, Sir, det sagde De ikke."

Bradley Headstone betragtede atter sin Finger, trak den ud

af Knaphullet og saae nøiere paa den, bed i Siden af den og saae paa den igjen.

„Du veed, Hexam, at Du vil komme ind i vort Laug. Med Tiden vil Du sikkert tage en hæderlig Examen og komme ind i vort Laug. Saa bliver det et Spørgsmaal —"

Drengen ventede saa længe paa Spørgsmaalet, medens Læreren saae paa en anden Side af sin Finger, bed i den og saae paa den igjen, at Drengen tilsidst gjentog:

„Bliver det et Spørgsmaal, Sir?"

„Om Du ikke helst burde lade Godt være godt."

„Er det da godt, at lade min Søster skjøtte sig selv, Mr. Headstone?

„Det siger jeg ikke, da jeg ikke veed det. Jeg henstiller det til Dig. Jeg beder Dig betænke det. Jeg ønsker, at Du skal overveie det. Du veed, hvor godt det gaaer Dig her."

„Men det var dog hende, der fik mig herhen," sagde Drengen modstræbende.

„Efterat hun havde erkjendt Nødvendigheden deraf," indrømmede Læreren, „og var bleven fuldkommen enig med sig selv om Skilsmissen. Ja."

Med en Gjentagelse af den tidligere Ulyst, eller Kamp, eller hvad det nu var, syntes Drengen at overlægge Sagen, indtil han omsider saae Læreren lige i Ansigtet og sagde:

„Jeg ønsker, at De vil følge med og besøge hende, Mr. Headstone, skjøndt hun endnu ikke har fæstet Leilighed. Jeg ønsker, at De vil følge med og overrumple hende og selv fælde Deres Dom om hende."

„Er Du vis paa, at Du ikke helst vilde forberede hende?" spurgte Læreren.

„Min Søster Lizzie," svarede Drengen stolt, „behøver ikke at forberedes, Mr Headstone. Hvad hun er, det er hun og viser hun sig at være. Der er intet falsk Skin ved min Søster."

Hans Tillid til hende klædte ham bedre, end den Vankelmodighed, hvormed han to Gange havde kæmpet. Det var hans bedre Natur at være trofast imod hende, hvis det var hans slettere Natur at være fuldstændigt egenkjærlig.

„Godt, jeg har Aftenen til min Raadighed," sagde Læreren. „Jeg er færdig til at gaae med Dig."

„Tak, Mr. Headstone; og jeg er færdig til at gaae."

Med sin anstændige sorte Kjole og Vest, sin anstændige hvide Skjorte, sit anstændige sorte Halsbind, sine anstændige graa Benklæder, sit anstændige Sølvuhr i sin Lomme og dets anstændige Haarlidse om sin Hals, tog Bradley Headstone sig hel og holden ud som en anstændig ung Mand paa Sexogtyve. Han saaes aldrig i nogen anden Dragt, og dog var der en vis Stivhed i den Maade, hvorpaa han bar den, som om der var en Mangel paa Tillempning mellem ham og den, der mindede om søndagsklædte Haandværkere. Han havde mechanisk erhvervet et stort Forraad af Lærerkundskaber. Han kunde regne mechanisk i Hovedet, synge mechanisk fra Bladet, blæse mechanisk paa forskjellige Instrumenter, ja endog spille mechanisk paa det store Kirkeorgel. Fra hans tidlige Ungdom havde hans Aand været et Rum for mechanisk Stuvning. Ordningen af hans store Pakhus, for at det stedse kunde efterkomme Detailhandleres Bestillinger — Historie hist, Geographi her, Astronomi til Høire, Statsøkonomi til Venstre, Naturhistorie, Physik, Arithmetik, Musik, Geometri, og hvad ikke, der Altsammen laa paa sit Sted, havde givet hans Ansigt et Udtryk af Anstrengelse, medens Vanen ved at spørge og blive spurgt havde bibragt ham et mistroisk Væsen, eller dog et Væsen, som bedre kunde betegnes som liggende i Baghold. Der var et Slags fast Uro i hans Ansigt. Det var et Ansigt, som tilhørte en af Naturen langsom eller uopmærksom Forstand, der havde anstrengt sig stærkt for at erhverve hvad den havde erhvervet og nu skulde passe paa det Erhvervede. Han syntes stedse at være bekymret for, at der skulde savnes Noget i hans aandelige Pakhus, og at optage Inventarium for at være vis i sin Sag.

Undertrykkelsen af saa Meget for at skaffe Plads til saa Meget havde fremfor Alt givet ham et tvungent Væsen, og dog saaes endnu nok af det Dyriske og Heftige (om end kun ulmende) hos ham til at vække den Forestilling, at var Bradley Headstone som Fattighusdreng tilfældigvis kommen til Søes, vilde han ikke

være bleven sidste Mand ombord. Naar han tænkte paa dette sit Udspring, blev han stolt, mørk og tvær og ønskede, at det maatte blive glemt; og kun Faa kjendte det ogsaa.

Ved nogle Besøg i Virvarret var hans Opmærksomhed bleven henvendt paa Drengen Hexam. Det var unegteligt en Dreng, der vilde gjøre den Lærer Ære, som bragte ham frem. Foruden denne Betragtning, var der maaskee en og anden Erindring om den Fattighusdreng, som nu aldrig maatte omtales. Dette være nu som det vil, saa havde han med Anstrengelse lidt efter lidt faaet Drengen ind i sin egen Skole og skaffet ham Noget at bestille der, som vederlagdes med Kost og Husly. Det var disse Omstændigheder, som havde ført Bradley Headstone og den unge Charley Hexam sammen denne Efteraarsaften; en Efteraarsaften, da det var over et halvt Aar siden Rovfuglen havde ligget død paa Flodbredden.

Skolerne — thi der var to af dem, ligesom af Kjønnene — laa nede i den Del af den flade Egn hen ad Themsen til, hvor Kent og Surrey mødes og Jernbanerne gjennemskjære Kjøkkenhaverne, som snart ville døe under dem. Skolerne vare nyligt opførte, og der laa saa mange, der lignede dem, rundt omkring i Egnen, at man skulde troet, at de Alle kun vare en eneste rastløs Bygning med den samme flyttelige Evne som Aladdins Palads. De laa i et Nabolag, der lignede et Legetøis Nabolag, som et Barn med et særligt usammenhængende Sind havde taget stykkeviis op af en Æske og opstillet et eller andet Sted; her den ene Side af en ny Gade; der et stort, ensomt liggende Værtshus uden Gjenboer; her nok en ufuldendt, allerede i Ruiner liggende Gade; der et gammelt, forfaldent Landsted; her en Kirke; der et nyt, umaadeligt stort Pakhus, og saa en broget Blanding af sorte Grøfter, blinkende Mistbænkvinduer, raa Marker, omhyggeligt dyrkede Kjøkkenhaver, murede Viaducter, af Broer overspændte Canaler og Uorden af Muggenhed og Taage, som om Barnet havde sparket til Bordet og var faldet i Søvn.

Men endog blandt Skolebygninger, Skolelærere og Skolelærlinge, der alle ere dannede efter eet Mønster og alle avlede i

Lyset af det sidste Evangelium om Ensformighed, viser det ældre Mønster sig, hvorefter saa mange Skjebner ere blevne dannede til Godt eller Ondt. Det viste sig i Skolelærerinden Miss Peecher, der vandede sine Blomster, da Mr. Bradley Headstone gik bort. Det viste sig i Skolelærerinden Miss Peecher, der vandede Blomsterne i den lille støvede Stump Have, som hørte til hendes lille Embedsbolig med smaa Vinduer som Synaaleøine og smaa Døre som Bindene om Skolebøger.

Lille, skinnende, pyntelig, regelmæssig og livlig, var Miss Peecher, rødkindet og melodisk af Stemme; en lille Naalepude, et lille Etui, en lille Bog, en lille Syæske, et lille Sæt af Tabeller, Vægt og Maal, og et lille Fruentimmer, Altsammen i Eet. Hun kunde skrive en lille Afhandling om hvilketsomhelst Emne, nøiagtigt saa lang som en Tavle, idet den begyndte øverst oppe paa venstre Side og endte nederst paa høire, og Afhandlingen vilde være strengt overensstemmende med Reglerne. Havde Mr. Bradley Headstone sendt hende et skriftligt Ægteskabstilbud, vilde hun sandsynligviis have svaret med en fuldstændig lille Afhandling om dette Emne saa lang som Tavlen var, men vilde ganske sikkert have svaret Ja; thi hun elskede ham. Den anstændige Haarlidse, der hang om hans Hals og passede paa hans anstændige Solvuhr, var en Gjenstand for hendes Misundelse. Saaledes vilde Miss Peecher have lagt sig om hans Hals og passet paa ham — uden at han havde mærket det; thi han elskede ikke Miss Peecher.

Miss Peechers Yndlingselev, der hjalp hende i hendes lille Husholdning, var tilstede med en Krukke Vand for at fylde hendes lille Vandkande og gjettede Beskaffenheden af Miss Peechers Følelser tilstrækkeligt til at finde det nødvendigt, at hun selv elskede den unge Charley Hexam. Der var derfor en dobbelt Hjertebanken mellem de dobbelte Levkøier og de dobbelte Gyldenlakker, da Læreren og Drengen saae ind over den lille Havelaage.

„En smuk Aften, Miss Peecher," sagde Læreren.

„En meget smuk Aften, Mr. Headstone," svarede Miss Peecher. „Skal De ud at spadsere?"

„Hexam og jeg have en lang Tour for."

„Deiligt Veir," bemærkede Miss Peecher, „til en lang Tour."

„Det er mere for at besørge et Ærinde, end for vor Fornøielses Skyld, at vi gaae," svarede Læreren.

Efterat have vendt sin lille Vandkande om og meget omhyggeligt heldt de sidste faa Draaber ud over en Blomst, som om de havde en eller anden særlig Kraft, der forend næste Morgen vilde forvandle den til en kæmpestor Bønnestængel, kaldte Miss Peecher paa sin Elev, der havde talt med Drengen, for at hun skulde fylde Kanden igjen.

„Farvel, Miss Peecher," sagde Læreren.

„Farvel, Mr. Headstone," sagde Lærerinden.

Eleven var i sin Lærlingestand bleven saa gjennemtrængt af den Classevane at strække en Arm ud, som om hun vilde raabe en Droschke eller Omnibus an, hver Gang hun fandt, at hun havde Noget at sige til Miss Peecher, at hun ofte gjorde det i deres huslige Forhold, og hun gjorde det ogsaa nu.

„Naa, Mary Anne?" sagde Miss Peecher.

„Med Forlov, Madame, Hexam sagde, at de skulde hen til hans Søster."

„Det er vist neppe muligt," svarede Miss Peecher, „da Mr. Headstone intet Ærinde kan have til hende."

Mary raabte atter an.

„Naa, Mary Anne?"

„Med Forlov, Madame, det er maaskee Hexams Ærinde."

„Det kan være," sagde Miss Peecher, „det tænkte jeg ikke paa. Dog det er jo ganske ligegyldigt."

Atter raabte Mary Anne an.

„Naa, Mary Anne?"

„De sige, at hun er meget smuk."

„O Mary Anne, Mary Anne," svarede Miss Peecher, rødmende lidt og rystende lidt fortrædeligt paa Hovedet, „hvor ofte har jeg ikke sagt Dig, at Du ikke maa betjene Dig af saadanne ubestemte Udtryk, ikke tale saaledes i Almindelighed? Naar Du siger de, hvad mener Du saa? Hvilken Taledel er de?"

Mary Anne hagede sin høire Arm fast bagved sig i sin venstre Haand, som om hun skulde høres i en Lektie, og svarede:

„Personligt Pronomen."

„Hvilken Person, de?"

„Tredie Person."

„Hvilket Tal, de?"

„Flertallet."

„Hvor mange mener Du da, Mary Anne? To eller Flere?"

„Jeg beder Dem om Forladelse, Madame," sagde Mary Anne, der blev forlegen nu, da hun tænkte sig om: „men jeg troer ikke, at jeg mener Flere, end hendes egen Broder." Og med disse Ord slap hun sin Arm.

„Derom er jeg overbeviist," svarede Miss Peecher og smilte igjen. „Men vær nu betænksommere en anden Gang. „Han siger" er helt forskjelligt fra „de sige," husk vel paa det. Hvilken er Forskjellen mellem „han siger" og „de sige?" Siig mig det?"

Mary Anne hagede øieblikkeligt sin høire Arm fast bagved sig i sin venstre — en til Omstændighederne næsten nødvendig Stilling — og svarede: „Det Ene er tredie Person Singularis Præsens Indicativ af Verbum activum at sige; det Andet tredie Person Pluralis Præsens Indicativ af Verbum activum at sige."

„Hvorfor Verbum activum, Mary Anne?"

„Fordi det tager et Pronomen efter sig i den objective Casus, Miss Peecher."

„Virkeligt meget godt," bemærkede Miss Peecher opmuntrende. „Det kunde i Sandhed ikke være bedre. Glem ikke at anvende det en anden Gang, Mary Anne." Da dette var sagt, var Miss Peecher færdig med at vande sine Blomster og gik ind i sin lille Embedsbolig, hvor hun tog sig en Forfriskning af de vigtigste Bjerge og Floder i Verden og deres Høider, Breder og Dybder, førend hun tog Maal til et Kjolelin til sin egen personlige Brug.

Bradley Headstone og Charley Hexam kom rigtigt ned til Surrey Siden af Westminster Broen, gik over den og vandrede langs Middelsex Bredden ad Millbank til. I denne Egn findes der en vis lille Gade, som hedder Church Street, og en vis lille

blind Plads, som hedder Smith Square, og midt i dette sidstnævnte Tilflugtsted ligger der en saare hæslig Kirke, der med et Taarn i hvert af dens fire Hjørner ligner et forstenet, frygteligt og kæmpestort Uhyre, som ligger paa Ryggen og stikker Benene i Veiret. Tætved saae de et Træ paa et Hjørne, en Smedie, en Tømmerplads og et Udsalg af gammelt Jern. Hvad et rustent Stykke af en Dampkjedel og et stort Jernhjul eller saadant Noget mente med at ligge begravede i Jernkræmmerens forreste Gaard, syntes Ingen at vide, eller at bryde sig om at faae at vide. Ligesom Mølleren af tvivlsom Lystighed i Visen, brøde de sig om Ingen, og Ingen brød sig om dem.

Efterat have gaaet denne Plads rundt og lagt Mærke til, at der hvilede et Slags Dødsstilhed over den, snarere som om den havde taget Opium, end var falden i en naturlig Ro, standsede de paa det Sted, hvor Gaden og Pladsen stødte sammen, og hvor der laa en Række smaa, stilfærdige Huse. Til disse viste Charley Hexam sluttelig Vei og blev staaende udenfor et af dem.

„Det maa være der, at min Søster boer, Sir. Det var der, hun forelobigt fik Husly kort efter Faders Død."

„Hvor ofte har Du besøgt hende siden?"

„Aa, kun to Gange, Sir," svarede Drengen med sin tidligere Ulyst; „men det er ligesaa meget hendes Skyld som min."

„Hvoraf ernærer hun sig?"

„Hun var altid flink til at bruge sin Synaal og syer nu for en Hosekræmmer."

„Arbeider hun nogensinde i sit Logis her?"

„Sommetider, men sin sædvanlige Arbeidstid og Beskjeftigelse har hun, saa vidt jeg veed, paa Værkstedet, Sir. Der er Numeret."

Drengen bankede paa en Dør, som strax gik op med et Sæt og et Smæk. En Dagligstuedør indenfor en lille Forstue stod aaben, og igjennem den saaes et Barn — en Dverg — en Pige — et Noget — siddende i en lille lav, gammeldags Lænestol med ligesom et lille Arbeidsbord foran sig.

„Jeg kan ikke reise mig," sagde Barnet, „da min Ryg er daarlig og mine Ben svage. Men jeg er Personen i Huset."

„Hvem er der ellers hjemme?“ spurgte Charley Hexam studsende.

„For Øieblikket,“ svarede Barnet med tungerap Hævdelse af sin Værdighed, „ingen Andre, end Personen i Huset. Hvad ønsker De, unge Mand?“

„Jeg vilde gjerne tale med min Søster.“

„Mange unge Mænd have Søstre,“ svarede Barnet. „Siig mig Deres Navn, unge Mand.“

Den sære lille Skikkelse og det sære, men ikke stygge lille Ansigt med dets klare graa Øine vare saa klogtige, at Tonens Klogtighed syntes uundgaaelig, som om den, naar den kom ud fra denne Form, maatte være klogtig.

„Mit Navn er Hexam.“

„Nei virkeligt?“ sagde Personen i Huset. „Det tænkte jeg nok. Deres Søster kommer hjem om et Qvarteers Tid. Jeg holder meget af Deres Søster; hun er min særdeles gode Ven. Tag Dem en Stol. Og denne Gentlemans Navn?“

„Min Lærer, Mr. Headstone.“

„Tag Dem en Stol; men vil De ikke være saa god først at lukke Gadedøren? Jeg kan ikke ret vel selv gjøre det, da min Ryg er saa daarlig og mine Ben saa svage.“

De gjorde stiltiende som hun bad, og den lille Skabning fortsatte sit Arbeide, at lime nogle Stykker Pap og tynde Træspaaner, der iforveien vare udskaarne i forskjellige Skikkelser, sammen ved Hjælp af en Pensel af Kamelhaar. De paa Bordet liggende Saxe og Knive viste, at Barnet selv havde skaaret dem ud, og de brogede Stumper af Fløil, Silketøi og Baand, der ligeledes laa paa Bordet, viste, at hun, naar de vare tilbørligt udstoppede (og Udstopningen var der ogsaa), skulde trække dem over nok saa pænt. Hendes flinke Fingres Færdighed var paafaldende, og naar hun føiede to tynde Kanter sammen ved at give dem et lille Bid, skottede hun til de Fremmede med et Blik ud fra Krogene i sine graa Øine, der overgik al hendes øvrige Klogtighed i Klogt.

„De kan vist ikke sige mig, hvad det er, jeg bestiller,“ sagde hun, efter at have anstillet flere af disse Jagttagelser.

„De gjør Naalepuder," sagde Charley.

„Og hvad Mere?"

„Penneviskere," sagde Bradley Headstone.

„Ha, ha, ha! Men hvad gjør jeg Mere? De er Skolelærer, men kan ikke sige mig det."

„De gjør Noget," sagde han, pegende paa et Hjørne af det lille Bord, „af Straa, men jeg veed ikke, hvad det er."

„Nu sagde De Noget!" udbrød Personen i Huset. „Jeg gjør kun Naalepuder og Penneviskere for at bruge mit Affald, men mit Straa hører til min egentlige Forretning. Gjet igjen. Hvad gjør jeg af mit Straa?"

„Bordmaatter?"

„En Skolelærer, og siger Bordmaatter! Nei, atter skudt forbi! Men gjet een Gang endnu. Hvad gjør jeg af mit Straa?"

„Hatte til Damer?"

„Til fine Damer," sagde Personen i Huset med et bekræftende Nik. „Til Dukker. Jeg er Dukkesyerske."

„Jeg vil haabe, at det er en god Forretning?"

Personen i Huset trak paa Skuldrene og rystede paa Hovedet. „Nei, den betaler sig kun daarligt, og saa er jeg oven i Kjøbet ofte saa overhængt. I forrige Uge havde en af mine Dukker Bryllup, og saa maatte jeg arbeide hele Natten. Og det har jeg ikke godt af, da min Ryg er saa daarlig og mine Ben saa svage."

De betragtede den lille Skabning med en Forundring, der ikke formindskedes, og Skolelæreren sagde: „Det gjør mig ondt, at Deres fine Damer ere saa urimelige."

„Saaledes ere de nu en Gang," sagde Personen i Huset, atter trækkende paa Skuldrene. „Og de ere saa uordentlige med deres Klæder og ville ikke følge den samme Mode en Maaned til Ende. Jeg syer for en Dukke med tre Døtre. Gud velsigne Dem, hun alene er nok til at ødelægge sin Mand!"

Personen i Huset opslog ved disse Ord en lille uhyggelig Latter og sendte dem nok et Blik fra sine Øienkroge. Hun havde en meget udtryksfuld Alfehage, og naar hun udsendte hint Blik,

trak hun denne Hage i Veiret, som om den og hendes Øine sattes i Bevægelse ved Hjælp af de samme Staaltraade.

„Har De altid ligesaa travlt som nu?"

„Travlere; nu har jeg god Tid. I Forgaars blev jeg færdig med en stor Sørgebestilling. Den Dukke, jeg syer for, havde mistet en Kanariefugl." Personen i Huset slog nok en lille Latter op og nikkede derpaa flere Gange, som om hun vilde sige: „O, hvilken Verden, hvilken Verden!"

„Er De alene hele Dagen?" spurgte Bradley Headstone; „Komme ingen af Naboernes Børn —"

„Aa Gud!" udbrød Personen i Huset med et lille Skrig, som om Ordet havde stukket hende. „Tal ikke til mig om Børn. Jeg kan ikke udstaae Børn. Jeg kjender nok deres lumske Streger." Dette sagde hun med en forbittret lille Truen med sin knyttede høire Haand tæt foran sine Øine.

Lærervanen var maaskee nødvendig for at bemærke, at Dukkesyerske var tilbøielig til at blive bitter over Forskjellen mellem hende selv og andre Børn; men baade Lærer og Lærling opfattede det saaledes.

„Bestandigt løbe de omkring og skrige, bestandigt lege og slaaes de, bestandigt hoppe de paa Fortouget og overmale det med Kridt til deres Lege! O, jeg kjender nok deres lumpne Streger!" Her truede hun med den lille knyttede Haand ligesom før. „Og det er endnu ikke Alt. Tidt og mange Gange raabe de Øgenavne ind gjennem en Persons Nøglehul og efterabe en Persons Ryg og Ben. O, jeg kjender nok deres lumpne Streger. Og jeg vil sige, hvad jeg vilde gjøre for at straffe dem. Der er Døre under Kirken ude paa Pladsen, sorte Døre, som føre ind til sorte Hvælvinger. Naa, jeg vilde lukke en af disse Døre op, og proppe dem Allesammen ind ad den, og saa vilde jeg lukke Døren igjen og puste stødt Peber ind gjennem Nøglehullet."

„Hvad Godt skulde det gjøre at puste Peber ind til dem?" spurgte Charley Hexam.

„Det skulde faae dem til at nyse og deres Øine til at løbe i Vand," sagde Personen i Huset. „Og naar de saa Alle nøs

og havde faaet røde Øine, vilde jeg gjøre Nar ad dem gjennem Nøglehullet, ligesom de med deres lumpne Streger gjøre Nar ad en Person gjennem en Persons Nøglehul."

En ualmindeligt eftertrykkelig Truen med hendes lille Haand tæt foran hendes Øine syntes at gjøre Personen i Huset lettere i Sindet; thi med gjenvunden Fatning tilføiede hun: „Nei, nei, nei; kom ikke med Børn til mig; jeg skal bede om Voxne."

Det var vanskeligt at gjette sig til dette sælsomme Væsens Alder, da hendes bedrøvelige lille Skabning ingen Traad gav dertil, og hendes Ansigt paa een Gang var saa gammelt og saa ungt. Tolv eller tretten Aar kom maaskee Maalet nærmest.

„Jeg har altid holdt mest af Voxne og bestandigt holdt mig til dem. De ere saa fornuftige og stille og gaae ikke og gjøre Krumspring og Narrestreger! Og jeg vil ikke holde mig til Andre, end Voxne, til jeg bliver gift; jeg kommer sagtens til at gifte mig en af Dagene."

Hun lyttede efter Fodtrin, som ramte hendes Øre, indtil der bankedes sagte paa Døren, og idet hun derpaa trak i et Greb tæt ved sig og med et glad Smil sagde: „See, der er nu f. Ex. en Voxen, der er min rigtigt gode Ven!" traadte Lizzie Hexam i sort Kjole ind ad Døren.

„Charley! Du her?"

Omfavnende ham paa sin gamle Maade, hvorover han syntes at blive lidt undselig, lagde hun ikke Mærke til Andre.

„Saa, saa, saa, kjære Liz, lad det nu være godt. Der staaer Mr. Headstone, som er fulgt med mig."

Hendes Øine mødte Lærerens, der aabenbart havde ventet at skulle faaet en helt anden Person at see, hvorpaa de mumlende vexlede et Par Ord for at hilse paa hinanden. Hun var lidt forlegen over det uventede Besøg, og Læreren var heller ikke utvungen, men det var han aldrig rigtigt.

„Jeg fortalte Mr. Headstone, at Du endnu ikke havde fæstet Leilighed, Liz, men han var alligevel saa god at gaae med. Hvor Du seer rask ud!"

Det Samme syntes Mr. Headstone at finde.

„Ja, gjør hun ikke, gjør hun ikke?“ udbrød Personen i Huset, atter tagende fat paa sit Arbeide, skjøndt Tusmørket mere og mere faldt paa. „Men bliv kun ved at sladdre med hinanden;

Een, to, tre,
Bliv kun ved at lee;
Til mig I ei skal see,“

tilføiede hun og slog med tre Pik af sin spinkle Pegefinger Takt til dette improviserede Rim.

„Jeg ventede ikke Besøg af Dig, Charley,“ sagde hans Søster, „men troede, at Du vilde sende Bud, hvis Du vilde tale med mig, og sætte mig Stevne et Sted i Nærheden af Skolen, ligesom sidst. Jeg talte med min Broder i Nærheden af Skolen, Sir,“ sagde hun til Bradley Headstone, „da jeg lettere kan gaae derhen, end han komme her. Jeg arbeider midtveis mellem de to Steder.“

„De see ikke meget til hinanden,“ sagde Bradley, der ingenlunde var bleven mere utvungen.

„Nei,“ svarede hun med en noget sørgmodig Nysten paa Hovedet. „Charley opfører sig vel altid godt, Mr. Headstone?“

„Han kunde ikke opføre sig bedre. Jeg betragter hans Bane som liggende ganske aaben for ham.“

„Det haabede jeg og er saa taknemlig derfor. Det er meget smukt af Dig, kjære Charley, og jeg gjør rettest i ikke at komme, undtagen naar han vil mig Noget, og stille mig mellem ham og hans Udsigter. Mener De ikke, Mr. Headstone?“

Mærkende, at der ventedes et Svar af ham, og erkjendende, at han selv havde raadet Drengen til at undgaae sin Søster, hvem han nu saae for første Gang, stammede Bradley Headstone:

„Deres Broder har sin Tid stærkt besat, veed De nok, og maa arbeide stærkt, og jeg kan ikke sige Andet, end at jo mindre hans Opmærksomhed ledes bort fra hans Arbeide, desto bedre er det for hans Fremtid. Naar han en Gang er bleven sin egen Herre, ja saa — saa er det en ganske anden Sag.“

Lizzie rystede atter paa Hovedet og svarede med et roligt Smil: „Jeg raadede ham stedse, ligesom De raader ham. Gjorde jeg ikke, Charley?“

„Jo, men lad nu det fare,“ sagde Drengen. „Hvorledes er det gaaet Dig?“

„Meget godt, Charley. Jeg trænger ikke til Noget.“

„Har Du Dit eget Værelse her?“

„O, ja, ovenpaa, og det er stille, venligt og luftigt.“

„Og hun kan altid bruge dette Værelse til at tage mod Besøg i,“ sagde Personen i Huset, skruende en af sine smaa knoklede Hænder sammen som en Komediekikkert og seende igjennem den, medens hendes Øine og Hage bevægede sig i Forening paa hin sælsomme Maade. „De kan jo altid bruge dette Værelse til at tage mod Besøg i, kan De ikke, kjære Lizzie?“

Tilfældigviis lagde Bradley Headstone Mærke til en meget ubetydelig Bevægelse af Lizzie Hexams Haand, som om den standsede Dukkespersken, og tilfældigviis lagde Dukkespersken i samme Øieblik Mærke til ham; thi hun gjorde en dobbelt Komediekikkert af sine to Hænder, betragtede ham gjennem den og udbrød med en skjelmsk Rysten paa Hovedet: „Aha! Greb jeg Dem maaskee i at spionere, hvad?“

Det kunde i ethvert Tilfælde have været muligt; men Bradley Headstone lagde endvidere Mærke til, at Lizzie, der ikke havde taget sin Hat af, umiddelbart derefter temmelig hastigt foreslog, at de skulde gaae ud, da det begyndte at blive mørkt inde i Stuen; og ud gik de, efterat de Fremmede havde sagt god Nat til Dukkespersken, hvem de forlode liggende bagover med Armene over Kors i sin Lænestol og syngende for sig selv med en lille, blid, tankefuld Stemme.

„Jeg vil vandre langs med Floden, da De sagtens gjerne ville tale med hinanden,“ sagde Bradley.

Medens hans keitede Skikkelse nu gik foran dem mellem Aftenens Skygger, sagde Drengen i en heftig Tone til sin Søster:

„Naar vil Du dog bosætte Dig paa et eller andet christeligt

Sted, Liz? Jeg havde troet, at Du allerede for længe siden vilde have gjort det."

„Jeg har det meget godt der, hvor jeg er, Charley."

„Meget godt der, hvor Du er? Jeg skammer mig over at have taget Mr. Headstone med. Hvorledes er Du kommen til at holde Omgang med hin lille Hex?"

„Først af en Hændelse, som det syntes, Charley. Men jeg troer, at det maa have været ved noget Mere, end et Tilfælde, da dette Barn — husker Du Plakaterne paa Væggene hjemme?"

„Pokker i Vold med Plakaterne paa Væggene hjemme! Jeg vil helst glemme Plakaterne paa Væggene hjemme, og det Samme vilde ogsaa være bedst for Dig," brummede Drengen. „Naa, hvad de?"

„Hint Barn er et Barnebarn af den gamle Mand!"

„Hvilken gamle Mand?"

„Den frygteligt fordrukne gamle Mand med Listetøflerne og Nathuen."

Gnidende sig paa Næsen med et Udtryk halvt af Ærgrelse over at have hørt saa Meget, og halvt af Nysgjerrighed efter at høre Mere, spurgte Drengen: „Hvorledes er Du kommen efter det? Hvad Du dog er for en Pige!"

„Barnets Fader arbeider for det samme Hus, jeg arbeider for, og derved fik jeg det at vide. Faderen er, ligesom hans egen Fader var, et svagt, elendigt, rystende Menneske, der aldrig er ædru, men er en flink Arbeider, naar han gider bestille Noget; Moderen er død, og hin stakkels sygelige Skabning er bleven, hvad hun er, fordi hun har været omgiven af fordrukne Mennesker ligefra sin Vugge — hvis hun nogensinde har havt nogen, Charley."

„Men derfor indseer jeg dog ikke, hvad hun kommer Dig ved," sagde Drengen.

„Ikke det, Charley?"

Drengen saae tvært ud over Floden. De vare ved Millbank, og Floden rullede paa deres venstre Haand. Hans Søster pikkede ham mildt paa Skulderen og pegede paa den.

„Et Slags Vederlag — Erstatning — bryd Dig ikke om Ordet, men Du forstaaer nok min Mening. Faders Grav."

Men han svarede ikke med mindste Ømhed. Efter en gnaven Taushed udbrød han i en fornærmet Tone:

„Det er meget haardt, Liz, at Du, mens jeg søger at gjøre mit Bedste for at komme frem i Verden, vil prøve paa at trække mig tilbage."

„Jeg, Charley?"

„Ja, Du, Liz. Hvorfor kan Du ikke lade Skeet være glemt? Hvorfor kan Du ikke, som Mr. Headstone endnu i Aften sagde til mig i en anden Anledning, lade Godt være godt? Det, vi have faaet at gjøre, er at holde vore Ansigter mod den rette Kant og gaae lige ud."

„Og aldrig see os tilbage? Ikke engang for at gjøre Eet eller Andet godt igjen?"

„Du er saadan en Drømmer!" sagde Drengen med sin forrige Heftighed. „Det kunde Altsammen være meget godt den Gang vi sadde ved Ilden og saae ned i Hulningen ved Gloden; men nu see vi ind i den virkelige Verden."

„Ak, den Gang saae vi ind i den virkelige Verden, Charley!"

„Jeg forstaaer nok, hvad Du mener med det, men Du har ikke Ret deri. Jeg ønsker ikke, Liz, hvis jeg svinger mig i Veiret, at støde Dig fra mig, men tvertimod at drage Dig op til mig. Det er det, jeg ønsker og agter at gjøre. Jeg veed, hvad jeg skylder Dig, og sagde endnu i Aften til Mr. Headstone: „Det var dog min Søster, der fik mig derhen." Nu vel da, træk mig ikke tilbage og hold mig nede. Det er Alt, hvad jeg forlanger, og det er da ikke urimeligt."

Hun havde seet vist paa ham og svarede roligt:

„Jeg handler ikke egenkjærligt her, Charley. Gik det, som jeg ønsker, kunde jeg ikke være langt nok borte fra denne Flod."

„Og kunde heller ikke være langt nok borte fra den, hvis det gik efter mit Ønske. Lad os derfor blive enige. Hvorfor vil Du tove længer ved den, end jeg? Jeg skyer den saa meget som muligt."

„Jeg troer ikke, at jeg kan komme bort fra den," sagde

Lizzie, strygende sig over Panden med sin Haand. „Det er ikke af min egen fri Villie, at jeg endnu boer tæt ved den."

„Saa, nu drømmer Du jo igjen, Liz! Du flytter frivilligt ind i et Hus hos en fordrukken — Skræder, troer jeg — eller saadant Noget, og en lille pukkelrygget Nisse af et Barn eller gammelt Menneske, eller hvad det nu er, og saa taler Du, som om Du blev trukken eller dreven derhen. Nei, Du maa være mere praktisk."

Hun havde været praktisk nok imod ham ved at lide og stræbe for ham; men hun lagde kun sin Haand — ikke bebreidende — paa hans Skulder og klappede ham to, tre Gange paa den, saaledes som hun havde pleiet at gjøre for at tysse paa ham, naar hun havde baaret ham omkring som et Barn, der var ligesaa tungt som hun selv. Han fik Taarer i Øinene.

„Jeg forsikkrer Dig, Liz," sagde han, strygende sig med Haanden hen over dem, „at jeg ønsker at blive en god Broder imod Dig, og vise, at jeg veed, hvad jeg skylder Dig. Alt, hvad jeg vil sige, er, at jeg haaber, at Du for min Skyld vil holde Dine Indbildninger lidt i Tømme. Jeg faaer nok en Skole, og saa maa Du boe hos mig og vil være nødt til at holde Dine Indbildninger i Tømme, og hvorfor kan Du da ikke ligesaa gjerne gjøre det nu? Siig nu bare, at jeg ikke har ærgret Dig."

„Nei Du har ikke, Charley, nei Du har ikke."

„Og at jeg ikke har bedrøvet Dig."

„Nei Du har ikke, Charley." Men dette Svar kom mindre hurtigt.

„Siig, at Du er vis paa, at det heller ikke var min Hensigt. See, nu bliver Mr. Headstone staaende og seer over Bolværket ned paa Floden for at tilkjendegive, at det er paa Tiden at gaae. Kys mig og siig, at Du veed, at det ikke var min Hensigt at bedrøve Dig."

Hun sagde det, hvorpaa de omfavnede hinanden og gik, indtil de indhentede Skolelæreren.

„Men vi gaae jo samme Vei som Din Søster," bemærkede han, da Drengen sagde ham, at han var færdig, og paa sin keitede og plumpe Maade bød han hende stivt sin Arm. Hun

havde netop lagt sin Haand paa den, da hun tog den til sig igjen. Han saae sig om med en Studsen, som om han troede, at hun ved den kortvarige Berøring havde opdaget Noget, der stødte hende tilbage.

„Jeg gaaer ikke derhen lige paa Stedet," sagde Lizzie, „og De have et langt Stykke Vei for Dem og gaae hurtigere uden mig."

Da de vare tæt ved Vauxhall Broen, besluttede de derfor at gaae denne Vei over Themsen og forlode hende, efterat Bradley Headstone havde rakt hende sin Haand til Afsked og hun takket ham for hans Godhed mod hendes Broder.

Lærer og Lærling gik hurtigt og stiltiende videre. Da de næsten vare komne over Broen, kom en Gentleman koldblodigt drivende dem imøde med Cigar i Munden, aaben Frakke og Hænderne paa Ryggen. Noget i denne Persons hensynsløse Væsen og den dorsk hovmodige Mine, hvormed han nærmede sig, idet han tog dobbelt saa megen Plads paa Fortouget, som enhver Anden vilde have gjort Fordring paa, vakte øieblikkeligt Drengens Opmærksomhed. Da han gik forbi, saae Drengen vist paa ham og blev derpaa staaende for at see efter ham.

„Hvem er det, Du seer efter, Hexam?" spurgte Bradley.

„Aa," sagde Drengen med et forvirret og grublende Udtryk i sit Ansigt, „det er denne Wrayburn."

Bradley Headstone betragtede Drengen ligesaa nøie, som Drengen havde betragtet den fremmede Gentleman.

Skjøndt han havde sagt det, som om hans Nysgjerrighed var forbi, og han tillige satte sig i Gang igjen, undgik det dog ikke Lærerens Opmærksomhed, at han saae sig tilbage, efterat have talt, og at det samme forlegne og grublende Udtryk endnu hvilede tungt over hans Ansigt.

„Du synes ikke at kunne lide Din Bekjendt, Hexam?"

„Jeg kan ikke lide ham."

„Hvorfor ikke?"

„Han tog mig paa en meget næsviis Maade om Hagen den første Gang, jeg saae ham," sagde Drengen.

„Og hvorfor det?"

„For Ingenting, eller fordi Noget, jeg kom til at sige om min Søster, tilfældigviis ikke behagede ham."

„Saa kjender han altsaa Din Søster?"

„Den Gang kjendte han hende ikke," svarede Drengen, endnu bestandigt gnaven og grublende.

„Kjender han hende da nu?"

Drengen havde fordybet sig saaledes i sine egne Betragtninger, at han saae paa Mr. Bradley Headstone, medens de gik ved Siden af hinanden, uden at forsøge at svare paa Spørgsmaalet, førend det var blevet gjentaget, hvorpaa han nikkede og sagde: „Ja, Sir."

„Saa har han vist i Sinde at besøge hende."

„Det er umuligt," sagde Drengen hurtigt. „Dertil kjender han hende ikke nøie nok. Gid jeg kunde gribe ham deri!"

Da de hurtigere, end tidligere, vare gaaede et Stykke, tog Læreren Lærlingen om Overarmen og sagde:

„Du vilde fortælle mig Noget om hin Person. Hvad var det Du sagde, at han hed?"

„Wrayburn, Mr. Eugene Wrayburn. Han er hvad man kalder Advokat, men har Ingenting at bestille. Da han første Gang kom til vor tidligere Bolig, levede Fader endnu. Han kom i et Forretningsærinde; ikke fordi det var hans eget Ærinde — han har aldrig selv havt Forretningsærinder — men en af hans Venner havde taget ham med."

„Og de andre Gange?"

„Der var kun een Gang til, saa vidt jeg veed. Da Fader var omkommen, var han tilfældigviis blandt dem, der fandt ham. Han drev om, som jeg formoder, for at tage sig Friheder med andre Folks Hager; men tilstede var han i ethvert Tilfælde. Han bragte min Søster Efterretningen tidligt om Morgenen og havde taget en Naboerske, Miss Abbey Potterson, med, for at hun skulde forberede hende paa den. Han luskede om ved Huset, da jeg blev hentet hjem om Eftermiddagen — de vidste ikke, hvor de skulde finde mig, førend min Søster var kommen saa meget til sig selv, at hun kunde sige dem det — og saa luskede han væk."

„Er det Alt?"

„Det er Alt, Sir."

Bradley Headstone slap Drengens Arm lidt efter lidt, som om han var falden i Tanker, og de gik ligesom før ved Siden af hinanden. Efterat de Begge længe havde tiet, aabnede Bradley atter Samtalen.

„Jeg antager, at — Din Søster —," sagde han med en underlig Standsning baade før og efter de sidste to Ord, „saa godt som ingen Undervisning har faaet, Hexam?"

„Saa godt som ingen, Sir."

„Men er bleven opoffret for sin Faders Indvendinger. Jeg husker dem for Dit Vedkommende. Og dog hverken taler eller seer — Din Søster — ud som en uvidende Person."

„Lizzie har ligesaa god Forstand som den Bedste, Mr. Headstone, ja maaskee for megen Forstand, da hun ikke har lært Noget. Jeg pleiede at kalde Ilden hjemme hendes Bøger, da hun stedse var fuld af Indfald — stundom af meget kloge Indfald, naar hun sad og saae paa den."

„Det huer mig ikke," sagde Bradley Headstone.

Hans Lærling overraskedes lidt af denne følelsesfulde Indvending, der fremsattes saa bestemt og pludseligt, men ansaae den for et Bevis paa Lærerens Deltagelse for ham, saa at den gjorde ham dristig nok til at sige:

„Jeg har aldrig kunnet bequemme mig til at udtale det uforbeholdent for Dem, Mr. Headstone, og De er mit Vidne, at jeg ikke kunde faaet mig til at berøre det, førend vi gik ud i Aften; men det er en pinlig Tanke for mig, at jeg, hvis det gaaer mig godt, som De haaber, vil blive — jeg vil ikke sige beskjemmet, da jeg ikke mener beskjemmet — men komme til at rødme, hvis det blev bekjendt, over en Søster, der har været saa god imod mig."

„Ja," sagde Bradley Headstone i en henkastende Tone; thi hans Tanker syntes neppe at dvæle ved dette Punkt, saa glat glede de over til et andet, „og der er derhos den Mulighed at overveie, at En eller Anden, der havde arbeidet sig frem, kunde komme til at beundre — Din Søster — ja med Tiden endog komme til at tænke paa at gifte sig med — Din Søster — og

det vilde være en sørgelig Ulempe og en haard Straf for ham, hvis denne Ulighed og dette Hensyn bleve bestaaende i fuld Kraft, selv om han overvandt andre Uligheder og andre Hensyn."

„Det er omtrent det, jeg selv mener."

„Ja, ja," svarede Bradley Headstone, „men Du talte kun som Broder; men det Tilfælde, jeg har forudsat, vilde være langt vigtigere, fordi en Beundrer, en Ægtefælle, vilde danne Forholdet frivilligt og desuden være nødt til at offentliggjøre det, hvilket en Broder ikke er. Hvorom Alting er, seer Du, maatte det siges om Dig, at Du ikke kunde gjøre for det, hvorimod det med samme Føie vilde blive sagt om ham, at han selv var Skyld deri."

„Det er sandt, Sir. Siden Lizzie blev fri ved Faders Død, har jeg stundom tænkt paa, at saadant et ungt Fruentimmer snart kunde lære Mere end nok til at kunne begaae sig, og stundom har jeg endog tænkt paa, at maaskee Miss Peecher —"

„I dette Øiemed vilde jeg ikke anbefale Miss Peecher," afbrød Bradley ham i sin tidligere bestemte Tone.

„Vil De være saa god at overveie det for mig, Mr. Headstone?"

„Ja, Herre, ja. Jeg skal overveie det, jeg skal modent overveie det, jeg skal noie overveie det."

Deres Vandring fortsattes næsten ganske stiltiende, indtil den endte sig ved Skolebygningen. Der var der Lys indenfor et af den pyntelige Miss Peechers Synaaleoine af smaa Vinduer, og i en Krog tæt ved det sad Mary Anne og holdt Vagt, medens Miss Peecher sad ved Bordet og riede sit lille pyntelige Kjolelin paa det Karduspapirs Mønster. NB. Miss Peecher og Miss Peechers Elever opmuntredes ikke synderligt af Regjeringen i Synningens uskolemæssige Konst.

Med Ansigtet vendt imod Vinduet rakte Mary Anne Armen i Veiret.

„Naa, Mary Anne?"

„Nu kommer Mr. Headstone hjem, Madame."

Omtrent en Minut efter raabte Mary Anne atter an.

„Naa, Mary Anne?"

„Nu er Mr. Headstone kommen hjem og har lukket sin Dør."

Miss Peecher undertrykte et Suk, idet hun samlede sit Sytøi sammen for at gaae til Sengs, og gjennemborede den Del af sin Kjole, hvor hendes Hjerte vilde have været, hvis hun havde havt denne Kjole paa, med en spids, spids Naal.

Andet Kapitel.

Fremdeles om Opdragelse og Undervisning.

Personen i Huset, Dukkesyerskен og Forfærdigerinden af zirlige Naalepuder og Penneviskere, sad i sin snurrige lille, lave Lænestol og sang i Mørket, indtil Lizzie kom tilbage. Personen i Huset havde allerede i en meget ung Alder opnaaet denne Værdighed som den eneste paalidelige Person i Huset.

„Naa, Lizzie — Mizzie — Wizzie," sagde hun, afbrydende sin Sang, „hvad Nyt ude?"

„Hvad Nyt inde?" svarede Lizzie spøgende og glattede skjemtende det lange, lyse, blanke Haar, som voxede meget yppigt og smukt paa Dukkesyerskens Hoved.

„Lad mig en Gang see," sagde den Blinde. „Aa, det sidste Nyt er, at jeg ikke har i Sinde at gifte mig med Deres Broder."

„Ikke?"

„N—ei," svarede Personen i Huset, rystende paa sit Hoved og sin Hage; „jeg kan ikke lide den Dreng."

„Hvad siger De da om hans Lærer?"

„Jeg siger, at jeg troer, at han er optagen."

Da Lizzie var færdig med omhyggeligt at glatte Haaret tilbage over de vanskabte Skuldre, tændte hun et Lys, hvorved det saaes, at den lille Dagligstue var skummel, men ren og ordentlig. Hun satte det paa Kamingesimsen, langt borte fra Syerskens Dine, lukkede baade Stue- og Gadedøren op og vendte den lille, lave Lænestol og hende, der sad i den, om mod Yderluften. Aftenen var lummer, og dette var en Godtveirs-Foranstaltning, som stedse

blev truffen, naar Dagens Gjerning var gjort. For at fuldstændiggjøre den satte hun sig paa en Stol ved Siden af den lille Læneſtol og tog den lille Haand, ſom liſtede ſig op til hende, beſkyttende under ſin Arm.

„Det er hvad Deres kjærlige Jenny Wren kalder den bedſte Tid af Døgnet," ſagde Perſonen i Huſet. Hendes virkelige Navn var Fanny Cleaver, men det havde for længe ſiden behaget hende at tilegne ſig Navnet Miſs Jenny Wren.*)

„Medens jeg har ſiddet og ſyet i Dag," vedblev Jenny, „har jeg tænkt paa, hvor deiligt det vilde være, hvis jeg kunde have Dem om mig, til jeg blev gift, eller i det mindſte fik mig en Kjæreſte; for naar jeg faaer mig en Kjæreſte, vil jeg lade ham gjøre noget af det, De gjør for mig. Han vilde ikke kunne børſte mit Haar, ſaaledes ſom De, eller hjælpe mig op og ned ad Trappen, ſaaledes ſom De, eller gjøre Noget, ſaaledes ſom De; men han kunde hente mit Arbeide hjem til mig og paa ſin klodſede Maade forhøre ſig om Beſtillinger. Og det ſkal han. Jeg ſkal lade ham trave, kan jeg fortælle ham."

Jenny Wren havde — til Lykke for hende — ſine perſonlige Forfængeligheder og tænkte ikke ivrigere paa Noget, end paa de forſkjellige Plager og Pinsler, der, naar Tidens Fylde kom, ſkulde tilføies „ham."

„Hvor han ſaa maatte være for Øieblikket, eller hvem det ſaa maatte blive," ſagde Miſs Wren, „ſaa kjender jeg hans lumſke Streger og minder ham om at ſee ſig vel for."

„Finder De ikke, at De er noget ſtreng imod ham?" ſpurgte hendes Veninde ſmilende og glattede hendes Haar.

„Ikke det mindſte," ſvarede den kloge Miſs Wren med et Udtryk af umaadelig Erfaring. „De bryde ſig ikke om En, gjøre diſſe Fyre, naar man ikke er ſtreng imod dem, min Bedſte. Men jeg ſagde, hvis jeg kunde have Dem om mig. Ak, hvilket ſtort Hvis! Er det ikke?"

„Jeg tænker ikke paa at forlade Dem, Jenny."

---

*) Wren betyder paa Danſk en Gjerdeſmutte. O. A.

„Siig ikke det; for saa gaaer De strax."

„Er jeg da saa upaalidelig?"

„De er paalideligere, end Solv og Guld." Med disse Ord brød Miss Wren pludseligt af, skruede sine Øine og sin Hage i Veiret og saae vidunderligt klogtig ud. „Aha!

Hvem kommer her?
En Grenader.
Hvad vil han ha'?
Et Stykke Ma'.

Og intet Andet i Verden, min Bedste!"

En mandlig Skikkelse blev staaende paa Fortouget udenfor Gadedøren. „Er det ikke Mr. Eugene Wrayburn?" spurgte Miss Wren.

„Saa siger man," var Svaret.

„Kom kun ind, hvis De vil være saa god."

„Jeg er ikke god," sagde Eugene, „men ind vil jeg komme."

Han gav Jenny Wren og Lizzie Haanden og lænede sig op til Døren ved Siden af Lizzie. Han havde drevet om med sin Cigar (den var nu røgt ud), sagde han, og var gaaet samme Vei tilbage for i Forbigaaende at see indenfor. Havde hun ikke talt med sin Broder i Aften?

„Jo," sagde Lizzie, der var ligesom lidt forlegen.

Hvilken naadig Nedladenhed af vor Broder! Mr. Eugene Wrayburn troede, at han var gaaet forbi den unge Gentleman paa Broen histhenne. Hvad var det for en Ven, han havde havt med?

„Skolelæreren."

„Rigtig. Det saae han jo ud til at være."

Lizzie sad saa stille, at Ingen vilde kunnet sige, hvori Forlegenheden i hendes Væsen yttrede sig, men Ingen vilde kunnet drage den i Tvivl. Eugene var ligesaa utvungen som altid; men medens hun sad og slog Øinene ned, vilde man maaskee kunne have bemærket, at hans Opmærksomhed i visse Øieblikke var mere sammentrængt paa hende, end den i hvilkensomhelst kort Tid ellers sammentrængte sig paa nogen Gjenstand.

„Jeg har Intet at meddele, Lizzie," sagde Eugene, „men da jeg har lovet Dem, at der gjennem min Ven Lightwood stedse skal blive holdt Øie med Mr. Riderhood, faaer jeg imellemstunder Lyst til at gjentage min Forsikkring om, at jeg holder mit Løfte og holder min Ven i Aande."

„Det vilde jeg aldrig have tvivlet paa, Sir."

„Ikke desto mindre," svarede Eugene koldblodigt, „tilstaaer jeg, at der i det Hele taget er Grund nok til at tvivle paa mig."

„Hvorfor det?" spurgte den strenge Miss Wren.

„Fordi jeg, min Bedste," svarede den luftige Eugene, „er en slem doven Hund."

„Hvorfor vil De da ikke forbedre Dem og blive en god Hund?" spurgte Miss Wren.

„Fordi der Ingen er, min Bedste," svarede Eugene, „for hvis Skyld det vilde være Umagen værd. Har De overveiet mit Forslag, Lizzie?" tilføiede han i en mere dæmpet Tone, men kun som om det var en alvorligere Sag, og ingenlunde med Udelukkelse af Personen i Huset.

„Jeg har tænkt paa det, Mr. Wrayburn, men ikke kunnet overtale mig til at gaae ind derpaa."

„Falsk Stolthed!" sagde Eugene.

„Det troer og haaber jeg ikke, Mr. Wrayburn."

„Falsk Stolthed!" gjentog Eugene. „Hvad Andet er det vel? Tingen har i og for sig intet Værd, og heller intet Værd for mig. Hvilket Værd kan den vel have for mig? De veed, hvilken Pris jeg sætter derpaa. Jeg ønsker at være Nogen til Nytte — hvilket jeg aldrig før har været her i denne Verden og heller aldrig mere vil blive ved nogensomhelst anden Leilighed — ved at betale en duelig Person af samme Kjøn og Alder som De saa og saa mange (eller rettere sagt, saa og saa faa) foragtelige Shillings for at indfinde sig her nogle Aftener om Ugen og give Dem den Undervisning, der ikke vilde have manglet Dem, dersom De ikke havde været en selvfornegtende Datter og Søster. De veed, at det er godt at faae den, da De ellers ikke vilde have opoffret Dem saaledes for at skaffe Deres Broder den.

Hvorfor da ikke tage imod den, især da vor Veninde, Miss Jenny her, ogsaa vilde faae Nytte af den? Vilde jeg være Læreren eller føre Tilsyn med Undervisningen, vilde det være en aabenbar Urimelighed, da jeg lige saa gjerne kunde opholde mig paa den anden Side af Jordkloden, eller slet ikke være til. Falsk Stolthed, Lizzie, eftersom ægte Stolthed ikke vilde beskjemme eller beskjemmes af Deres utaknemlige Broder. Ægte Stolthed vilde lade Lærere komme hertil, ligesom Læger, for at afhjælpe et slemt Tilfælde. Ægte Stolthed vilde tage fat og gjøre det. Det veed De meget godt, da De veed, at Deres egen ægte Stolthed vilde gjøre det i Morgen, dersom De besad de Midler, som Deres falske Stolthed ikke vil tillade mig at yde. Meget vel. Jeg vil endnu kun tilføie, at Deres falske Stolthed gjør Uret mod baade Dem selv og Deres afdøde Fader."

„Hvorledes mod min afdøde Fader?" spurgte hun med bekymret Aasyn.

„Hvorledes mod Deres Fader? Kan De spørge derom? Ved at variggjøre Følgerne af hans uvidende og blinde Halsstarrighed; ved at beslutte ikke at gjøre den Uret, han begik imod Dem, god igjen; ved at være Skyld i, at det Savn, hvortil han fordømte Dem, og som han nødte Dem paa, stedse skal hvile paa hans Hoved."

Det var tilfældigviis en fin Streng at anslaae hos hende, der for ikke en Time siden havde talt saaledes til sin Broder. Den klang langt stærkere paa Grund af den Forandring, der for et Øieblik var foregaaet med Wrayburn og udtalte sig i et forbigaaende Udtryk af Inderlighed, fuldstændig Overbeviisning, Krænkelse og Harme over Mistanke og ædelmodig og uegennyttig Deltagelse. Alle disse Egenskaber hos ham, der i Almindelighed var saa letsindig og ligegyldig, følte hun at være uadskillelige fra et vist Anslag af de tilsvarende i hendes eget Bryst. Hun tænkte paa, om hun, der stod saa langt nedenfor og var saa forskjellig fra ham, havde forkastet denne Uegennyttighed paa Grund af en forfængelig Anelse om, at han søgte hende eller følte sig tiltrukken af personlige Tillokkelser, han maaskee havde opdaget hos

hende? Den stakkels Pige, der var saa ren af Hjerte og Forsæt, kunde ikke udholde denne Tanke. Synkende i sine egne Øine, som om hun mistænkte sig selv for den, bøiede hun sit Hoved, som om hun havde begaaet en grov og syndig Uret imod ham, og brast stiltiende i Graad.

„Vær ikke bedrøvet," sagde Eugene meget, meget venligt. „Jeg vil haabe, at det ikke er mig, der har bedrøvet Dem. Jeg vilde kun vise Dem Sagen i dens sande Lys, hvorvel jeg maa tilstaae, at jeg gjorde det temmelig egenkjærligt, eftersom jeg føler mig skuffet."

Skuffet i at vise hende en Tjeneste? Hvorledes kunde han ellers føle sig skuffet?

„Det vil ikke knuse mit Hjerte," sagde Eugene leende; „det vil ikke vare otteogfyrgetyve Timer hos mig; men jeg føler mig i Sandhed skuffet. Jeg havde sat min Hu til at gjøre den Smule for Dem og vor Veninde Jenny. Det Nye for mig i at gjøre noget i mindste Maade Nyttigt har sit Trylleri. Men nu seer jeg, at jeg kunde have baaret mig klogere ad ved at lade, som om jeg gjorde det udelukkende for vor Veninde, Miss J.'s Skyld. Jeg kunde i moralsk Henseende være optraadt som Sir Eugene Gavmild, men jeg forstaaer mig i Sandhed ikke paa at gjøre Omsvøb og vil hellere blive skuffet, end prøve derpaa."

Var det hans Hensigt at forfølge hvad der laa Lizzie paa Sinde, gjorde han det meget behændigt; forfulgte han det af en Hændelse, skete det ved et uheldigt Tilfælde.

„Det stillede sig saa naturligt for mig," sagde Eugene; „Boldten syntes at være bleven saa ganske hændelsesviis kastet i min Haand! Fra Begyndelsen af bringes jeg tilfældigviis i Berøring med Dem, Lizzie, ved de to Leiligheder, De veed nok. Jeg er tilfældigviis istand til at love Dem, at der skal blive holdt Øie med den falske Anklager, Riderhood. Jeg er tilfældigviis istand til at yde Dem en Smule Trøst i Deres Sorgs mørkeste Time ved at forsikre Dem, at jeg ikke troer ham. Ved den samme Leilighed fortæller jeg Dem, at jeg er den ørkesløseste og daarligste Sagfører, man kan tænke sig, men dog bedre, end

ingen i en Sag, som jeg egenhændigt har optegnet, og at De stedse kan gjøre Regning paa min bedste Bistand, og leilighedsviis ogsaa paa Lightwoods, ved Deres Bestræbelser for at rense Deres Fader. Derved sætter jeg mig lidt efter lidt i Hovedet, at jeg — o saa let! — kan hjælpe Dem med at rense Deres Fader for den anden Bebreidelse, jeg nævnede for et Par Minuter siden, og som virkeligt er grundet. Jeg haaber nu at have forklaret mig, da det gjør mig hjerteligt ondt at have bedrøvet Dem. Det er mig modbydeligt at sige, at jeg mener det godt, men jeg mente det virkeligt ærligt og oprigtigt godt og ønsker, at De skal vide det."

„Derpaa har jeg aldrig tvivlet, Mr. Wrayburn," sagde Lizzie, der blev mere og mere angerfuld, jo færre Fordringer han gjorde.

„Det glæder mig meget at høre, skjøndt jeg troer, at De ikke vilde have vægret Dem, dersom De strax havde fattet min Mening. Troer De, at De vilde?"

„Jeg — jeg veed ikke, om jeg vilde, Mr. Wrayburn."

„Nu vel, hvorfor vil De da vægre Dem nu, da De fatter den?"

„Det er ikke let for mig at tale med Dem," svarede Lizzie med en vis Forvirring, „da De seer alle Følgerne af hvad jeg siger, saa saare jeg har sagt det."

„Saa tag alle Følgerne," sagde Eugene smilende, „og befri mig for min Skuffelse. Saa sandt jeg oprigtigt agter Dem, Lizzie Hexam, og er Deres Ven og en fattig Djævel af Gentleman, forsikrer jeg, at jeg ikke engang nu kan begribe, hvorfor De betænker Dem."

Hans Ord og Væsen havde et Præg af Aabenhjertighed, Troværdighed og uforbeholden Ædelmodighed, der overvandt den stakkels Pige, og ikke alene overvandt hende, men atter satte hende i en Stemning, som om hun var bleven paavirket af de tilsvarende Egenskaber hos hende selv med Forfængelighed i Spidsen for dem.

„Jeg vil ikke betænke mig længer, Mr. Wrayburn, og haaber, at De ikke vil fatte slettere Tanker om mig, fordi jeg overhovedet har betænkt mig. Paa egne og Jennys Vegne — maa jeg svare for Dem, kjære Jenny?"

Den lille Skabning havde lænet sig opmærksomt bagover, støttende sine Albuer paa Armene af sin Lænestol og sin Hage paa sine Hænder. Uden at forandre Stilling, svarede hun saa pludseligt: „Ja!“ at det snarere syntes, som om hun havde kappet Enstavelsesordet af, end udtalt det.

„Paa egne og Jennys Vegne modtager jeg med Taknemlighed Deres venlige Tilbud.“

„Top! Dermed er Sagen afgjort!“ sagde Eugene og rakte Lizzie sin Haand, førend han slog let ud med den, som om han slog det Hele hen. „Jeg vil haabe, at der ikke ofte vil blive gjort saa meget Væsen af saa Lidt.“

Derpaa begyndte han at tale skjemtende med Jenny Wren. „Jeg tænker paa at anskaffe mig en Dukke, Miss Jenny,“ sagde han.

„Det skulde De helst lade være,“ svarede Dukkesyerske.

„Hvorfor det?“

„Fordi De brækker den i Stykker; det gjøre alle J Børn.“

„Men det er jo godt for Haandteringen, veed De nok, Miss Wren,“ svarede Eugene, „omtrent ligesom det er godt for min Haandtering, at Folk bryde Løfter, Contracter og alle Slags Overenskomster.“

„Det forstaaer jeg mig ikke paa,“ bemærkede Miss Wren; „men De gjorde meget bedre i at anskaffe Dem en Pennevisker og blive flittig og bruge den.“

„Vare vi Alle ligesaa flittige som De, lille Arbeidsmyre, vilde vi begynde at arbeide, saa snart vi kunde krybe, og det vilde ikke være godt.“

„Mener De,“ spurgte den lille Skabning, idet en blussende Rødme udbredte sig over hendes Ansigt, „at det ikke vilde være godt for Deres Rygge og Deres Ben?“

„Nei, nei, nei,“ sagde Eugene, oprørt — for ikke at gjøre ham Uret — over Tanken om, at han kunde troes at spøge med hendes Svaghed. „Ikke godt for Haandteringen, ikke godt for Haandteringen. Begyndte vi Alle at arbeide, saa snart vi kunde bruge vore Hænder, vilde det være forbi med Dukkesyerskerne.“

„Det er der Noget i,“ svarede Miss Wren; „der er dog

stundom et Slags Tanke i Deres Brøvl." Derpaa tilføiede hun i en forandret Tone: „Siden vi tale om Tanker, min Lizzie," — de sadde nu atter ved Siden af hinanden — „saa begriber jeg ikke, hvorledes det gaaer til, at jeg kan lugte Blomster, naar jeg sidder alene her og arbeider om Sommeren."

„Som et enfoldigt Individ vilde jeg tillade mig at sige," yttrede Eugene halvt gabende — thi han begyndte at blive kjed af Personen i Huset — „at De kan lugte Blomster, fordi De virkeligt lugter Blomster."

„Nei jeg gjør ikke," sagde den lille Skabning, støttende sin ene Arm paa Armen af sin Lænestol og sin Hage paa sin Haand og seende lige ud for sig; „der er ingen Blomster her i Nabolaget, slet ingen. Og dog kan jeg, naar jeg sidder ved mit Arbeide, lugte hele Mile af Blomster. Jeg kan lugte Roser, saa at jeg troer at see Rosenbladene ligge i store Bunker paa Gulvet. Jeg kan lugte faldent Løv, saa at jeg strækker min Haand ud — saaledes — for at faae det til at rasle. Jeg kan lugte den røde og hvide Kamelblomst i Hækkerne og alle Slags Blomster, mellem hvilke jeg aldrig har været; for jeg har kun seet meget faa Blomster i mit Liv."

„Smukke Foreſtillinger, kjære Jenny," sagde hendes Veninde med et Blik paa Eugene, som om hun vilde spurgt ham, om de vare blevne givet Barnet til Vederlag for dets Tab.

„Det synes mig med, Lizzie, naar de opstaae hos mig. Og Fuglene, som jeg hører! O," udbrød den lille Skabning, udstrækkende sin Haand og seende i Veiret, „hvor de synge!"

Der var for Øieblikket noget formelig Begeistret og Skjønt i dette Ansigt og denne Bevægelse. Derpaa sank Hagen grublende ned paa Haanden igjen.

„Jeg er vis paa, at mine Fugle synge smukkere end andre Fugle, og at mine Blomster lugte bedre, end andre Blomster; thi da jeg var et lille Barn," sagde hun, som om det var for Aarhundreder siden, „vare de Børn, jeg pleiede at see tidligt om Morgenen, ganske forskjellige fra alle dem, jeg ellers saae. De vare ikke som jeg; de vare ikke forfrosne, bedrøvede, pjaltede eller forslaaede; de lede aldrig Nød. De vare ikke som Naboernes

Børn; de fik mig aldrig til at skjælve over hele min Krop ved at gjøre en skingrende Støi og gjorde aldrig Nar af mig. Og saa mange de vare! Allesammen i hvide Klæder og med noget Glimrende paa Kanterne og deres Hoveder, som jeg aldrig har kunnet efterligne med mit Arbeide, skjøndt jeg kjender det saa godt. De pleiede at komme ned i lange, lyse, skraa Rækker og sige Alle paa een Gang: „Hvem er det, der lider Nød? Hvem er det, der lider Nød?“ Naar jeg sagde dem, hvem det var, svarede de: „Kom og leg med os!“ og naar jeg saa sagde: „Jeg leger aldrig! Jeg kan ikke lege!“ svævede de omkring mig og løftede mig op og gjorde mig let. Saa fik jeg en saa deilig Ro og Lise, indtil de lagde mig ned igjen og Alle paa een Gang sagde: „Vær taalmodig, saa skulle vi komme igjen.“ Naar de kom igjen, kunde jeg, førend jeg saae de lange, lyse Rækker, mærke dem komme ved at høre dem Alle paa een Gang langt borte spørge: „Hvem er det, der lider Nød?“ Og jeg pleiede at raabe: „O, mine velsignede Børn! det er stakkels mig. Haver Medlidenhed med mig. Løfter mig op og gjører mig let!“

Medens hun udviklede denne Erindring, løftedes Haanden lidt efter lidt i Veiret, det forrige henrykte Udtryk vendte tilbage, og hun blev virkeligt smuk. Efterat have siddet saaledes et Øieblik, taus og med et lyttende Smil i sit Ansigt, saae hun sig om og kom til sig selv igjen.

„De synes vist, at jeg er en løierlig Stakkel, gjør De ikke, Mr. Wrayburn? De kan nok være kjed af mig; men det er Løverdag Aften, og jeg vil ikke opholde Dem.“

„Vil det sige, Miss Wren,“ spurgte Eugene, fuldkomment villig til at følge Vinket, „at De ønsker, at jeg skal gaae?“

„Det er Løverdag Aften,“ svarede hun, „og mit Barn kommer snart hjem. Og mit Barn er et besværligt, uartigt Barn, som jeg maa give mange Skjend. Jeg vilde helst, at De ikke fik mit Barn at see.“

„En Dukke?“ spurgte Eugene, der ikke forstod hende og imødesaae en Forklaring.

Men da Lizzie kun med Læberne havde dannet de to Ord:

„hendes Fader," tøvede han ikke længer, men tog strax Afsked. Paa Gadehjørnet standsede han for at tænde nok en Cigar og muligt spørge sig selv, hvad han nu skulde tage sig for. Hvis saa var, var Svaret ubestemt og uklart. Hvem veed, hvad han skal tage sig for, naar han er ligegyldig for, hvad han foretager sig?

Idet han vendte sig om, stødte en Mand til ham og fremmumlede halvt drukken en Undskyldning. Seende efter denne Mand, saae Eugene ham gaae ind ad den Dør, ad hvilken han selv nyligt var gaaet ud.

Da Manden kom snublende ind i Stuen, reiste Lizzie sig for at gaae.

„Gaa ikke, Miss Hexam," sagde han i en ydmyg Tone, talende med Besværlighed og et tykt Mæle. „Fly ikke en Ulykkelig med nedbrudt Helbred. Und en stakkels Skrantning Æren af Deres Selskab. Det er ikke — er ikke smitsomt."

Lizzie mumlede, at hun havde Noget at bestille oppe paa sit Værelse, og gik ovenpaa.

„Hvorledes har min Jenny det?" spurgte Manden frygtsomt. „Hvorledes lever min Jenny Wren, det bedste af Børn, Gjenstanden for en sønderknust Skrantnings ømmeste Følelser?"

Hvortil Personen i Huset, udstrækkende sin Arm i en bydende Stilling, svarede med ubøielig Strenghed: „Bort med Dig! Ind med Dig i Din Krog! Gaa strax ind i Din Krog!"

Det ynkelige Syn lod, som om han vilde gjøre Indvendinger, men da han ikke vovede at modsætte sig Personen i Huset, betænkte han sig og gik hen og satte sig paa en Stol i en særlig Skammekrog.

„O, Du slemme, gamle Dreng!" udbrød Personen i Huset, pegende med sin lille Finger. „O, Du uartige, syndige Skabning! Hvad skal dette betyde?"

Den rystende, svækkede, fra Hoved til Fod ledeløse Skabning strakte begge sine Hænder lidt ud fra sig, ligesom for at bede om Fred og Forsoning; forknytte Taarer stode den i Øinene og plettede de røde Blegner paa dens Kinder; den blyfarvede, opsvulmede Underlæbe dirrede af en beskjemmende Klynken, og hele

den usømmelige, luvslidte Ruin brummede fra de hullede Sko til de tynde, før Tiden graa Haar ikke med nogen Bevidsthed, der fortjente at kaldes Bevidsthed, om dette skrækkelige, omvendte Forhold mellem Fader og Barn, men med en jammerlig Tryglen om at slippe for Skjend.

„Jeg kjender Dine lumske Streger," udbrød Miss Wren; „Jeg veed, hvor Du har været!" (som der rigtignok ikke behøvedes nogen stor Skarpsindighed til at opdage). „O, Du skammelige, gamle Karl!"

Endog Skikkelsens Aandedræt var foragteligt, medens det stønnede og raslede som et forslidt Uhrværk.

„Slave, Slave, Slave fra Morgen til Aften," vedblev Personen i Huset, „og det Altsammen herfor! Hvad skal dette betyde?"

Der var Noget i dette eftertrykkelige „Hvad," som paa en latterlig Maade skræmmede Skikkelsen. Hver Gang Personen i Huset arbeidede sig hen til ham, ja blot, naar han saae, at hun nærmede sig, sank han endnu mere sammen.

„Gid Du var bleven anholdt og indespærret," sagde Personen i Huset. „Gid Du var bleven puttet ind i Celler og sorte Huller og overløbet af Rotter og Edderkopper og Skarnbasser. Jeg kjender deres lumske Streger, og de vilde have kildret Dig nydeligt. Skammer Du Dig ikke over Dig selv?"

„Jo, kjære Barn," stammede hendes Fader.

„Godt," sagde Personen i Huset, skræmmende ham ved en storartet Udvikling af sit Mod og sine Kræfter, førend hun paa ny tyede til det eftertrykkelige Ord: „Hvad skal det saa betyde?"

„Omstændigheder, hvorover jeg ikke havde Herredømme," var den elendige Skabnings Undskyldning.

„Ja jeg skal give Dig Omstændigheder og Herredømme," svarede Personen i Huset hidsig og skarpt, „hvis Du taler saaledes. Jeg vil overgive Dig til Politiet og lade Dig mulctere paa fem Shillings, naar Du ingen Penge har, og saa vil jeg ikke betale for Dig, og saa bliver Du transporteret paa Livstid. Hvad vilde Du synes om at blive transporteret paa Livstid?"

„Jeg vilde slet ikke synes derom. Jeg er en stakkels ode-

lagt Skrantning, som ikke længe vil falde Nogen til Besvær," klynkede den ulykkelige Skikkelse.

„Kom, kom!" sagde Personen i Huset, pikkende forretningsmæssigt paa Bordet tæt ved og rystende paa Hovedet og Hagen; „Du veed, hvad Du har at gjøre. Frem med Dine Penge, og det strax."

Den lydige Skikkelse ragede i sine Lommer.

„Du har ødet en hel Formue af Din Dagløn, tør jeg sige!" sagde Personen i Huset. „Læg det her! Alt, hvad Du har tilbage! Hver eneste Skilling!"

Hvor han fik travlt med at samle det sammen i sine forkrøllede Lommer; med at vente at finde det i denne Lomme og ikke finde det der; med ikke at vente at finde det i hin Lomme og at gaae den forbi; med ingen Lomme at finde, hvor den anden Lomme skulde været!

„Er det Alt?" spurgte Personen i Huset, da en uordentlig Bunke af Pence og Shillings laa paa Bordet.

„Fik ikke Mere," lød det sorgfulde Svar med en tilsvarende Rysten paa Hovedet.

„Det maa jeg først forvisse mig om. Du veed, hvad Du har at gjøre. Kræng alle Dine Lommer og lad dem blive siddende saaledes!" udbrød Personen i Huset.

Han adlød, og kunde Noget have givet ham et endnu mere forknyt og latterligt Udseende, end tidligere, vilde det have været denne hans Stillen til Skue af ham selv.

„Her er kun syv Shillings og halvniende Pence!" udbrød Miss Wren, efterat have bragt Bunken i Orden. „O, Du forlorne, gamle Søn! Nu skal Du sultes."

„Nei, sult mig ikke," bad han klynkende.

„Blev Du behandlet efter Fortjeneste," sagde Miss Wren, „skulde Du ikke have Andet, end Benene i Kattens Mad, kun Benene, efterat Katten havde ædt Maden. Men nu skal Du i Seng?"

Da han var humpet ud af Krogen for at adlyde, rakte han atter begge sine Hænder frem og paaberaabte sig „Omstændigheder, hvorover han intet Herredømme —"

„Afsted og i Seng med Dig!“ udbrød Miss Wren snubbende ham af. „Tal ikke til mig. Jeg vil ikke tilgive Dig. I Seng med Dig paa Øieblikket!“

Seende, at nok et eftertrykkeligt „Hvad“ var underveis, undgik han det ved at adlyde og hørtes at sjokke tungt op ad Trappen, lukke sin Dør og kaste sig paa sin Seng. Kort efter kom Lizzie ned.

„Skulle vi spise Aftensmad, kjære Jenny?“

„Ja Gud fri og bevare os, vi kunne nok trænge til at faae Noget at styrke os paa,“ svarede Miss Jenny trækkende paa Skuldrene.

Lizzie lagde en Dug paa det lille Arbeidsbord, der var bequemmere for Personen i Huset, end et sædvanligt Bord, anrettede det tarvelige Maaltid, de pleiede at nyde, og hentede en Stol til sig selv.

„Nu til Bords! Hvad tænker De paa, kjære Jenny?“

„Jeg tænkte paa,“ svarede hun, vaagnende af dybe Betragtninger, „hvad jeg vilde gjøre ved ham, dersom han skulde blive en Drukkenboldt.“

„O, det bliver han ikke,“ sagde Lizzie; „det vil De nok vide at forebygge.“

„Jeg skal bestræbe mig for at forebygge det, men han kunde narre mig. O, kjære Pige, alle disse Fyre med deres lumske Streger narre Folk.“ Og her kom den knyttede lille Haand i fuld Bevægelse. „Og skulde det skee, vil jeg sige Dem, hvad jeg troer jeg vilde gjøre. Naar han var falden i Søvn, vilde jeg gjøre en Ske gloende hed, koge noget Brændevin i en Potte, tage det saa hedt, det var, og, efterat have aabnet hans Mund med den anden Haand — eller maaskee sov han med aaben Mund — helde det i Halsen paa ham, for at det kunde skolde og qvæle ham.“

„Jeg er vis paa, at De ikke vilde gjøre noget saa Gyseligt.“

„Vilde jeg ikke? Ja maaskee; men jeg kunde faae Lyst til at gjøre det.“

„Det er jeg vis paa, at De ikke vilde.“

„Ikke engang have Lyst dertil? Naa, De veed i Almindelighed bedst Besked. Kun har De ikke levet imellem det, saaledes som jeg, og Deres Ryg er ikke daarlig og Deres Ben ikke svage."

Medens de spiste deres Aftensmad, søgte Lizzie at bringe hende tilbage til hin smukkere og bedre Sindstilstand; men Fortryllelsen var løst; Personen i Huset var Personen i et Hus, som var fuldt af smudsig Beskjemmelse og Sorg, og hvor i et Kammer ovenpaa hin nedværdigede Skikkelse smittede endog den uskyldige Søvn med sandselig Raahed og Fornedrelse. Dukkesyerske var bleven en lille pudseerlig Havgasse, verdensklog i Verden, jordisk paa Jorden.

Stakkels Dukkesyerske! Hvor ofte droges hun ikke ned af Hænder, som burde have løftet hende op; hvor ofte vildledtes hun ikke, naar hun foer vild paa den evige Vei og bad om Veiledning! Stakkels, stakkels lille Dukkesyerske!"

Tredie Kapitel.

Et Stykke Arbeide.

Medens Britannia en smuk Dag sidder og grubler (maaskee i den Stilling, hvori hun er afbildet paa Kobbermynterne), opdager hun pludseligt, at hun behøver Finering i Parlamentet. Det falder hende ind, at Finering er „en repræsenterende Mand" — Noget, hvorom der i disse Tider ikke kan tvivles, og at Hendes Majestæts tro Underhus er ufuldstændigt uden ham. Britannia tilkjendegiver derfor en lovkyndig Gentleman af sit Bekjendtskab, at hvis Finering vil „erlægge" fem tusinde Pund, kan han komme til at skrive et Par Begyndelsesbogstaver*) bagefter sit Navn mod den yderst billige Betaling af halvtredietusinde Pund pr. Bogstav. Det er en tilstrækkelig klar Overenskomst mellem Britannia og den lovkyndige Gentleman, at Ingen skal have de femtusinde

*) M. P. o: Member of Parliament, Medlem af Parlamentet. O. A.

Pund, men at de, naar de ere erlagte, ville forsvinde ved Trylleri og magiske Besværgelser.

Den i Britannias Fortrolighed indviede lovkyndige Gentleman gaaer i dette Øiemed ligefra hin Dame hen til Finering, som forsikkrer, at han føler sig høiligen smigret, men begjærer Pusterum for at forvisse sig om, „hvorvidt hans Venner ville samle sig om ham." Fremfor Alt, siger han, bør han i et saa vigtigt Øieblik være vis paa, „hvorvidt hans Venner ville samle sig om ham." Af Omhu for en Clients Tarv kan den lovkyndige Gentleman ikke indrømme nogen lang Frist i dette Øiemed, da Damen næsten troer at vide En, som er villig til at erlægge sextusinde Pund; men han siger, at han vil indrømme Finering fire Timer.

Finering siger derpaa til Mrs. Finering: „Vi maae arbeide," og kaster sig i en Droschke. I samme Øieblik overlader Mrs. Finering Barnet til Ammen; trykker sine ørneagtige Hænder mod sin Pande for at ordne den bankende Forstand indenfor den; bestiller sin Vogn og gjentager i en sindsforvirret og hengivelsesfuld Tone, der er sammensat af Ophelia og hvilken af Oldtidens selvopoffrende Qvinder, man vil give Fortrinet: „Vi maae arbeide."

Efterat have paalagt sin Kudsk at storme løs paa Almenheden i Gaderne, ligesom Garden ved Waterloo, kjøres Finering i rasende Fart til Duke Street i Qvarteret St. James. Der træffer han Twemlow i hans Logis, kommende lige ud af Hænderne paa en hemmelig Konstner, der har gjort Noget ved hans Haar med Æggeblomme. Da denne Behandlingsmaade udkræver, at Twemlow skal i to Timer efter Behandlingen lade sit Haar stritte i Veiret og tørres efterhaanden, er han i en passende Tilstand til at modtage overraskende Tidender, idet han ligner saavel Monumentet paa Fish Street Hill,*) som Kong Priamus ved en vis Ildebrand, der ikke er aldeles ubekjendt som et pynteligt Sted hos Classikere.

---

*) Det til Erindring om Londons store Ildebrand 1866 opførte Monument. O. A.

„Kjære Twemlow," siger Finering, gribende begge hans Hænder, „som min bedste og ældste Ven —"

(„Saa kan der altsaa ikke længer være Tvivl derom," tænker Twemlow, „og jeg er det!")

„— Sporger jeg Dem, om De troer, at Deres Fætter, Lord Snigsworth, vil laane mig sit Navn som Medlem af min Valgcomitee? Jeg gaaer ikke saa vidt at bede om hans Herlighed selv, men kun om hans Navn. Troer De, at han vil overlade mig sit Navn?"

Med pludselig Forstemthed svarer Twemlow: „Det troer jeg ikke han vil."

„Mine politiske Anskuelser," siger Finering, der ikke tidligere har vidst, at han havde saadanne, „ere de samme som Lord Snigsworths, og for den offentlige Stemnings og en offentlig Grundsætnings Skyld vil Lord Snigsworth maaskee overlade mig sit Navn."

„Ja maaskee," siger Twemlow, „men —" og idet han i sin Besippelse kloer sig i Hovedet, uden at tænke paa Æggeblommerne, bliver han endnu mere besippet ved at mindes om, hvor klæbrig han er.

„Mellem et Par saa gamle og fortrolige Venner som vi," vedbliver Finering, „bor der i et saadant Tilfælde ingen Forbeholdenhed være. Lov mig, at hvis jeg anmoder Dem om at gjøre Noget for mig, som De ikke har Lyst til at gjøre eller finder den mindste Vanskelighed ved at gjøre, De da vil sige mig det rent ud."

Dette er Twemlow saa venlig at love med ethvertsomhelst ydre Tegn paa, at han hjerteligt gjerne skal holde sit Ord.

„Vilde De have Noget imod at skrive til Snigsworthy Park og anmode Lord Snigsworth om hin Tjeneste? Tilstaaes den, veed jeg naturligviis, at jeg ene og alene skylder Dem den, uagtet De kunde anmode Lord Snigsworth om den, udelukkende af offentlige Grunde. Vilde De have Noget derimod?"

Med Haanden mod Panden siger Twemlow: „De har taget et Løfte af mig."

„Det har jeg, bedste Twemlow."

„Og De venter, at jeg ærligt vil holde det?"

„Det gjør jeg, bedste Twemlow."

„I det Hele taget — læg Mærke til," — yttrer Twemlow med den høieste Grad af Tydelighed, som om han strax vilde have gjort det, hvis det havde været i en særlig Anledning, „at jeg siger i det Hele taget — maa jeg bede Dem undskylde, at jeg ikke henvender mig til Lord Snigsworth med nogensomhelst Anmodning."

„Gud velsigne Dem, Gud velsigne Dem!" siger Finering, skrækkeligt skuffet, men atter gribende begge hans Hænder med eiendommelig Varme.

Det er ikke saa forunderligt, at stakkels Twemlow kan undslaae sig for at besvære sin høiadelige Fætter (der har et podagristisk Sind) med et Brev, eftersom hans høiadelige Fætter, der tilstaaer ham en lille Aarpenge, hvoraf han lever, behandler ham med største Strenghed ved, naar han besøger Snigsworthy Park, at erklære ham i et Slags Beleiringstilstand, idet han da er forpligtet til at hænge sin Hat paa en vis bestemt Knag, sidde paa en vis bestemt Stol, tale om visse bestemte Emner med visse bestemte Mennesker og foretage sig visse bestemte Øvelser, saasom at synge Lovsange over Familiefernissen (for ikke at sige Familiemalerierne) og afholde sig fra de fineste Familievine, med mindre han udtrykkeligt opfordres til at skjenke sig et Glas af dem.

„Men een Ting kan jeg gjøre for Dem," siger Twemlow, „og det er, arbeide for Dem."

Finering velsigner ham igjen.

„Jeg vil," siger Twemlow med voxende Ilfærdighed, „gaae op i Clubben — lad os en Gang see, hvad er Klokken?"

„Den mangler tyve Minuter i Elleve."

„Jeg skal," siger Twemlow, „være i Clubben ti Minuter før Elleve og blive der den hele Dag."

Finering mærker, at hans Venner begynde at samle sig om ham, og siger: „Tak, mange Tak. Jeg vidste, at jeg kunde stole paa Dem. Førend jeg for et Øieblik siden tog hjemmefra for at kjøre herhen, sagde jeg til Anastasia: „Vi maae arbeide."

„Deri havde De Ret, deri havde De Ret," svarer Twemlow. „Siig mig, arbeider hun?"

„Ja," svarer Finering.

„Godt!" udbryder Twemlow, den lille høflige Gentleman. „En Qvindes Takt er uvurderlig. At have det hulde Kjøn paa sin Side, er at have Alt paa sin Side."

„Men De har endnu ikke sagt mig," bemærker Finering, „hvad De mener om, at jeg træder ind i Underhuset."

„Jeg mener," svarer Twemlow med Følelse, „at det er den bedste Club i London."

Finering velsigner ham nok en Gang, løber ned ad Trappen, springer ind i sin Droschke og befaler Kudsken at storme løs paa den britiske Almenhed og jage til City.

Imidlertid glatter Twemlow med voxende Ilfærdighed sit Haar saa godt, han kan — hvilket ikke er saa meget godt, da det er blevet stædigt af at være blevet behandlet med Klister og har faaet en Overflade, der har en vis Lighed med Butterdeig — og møder til den bestemte Tid i Clubben, hvor han strax bemægtiger sig et stort Vindue, Skrivematerialier og alle Aviserne og sætter sig ubevægelig til at lade sig ærbødigt betragte af Pall Mall. Naar en Mand træder ind og nikker ad ham, siger Twemlow stundom: „Kjender De Finering?" Manden svarer: „Nei; er han Medlem af Clubben?" Twemlow siger: „Ja; han stiller sig for Pocket-Breaches." Manden siger: „Ja saa; jeg vil haabe, at han maa finde det Pengene værd," gaber og driver af. Henimod Klokken Sex om Eftermiddagen begynder Twemlow at bilde sig ind, at han er overlæsset med Arbeide, og finder det høist beklageligt, at han ikke er bleven oplært til Stemmehverver ved Parlamentsvalgene.

Fra Twemlow farer Finering til Podsnaps Forretningslocale, hvor han træffer Podsnap læsende Aviſen staaende og værende tilbøielig til at vise sig veltalende i Anledning af den afgjort forbausende Opdagelse, at Italien ikke er England. Beder ærbødigt Podsnap om Tilgivelse, fordi han standser Strømmen af hans Viisdommens Ord, og underretter ham om, hvad der er

i Gjære. Siger til Podsnap, at deres politiske Anskuelser ere de samme, og giver Podsnap at forstaae, at han, Finering, dannede sig sine politiske Anskuelser, medens han sad ved hans, Podsnaps, Fødder. Bestræber sig ivrigt for at erfare, om Podsnap „vil samle sig om ham."

Noget barsk siger Podsnap: „Først og fremmest, Finering, forlanger De mit Raad?"

Finering stammer, at som en saa gammel og dyrebar Ven —

„Ja, ja, det er nu Altsammen saa meget godt," siger Podsnap; „men er De bleven enig med Dem selv, om under alle Omstændigheder at stille Dem for denne Valgflekke Pocket-Breaches, eller spørger De mig om min Mening, om De skal stille Dem for den eller ikke?"

Finering gjentager, at det er hans Hjertes Attraa og hans Sjæls Trøst, at Podsnap skal samle sig om ham.

„Jeg vil være uforbeholden imod Dem, Finering," siger Podsnap, rynkende sin Pande. „At jeg ikke bryder mig om Parlamentet, vil De sagtens indsee deraf, at jeg ikke er der?"

Det veed naturligviis Finering. Finering veed naturligviis, at vilde Podsnap derind, vilde han komme derind i Løbet af en Tidsfrist, som af de Letsindige og Tankeløse vilde blive betegnet som en Snup.

„Det lønner sig ikke for mig," vedbliver Podsnap, der bliver kjendeligt formildet, „og er det Modsatte af vigtigt for min Stilling. Men jeg ønsker ikke at gjøre mig til Lov for en Anden, der befinder sig i en anden Stilling. De finder, at det lønner sig for Dem og er vigtigt for Deres Stilling. Forholder det sig saaledes?"

Stedse under den Forudsætning, at Podsnap vil samle sig om ham, antager Finering, at det forholder sig saaledes.

„Saa forlanger De altsaa ikke mit Raad," siger Podsnap. „Godt. Saa vil jeg heller ikke give Dem det. Men De forlanger min Bistand. Godt. Saa vil jeg arbeide for Dem."

Finering velsigner ham øieblikkeligt og underretter ham om, at Twemlow allerede arbeider. Podsnap billiger ikke ganske, at Nogen allerede arbeider, da han næsten betragter det som en

Uforskammethed, men taaler dog Twemlow og siger, at han er en gammel Nathue med gode Forbindelser, som ingen Skade vil gjøre.

„Jeg har Intet af sær Vigtighed for i Dag," tilføier Podsnap, „og skal henvende mig til visse formaaende Personer. Jeg havde lovet mig ud til Middag, men vil lade Mrs. Podsnap tage derhen og selv blive borte og spise til Middag hos Dem Klokken Otte. Det er af Vigtighed, at vi underrette hinanden om, hvorledes Sagerne staae. Lad mig nu en Gang see. De bør faae et Par virksomme, kraftige Fyre med dannede Manerer til at arbeide for Dem."

Efterat have betænkt sig lidt, husker Finering paa Boots og Brewer.

„Som jeg har truffet i Deres Hus," siger Podsnap. „Ja, de ere meget brugelige. Lad dem Hver tage sig en Droschke og skride til Værket."

Finering udtaler øieblikkeligt, hvor velsignet det er at have en Ven, som formaaer at give saa storartede administrative Raad, og bliver virkeligt stolt af denne Faren omkring af Boots og Brewer som en Tanke, der bærer Præget af Valgvirksomhed og har en fortvivlet Lighed med en Forretning. Forladende Podsnap i kort Gallop, stiger han af hos Boots og Brewer, der med Begeistring samle sig om ham ved strax at ile bort i Droschker, Hver i sin Retning. Derpaa begiver Finering sig til den lovkyndige, i Britannias Fortrolighed indviede Gentleman, afgjør nogle kildne Forretningssager med ham og udsteder en Adresse til de uafhængige Vælgere i Pocket-Breaches, hvori han tilkjendegiver, at han vil indfinde sig iblandt dem for at udbede sig deres Stemmer, ligesom Sømanden vender tilbage til sit første Barndomshjem, en Talemaade, hvis Værd ikke forringes af, at han aldrig i sit Liv har været i Nærheden af Stedet, ja ikke engang rigtigt veed, hvor det ligger.

Mrs. Finering er heller ikke ledig i denne vigtige Time. Ikke saa saare kjører Vognen fuldt færdig frem, førend hun sætter sig fuldt færdig i den og siger: „Til Lady Tippins." Denne Tryllerske boer ovenover en Snørlivsmager paa de belgravianske

Grændser, og i hans Vindue i Stueetagen staaer en Model i Legemsstørrelse af en udmærket Skjønhed i et blaat Skjørt, og med et Snørliv i Haanden og betragter over sin Skulder Byen med uskyldig Overraskelse, hvortil hun nok kan have Føie ved at see sig gjøre Toilette under saadanne Omstændigheder.

Lady Tippins hjemme? Lady Tippins hjemme i et formørket Værelse og med Ryggen (ligesom Damen nede i Vinduet i Stuen, men af en anden Grund) listigen vendt imod Lyset. Lady Tippins bliver saa overrasket over at see sin kjære Mrs. Finering saa tidligt — midt om Natten, kalder den smukke Skabning det — at hendes Dienlaage næsten aabne sig under Paavirkningen af denne Sindsbevægelse.

Mrs. Finering aabenbarer hende paa en usammenhængende Maade, at Pocket-Breaches er blevet tilbudt Finering, at det er paa Tiden at samle sig om ham, at Finering har sagt: „Vi maae arbeide," at hun er her for som Hustru og Moder at besværge Lady Tippins at arbeide; at Vognen staaer til Lady Tippins's Raadighed til dette Arbeides Fremme, at hun, Eierinden af dette splinternye Kjøretøi, vil vende hjem til Fods — paa blødende Fødder, hvis det maatte behøves — for at arbeide (uden nærmere at oplyse hvorledes), indtil hun synker om ved Siden af Barnets Vugge.

„Vær De rolig, min Bedste," siger Lady Tippins; „vi skulle nok faae ham ind." Og Lady Tippins giver sig virkeligt til at arbeide og lader tillige de Fineringske Heste arbeide; thi hun ruller hele Dagen omkring i Byen, hilser paa alle sine Bekjendte og viser sin Underholdningsevne og sin grønne Vifte i det fordelagtigste Lys ved ideligt at tjaddre: „Hvad troer De vel, bedste Sjæl? Hvad antager De, at jeg er? De vil aldrig kunne gjette det. Jeg er Stemmehverver. Og for hvilket Sted, troer De? For Pocket-Breaches. Og hvorfor? Fordi min kjæreste Ven her i Verden har kjøbt det. Og hvem er den kjæreste Ven, jeg har her i Verden? En Mand ved Navn Finering. Ikke at tale om hans Kone, som er min anden kjæreste Ven her i Verden, og nær havde jeg glemt deres lille Barn, som er den tredie. Og

vi opføre denne lille Farce for at bevare Skinnet, og er det ikke forfriskende? For det Morsomme derved, kjære Barn, er, at Ingen veed, hvem disse Finerings ere, og at de Ingen kjende, men have et Hus af Eventyret om Aanderne og gjøre Middagsselskaber af Tusinde og Een Nat. Er De nysgjerrig efter at faae dem at see, min Bedste? De skal gjøre deres Bekjendtskab. Kom og spis hos dem, de skulle ikke kjede Dem. Siig, hvem De vil træffe hos dem. Vi danne et Selskab mellem os selv, og jeg lover, at de ikke et eneste Øieblik skulle falde Dem til Uleilighed. De maa virkeligt see deres Guld- og Sølvkameler. Jeg kalder deres Spisebord Karavanen. Kom og spis hos mine Finerings, mine egne Finerings, min udelukkende Eiendom, de kjæreste Venner, jeg har her i Verden! Men lov mig fremfor Alt, min Bedste, Deres Stemme og Indflydelse og alle Slags Virksomheder for Pocket-Breaches; thi vi kunne ikke tænke paa at anvende en Sixpence paa det og kunne kun lade os vælge ved de ubestikkelige Vælgeres frivillige Stemmegivning.

Nu kan den af den fortryllende Tippins valgte Betragtningsmaade, at al denne Arbeiden og Samlen sig om vil bevare Skinnet, vel have Noget for sig, men indeholder dog ikke hele Sandheden. Der udrettes eller antages at udrettes Mere — hvilket siger det Samme — ved at tage Droschker og kjøre om, end den fagre Tippins veed af. Mange ubestemte Navnkundigheder ere blevne grundlagte alene ved at tage Droschker og kjøre om. Dette gjælder navnligt om alle parlamentariske Anliggender. Om det, der skal udrettes, bestaaer i at faae en Mand ind, faae en Mand ud, vinde en Mand, fremme en Jernbane eller forhindre en Jernbane, eller hvad Andet det nu kan være, saa antages Intet at virke saa kraftigt, som at fare om med rasende Hastværk — som, kort sagt, at tage Droschker og fare om.

Sandsynligviis fordi denne Grund ligger i Luften, bliver Twemlow, der langtfra er ene om at bilde sig ind, at han arbeider som en Hest, fordunklet af Podsnap, der atter fordunkles af Boots og Brewer. Da alle disse flittige Arbeidere forsamles Klokken Otte hos Finerings for at spise til Middag, enes man

om, at Boots's og Brewers Droschker ikke maa kjøre bort, men at der maa hentes Spande med Vand fra den nærmeste Holdeplads og heldes over Benene paa Hestene for det Tilfælde, at Boots og Brewer uventet maatte faae Anledning til at sætte sig op og kjøre bort. Disse rappe Sendebud paalægge den Analytiske at sørge for, at deres Hatte blive satte saaledes, at de kunne tage dem paa første Vink, og spise (skjøndt med paafaldende Velbehag) med en Mine, som om de vare Brandfolk, der havde Vagt ved en Sprøite, og ventede paa Efterretning om en frygtelig Ildebrand.

Da Maaltidet aabnes, bemærker Mrs. Finering med mat Stemme, at mange saadanne Dage vilde blive for Meget for hende.

„Mange saadanne Dage vilde blive for Meget for os Alle," siger Podsnap; „men vi skulle skaffe ham ind."

„Vi skulle skaffe ham ind," siger Lady Tippins, svingende spøgefuldt med sin grønne Vifte. „Længe leve Finering!"

„Vi skulle skaffe ham ind," siger Twemlow.

„Vi skulle skaffe ham ind," siger Boots og Brewer.

Strengt taget, vilde det være vanskeligt at angive nogen Grund til, at de ikke skulde skaffe ham ind, eftersom Pocket-Breaches har sluttet sin lille Handel og der ingen Modcandidat er. Ikke desto mindre ere Alle enige om, at de maae arbeide til det Yderste, og at der, hvis de ikke arbeide, vil hændes Et eller Andet, Ingen kan sige hvilket. Alle ere ligeledes enige om, at de ere saa udmattede af det allerede udførte Arbeide og trænge saa haardt til at styrke sig til det endnu forestaaende Arbeide, at de behøve særlig Styrkelse fra Finerings Kjelder, hvorfor den Analytiske faaer Befaling til at komme frem med Fløden af Fløden i sine Fade, og hvorfor det ender sig med, at det ved denne Leilighed falder temmelig vanskeligt at udtale Ordet „samle," idet Lady Tippins høres kjekt at indskjærpe Nødvendigheden af at „famle" om deres kjære Finering, Podsnap at føre Ordet for at „ramle" om ham, Boots og Brewer at tilkjendegive, at de ville „vamles" om ham, og Finering, dybt rørt, at takke sine trofaste Venner, Alle som Een, fordi de ville famlesamle sig om ham.

I disse begeistrede Øieblikke faaer Brewer et Indfald, som

er Dagens store Lykketræf. Han seer paa sit Uhr og siger (ligesom Guy Fawkes), at han vil gaae ned til Underhuset og høre, hvorledes det staaer til der.

„Jeg vil blive en Times Tid oppe paa Galeriet," siger Brewer med et høist gaadefuldt Aasyn, „og staaer det godt til, kommer jeg ikke tilbage, men bestiller min Droschke til Klokken Ni i Morgen."

„De kan intet Bedre gjøre," siger Podsnap.

Finering erklærer sig ude af Stand til nogensinde noksom at paaskjønne den sidstnævnte Tjeneste. Mrs. Finerings kjærlige Dine fyldes af Taarer. Boots viser sig misundelig, taber Terrain og ansees kun for et Hoved af anden Rang. De flokke sig Alle i Døren for at see Brewer kjøre bort. „Naa, er Deres Hest rigtigt frisk?" siger Brewer til sin Kudsk, betragtende Dyret med et kritisk Blik. Kudsken svarer, at den er saa frisk som Smør. „Saa lad den løbe," siger Brewer; „til Underhuset." Kudsken springer op, Brewer hopper ind, de raabe Hurra for ham, da han kjører bort, og Mr. Podsnap siger: „Mærk mine Ord, Sir. Det er en Mand, der veed at hjælpe sig; det er en Mand, der vil gjøre Fremgang i Livet."

Da Tiden kommer, at Finering skal fremstamme en pyntelig og passende Tale for Mændene i Pocket-Breaches, ledsage kun Podsnap og Twemlow ham paa Jernbanen til hint afsides liggende Sted. Den lovkyndige Gentleman venter paa Pocket-Breaches Sidebanestation med en aaben Wienervogn, paa hvilken en trykt Plakat med „Længe leve Finering" er stillet op ligesom en Mur, og under Folkehobens Grinen kjøre de stolteligen til et lille Raadhus paa Krykker og nogle Løg og Snørelidser nedenfor, om hvilke den lovkyndige Gentleman siger, at de ere et Marked; og fra Vinduet i denne Bygnings Forside taler Finering til den lyttende Jord. I det Øieblik, han tager sin Hat af, telegraferer Podsnap efter Aftale med Mrs. Finering til denne Hustru og Moder: „Han har reist sig."

Finering farer vild i Talens sædvanlige lukkede Gyder, og Podsnap og Twemlow sige „hør, hør!" og stundom, naar han

paa ingenMaade kan bakke sig ud af en eller anden særligt uheldig lukket Gyde, „hø—ø—ø—r, hø—ø—ø—r!“ med et Udtryk af skjemtefuld Overbeviisning, som om Tingens Sindrighed skaffede dem en Fornemmelse af sjeldent Velbehag. Men Finering siger to paafaldende gode Ting, saa gode, at de formenes at være blevne ham indgivne af den i Britannias Fortrolighed indviede lovkyndige Gentleman under en kort Raadslagning paa Trappen.

Den første gode Ting er denne. Finering anstiller en original Sammenligning mellem Landet og et Skib og kalder træffende Skibet Statsskibet og Ministeren Styrmanden. Det er Finerings Diemed at underrette Pocket-Breaches om, at hans Ven til Høire (Podsnap) er en rig Mand, og følgeligt siger han: „Og, Gentlemen, naar Tømmeret i Statsskibet er raadden og Styrmanden uduelig, ville da de store Søassurandeurer, der staae i Classe med vore verdensberømte Kjøbmandsfyrster, ville de da forsikkre det, Gentlemen? Ville de paatage sig nogen Risico for det? Ville de have Tillid til det? Nei, Gentlemen, henvendte jeg mig til min hæderlige Ven til Høire, der er en af de Største og mest Ansete blandt denne store og ansete Classe, vilde han svare Nei!“

Den anden gode Ting er denne. Den slaaende Omstændighed, at Twemlow er en Slægtning af Lord Snigsworth, maa for Dagen. Finering forudsætter offentlige Forhold, der efter al Sandsynlighed aldrig vilde kunne være til (hvorvel dette ikke er saa aldeles afgjort, eftersom hans Skildring er uforstaaelig for ham selv og alle Andre) og vedbliver saaledes: „Vilde jeg, Gentlemen, opstille et saadant Program for nogensomhelst Samfundsclasse, vilde det, paastaaer jeg, blive modtaget med Haan og peget ad med Foragtens Finger. Opstillede jeg et saadant Program for nogensomhelst værdig og forstandig Borger i Deres By — nei, jeg vil være personlig her og sige vor By — hvad vilde han saa svare? Han vil svare: „Væk med det!“ Det vilde han svare, Gentlemen. I sin ærlige Harme vilde han svare: „Væk med det!“ Men sæt nu, at jeg steg høiere op paa Samfundsstigen. Sæt, at jeg tog min ærede Ven til Venstre under

Armen og, vandrende med ham gjennem hans Slægts fra Fædrene arvede Skove og under Snigsworthy Parks vidt skyggende Bøge, nærmede mig det stolte Herresæde, gik over Borggaarden, traadte ind ad Døren, gik op ad Trappen og, begivende mig fra Værelse til Værelse, omsider saae mig ligeoverfor min Vens nære Frænde, Lord Snigsworths ophøiede Personlighed. Og sæt, at jeg sagde til denne ærværdige Jarl: „Mylord, jeg staaer her for Deres Herlighed, fremstillet af Deres Herligheds nære Frænde, min Ven til Venstre, for at opstille hint Program, hvad vilde Hans Herlighed da svare? Jh, han vilde svare: „Væk med det!“ Det vilde han svare, Gentlemen. „Væk med det!“ Uden at vide af det, vilde han, den nære og kjære Frænde af min Ven til Venstre, føre det selvsamme Sprog som den værdige og forstandige Borger i vor By og i sin Harme svare: „Væk med det!“

Finering slutter med denne heldige Udgang, og Mr. Podsnap telegraferer til Mrs. Finering: „Han har sat sig.“

Derpaa spises der til Middag i Gjestgivergaarden med den lovkyndige Gentleman, og saa komme Navngivelsen og Udnævnelsen i vedborlig Rækkefølge. Tilsidst telegraferer Mr. Podsnap til Mrs. Finering: „Vi have skaffet ham ind.“

Nok et glimrende Middagsmaaltid venter dem ved deres Tilbagekomst til de Fineringske Sale, og Lady Tippins venter dem, og Boots og Brewer vente dem. Hos hver Enkelt yttrer der sig en beskeden Paastand om, at hver Enkelt har „skaffet ham ind;“ men i det Hele taget indrømmes det af Alle, at Brewers klogtige Indfald at kjøre ned til Underhuset hin Aften for at see, hvorledes det stod til der, var det, der havde slaaet Hovedet paa Sømmet.

I Løbet af Aftenen fortæller Mrs. Finering en rørende lille Tildragelse. Mrs. Finering er af Naturen tilbøielig til Taarer og har efter sin sidste Spænding en Extra-Tilbøielighed i den Retning. Førend hun trækker sig tilbage fra Spisebordet med Lady Tippins, siger hun i en gribende og physisk mat Tone:

„De ville Alle finde det latterligt af mig, veed jeg nok,

men jeg maa sige det. Medens jeg Aftenen før Valget sad ved Barnets Vugge, blev Barnet meget uroligt i Søvne."

Den analytiske Chemiker, der skummelt hører til, faaer en diabolisk Lyst til at yttre „Vinde" og sige op, men undertrykker den.

„Efter et næsten krampagtigt Mellemrum, foldede Barnet sine smaa Hænder og smilte."

Da Mrs. Finering standser her, finder Mr. Podsnap, at han bør sige: „Jeg gad vide hvorfor!"

„Skulde det være muligt, sagde jeg til mig selv," siger Mrs. Finering, seende sig om efter sit Lommetørklæde, „at Feerne kunne have fortalt Barnet, at dets Fader snart vilde være M. P.?"

Saa overvældet af denne Yttring bliver Mrs. Finering, at de Alle reise sig for at gjøre Plads for Finering, der gaaer rundt om Bordet for at komme hende til Undsætning og, efterat hun har bemærket, at hendes Arbeide har været for svært for hendes Kræfter, bærer hende baglænds ud, medens hun skraber stærkt i Gulvtæppet med sine Fødder. Om Feerne havde sagt Noget om de femtusinde Pund, som ikke har behaget Barnet, anstilles der ingen Betragtninger over.

Stakkels lille Twemlow, der er aldeles udaset, bliver rørt og vedbliver at være rørt, efterat han lykkeligt og vel er kommen i Hus ovenover Leiestalden i Duke Street i Qvarteret St. James. Men medens han her ligger paa sin Sofa, overfaldes den blide Gentleman af en Betragtning, der slaaer alle blidere Betragtninger paa Flugt.

„Naadige Himmel! Nu, da jeg har Tid til at tænke mig om, saa har han jo ikke i alle sine Dage seet en eneste af sine Vælgere, førend vi saae dem sammen."

Efter med Sorg i Sind og Haanden mod Panden at være gaaet nogle Gange op og ned ad Gulvet, vender den uskyldige Twemlow tilbage til sin Sofa og stønner:

„Enten bliver jeg gal eller dør jeg af dette Menneske. Han har fundet mig for sildigt; jeg er ikke stærk nok til at kunne udholde ham!"

Fjerde Kapitel.

Cupido hjælpes paa Glid.

For at tale i Verdens kolde Sprog, gjorde Mrs. Alfred Lammle snart Miss Podsnaps nærmere Bekjendtskab. For at tale i Mrs. Lammles varme Sprog, bleve hun og hendes søde Georgiana snart eet Hjerte, eet Sind, een Tanke, een Sjæl.

Hver Gang Georgiana kunde undslippe fra Podsnapperiets Trældom, kaste Sengeklæderne i den æggekagefarvede Phaeton af sig og staae op, liste sig udenfor sin Moders Gyngens Omraade og (saa at sige) frelse sine stakkels smaa, forfrosne Tæer fra at blive overgyngede, begav hun sig til sin Veninde Mrs. Lammle. Mrs. Podsnap havde ingenlunde Noget herimod at indvende; som en i sin Bevidsthed „pragtfuld Kone," der var vant til at høre sig blive kaldt saaledes af aldrende Osteologer, der fortsatte deres Studier i Middagsselskaber, kunde Mrs. Podsnap undvære sin Datter. Naar Mr. Podsnap underrettedes om, hvor Georgiana var, svulmede han for sit Vedkommende af nedladende Velvillie mod Lammles. At de, naar de ikke kunde faae fat paa ham selv, grebe ærbødigt efter Sommen paa hans Kappe; at de, naar de ikke kunde bade sig i hans, Solens, Herlighed, toge til Takke med det blege, afspeilede Lys fra den vandede unge Maane, hans Datter, forekom ham fuldkomment naturligt, passende og i sin Orden. Det gav ham en bedre Mening om Lammle'rnes Forstand, end han tidligere havde havt, da det viste, at de paaskjønnede Forbindelsens Vigtighed. Naar derfor Georgiana begav sig til sin Veninde, gik Mr. Podsnap i Middagsselskab og Middagsselskab og atter i Middagsselskab, idet han satte sit egensindige Hoved i Lave i sit Halstorklæde og sine Flipper, omtrent som om han til Ære for sig selv havde spillet Triumfmarschen: See, seirrige Podsnap kommer, svinger Faner, rører Trommer! paa Papagenofløite.

Det var et Træk i Mr. Podsnaps Characteer (og i Almindelighed vil det i en eller anden Skikkelse sees at yttre sig i alle Podsnapperiets dybe og flakke Vande), at han ikke kunde taale det mindste Vink til Forkleinelse af nogen af sine Venner eller

Bekjendte. „Hvor tør De?“ kunde han synes at sige i et saadant Tilfælde; „Hvad mener De? Jeg har taget denne Person under mine Vinger. Denne Person har løst sit Privilegium hos mig. Gjennem denne Person rammer De mig, Podsnap den Store. Og det er ikke fordi denne Persons Værdighed er mig videre magtpaaliggende, men fordi jeg lægger stor Vægt paa Podsnaps.“ Hvis derfor Nogen havde fordristet sig til at drage Lammle'rnes Vederhæftighed i Tvivl, vilde han være bleven taget ordentligt i Skole, ikke fordi Nogen gjorde det, da Finering, M. P., stedse var Hjemmelsmand for, at de vare meget rige, og maaskee troede det, hvad han ogsaa gjerne kunde, hvis han vilde, efter hvad han kjendte til Sagen.

Mr. og Mrs. Lammles Bolig i Sackville Street i Piccadilly var kun et midlertidigt Opholdsted. Den havde været taalelig, fortalte de deres Bekjendte, for Mr. Lammle, saa længe han havde været ugift, men nu kunde den ikke bruges mere. Derfor saae de stedse paa paladsagtige Leiligheder med de bedste Beliggenheder og vare stedse nær ved at leie eller kjøbe sig en, men fik dog aldrig Handelen endelig sluttet. Derved skaffede de sig en lille særlig, skinnende Anseelse. Naar Folk saae en ledig, paladsagtig Leilighed, sagde de: „Netop Noget for Lammles“ og skreve til Lammles om den, og Lammles gik ogsaa altid hen og saae paa den; men desværre passede den aldrig ganske for dem. De lede, kort sagt, saa mange Skuffelser, at de begyndte at finde det nødvendigt, at de selv byggede sig en paladsagtig Leilighed, hvorved de skaffede sig nok en skinnende Anseelse, idet mange Personer af deres Bekjendtskab begyndte paa Forhaand at blive utilfredse med deres Boliger og at misunde Lammle'rne den af dem endnu ikke opførte Bygning.

De smukke Indretninger og Meubler i Huset i Sackville Street laae ovenpaa dyngede høit op over Skelettet til hin Bygning, og hvis det nogensinde hvidskede under sin Byrde af Tapetserer- og Meubelhandlervarer: „Her er jeg inde i Pulterkammeret!“ var det kun til meget faa Øren, og visseligt aldrig til Miss Podsnaps. Det, hvori Miss Podsnap i Særdeleshed var

indtagen, var, næstefter hendes Veninders Yndigheder, hendes Veninders lykkelige Ægtestand, der hyppigt udgjorde Gjenstanden for deres Samtale.

„Mr. Lammle ligner virkeligt en Elsker," sagde Miss Podsnap. „I det mindste fore—forekommer det mig saaledes."

„Sødeste Georgiana!" sagde Mrs. Lammle, truende med Pegefingeren. „Husk paa!"

„Ak, Gud hjælpe mig!" udbrød Miss Podsnap rødmende. „Hvad har jeg nu sagt?"

„Alfred, veed De nok," antydede Mrs. Lammle, rystende spøgefuldt paa Hovedet. „De vilde jo aldrig mere sige Mr. Lammle, Georgiana,"

„O saa Alfred da, Gud skee Lov at det ikke var noget Værre. Jeg var bange for, at det var noget Skrækkeligt, for jeg siger altid noget Galt."

„Til mig, dyrebareste Georgiana?"

„Nei, ikke til Dem, men til Moder. Gid De var min Moder!"

Mrs. Lammle lønnede sin Veninde med et sødt og kjærligt Smil, som Miss Podsnap besvarede saa godt, hun formaaede. De sadde og spiste Frokost i Mrs. Lammles eget Cabinet.

„Alfred svarer altsaa til Deres Forestillinger om en Elsker, dyrebareste Georgiana?"

„Det siger jeg ikke, Sophronia," svarede Georgiana, idet hun begyndte at skjule sine Albuer. „Jeg har slet ingen Forestillinger om en Elsker. De rædsomme Uhyrer, som Moder til min Plage forestiller for mig i Selskaber, ere ikke Elskere. Jeg mener kun, at Mr. Lammle —"

„Igjen, dyrebareste Georgiana?"

„At Alfred —"

„Det klinger meget bedre, sødeste Veninde."

„— Elsker Dem saa høit. Han viser Dem jo altid saa megen hensynsfuld Opmærksomhed. Gjør han ikke?"

„Jo, kjæreste Veninde," sagde Mrs. Lammle med et noget eiendommeligt Udtryk i sit Ansigt. „Jeg troer, at han elsker mig fuldt saa høit, som jeg elsker ham."

„O hvilken Lykke!“ udbrød Miss Podsnap.

„Men veed De vel, min Georgiana,“ vedblev Mrs. Lammle, „at der er noget Mistænkeligt i Deres begeistrede Medfølelse for Alfreds Ømhed?“

„Du store Gud, det vil jeg da ikke haabe?“

„Tyder den ikke næsten paa,“ sagde Mrs. Lammle skjelmsk, „at min Georgianas lille Hjerte er —“

„O ti!“ bønfaldt Miss Podsnap hende blussende. „Ti dog! Jeg forsikrer Dem, Sophronia, at jeg kun roser Alfred, fordi han er Deres Mand og viser sig saa kjærlig imod Dem.“

Sophronias Blik syntes at tyde paa, at der ligesom gik et nyt Lys op for hende, og det dæmpedes til et koldt Smil, idet hun, med Øinene fæstede paa Frokosten og Øienbrynene trukne i Veiret sagde:

„De misforstaaer mig ganske, sødeste Veninde. Hvad jeg mente, var, at min Georgianas lille Hjerte begyndte at blive sig en vis Tomhed bevidst.“

„Nei, nei, nei,“ sagde Georgiana. „Jeg vilde ikke, jeg veed ikke for hvor mange tusinde Pund, at Nogen skulde tale til mig paa den Maade.“

„Paa hvilken Maade, min Georgiana?“ spurgte Mrs. Lammle, endnu stedse smilende koldt, med sine Øine fæstede paa Frokosten og sine Øienbryn trukne i Veiret.

„Det veed De meget godt,“ svarede stakkels lille Miss Podsnap. „Jeg troer, at jeg gik fra Forstanden, Sophronia, af Ærgrelse, Undseelse og Bæmmelse, hvis Nogen gjorde det. Det er mig nok at see, hvor kjærlige De og Deres Mand ere mod hinanden; det er noget helt Andet; men jeg vilde ikke kunne udholde, at noget Lignende foregik med mig selv. Jeg vilde tigge og bede om, at Personen maatte blive ført bort og traadt under Fødder.“

Ah, der var Alfred! Efterat have listet sig ubemærket ind, støttede han sig skjemtefuld paa Ryggen af Sophronias Stol, førte, da Miss Podsnap blev ham vaer, en af Sophronias løsthængende Lokker til sine Læber og slyngede et Kys fra den over til Miss Podsnap.

„Hvad er dette for en Tale om Ægtemænd og Bæmmelse?“ spurgte den fængslende Alfred.

„Aa, man siger jo,“ svarede hans Kone, „at Lureren ikke hører noget Godt om sig selv, skjøndt Du — men hvor længe har Du været her?“

„Jeg kom i dette Øieblik, min egen Ven.“

„Saa kan jeg fortsætte — skjøndt Du, hvis Du var kommen et Par Øieblikke før, vilde have hørt Georgiana holde Lovtaler over Dig.“

„Kun, hvis de overhovedet skulde kaldes Lovtaler, hvilket jeg virkeligt ikke anseer dem for,“ forklarede Miss Podsnap med en ængstelig Forlegenhed, „fordi De elsker Sophronia saa høit.“

„Sophronia! Mit Liv! mumlede Alfred og kyssede hende paa Haanden, til Gjengjeld hvorfor hun kyssede ham paa hans Uhrkjede.

„Men det var dog vel ikke mig, der skulde føres bort og trædes under Fødder, vil jeg haabe?“ sagde Alfred, flyttende en Stol hen imellem dem.

„Spørg Georgiana, min Ven,“ svarede hans Kone.

Alfred henvendte sig i en rørende Tone til Georgiana.

„O det var Ingen,“ svarede Miss Podsnap. „Det var kun noget Snak.“

„Men vil Du endeligt vide det, Du nysgjerrige Kjæledægge, hvad Du sagtens vil,“ sagde den glade og kjærlige Sophronia smilende, „saa var det Enhver, der maatte fordriste sig til at beile til Georgiana.“

„Elskede Sophronia,“ indvendte Mr. Lammle, der begyndte at blive alvorligere, „det er dog vel ikke Din Mening?“

„Dyrebare Alfred,“ svarede hans Kone, „det var sikkert ikke Georgianas, men min er det.“

„Dette viser,“ sagde Mr. Lammle, „hvilken tilfældig Forbindelse der kan være mellem Ting! Skulde Du troe, min egen Ven, at jeg kom herind med Navnet paa en Beiler til vor Georgiana paa mine Læber?“

„Jeg vilde naturligviis troe Alt, Alfred,“ sagde Mrs. Lammle, „hvad Du sagde mig.“

„Du Kjære! Og jeg Alt, hvad Du sagde mig."

Hvor henrykkende vare ikke denne Ordvexling og de den ledsagende Miner! Hvis Skelettet ovenpaa nu havde benyttet denne Leilighed, for Exempel, til at raabe: „Her er jeg nær ved at qvæles i Pulterkammeret!"

„Jeg giver Dig mit Æresord paa, dyrebare Sophronia —"

„O jeg veed, hvad det vil sige, min Elskede," sagde hun.

„Det veed Du, Du Søde — paa, at jeg kom herind lige i Begreb med at udtale den unge Fledgebys Navn. Fortæl, Georgiana, Dyrebareste, om den unge Fledgeby."

„O, nei, nei! Lad det være!" udbrød Miss Podsnap, stikkende Fingrene i Ørene. „Jeg vil helst være fri derfor."

Mrs. Lammle lo paa sin livligste Maade og fjernede sin Georgianas modstandsløse Hænder, og holdende dem en Arms Længde ud fra sig, snart tæt ved hinanden og snart vidt adskilte, vedblev hun:

„De maa da vide, De inderligt elskede lille Gaas, at der en Gang var en vis Person ved Navn den unge Fledgeby. Og denne unge Fledgeby, der var rig og af udmærket god Familie, kjendtes af to andre visse Personer, der vare hinanden inderligt hengivne, og hed Mr. og Mrs. Alfred Lammle. Da denne unge Flegdeby nu en Aften er i Theatret, seer han der i Selskab med Mr. og Mrs. Alfred Lammle en vis Heltinde ved Navn —"

„Nei, siig ikke Georgiana Podsnap!" bad denne unge Dame næsten grædende. „Gjør det ikke. Nævn, nævn, nævn en Anden! Ikke Georgiana Podsnap. O nei, nei, nei!"

„Ingen Anden," sagde Mrs. Lammle, smilende og fuld af kjærlige Smigrerier, aabnende og lukkende Georgianas Arme som en Passer, „end min lille Georgiana Podsnap. Derpaa gaaer denne unge Fledgeby hen til hin Alfred Lammle og siger —"

„O, la—a—a—d være!" udbrød Georgiana, som om de bonfaldende Ord pressedes ud af hende ved et mægtigt Tryk. „Jeg hader ham, fordi han sagde det!"

„Hvilket, min Bedste?" spurgte Mrs. Lammle smilende.

„O, jeg veed ikke, hvad han sagde," udbrød Georgiana vildt, „men jeg hader ham alligevel, fordi han sagde det."

„Kjæreste Veninde," sagde Mrs. Lammle, stedse smilende paa sin mest indtagende Maade, „det stakkels unge Menneske siger kun, at han er bleven dødeligt skudt."

„O hvad skal jeg dog gjøre?" afbrød Georgiana hende. „O Du store Gud, hvilken Tosse han dog maa være!"

„— Og bønfalder om at blive bedet til Middag og at turde være fjerde Mand i Theatret en anden Gang. Og saa spiser han hos os i Morgen og følger med os i Operaen. Det er det Hele, med Undtagelse af, dyrebareste Georgiana — ja, skulde De troe det? — at han er uendeligt mere undselig, end De, og langt mere bange for Dem, end De nogensinde har været det for Nogen i alle Deres livfødte Dage."

I sin Sindsforvirring rasede og rykkede Miss Podsnap endnu lidt i sine Hænder, men kunde dog ikke bare sig for at smile ved Tanken om, at Nogen kunde være bange for hende. Benyttende sig heraf, smigrede Sophronia for hende og beroligede hende mere og mere, og den indsmigrende Alfred smigrede for hende og beroligede hende og lovede hende, at han, naarsomhelst hun maatte forlange denne Tjeneste af ham, vilde føre den unge Fledgeby bort og træde ham under Fødder. Man enedes derfor venskabeligen om, at den unge Fledgeby skulde komme for at beundre, og at Georgiana skulde komme for at blive beundret, og med den ganske nye Fornemmelse i sit Bryst af at have denne Udsigt for sig, og med mange Kys af sin dyrebare Sophronia i Eie, begav Georgiana sig foran sex Fod misfornøiet Tjener (et Quantum af denne Artikel, som stedse kom efter hende, naar hun skulde gaae hjem) til sin Faders Bolig.

Da det lykkelige Par var blevet ene, sagde Mrs. Lammle til sin Mand:

„Forstaaer jeg mig paa dette Pigebarn, Sir, have dog Dine farlige Tillokkelser gjort et vist Indtryk paa hende. Jeg omtaler denne Erobring i Tide, da jeg antager, at Din Plan er Dig mere magtpaaliggende, end Din Forfængelighed."

Der hang et Speil paa Væggen foran dem, og hendes Øine grebe ham i at staae og smidske foran det. Hun sendte det af-

speilede Billede et Blik af den dybeste Foragt, og Billedet modtog det i Speilet. Strax efter betragtede de roligt hinanden, som om de, Hovedpersonerne, ingen Deel havde havt i hin udtryksfulde Forhandling.

Det kan være muligt, at Mrs. Lammle paa en Maade søgte at undskylde sin Adfærd for sig selv ved at nedsætte det stakkels lille Offer, hun havde omtalt med en saa bitter Foragt; og det kan endvidere være muligt, at dette ikke ganske lykkedes hende, da det er saa vanskeligt at modstaae Tillid, og hun vidste, at hun besad Georgianas.

Der vexledes ikke flere Ord mellem det lykkelige Par. Naar Sammensvorne først have sluttet en Overenskomst, have de maaskee ingen overdreven Lyst til at tale mere om Betingelserne og Formaalene for deres Sammensværgelse. Næste Dag kom, og med den Georgiana og Fledgeby.

Georgiana havde nu seet en hel Del til Huset og dets Gjester. Ligesom der nede i Stueetagen fandtes et vist, ud til en Baggaard vendende smukt Værelse med et Billard, som kunde have heddet Mr. Lammles Contoir eller Bibliothek, men ikke kaldtes nogen af Delene, men kun simpelt hen Mr. Lammles Værelse, saaledes vilde det have været vanskeligt for stærkere qvindelige Hoveder, end Georgianas, at afgjøre, om de, der indfandt sig der, vare Forlystelses- eller Forretningsmennesker. Imellem Mennesкene og Værelset var der nogle stærke almindelige Ligheder. Begge vare altfor brogede og udmaiede, lugtede altfor meget af Cigarer og vare altfor forfaldne til Hestekjød, hvilken sidste Egendommelighed yttrede sig hos Værelset i dets Udsmykning og hos Mennesкene i deres Tale. Blodsheste syntes at være nødvendige for alle Mr. Lammles Venner, ligesaa nødvendige, som at de afgjorde deres Forretninger paa en landstrygeragtig Maade til ubetimelige Tider Morgen og Aften og stumpe- og stykkevis. Der var Mennesker, som syntes bestandigt at reise frem og tilbage over Canalen i Ærinder angaaende Børsen og græske, spanske, ostindiske og mexikanske Laan, Course, Disconto og tre Fjerde- og syv Ottendedele. Der var andre Venner, som syntes at drive

ud og ind ad City angaaende Spørgsmaal om Børsen, græske, spanske, østindiske og mexikanske Laan, Courser, Disconto og tre Fjerde- og syv Ottendedele. De vare alle iltre, stortalende og ubeskriveligt letfærdige, og Alle spiste og drak de en hel Del og indgik Veddemaal, medens de spiste og drak. Alle talte de om Pengesummer, men nævnede kun Summerne og lode Pengene være underforstaaede, saasom: „Femogfyrgetyvetusinde, Tom," eller: „Tohundrede og Toogtyve paa hver eneste Actie i den hele Masse, Joe." De syntes at dele Verden i to Classer Mennesker; Mennesker, som vare i Begreb med at erhverve sig uhyre Formuer, og Mennesker, som vare i Begreb med at blive uhyre ødelagte. De havde stedse Hastværk, men syntes dog ikke at have nogetsomhelst Bestemt at gjøre, med Undtagelse af nogle Faa (disse vare for største Delen asthmatiske og tyklæbede), der bestandigt viste de Øvrige med Guldblyantsfutteraler, som de knapt kunde holde formedelst de tykke Ringe paa deres Pegefingre, hvorledes man skulde tjene Penge. Endeligt bandede de Alle deres Rideknegte, og Rideknegtene vare ikke fuldt saa ærbødige og anstændige som andre Folks Rideknegte, idet de syntes at staae ligesaa langt tilbage for Mønsteret for Rideknegte, som deres Herrer stode for Mønsteret for Gentlemen.

Den unge Fledgeby hørte ikke til disse. Den unge Fledgeby havde en Kind som en Ferskken, eller en Kind sammensat af Ferskenen og den brunrøde Væg, paa hvilken den voxer, og var en keitet, lyshaaret Yngling med smaa Øine, overordentligt spinkel (hans Fjender vilde sagt ranglet) og tilbøielig til Selvprøvelse med Hensyn til Kind- og Mundskjæg. Naar Fledgeby følte efter det Kindskjæg, hvorpaa han saa længselsfuldt ventede, undergik han nogle mærkværdige Sindsbevægelser, som omfattede det hele Omraade fra Tillid til Fortvivlelse. Der var Tider, da han foer op, som om han vilde udbryde: „Der er det omsider!" Der var andre Tider, da han kunde være i samme Grad forstemt og sees at ryste paa Hovedet og opgive Haabet. At see ham i saadanne Øieblikke støtte sig paa en Kamingesims, ligesom en Urne, der indeholdt hans Ærgjerrigheds Aske, med den Kind, som ikke

vilde spire, paa den Haand, som hin Kind havde paatvunget Overbeviisning, var et sørgeligt Syn.

Men saaledes viste Fledgeby sig ikke ved denne Leilighed. Iført en glimrende Dragt og med sin Claquehat under Armen, sluttede han fuld af Haab sin Selvprøvelse, ventede paa Miss Podsnaps Komme og smaasnakkede med Mrs. Lammle. Som en skjemtefuld Erkjendelse af hans Tales Ubetydelighed og hans Væsens kantede Beskaffenhed vare Fledgebys Fortrolige blevne enige om at give ham (bag hans Ryg) Hæderstitelen Fortryllelses Fledgeby.

„Varmt i Veiret, Mrs. Lammle," sagde Fortryllelses Fledgeby. Mrs. Lammle fandt, at det dog ikke var saa varmt, som det havde været i Gaar. „Maaskee ikke," sagde Fortryllelses Fledgeby med stor Svarfærdighed, „men det bliver sikkert Pokkers varmt i Morgen."

Han lod nok en lille Gnist flyve. „Været ude i Dag, Mrs. Lammle?"

Mrs. Lammle svarede, paa en kort Kjøretour.

„Nogle," sagde Fortryllelses Fledgeby, „pleie at kjøre lange Toure; men det forekommer mig i det Hele taget, at naar de gjøre dem for lange, gjøre de for meget af det."

I denne opromte Stemning vilde han have overgaaet sig selv ved sin næste Yttring, hvis Miss Podsnap ikke var bleven meldt. Mrs. Lammle fløi hen og omfavnede sin søde lille Georgy, og da den første Henrykkelse havde lagt sig, forestillede hun Mr. Fledgeby. Mr. Lammle viste sig sidst paa Skuepladsen; thi han kom altid sildigt, ligesom ogsaa de stadige Gjester altid kom sildigt; Alle vare nødte til at komme sildigt paa Grund af hemmelige Efterretninger om Børsen, græske, spanske, ostindiske og mexikanske Laan, Courser, Disconto, tre Fjerde- og syv Ottendedele.

Strax efter anrettedes et pynteligt lille Maaltid, og Mr. Lammle sad og glimrede ved sin Bordende med sin Tjener bag sin Stol og sin stedse dvælende Uvished om sine Veddemaal bag sig selv. Mr. Lammle kunde have hele sin Glimreevne nødig i Dag; thi Fortryllelses Fledgeby og Georgiana gjorde ikke alene

hinanden maalløse, men bragte hinanden i forbausende Stillinger, idet Georgiana, siddende ligeoverfor Fledgeby, gjorde saadanne Anstrengelser for at skjule sine Albuer, at de vare aldeles uforenelige med Brugen af Kniv og Gaffel, og Fledgeby, siddende ligeoverfor Georgiana, undgik hendes Ansigt paa enhver mulig Maade og robede Uroen i sit Sind ved at føle efter sit Kindskjæg med sin Ske, sit Vinglas og sit Brød.

Mr. og Mrs. Alfred Lammle maatte derfor hjælpe dem paa Glid, og dette gjorde de paa følgende Maade.

„Georgiana," sagde Mr. Lammle sagte og smilende og glimrende over det Hele, ligesom en Harlequin, „De er ikke i Deres sædvanlige Stemning. „Hvorfor er De ikke i Deres sædvanlige Stemning, Georgiana?"

Georgiana svarede, at hun var, som hun altid pleiede at være; hun vidste ikke af, at hun var anderledes.

„Veed De ikke af, at De er anderledes?" sagde Mr. Alfred Lammle. „De, dyrebare Georgiana, der stedse er saa naturlig og utvungen imod os! De, der gjør en saadan Undtagelse fra den store Hob, i hvilken Alle ere ens! De, der er Venligheden, Naturligheden og Virkeligheden selv!"

Miss Podsnap saae hen til Døren, som om hun havde en forvirret Forestilling om at søge Frelse i Flugt fra disse Lovtaler.

„Nu vel," sagde Mr. Lammle, hævende sin Røst lidt, „jeg vil lade min Ven Fledgeby domme."

„O nei," udbrød Miss Podsnap sagte; men i det Samme kom Mrs. Lammle til Undsætning.

„Undskyld, kjære Alfred, men jeg kan ikke lade Mr. Fledgeby slippe endnu; Du maa vente et Øieblik paa ham. Mr. Fledgeby og jeg have en personlig Forhandling med hinanden."

„En personlig Forhandling, elskede Sophronia? Hvilken Forhandling? Jeg bliver skinsyg, Fledgeby. Hvilken Forhandling, Fledgeby?"

„Skal jeg sige ham det, Mr. Fledgeby?" spurgte Mrs. Lammle.

Gjørende sig Umage for at see ud, som om han vidste Noget derom, sagde Fortrylleren: „Ja, sig ham det.“

„Siden Du endeligt vil vide det, Alfred,“ sagde Mrs. Lammle, „saa drøftede vi, om Mr. Fledgeby var i sin sædvanlige Stemning.“

„Hvad, det er jo netop det Samme, Sophronia, hvorom Georgiana og jeg talte for hendes Vedkommende! Hvad sagde Fledgeby?“

„O hvor smukt, at jeg skal sige Dig Alt, uden selv at faae Noget at vide! Hvad sagde Georgiana?“

„Georgiana sagde, at hun ganske var som hun pleiede at være, hvortil jeg sagde nei.“

„Netop,“ udbrød Mrs. Lammle, „hvad jeg sagde til Mr. Fledgeby.“

Men det hjalp alligevel ikke. De vilde ikke see paa hinanden; nei, ikke engang da den tindrende Vært foreslog, at Firkloveret skulde drikke et ligesaa tindrende Glas Vin. Georgiana saae fra sit Vinglas hen paa Mr. og Mrs. Lammle, men turde, kunde, skulde, vilde ikke see paa Mr. Fledgeby. Fortrylleren saae fra sit Vinglas hen paa Mr. og Mrs. Lammle, men turde, kunde, skulde, vilde ikke see paa Georgiana.

Mere Hjælpen paa Glid blev nødvendig. Cupido maatte bringes paa Brædderne. Directeuren havde sat ham paa Plakaten, og han maatte spille Rollen.

„Kjære Sophronia,“ sagde Mr. Lammle, „jeg synes ikke om Farven i Din Kjole.“

„Jeg,“ sagde Mrs. Lammle, „beraaber mig paa Mr. Fledgeby.“

„Og jeg,“ sagde Mr. Lammle, „mig paa Georgiana.“

„Søde Georgy,“ hviskede Mrs. Lammle til sin dyrebare Pige, „jeg stoler paa, at De ikke gaaer over til Modparten. Naa, Mr. Fledgeby.“

Fortrylleren ønskede at vide, om Farven ikke kaldtes Rosenfarve? Jo, sagde Mr. Lammle; han var vel underrettet; det var virkeligt Rosenfarve. Fortrylleren antog, at Rosenfarve betydede Rosernes Farve, (heri understøttedes han varmt af Mr. og Mrs.

Lammle.) Fortrylleren havde hørt Udtrykket Blomsternes Dronning blive brugt om Rosen. Paa Samme Maade kunde det siges, at Kjolen var Kjolernes Dronning. („Meget godt, Fledgeby!" sagde Mr. Lammle.) Ikke desto mindre var Fortrylleren af den Anskuelse, at vi alle havde vore Øine — eller i det mindste et stort Flertal af os — og at — og — og hans yderligere Anskuelse var flere, „og," uden Noget bagefter dem.

„O, Mr. Fledgeby," sagde Mrs. Lammle, „at svigte mig saaledes! O, Mr. Fledgeby, at De kan forlade min stakkels søde, krænkede Rosenfarve og erklære Dem for Blaat!"

„Seir, Seir!" udbrød Mr. Lammle; „Din Kjole er domfældt, min Ven."

„Men hvad," sagde Mrs. Lammle, listende sin kjærlige Haand hen til sin søde Piges, „hvad siger Georgy?"

„Hun siger," svarede Mr. Lammle, tagende Ordet for hende, „at i hendes Øine klæder enhver Farve Dig, Sophronia, og at hun, hvis hun havde ventet at skulle blive sat i Forlegenhed af en saa smuk Artighed som den, hun har modtaget, selv vilde have baaret en anden Farve, skjøndt jeg til Svar siger, at det ikke vilde have reddet hende, da enhver Farve, hun havde baaret, vilde været Fledgebys Farve. „Men hvad siger Fledgeby?"

„Han siger," svarede Mrs. Lammle, tagende Ordet for ham og klappende Bagsiden af sin søde Piges Haand, som om det havde været Fledgeby, der klappede den, „at det ikke var nogen Artighed, men en lille naturlig Hyldning, han ikke havde kunnet negte sig at bringe. Og," tilføiede hun med end større Følsomhed, som om det havde været en større Følsomhed paa Fledgebys Side, „han har Ret, han har Ret."

Men ikke engang nu vilde de see paa hinanden, og idet Mr. Lammle syntes at skjære Tænder, Brystnaale, Øine og Knapper, Altsammen paa een Gang, sendte han dem et skummelt Øiekast, der vidnede om en heftig Lyst til at bringe dem sammen ved at støde deres Hoveder imod hinanden.

„Har De hørt den Opera, der gaaer i Aften, Fledgeby?"

spurgte han, men standsede i det Samme for at forhindre sig fra at fortsætte med et „gid Fanden havde Dem."

„Nei, just ikke ganske," svarede Fledgeby. „Egentligt talt kjender jeg ikke en Node af den."

„Kjender De den heller ikke, Georgy?" spurgte Mrs. Lammle.

„N—ei," svarede Georgiana sagte, paavirket af den sympathetiske Overensstemmelse.

„Men saa kjender jo Ingen af Dem den!" sagde Mrs. Lammle, henrykt over den af disse Præmisser følgende Opdagelse. „Hvor fortryllende!"

Endog Krysteren Fledgeby erkjendte, at Tiden nu var kommen, da han maatte slaae et Slag, og han slog det ved at sige dels til Mrs. Lammle og dels til den dem omgivende Luft: „Jeg føler mig saare lykkelig ved, at det er blevet mig forbeholdt af —"

Da han her pludseligt holdt inde, tilbød Mr. Lammle, gjørende hin rødlige Busk af sit Kindskjæg i Stand til at sees ud ad, ham Ordet: „Tilfældet."

„Nei, det var ikke det, jeg vilde sagt," sagde Fledgeby. „Jeg vilde sagt Skjebnen. Jeg føler mig saare lykkelig ved, at Skjebnen har skrevet i Bogen om — den Bog, der hører den selv til — at jeg for første Gang skulde gaae i hin Opera under den mærkelige Omstændighed at gaae derhen i Miss Podsnaps Selskab," hvortil Georgiana, hagende sine to Lillefingre i hinanden og tiltalende Borddugen, svarede: „Mange Tak, men jeg gaaer i Almindelighed kun med Dem, Sophronia, og det synes jeg bedst om."

Nødt til for det Første at lade sig noie med denne Fremgang, slap Mr. Lammle Miss Podsnap ud af Værelset, som om han aabnede Døren til hendes Bur, og Mrs. Lammle fulgte bagefter; men medens der kort efter bødes Kaffe om ovenpaa, passede han paa Fledgeby, til Miss Podsnaps Kop var tom, og betydede ham da med sin Finger (som om denne unge Gentleman var en doven Apporteur), at han skulde gaae hen og hente den. Denne Idræt udførte han, ikke alene uden Uheld, men endog med den originale Forskjønnelse, at han underrettede Miss Podsnap

om, at grøn The var skadelig for Nerverne, hvorvel Miss Podsnap her uforsætligt slog ham af Marken ved at stamme: „Er det muligt? Hvorledes virker den da?“ hvilket han ikke var forberedt paa at forklare.

Da Vognen var bleven meldt, sagde Mrs. Lammle: „Bryd Dem ikke om mig, Mr. Fledgeby, jeg har begge Hænder fulde af mine Skjørter og min Kaabe; tag Miss Podsnap.“ Og han tog hende, og derpaa gik Mrs. Lammle, og sidst gik Mr. Lammle, følgende forbittret bagefter sin lille Hjord, som om han havde været en Qvægdriver.

Men i Logen i Operaen var han lutter Glimren og Tindren og der holdt han og hans dyrebare Hustru paa følgende sindrige og klogtige Maade en Samtale i Gang mellem Fledgeby og Georgiana. De sad i denne Orden: Mrs. Lammle, Fortryllelses Fledgeby, Georgiana og Mr. Lammle. Mrs. Lammle gjorde ledende Bemærkninger til Fledgeby, som kun udkrævede Enstavelsessvar, og det Samme gjorde Mr. Lammle med Georgiana. Undertiden boiede Mrs. Lammle sig forover for til Hensigtens Opnaaelse at henvende nogle Ord til Mr. Lammle.

„Elskede Alfred, Mr. Fledgeby siger meget rigtigt i Anledning af den sidste Scene, at ægte Trofasthed ikke vilde behøve saadanne Pirremidler som de, Skuepladsen finder nødvendige.“ Hvortil Mr. Lammle svarede: „Ja, min søde Sophronia, men, som Georgiana har gjort mig opmærksom paa, Damen havde ingen tilstrækkelig Grund til at kjende Beskaffenheden af Herrens Følelser.“ Hvortil Mrs. Lammle atter svarede: „Meget rigtigt, Alfred, men Mr. Fledgeby fremhæver“ det og det, imod hvilket Alfred indvender: „Unegteligt, Sophronia, men Georgiana bemærker skarpsindigt“ det og det. Paa denne Maade samtalte de to unge Mennesker meget udførligt og gjorde sig skyldige i en Mængde fine Bemærkninger, uden en eneste Gang at have aabnet deres Læber, undtagen for at sige Ja og Nei, og ikke engang det, til hinanden.

Fledgeby tog Afsked med Miss Podsnap ved Karethdøren, og Lammle'rne satte hende af ved hendes Hjem, og underveis

drillede Mrs. Lammle hende skjelmsk ved imellemstunder at sige: „O, lille Georgiana, lille Georgiana!“ hvilket ikke var Meget; men Tonen tilføiede: „De har lagt deres Fledgeby i Lænker.“

Og saaledes kom Lammle'rne omsider hjem, og Damen sad mismodig og træt og betragtede sin mørke Herre, der foretog sig en Voldshandling mod en Flaske Sodavand, som om han vred Halsen om paa en eller anden ulykkelig Skabning og heldte dens Blod ned i Halsen paa sig. Medens han tørrede sit dryppende Skjæg paa en varulveagtig Maade, mødte han hendes Blik og sagde med en just ikke blid Røst:

„Naa?“

„Var en saa complet Dumrian nødvendig til Diemedets Fremme?“

„Jeg veed, hvad jeg gjør. Han er ikke saa enfoldig, som Du anseer ham for.“

„Et Geni maaskee?“

„Du spotter, maaskee, og giver Dig en ophøiet Mine, maaskee! Men jeg siger Dig, at hvor det gjælder denne unge Fyrs Fordel, bider han sig saa fast som en Hesteigle. Hvor denne unge Fyr har Udsigt til Penge, kan han maale sig med Fanden selv.“

„Kan han maale sig med Dig?“

„Ja; næsten ligesaa godt, som Du troede, at jeg kunde maale mig med Dig. Han besidder ingen andre af Ungdommens Egenskaber, end de, Du har seet i Dag. Rør ved ham med Penge, og Du rører ikke ved nogen Dumrian. I andre Henseender anseer jeg ham rigtignok for at være enfoldig, men det bidrager meget godt til at befordre hans eneste Formaal.“

„Har hun Penge, som i ethvert Tilfælde staae til hendes egen Raadighed?“

„Ja, hun har Penge, som i ethvert Tilfælde staae til hendes egen Raadighed. Du har spillet Din Rolle saa godt i Dag, Sophronia, at jeg svarer Dig herpaa, skjøndt Du veed, at jeg ellers ikke indlader mig paa deslige Spørgsmaal. Du har spillet Din Rolle saa godt i Dag, Sophronia, at Du maa være træt. Gaa i Seng.“

Femte Kapitel.

Mercurius hjælper paa Glid.

Fledgeby fortjente Mr. Alfred Lammles Lovtale. Han var den lumpneste Køter i Verden paa eet Par Ben, og da Indstinctet (et Ord, som vi Alle tydeligt forstaae) i Almindelighed gaaer paa fire Ben, og Fornuften stedse paa to, opnaaer Lumpenhed paa fire Ben aldrig den Fuldkommenhed, som Lumpenhed paa to.

Denne unge Gentlemans Fader havde været en Aagerkarl, der havde gjort Forretninger med denne unge Gentlemans Moder, medens han, den unge Gentleman, havde i denne Verdens mørke, umaadelige Forgemak ventet paa at blive født. Da Damen, der var Enke, ikke havde kunnet betale Aagerkarlen, havde hun giftet sig med ham, og i Tidens Løb blev Fledgeby kaldt ud fra det mørke, umaadelige Forgemak for at blive forestillet for Generalregistratoren. En ret underholdende Betragtning den, hvorledes Fledgeby ellers vilde have brugt sin Fritid indtil Dommedag.

Fledgebys Moder fornærmede sin Familie ved at gifte sig med Fledgebys Fader. Det er en af de letteste Bedrifter i Livet at fornærme Ens Familie, naar Ens Familie ønsker at blive En qvit. Fledgebys Moders Familie havde været meget fornærmet paa hende, fordi hun var fattig, og brød med hende, fordi hun var bleven forholdsviis rig. Fledgebys Moders Familie var Familien Snigsworth, ja hun havde endog den store Ære at være Cousine til Lord Snigsworth, skjøndt i saa fjern en Grad, at den høiadelige Jarl ikke vilde have taget i Betænkning at fjerne hende een Grad til og lade hende blive reent udenfor det cousinelige Omraade; men Cousine til ham var hun dog.

Blandt andre forægteskabelige Forretninger med Fledgebys Fader havde Fledgebys Moder paa meget trykkende Vilkaar laant Penge af ham paa en Capital, der skulde tilfalde hende efter en Andens Død, og da Capitalen forfaldt til Udbetaling kort efterat de vare blevne gifte, havde Fledgebys Fader bemægtiget sig

Mynten til sin egen særlige Brug og Nytte. Dette havde foranlediget subjective Meningsforskjelligheder, ikke at tale om objective Udvexlinger af Støvleknegte, Dambrædter og andre saadanne huslige Kastevaaben, mellem Fledgebys Fader og Fledgebys Moder, hvilket atter havde foranlediget, at Fledgebys Moder havde brugt alle de Penge, hun havde kunnet, og Fledgebys Fader gjort Alt, hvad han ikke havde kunnet, for at indskrænke hende. Paa Grund heraf havde Fledgebys Ungdom været stormende; men Vindene og Bølgerne vare gaaede i Graven, og Fledgeby blomstrede alene.

Han beboede en meubleret Leilighed i Albany,*) gjorde Fledgeby, og vedligeholdt et pynteligt Ydre; men al hans ungdommelige Ild bestod i Gnister fra Slibestenen, og da Gnisterne fløi bort, gik ud og aldrig opvarmede Noget, kunde man være vis paa, at Fledgeby holdt sit Værktøi paa Slibestenen og dreiede den med et forsigtigt Die.

Mr. Alfred Lammle kom til Albany for at spise Frokost hos Fledgeby. Paa Bordet saaes en tarvelig Thepotte, et tarveligt Brød, to tarvelige Skiver Smør, to tarvelige Skiver Skinke, to ynkelige Æg og en Overflødighed af smukt Porcellain, der var kjøbt paa anden Haand.

„Hvad synes Dem om Georgiana?“ spurgte Mr. Lammle.

„Aa, jeg vil sige Dem“ — sagde Fledgeby meget sindigt.

„Gjør det, min Gut.“

„De misforstaaer mig,“ sagde Fledgeby. „Jeg mener ikke, at jeg vil sige Dem dette. Jeg mener, at jeg vil sige Dem noget Andet.“

„Siig mig, hvad De vil, gamle Kammerat.“

„Ah, men der misforstaaer De mig igjen,“ sagde Fledgeby. „Jeg mener, at jeg slet ikke vil sige Dem Noget.“

Mr. Lammle gnistrede, men rynkede tillige Pande ad ham.

„Hør en Gang,“ sagde Fledgeby, „De er snild og De er hurtig. Om jeg er snild eller ikke, kan være det Samme. Jeg

---

*) The Albany o: en Række Beboelsesleiligheder i Piccadilly for ugifte Herrer; de udleies kun til saadanne, som ikke der paa Stedet drive nogen Næringsvei. O. A.

er ikke hurtig; men een Ting kan jeg gjøre, Lammle, jeg kan holde min Mund, og det agter jeg bestandigt at gjøre."

„De er en underfundig Karl, Fledgeby."

„Maaskee og maaskee ikke. Er jeg en ordknap Karl, kommer det maaskee ud paa det Samme. Jeg svarer nemlig aldrig paa Spørgsmaal, Lammle."

„Det var jo det simpleste Spørgsmaal af Verden, kjære Ven."

„Lige meget. Det syntes vel saaledes, men en Ting er ikke altid, hvad den synes at være. Jeg var en Gang tilstede, da en Mand blev afhørt i Westminster Hall som Vidne. De Spørgsmaal, der forelagdes ham, syntes at være de simpleste af Verden, men viste sig at være Intet mindre end dette, da han havde besvaret dem. Meget vel. Han burde derfor have holdt sin Mund. Havde han holdt sin Mund, vilde han ikke være kommen i de Forlegenheder, hvori han kom."

„Havde jeg holdt min Mund, vilde De aldrig have faaet Gjenstanden for mit Spørgsmaal at see," bemærkede Lammle med en mørkere Mine.

„Hør, Lammle," sagde Fortryllelses Fledgeby, følende roligt efter sit Kindskjæg, „det nytter ikke. Jeg lader mig ikke lokke ind i en Forhandling. Jeg forstaaer mig ikke paa at føre en Forhandling, men jeg forstaaer mig paa at holde min Mund."

„Om De gjør?" udbrød Mr. Lammle i en forsonligere Tone. „Jo, det skulde jeg mene! Naar hine Fyre af vort Bekjendtskab drikke, og De drikker med dem, bliver De jo bestandigt ordknappere, jo snaksommere de blive. Jo mere de forsnakke sig, desto mere beholder De jo Alting for Dem selv."

„Jeg har Intet imod, Lammle," sagde Fledgeby med en indvendig Fnisen, „at blive forstaaet, om jeg end ikke kan lide at blive udspurgt. Det er unegteligt den Maade, hvorpaa jeg bærer mig ad."

„Og naar alle vi Andre tale om vore Speculationer, faaer Ingen af os en eneste af Deres at vide."

„Og det vil heller Ingen nogensinde faae, Lammle," svarede Fledgeby med nok en indvendig Fnisen; „det er unegteligt den Maade, hvorpaa jeg bærer mig ad."

„Jh, det veed jeg naturligviis!“ sagde Lammle med et Udtryk af Oprigtighed og en Latter og udstrækkende sine Arme, som om han vilde vise Verden et mærkeligt Menneske i Fledgeby. „Havde jeg ikke vidst dette om min Fledgeby, vilde jeg da have foreslaaet min Fledgeby vor lille fordelagtige Overenskomst?“

„Ah!“ yttrede Fortrylleren, rystende listigt paa Hovedet. „Men saaledes lader jeg mig ikke narre. Jeg er ikke forfængelig. Det Slags Forfængelighed betaler sig ikke, Lammle; nei, nei, nei. Lovtaler bringe mig kun saa meget mere til at holde min Mund.“

Alfred Lammle skjød sin Tallerken fra sig — intet stort Offer i Betragtning af, at der var saa Lidt paa den — stak sine Hænder i sine Lommer, lagde sig bagover paa sin Stol og betragtede stiltiende Fledgeby. Derpaa løslod han langsomt sin venstre Haand af dens Lomme og gjorde hin Buk af sit Kindskjæg, medens han endnu stedse betragtede ham stiltiende, indtil han brød Tausheden, ved langsomt at sige: „Hvad Fan—den gaaer der ad den Karl i Dag?“

„Hør nu en Gang, Lammle,“ sagde Fortryllelses Fledgeby med den lumpneste mulige Blinken i sine lumpneste af Øine, der, i Forbigaaende sagt, sadde altfor tæt ved hinanden; „hør nu en Gang, Lammle, jeg veed meget godt, at jeg slet ikke viste mig til min Fordel i Aftes, hvad derimod De og Deres Kone — der, som jeg finder, er et meget forstandigt og behageligt Fruentimmer — gjorde. Jeg duer ikke til at vise mig til min Fordel under det Slags Omstændigheder. Jeg veed meget godt, at baade De og hun viste Dem til Deres Fordel og bare Dem ypperligt ad dermed; men derfor maa De ikke komme og tale til mig, som om jeg var Deres Dukke og Marionet, for det er jeg ikke.“

„Og alt dette,“ udbrød Alfred, efter med et Blik at have iagttaget den Lumpenhed, der var nødt til at tage sin Tilflugt til den lumpneste Bistand og dog var lumpen nok til at ærgre sig over den, „alt dette for et eneste simpelt og naturligt Spørgsmaals Skyld!“

„De burde have ventet, til jeg havde fundet for godt selv

at sige Noget derom. Jeg kan ikke lide, at De overhænger mig med Deres Georgiana, som om De var baade hendes og min Herre."

„Naa, naar De er saa naadig at ville selv sige Noget derom," svarede Lammle, „saa gjør det."

„Det har jeg jo gjort. Jeg har sagt, at De bare dem ypperligt ad, baade De og Deres Kone. Ville De blive ved at bære Dem ypperligt ad, vil jeg blive ved at spille min Rolle. Kun maa De ikke bryste Dem."

„Jeg bryste mig!" udbrød Lammle, trækkende paa Skuldrene.

„Eller," vedblev den Anden, „sætte Dem i Hovedet, at Folk ere Deres Dukker, fordi de ikke vise sig til deres Fordel i de selvsamme Øieblikke, De gjør det ved Hjælp af en meget forstandig og behagelig Kone. Alle de Andre vedblive at gjøre det, og lad ogsaa Mrs. Lammle vedblive at gjøre det. Jeg har holdt min Mund, naar jeg fandt det for godt, og jeg har talt, naar jeg fandt det for godt, og dermed er den Vise ude. Og nu er Spørgsmaalet," vedblev Fledgeby, „vil De have nok et Æg?"

„Nei, jeg vil ikke," svarede Lammle i al Korthed.

„Maaskee har De Ret og vil befinde Dem bedre uden det," sagde Fortrylleren i en langt mere opromt Tone. „At spørge, om De vilde have nok en Skive Skinke, vilde være meningsløs Smiger, da De vilde tørste deraf hele Dagen. Vil De have mere Smørrebrød?"

„Nei, jeg vil ikke," gjentog Lammle.

„Da vil jeg," sagde Fortrylleren. Og det var ikke blot et Svar for Lydens Skyld, men en glædelig, uimodstaaelig Følge af Afslaget; thi havde Lammle igjen givet sig i Færd med Brødet, vilde det efter Fledgebys Anskuelse være blevet saa haardt hjemsøgt, at han i det mindste ved dette Maaltid, om ikke ved hele det næste, havde maattet afholde sig aldeles fra Brød.

Om denne unge Gentleman med en Oldings gnieragtige Last forbandt nogen af en ung Mands ødsle Laster, var et uafgjort Spørgsmaal, saa hæderligt bevarede han sin Hemmelighed. Han erkjendte Skinnets Værd og vilde gjerne gaae godt klædt,

men tingede om Alt, hvad han havde i Eie, ligefra Kjolen paa hans Krop til Porcellainet paa hans Frokostbord, og ved at minde ham om En eller Andens Odelæggelse eller Tab fik enhver Handel en særlig Tillokkelse for ham. Det hørte til hans Gjerrighed indenfor snevre Grændser at indgaae mangfoldige Veddemaal ved Veddeløbene; vandt han, tingede han endnu skrappere; tabte han, sultede han sig til næste Gang. At Penge kunne være saa dyrebare for et Asen, der er altfor sløvt og dorsk til at bytte dem bort for nogensomhelst anden Tilfredsstillelse, er besynderligt; men intet Dyr er saa sikkert paa at blive belæsset med dem som det Asen, der ikke seer Andet skrevet paa Himlens og Jordens Overflade, end de tre Bogstaver P. S. P.*) — ikke Pigebørn, Spil, Pragtsyge, hvad de hyppigt kunne betyde, men de tre tørre Bogstaver. Den topmaalte Ræv kan, hvad det at puge Penge sammen angaaer, sjeldent sammenlignes med det topmaalte Asen.

Fortryllelses Fledgeby gav sig Mine af at være en ung Gentleman, der levede af sine Midler, men vidstes hemmeligt at være en Slags Fredløs i Disconteringsfaget og paa forskjellige Maader at laane Penge ud mod høie Renter. Alle hans Omgangsvenner, fra Mr. Lammle af, havde et Anstrøg af den Fredløse paa Grund af deres Streiftog i den lystige grønne Speculantskov, der laa i Udkanten af Actiemarkedet og Fondsbørsen.

„De har vist altid søgt Fruentimmerselskab, Lammle?" sagde Fledgeby, spisende sit Smørrebrød.

„Altid," svarede Lammle, ærgrende sig betydeligt over den Behandling, han havde lidt.

„Faldt det Dem naturligt, hvad?" sagde Fledgeby.

„Kjønnet havde den Godhed at finde Behag i mig, Sir," svarede Lammle tvært, men med et Udtryk, som om han ikke havde kunnet være i Fred.

„Gjorde nok en ganske god Forretning ved at gifte Dem?" spurgte Fledgeby.

---

*) Pund, Shillings, Pence.

Den Anden smilte (et hæsligt Smil) og pikkede sig een Gang paa Næsen.

„Min afdøde Fader skaffede sig tusinde Ulykker paa Halsen derved," sagde Fledgeby. „Men Geor — er det rigtige Navn Georgine eller Georgiana?"

„Georgiana."

„Jeg vidste i Gaar ikke af, at der gaves et saadant Navn, men troede, at det maatte ende sig paa ine."

„Hvorfor det?"

„Aa, fordi man, hvis man kan, spiller en Concertine," svarede Fledgeby, betænkende sig meget langsomt, „og fordi man kan faae Blomster, som kaldes Georginer. Og fordi man kan komme ned fra en Luftballon med en Crinoli — nei, det kan man dog ikke. Nuvel da, Georgine — Georgiana mener jeg,"

„De vilde sagt om Georgiana?" antydede Lammle mørkt, efter at have ventet forgjæves.

„Jeg vilde sagt om Georgiana, Sir," sagde Fledgeby, hvem det slet ikke behagede at blive mindet om, at han havde glemt det, „at hun ikke synes at være heftig af sig, ikke synes at være af dem, som strax slaae til."

„Hun er saa from som en Due, Mr. Fledgeby."

„Det maa De naturligviis sige," svarede Fledgeby, vaagnende i det Øieblik, da hans Fordel berørtes af en Anden. „Men De veed, at hvad det kommer an paa, er hvad jeg, ikke hvad De siger. Med mine afdøde Forældre for Øie siger jeg, at Georgiana ikke forekommer mig at være af dem, der strax slaae til."

Den høitagtede Mr. Lammle var af Naturen og ved langvarig Øvelse en Skryder. Mærkende, alt som Fledgebys Fornærmelser tiltoge, at Forsonlighed her ingenlunde vilde være hensigtsmæssig, sendte han nu et skulende Blik ind i Fledgebys smaa Øine for at gjøre det modsatte Indtryk, og beroliget for hvad han saae der, udbrød han i en voldsom Forbittrelse og slog i Bordet, saa Porcellainet klirrede og dandsede.

„De er en uforskammet Karl, Sir," udbrød Mr. Lammle,

reisende sig, „en høist uforskammet Slyngel. Hvad mener De med denne Opførsel?“

„Nei hør,“ indvendte Fledgeby, „tag dog ikke saaledes paa Vei!“

„De er en høist uforskammet Karl, Sir,“ gjentog Lammle, „en høist uforskammet Slyngel!“

„Hør dog, siger jeg!“ bad Fledgeby bævende.

„De grove, ubehøvlede Landstryger,“ sagde Mr. Lammle, seende sig forbittret om, „var Deres Tjener her for at give mig sex Pence af Deres Penge til at faae mine Støvler børstede for bagefter — thi De er ikke den Udgift værd — vilde jeg sparke Dem.“

„Nei, De vilde ikke,“ yttrede Fledgeby. „Jeg er vis paa, at De vilde betænke Dem.“

„Jeg vil sige Dem Noget, Mr. Fledgeby,“ sagde Lammle, nærmende sig ham. „Da De vover at modsige mig, vil jeg føre et lille Beviis for min Paastand. Kom med Deres Næse, Sir!“

Istedet herfor skjulte Fledgeby den med sin Haand og sagde, trækkende sig tilbage: „Lad være, beder jeg Dem!“

„Kom med Deres Næse!“ gjentog Lammle.

Endnu stedse skjulende denne Ansigtsdel og trækkende sig tilbage, gjentog Mr. Fledgeby (tilsyneladende med en stærk Snue): „O nei, lad være, beder jeg Dem.“

„Fordi jeg,“ udbrød Lammle, idet han blev staaende og brystede sig saa meget som muligt, „fordi jeg har foretrukket denne Karl for enhver af mine yngre Bekjendte til en fordelagtig Omsætning; fordi jeg i min Pult tæt herved har hans smudsige Underskrift for en ussel Sum Penge, der skulde udbetales i Tilfælde af en vis Begivenhed, som kun kan bringes istand ved min og min Kones Bistand, fordrister denne Karl, Fledgeby, sig til at være uforskammet mod mig, Lammle! Kom med Deres Næse, Sir!“

„Nei! Holdt! Jeg beder Dem om Forladelse!“ sagde Fledgeby med Ydmyghed.

„Hvad siger De, Sir?“ spurgte Mr. Lammle, ladende, som han var altfor rasende til at kunne høre.

„Jeg beder Dem om Forladelse," gjentog Fledgeby.

„Gjentag Deres Ord tydeligere, Sir. En Gentlemans retfærdige Harme har jaget mig Blodet op i Hovedet. Jeg kan ikke høre, hvad De siger."

„Jeg siger," gjentog Fledgeby med omhyggeligt, forklarende Høflighed, „at jeg beder Dem om Forladelse."

Mr. Lammle betænkte sig. „Som Mand af Ære," sagde han, kastende sig i en Lænestol, „er jeg afvæbnet."

Mr. Fledgeby satte sig ligeledes, skjøndt paa en mindre iøinefaldende Maade, og fjernede lidt efter lidt sin Haand fra sin Næse. En vis naturlig Mistillid afholdt ham fra at pudse den saa kort efter, da den havde antaget en personlig og kilden, for ikke at sige offentlig Beskaffenhed, men efterhaanden overvandt han sine Betænkeligheder og tog sig beskedent denne Frihed under underforstaaet Protest.

„Lammle," sagde han krybende, da det var gjort, „jeg haaber, at vi atter ere Venner?"

„Mr. Fledgeby," svarede Lammle, „ikke et Ord mere."

„Jeg maa være gaaet for vidt med at gjøre mig ubehagelig," sagde Fledgeby, „men det var ikke min Hensigt."

„Ikke et Ord mere, ikke et Ord mere!" gjentog Mr. Lammle i en høimodig Tone. „Kom med" — Fledgeby foer sammen — „Deres Haand."

De vexlede Haandtryk, og der viste sig nu megen Venskabelighed paa Mr. Lammles Side; thi han var fuldt saa feig som den Anden og havde svævet i ligesaa stor Fare for at bukke under, indtil han netop tidsnok fattede Mod til at benytte den Oplysning, han havde fundet i Fledgebys Øie.

Frokosten endte sig med fuldkommen Enighed. Uophørlige Ænker skulde holdes i Gang af Mr. og Mrs. Lammle, Cour gjøres paa Fledgebys Vegne, og Erobringen sikkres ham, imod at han saare ydmygt indrømmede sine Ufuldkommenheder i de blidere selskabelige Konster og bønfaldt om at blive understøttet til det Yderste af sine to dygtigere Medhjælpere.

Lidet anede det Mr. Podsnap, hvilke Snarer og Garn der

sattes for hans unge Person. Han anſaae hende for tryg i Podſnapperiets Tempel, hvor hun ventede paa den Tidens Fylde, da hun, Georgiana, ſkulde tage ham, Fitz-Podſnap, der ſkulde udſtyre hende med alt ſit jordiſke Gods. Det vilde fremkalde en Blussen paa hans mønſterværdige unge Persons Kind at have Andet med deslige Sager at gjøre, end at tage den Paagjældende med det i Ægteſkabscontracten ommeldte jordiſke Gods. Hvo giver denne Mand denne Qvinde til Ægte? Jeg, Podſnap. Bort med den formaſtelige Tanke, at nogen ringere Skabning kunde komme ham paa tværs!

Det var en almindelig Helligdag, og Fledgeby gjenvandt ikke ſin Munterhed eller ſædvanlige Næſetemperatur før om Eftermiddagen. Da han denne Helligdags Eftermiddag gik ind til City, gik han imod en levende Strøm, ſom kom ud derfra, og fandt derfor, da han dreiede ind i St. Mary Axe,*) en der fremherſkende Ro og Stilhed. I et gult, ludende Hus med gibſet Forſide, udenfor hvilket han blev ſtaaende, var der ligeledes ſtille. Rullegardinerne vare ſlaaede ned, og Indſkriften Pubſey & Co. ſyntes at blunde i det ud til den ſøvnige Gade vendende Boutiksvindue i Stuen.

Fledgeby bankede og ringede, og Fledgeby ringede og bankede, men Ingen kom. Fledgeby gik over paa den anden Side af den ſmalle Gade og ſaae op til Vinduerne i Huſet, men Ingen ſaae ned paa Fledgeby. Han blev vred, gik atter over den ſmalle Gade og trak i Gadedørsklokken, ſom om den var Huſets Næſe, og han fulgte et Vink fra ſin ſeneſte Erfaring. Hans Øre ved Nøglehullet ſyntes derpaa omſider at forvisſe ham om, at Noget rørte ſig indenfor. Hans Øie ved Nøglehullet ſyntes at bekræfte hans Øre; thi han trak forbittret i Huſets Næſe og trak og trak og vedblev at trække, indtil en menneſkelig Næſe viſte ſig i den mørke Dørkarm.

„Naa, Sir!“ raabte Fledgeby; „Det er nogle nette Løier!“

Den, han tiltalte, var en gammel jødiſk Mand i en gam-

*) En Gade i London, der fornemmeligt beboes af Jøder. O. A.

mel Frakke med lange Skjøder og vide Lommer. En ærværdig Mand var det, med en skaldet og blank Isse og langt graat Haar, der hang ned om Siderne paa den og blandede sig med hans Skjæg; en Mand, der med en klædelig og hyldende østerlandsk Bevægelse bøiede sit Hoved og udstrakte sine Hænder med Fladerne ned ad, ligesom for at afværge en Overordnets Vrede.

„Hvad har De taget Dem for?" sagde Fledgeby, buldrende løs paa ham.

„Ædle christne Herre," svarede den jødiske Mand i en undskyldende Tone, „da det var Helligdag, ventede jeg Ingen."

„Pokker i Vold med Helligdagen!" sagde Fledgeby, idet han traadte ind. „Hvad komme Helligdage Dem ved? Luk Døren."

Med sin tidligere Bevægelse adlød den gamle Mand. I Gangen hang hans rustrøde, bredskyggede, lappullede Hat, der var ligesaa gammel som hans Frakke; i Hjørnet tæt ved den stod hans Stav, ingen Spadserestok, men en virkelig Stav. Fledgeby gik ind i Boutiken, krøb op paa en Contoirstol og satte sin Hat paa Snur. Paa Hylderne i Contoiret stode lette Kasser, og Bundter af ægte Perler vare hængte op hist og her. Der var Prøver af billige Stueuhre og Prøver af billige Blomstervaser, lutter udenlandsk Legetøi.

Medens Fledgeby sad paa Stolen med Hatten paa Snur og dinglede med det ene Ben, dannede hans Ungdom neppe nogen fordelagtig Modsætning til den jødiske Mands Alderdom, medens denne stod med sit bøiede og blottede Hoved og fæstede sine Øine (som han kun af og til løftede i Veiret) paa Gulvet. Hans Klæder vare saa slidte, at de havde faaet den samme rustrøde Farve som Hatten ude paa Gangen, men skjøndt lurvet, saae han dog ikke lumpen ud, hvorimod Fledgeby, skjøndt ikke lurvet, saae lumpen ud.

„De har ikke sagt mig, hvad De tog Dem for, Sir," sagde Fledgeby, kloende sig i Hovedet med sin Hatteskygge.

„Jeg trak frisk Luft, Sir."

„Nede i Kjelderen, siden De ikke kunde høre?"

„Oppe paa Taget."

„Naa, det maa jeg sige! Det er ogsaa en Maade at passe Handelen paa."

„Sir," forestillede den gamle Mand ham med en alvorlig og taalmodig Mine, „der maa være To om at slutte en Handel, og Helligdagen har ladet mig være ene."

„Ah! De kan ikke være baade Kjøber og Sælger. Det er jo det, Jøderne sige; er det ikke?"

„I det mindste have vi Ret deri, hvis vi sige det," svarede den gamle Mand med et Smil.

„Deres Folk kunne nok have nødigt at sige Sandhed en Gang imellem; thi de lyve stærkt nok," bemærkede Fortryllelses Fledgeby.

„Der gives altfor megen Usandfærdighed blandt alle Troesbekjendelser, Sir," sagde den gamle Mand med roligt Eftertryk.

Noget overrasket, kløede Fortryllelses Fledgeby sig nok en Gang i sit aandrige Hoved for at vinde Tid til at fatte sig.

„For Exempel," tog han atter til Orde, som om det var ham, der havde talt sidst, „hvem Andre, end De og jeg, have nogensinde hørt tale om en fattig Jøde?"

„Jøderne," sagde den gamle Mand, løftende sine Øine op fra Gulvet med sit forrige Smil, „høre ofte tale om fattige Jøder og ere meget gode imod dem."

„Aa Snikksnak!" svarede Fledgeby. „De veed, hvad jeg mener. De vilde gjerne bilde mig ind, hvis De kunde, at De er en fattig Jøde. Gid De vilde tilstaae, hvor Meget De virkeligt tjente ved min afdøde Fader, saa vilde jeg faae bedre Tanker om Dem."

Den gamle Mand bøiede kun sit Hoved og udstrakte sine Hænder ligesom før.

„Staa ikke der og skab Dem som en Døvstum," sagde den vittige Fledgeby, „men udtryk Dem som en Christen, eller dog en Christen saa ligt som De kan."

„Jeg havde havt Sygdom og Uheld og var saa fattig," sagde den Gamle, „at jeg skyldte Faderen baade Capital og

Renter, uden Haab om nogensinde at kunne betale ham. Da Sønnen arvede, var han saa barmhjertig, at han eftergav mig begge Dele og ansatte mig her."

Han gjorde en lille Bevægelse, som om han kysfede Sømmen af et indbildt Klædningsstykke, som den ædle, foran ham staaende Yngling havde paa. Det skete ydmygt, men malerisk, og nedværdigede ikke den, der gjorde det.

„De vil ikke sige Mere, mærker jeg," sagde Fledgeby, idet han betragtede ham, som om han havde Lyst til at prøve, hvilken Virkning det vilde gjøre at trække et Par dobbelte Kindtænder ud paa ham, „og det kan derfor ikke nytte, at jeg spørger Dem. Men tilstaa blot saa Meget, Riah; hvem troer, at De nu er fattig?"

„Ingen," svarede den gamle Mand."

„Det har De Ret i," indrømmede Fledgeby.

„Ingen," gjentog den gamle Mand med et alvorligt, langsomt Kast med sit Hoved. „Alle haane det som en Fabel. Vilde jeg sige: Denne lille Galanterihandel," sagde han med et smidigt Sving med sin høielige Haand for at omfatte de forskjellige Gjenstande, der laa paa Hylderne, „tilhører ikke mig, men en ung christen Gentleman, der har betroet mig den som sin Tjener, og hvem jeg staaer til Regnskab for hver eneste Perle," vilde de lee. Naar jeg i den større Laaneforretning siger til Laantagerne —"

„Hør, gamle Dreng," afbrød Fledgeby ham, „jeg vil haabe, at De passer vel paa, hvad De siger til dem?"

„Jeg siger ikke Andet til dem, end hvad jeg nu staaer i Begreb med at gjentage. Naar jeg siger: „Jeg kan ikke love dette, jeg kan ikke indestaae for hint; jeg maa tale med min Principal, jeg har ingen Penge, jeg er en fattig Mand, det beroer ikke paa mig," blive de saa vantroende og utaalmodige, at de stundom forbande mig i Jehovas Navn."

„Det er Pokkers godt, er det!" sagde Fortryllelses Fledgeby.

„Og stundom sige de: „Kan det dog aldrig lade sig gjøre, uden disse Omsvøb, Mr. Riah? Kom, kom, Mr. Riah; vi kjende Deres Folks Konster" — mit Folks! — „Ere Pengene at faae

til Laans, saa hent dem, hent dem; hvis ikke, saa behold dem og siig det rent ud." De troe mig aldrig."

„Altsammen meget rigtigt," sagde Fortryllelses Fledgeby.

„De sige: „Vi vide Besked, Mr. Riah, vi vide Besked. Vi behøve kun at see paa dem for at vide Besked."

„Du passer ypperligt til Posten," tænkte Fledgeby, „og snildt var det af mig at vælge Dig til den! Jeg er maaskee noget langsom af Begreb, men jeg er temmelig sikker."

Ikke en Stavelse dannedes af den mindste Stump af Mr. Fledgebys Aandedræt, for at den ikke skulde bidrage til at skrue Prisen paa hans Tjener i Veiret, men idet han betragtede den gamle Mand, medens denne stod stilfærdig med bøiet Hoved og nedslaaede Øine foran ham, erkjendte han, at Opgivelsen af en Tomme af hans Skaldethed, en Tomme af hans graa Haar, en Tomme af hans Frakkeskjøder, en Tomme af hans Hatteskygge, en Tomme af hans Vandringsstav vilde være det Samme som Opgivelsen af flere hundrede Pund.

„Hør engang, Riah," sagde Fledgeby, formildet af disse selvrosende Betragtninger, „jeg kunde nok have Lyst til at gjøre noget Mere i daarlige Vexler. Hold Udkig paa den Kant."

„Det skal skee," Sir."

„Ved at gjennemløbe Regnskaberne finder jeg, at denne Forretningsgren kaster noget ret Klækkeligt af sig, og jeg har Lyst til at udvide den, saavel som til at blive bekjendt med andre Folks Sager. Pas derfor paa."

„Det skal jeg, Sir."

„Udspred paa de rette Steder, at De kjøber daarlige Vexler over en lav Sko — i pundeviis, om det saa skal være — naar De ved at see Pakken efter sine Udsigt til en rimelig Fordel. Og een Ting endnu. Kom til mig Mandag Morgen Klokken Otte med Bøgerne til det sædvanlige Eftersyn."

Riah tog en Noticebog ud af sin Brystlomme og skrev det op.

„Det er Alt, hvad jeg for Øieblikket har at sige, vedblev Fledgeby, misundeligt stemt, idet han reiste sig fra Stolen, „med Undtagelse af, at jeg ønsker, at De vil trække frisk Luft, hvor

De kan høre enten Klokken eller Dørhammeren eller dem Begge. Men sig mig dog, hvorledes bærer De Dem ad med at trække frisk Luft oppe paa Taget? Stikker De Hovedet ud ad en Skorstenspibe?"

„Der er Bryststværn deroppe, Sir, og jeg har anlagt en lille Have der."

„Til at begrave Deres Penge i, De gamle Grævling?"

„En Have saa stor som Neglen paa en Tommelfinger vilde kunne rumme de Skatte, jeg begraver, Herre," sagde Riah. „Tolv Shillings om Ugen begrave sig selv, om de ogsaa ere en gammel Mands Ugeløn."

„Jeg gad dog vide, hvad De virkeligt eier," svarede Fledgeby, for hvem det var en meget beleilig Forestilling, at den Gamle kunde blive rig af en saadan Løn og Godtgjørelse. „Men kom; viis mig Deres Have, førend jeg gaaer."

Den gamle Mand gjorde et Skridt tilbage og betænkte sig. „Oprigtigt talt, Sir, saa har jeg Selskab der."

„Nei, hvad har De!" sagde Fledgeby. „Da antager jeg dog, at De veed, hvis Huset er?"

„Det er Deres, Sir, og jeg er Deres Tjener."

„Naa, jeg troede, at De havde overseet dette," svarede Fledgeby, fæstende sine Øine paa Riahs Skjæg, medens han følte efter sit eget, „siden De gjør Selskab paa mine Enemærker."

„Følg med og see Gjesterne, Sir. Jeg haaber, De vil indrømme, at de ere usædelige."

Gaaende forbi ham med en høflig Hilsen, der var særligt forskjellig fra enhver Bevægelse, som Mr. Fledgeby, om det saa skulde kostet hans Liv, kunde have udført med sit Hoved og sine Hænder, begyndte den gamle Mand at gaae op ad Trappen. Medens han arbeidede sig frem med Haanden paa Rækværket, og hans lange sorte Frakke, en sand Kaftan, hang ned over Trinene, det ene efter det andet, kunde man have antaget ham for Føreren paa en from Valfart til en Profets Grav; men uden at lade sig forstyrre af saadanne enfoldige Forestillinger, tænkte Fortryllelses Fledgeby kun paa, naar hans Skjæg vel kunde være begyndt at voxe, samt hvor godt han passede til sin Stilling.

De sidste Trin førte dem, idet de bukkede sig under en lav Qvistkarm, ud paa Taget, hvor Riah blev staaende og, vendende sig om mod sin Herre, pegede paa sine Gjester.

Det var Lizzie Hexam og Jenny Wren, for hvilke den venlige Jøde, maaskee med et gammelt Instinct hos sin Stamme havde udbredt et Tæppe. Siddende paa dette op til en ikke mere romantisk Gjenstand, end en sværtet Skorsten, ad hvilken nogle almindelige Slyngplanter vare trukne, læste de Begge i een og samme Bog, Begge med opmærksomme Ansigter, af hvilke Jennys var det klogtigste, Lizzies det forlegneste. I Nærheden af dem saaes nok et Par smaa Bøger, en simpel Kurv med simpel Frugt og nok en Kurv, der var fuld af Perlebundter og alt Slags Flitterstads. Nogle Kasser med almindelige Blomster og stedse grønne Planter fuldstændiggjorde Haven, som omgaves af en Labyrinth af gamle Skorstene, der dreiede paa deres Hætter og udstødte deres Røg, næsten som om de brystede og viftede sig i en Tilstand af luftig Forundring.

Løftende sine Øine op fra Bogen for at prøve, om hun kunde huske Noget af den, var Lizzie den Første, som bemærkede, at hun blev bemærket. Idet hun reiste sig, blev Miss Wren sig ligeledes dette bevidst og sagde, uden Ærbødighed for Husets mægtige Herre: „Hvem De saa er, kan jeg ikke staae op, da min Ryg er daarlig og mine Ben svage."

„Det er min Herre," sagde Riah, trædende frem.

(„Seer ikke ud, som om han var Nogens Herre," sagde Miss Wren ved sig selv med en Trækning paa sin Hage og sine Øine.)

„Det er en lille Syjomfru for smaa Folk, Sir," vedblev den gamle Mand. „Forklar Herren det, Jenny."

„Dukker, det er det Hele," sagde Jenny i al Korthed. „Meget vanskelige at gjøre tilpas, da deres Kroppe ere saa forskjellige. Man veed aldrig, hvor man skal søge deres Liv."

„Hendes Veninde," tog den gamle Mand atter til Orde, pegende paa Lizzie, „og ligesaa flittig som dydig. Men det ere de Begge. De ere paa Færde tidligt og sildigt, Sir, tidligt og

sildigt, og imellemstunder, saasom paa denne Helligdag, lægge de sig efter Boglærdom."

„Det skal der ikke komme Stort ud af," bemærkede Fledgeby.

„Beroer paa Personen!" sagde Miss Wren, snubbende ham af.

„Jeg gjorde mine Gjesters Bekjendtskab, Sir, vedblev Jøden, aabenbart for at fremhæve Dukkesyerske, „ved at de kom her for at kjøbe af vort Spild og Affald til Miss Jennys Modehandel. Vort Affald kommer i det bedste Selskab, Sir, paa hendes rødkindede smaa Kunder. De bære det i deres Haar og paa deres Balkjoler og blive endog (saa fortæller hun mig) forestillede ved Hoffet dermed."

„Ah," sagde Fledgeby, paa hvis Aandrighed denne Dukkephantasi havde gjort et temmeligt stærkt Krav; „hun har formodentligt kjøbt denne Kurvfuld i Dag?"

„Det har hun formodentligt," afbrød Miss Jenny ham; „og sandsynligviis ogsaa betalt den."

„Lad os en Gang see paa den," sagde den mistroiske Husherre. Riah rakte ham Kurven. „For hvor Meget er der?"

„For to blanke Solvshillings," sagde Miss Wren.

Riah bekræftede hendes Udsagn med to Nik, da Fledgeby saae paa ham; eet Nik for hver Shilling.

„Naa," sagde Fledgeby, ragende med sin Pegefinger i Kurvens Indhold. „Prisen er ikke saa gal. De har faaet godt Maal, Miss, hvad De nu hedder.

„Prøv en Gang at kalde mig Jenny," foreslog den unge Dame med megen Nolighed.

„De har faaet godt Maal, Miss Jenny; men Prisen er ikke saa gal. Og De," sagde Fledgeby, henvendende sig til den anden Gjest, „kjøber De ogsaa Noget her, Miss?"

„Nei, Sir."

„Og sælger heller ikke Noget, Miss?"

„Nei, Sir."

Skottende til Spørgeren, listede Jenny sin Haand op til sin Venindes og drog hende ned, saa at hun laa paa Knæ ved Siden af hende.

„Vi ere taknemlige for at turde komme her og hvile os, Sir," sagde Jenny. „De veed ikke, hvilken Hvile dette Sted er for os; gjør han vel, Lizzie? Det er Stilheden og Luften."

„Stilheden!" gjentog Fledgeby med en haanlig Dreining af sit Hoved mod Larmen i City. „Og Luften!" tilføiede han med et Puh! ad Røgen.

„Ja," sagde Jenny, „men det er saa høit. Og man seer Skyerne fare hen over de smalle Gader, uden at ændse dem, og de forgyldte Fløipile pege mod Bjergene paa Himlen, hvorfra Blæsten kommer, og man bliver tilmode, som om man var død."

Den lille Skabning saae op og rakte sin spinkle, gjennemsigtige Haand i Veiret.

„Hvorledes er De da tilmode, naar De er død?" spurgte Fledgeby, høist befippet.

„O saa rolig," svarede den lille Skabning smilende. „O saa fredelig og saa taknemlig! Og de levende Mennesker hører man raabe og arbeide og kalde paa hinanden nede i de beklummede, mørke Gader, og man synes at ynke dem saa meget! Og der er faldet saadan en Lænke af En, og der kommer saadan en underlig, god, sørgmodig Lykfalighed over En!"

Hendes Øine faldt paa den gamle Mand, der betragtede hende taus med foldede Hænder.

„Endnu for nyligt," sagde den lille Skabning, pegende paa ham, „bildte jeg mig ind, at jeg saae ham komme ud af sin Grav! Han arbeidede sig saa krumbøiet ud ad den lave Dør der, og saa trak han Veiret og rettede sig og saae sig helt om paa Himlen, og Blæsten blæste paa ham, og hans Liv nede i Mørket var forbi — indtil han kaldtes tilbage til Livet," tilføiede hun, seende hen paa Fledgeby med hiint mindre ædle Udtryk af Klogt. „Hvorfor kaldte De ham tilbage?"

„Han var i ethvert Tilfælde længe nok om at komme," brummede Fledgeby.

„Men De er ikke død, veed De nok," sagde Jenny Wren. „Gaa ned til Livet!"

Mr. Fledgeby syntes at finde dette Forslag ganske fornuftigt og vendte sig nikkende om. Da Riah gik med for at følge ham ned ad Trappen, raabte den lille Skabning i en sølvklar Tone til Jøden: „Bliv ikke for længe borte, kom tilbage og vær død!“ Og bestandigt hørte de, medens de gik ned, den lille, blide Stemme svagere og svagere halvt raabe, halvt synge: „Kom tilbage og vær død, kom tilbage og vær død!“

Da de vare komne ned i Gangen, sagde Fledgeby, standsende i Skyggen af den gamle bredskyggede Hat og vuggende Staven mechanisk i sin Haand:

„Det er en smuk Pige, hun, der er ved sin Forstand.“

„Og ligesaa god som smuk,“ svarede Riah.

„I ethvert Tilfælde,“ bemærkede Fledgeby med en tør Fløiten, „vil jeg haabe, at hun ikke er slet nok til at give en eller anden Fyr Anviisning paa Laasene, for at han kan bryde ind i Huset. De maa passe paa. Hold Deres luv Øie aabent og gjør ingen flere Bekjendtskaber, om de end ere nok saa smukke. De beholder da naturligviis stedse mit Navn for Dem selv?“

„Derom kan De være overbeviist, Sir.“

„Spørger man Dem om, hvad det er, kan De sige, at det er Pubsey, eller Co, eller hvad De vil, undtagen hvad det er.“

Hans taknemlige Tjener — hos hvis Stamme Taknemligheden er dyb, stærk og varig — bøiede sit Hoved og førte nu virkeligt Sommen af hans Kjole til sine Læber, skjøndt saa let, at Bæreren ikke mærkede det.

Derpaa gik Fortryllelses Fledgeby sin Vei, stolt af den snedige Listighed, hvormed han havde sat en Jøde Tommelfingeren paa Øiet, og den gamle Mand gik ovenpaa. Medens han gik derop, begyndte hin Kalden eller Syngen atter at lyde i hans Øren, og da han saae i Veiret, opdagede han den lille Skabnings Ansigt see ned paa sig ud fra en Glorie af hendes lange, blanke, straalende Haar og, ligesom et Syn, gjentage musikalsk for ham: „Kom op og vær død! Kom op og vær død!“

Sjette Kapitel.

En Gaade uden Løsning.

Atter vare Mr. Mortimer Lightwood og Mr. Eugene Wrayburn samlede i Temple, dog denne Aften ikke i den udmærkede Advocats Forretningslocale, men i en anden hæslig Leilighed ligeoverfor paa den samme anden Sal, og paa hvis fængselsagtige, sorte Yderdør Følgende stod at læse:

Privat.

Mr. Eugene Wrayburn.

Mr. Mortimer Lightwood.

(NB. Mr. Lightwoods Contoir er ligeoverfor).

Det Ydre tydede paa, at dette Etablissement var af ganske ny Oprindelse. Indskriftens hvide Bogstaver vare overordentligt hvide og overordentligt stærke for Lugtesandsen, Bordenes og Stolenes Farve var (ligesom Lady Tippins's) lidt vel blomstrende til at være paalidelig, og Gulvtæpperne syntes at fare Betragteren op i Ansigtet paa Grund af det ualmindeligt Fremtrædende i deres Mønstre. Men vant, som Temple var, til at udviske baade det Døde og det Levende, der kom i hyppig Berøring med det, vilde det ogsaa snart faae Bugt med alt dette.

„Naa," sagde Eugene ved den ene Side af Kaminen, „jeg føler mig ret hyggelig tilmode. Gid Meubelhandleren maa gjøre det Samme."

„Hvorfor skulde han ikke det?" svarede Mortimer fra den anden Side af Kaminen.

„Han er rigtignok ikke," vedblev Eugene eftertænksomt, „indviet i vore Pengeanliggenders Hemmelighed og kan maaskee derfor være let om Hjertet."

„Vi ville betale ham," sagde Mortimer.

„Ville vi virkeligt?" spurgte Eugene med magelig Overraskelse. „Nei, hvad siger De!"

„Jeg for mit Vedkommende, Eugene, har i Sinde at betale ham," sagde Mortimer i en lidt krænket Tone.

„Ja, det har jeg jo ogsaa i Sinde," bemærkede Eugene; „men jeg har saa Meget i Sinde, som jeg — som jeg ikke har i Sinde."

„Ikke har i Sinde?"

„Saa Meget, som jeg kun har i Sinde og bestandigt vedbliver at have i Sinde, uden at det bliver til Mere, kjære Mortimer; det kommer ud paa Et og det Samme."

Hans Ven, der laa bagover i sin Lænestol, betragtede ham, der ligeledes laa bagover i sin Lænestol, strækkende Benene ud fra sig paa Kamintæppet, og sagde med den opmuntrede Mine, som Eugene Wrayburn stedse kunde fremkalde hos ham, uden at synes at gjøre sig Umage derfor, eller at lægge Mærke til det:

„Hvorom Alting er, saa have Deres letsindige Paafund forhøiet Regningen."

Han kalder huslige Dyder letsindige Paafund!" udbrød Eugene, vendende Øinene op mod Loftet.

„Hint Deres saa fuldstændige lille Kjøkken," sagde Mortimer, „hvori der aldrig vil blive lavet Noget —"

„Kjære, gode Mortimer," svarede hans Ven, løftende trægt Hovedet lidt i Veiret for at see paa ham, „hvor ofte har jeg ikke gjort Dem opmærksom paa, at dets moralske Indflydelse er det Vigtige ved det?"

„Dets moralske Indflydelse paa dette Menneske!" udbrød Lightwood leende.

„Gjør mig den Tjeneste," sagde Eugene, reisende sig høist alvorlig op fra sin Lænestol, „at gaae med og besee den Bestanddel af vort Husvæsen, som De saa letsindigen nedsætter." Med disse Ord tog han et Lys og førte sin Husfælle ind i det fjerde Værelse i Leiligheden — et lille, smalt Kammer, der var fuldstændigt og pynteligt udstyret som Kjøkken. „See," sagde Eugene, „en Meltønde i formindsket Maalestok, en Deigrulle, en Krydderikasse, en Hylde med brune Krukker, et Hakkebrædt, en Kaffemølle, en Retterbænk, smukt besat med Lertøi, Gryder og Potter, et Stegespid, en fortryllende Kjedel og et helt Rustkammer af Fadedæksler. Disse Gjenstandes moralske Evne til at danne de

huslige Dyder kan faae en umaadelig Indflydelse paa mig; ikke paa Dem, thi om Dem er alt Haab opgivet, men paa mig. Gjør mig den Tjeneste at træde ind i mit Sovekammer. En Secretair, som De seer, og et hemmeligt Sæt Skillerum af fuldt Mahogni, eet for hvert Bogstav i Alphabetet. Til hvilken Brug bestemmer jeg dem? Jeg faaer en Regning, for Exempel fra Jones. Ved Secretairen skriver jeg pynteligt Jones udenpaa den og gjemmer den i Skillerummet J. Den er næsten ligesaa god som en Qvittering og fuldkomment saa beroligende for mig. Og jeg vilde ret ønske, Mortimer," tilføiede han, sættende sig paa sin Seng med samme Mine som en Philosoph, der holder en Forelæsning for en Discipel, „at mit Exempel maatte bevæge Dem til at vænne Dem til Punktlighed og Orden og ved Hjælp af de moralske Indflydelser, hvormed jeg har omgivet Dem, befordre Udviklingen af de huslige Dyder."

Mortimer lo atter med sit sædvanlige Udbrud af: „Hvor kan De dog være saa taabelig, Eugene!" og: „Hvor De dog er en naragtig Fyr!" men da hans Latter var forbi, bemærkedes der noget Alvorligt, om ikke Bekymret, i hans Ansigt. Trods det fordærvelige Skin af Magelighed og Ligegyldighed, der var blevet hans anden Natur, var han sin Ven inderligt hengiven. Han havde støttet sig paa Eugene, medens de havde gaaet i Skole sammen, og endnu i denne Time efterlignede, beundrede og elskede han ham ikke mindre, end i hine sorgløse Dage.

„Eugene," sagde han, „kunde De være alvorlig een Minut, vilde jeg forsøge at tale et alvorligt Ord med Dem!"

„Et alvorligt Ord?" gjentog Eugene. „De moralske Indflydelser begynde at virke. Siig frem."

„Nu vel, det vil jeg," svarede den Anden, „skjøndt De endnu ikke er alvorlig."

„I denne Attraa efter Alvorlighed," mumlede Eugene med en Mine, som om han tænkte dybt, „sporer jeg den lille Meltøndes og Kaffemøllens heldige Indflydelse. Glædeligt."

„Eugene," tog Mortimer atter til Orde, uden at ændse den ubetydelige Afbrydelse og læggende en Haand paa Eugenes Skulder,

medens han, Mortimer, stod foran ham, der sad paa sin Seng, „De holder Noget skjult for mig."

Eugene saae paa ham, men sagde Intet.

„Hele denne forløbne Sommer har De holdt Noget skjult for mig. Førend vi begyndte vore Rotoure i Ferien, var De lige saa opsat paa dem, som jeg har seet Dem være det paa Noget, siden vi først roede sammen; men De brød Dem kun meget lidt om dem, da det kom til Stykket, fandt ofte, at de vare et Baand paa Dem, og udeblev bestandigt. Det var nu godt nok, at De paa Deres eiendommelige, snurrige Maade, som jeg kjender saa godt og synes saa godt om, baade en halv og en hel Snes Gange sagde, at De forsvandt af Forsigtighed, for at vi ikke skulde kjede hinanden, men efter en kort Tids Forløb mærkede jeg, at der stak Noget derunder. Jeg spørger ikke om, hvad det er, da De ikke har sagt mig det, men saaledes er det. Siig, er det ikke?"

„Jeg giver Dem mit Æresord paa, Mortimer," svarede Eugene efter et alvorligt Ophold af nogle Øieblikke, „at jeg ikke veed det."

„Ikke veed det, Eugene?"

„Jeg veed det i Sandhed ikke. Jeg kjender bedre til mig selv, end til de fleste Mennesker i Verden, og jeg veed det ikke."

„Er det ikke en eller anden Plan, der ligger Dem paa Sinde?„

„Er det? Det troer jeg ikke."

„Er det da i ethvert Tilfælde ikke en eller anden Gjenstand, som tiltaler Dem, og ikke tidligere har tiltalt Dem?"

„Jeg kan virkeligt ikke sige det," svarede Eugene, rystende bestemt paa Hovedet, efter atter at have gjort et Ophold for at betænke sig. „Stundom har jeg troet jo, og stundom har jeg troet nei. Snart har jeg været tilbøielig til at forfølge en saadan Gjenstand; snart har jeg erkjendt, at det var latterligt, og at det kjedede og besværede mig. Noget Bestemt kan jeg paa ingen Maade sige, men ærligt og oprigtigt vilde jeg sige det, hvis jeg kunde."

Med dette Svar lagde han nu en Haand paa sin Vens Skulder, idet han reiste sig fra sit Sæde paa Sengen, og sagde:

„De maa tage Deres Ven, som han er, og De veed, hvorledes jeg er, kjære Mortimer. De veed, at da jeg var bleven Mand nok til i mig selv at finde en legemliggjort Gaade, plagede jeg mig til det Yderste for at udfinde, hvad jeg betydede. De veed, at jeg tilsidst opgav det, og ikke mere vilde gjette. Hvorledes skulde jeg da kunne give Dem det Svar, jeg ikke har opdaget? Det gamle Ammestuerim lyder: „Gjet kun, gjet kun, gjet kun igjen, Gaaden Du gjetter maaskee da min Ven;" mit Svar lyder: „Nei, om det saa gjaldt mit Liv, kan jeg ikke."

Der blandede sig saa meget af hvad der efter hans eget Kjendskab til denne saa letsindige Eugene var phantastisk Sandt, i dette Svar, at Mortimer ikke kunde antage det alene for en Udflugt, og desuden gaves det med et vindende Udtryk af Aabenhjertighed og af, at den eneste Ven, paa hvem han satte Priis, udtrykkeligt gjorde en Undtagelse fra hans hensynsløse Ligegyldighed.

„Kom, gamle Dreng," sagde Eugene. „Lad os prøve Virkningen af Tobak. Oplyser den mig i nogen Maade om dette Spørgsmaal, skal jeg uforbeholdent meddele Dem det."

De gik tilbage til det Værelse, hvorfra de vare komne, og lukkede, da de fandt det varmt, et Vindue op. Efterat have tændt deres Cigarer, lagde de sig ud ad dette Vindue og saae ned paa Maaneskinnet nede i Gaarden.

„Ingen Oplysning," sagde Eugene efter nogle Minuters Taushed. „Jeg vil gjerne gjøre Dem en Undskyldning, kjære Mortimer, men der kommer Intet."

„Kommer der Intet," svarede Mortimer, „kan der heller Intet komme ud deraf, og jeg vil derfor haabe, at dette maa blive ved, og at der Intet maa være i Gjære. Intet Skadeligt for Dem, Eugene, eller —"

Eugene standsede ham et Øieblik ved at lægge sin Haand paa hans Arm, medens han tog en Klump Jord af en gammel Urtepotte, der stod i Vindueskarmen, og kastede den behændigt efter en lille Lysplet ligeoverfor, hvorpaa han, efterat have udført dette til sin Tilfredshed, sagde: „Eller?"

„Eller Skadeligt for nogen Anden?"

„Hvorledes," sagde Eugene, tagende nok en Klump og kastende den med stor Nøiagtighed efter det forrige Maal, „hvorledes skadeligt for nogen Anden?"

„Det veed jeg ikke."

„Og," spurgte Eugene, gjørende nok et Kast, medens han sagde Ordet, „for hvem ellers?"

„Det veed jeg ikke."

Afbrydende sig selv, saae Eugene, med nok en Klump Jord i Haanden, spørgende og lidt mistroisk paa sin Ven. Der laa ingen skjult eller halvt udtrykt Mening i hans Ansigt.

„To af Natten indhentede Vandringsmænd paa Lovens Vildsti," sagde Eugene, gjort opmærksom ved Lyden af Fodtrin og seende ned, medens han talte, „vanke ind i Gaarden. De undersøge Dørstolperne i Numer Et for at finde det Navn, de lede efter, og da de ikke finde det i Numer Et, komme de til Numer To. Denne Kugle lader jeg falde ned i Hatten paa Vandringsmanden Numer To, den Mindste, og efterat have rammet ham paa Hatten, røger jeg med himmelsk Ro og fordyber mig i Betragtning af Himlen."

Begge Vandringsmændene saae op til Vinduet, men efter hvidskende at have vexlet et Par Ord, henvendte de sig snart til Dørstolperne nedenfor, hvor de syntes at finde, hvad de søgte, idet de forsvandt ved at gaae ind ad Gadedøren. „Naar de komme frem igjen," sagde Eugene, „skal De see mig træffe dem Begge," i hvilket Øiemed han lavede to Kugler til.

Han havde ikke gjort Regning paa, at de søgte efter hans eller Lightwoods Navn, men der syntes at være Spørgsmaal om enten det ene eller det andet af disse; thi nu blev der banket paa Døren. „Jeg har Vagt i Aften," sagde Mortimer; „bliv hvor De er, Eugene." Uden at behøve at overtales, blev han der, røgende roligt sin Cigar og uden mindste Nysgjerrighed efter at faae at vide, hvem der havde banket, indtil Mortimer talte til ham inde i Værelset og rørte ved ham, og da han nu trak Hovedet til sig, saae han, at Gjesterne vare den unge Charley

Hexam og Skolelæreren, der Begge stode ligeoverfor ham og gjenkjendtes ved første Øiekast.

„Husker De denne unge Fyr, Eugene?" spurgte Mortimer.

„Lad mig en Gang see paa ham," svarede Eugene koldblodigt. „O ja, ja vist husker jeg ham!"

Han havde været i Begreb med, saaledes som tidligere, at tage ham om Hagen, men Drengen havde havt ham mistænkt derfor og med en forbittret Studsen løftet Armen op. Smilende saae Wrayburn paa Lightwood for at faae Oplysning om dette paafaldende Besøg.

„Han siger, at han har Noget at sige."

„Det maa sikkert være til Dem, Mortimer."

„Det troede jeg med, men han siger nei. Han siger, at det er til Dem."

„Ja, det siger jeg," afbrød Drengen ham, „og jeg vil ogsaa sige, hvad jeg har at sige, Mr. Eugene Wrayburn."

Farende forbi ham med Øinene, som om der ikke var Noget, hvor han stod, saae Eugene hen paa Bradley Headstone, hvorpaa han med fuldendt Ladhed vendte sig om mod Mortimer og spurgte: „Og hvem kan denne anden Person være?"

„Jeg er Charley Hexams Ven," sagde Bradley; „jeg er Charley Hexams Lærer."

„Saa skulde De lære Deres Elever større Høflighed, min gode Mand," svarede Eugene.

Roligt vedblivende at røge, lagde han en Albu paa Kamingesimsen paa Siden af Kaminen og saae paa Skolelæreren. Det var et grusomt Blik med dets kolde Foragt for ham, som en Skabning uden Værd. Skolelæreren saae paa ham, og ogsaa dette var et grusomt Blik, skjøndt af en anden Art, idet det udtrykte rasende Skinsyge og heftig Forbittrelse.

Mærkværdigt nok, saae hverken Eugene Wrayburn eller Bradley Headstone noget eneste Øieblik paa Drengen, men saae under den paafølgende Samtale udelukkende paa hinanden, uden Hensyn til, hvem der talte eller tiltaltes. Der var en vis

hemmelig, sikker Forstaaelse imellem dem, som paa alle Maader bragte dem i et fjendtligt Forhold til hinanden.

„I visse overordnede Henseender, Mr. Eugene Wrayburn," sagde Bradley, svarende ham med blege dirrende Læber, „ere mine Lærlinges naturlige Følelser stærkere, end min Undervisning."

„I de fleste Henseender tør jeg sige," svarede Eugene, gjørende sig til Gode med sin Cigar, „skjøndt det ikke er af Vigtighed, om de ere overordnede eller underordnede. De kjender mit Navn meget nøie. Hvad er Deres om jeg maa spørge?"

„Det kan ikke være Dem videre magtpaaliggende at faae det at vide, men ––"

„Rigtigt," afbrød Eugene ham skarpt, „det er mig slet ikke magtpaaliggende at faae det at vide. Jeg kan sige Skolemester, det er en høist agtbar Titel. De har Ret, Skolemester."

Det var ikke den sløveste Del af denne Braad, som stak Bradley Headstone, at han selv havde skabt den i et Øieblik af uforsigtig Vrede. Han forsøgte at presse sine Læber sammen for at forhindre dem fra at dirre, men de dirrede stærkt.

„Mr. Eugene Wrayburn," sagde Drengen, „jeg ønsker at sige Dem et Ord. Jeg har længtes saa meget derefter, at vi have opsøgt Deres Adresse i Veiviseren og været paa Deres Contoir, hvorfra vi ere gaaede herhen."

„De har gjort Dem megen Uleilighed, Skolemester," bemærkede Eugene, pustende den fjerlette Aske af sin Cigar bort. „Jeg vil haabe, at den maa vise sig lønnende."

„Og det glæder mig," vedblev Drengen, „at kunne tale i Overværelse af Mr. Lightwood, da det var gjennem ham, at De første Gang fik min Søster at see."

Kun et Øieblik vendte Wrayburn sine Øine bort fra Skolelæreren for at lægge Mærke til, hvilken Virkning det sidste Ord gjorde paa Mortimer, der stod paa den anden Side af Kaminen og, saa saare Ordet var udtalt, vendte sit Ansigt om mod Ilden og saae ned i den.

„Det var ligeledes gjennem Mr. Lightwood, at De fik hende anden Gang at see, da De var i Følge med ham den Nat, min

Fader blev funden, og saa traf jeg Dem sammen med hende Dagen efter. Efter den Tid har De tidt og mange Gange besøgt min Søster, og jeg ønsker at vide hvorfor."

„Var det Umagen værd, Skolemester?" mumlede Eugene med en uegennyttig Raadgivers Mine. „Saa megen Uleilighed for Ingenting. De maa selv bedst vide det, men jeg troer det ikke."

„Jeg veed ikke, Mr. Wrayburn," svarede Bradley med stigende Heftighed, „hvorfor De tiltaler mig —"

„Ikke det?" sagde Eugene; „saa vil jeg lade det være."

Han sagde det saa spydigt i sin fuldkomne Rolighed, at den anstændige høire Haand, der knyttede sig om den anstændige Haarlidse til det anstændige Uhr, kunde have slynget Lidsen om hans Hals og qvalt ham med den. Ikke et eneste Ord mere fandt Eugene det Umagen værd at udtale, men stod og støttede sit Hoved paa sin Haand, røgte og saae uforstyrreligt paa den forbittrede Bradley Headstone med den knyttede høire Haand, indtil Bradley var nær ved at blive affindig.

„Mr. Wrayburn," vedblev Drengen, „vi vide ikke alene, hvad vi have beskyldt Dem for, men vi vide endnu Mere. Det er endnu ikke kommet til min Søsters Kundskab, at vi have faaet det at vide, men det have vi. Vi havde lagt en Plan, havde Mr. Headstone og jeg, til min Søsters Underviisning og dens Ledning af Mr. Headstone, der, hvad De saa giver Dem Skin af at troe, medens De staaer her og røger, forstaaer sig langt bedre derpaa, end De vilde kunne det. Hvad erfare vi da? Hvad erfare vi, Mr. Lightwood? Vi erfare, at min Søster uden vort Vidende allerede nyder Underviisning. Vi erfare, at medens min Søster kun koldt og uvilligt laaner Øre til vore Planer til hendes Bedste — jeg, hendes Broder, og Mr. Headstone, der, hvad hans Attester med Lethed kunne godtgjøre, er den sagkyndigste Autoritet, som kan opvises — forer hun sig egensindigt og villigt andre Planer til Nytte, ja, og gjør sig oven i Kjøbet Umage, for jeg veed, hvad Umage vil sige, og det veed ogsaa Mr. Headstone. Naa, at der er Nogen, som betaler herfor, er en Tanke, som strax falder os ind, men hvem er det, som be-

taler? Vi lægge os paa Kundskab derom, Mr. Lightwood, og faae da at vide, at det er Deres Ven, denne Mr. Eugene Wrayburn, som betaler; og nu spørger jeg ham, hvilken Ret han har til at gjøre det, og hvad han mener dermed, og hvorledes han kommer til at tage sig en saadan Frihed uden mit Samtykke, medens jeg arbeider mig i Veiret ved mine egne Bestræbelser og Mr. Headstones Bistand og ikke fortjener, at mine Udsigter formørkes, eller at der sættes en Plet paa mit gode Navn gjennem min Søster?"

Det drengeagtigt Svage i denne Tiltale gjorde den i Forbindelse med dens store Egenkjærlighed unegteligt temmelig flau, og dog røbede Bradley Headstone, der kun var vant til en Skoles indskrænkede Tilhørerkreds, men ubekjendt med Livets større Forhold, et Slags Stolthed af den.

„Jeg siger nu, Mr. Eugene Wrayburn," vedblev Drengen, tvungen af det Frugtesløse i at ville tiltale ham i Flertallet til at tale om ham i Enkelttallet, „at jeg ikke vil vide af, at han har nogetsomhelst Bekjendtskab med min Søster, og at jeg forlanger, at han aldeles lader det fare. Han maa ikke bilde sig ind, at jeg er bange for, at min Søster skulde bryde sig om ham —"

(Ligesom Drengen, smilte Læreren her haanligt, og Eugene pustede atter den fjerlette Aske bort).

— „Men jeg vil ikke vide af det, og det er nok. Jeg er af større Vigtighed for min Søster, end han troer. Ligesom jeg arbeider mig selv i Veiret, saaledes vil jeg ogsaa arbeide hende i Veiret; det veed hun, og hun maa stole paa mig, hvad hendes Udsigter angaaer. Alt dette indseer jeg meget godt, og det Samme gjør Mr. Headstone. Min Søster er en fortræffelig Pige, men har nogle romantiske Forestillinger, ikke om saadant Noget som denne Mr. Eugene Wrayburn, men om min Faders Død og andre Ting af det Slags. Mr. Wrayburn opmuntrer disse Forestillinger for at gjøre sig vigtig, og derfor troer hun, at hun bør være ham taknemlig, og synes maaskee endog godt om at være det. Jeg vil derimod ikke, at hun skal være ham eller Andre, end mig og Mr. Headstone, taknemlig, og jeg kan for-

tælle Mr. Wrayburn, at hvis han ikke retter sig efter, hvad jeg her siger, vil det være værst for hende. Lad ham huske vel paa det — værst for hende!"

Der blev et Ophold, under hvilket Læreren saae høist forlegen ud.

„Tør jeg foreslaae, Skolemester," sagde Eugene, tagende sin næsten udbrændte Cigar ud af Munden for at see paa den, „at De nu fører Deres Elev bort?"

„Og, Mr. Lightwood," tilføiede Drengen, hvis Ansigt glødede af Forbittrelse over den grove Fornærmelse, at der ikke værdigedes ham et Svar eller nogensomhelst Opmærksomhed, „jeg haaber, at De vil lægge Mærke til, hvad jeg har sagt til Deres Ven, og hvad Deres Ven har hørt mig sige, Ord for Ord, hvad han saa maatte foregive om det Modsatte. De er forpligtet til at lægge Mærke dertil, Mr. Lightwood; thi, som jeg allerede har sagt, De bragte først Deres Ven sammen med min Søster, og havde De ikke været, vilde vi aldrig have faaet ham at see. Himlen veed, at ingen af os nogensinde længtes efter ham, ligesaa lidt som nogen af os nogensinde vil savne ham. Da Mr. Eugene Wrayburn nu har været nødt til at høre, hvad jeg havde at sige, Mr. Headstone, og ikke har kunnet undgaae at høre det, og da jeg har sagt Alt, hvad der laa mig paa Hjertet, lige til det Sidste, have vi gjort, hvad vi ønskede at gjøre, og kunne gaae."

„Gaae ned og vent et Øieblik paa mig, Hexam," svarede han. Drengen adlød med en harmfuld Mine og foer saa støiende, han kunde, ud af Stuen, og Lightwood gik hen til Vinduet og bøiede sig ud ad det.

„De anseer mig ikke for bedre, end Støvet under Deres Fødder," sagde Bradley til Eugene i en omhyggeligt afveiet og afmaalt Tone, da han ellers slet ikke vilde kunne have talt.

„Jeg forsikrer Dem, Skolemester," svarede Eugene, „at jeg slet ikke tænker paa Dem."

„Det er ikke sandt," svarede den Anden; „det veed De bedre."

„Det er uhøfligt," yttrede Eugene; „men De veed ikke bedre."

„I det mindste, Mr. Wrayburn, veed jeg meget godt, at det vilde være ørkesløst, om jeg vilde søge at maale mig med Dem i uforskammede Ord eller overmodigt Væsen. Det unge Menneske, der nyligt gik, vilde i en halv Time kunne gjøre Dem til Skamme i en halv Snes Kundskabsfag, om De end kan skyde ham tilside som Deres Undermand, og det Samme kan De sikkert ogsaa gjøre med mig."

„Meget muligt," bemærkede Eugene.

„Men jeg er noget Mere, end et ungt Menneske," sagde Bradley, knyttende sin Haand, „og jeg vil høres, Sir."

„Som Skolemester," sagde Eugene, „bliver De jo stedse hørt, og dermed burde De lade Dem nøie."

„Men dermed vil jeg ikke lade mig nøie," svarede den Anden, bleg af Raseri. „Troer De, at et Menneske giver Afkald paa sin menneskelige Natur, fordi han uddanner sig for det Hverv, jeg udfører, og fordi han dagligen kuer og vaager over sig selv for at udføre det godt?"

„Efter hvad jeg bemærker, naar jeg seer paa Dem," sagde Eugene, „antager jeg, at De er for lidenskabelig til at kunne være en god Skolemester." Og med disse Ord kastede han Stumpen af sin Cigar bort.

„Lidenskabelig overfor Dem, Sir, indrømmer jeg, at jeg er. Lidenskabelig overfor Dem, Sir, sætter jeg en Ære i at være, men jeg har ikke Djævle til Lærlinge."

„Men til Underlærere, vilde jeg snarere sige," svarede Eugene.

„Mr. Wrayburn."

„Skolemester."

„Mit Navn er Bradley Headstone, Sir."

„Som De med Rette sagde, min gode Mand, kan Deres Navn ikke være mig magtpaaliggende. Hvad Mere?"

„Dette. O hvor det er uheldigt for mig," udbrød Bradley, gjørende en Standsning i sin Tale for at tørre den frembrydende Sved af sit Ansigt, medens han rystede fra Hoved til Fod, „at jeg ikke kan beherske mig nok til at vise mig stærkere, naar et Menneske, der ikke i hele sit Liv har følt, hvad jeg har følt en

eneste Dag, kan beherske sig selv saaledes!" Han sagde det med en sand Smerte, og ledsagede sine Ord med en vild Bevægelse med sine Hænder, som om han kunde have sønderslidt sig selv.

Eugene Wrayburn saae paa ham, som om han fandt, at han begyndte at blive et underholdende Studium.

„Mr. Wrayburn, jeg ønsker at sige Dem Noget paa mine egne Vegne."

„Godt, godt, Skolemester," svarede Eugene med en langsom Tilnærmelse til Utaalmodighed, medens den Anden atter kæmpede med sig selv, „siig, hvad De har at sige; men tillad mig at erindre Dem om, at Døren staaer aaben, og at Deres unge Ven venter Dem ude paa Gangen."

„Da jeg fulgte dette unge Menneske herhid, Sir, gjorde jeg det for som en Mand, hvem det ikke vil blive Dem tilladt at skyde tilbage, hvis De maatte ville skyde ham tilside som en Dreng, at tilføie, at hans Instinct er rigtigt og beføiet." Saaledes talte Bradley Headstone med stor Anstrengelse og Møie.

„Er det Alt?" spurgte Eugene.

„Nei, Sir," svarede den Anden, ophidset og forbittret. „Jeg deler levende hans Misbilligelse af Deres Besøg hos hans Søster og hans Indvendinger mod Deres Tjenstagtighed — eller noget Værre — med hvad De har foresat Dem at gjøre for hende."

„Er det da Alt?" spurgte Eugene.

„Nei, Sir. Jeg vil og maa sige Dem, at De ikke er berettiget til en saadan Fremgangsmaade, og at den er skadelig for hans Søster."

„Er De hendes Skolemester, saavel som hendes Broders? Eller maaskee De har Lyst til at blive det?" sagde Eugene.

Det var et Stik, hvorpaa Blodet i dets Faren op i Bradley Headstones Kinder fulgte lige saa hurtigt, som om det var blevet givet med en Dolk. „Hvad mener De med det?" var Alt, hvad han kunde faae frem.

„En ret naturlig Ærgjerrighed," sagde Eugene koldblodigt; „det være langt fra mig at sige Andet. Søsteren — som De maaskee fører vel meget i Munden — er saa høist forskjellig fra

al den Omgang, hvortil hun har været vant, og fra de simple, udannede Mennesker, der omgive hende, at denne Ærgjerrighed er meget naturlig."

„Holder De Dem op over min ringe Stand, Mr. Wrayburn?"

„Det kan neppe være Tilfældet, da jeg hverken veed, eller bryder mig om at faae Noget at vide om den, Skolemester."

„De bebreider mig min Fødsel," sagde Bradley Headstone, „De lader falde Bebyldninger mod min Opfostring; men jeg siger Dem, Sir, at jeg har arbeidet mig frem ud af og trods dem Begge og er berettiget til at ansees for en bedre Mand, end De, med bedre Grunde til at være stolt."

„Hvorledes jeg kan bebreide Dem, hvad jeg ikke veed, eller hvorledes jeg kan kaste med Stene, naar jeg ingen har i Haanden, er en Opgave for en Skolemesters Sindrighed at løse," svarede Eugene. „Er det Alt?"

„Nei, Sir. Antager De, at hin Dreng —"

„Som virkeligt maa være kjed af at vente," sagde Eugene høfligt.

„Antager De, at hin Dreng er venneløs, tager De feil, Mr. Wrayburn. Jeg er hans Ven, og det skal han finde mig at være."

„Og De vil finde ham ude paa Trappen," bemærkede Eugene.

„De har maaskee troet, Sir, at De kunde gjøre, hvad De vilde her, fordi De kun havde med en uerfaren, venne- og hjælpeløs Dreng at gjøre; men jeg siger Dem, at denne lave Beregning er feilagtig. De har tillige med en Mand, De har med mig at gjøre. Jeg vil understøttte ham og, hvis det behøves, kræve Fyldestgjørelse for ham. Min Haand og mit Hjerte ere med i denne Sag og staae ham aabne."

„Og — hvilket mærkeligt Slumpetræf — Døren staaer ligeledes aaben," bemærkede Eugene.

„Jeg foragter Deres listige Udflugter og foragter Dem selv," sagde Skolelæreren. „I Deres Naturs Lavhed spotter De mig for min lave Byrd; jeg foragter Dem derfor. Men fører De Dem ikke dette Besøg til Nytte og retter Dem efter det, vil De finde en ligesaa forbittret Modstander i mig, som jeg kunde

være, hvis jeg ansaae Dem nok en Tanke værd for mit eget Vedkommende."

Med disse Ord gik han med et ham selv bevidst stivt og uklædeligt Væsen, medens Wrayburn saae saa roligt og utvungent efter ham, og den tunge Dør lukkede sig, ligesom Døren til en Smelteovn, for hans hvidglødende Raseri.

„En forunderlig Monomani," sagde Eugene. „Dette Menneske synes at troe, at Alle have kjendt hans Moder!"

Da Mortimer Lightwood endnu stedse laa i Vinduet, hvorhen han hensynsfuldt havde trukket sig tilbage, kaldte Eugene paa ham, hvorpaa han begyndte at gaae langsomt op og ned ad Gulvet.

„Kjære Ven," sagde Eugene, medens han tændte nok en Cigar, „jeg er bange for, at mine uventede Gjester ere faldne noget besværlige. Kunde De som Contrakrav (undskyld det juridiske Udtryk af en Sagfører) have Lyst til at indbyde Tippins til The, forpligter jeg mig til at gjøre Cour til hende."

„Eugene, Eugene, Eugene," svarede Mortimer, endnu stedse gaaende op og ned ad Gulvet, „dette bedrøver mig. Og at tænke sig, at jeg har været saa blind!"

„Hvor blind, gamle Dreng?" spurgte hans ubevægede Ven.

„Hvilke vare Deres Ord hin Nat i Værtshuset nede ved Floden?" sagde Lightwood og blev staaende. „Hvad var det, De spurgte mig om? Om jeg ikke var tilmode, som om jeg var en sort Sammensætning af Forræder og Lommetyv, naar jeg tænkte paa hin Pige?"

„Det kommer mig for, som om jeg husker hint Udtryk."

„Hvorledes er De tilmode, naar De nu tænker paa hende?"

Hans Ven gav intet umiddelbart Svar, men bemærkede efter nogle Drag af sin Cigar: „Misforstaa ikke Stillingen. Der er ingen bedre Pige i hele London, end Lizzie Hexam. Der er ingen bedre hjemme blandt mine Slægtninge, ingen bedre blandt Deres."

„Indrømmet. Hvad følger saa deraf?"

„Der," sagde Eugene, seende tvivlende efter ham, medens

han gik hen i den anden Ende af Stuen, „bringer De mig atter til at gjette paa den Gaade, jeg har opgivet."

„Eugene, har De i Sinde at fange og forlade denne Pige?"

„Nei, kjære Ven."

„Har De i Sinde at gifte Dem med hende?"

„Nei, kjære Ven."

„Har De i Sinde at forfølge hende?"

„Jeg har Intet i Sinde, kjære Ven. Jeg har intetsombelst Anslag. Jeg duer ikke til Anslag. Fattede jeg et Anslag, vilde jeg, udmattet af denne Anstrengelse, snart opgive det igjen."

„O, Eugene, Eugene!"

„Ikke denne Tone af tungsindig Bebreidelse, beder jeg Dem, kjære Mortimer. Hvad kan jeg gjøre Mere, end sige Dem Alt, hvad jeg veed, og indrømme min Uvidenhed om Alt, hvad jeg ikke veed? Hvorledes er det nu, at den gamle Vise lyder, som under Skin af at være lystig, er den sørgeligste, jeg nogensinde har hørt?

Bort med al Melancholi
Lad os Glassene fylde;
Sorgen drukne vi deri,
Glæden ville vi hylde.
Fallala!"

Dog lad os ikke synge Fallala (hvilket forholdsviis er meningsløst), men lad os synge, at vi rent opgive at gjette Gaaden."

„Staaer De i Forbindelse med hin Pige, Eugene, og er det, disse Mennesker sige, sandt?"

„Jeg indrømmer min hæderlige og lærde Ven Rigtigheden af begge Dele."

„Hvad skal der da komme ud deraf? Hvad vil De gjøre? Hvor vil De hen?"

Man skulde troe, kjære Mortimer, at Skolemesteren havde efterladt sig en katechiserende Smitte. De er gnaven, fordi De ingen Cigar har. Tag en af disse, beder jeg, og tænd den ved min, som er i fuldkommen Orden. Saa! Viis mig nu den

Retfærdighed at lægge Mærke til, at jeg efter bedste Evne stræber hen til Selvforædling, og at der er blevet udbredt et Lys over de Husholdningsgjenstande, som De, medens De kun saae dem dunkelt, ligesom i et Speil, var overilet — jeg maa sige overilet — tilbøielig til at nedsætte. I Erkjendelsen af mine Mangler har jeg omgivet mig med moralske Indflydelser, som udtrykkeligt ere bestemte til at fremme Dannelsen af de huslige Dyder. Overgiv mig med Deres bedste Ønsker til disse Indflydelser og min Barndomsvens forædlende Selskab."

„Ak, Eugene," sagde Lightwood i en kjærlig Tone, staaende saa tæt ved ham, at de Begge omgaves af en lille Røgsky, „gid De havde besvaret mine tre Spørgsmaal! Hvad skal der komme ud deraf? Hvad vil De gjøre? Hvor vil De hen?"

„Vær overbeviist om, kjære Mortimer," svarede Eugene, viftende Røgen let bort med sin Haand, for at Frimodigheden i hans Ansigt og Væsen saa meget desto bedre kunde falde i Øinene, „at jeg øieblikkeligt vilde besvare dem, hvis jeg kunde. Men for at jeg skulde kunne det, maatte jeg først have gjættet den brydsomme, forlængst opgivne Gaade. Her er den: Eugene Wrayburn." Med disse Ord pikkede han sig paa Bryst og Pande. „Gjæt kun, gjæt kun, gjæt kun igjen, Gaaden Du løser maaskee da, min Ven. — Nei, om det saa skulde koste mit Liv, kan jeg det ikke. Jeg opgiver det!"

Syvende Kapitel.

Hvori der træffes en venskabelig Aftale.

Overenskomsten mellem Mr. Boffin og hans boglærde Mand forandredes for saavidt ved Mr. Boffins forandrede Levemaade, at det romerske Rige i Almindelighed aftog om Morgenen og i den i høieste Maade aristokratiske Familiebolig, istedetfor, som tidligere, om Aftenen og i Boffins Lysthus; men undertiden kunde

dog Mr. Boffin, naar han søgte for en stakket Stund at slippe bort fra Modeverdenens Smigrerier, indfinde sig i Lysthuset, naar det var blevet mørkt, for at foregribe Weggs næste Udgang, og kunde da paa den gamle Bænk forfølge de Gjenvordigheder, som ramte hine svækkede og fordærvede Verdensherskere, der nu gik paa deres sidste Ben. Var Wegg bleven lønnet slettere for sin Gjerning, eller havde han været bedre skikket til at røgte den, vilde han have fundet disse Besøg hædrende og behagelige; men da han indtog en anstændigt aflagt Vindmagers Stilling, ærgrede han sig over dem. Dette var fuldkomment i sin Orden, da den uduelige Tjener, i hvis Tjeneste han saa staaer, stedse har Et eller Andet at udsætte paa sin Husbonde; ja endog hine fødte Styrere, hine høifornemme og høivelbaarne Skabninger, der have viist sig allerudueligst paa deres høie Poster, have stedse (stundom ved bagtalerisk Mistro, stundom ved flau Uforskammethed) viist sig mest fjendske mod deres Husbonde. Hvad der i saa Henseende gjælder om den offentlige Husbonde og Tjener, gjælder ligesaa vel om den private Husbonde og Tjener overalt i Verden.

Da Mr. Silas Wegg omsider havde faaet fri Adgang til „Vort Hus," som han havde pleiet at kalde den Bygning, udenfor hvilken han saa længe havde siddet ubeskjermet mod Vind og Veir, og da han omsider havde fundet det i enhver Henseende saa forskjelligt fra sine aandelige Planer af det, som det efter Tingenes Natur vel kunde være, lod denne fremsynede og om sig gribende Person for at hævde sin Værdighed og skaffe sig Adkomst til et Vederlag, som om han hensank i tungsindig Grublen over den bedrøvelige Fortid, som om han og Huset samtidigt havde gjort et Fald i Livet.

„Og dette, Sir," pleiede Silas med et sørgmodigt, grublende Nik at sige til sin Velynder, „var en Gang Vort Hus! Dette, Sir, er den Bygning, hvor jeg saa ofte har seet de mægtige Skabninger, Miss Elisabeth, Master George, Tante og Onkel Parker" — lutter Navne af hans egen Opfindelse — „gaae ind og ud! Og dertil er det kommet! Ak Gud, ak Gud!"

Saa kjærlige vare hans Klager, at den godmodige Mr.

Boffin blev ganske bedrøvet for hans Skyld og næsten fik en Mistanke om, at han havde voldt ham et uerstatteligt Tab ved at kjøbe Huset.

To eller tre diplomatiske Sammenkomster, hidrørende fra stor Snuhed fra Mr. Weggs Side, men bærende Præget af en ligegyldig Given efter for et tilfældigt Sammenstød af Omstændigheder, der havde drevet ham hen til Clerkenwell, havde sat ham istand til at slutte sin Handel med Mr. Venus.

„Bring mig det hjem til Lysthuset," sagde Silas, da Handelen var sluttet, „paa Løverdag Aften, og skulde De have Lyst til et Glas varm Romtoddy, er jeg ikke den Mand, der vil negte Dem det."

„De veed, hvor lidt jeg duer til at holde Nogen med Selskab, Sir," svarede Mr. Venus, „men komme skal jeg."

Og derved blev det, saa at da Løverdagaften kommer, kommer ogsaa Mr. Venus og ringer paa ved Porten til Lysthuset.

Mr. Wegg aabner Porten, opdager et Slags Karduspapirs Commandostav under Mr. Venus's Arm og yttrer i en tør Tone: „Aa, jeg troede, at De var kommen i en Droschke."

„Nei, Mr. Wegg," svarer Venus, „jeg holder mig ikke for god til at bære en Pakke."

„For god til en Pakke? Nei," siger Wegg med en vis Utilfredshed, men brummer ved sig selv: „Et vist Slags Pakker kunde maaskee være for gode til Dem."

„Her er hvad De har kjøbt, Mr. Wegg," siger Venus, idet han høfligt rækker ham det, „og det glæder mig at give det tilbage til den Kilde, hvorfra det er udsprunget."

„Mange Tak," siger Wegg. „Da nu denne Sag er afgjort, kan jeg i al Venskabelighed sige Dem, at jeg har en vis Tvivl, om De, hvis jeg havde raadført mig med en Procurator, kunde have forholdt mig denne Gjenstand. Jeg opstiller det kun som et juridisk Spørgsmaal."

„Mener De det, Mr. Wegg? Jeg kjøbte Dem ved en aabenlys Handel."

„De kan ikke kjøbe menneskeligt Kjød og Blod her til Lands,

Sir; ikke naar det er levende," siger Wegg, rystende paa Hovedet. „Det er derfor et Spørgsmaal, om De kan kjøbe Ben."

„Et juridisk Spørgsmaal?" siger Venus.

„Et juridisk Spørgsmaal."

„Det forstaaer jeg mig ikke paa at tale om, Mr. Wegg," siger Venus, blussende og i en noget lydeligere Tone; „men om en ren og klar Handel troer jeg nok, at jeg forstaaer mig paa at tale; og rent ud sagt, saa vilde jeg før have seet Dem — tillader De, at jeg siger Mere?"

„I Deres Sted vilde jeg ikke sige Mere," yttrer Mr. Wegg fredeligt.

„— End jeg vilde have overgivet denne Pakke i Deres Haand, uden at faae min Betaling for den. Jeg giver mig ikke ud for at vide Besked om det juridiske Spørgsmaal, men at en Handel er en Handel, derom veed jeg godt nok Besked."

Da Mr. Venus er pirrelig, uden Tvivl paa Grund af sit Uheld i Kjærlighed, og da det ikke passer i Mr. Weggs Kram at sætte ham i ondt Lune, yttrer sidstmeldte Gentleman i en blidere Tone: „Jeg fremsatte det kun som et lille Spørgsmaal, bare for Løiers Skyld."

„Saa saae jeg hellere, Mr. Wegg, at De en anden Gang var mindre spøgefuld," siger Mr. Venus; „thi jeg tilstaaer, at jeg ikke ynder Deres smaa Spørgsmaal."

Da de nu ere komne ind i Mr. Weggs Dagligstue, som paa denne kolde Aften oplives af Gasblus og Ild, formildes Mr. Venus og ønsker ham til Lykke med hans Opholdssted, samt benytter Leiligheden til at minde Wegg om, at han havde sagt ham, at han havde havt Lykken med sig.

„Saa taaleligt," svarer Wegg. „Men husk paa, Mr. Venus, at der er intet Guld uden Tilsætning. Lav Dem et Glas og sæt Dem i Kaminkrogen. Har De Lyst til en Pibe, Sir?"

„Jeg er kun en maadelig Tobaksrøger, Sir," svarer den Anden, „men jeg kan gjøre Dem Selskab med et Par Drag en Gang imellem."

Mr. Venus laver sig altsaa en Toddy og Wegg laver sig

en; og Mr. Venus tænder og damper, og Mr. Wegg tænder og damper.

„Der er altsaa en Tilsætning endog i dette Deres Metal, Mr. Wegg, sagde De jo?"

„En Hemmelighed," svarer Wegg. „Det huer mig ikke, Mr. Venus. Jeg kan ikke lide, at Livet bliver taget af tidligere Beboere af dette Hus i det skumle Mørke, og ikke vide, hvem der gjorde det."

„Har De nogen Mistanke, Mr. Wegg?"

„Nei," svarer denne Gentleman. „Jeg veed, hvem der har Gavn deraf, men jeg har ingen Mistanke."

Efterat have sagt dette, roger Mr. Wegg og betragter Ilden med det bestemteste Udtryk af Barmhjertighed, som om han havde grebet denne Cardinaldyd i Skjøderne, da den fandt det at være dens smertelige Pligt at forlade ham, og med Vold og Magt holdt den tilbage.

„Ogsaa," tager Mr. Wegg atter til Orde, „har jeg Bemærkninger, som jeg gjør om visse Ting og Personer, men jeg gjør ingen Beskyldninger, Mr. Venus. Her falder en umaadelig Formue ned fra Skyerne paa en Person, som skal være navnløs. Her falder en ugentlig Godtgjørelse tilligemed et vist Maal Kul ned fra Skyerne paa mig. Hvem af os er den bedste Mand? Ikke den Person, som skal være navnløs. Det er en Bemærkning af mig, men ingen Beskyldning. Jeg tager min Godtgjørelse og mit visse Maal Kul, og han tager sin Formue. Saaledes gaaer det."

„Det vilde være godt for mig, om jeg kunde see Tingene i det samme rolige Lys som De, Mr. Wegg."

„Endvidere," vedbliver Silas med et oratorisk Sving med sin Pibe og sit Træben, hvilket sidste har en upassende Tilbøielighed til at skyde ham tilbage paa hans Stol, „er der nok en Bemærkning, Mr. Venus, der ikke er ledsaget af nogen Beskyldning. Han, der skal være navnløs, er udsat for at blive besnakket. Han bliver besnakket. Han, der skal være navnløs og paa sin høire Haand har mig, som ganske naturligt venter at

blive forfremmet, og om hvem De maaskee vil sige, at han fortjener at blive forfremmet —"

(Mr. Venus mumler, at han siger dette.)

„— Han, der skal være navnløs, skyder under disse Omstændigheder mig tilside og sætter en besnakkende Fremmed over mig. Hvem af os To er den bedste Mand? Hvem af os To kan fremsige de fleste Digterværker? Hvem af os To har i hans Tjeneste, der skal være navnløs, gjennemploiet Romerne, baade de civile og de militaire, til han er bleven saa hæs, som om han var bleven vænnet fra og siden opfødt med Saugspaaner? Ikke den besnakkende Fremmede. Og dog staaer Huset ham ligesaa aabent, som om det var hans, og han har sit eget Værelse og bliver kjælet for og lønnes med omtrent Ettusinde om Aaret. Jeg forvises til Lysthuset, for at jeg kan findes der som et Stykke Bohave, naar der er Brug for det. Fortjenesten vinder altsaa ikke. Saaledes gaaer det. Jeg bemærker det, fordi jeg ikke kan undgaae at bemærke det, eftersom jeg er vant til at lukke Øinene op; men Beskyldninger gjør jeg ikke. Har De været her før, Mr. Venus?"

„Ikke indenfor Porten, Mr. Wegg."

„Saa har De altsaa været ved Porten, Mr. Venus?"

„Ja, Mr. Wegg, og tittet ind ad den af Nysgjerrighed!"

„Saae De Noget?"

„Ikke Andet, end Gaarden med Affaldsdyngerne."

Med sin stedse utilfredsstillede Søgen lader Mr. Wegg sine Øine løbe rundt i Stuen og derpaa rundt om Mr. Venus, som om han havde Mistanke om, at der var Noget ved ham, som burde opdages.

„Og dog, Sir," vedbliver han, skulde man, da De kjendte gamle Mr. Harmon, have troet, at det vilde været høfligt ogsaa af Dem at have hilst paa ham. Og De er i det Hele taget af en høflig Natur, er De." Denne sidste Sætning skulde være en formildende Artighed mod Mr. Venus.

„Det var jeg unegteligt, Sir," svarede Venus, blinkende med sine svage Øine og ladende sine Fingre løbe gjennem sin

stovede Haarbusk, „det var jeg unegteligt, førend en vis Jagttagelse gjorde mig bitter. De fatter vel, hvad jeg mener, Mr. Wegg? En vis skriftlig Yttring om ikke at ønske at blive betragtet i et vist Lys. Efter den Tid er Alt flygtet, saa at der kun er blevet Galde tilbage."

„Ikke Alt," siger Mr. Wegg i en Tone af følsom Medlidenhed.

„Jo, Sir," svarer Venus, „Alt! Verden vil maaskee finde det grusomt, men jeg vilde ligesaa gjerne, ja maaskee hellere, banke min bedste Ven, som lade det være!"

Idet Mr. Wegg gjør en Bevægelse med sit Træben for at dække sig, da Mr. Venus farer op i denne uomgængelige Yttrings Varme, vælter han bagover med Stol og det Hele og bliver, i ledeløs Tilstand og gnidende sig ynkeligt i Hovedet, frelst af hin uskadelige Menneskefjende.

„De tabte jo Ligevægten, Mr. Wegg," siger Venus, rækkende ham hans Pibe.

„Det skulde man vel være nødt til," brummer Silas, „naar Ens Gjester uden mindste foregaaende Varsel bære sig ligesaa ondskabsfuldt ad som en Djævel i en Fixeredaase! De maa ikke fare saaledes op fra Deres Stol, Mr. Venus!"

„Om Forladelse, Mr. Wegg, men jeg er saa bitter."

„Ja, men for Pokker," siger Wegg formanende, „en fornuftig Mand kan gjerne være bitter og dog blive siddende! Og hvad det angaaer at blive betragtet i Lys, saa gives der ligesaa vel bulede Lys, som benede, og i dem," tilføier han, atter gnidende sig i Hovedet, „vil jeg ikke betragtes."

„Det skal jeg huske paa, Sir."

„Ja vil De have den Godhed." Mr. Wegg dæmper langsomt sin spydige Tone og sin drillende Pirrelighed og tager atter fat paa sin Pibe. „Vi talte om, at gamle Mr. Harmon var en Ven af Dem."

„Ingen Ven, Mr. Wegg, kun en Bekjendt, med hvem man kunde snakke lidt en Gang imellem. En meget nysgjerrig Personlighed, Mr. Wegg, med Hensyn til hvad der fandtes i Affaldet, og ligesaa ordknap som nysgjerrig."

„Saa De fandt ham ordknap?“ spurgte Wegg med begjerligt Velbehag.

„Ja det var han altid.“

„Ah!“ sagde Wegg og lod atter sine Øine rulle. „Hvad nu angaaer hvad der fandtes i Affaldet, hørte De ham da nogensinde sige, hvorledes han fandt det, kjære Ven? Da man boer her paa disse hemmelighedsfulde Enemærker, kunde man jo nok have Lyst til at vide det. For Exempel, hvor han fandt Ting? Eller for Exempel, hvorledes han bar sig ad dermed? Om han begyndte ovenfra eller nedenfra? Om han stak,“ her bleve Mr. Weggs Fagter kløgtige og udtryksfulde, „eller gravede i Dyngerne? Vilde De sige gravede, bedste Mr. Venus, eller vilde De — som en Mand — sige stak?“

„Jeg vilde ikke sige nogen af Delene, Mr. Wegg.“

„Som et Medmenneske, Mr. Venus — lav Dem nok et Glas — hvorfor ikke nogen af Delene?“

„Fordi jeg troer, Sir, at det, der fandtes, blev fundet ved Sorteringen og Sigtningen. Ere alle Dyngerne blevne sorterede og sigtede?“

„De skal faae Dem at see, og kan saa sige mig Deres Mening. Lav Dem nok et Glas.“

Hver Gang Mr. Wegg siger, „lav Dem nok et Glas,“ flytter han med et Hop paa sit Træben sin Stol lidt nærmere, snarere som om han foreslog, at han og Mr. Venus skulde aabne deres Hjerter for hinanden, end atter fylde deres Glas.

„Da man, som sagt, boer paa de hemmelighedsfulde Enemærker,“ siger Mr. Wegg, efterat den Anden har efterkommet hans gjestfrie Opfordring, „kunde man jo nok have Lyst til at vide lidt nærmere Besked. Vilde De være tilbøielig til nu — som en Broder — at sige, at han ligesaa vel gjemte som fandt Ting i Affaldet?“

„I det Hele taget, ja, Mr. Wegg.“

Mr. Wegg sætter hurtigt sine Briller paa og betragter beundrende Mr. Venus fra Hoved til Fod.

„Som min dødelige Lige, hvis Haand jeg nu griber for

første Gang i Dag, da jeg paa en uforklarlig Maade har glemt denne Handling, der er saa fuld af ubegrændset Tillid, at den binder det ene Menneske til det andet," siger Wegg, holdende Mr. Venus's Haand fladt ud, rede til at modtage et Dask, og nu daskende i den; „som en saadan — og ingen Anden — thi jeg foragter alle lavere Baand mellem mig selv og det med opreist Aasyn gaaende Menneske, hvem jeg alene kalder min Tvilling-broder — betragtet og betragtende i dette tillidsfulde Forhold, hvad troer De, at han kan have gjemt?"

„Det er kun en Formodning, Mr. Wegg."

„Klæd som et Væsen med Haanden paa Hjertet," udbryder Wegg, og Tiltalen gjør ikke mindre Indtryk, fordi Væsenets Haand i dette Øieblik hviler paa dets Toddyglas. „Deres Formodning i Ord og tal den ud, Mr. Venus!"

„Det var en gammel Gentleman, Sir," svarer denne praktiske Anatomiker, efterat have drukket, „om hvem det kunde være rimeligt nok at antage, at han vilde benytte de Leiligheder, som Stedet tilbød til at gjemme Penge, Kostbarheder, ja maaskee Papirer.

„Forklar som den, der stedse har været en Prydelse for det menneskelige Liv," siger Mr. Wegg, atter holdende Mr. Venus's flade Haand ud, som om han vilde spaae ham af den, og holdende sin egen i Veiret, færdig til at give et Dask, naar Tiden dertil maatte komme; „som den, Digteren kan have havt for Øie, da han skrev de nationale Sømandsord:

Op med Roret og læg hende klos
Paa Siden af Fjenden, den Kryster;
Gutter, raabte jeg, Mr. Venus, lad os nu slaaes,
See, hvorledes han ryster!

— det vil sige, betragtet i samme Lys som en rigtig engelsk Eg; thi det er De — forklar, Mr. Venus, Udtrykket Papirer!"

„Da den gamle Gentleman altid forstødte en eller anden nær Slægtning, eller gjorde Vold paa en eller anden naturlig Følelse," svarer Mr. Venus, „har han efter al Sandsynlighed gjort en Mængde Testamenter og Codiciller."

Silas Weggs flade Haand falder med et lydeligt Kladsk ned paa Venus's flade Haand, og Wegg udbryder jublende: „Tvillingbrødre i Anskuelser og Følelser! Lav Dem et lille et endnu!"

Efter nu at have flyttet sit Træben og sin Stol tæt hen foran Mr. Venus, laver Mr. Wegg hurtigt Toddy til dem Begge, giver sin Gjest hans Glas, berører dets Rand med Randen af sit eget, fører sit eget til sine Læber, sætter det fra sig og tiltaler, udbredende sine Hænder paa sin Gjests Knæ, ham saaledes:

„Mr. Venus. Det er ikke, fordi jeg føler mig krænket ved at være bleven tilsidesat for en Fremmed, skjøndt jeg anseer denne Fremmede for at være mere end en tvivlsom Person. Det er ikke for at tjene Penge, skjøndt Penge stedse ere velkomne. Det er ikke for min egen Skyld, skjøndt jeg ikke er saa hovmodig, at jeg skulde holde mig for god til at gjøre mig selv en Tjeneste. Det er for Retfærdighedens Skyld."

Blinkende ligegyldigt med begge sine svage Øine paa een Gang, spørger Mr. Venus: „Hvad er det, Mr. Wegg?"

„Den venskabelige Aftale, jeg nu vil foreslaae. Fatter De den, Sir?"

„Førend De har fremsat den, Mr. Wegg, kan jeg ikke sige, om jeg fatter den eller ikke."

„Findes der Noget paa disse Enemærker, ville vi finde det i Forening. Lader os træffe den venskabelige Aftale at søge efter det i Forening. Lader os træffe den venskabelige Aftale at dele Udbyttet deraf imellem os. For Retfærdighedens Skyld." Saaledes taler Silas Wegg og paatager sig en ædel Mine.

„Hvis der altsaa," siger Mr. Venus, seende i Veiret, efterat have betænkt sig, medens han her holdt fast paa sit Haar med sine Hænder, som om han kun kunde fæstne sin Opmærksomhed ved at fæstne sit Hoved, „skulde blive gravet Noget op af Affaldet, vilde det blive holdt hemmeligt mellem Dem og mig? Vilde det, Mr. Wegg?"

„Det vilde beroe paa hvad det var, Mr. Venus. Var det Penge, Sølvtøi eller Smykker, vilde det ligesaa godt være vort, som enhver Andens."

Mr. Venus gnider sig spørgende paa det ene af sine Øienbryn.

„Af simpel Retfærdighed vilde det være det, eftersom det vilde være blevet solgt uforvarende med Affaldet, og Kjøberen vilde have faaet hvad han aldrig havde tænkt paa at faae og ikke havde kjøbt. Og hvad vilde det være Andet, end den rene skjære Uretfærdighed, Mr. Venus?"

„Men sæt nu, at det var Papirer?" spørger Mr. Venus.

„Overensstemmende med hvad de maatte indeholde, vilde vi tilbyde at overlade dem til de nærmest Paagjældende," svarer Wegg hurtigt.

„For Retfærdighedens Skyld, Mr. Wegg?"

„Ja naturligviis, Mr. Venus. Brugte de Paagjældende dem i et uretfærdigt Øiemed, vilde det være deres Sag og ikke vor. Jeg har en Mening om Dem, Sir, som det ikke er let at udtale. Siden jeg talte med Dem den Aften, da De, hvis jeg tør udtrykke mig saaledes, oversvømmede Deres kraftige Aand med The, er jeg kommen til den Erkjendelse, at De trænger til at vækkes af et Øiemed, og i denne venskabelige Aftale, Sir, vil De finde et herligt Øiemed til at vække Dem."

Mr. Wegg skrider derpaa til at udtale sig om, hvad der hele Tiden har været Hovedsagen for hans underfundige Sind, Mr. Venus's Dueligheid til en saadan Søgen, og udbreder sig over Mr. Venus's Taalmodighed og udmærkede Haandelag, hans Dygtighed i at sætte smaa Ting sammen, hans Kjendskab til alle Slags Led og Forbindelser, og Sandsynligheden af, at smaa Kjendetegn ville lede ham til at opdage store Hemmeligheder. „Selv," siger Wegg, „duer jeg ikke dertil. Hvad enten jeg gav mig til at stikke eller til at grave, vilde jeg ikke kunne gjøre det saa behændigt, at det ikke vilde blive robet, at jeg rørte op i Dyngerne. Ganske anderledes forholder det sig med Dem, naar De gaaer til Værks (hvad De vilde) i Lyset af et Medmenneske, der er helligt forpligtet ved en venskabelig Aftale med et andet Medmenneske." Mr. Wegg opholder sig derpaa beskedent ved et Træbens Udygtighed til at kravle op ad Stiger og deslige luftige Indretninger, og lader tillige falde Vink om en ved denne Tømmerfic-

tion klæbende Tilbøielighed til, naar den sættes i Bevægelse til en Vandring paa en Skråning, at bore sig ned i det vigende Fodfæste og nagle sin Eiermand fast til Stedet. Idet han derpaa forlader denne Del af Emnet, dvæler han ved den særligt mærkelige Omstændighed, at det, førend han indsattes i Lysthuset, var af Mr. Venus, han først hørte Sagnet om skjulte Rigdomme i Dyngerne, „hvilket," ytrer han med en halvt from Mine, „aabenbart ikke var uden Betydning." Endeligt vender han tilbage til Retfærdighedens Sag, idet han dunkelt antyder Muligheden af, at der kan blive bragt Et eller Andet for Lyset, som kan anklage Mr. Boffin (om hvem det, som han atter oprigtigt tilstaaer, ikke kan negtes, at han drager Fordel af et Mord), og at han af de venskabelige Forbundsfæller kan blive overgiven til Domstolene, og det, udhæver Mr. Wegg udtrykkeligt, slet ikke for Belønningens Skyld, skjøndt det vilde stride mod alle Regler ikke at tage imod den.

Paa alt dette hører Mr. Venus høist opmærksomt med en Rysten paa sit støvede Haar, der stritter i Veiret, ligesom Ørene paa en Terrier. Da Mr. Wegg, efterat have udtalt, strækker Armene vidt ud fra hverandre, ligesom for at vise, hvor blottet hans Bryst er, og derpaa lægger dem over Kors, medens han venter paa Svar, blinker Mr. Venus en liden Stund ad ham med begge Øine, førend han svarer.

„Jeg mærker, at De selv har forsøgt det, Mr. Wegg," siger han, da han taler. „De er af Erfaring bleven bekjendt med Vanskelighederne."

„Nei, jeg tør neppe sige, at jeg har forsøgt det," svarer Wegg, lidt flau over dette Vink. „Jeg har blot skummet det, blot skummet det."

„Og ikke fundet Andet, end Vanskelighederne?"

Wegg ryster paa Hovedet.

„Jeg veed knapt, hvad jeg skal sige dertil, Mr. Wegg," ytrer Venus, efterat have grublet en Stund.

„Siig Ja," foreslaaer Wegg helt naturligt.

„Var jeg ikke bitter, vilde mit Svar blive Nei, men da jeg

er bitter, Mr. Wegg, og drives til hensynsløs Affindighed og Fortvivlelse, bliver det sagtens Ja."

Glad griber Wegg atter de to Glas, gjentager den Ceremoni at klinke med deres Rande og drikker i sit stille Sind en hjerteligt ment Skaal for den unge Dame, der har bragt Mr. Venus i hans nuværende beleilige Sindstilstand.

Betingelserne for den venskabelige Aftale blive derpaa Hver for sig opregnede og vedtagne og gaae kun ud paa Taushed, Troskab og Udholdenhed. Mr. Venus skal stedse have fri Adgang til Lysthuset for at kunne anstille sine Undersøgelser, og der skal træffes enhver Foranstaltning til Forebyggelse af, at de vække Naboernes Opmærksomhed.

„Tys! Jeg hører Fodtrin!" udbryder Venus.

„Hvor?" spørger Wegg og farer op.

„Udenfor. Stille!"

De ere i Begreb med at ratificere den venskabelige Aftale ved et Haandslag, men holde sagte inde dermed, tænde atter deres Piber, som ere gaaede ud, og lægge sig bagover paa deres Stole. Det er unegteligt Fodtrin. De nærme sig Vinduet, og en Haand pikker paa Ruden. „Kom ind!" raaber Wegg, menende, gaa hen til Døren; men den tunge, gammeldags Vinduesramme bliver langsomt skudt i Veiret, og et Hoved langsomt stukket ind fra Aftenens mørke Baggrund.

„Er Mr. Silas Wegg tilstede? O nu seer jeg ham."

De venskabelige Forbundsfæller vilde maaskee ikke have været saa ganske rolige tilmode, selv om den Besøgende var kommen ind paa den sædvanlige Maade, men idet han støtter sig til det brysthøie Vindue og stirrer ind fra Mørket, finde de ham yderst besværlig, i Særdeleshed Mr. Venus, der tager sin Pibe af Munden, trækker Hovedet tilbage og stirrer paa den Stirrende, som om det havde været hans eget Hindubarn, der var kommet for at hente ham hjem.

„God Aften, Mr. Wegg. Portlaasen bør eftersees; den holder ikke."

„Er det Mr. Rokesmith?" stammer Wegg.

„Ja, det er, men lad mig ikke forstyrre Dem, jeg gaaer ikke indenfor. Jeg har kun et Ærinde til Dem, som jeg lovede at besørge, naar jeg gik hjem. Jeg var tvivlraadig, om jeg skulde gaae ind ad Porten, uden at ringe, da jeg ikke vidste, om De ikke havde en løs Hund gaaende her."

„Gid jeg havde," mumler Wegg, der vender Ryggen til, idet han reiser sig fra sin Stol. „Tys! Stille! Det er den besnakkende Fremmede, Mr. Venus."

„Er det Nogen, jeg kjender?" spørger den stirrende Secretair.

„Nei, Mr. Rokesmith. Det er en af mine Venner, der tilbringer Aftenen hos mig."

„O, saa beder jeg ham om Forladelse. Mr. Boffin lader Dem vide, at han ikke forlanger, at De skal blive hjemme hver Aften, fordi han muligen kunde komme. Det er faldet ham ind, at han maaskee har lagt et Baand paa Dem, uden at have villet det. Skulde han for Fremtiden komme, uden at have ladet Dem det vide iforveien, vil han lade det beroe paa Tilfældet, om han træffer Dem eller ikke. Jeg lovede at sige Dem det, naar jeg gik her forbi; det er det Hele."

Med disse Ord og et „God Nat" lader Secretairen Vinduet glide ned igjen og forsvinder. De lytte og høre hans Fodtrin gaae til Porten og Porten lukke sig efter ham.

„Og for dette Individs Skyld, Mr. Venus," bemærker Wegg, da han er bleven helt borte, „er jeg bleven sat tilside! Maa jeg spørge, hvad De synes om ham?"

Mr. Venus veed aabenbart ikke, hvad han skal troe om ham; thi han gjør forskjellige Anstrengelser for at svare, uden at kunne frembringe nogen anden articuleret Udtalelse, end at han „seer saa besynderlig ud."

„Seer tvetydig ud, mener De, Sir," svarer Wegg, med bittert Eftertryk. „Saaledes seer han ud. For mig maa Enhver see saa besynderlig ud, som han vil, men tvetydigt maa hans Udseende ikke være! Det er en underfundig Sjæl, Sir."

„Mener De, at der er Noget, som taler imod ham?" spørger Venus.

„Om der er Noget, der taler imod ham?“ gjentager Wegg. „Noget? Hvilken Lettelse vilde det ikke være for mine Følelser som Medmenneske, hvis jeg ikke var en Slave af Sandheden og saae mig nødsaget til at svare: Alt!“

See, i hvilke vidunderlige Smuthuller fjerløse Strudser stikke deres Hoveder ind! Det er et saadant ubeskriveligt moralsk Vederlag for Wegg at overvældes af den Betragtning, at Mr. Rokesmith har en underfundig Sjæl.

„Paa denne stjerneklare Aften, Mr. Venus,“ bemærker han, medens han følger denne venskabelige Forbundsfælle ud ad Gaarden, og de Begge ere noget medtagne af de hyppige Lavninger, „paa denne stjerneklare Aften at tænke sig, at besnakkende Fremmede og underfundige Sjæle kunne gaae hjem under Himlen, som om de havde rent Brød i deres Pose!“

„Skuet af disse Kloder,“ siger Mr. Venus, seende i Veiret, saa at hans Hat er nær ved at falde af, „minder mig tungt om hendes knusende Ord, at hun ikke ønskede at betragte sig eller at blive betragtet i hint —“

„Jeg veed det, jeg veed det! De behøver ikke at gjentage dem,“ siger Wegg, trykkende hans Haand. „Men tænk paa, hvorledes disse Stjerner styrke mig i Retfærdighedens Tjeneste mod en vis Person, som skal være navnløs. Det er ikke, fordi jeg bærer Nag, men see, hvorledes de tindre af gamle Erindringer! Gamle Erindringer om hvilket, Sir?“

Da Mr. Venus begynder i en sørgmodig Tone at svare: „Om hendes Ord med hendes egen Haandskrift, at hun ikke ønsker at betragte sig eller at —“ afbryder Silas ham med Værdighed.

„Nei, Sir! Erindringer om Vort Hus, om Master George, om Tante Jane, om Onkel Parker, som nu Alle ere ryddede af Veien, Alle opoffrede for Lykkens Yndling og Øieblikkets Orm!“

Ottende Kapitel.

Hvori en uskyldig Bortførelse finder Sted.

Lykkens Yndling og Øieblikkets Orm, eller med mindre skjærende Ord, den forgyldte Skarnager, Nicodemus Boffin, Esquire, var bleven saa hjemme i sin i høi Maade aristokratiske Familiebolig, som han sandsynligviis nogensinde vilde blive. Det kunde ikke undgaae hans Opmærksomhed, at den, ligesom en i høi Maade aristokratisk Familieost, var meget for stor for hans Fornødenheder og avlede en umaadelig Mængde Snyltegjester, men han fandt sig i at betragte denne Mangel ved sin Eiendom som et Slags vedvarende Arveafgift, og fandt sig saa meget desto bedre deri, som Mrs. Boffin var fuldkomment tilfreds og Miss Bella henrykt.

Denne unge Dame var unegteligt en Erhvervelse for Boffin'erne. Hun var altfor smuk, til at hun ikke overalt skulde være tiltrækkende, og besad en altfor hurtig Fatteevne, til at hun ikke skulde vise sig sin nye Løbebane værdig. Om denne forbedrede hendes Hjerte, var en Smagssag, hvorom der kunde reises Tvivl, men med Hensyn til en anden Smagssag, dens Forbedring af hendes Væsen, kunde der ingensomhelst Tvivl være.

Og derved kom det snart saa vidt, at Miss Bella begyndte at rette paa Mrs. Boffin, samt at Miss Bella endvidere begyndte at føle sig ilde tilmode og ligesom ansvarlig, naar hun saae Mrs. Boffin gjøre noget Galt, skjøndt ikke fordi et saa kjærligt Sind og en saa sund Natur kunde gjøre noget saa særdeles Galt, endog blandt de store, Visit aflæggende Autoriteter, der vare enige om, at Boffin'erne vare „fortryllende simple" (hvilket visseligen ikke var Tilfældet med dem selv, naar de udtrykte sig saaledes), men fordi hun, naar hun snublede paa den selskabelige Is, hvorpaa alle Podsnapperiets Børn med gentile Sjæle, som skulle frelses, bør kunne løbe paa Skøiter i Kredse eller lange Rækker, uundgaaeligt rev Miss Bella overende (saaledes blev den unge Dame tilmode) og var Skyld i, at hun led af stor Forlegenhed

i Paasyn af de mere erfarne Konstnere, som deltoge i disse Isøvelser.

I den Alder, hvori Miss Bella var, var det ikke at forlange, at hun skulde undersøge sig selv synderligt nøie angaaende det Passelige eller Varige ved hendes Stilling i Mr. Boffins Hus, og da hun aldrig havde været sparsom med sine Klager over sit gamle Hjem, medens hun intet andet havde havt at sammenligne det med, var det ingen ny Utaknemlighed og Foragt af hende, at hun hoiligen foretrak sit nye for det.

„Den Rokesmith er et uvurderligt Menneske," sagde Mr. Boffin, da hun havde været der to, tre Maaneder, „men jeg kan ikke ret blive klog paa ham."

Da Bella heller ikke kunde det, fandt hun dette Emne ganske underholdende.

„Morgen, Middag og Aften bærer han større Omsorg for mine Sager," sagde Mr. Boffin, „end halvhundrede andre Mennesker enten kunde eller vilde, og dog har han saa sin egen Maade, at det er ligesom han lægger en Slagbom tværs over Veien og pludseligt standser mig, naar jeg næsten gaaer Arm i Arm med ham."

„Tor jeg spørge, hvorledes, Sir?" spurgte Bella.

„Jo seer De vel, lille Ven," sagde Mr. Boffin, „han vil ikke træffe Andre her, end Dem. Naar vi have Fremmede, saae jeg gjerne, at han indtog sin sædvanlige Plads ved Bordet, ligesom vi selv; men nei, det vil han ikke."

„Holder han sig for god dertil," sagde Miss Bella med et haanligt Kast med Hovedet, „vilde jeg lade ham have sin Billie."

„Det er ikke det, lille Ven," svarede Mr. Boffin, efterat have betænkt sig. „Han holder sig ikke for god dertil."

„Maaskee holder han sig ikke god nok dertil," mente Bella, „Hvis saa er, maa han selv bedst vide det."

„Nei, lille Ven, det er heller ikke det. Nei," gjentog Mr. Boffin, rystende paa Hovedet, da han igjen havde betænkt sig; „Rokesmith er nok beskeden, men ikke god nok dertil anseer han sig ikke for."

„Ja, hvad anseer han sig da for?“ spurgte Bella.

„Jeg vil være en Skjelm, om jeg veed det!“ sagde Mr. Boffin. „Først syntes det, som om det kun var Lightwood, han ikke vilde træffe sammen med, men nu synes det at være Enhver, undtagen Dem.“

„Haahaa!“ tænkte Miss Bella. „Ja saa! Naa, saa det er det!“ Thi Mr. Mortimer Lightwood havde spist der to eller tre Gange, og hun havde truffet ham andetsteds, og han havde viist hende en vis Opmærksomhed. „Temmelig stolt af en Secretair og Faders Logerende, at gjøre mig til Gjenstand for sin Skinsyge!“

At Faders Datter kunde tænke saa haanligt om Faders Logerende, var sært; men der var særere Modsigelser i den forskruede Piges Sjæl, den dobbelt forskruede Pige, forskruet først af Armod og derpaa af Rigdom. Men det maa være denne Fortællings Sag at lade dem selv opklare sig.

„Lidt vel meget, synes mig,“ tænkte Miss Bella haanligt, „at Faders Logerende gjør Krav paa mig og holder passende Personer borte! Lidt vel meget, i Sandhed, at en slet og ret Secretair og Faders Logerende skal tilegne sig de Leiligheder, som Mr. og Mrs. Boffin aabne for mig!“

Og dog var det ikke saa grumme længe siden, at Bella var bleven sat i en urolig Sindstilstand af den Opdagelse, at denne samme Secretair og Logerende syntes at kunne godt lide hende. Ja, men da havde den i høi Maade aristokratiske Bolig og Mrs. Boffins Modehandlerinde endnu ikke begyndt deres Virksomhed!

Trods sit tilsyneladende tilbageholdne Væsen var denne Secretair og Logerende efter Miss Bellas Formening en høist paatrængende Person. Stedse var der Lys i hans Contoir, naar vi kom hjem fra Komedien eller Operaen, og stedse stod han ved Karethdøren for at hjælpe os ud. Og stedse var der oven i Kjøbet et tirrende Straaleskjær i Mrs. Boffins Ansigt og en afskylig, glad Hilsen til ham, som om det var muligt for Alvor at billige, hvad dette Menneske tænkte paa!

„De betroer mig aldrig Ærinder til Hjemmet, Miss Wilfer,“

sagde Secretairen en Gang, da han tilfældigviis traf hende alene i den store Selskabssal. „Det vil stedse være mig en Fornøielse at udrette Alt, hvad De maatte have at befale paa den Kant."

„Hvad mener De, Mr. Rokesmith?" spurgte Miss Bella, og sænkede smægtende sine Øienlaag.

„Med Hjemmet? Dermed mener jeg Deres Faders Hus i Holloway."

Hun rødmede over denne Stikpille, der henkastedes saa behændigt, at Ordene kun syntes at være et simpelt, i al Oprigtighed givet Svar, og spurgte noget mere eftertrykkeligt og skarpt:

„Hvad er det for Ærinder og Befalinger, De taler om?"

„Kun saadanne smaa Erindringsord, som jeg antager, at De paa en eller anden Maade sender derhen," svarede Secretairen i samme Tone som før. „Det vilde glæde mig, om De vilde lade mig overbringe dem. Som De veed, kommer og gaaer jeg hver Dag mellem begge Huse."

„Det behøver De ikke at minde mig om, Sir."

Hun var rask paa det med dette overmodige Udfald mod „Faders Logerende," og da hun mødte hans rolige Blik, erkjendte hun, at hun havde været det.

„De sende ikke mange — hvad var det nu, De kaldte det? — Erindringsord til mig," sagde Bella, skyndende sig at søge Dækning bag Forurettelse.

„De forhøre sig hyppigt hos mig om Dem, og jeg meddeler dem de ubetydelige Oplysninger, jeg kan."

„Jeg haaber, at de meddeles sandfærdigt," udbrød Bella.

„Jeg haaber, at De ikke kan tvivle derom, da det vilde tale stærkt imod Dem, hvis De kunde."

„Nei, jeg tvivler ikke derom. Jeg fortjener denne Bebreidelse, som virkeligt er saare grundet. Jeg beder Dem om Forladelse, Mr. Rokesmith."

„Jeg vilde bede Dem lade det være, hvis det ikke klædte Dem saa beundringsværdigt smukt," svarede han med Varme. „Tilgiv mig; jeg kunde ikke bare mig for at sige det. Dog for at komme tilbage til det, hvormed jeg begyndte, saa tillad

mig at tilføie, at de maaskee troe, at jeg omtaler dem for Dem, overbringer Hilsener og deslige; men jeg undlader at falde Dem til Besvær, da De aldrig spørger mig."

„I Morgen, Sir," sagde Bella og saae paa ham, som om han havde irettesat hende, „agter jeg at besøge dem."

„Er dette," spurgte han tøvende, „sagt til mig eller til dem?"

„Til hvem De behager."

„Til Begge? Skal jeg betragte det som et Ærinde?"

„Det kan De, hvis De vil, Mr. Rokesmith. Ærinde eller ikke Ærinde, saa agter jeg at besøge dem i Morgen."

„Saa vil jeg sige dem det."

Han tøvede et Øieblik, ligesom for at give hende Leilighed til at fortsætte Samtalen, hvis hun maatte ønske det, men da hun forblev taus, gik han. To Omstændigheder ved denne lille Sammenkomst følтes af Miss Bella selv, da hun atter var bleven ene, at være meget paafaldende. Den første var, at da han forlod hende, havde hun unegteligt havt en angergiven Mine og en angergiven Følelse i sit Hjerte. Den anden var, at hun slet ikke havde tænkt paa at tage hjem, førend hun havde meddelt ham det som en afgjort Sag.

„Hvad kan jeg, eller hvad kan han mene dermed?" spurgte hun sig selv. „Han er ikke berettiget til nogensomhelst Myndighed over mig, og hvor kommer jeg til at lægge Mærke til ham, naar jeg ikke bryder mig om ham?"

Da Mrs. Boffin paastod, at Bella skulde gjøre Touren i Wienervognen, kjørte hun hjem i stor Stads. Mrs. Wilfer og Miss Lavinia havde anstillet mange Betragtninger over Sandsynligheden og Usandsynligheden af, at hun vilde komme i dette pragtfulde Optog, og da de saae Vognen fra det Vindue, hvor de havde skjult sig for at speide efter den, bleve de enige om, at den maatte holde saa længe som muligt for Døren til Ærgrelse og Harme for Naboerne, og derpaa begave de sig til det sædvanlige Familieværelse for at modtage Miss Bella med et klædeligt Skin af Ligegyldighed.

Familieværelset saae meget lille og tarveligt og den nedad-

gaaende Trappe, ad hvilken man kom til det, meget smal og broget ud. Det lille Hus og hele dets Indretning dannede en kummerlig Modsætning til den i høi Maade aristokratiske Bolig. „Jeg kan neppe forestille mig," tænkte Bella, „at jeg nogensinde har kunnet udholde at leve paa dette Sted!"

Skummel Majestæt fra Mrs. Wilfers Side og medfødt Næsviished fra Lavvys gjorde ikke Sagen bedre. Bella trængte virkeligt til en Smule Hjælp, men fik ingen.

„Dette," sagde Mrs. Wilfer, frembydende en Kind til Kys, der var ligesaa sympathetisk og gjensvarende som Bagsiden af en Ske, „er jo en sand Ære! Du vil formodentligt finde, at Din Søster Lavvy er voxet, Bella."

„Moder," afbrød Miss Lavinia hende, „der kan ikke siges Noget imod, at Du føler Dig stødt, og at Bella rigeligt fortjener det; men jeg maa virkeligt udbede mig, at Du ikke kommer med saadan en latterlig Snak om, at jeg er voxet, efterat jeg er over Voxealderen."

„Jeg voxede selv," forkyndte Mrs. Wilfer barsk, „efterat jeg var bleven gift."

„Godt, Moder," svarede Lavvy, „saa troer jeg, at Du langt hellere skulde have tiet dermed."

Den ophøiede Stirren, hvormed den majestætiske Qvinde modtog dette Svar, kunde have sat en mindre næsviis Modstander i Forlegenhed, men gjorde intet Indtryk paa Lavinia, der, ladende sin Moder gjøre sig til Gode med saa megen Stirren, som hun under de forhaandenværende Omstændigheder maatte finde det ønskeligt, uforknyt tiltalte sin Søster.

„Du vil vel ikke anfee Dig for rent beskjemmet, Bella, hvis jeg giver Dig et Kys?" Naa, hvorledes har Du det saa, Bella? Og hvorledes have Dine Boffin'er det?"

„Stille!" udbrød Mrs. Wilfer. „Ti! Jeg taaler ikke denne letfærdige Tone!"

„Du store Gud! Hvorledes have da Dine Spoffin'er det," sagde Lavvy, „siden Moder har saa grumme meget mod Dine Boffin'er?"

„Du uforskammede Tøs!“ sagde Mrs. Wilfer med skrækkelig Strenghed.

„Det er mig lige kjært, enten jeg er en Tøs eller en Knos,“ svarede Lavinia koldblodigt og slog med Nakken; „det kommer mig ud paa Eet, og jeg vil akkurat ligesaa gjerne være det Ene som det Andet; men det veed jeg, at jeg ikke vil voxe, efterat jeg er bleven gift!“

„Vil Du ikke? Vil Du ikke?“ gjentog Mrs. Wilfer høitideligt.

„Nei, jeg vil ikke, Moder. Det skal Intet faae mig til.“

Efterat have slaaet ud med sine Handsker, blev Mrs. Wilfer ophøiet pathetisk. „Men det var at vente,“ saa talte hun. „Et af mine Børn forlader mig for at tye til de Stolte og Rige, og et andet af mine Børn foragter mig. Det Ene svarer til det Andet.“

„Moder,“ tog Bella til Orde, „Mr. og Mrs. Boffin ere unegteligt rige, men Du har ikke Ret til at sige, at de ere stolte. Du veed altfor godt, at de ikke ere det.“

„Kort sagt, Moder,“ sagde Lavvy, løbende uden foregaaende Varsel over til Fjenden, „Du veed altfor godt — og veed Du det ikke, er det kun saa meget desto større Skam for Dig — at Mr. og Mrs. Boffin ere Fuldkommenheden selv.“

„Det synes rigtignok,“ svarede Mrs. Wilfer, modtagende Overløberen med Forekommenhed, „som om det forlanges, at vi skulle troe det, og dette, Lavinia, er Grunden, hvorfor jeg ikke vil vide af en letfærdig Tone at sige. Mrs. Boffin (om hvis Ansigtstræk jeg aldrig kan tale med den Fatning, jeg gjerne vilde bevare) og Din Moder staae ikke paa nogen fortrolig Fod med hinanden. Det kan intet Øieblik antages, at hun og hendes Mand ville omtale denne Familie som Wilfer'ne, og jeg kan derfor ikke nedlade mig til at omtale dem som Boffin'erne. Nei; thi en saadan Tone — kald den Fortrolighed, Letfærdighed, Lighed, eller hvad Du vil — forudsætter de selskabelige Udvexlinger, som ikke finde Sted. Gjør jeg mig forstaaelig?“

Uden i mindste Maade at ændse denne Forespørgsel, skjøndt

den udtaltes med en høitidelig og forensisk Betoning, henvendte Lavinia sig til sin Søster med den Paamindelse: „Hvorom Alting er, Bella, saa har Du endnu ikke sagt os, hvorledes Dine, hvad de nu hedde, have det."

„Jeg ønsker ikke at tale om dem her," svarede Bella, undertrykkende sin Harme og bankende i Gulvet med sin Fod. „De ere altfor venlige og gode til at drages ind i saadanne Forhandlinger."

„Hvorfor tage det saaledes?" spurgte Mrs. Wilfer med bidende Spot. „Hvorfor vælge en undvigende Taleform? Det er høfligt og forbindtligt, men hvorfor gjøre det? Hvorfor ikke uforbeholdent sige, at de ere altfor venlige og gode til os? Vi forstaae Hentydningen. Hvorfor bruge Omsvøb?"

„Moder," sagde Bella med en Banken med sin Fod, „Du kunde gjøre en Helgen affindig, og det Samme kunde Lavvy."

„Ulykkelige Lavvy!" udbrød Mrs. Wilfer i en medlidende Tone. „Altid skal det gaae ud over hende. Mit stakkels Barn!" Men med samme Pludselighed som ved sit forrige Frafald løb Lavvy nu over til den anden Fjende med den meget skarpe Bemærkning: „Du behøver ikke at forsvare mig, Moder, det kan jeg selv gjøre."

„Det undrer mig kun," tog Mrs. Wilfer atter til Orde, henvendende sine Yttringer til sin ældre Datter som den, der i det Hele taget var mindre farlig, end hendes aldeles umedgjørlige yngre, „at Du har havt Tid og Lyst til at løsrive Dig fra Mr. og Mrs. Boffin og overhovedet har villet besøge os. Det undrer mig kun, at vore Rettigheder have havt nogen Vægt overfor Mr. og Mrs. Boffins overordnede Rettigheder. Jeg erkjender, at jeg bør være taknemlig for at have vundet saa Meget i en Kappestrid med Mr. og Mrs. Boffin." (Den gode Dame lagde bittert Eftertryk paa det første Bogstav i Ordet Boffin, som om det var Udtrykket for hendes væsentligste Uvillie mod Besidderne af dette Navn, og hun langt bedre kunde have fundet sig i Doffin, Moffin eller Poffin.)

„Moder," sagde Bella forbittret, „Du nøder mig til at sige

at jeg virkeligt fortryder at være kommen hjem, og at jeg aldrig vil komme her mere, undtagen naar den stakkels kjære Fader er her; thi Fader er altfor høisindet til at nære Misundelse og Had mod mine ædelmodige Venner, og Fader er fintfølende og ædel nok til at erindre den ubetydelige Fordring, jeg efter deres Formening havde paa dem, og den ualmindeligt pinlige Stilling, hvori jeg uforskyldt var kommen. Og jeg har altid holdt mere af den stakkels kjære Fader, end af alle I Andre tilsammen, og det gjør jeg endnu og skal jeg stedse gjøre!"

Her brast Bella i Graad, uden at finde Trost i sin fortrylende Hat og sin pyntelige Paaklædning.

„Jeg troer, R. W.," udbrød Mrs. Wilfer, løftende Øinene i Veiret og tiltalende Luften, „at var Du tilstede, vilde det være en Prøvelse for Dine Følelser at høre Din Kone og Dine Børns Moder blive forkleinet i Dit Navn. Men Skjebnen har forskaanet Dig herfor, R. W., hvormed den end maatte have fundet for godt at hjemsøge hende!"

Her brast Mrs. Wilfer i Graad.

„Jeg hader Boffin'erne!" forsikkrede Miss Lavinia. „Det er mig ligegyldigt, om Nogen ikke kan lide, at de kaldes Boffin'erne. Jeg vil kalde dem Boffin'erne, Boffin'erne, Boffin'erne, Boffin'erne! Og jeg siger, at de sætte Splid imellem Folk, disse Boffin'er, og jeg siger, at Boffin'erne have ophidset Bella imod mig, og jeg siger Boffin'erne lige i Øinene," hvilket strengt taget ikke var sandt, men den unge Dame var opbragt, „at de ere nogle afskyelige Boffin'er, uanstændige Boffin'er, modbydelige Boffin'er, væmmelige Boffin'er. Saa!"

Her brast Miss Lavinia i Graad.

Havelaagen klirrede, og Secretairen saaes at gaae med raske Skridt op ad Trappetrinene. „Lad mig lukke Døren op for ham," sagde Mrs. Wilfer, reisende sig med statelig Hengivelse i Skjebnen, idet hun rystede paa Hovedet og tørrede sine Øine; „vi holde for Tiden ingen Tjenestepige til at gjøre det. Vi have Intet at skjule. Seer han disse Spor af Sindsbevægelse paa vore Kinder, faaer han at udlægge dem som han vil."

Med disse Ord spankulerede hun ud, og strax efter spankulerede hun ind igjen og forkyndte i sin Heroldstone: „Mr. Rokesmith er Overbringer af en Pakke til Miss Bella Wilfer."

Mr. Rokesmith traadte ind, strax efterat hans Navn var blevet nævnt, og saae naturligviis, hvad der var i Veien, men lod hensynsfuldt, som om han Intet havde seet, og henvendte sig til Miss Bella:

„Mr. Boffin vilde have lagt dette i Vognen til Dem i Formiddags. Han ønskede, at De skulde have det som en lille Erindring, han havde udtænkt sig — det er kun en Pung — men da hans Indfald mislykkedes for ham, tilbød jeg at gaae bagefter Dem dermed."

Bella tog det i Haanden og takkede ham.

„Vi have skjendtes lidt her, Mr. Rokesmith, men ikke mere, end vi saa tidt have gjort! De veed, hvor behagelige vi pleie at være mod hinanden. De træffer mig lige i Begreb med at gaae. Farvel, Moder; Farvel, Lavvy!" og med et Kys til hver vendte Miss Bella sig om mod Døren. Secretairen vilde have ledsaget hende, men da Mrs. Wilfer traadte frem og med Værdighed sagde: „Undskyld! Tillad, at jeg hævder min naturlige Ret til at følge mit Barn til Vognen, som venter paa hende," bad han om Forladelse og traadte tilside. Det var et i Sandhed storartet Skue at see Mrs. Wilfer lukke Gadedøren op, udstrække sine Handsker og lydeligt kalde: „Mrs. Boffins mandlige Tyende!" hvem hun, da han indfandt sig, gav den korte, men majestætiske Besked: „Miss Wilfer; kommer ud!" som om hun havde været en qvindelig Commandant i Tower, der løslod en Statsfange. Denne Ceremoni virkede et Qvarters Tid fuldstændigt lammende paa Naboerne, og Indtrykket af den forstærkedes betydeligt ved, at den værdige Dame i dette Tidsrum luftede sig i et Slags glimrende ren Henrykkelse paa det øverste Trappetrin.

Efterat Bella havde taget Plads i Vognen, aabnede hun den lille Pakke, hun havde i Haanden. Den indeholdt en smuk Pung, og Pungen en Banknote paa halvhundrede Pund. „Den

skal blive en glad Overraskelse for min stakkels kjære Fader, og jeg vil selv bringe den til City."

Da hun ikke vidste rigtig Besked om Beliggenheden af Chikfey Finering & Stobbles's Forretningslocale, men kun, at det laa i Nærheden af Mincing Lane, lod hun sig kjøre hen til Hjørnet af denne dunkle Plads, hvorfra hun afsendte „Mrs. Boffins mandlige Tyende" paa Opdagelse af Chikfey Finering & Stobbles's Contoir med den Besked, at hvis R. Wilfer kunde komme ud, var der en Dame, som gjerne vilde tale med ham. Overbringelsen af disse gaadefulde Ord gjennem en Tjeners Mund vakte et saadant Røre i Contoiret, at det øieblikkeligt paalagdes en ungdommelig Speider at gaae bagefter Rumty, iagttage Damen og komme tilbage og aflægge Melding. Heller ikke dæmpedes Røret paa nogen Maade, da Speideren kom farende tilbage med det Budskab, at Damen var et stateligt Pigebarn i en flunkende ny Wienervogn.

Med sin Pen bag sit Øre under den rustbrune Hat ankom Rumty til Vognøren i aandeløs Tilstand og var bleven halet helt ind i Vognen ved sit Halsbind og omfavnet næsten til Qvælning, førend han gjenkjendte sin Datter. „Mit kjære Barn!" stammede han da usammenhængende. „Du store Gud! Hvilket deiligt Fruentimmer Du dog er! Jeg troede, at Du havde været uvenlig og glemt Din Moder og Søster."

„Jeg kommer lige fra dem, kjære Fader."

„O! Og hvorledes — hvorledes fandt Du Din Moder?" spurgte R. W. tvivlende.

„Meget ubehagelig, Fader, og det var ogsaa Lavvy."

„De ere stundom lidt tilbøielige dertil," bemærkede den taalmodige Cherub; „men jeg haaber, at Du bar over med dem, Bella?"

„Nei. Jeg var ogsaa ubehagelig, Fader; vi vare Allesammen ubehagelige. Men nu skal Du komme og spise etsteds med mig, Fader."

„Ja, kjære Barn, men jeg har allerede nydt et — hvis man tør nævne en saadan Gjenstand i denne prægtige Vogn — et

Stykke Spegepolse," svarede R. Wilfer, beskedent dæmpende sin Stemme ved dette Ord, idet han betragtede det kanariegule Betræk.

„O det er jo Ingenting, Fader!"

„Ganske vist er det ikke saa Meget, som man stundom kunde ønske det at være," indrømmede han, strygende sig om Munden, „men naar Omstændigheder, hvorover man ikke er Herre, stille sig imellem En selv og Medisterpølser, kan man ikke gjøre bedre, end tage til Takke med" — her dæmpede han atter sin Stemme af Ærbødighed for Wienervognen — „Spegepølse."

„Du stakkels gode Fader! Hør, Fader, jeg tigger og beder Dig, skaf Dig Frihed for Resten af Dagen og kom og tilbring den med mig."

„Godt, Barn, jeg skal stikke tilbage og bede mig fri."

„Men forend Du stikker tilbage," sagde Bella, der allerede havde grebet ham om Hagen, taget hans Hat af og begyndt at purre op i hans Haar paa sin gamle Maade, „skal Du sige, at Du nok veed, at jeg er opfarende og ubetænksom, men at jeg aldrig for Alvor har krænket Dig."

„Det siger jeg af mit ganske Hjerte, Du kjære Barn. Men tør jeg tillige bemærke," yttrede hendes Fader med et fint Vink, idet han skottede ud ad Vinduet, „at det maaskee kunde egne sig til at vække Opmærksomhed at faae Ens Haar sat af et deiligt, pyntet Fruentimmer i Fenchurch Street?"

Bella lo og satte hans Hat paa igjen; men da hans drengeagtige Skikkelse hoppede bort, pressede dens Lurvethed og uforstrødne Taalmodighed Taarerne ud af hendes Øine. „Jeg hader den Secretair, fordi han troer det om mig," sagde hun ved sig selv, „og dog synes det næsten at være halvt sandt."

Hendes Fader kom tilbage, mere end nogensinde lignende en Dreng, der har faaet Lov i Skolen. „Alting i Orden, min Pige. Jeg fik strax fri; det var virkeligt meget smukt af dem."

„Hvor skulle vi nu finde et roligt Sted, hvor jeg kan vente paa Dig, medens Du gaaer et Ærinde for mig, hvis jeg sender Vognen bort?"

Det krævede Overveielse. „Seer Du vel, min Pige," for-

klarede han, „Du er virkeligt bleven et saa overmaade deiligt Fruentimmer, at det bør være et meget roligt Sted.“ Omsider foreslog han: „I Nærheden af Haven ved Trinity House paa Tower Hill.“ Derhen begave de sig altsaa, og Bella lod Vognen kjøre, givende Tjeneren en med Blyant skreven Billet med til Mrs. Boffin om, at hun var i Selskab med sin Fader.

„Hør nu efter, Fader, hvad jeg vil sige Dig, og lov og sværg at være lydig.“

„Det lover og sværger jeg, Barn.“

„Du gjør ingen Spørgsmaal, men tager denne Pung og gaaer hen til det nærmeste Sted, hvor der findes alle mulige færdige Sager af det allerbedste Slags, og der kjøber og iører Du Dig det smukkeste Sæt Klæder, den smukkeste Hat og det smukkeste Par blanke Støvler (Patentlæder, Fader, husk vel paa det!), som ere at faae for Penge, og saa kommer Du tilbage til mig.“

„Men, kjære Bella —“

„Vogt Dig, Fader!“ sagde hun, truende skjemtende ad ham med sin Pegefinger. „Du har lovet og svoret. Det er Meneд, veed Du.“

Den naragtige lille Fyr fik Vandet i sine Øine, men hun kyssede dem tørre, skjøndt hendes egne vare vaade, og han hoppede atter bort; men en halv Time efter kom han saa glimrende forvandlet tilbage, at Bella maatte gaae tyve Gange rundt om ham i henrykt Beundring, førend hun kunde lægge sin Arm i hans og fuld af Glæde trykke den ind til sig.

„Før nu, Fader,“ sagde Bella, klyngende sig tæt til ham, „dette deilige Fruentimmer hen til et Sted, hvor man kan faae Noget at spise.“

„Hvor skulle vi da tage hen, Barn?“

„Til Greenwich!“ svarede Bella modigt. „Og pas vel paa, at Du trakterer dette deilige Fruentimmer med det Allerbedste, der er at faae.“

Medens de gik videre for at finde en Baad, sagde R. W. frygtsomt: „Vilde Du ikke ønske, kjære Barn, at Din Moder var her?“

„Nei, Fader, i Dag vil jeg helst have Dig ganske for min egen Mund. Hjemme var jeg altid Din lille Yndling, og Du altid min. Vi ere tidt for løbne bort med hinanden, ere vi ikke, Fader?"

„Jo, det ere vi rigtignok! Mangen en Søndag, naar Din Moder var — var lidt tilboielig til det," sagde R. W., gjentagende sit forrige hensynsfulde Udtryk, efterat have gjort et Ophold for at hoste.

„Ja, og jeg er bange for, at jeg sjeldent eller aldrig var saa artig, som jeg burde have været, Fader. Tidt og mange Gange fik jeg Dig til at bære mig, istedetfor at Du skulde have ladet mig gaae, og tidt tvang jeg Dig til at lege Hest med mig, naar Du hellere vilde have siddet og læst Din Avis, gjorde jeg ikke?"

„Sommetider, sommetider; men Gud, hvilket Barn, hvilket Selskab var Du ikke!"

„Selskab? Det er netop det, jeg ønsker at være i Dag, Fader."

„Og det vil ogsaa lykkes Dig, min Pige. Dine Brødre og Søstre have Alle efter hinanden været mig til Selskab til en vis Grad, til en vis Grad. Din Moder har hele Livet igjennem været et Selskab, som Enhver kunde — kunde see op til — og — og danne sig efter — hvis han —"

„Hvis han syntes om Modellen?" spurgte Bella.

„Aa ja saa—mænd," svarede han, men betænkte sig dog lidt, da han ikke var rigtigt fornøiet med dette Udtryk, „eller maaskee rettere sagt, hvis det stod til ham. Sæt for Exempel, at Nogen havde Lyst til bestandigt at marschere, vilde han i Din Moder finde et uvurderligt Selskab, men vilde han hellere gaae Skridtgang eller kunde faae Lyst til en Gang imellem at slaae over i Trav, vilde han stundom finde det lidt vanskeligt at holde Skridt med Din Moder. Eller lader os tage det saaledes, Bella," tilføiede han, efterat have betænkt sig et Øieblik; „sæt, at En eller Anden skulde gaae gjennem Livet, vi ville ikke sige, i Selskab med Nogen, men efter en Melodi. Meget vel. Sæt, at den ham tildelte Melodi var Ligmarschen i Saul. Godt. Det

vilde være en til visse Leiligheder meget passende Melodi — ingen kunde være bedre — men det vilde være vanskeligt at holde Takt med den ved de huslige Syslers sædvanlige Gang. Spiste han, for Exempel, efter en streng Dag sin Aftensmad til Melodien af Ligmarschen i Saul, vilde Maden sandsynligviis komme til at ligge ham tungt i Maven, eller fik han en Gang Lyst til at lette sit Sind ved at synge en munter Vise eller danse en Hornpipe og skulde gjøre det til Melodien af Ligmarschen i Saul, vilde han maaskee finde sig skuffet ved Udførelsen af sine livlige Hensigter."

„Stakkels Fader!" tænkte Bella, idet hun hængte sig ved hans Arm.

„Hvad jeg vilde sagt om Dig, min Pige," vedblev Cheruben mildt og uden Skygge af Klage, „er, at Du er saa føielig, saa føielig."

„Da er jeg virkeligt bange for, at jeg har lagt et stygt Sind for Dagen, Fader, og været altfor fuld af Klager og Lumer. Jeg har sjeldent eller aldrig tænkt paa det før, men medens jeg nys sad i Vognen og saae Dig komme hen ad Fortouget, bebreidede jeg mig det."

„Snikksnak; siig ikke saadant Noget."

En lykkelig og snaksom Mand var Fader den Dag i sine nye Klæder. Naar Alt kom til Alt, var det maaskee den lykkeligste Dag, han havde oplevet, ikke engang med Undtagelse af den, da hans heroiske Ægtefælle var skreden op til Bryllupsalteret til Melodien af Ligmarschen i Saul.

Den lille Udflugt ned ad Floden var deilig, og det lille, ud til Floden vendende Værelse, hvor de bleve viste ind for at spise, var deiligt. Alt var deiligt. Parken var deilig, Punschen var deilig, Fiskeretterne vare deilige, Vinen var deilig. Bella var deiligere, end nogen anden Bestanddel af Festen; drillede Fader paa den overgiveneste Maade, vilde aldrig kalde sig Andet, end det deilige Fruentimmer; nødte Fader til at bestille forskjellige Slags Ting ved at paastaae, at det deilige Fruentimmer vilde trakteres med dem, og gjorde, kort sagt, Fader aldeles henrykt af den Tanke, at han var Fader til en saa fortryllende Datter.

Og medens de derpaa sadde og betragtede Seil- og Dampskibene, der gik til Søes med Ebben, udtænkte det deilige Fruentimmer alle Slags Reiser for sig selv og Fader. Snart krydsede Fader i Egenskab af Eier af en klodset Naaseiler af Kulskib sig op til Newcastle efter sorte Diamanter, hvormed han skulde gjøre sin Lykke; snart reiste Fader til China med hin smukke Tremaster for at sælge Opium, hvormed han skulde stikke Chicksey Finering & Stobbles ud for stedse, og kom tilbage med Silketøier og Shawler til Prydelse for sin fortryllende Datter. Snart var John Harmons sørgelige Skjebne kun en Drøm, og han var kommen hjem og havde fundet, at det deilige Fruentimmer netop var Noget for ham, og det deilige unge Fruentimmer fundet, at han netop var Noget for hende, og de vare i Begreb med at gjøre en Udflugt med deres raske Lystfartøi, for at see til deres Viinstokke, medens Vimpler og Flag vaiede overalt, et Musikcorps spillede paa Dækket, og Fader sad nede i den store Kahyt. Snart lagdes John Harmon igjen i sin Grav, og en Kjøbmand med en umaadelig Formue (Navnet ubekjendt) havde friet til og giftet sig med det deilige Fruentimmer, og han var saa uhyre rig, at Alt, hvad man saae seile eller dampe paa Floden, tilhørte ham, og han holdt en saadan Flaade af Lystfartøier, og det lille næsvise Lystfartøi, som saaes derovre med det store hvide Seil, var blevet kaldt „Bella," til Ære for hans Kone, og naar hun fik Lyst, holdt hun Hof ombord i det som en Nutidens Kleopatra. Eller ogsaa vilde, naar hint Transportskib kom til Gravesend, en mægtig General (Navnet ligeledes ubekjendt) med en stor Formue gaae ombord i det og ikke vide noget af at drage til Seir uden sin Kone, og hans Kone var det deilige Fruentimmer, og hun skulde blive alle Rødkjolernes og Blaatrøiernes Afgud baade til Veirs og paa Dækket. Og saa igjen: Saae Du det Skib, der blev bugseret ud af en Dampslæber? Naa, hvor troede Du da, at det skulde hen? Det skulde ud til Koralrevene og Kokosnødderne og alt saadant Noget, og det var fragtet for et lykkeligt Individ ved Navn Fader (han var selv ombord og meget agtet af Alle), og det skulde, ene og alene til Fordel

for ham, hente en Ladning af vellugtende Træsorter, de deiligste, man nogensinde havde seet, og saa fordelagtige, at der aldrig havde været Mage til dem, og dets Ladning vilde blive en stor Formue, hvad den da ogsaa burde, eftersom det deilige Fruentimmer, der havde kjøbt den og udtrykkeligt udrustet Skibet til denne Reise, var gift med en ostindisk Fyrste, som var Et eller Andet og gik klædt i lutter ægte Shawler og bar straalende Diamanter og Smaragder i sin Turban og var saa yndigt kaffebrun og overordentligt kjærlig, skjøndt lidt vel skinsyg. Saaledes sladdrede Bella lystigt væk og fortryllede Fader saaledes, at han var lige saa villig til at stikke sit Hoved i Sultanens Vandtønde, som Drengene udenfor vare til at staae paa deres i Snavset.

„Vi maae vel," sagde Fader efter Bordet, „være fattede paa hjemme at have mistet Dig for stedse, min Pige?"

Bella rystede paa Hovedet, kunde ikke sige Noget derom, vidste det ikke. Alt, hvad hun kunde meddele, var, at hun paa det Ædelmodigste blev forsynet med Alt, hvad hun vel kunde ønske sig, og at, naar hun ymtede om at forlade Mr. og Mrs. Boffin, vilde de ikke høre Noget derom.

„Men nu, Fader," vedblev Bella, „vil jeg gjøre Dig en Tilstaaelse. Jeg er det mest pengekjære lille Skarn, der nogensinde har været til."

„Det vilde jeg neppe have troet om Dig, Barn," svarede hendes Fader, skottende, først til sig selv og derpaa til Desserten.

„Jeg forstaaer, hvad Du mener, Fader, men det er ikke det. Jeg lægger ikke Vægt paa Penge for at kunne gjemme dem, men fordi der kjøbes saa Meget for dem."

„Det gjøre vel de fleste af os," svarede R. W.

„Men ikke i det skrækkelige Omfang, som jeg, Fader. O—o!" udbrød Bella, snoende dette Udraab ud af sig med et Sving med sin kløftede Hage. „Jeg er saa pengekjær!"

Med et tankefuldt Blik sagde R. W. i Mangel af noget Bedre: „Naar begyndte Du at mærke til det, min Pige?"

„Det er det, Fader; det er det Skrækkelige ved det. Medens jeg var hjemme og kun vidste, hvad det var at være fattig, knur-

rede jeg, men lagde mig det ikke videre paa Sinde. Saa længe jeg hjemme tænkte paa at blive rig, gjorde jeg mig kun ubestemte Forestillinger om, hvad jeg vilde tage mig for; men da jeg var gaaet glip af min glimrende Formue og kom til den ene Dag efter den anden at see den i Andres Hænder og have det, den kunde udrette, for Die, da blev jeg det pengekjære lille Skarn, jeg er."

„Indbildning, Barn."

„Nei, det kan jeg forsikkre Dig, at det ikke er, Fader!" sagde Bella og nikkede ad ham, idet hun trak sine smukke Øienbryn saa høit i Veiret, hun kunde faae dem, og saae komisk forskrækket ud. „Det er Sandhed. Jeg lægger stedse pengebegjerlige Planer."

„Gud, hvorledes da?"

„Det skal jeg sige Dig, Fader. Dig bryder jeg mig ikke om at sige det, da vi stedse have holdt saa meget af hinanden, og Du mindre er som Fader, end som et Slags yngre Broder med en sød, ærværdig Fyldighed. Og desuden," tilføiede Bella, pegende ad ham med en drillende Finger, „fordi jeg har faaet Dig i min Magt. Dette er en hemmelig Udflugt, og sladdrer Du om mig, sladdrer jeg igjen om Dig og fortæller Moder, at Du har spist til Middag i Greenwich."

„Naa ja, alvorligt talt, min Pige," yttrede R. W. med en vis Dirren i sin Stemme, „vilde det maaskee være ligesaa godt ikke at snakke derom."

„Haha!" lo Bella. „Jeg vidste nok, at Du ikke vilde synes om det, Sir! Ti Du derfor om mig, saa skal jeg tie om Dig, men forraader Du det smukke Fruentimmer, vil Du finde en Slange i hende. Giv mig nu et Kys, Fader, og jeg kunde have Lyst til at give Dit Haar et Strøg, da det er blevet saa skrækkeligt forsømt i min Fraværelse."

R. W. overgav sit Hoved til Operatricen, og Operatricen vedblev at snakke, medens hun underkastede særskilte Lokker af hans Haar den underlige Behandling at blive snoede rask omkring hendes to dreiende Pegefingre, som derpaa pludseligt bleve

trukne ud af Lokken Hver til sin Side. Hver Gang dette skete, klynkede og blinkede Patienten.

„Jeg er bleven enig med mig selv om, Fader, at jeg maa have Penge, og da jeg indseer, at jeg ikke kan faae dem ved at tigge, laane eller stjæle, har jeg besluttet at gifte mig dem til."

R. W. vendte sine Øine mod hende saa godt, han under de opererende Omstændigheder kunde, og sagde i en indvendende Tone: „Kjæ—re Bella!"

„Har jeg besluttet, siger jeg, Fader, at jeg for at faae Penge maa gifte mig dem til, og derfor ligger jeg bestandigt paa Udkig efter Penge, som jeg kan fængsle."

„Kjæ—ære Bella!"

„Ja, Fader, saaledes staaer Sagen. Har der nogensinde været en pengekjær Rænkemagerske, hvis Tanker og Anslag stedse udgjorde hendes Hovedsysel, er jeg denne elskværdige Skabning. Men det bryder jeg mig ikke om. Jeg hader og afskyer at være fattig og vil ikke være fattig, hvis jeg kan gifte mig Penge til. Nu er Du yndigt krøllet og istand til at forbause Opvarteren, naar Du betaler Regningen."

„Men, kiære Bella, det er virkeligt forunroligende i Din Alder."

„Det sagde jeg Dig, Fader, men Du vilde ikke troe mig," svarede Bella med klædeligt, barnligt Alvor. „Er det ikke græsseligt?"

„Det vilde det sandeligt være, hvis Du rigtigt vidste eller mente, hvad Du siger, min Pige."

„Ja, Fader, jeg kan kun sige, at jeg ikke mener Andet. At tale til mig om Kjærlighed!" sagde Bella haanligt, skjøndt hendes Ansigt og Skabning ingenlunde gjorde dette saa urimeligt. „Ligesaa gjerne kunde man tale til mig om ildsprudende Drager! Men tal til mig om Fattigdom og Rigdom, saa tale vi om Virkeligheder."

„Det bliver i Sandhed forunroligende, kjæ—ære—" begyndte hendes Fader med Eftertryk, da hun afbrød ham.

„Siig mig, Fader, giftede Du Dig Penge til?"

„Det veed Du nok, at jeg ikke gjorde, min Pige."

Bella nynnede Ligmarschen af „Saul" og sagde, at det i Grunden ikke havde stort at betyde, men da hun saae ham blive alvorlig og modfalden, tog hun ham om Halsen og kysfede ham, til der atter kom Liv i ham.

„Jeg mente ikke Noget med det Sidste, Fader; det blev kun sagt for Spøg. Men husk paa, at saalænge Du ikke sladdrer om mig, sladdrer jeg heller ikke om Dig, og hvad mere er, jeg lover ingen Hemmeligheder at have for Dig, og Du kan være vis paa, at hvor vidt min Pengekjærhed end maatte gaae, skal jeg stedse uforbeholdent sige Dig Alt derom."

Rødt til at lade sig nøie med denne Indrømmelse af det deilige Fruentimmer, ringede R. W. og betalte Regningen. „Hele Resten af dette," sagde Bella, idet hun, da de atter vare blevne ene, rullede Pungen sammen og med sin lille knyttede Haand bankede den flad paa Bordet og proppede den ned i en af Lommerne i hans nye Vest, „skal Du have til at kjøbe Foræringer for til dem hjemme og betale Regninger med og uddele som Du vil og anvende ganske som Du lyster. Læg endeligt vel Mærke til, at det ikke er en Frugt af nogen pengegridsk Plan. Hvis det var det, vilde Dit lille pengekjære Skarn af Datter maaskee ikke rutte saaledes dermed."

Derpaa halede hun i hans Kjole med begge Hænder og trak ham ganske skjev ved at knappe dette Klædningsstykke over den kostbare Vestelomme, og bandt derpaa sine Smilehuller ind indenfor sine Hattebaand paa en høist skjelmsk Maade og førte ham tilbage til London. Da de kom til Mr. Boffins Dør, stillede hun ham med Ryggen imod den, tog ham kjælent ved Ørene, som de til hendes Øiemed bequemmeste Hanke, og kysfede ham, indtil han slog dæmpede Dobbeltslag paa Døren med sit Baghoved. Da det var gjort, mindede hun ham nok en Gang om deres Overenskomst og skiltes oprømt fra ham.

Dog ikke saa oprømt, at Taarer jo fyldte hendes Øine, da han gik ned ad den mørke Gade; dog ikke saa oprømt, at hun jo flere Gange sagde: „Ak, stakkels lille Fader! Ak, stakkels gode, stræbsomme, lurvede Fader!" førend hun fattede Mod til at banke

paa Døren. Dog ikke saa oprømt, at det glimrende Bohave jo bragte hende ud af Fatning ved at paatrænge hende dets Modsætning til det forslidte Bohave hjemme. Dog ikke saa oprømt, at hun jo blev meget forstemt, medens hun sildigt om Aftenen sad i sit Værelse og græd meget hjerteligt, idet hun ønskede, snart at den afdøde gamle John Harmon intet Testamente havde gjort angaaende hende, snart at den afdøde unge Harmon maatte have levet længe nok til at kunne have giftet sig med hende. „Modsatte Ting at ønske sig," sagde Bella, „men mit Liv og min Skjebne ere hinanden saa modsatte, at jeg ikke kan vente, at jeg skulde være anderledes!"

Niende Kapitel.

Hvori den Forældreløse gjør sit Testamente.

Medens Secretairen næste Formiddag i god Tid arbeidede i den sørgelige Sump, underrettedes han om, at der ude i Forstuen ventede en Yngling, som kaldte sig Sloppy. Tjeneren, som bragte denne Besked, gjorde, førend han nævnede Navnet, et passende Ophold for at tilkjendegive, at det mod hans Villie var blevet ham paatvunget af den ommeldte Yngling, og at hvis Ynglingen havde havt Forstand og god Smag nok til at have arvet et andet Navn, vilde det have forskaanet hans, Overbringerens, Følelser for en Krænkelse.

„Det vil være Mrs. Boffin meget kjært," sagde Secretairen ganske roligt. „Viis ham ind."

Da Mr. Sloppy var bleven ført ind, blev han staaende tæt ved Døren og aabenbarede paa forskjellige Steder af sit Legeme en Mangfoldighed af overraskende, sindsforvirrende og ubegribelige Knapper.

„Det fornøier mig at see Dig," sagde Rokesmith i en venlig Velkomsttone. „Jeg har længtes efter Dig."

Sloppy forklarede, at han gjerne var kommen før, men at den Forældreløse, hvem han omtalte som Vor Johnny, havde været syg, og at han havde ventet paa at kunne melde ham frisk.

„Er han da nu frisk?“ spurgte Secretairen.

„Nei han er ikke,“ svarede Sloppy.

Efter en stærk Nysten paa Hovedet, skred Sloppy til at gjøre den Bemærkning, at han troede, at Johnny „maatte have faaet dem af Pleiebørnene,“ og paa det Spørgsmaal, hvad han mente, svarede han, dem, der vare komne ud paa ham og især paa hans Bryst. Paa Opfordring om at forklare sig nærmere, sagde han, at der var dem iblandt dem, som ikke kunde bedækkes med en Sixpence, og paa den yderligere Opfordring om at udtale sig i Nominativ, yttrede han, at de vare omtrent saa røde som de vel kunde være; „men saa længe de slaae ud,“ vedblev Sloppy, „har det ingen Nød; kun maa man tage sig i Agt for, at de slaae ind.“

John Rokesmith haabede, at Drengen havde havt Lægetilsyn? O ja, sagde Sloppy, han var een Gang bleven bragt hen til Doctorens Boutik. Hvad kaldte Doctoren det da? spurgte Rokesmith ham. Efter nogen befippet Betænkning svarede Sloppy, lysere i Aanden: „Han kaldte dem Noget, der var meget langt for Pletter.“ Rokesmith mente, at det kunde være Mæslinger. „Nei,“ sagde Sloppy med Bestemthed, „det var meget længere, end som saa, Sir!“ (Mr. Sloppy opmuntredes af denne Omstændighed og syntes at troe, at den vilde gjøre den stakkels lille Patient Ære.)

„Det vil gjøre Mrs. Boffin ondt at høre dette,“ sagde Rokesmith.

„Det Samme sagde Mrs. Higden, Sir, da hun besluttede at skjule det for hende i Haab om, at Vor Johnny vilde komme sig.“

„Og det haaber jeg da han vil?“ sagde Rokesmith, vendende sig hurtigt om mod Sendebudet.

„Det haaber jeg med,“ svarede Sloppy, „men det kommer Altsammen an paa, om de slaae ind.“

Endvidere sagde han, at enten Johnny nu havde „faaet dem“ af Pleiebørnene, eller Pleiebørnene „faaet dem“ af Johnny, saa vare Pleiebørnene blevne sendte hjem og havde „faaet dem,“ samt fremdeles, at da Mrs. Higden havde offret alle sine Dage og Nætter paa Vor Johnny, som aldrig havde været af hendes Skjød, var hele Rullningen bleven besørget af ham selv, saa at han havde havt en temmelig streng Tid.“ Dette keitede Stykke Ærlighed straalede og blussede, da han sagde det, aldeles henrykt af Erindringen om at have gjort Gavn.

„Medens jeg temmeligt sildigt i Aftes dreiede paa Hjulet,“ sagde Sloppy, „syntes Rullen at gaae ligesom Vor Johnnys Aandedræt. Den begyndte godt nok, men da den løb ud, rystede den lidt og blev ustadig, og da den saa skulde løbe tilbage igjen, lød den ligesom en Skralde og rumlede lidt, saa gik den glat igjen, og saaledes blev den ved, til jeg knapt vidste, hvad der var Rullen og hvad der var Vor Johnny. Og Vor Johnny vidste det heller ikke, for sommetider, naar Rullen rumlede, sagde han: „Jeg qvæles, Bedstemoder!“ og saa reiste Mrs. Higden ham op paa sit Skjød og sagde til mig: „Hold lidt op, Sloppy,“ og saa holdt vi Allesammen op. Og naar Vor Johnny fik sit Veir igjen, begyndte jeg igjen at rulle, og saa kom vi Allesammen paa ny i Gang.“

Under sin Beskrivelse havde Sloppy efterhaanden begyndt at stirre og grine, uden at vide hvorfor, men da han nu tang igjen, brast han i en halvt undertrykt Graad og strøg sig, under Paaskud af at være bleven varm, paa en paafaldende keitet og besværlig Maade over sine Øine med den underste Del af sit Ærme.

„Det er sørgeligt,“ sagde Rokesmith: „Jeg maa gaae hen og forberede Mrs. Boffin derpaa; bliv her saa længe, Sloppy.“

Sloppy blev der og betragtede Mønsteret i Tapetpapiret paa Væggen, indtil Secretairen kom tilbage med Mrs. Boffin. Og med Mrs. Boffin kom en ung Dame (ved Navn Miss Bella Wilfer), som forekom Sloppy fornøieligere at see paa, end det bedste Tapetpapir.

„Ak, min stakkels, søde, smukke lille John Harmon!“ udbrød Mrs. Boffin.

„Ja, Madame,“ sagde den sympathetiske Sloppy.

„Du troer da vel ikke, at det er saa grumme daarligt med ham, vel?“ spurgte den venlige Skabning med uforstilt Hjertelighed.

Mærkende, at hans Ærlighed ved dette Spørgsmaal bragtes i Strid med hans Tilbøielighed, lagde Sloppy Hovedet bagover og udstødte et blødt Hyl, som afrundedes med en Snøften.

„Er det saa galt fat?“ udbrød Mrs. Boffin. „Og det har Betty Higden ikke før ladet mig vide!“

„Jeg troer, at hun har været bange, Madame,“ svarede Sloppy tøvende.

„Hvorfor, for Himlens Skyld?“

„Jeg troer, at hun har været bange for, Madame,“ svarede Sloppy ærbødigt, „at det skulde staae Vor Johnny i Lyset. Der er saa mange Bryderier og Bekostninger ved Sygdom, og hun har saa tidt seet, at Folk ere blevne gnavne derover.“

„Men hun kan da ikke have troet,“ sagde Mrs. Boffin, „at jeg vilde have negtet det kjære Barn Noget?“

„Nei, Madame, men hun kan have troet (bare af Vane), at det vilde staae Johnny i Lyset, og kan have villet see at faae ham frisk igjen, uden at De vidste af det.“

Sloppy vidste godt, hvorledes det hang sammen. At skjule sig i Sygdom som et lavere Dyr; at snige sig bort og rulle sig sammen og døe, var denne Qvindes Instinct. At tage det syge Barn, der var hende saa dyrebart, paa sine Arme, skjule det, som om det var en Forbryder, og afvise al anden Pleie, end den, hendes egen uvidende Ømhed og Taalmodighed kunde skaffe tilveie, var blevet denne Qvindes Forestilling om moderlig Kjærlighed, Troskab og Pligt. De skammelige Beskrivelser, vi læse hver Uge i det christelige Aar, Mylords, Gentlemen og hæderlige Directioner, de skjendige Beretninger om smaalig Embedsmands-Umenneskelighed glemmes ikke saa let af Folket, som af os. Og derfra hidrøre da hine urimelige, blinde og forstokkede Fordomme,

der ere saa overraskende for os i vor Vælde, og hvori der ikke er mere Fornuft — Gud bevare Dronningen og gjøre deres Politik til Skamme — end deri, at der gaaer Røg af en Brand.

„Det er ikke rigtigt, at det stakkels Barn bliver der," sagde Mrs. Boffin. „Siig os, kjære Mr. Rokesmith, hvad vi helst bør gjøre."

Da han allerede havde overveiet dette, blev Raadslagningen ganske kort. Om en halv Time, sagde han, kunde han være færdig med alle Forberedelser, og saa vilde de kjøre til Brentford. „O tag mig med," sagde Bella. Der bestiltes derfor en Vogn, som var stor nok til at rumme dem Alle, og imidlertid beværtedes Sloppy og gottede sig i Secretairens Værelse med en fuldstændig Virkeliggjørelse af hin skjønne Drøm: Kjød, Øl, Grøntsager og Budding, som Følge hvoraf hans Knapper endnu mere, end før, paatrængte sig Almenhedens Opmærksomhed, alene med Undtagelse af to eller tre i Nærheden af Buxelinningen, hvor de beskedent skjulte sig i en Fold.

Punktligt paa Klokkeslettet kom Vognen og Secretairen. Han satte sig paa Bukken, medens Mr. Sloppy smykkede Tjenersædet, og nu gik Reisen ligesom før til de Tre Skader, hvor Mrs. Boffin og Miss Bella bleve hjulpne ud, og hvorfra de Alle begave sig til Fods til Mrs. Betty Higden.

Men underveis vare de gaaede ind i et Legetøisudsalg og havde kjøbt hin ædle Ganger, af hvis Ydre og Skaberak en Beskrivelse forrige Gang havde forsonet den da verdsligt sindede Forældreløse, en Noahs Ark, en gul Fugl med konstig Stemme og en Soldaterdukke, der var saa smukt klædt paa, at havde den blot været i Legemsstørrelse, vilde de andre Gardeofficierer ikke have kunnet see at det var en Dukke. Belæssede med disse Gaver, løftede de Klinken op paa Betty Higdens Dør og saae hende sidde i den mørkeste og længst fraliggende Krog med stakkels Johnny paa Skjødet.

„Hvorledes er det med min Dreng, Betty?" spurgte Mrs. Boffin, sættende sig ved Siden af hende.

„Daarligt, daarligt!" svarede Betty. „Jeg frygter for, at

han ligesaa lidt vil blive Deres som min. Alle de Andre, der have hørt ham til, ere gaaede til Magten og Herligheden, og det kommer mig for, som om de drage ham til sig — føre ham bort."

„Nei, nei, nei," sagde Mrs. Boffin.

„Jeg veed ikke, hvorfor han ellers knytter sin lille Haand, som om han havde Tag i en Finger, jeg ikke kan see. See en Gang," sagde Betty og slog Klædet tilside, hvori det hede Barn laa indsvøbt, og viste, hvorledes dets høire lille Haand laa lukket paa dets Bryst. „Saaledes er det bestandigt. Han ændser mig ikke."

„Sover han?"

„Nei, det troer jeg ikke. Sover Du, min Johnny?"

„Nei," svarede Johnny med et stille Udtryk af Medlidenhed med sig selv og uden at slaae Øinene op.

„Her er Damen, Johnny, og Hesten."

For Damen kunde Johnny bevare den fuldkommeste Ligegyldighed, men ikke for Hesten. Aabnende sine tunge Øine, gav han sig langsomt til at smile ved dette pragtfulde Særsyn og vilde tage det i sine Arme, men da det var altfor stort dertil, blev det sat paa en Stol, hvor han kunde holde det i Manken og betragte det, hvilket han dog snart glemte at gjøre.

Men da Johnny med lukkede Øine mumlede Noget, som Mrs. Boffin ikke kunde høre hvad var, bukkede gamle Betty sig for at lytte og bestræbte sig for at forstaae ham. Paa hendes Opfordring om at gjentage, hvad han havde sagt, gjorde han det to eller tre Gange, og det viste sig da, at han, da han havde slaaet Øinene op for at see paa Hesten, maatte have seet Mere, end de troede, idet han mumlede: „Hvem er den smukke Dame?" Den smukke Dame var nu ingen Anden, end Bella, og ligesom denne Yttring af det stakkels Barn i og for sig vilde have rørt hende, blev den endnu mere rørende derved, at hendes Hjerte nys var blevet bevæget ved Synet af hendes stakkels Fader og deres Sysgen med det deilige Fruentimmer. Bellas Adfærd var derfor meget kjærlig og naturlig, da hun knælede paa Murstensgulvet for at omfavne Barnet, og da Barnet med et Barns Beundring for Alt, hvad der er ungt og smukt, kjælede for den smukke Dame.

„Hør nu, min gode, kjære Betty," sagde Mrs. Boffin haabende, at Leiligheden var gunstig, og læggende sin Haand overtalende paa hendes Arm, „vi ere komne for at flytte Johnny fra denne Hytte hen til et Sted, hvor der kan blive sørget bedre for ham."

Øieblikkeligt og førend der kunde blive sagt eet Ord til, sprang den gamle Kone op med luende Øine og foer hen til Døren med det syge Barn.

„Bort fra mig, Allesammen!" udbrød hun vildt. „Nu seer jeg, hvad I mene. Lader mig gaae, Allesammen. Før vil jeg tage Livet af Drengen og mig selv!"

„Bliv, bliv!" sagde Rokesmith for at berolige hende. „De forstaaer os ikke."

„Jeg forstaaer Dem kun altfor godt. Jeg kjender det kun altfor vel, Sir. Jeg er flygtet for det i mange Aar. Nei! Hverken for mig eller for Barnet, saa længe der er Vand nok i England til at skjule os."

Den Skræk, Undseelse og lidenskabelige Rædsel og Modbydelighed, som opildnede det udtærede Ansigt og gjorde det affindigt, vilde have været et helt frygteligt Syn, om de ogsaa kun havde været legemliggjorte i en eneste gammel Medskabning, men de „yttre sig" — som det hedder — temmelig hyppigt, Mylords, Gentlemen og hæderlige Directioner, hos flere Medskabninger.

„Det har forfulgt mig hele mit Liv, men skal ikke indhente mig og Mine i levende Live!" udbrød gamle Betty. „Jeg er færdig med Eder. Før vilde jeg have stænget Dør og Vindue og være sultet ihjel, end jeg vilde ladet Eder komme ind, hvis jeg havde vidst, hvorfor I vare komne!"

Men da hun fik Øie paa Mrs. Boffins ærlige Ansigt, formildedes hun, og krybende sammen ved Døren og bukkende sig over sin Byrde for at tysse paa den, sagde hun ydmygt: „Min Frygt har maaskee bragt mig til at tage feil. Har den, saa sig det, og den gode Gud tilgive mig! Jeg faaer let denne Frygt, veed jeg nok, og jeg er noget fortumlet i Hovedet af at vaage og stride."

„Saa, saa, saa," svarede Mrs. Boffin. „Naa, naa. Tal ikke mere derom, Betty. Det var en Feiltagelse, en Feiltagelse. Enhver af os kunde have begaaet den i Deres Sted og være bleven tilmode ligesom De."

„Gud velsigne Dem!" sagde den gamle Kone, rækkende hende Haanden.

„Hør nu, Betty," vedblev den kjærlige, medlidende Sjæl, venligt holdende Bettys Haand i sin, „hvad der virkeligt var min Mening og hvad jeg burde have begyndt med at sige, hvis jeg havde været blot en lille Smule forstandigere og betænksommere. Vi ønske at bringe Johnny hen til et Sted, hvor der ikke er Andre, end Børn; et Sted, der udtrykkeligt er indrettet for syge Børn; hvor de gode Læger og Sygevogterske tilbringe hele deres Liv med Børn, ikke tale med Andre, end Børn, ikke røre ved Andre, end Børn, ikke trøste og helbrede Andre, end Børn."

„Gives der virkeligt et saadant Sted?" spurgte den gamle Kone med et Udtryk af Forundring.

„Ja, Betty, det forsikkrer jeg Dem, og De skal selv faae det at see. Var mit Hjem et bedre Sted for den kjære Dreng, vilde jeg have bragt ham derhen, men det er det sandeligt ikke."

„De maa bringe ham," svarede Betty med et varmt Kys paa den trøstende Haand, „hvorhen De vil, De gode Dame. Jeg er ikke saa haardhjertet, at jeg ikke skulde troe Deres Ansigt og Stemme, og det vil jeg, saa længe jeg kan see og høre."

Da denne Seir var vunden, skyndte Nokesmith sig at benytte den, da han saae, hvor sørgeligt Tiden var bleven spildt. Han sendte Sloppy hen efter Vognen, fik Barnet pakket omhyggeligt ind og gamle Betty til at tage sin Hat paa, samlede Legetøiet sammen, idet han bragte den lille Fyr til at begribe, at hans Skatte skulde følge med ham, og bragte Alt saa hurtigt istand, at de vare færdige til at kjøre, da Vognen kom, saa at de en Minut derefter vare underveis. Sloppy lode de blive tilbage, og han lettede sit overlæssede Bryst med et Anfald af Rulning.

I Børnehospitalet var den ædle Ganger, Noahs Ark, den

gule Fugl og Gardeofficieren ligesaa velkomne som deres Eier, men Lægen sagde affides til Rokesmith: „Det burde være skeet for flere Dage siden; for sildigt!“

De bleve imidlertid Alle førte op i et luftigt Værelse, og der kom Johnny til sig selv efter en Slummer eller Afmagt, eller hvad det nu var, ved at see sig ligge i en lille, rolig Seng, med en Forhøining over sit Bryst, hvor Noahs Ark, den ædle Ganger og den gule Fugl allerede vare opstillede for at fornøie og opmuntre ham til at fatte Mod, medens Gardeofficieren holdt Vagt over det Hele til omtrent ligesaa stor Glæde for sit Fædreland, som om han havde været paa Parade. Og ved Hovedgjerdet hang et malet Billede, der var deiligt at see, eftersom det forestillede ligesom en anden Johnny, der sad paa Knæet af en Engel, som visseligen elskede Børn. Og hvilken vidunderlig Ting at ligge og stirre paa! Johnny var kommen ind blandt en Flok Smaabørn, der Alle laa i smaa rolige Senge (undtagen To, som spillede Domino i smaa Lænestole ved et lille Bord tæt ved Kaminen); og paa alle de smaa Senge var der smaa Forhøininger, hvorpaa der saaes Dukkehuse, lodne Hunde med mechanisk Gjøen, der ikke var synderligt forskjellig fra den konstige Stemme, som udgik fra den gule Fugls Indvolde, Tinsoldater, Spillemænd, Thetøi af Træ og Alverdens Rigdomme.

Da Johnny i sin stille Beundring mumlede Noget, spurgte Opvartningskonen ved hans Hovedgjerde ham, hvad det var, han sagde, og da det lod til, at han ønskede at vide, om alle disse vare hans Brødre og Søstre, svarede hun Ja. Det lod dernæst til, at han ønskede at vide, om Gud havde bragt dem Allesammen derhen, og da svarede hun atter Ja. Derefter mærkede de, at han ønskede at vide, om de Alle vilde blive frie for Smerte, og saa besvarede de ligeledes dette Spørgsmaal med Ja og gave ham at forstaae, at han selv var indbefattet derunder.

Johnnys Evner til at føre en Samtale vare, endog i sund Tilstand, endnu saa lidt udviklede, at de i hans Sygdom for det meste indskrænkede sig til Enstavelsesord; men han skulde vaskes og passes og have Lægemidler, og skjøndt alt dette besør-

gedes langt, langt behændigere og lettere, end Nogetsomhelst, der var blevet gjort for ham i hans saa fattige og korte Liv, vilde det dog have smertet og plaget ham, hvis der ikke havde været en forbausende Omstændighed, som bemægtigede sig hele hans Opmærksomhed. Dette var intet Mindre, end Synet paa hans lille Forhøining af hele den levende Skabning parviis paa Veien til hans egen Ark med Elefanten i Spidsen og Fluen sluttende Troppen med modløs Bevidsthed om sin Størrelse. En ganske lille Broder, der laa i Sengen ved Siden af med et brækket Ben, blev saa henrykt over dette Syn, at hans Fryd forøgede dets Trylleri, saa at der kom Ro og Søvn.

„Nu mærker jeg, at De ikke er bange for at lade det søde Barn blive her, Betty," hvidskede Mrs. Boffin.

„Nei, Madame; med største Beredvillighed og Taknemlighed, af hele mit Hjerte og hele min Sjæl."

Derpaa kysſede de ham og gik, og gamle Betty skulde komme igjen tidligt næste Morgen, og ingen Andre end Rokesmith vidste, at Lægen havde sagt: „Det burde være skeet for flere Dage siden; for sildigt!"

Men da Rokesmith vidste det og vidste, at det senere vilde være den gode Kone, der havde været det eneste Lys i den forladte, nu afdøde John Harmons Barndom, kjært, at han havde hvisket derpaa, besluttede han, at han sildigt om Aftenen vilde vende tilbage til John Harmons Navnes Leie og høre, hvorledes det gik ham.

De Børn, Gud havde ført sammen, sov ikke Alle, men Alle laa de stille. Fra Seng til Seng vandrede lette Qvindefjed og et venligt Ansigt i Nattens Taushed. Et lille Hoved kunde hist og her løfte sig i Veiret i det dæmpede Lys for at blive kysset, naar det venlige Ansigt gik forbi — thi disse smaa Patienter ere saa kjærlige — og kunde da finde sig i at lægge sig til Ro igjen. Puslingen med det brækkede Ben var urolig og gav sig, men vendte lidt efter sit Ansigt om mod Johnnys Seng for at styrke sig ved Synet af Arken og faldt saa i Søvn. Ovenpaa de fleste Senge stod Legetøiet endnu opstillet, som da Børnene havde lagt

sig ned, og i dets uskyldige Pudserlighed og Mangel paa Sammenhæng kunde det være traadt istedetfor Børnenes Drømme.

Ogsaa Lægen kom ind for at see, hvorledes Johnny havde det, og han og Rokesmith stode ved Siden af hinanden og saae medlidende ned paa ham.

„Hvad er det, Johnny?" spurgte Rokesmith og lagde sin Arm om det stakkels Barn, idet det gjorde en Anstrengelse.

„Han!" sagde den lille Fyr. „Dem!"

Lægen, der var hurtig til at forstaae Børn, tog Hesten, Arken, den gule Fugl og Gardisten fra Johnnys Seng og satte dem paa hans Nabo, Puslingens med det brækkede Ben.

Med et mat og dog fornøiet Smil og en Bevægelse, som om han strakte sit lille Legeme til Hvile, løftede Drengen sig op paa den understøttende Arm og sagde, søgende Rokesmiths Ansigt med sine Læber: „Et Kys til den smukke Dame."

Efter nu at have bortgivet Alt, hvad han havde at raade over, og ordnet sine Anliggender i denne Verden, forlod Johnny den med disse Ord.

Tiende Kapitel.

En Eftermand.

Nogle af den velærværdige Frank Milveys Embedsbrødre havde følt sig særdeles ubyggeligt tilmode ved at blive opfordrede til at begrave de Døde med altfor godt Haab, men da den velærværdige Frank Milvey heldte til den Tro, at de vare opfordrede til at gjøre een eller to Ting (af, f. Ex., niogtredive*), der egnede sig til at forurolige deres Samvittigheder endnu mere, hvis de tænkte ligesaa meget paa dem, taug han.

Den velærværdige Frank Milvey var virkeligt en overbærende

*) Den engelske Høikirkes niogtredive Artikler. (O. A.)

Mand, der bemærkede mange sørgeligt krogede Grene og Vandskud i den Vingaard, hvori han arbeidede, og røbede ikke, at de gjorde ham til en barsk Viismand. Han lærte kun, at jo Mere han selv vidste paa sin indskrænkede menneskelige Viis, desto bedre kunde han dunkelt forestille sig, hvad Alvidenheden maatte vide.

Skulde den velærværdige Frank have læst de Ord, der forurolige visse af hans Brødre og gavnligen rørte utallige Hjerter, i et værre Tilfælde, end Johnnys, vilde han have gjort det i sin Sjæls Ydmyghed og Medlidenhed, og da han læste dem over Johnny, tænkte han paa sine egne sex Børn, men ikke paa sin Fattigdom, og læste dem med fugtige Øine. Og meget alvorligt saae han og hans muntre lille Kone, der havde hørt paa ham, ned i Graven og gik bort Arm i Arm.

Der var Sorg i den aristocratiske Bolig, og der var Glæde i Lysthuset. Mr. Wegg tænkte, at hvis der søgtes en Forældreløs, saa var han jo selv en saadan, og kunde man vel ønske sig en bedre? Og hvorfor vilde man gaae paa Opdagelser i Brentford efter Forældreløse, som ingen Krav havde paa En og ingen Offre havde bragt En, naar man her havde en Forældreløs lige ved Haanden, og denne oven i Kjøbet havde for Ens Skyld opgivet Miss Elisabeth, Master George, Tante Jane og Onkel Parker?

Mr. Wegg fniste følgeligt, da han hørte Budskabet, ja det forsikkredes senere af et Vidne, der for Tiden skal være navnløst, at han i Lysthusets Ensomhed stak sit Træben ud fra sig og helt balletmæssigt udførte en drillende eller triumferende Pirouette paa det ægte Ben, han havde tilbage.

John Rokesmiths Adfærd mod Mrs. Boffin var paa denne Tid snarere som et ungt Menneskes mod hans Moder, end som en Secretairs mod hans Principals Kone. Den havde stedse udmærket sig ved en hemmelig, kjærlig Ærbødighed, der syntes at være opstaaet samme Dag, som han havde tiltraadt sin Tjeneste; hvad der kunde være sært ved hendes Klædedragt eller Væsen, havde intet Sært for ham; han havde undertiden viist et stille oprømt Ansigt, hvor hun havde været tilstede, men dog havde det

syntes, som om den Glæde, hendes milde Sind og livsfriske Natur voldte ham, havde kunnet yttre sig ligesaa naturligt i en Taare som i et Smil. Sin fulde Medfølelse for hendes Indfald, at ville have en lille John Harmon, som hun kunde opfostre og beskytte, havde han viist i Ord og Gjerning, og nu, da dette kjærlige Indfald var glippet, behandlede han det med en mandig Ømhed og Agtelse, hvorfor hun ikke nokſom kunde takke ham.

„Men jeg takker Dem, Mr. Rokesmith," sagde Mrs. Boffin, „takker Dem hjerteligt. De holder af Børn."

„Det gjøre vel Alle, vil jeg haabe."

„Det burde de," svarede Mrs. Boffin; „men vi ere jo ikke Alle, som vi burde være, vel?"

„Nogle af os," sagde John Rokesmith, „bøde paa de Øvriges Mangler. De har holdt meget af Børn, har Mr. Boffin fortalt mig."

„Ikke en Smule mere, end han; men saaledes er han nu altid, han tillægger mig Alt, hvad der er godt. De taler noget sørgmodigt, Mr. Rokesmith."

„Gjør jeg?"

„Saaledes forekommer det mig. Har De havt mange Søskende?"

Han ryster paa Hovedet.

„Var De da eneste Barn?"

„Nei, der var eet til, men det er død for længe siden."

„Lever Deres Fader eller Moder?"

„De ere Begge døde."

„Og Deres øvrige Slægtninge?"

„De ere Alle døde, hvis jeg overhovedet har havt nogle, for jeg har aldrig hørt tale om dem."

Paa dette Punkt af Samtalen kom Bella ind med lette Fjed, men standsede et Øieblik ved Døren, idet hun i sin Forlegenhed ved at see, at hun ikke blev bemærket, betænkte sig paa, om hun skulde blive eller gaae igjen.

„Bryd Dem nu ikke om en gammel Kones Snakken," sagde

Mrs. Boffin, „men betro Dem til mig. Er De ganske vis paa, Mr. Rokesmith, at De aldrig har havt Modgang i Kjærlighed?"

„Ganske vis. Hvorfor spørger De mig herom?"

„Jo, fordi der undertiden er noget Nedslaaet i Deres Væsen, som ikke passer til Deres Alder. De kan vist neppe være tredive Aar?"

„Nei, endnu ikke."

Findende det paa høi Tid at gjøre sig bemærket, hostede Bella her for at vække Opmærksomhed, bad om Forladelse og sagde, at hun vilde gaae, hvis hun forstyrrede dem i en Forretningssag.

„Nei, gaa ikke," svarede Mrs. Boffin, „for vi skulle først til at tale om en Forretningssag, og den vedkommer Dem ligesaa meget som mig, kjære Bella. Men jeg saae gjerne, at min Noddy raadslog med os. Vil en af Dem ikke være saa god at kalde paa min Noddy?"

Rokesmith gik bort i dette Ærinde og kom strax efter tilbage med Mr. Boffin i hans Luntetrav. Bella fornam en ubestemt Ængstelse med Hensyn til Gjenstanden for denne Raadslagning, indtil Mrs. Boffin aabenbarede den.

„Kom nu og sæt Dem hos mig, lille Ven," sagde denne værdige Sjæl, sættende sig paa sin magelige Plads paa en bred Ottoman midt i Stuen og tagende Bella under Armen; „og sæt Du Dig, Noddy, her, og De Dem, Mr. Rokesmith, der. Hvad jeg nu vil tale om, er dette. Mr. og Mrs. Milvey have sendt mig den venligste Billet, som Mr. Rokesmith nyligt har læst høit for mig, da jeg ikke er god til at læse Skrift, hvori de tilbyde at skaffe mig et andet lille Barn, som jeg kan opkalde og opdrage og opføde. Naa, det har bragt mig til at tænke."

(„Og til det er hun en Dampmaskine," mumlede Mr. Boffin i en beundrende Parenthes, „naar hun først begynder derpaa. Det er maaskee ikke saa let at sætte hende i Gang, men er hun kommen i Gang, er hun en Dampmaskine.")

„Det har bragt mig til at tænke, siger jeg," gjentog Mrs. Boffin, glædende sig hjerteligt over sin Mands Lovtale, „og jeg

har tænkt paa to Ting. Først og fremmest er jeg bleven bange for at gjenoplive John Harmons Navn. Det er et uheldigt Navn, og jeg troer, at jeg vilde bebreide mig at have givet et andet kjært Barn det, hvis det atter viste sig uheldigt."

„Mon man," sagde Mr. Boffin med dyb Alvor, henstillende dette Spørgsmaal til sin Secretairs Afgjørelse, „mon man kan kalde dette en Overtro?"

„Det er en Følelsessag for Mrs. Boffin," svarede Rokesmith mildt. „Navnet har stedse været uheldigt, og nu knytter denne nye sørgelige Erindring sig til det. Navnet er uddødt, hvorfor da gjenoplive det? Tør jeg spørge Miss Wilfer, hvad hun mener?"

„Navnet har ikke været heldigt for mig," sagde Bella rødmende — „eller da i det mindste ikke førend det foranledigede, at jeg kom hertil — men det er ikke det, der for mig er Hovedsagen. Da vi havde givet det stakkels Barn Navnet, og det stakkels Barn viste sig saa kjærligt mod mig, troer jeg, at jeg kun nødigt vilde kalde et andet Barn ved det. Jeg troer, at jeg vilde blive tilmode, som om Navnet var blevet mig dyrebart og jeg ikke var berettiget til at bruge det."

„Er det ogsaa Deres Mening?" spurgte Mr. Boffin iagttagende Secretairens Ansigt og atter henvendende sig til ham.

„Jeg siger atter, at det er en Følelsessag," svarede Secretairen, „og jeg finder Miss Wilfers Følelse meget smuk og qvindelig."

„Lad os nu høre Din Mening, Noddy," sagde Mrs. Boffin.

„Min Mening, gamle Kjælling, er Din Mening," svarede den forgyldte Skarnager.

„Saa," sagde Mrs. Boffin, „ere vi enige om ikke at gjenoplive John Harmons Navn, men at lade det hvile i Graven. Det er, som Mr. Rokesmith siger, en Følelsessag, men Gud, hvor mange Sager ere ikke Følelsessager! Naa, og saa kommer jeg til det Andet, jeg har tænkt paa. De, min kjære Bella og Mr. Rokesmith, maa vide, at da jeg første Gang talte til min Mand om at antage en lille forældreløs Dreng i Barns Sted

til Erindring om John Harmon, sagde jeg tillige til min Mand, at det vilde være trøsteligt at tænke sig, at den stakkels Dreng vilde faae godt af Johns egne Penge og blive beskyttet af Johns egen Forladthed."

„Hør, hør!" udbrød Mr. Boffin. „Ja, det sagde hun. Nok en Gang!"

„Nei, ikke nok en Gang, kjære Noddy," svarede Mrs. Boffin, „eftersom jeg har Mere at sige. Jeg mente det sandeligt ligesaa alvorligt, som jeg mener det endnu. Men den lille Drengs Død har bragt mig til i al Alvorlighed at gjøre mig det Spørgsmaal, om jeg ikke var altfor opsat paa at gjøre mig selv en Fornøielse. Hvorfor søgte jeg ellers saa ivrigt efter et smukt Barn og efter et Barn, der var ganske efter mit Sind? Naar jeg vilde gjøre noget Godt, hvorfor gjorde jeg det da ikke for dets egen Skyld og skjød mine egne Lyster og Tilbøieligheder tilside?"

„Maaskee," sagde Bella, og maaskee sagde hun det med en vis, fra hendes tidligere besynderlige Forhold til den Myrdede hidrørende Bevægelse, „maaskee vilde De, da De gjenoplivede Navnet, ikke havt Lyst til at give det til et Barn, der var mindre tiltalende, end Originalen. De havde jo megen Godhed for ham."

„Ja, lille Ven," svarede Mrs. Boffin, trykkende hende ind til sig, „det er nu saa meget smukt af Dem at finde paa en Grund, og jeg vil haabe, at det kan have forholdt sig saaledes, og for en Del troer jeg virkeligt ogsaa, at det forholder sig saaledes, men jeg er dog bange for, at det ikke helt og holdent var Tilfældet. Dog herom kan der nu ikke mere være Tale, da vi ere færdige med Navnet."

„Have gjemt det som en Erindring," yttrede Bella grublende.

„Meget bedre sagt, lille Ven; gjemt det som en Erindring. Nu vel da, jeg har tænkt paa, at hvis jeg antager en Forældreløs til Forsørgelse, skal det ikke være som en Kjæledægge og Tidsfordriv for mig, men som en Skabning, der skal hjælpes for dens egen Skyld.

„Altsaa ikke smuk?“ sagde Bella.

„Nei,“ svarede Mrs. Boffin bestemt.

„Og heller ikke tiltalende?“

„Nei,“ svarede Mrs. Boffin, „det behøves ikke. Det faaer at blive som det kan falde sig. Støder jeg paa en god Dreng, der maaskee har en eller anden Ufuldkommenhed, men forresten er flittig og skikkelig og trænger til en hjælpsom Haand og fortjener den, og det er min faste Villie ikke at være egenkjærlig, saa tager jeg mig af ham.“

Her kom Tjeneren, hvis Følelser vare blevne saarede forrige Gang, ind og gik hen til Rokesmith, for hvem han undskyldende meldte den ubehagelige Sloppy.

De fire Medlemmer af Raadsforsamlingen saae paa hinanden og betænkte sig. „Skal han vises herind, Madame?“ spurgte Rokesmith.

„Ja,“ sagde Mrs. Boffin, hvorpaa Tjeneren forsvandt, kom ind igjen med Sloppy og trak sig høist forbittret tilbage.

Mrs. Boffins Hensynsfuldhed havde ifort Mr. Sloppy et Sæt sorte Klæder, paa hvilke Skræderen, ifølge Rokesmiths personlige Befaling, havde anvendt sin Konsts hele Klogt i den Hensigt at skjule de sammen- og opretholdende Knapper. Men saa langt mægtigere, end Skræderkonstens kraftigste Hjælpemidler, vare Sloppys legemlige Skrøbeligheder, at han nu stod for Raadsforsamlingen som en sand Argus i Retningen af Knapper, skinnende, blinkende, straalende og tindrende med hundrede saadanne Øine af blankt Metal ad de blændede Tilskuere. En eller anden ubekjendt Hattemagers Konstsands havde forsynet ham med et vældigt Hatteflor, der var lagt i Læg bag til fra Pullen af hans Hat og ned til Skyggen og endte i en sort Bunke, for hvilken Indbildningskraften gjøs tilbage, og hvorover Fornuften oprørtes. Nogle særlige Øyner, hvormed hans Ben vare udstyrede, havde allerede halet hans blanke Buxer op fra Anklerne og poset dem for Knæene, medens lignende Egenskaber ved hans Arme havde fjernet hans Ærmer fra hans Haandled og bunket dem sammen ved hans Albuer. Saaledes udstafferet, og med den yderligere

Forskjønnelse af et Par ganske smaa Skjøder paa hans Kjole og et gabende Svælg i hans Buxelinning, stod Sloppy aabenbar Skrifte.

„Naa, hvorledes har Betty det, min gode Ven?“ spurgte Mrs. Boffin ham.

„Jo Tak, Madame,“ sagde Sloppy, „hun har det ganske godt og sender sin Hilsen og mange Taksigelser for Theen og de andre gode Sager og vil gjerne vide, hvorledes Familien befinder sig.“

„Er Du nyligt kommen, Sloppy?“

„Ja jeg er, Madame.“

„Saa har Du vel endnu ikke faaet Din Middagsmad?“

„Nei, Madame, men jeg faaer den nok, for jeg har ikke glemt Deres gode Løfte om, at jeg aldrig maatte gaae, uden at have faaet et godt Maaltid af Kjød og Øl og Budding — nei; der var fire Dele, for jeg talte dem, da jeg fik dem; Kjød een, Øl to, Grøntsager tre, og hvad var nu det Fjerde? — Jh, Budding, det var det!“ Her lagde Sloppy Hovedet bagover, spærrede Munden op og lo henrykt.

„Hvorledes have de to stakkels smaa Pigebørn det?“ spurgte Mrs. Boffin.

„De slaae dygtigt ud, Madame, og komme sig deiligt.“

Mrs. Boffin saae paa de tre andre Medlemmer af Raadsforsamlingen, og sagde derpaa, vinkende med sin Finger:

„Sloppy.“

„Ja, Madame.“

„Kom herhen, Sloppy. Kunde Du have Lyst til at spise til Middag her hver Dag?“

„Og faae alle fire Dele, Madame? O, Madame!“ Sloppys Sindsbevægelse nødsagede ham til at klemme sin Hat flad og trække sit ene Ben sammen ved Knæet.

„Ja, og kunde Du have Lyst til bestandigt at blive forsørget her, hvis Du var flittig og skikkelig?“

„O, Madame! — Men Mrs. Higden,“ sagde Sloppy dæmpende sin Henrykkelse, idet han trak sig tilbage og rystede helt

alvorligt paa Hovedet, „Mrs. Higden gaaer for Alt. Ingen kan blive bedre imod mig, end Mrs. Higden har været. Og der maa rulles for Mrs. Higden. Hvad skulde der blive af Mrs. Higden, hvis der ikke blev rullet for hende?“ Ved Tanken alene om Mrs. Higden i denne ufattelige Nød blev Mr. Sloppys Ansigt ganske blegt og røbede de sørgmodigste Følelser.

„Du har i alle Maader Ret, Sloppy,“ sagde Mrs. Boffin, „og langt være det fra mig at sige Dig imod. Der skal blive sørget derfor. Men kan der blive rullet for Betty Higden, skal Du komme hertil og blive forsørget for Livstid og sat istand til at hjælpe hende paa anden Maade, end ved at rulle.“

„Og selv hvad det angaaer,“ svarede den henrykte Sloppy, „kunde Rulningen jo skee om Natten, ikke sandt, Madame? Jeg kunde være her om Dagen og rulle om Natten. Jeg trænger ikke til at sove, gjør jeg ikke. Eller om jeg ogsaa skulde trænge til en lille Blund,“ tilføiede Sloppy efter et Øieblik's undskyldende Eftertanke, „kunde jeg jo tage mig den ved Rulningen. Jeg har faaet mig mangen en god Blund, naar jeg rullede.“

I Øieblikkets taknemlige Tilskyndelse kysede Mr. Sloppy Mrs. Boffin paa Haanden og derpaa losrev han, for at faae Plads til sine Følelser, sig fra denne gode Skabning, lagde Hovedet bagover, spærrede Munden vidt op og udstødte et afskyeligt Hyl. Det gjorde hans Hjertes Ømhed Ære, men tydede paa, at han ved given Leilighed kunde forarge Naboerne, saa meget mere, som Tjeneren, da han kom ind og erfarede, at der ikke var blevet kaldt paa ham, bad om Forladelse og undskyldte sig med, „at han havde troet, at det var Katte.“

Ellevte Kapitel.

Nogle Hjerteanliggender.

I sin lille Embedsbolig med de smaa Vinduer, der saae ud som Synaalesine, og de smaa Døre, der saae ud som Bind om Skolebøger, holdt den lille Miss Peecher flittigt Øie med Gjen-

standen for sin tause Kjærlighed. Skjøndt ifølge Sagnet slaaet med Blindhed, er Kjærligheden en aarvaagen Skildvagt, og Miss Peecher holdt den stadigt til at passe paa Mr. Bradley Headstone, ikke fordi hun af Naturen var tilbøielig til at spionere, eller overhovedet hemmelighedsfuld, underfundig eller lumsk, men simpelt hen fordi hun elskede den ufølsomme Bradley med hele det Forraad af naturlig og ukonstlet Kjærlighed, der ikke var blevet examineret og attesteret ud af hende. Havde hendes trofaste Tavle besiddet de samme skjulte Egenskaber som sympathetisk Papir og den til den hørende Griffel de samme skjulte Egenskaber som usynligt Blæk, vilde mangen en lille, til at vække Elevernes Forbauselse egnet Afhandling være trængt igjennem de tørre Summer i Skoletiden under Miss Peechers Barms varmende Paavirkning. Thi udenfor Skoletiden, naar hendes rolige Fritid og rolige lille Huus tilhørte hende selv, betroede Miss Peecher ofte den tause Tavle en i Tankerne udkastet Skildring af, hvorledes to Skikkelser en balsamisk Aften i Skumringen kunde være blevne sete i Kjøkkenhaven omme paa Hjørnet, af hvilke den ene, en mandlig, bøiede sig over den anden, en qvindelig, af lav Vext og en vis Fyldighed, og med dæmpet Stemme udaandede de Ord: „Emma Peecher, vil Du være min?“ hvorpaa den qvindelige Skikkelses Hoved lagde sig paa den mandlige Skikkelses Skulder, og Nattergalene stemte op. Skjøndt usect og uanet af Eleverne, gjennemtrængte Bradley Headstone endog Skoleøvelserne. Blev der hørt i Geographi, kom han flyvende triumferende ud fra Vesuv og Ætna i Spidsen for Lavaen, kogtes uskadt i de hede Kilder paa Island og flød majestætisk ned ad Ganges og Nilen. Omtalte Historien en Mændenes Konge, viste han sig i graamelerede Benklæder og med sin Uhrlidse om Halsen. Skreves der efter Forskrift, vare de fleste af de Pigebørn, der undervistes af Miss Peecher, et halvt Aar forud for alle andre Bogstaver i Alphabetet med store B'er og H'er. Og den af Miss Peecher ledede Hovedregning helligede sig ofte til at forsyne Bradley Headstone med en Garderobe af fabelagtigt Omfang, saasom fire Snese og fire Halstørklæder til to Shillings og ni og en halv Penny, to Gros

Solvuhre til fire Pund og femten og en halv Shillings, fireog-halvfjerdsindstyve sorte Hatte til atten Shillings, og mange lignende Overflødigheder.

Benyttende sine daglige Leiligheder til at vende sine Øine i Retningen af Bradley, underrettede den aarvaagne Skildvagt snart Miss Peecher om, at Bradley var tankefuldere, end han havde pleiet at være, og mere tilbøielig til at gaae og drive med nedslaaet og tilbageholdent Aasyn, som om han grublede over en eller anden Vanskelighed, der ikke hørte til Skolecompendiet. Læggende dette og hint sammen og henførende under Rubriken „dette" de nuværende Omstændigheder og det fortrolige Forhold til Charley Hexam og under Rubriken „hint" Besøget hos hans Søster, meddelte Skildvagten Miss Peecher sin stærke Mistanke om, at Søsteren laa paa Bunden af det Hele.

„Jeg gad vide," sagde Miss Peecher, medens hun en Eftermiddag, da Skolen havde Lov, sad og affattede sin ugentlige Indberetning, „hvad Hexams Søster kaldes?"

Mary Anne, der sad flittig og opmærksom ved sit Sytøi, rakte Armen i Veiret.

„Naa, Mary Anne?"

„Hun hedder Lizzie, Madame."

„Jeg troer neppe, at hun kan hedde Lizzie, Mary Anne," svarede Miss Peecher med et belærende Tonefald. „Er Lizzie et Døbenavn, Mary Anne?"

Mary Anne lagde sit Sytøi fra sig, stod op, hagede sig sammen paa Ryggen, som om hun skulde høres, og svarede: „Nei, det er en Forkortelse, Miss Peecher."

„Hvem gav hende hint Navn?" begyndte Miss Peecher allerede, ene og alene af Vanens Magt, men holdt inde, idet Mary Anne røbede en theologisk Utaalmodighed efter at udbryde i: „Hendes Faddere," og sagde: „Jeg mener, af hvilket Navn er det en Forkortelse?"

„Elisabeth eller Elisa, Miss Peecher."

„Rigtigt, Mary Anne. Om der har været Lizzie'r i den ældste christelige Kirke, maa ansees for saare tvivlsomt, saare

tvivlsomt." Her blev Miss Peecher overordentligt viis. „Naar man altsaa vil tale rigtigt, maa man sige, at Hexams Søster kaldes Lizzie, ikke, at hun hedder saaledes. Man maa ikke, Mary Anne?"

„Jo, Miss Peecher."

„Og hvor," vedblev Miss Peecher med Velbehag over sin lille gjennemsigtige Fiction at foretage Examinationen paa en halvt skolemæssig Maade til Bedste for Mary Anne, og ikke for sig selv, „hvor boer hint unge Fruentimmer, der kaldes, men ikke hedder Lizzie? Betænk Dig vel, før Du svarer."

„I Church Street, Smith Square, ved Mill Bank, Madame."

„I Church Street, Smith Square, ved Mill Bank," gjentog Miss Peecher, som om hun forud var kommen i Besiddelse af den Bog, hvori det stod skrevet. „Ja netop. Og hvoraf ernærer dette unge Fruentimmer sig, Mary Anne? Giv Dig Tid!"

„Hun har en betroet Plads hos en Hosekræmmer i City, Madame."

„O!" sagde Miss Peecher, grublende derover, men tilføiede blidt i en bekræftende Tone: „Hos en Hosekræmmer i City. O ja."

„Og Charley —" vedblev Mary Anne, men standsede ved, at Miss Peecher saae vist paa hende.

„Jeg mener Hexam, Miss Peecher."

„Det skulde jeg ogsaa mene, at Du gjorde, Mary Anne. Det glæder mig at høre, at Du gjør det. Og Hexam?"

„Siger," tog Mary Anne atter til Orde, „at han slet ikke er fornøiet med sin Søster, og at hans Søster ikke vil lade sig lede af hans Raad, men fremturer i at lade sig lede af en Andens —"

„Der gaaer Mr. Headstone gjennem Haven!" udbrød Miss Peecher med en forvirret Skotten til Speilet. „Du har svaret meget godt, Mary Anne, og begynder at vænne Dig til at ordne Dine Tanker tydeligt. Det vil komme Dig til Nytte."

Den forstandige Mary Anne taug og satte sig atter og syede og syede og syede endnu, da Skolelærerens Skygge indfandt sig førend han og forkyndte, at han kunde ventes hvert Øieblik.

„God Aften, Miss Peecher," sagde han, følgende bagefter Skyggen og indtagende dens Plads.

„God Aften, Mr. Headstone. En Stol, Mary Anne."

„Mange Tak," sagde Bradley, sættende sig paa sin tvungne Maade. „Det er kun et flygtigt Besøg. Jeg saae herind paa min Vei for at udbede mig en Godhed af Dem som Naboerske."

„Sagde De paa Deres Vei, Mr. Headstone?" spurgte Miss Peecher.

„Paa min Vei til — hvor jeg skal hen."

„Church Street, Smith Square, ved Mill Bank," oprømsede Miss Peecher i sine egne Tanker.

„Charley Hexam er gaaet ud efter et Par Bøger, han skal bruge, og kommer sandsynligviis tilbage før jeg. Da vi saaledes Begge ere ude og Huset tomt, sagde jeg til ham, at jeg vilde tage mig den Frihed at lade Nøglen blive liggende her. Er De saa god at tillade det?"

„Med Fornøielse, Mr. Headstone. Gaaer De Dem en Aftentour, Sir?"

„Dels en Aftentour og dels — dels i et Ærinde."

„Ærinde i Church Street, Smith Square, ved Mill Bank," gjentog Miss Peecher ved sig selv."

„Og nu," vedblev Bradley, læggende sin Gadedørsnøgle paa Bordet, „maa jeg virkeligt gaae. Er der Intet, jeg kan udrette for Dem, Miss Peecher?"

„Mange Tak, Mr. Headstone. Paa hvilken Kant?"

„Ad Westminster til."

„Mill Bank," gjentog Miss Peecher nok en Gang i sine egne Tanker. „Nei Tak, Mr. Headstone; jeg vil ingen Uleilighed gjøre Dem."

„De kan ikke gjøre mig Uleilighed," sagde Skolelæreren.

„Ah!" svarede Miss Peecher, skjøndt ikke høit; „men De kan nok volde mig Uleilighed." Og trods sit rolige Væsen og rolige Smil, var hun fuld af Uro, da han gik.

Hun havde Ret med Hensyn til hans Bestemmelsessted; thi han styrede saa lige en Cours efter Dukkesyerskens Hus, som

hans Forfædres Viisdom, der aabenbarede sig i de mellemliggende Gaders Anlæg, vilde tilstede ham det, og gik med et ned ad bøiet Hoved, der hamrede væk paa en eneste Forestilling, som havde været ufjernelig, siden han første Gang havde fæstet sine Øine paa hende. Det forekom ham, som om han havde undertrykt Alt, hvad han havde kunnet undertrykke hos sig; som om han havde kuet Alt, hvad han havde kunnet kue hos sig, og at den Tid var kommen — kommen som et Lyn — da Selvbeherskelsens Kraft var vegen fra ham. Kjærlighed ved første Øiekast er et forslidt Udtryk, der er blevet mere end tilstrækkeligt drøftet; nok er det, at hos visse ulmende Naturer, som denne Mands, blusser Lidenskaben op i lys Lue og gjør samme Fremgang som Ild i en rasende Storm, medens andre Lidenskaber kunde, hvis de ikke havde havt Herredømmet, være blevne holdte i Lænker. Ligesom en Mængde svage, efterlignende Naturer stedse ligge stille, rede til at blive vanvittige over den første, den bedste vrange Forestilling, der udklækkes — nu omstunder i Almindelighed en eller anden Hyldning af En eller Anden for Et eller Andet, der aldrig er blevet gjort, eller, hvis det er blevet det, gjort af en Anden — saaledes kunne saadanne mindre almindelige Naturer ligge stille i flere Aar, rede til ved første Berøring at bryde ud i Flamme.

Grublende og grublende gik Skolelæreren sin Gang, og i hans udmattede Træk kunde man have læst Bevidstheden om at være bleven overvunden i en Kamp, og i hans Bryst dvælede der ogsaa en harmfuld Undseelse over at føle sig overvunden af denne Lidenskab for Charley Hexams Søster, skjøndt han i det selvsamme Øieblik sammentrængte alle sine Tanker paa det Formaal, at bringe denne Lidenskab til en lykkelig Udgang.

Han gik ind til Dukkesyerken, der sad alene ved sit Arbeide. „Haha!“ tænkte denne klogtige unge Person. „Et det Dem? Jeg kjender godt Deres Lumskerier, min gode Ven!“

„Hexams Søster,“ sagde Bradley Headstone, „er nok ikke kommen hjem?“

„De er jo en sand Hexemester,“ svarede Miss Wren.

„Med Deres Tilladelse vil jeg vente, da jeg ønsker at tale med hende."

„Gjør De?" svarede Miss Wren. „Sæt Dem ned. Jeg vil haabe, det er gjensidigt."

Bradley skottede mistroisk til det klogtige Ansigt, der atter bøiede sig over Arbeidet, og sagde for at overvinde enhver Tvivl og Betænkelighed:

„Jeg haaber, at De ikke vil antyde, at mit Besøg er Hexams Søster uvelkommen?"

„Saa! Kald hende ikke saaledes. Jeg taaler ikke, at De kalder hende saaledes," svarede Miss Wren, affyrende en hel Salve af utaalmodige Knips med sine Fingre, „for jeg kan ikke lide Hexam."

„Ikke det?"

„Nei." Miss Wren slog Kroller paa Næsen for at tilkjendegive sit Mishag. „Egenkjærlig. Tænker kun paa sig selv. Saaledes som med Jer Alle."

„Saaledes som med os Alle? Saa kan De altsaa heller ikke lide mig?"

„Saa saa," svarede Miss Wren med et Smil og et Skuldertræk. „Kjender ikke synderligt til Dem."

„Men jeg veed ikke af, at det er saaledes med os Alle," sagde Bradley, vendende lidt krænket tilbage til Beskyldningen. „Hvorfor siger De ikke, saaledes som med nogle af Jer?"

„Fordi jeg mener Jer Allesammen," svarede den lille Skabning, „med Undtagelse af Dem. Ha! See nu denne Dame i Ansigtet. Det er den høivelbaarne, fuldstændigt paaklædte Mrs. Sandhed."

Bradley skottede til den Dukke, hun holdt i Veiret, for at han skulde tage den i Øiesyn — den havde hidtil ligget paa sit Ansigt paa hendes Bord, medens hun med Naal og Traad havde syet Kjolen fast paa Ryggen af den — og saae fra den hen paa hende.

„Jeg stiller den høivelbaarne Mrs. S. op paa mit Bord i dette Hjørne mod Væggen, for at hendes blaa Øine kunne skinne

paa Dem," vedblev Miss Wren, stillende Dukken op, som hun havde sagt, og gjørende to smaa Udfald i Luften efter ham med sin Naal, som om hun stak ham i Øinene med den, „og jeg opfordrer Dem til i Mrs. S.s Paahør at sige, hvorfor De er kommen."

„For at tale med Hexams Søster."

„Det er vel aldrig Deres Alvor?" sagde Miss Wren, trækkende Hagen i Veiret. „Men for hvis Skyld?"

„For hendes egen."

„O, Mrs. S.," udbrød Miss Wren, „hører De ham?"

„For at gjøre hende Forestillinger," vedblev Bradley, halvt føiende sig efter hvad der var tilstede, og halvt forbittret paa hvad der ikke var det; „for hendes egen Skyld."

„O, Mrs. S.!" udbrød Dukkesyerfken.

„For hendes egen Skyld," gjentog Bradley, der blev varmere og varmere, „og for hendes Broders, og som en fuldkomment uegennyttig Person."

„Ja, Mrs. S.," bemærkede Dukkesyerfken, „siden det er kommet saa vidt, see vi os nødsagede til at vende Dem med Ansigtet ind mod Væggen." Og neppe havde hun gjort det, førend Lizzie Hexam kom og røbede en vis Forundring over at see Bradley Headstone der, Jenny true ad ham med sin lille knyttede Haand tæt foran sine Øine og den høivelbaarne Mrs. S. staae med Ansigtet ind mod Væggen.

„Her er en fuldkomment uegennyttig Person, kjære Lizzie," sagde den klogtige Miss Wren, „der er kommen for at tale med Dem for Deres egen og Deres Broders Skyld. Husk vel paa det. Der bør sikkert ikke være nogen tredie Person tilstede ved noget saa særdeles ædelt og saa særdeles Alvorligt, og vil De derfor hjælpe den tredie Person ovenpaa, kjære Lizzie, vil den tredie Person trække sig tilbage."

Lizzie tog den Haand, Dukkesyerfken havde udstrakt mod hende i den Hensigt at blive hjulpen bort, men betragtede hende kun med et spørgende Smil og gjorde ingen anden Bevægelse.

„Den tredie Person hinker saa ynkeligt, veed De nok, naar

hun er overladt til sig selv," sagde Miss Wren, „da hendes Ryg er saa daarlig og hendes Ben saa svage, og hun kan derfor ikke trække sig tilbage med Anstand, hvis De ikke vil hjælpe hende, Lizzie."

„Hun gjør bedst i at blive, hvor hun er," svarede Lizzie, slippende Haanden og læggende sin egen let paa Miss Jennys Lokker, hvornæst hun sagde til Bradley: „Fra Charley, Sir?"

Forlegen og listende sig paa en klodset Maade til at kaste et Blik paa hende, reiste Bradley sig for at sætte en Stol hen til hende og vendte derpaa tilbage til sin egen.

„Strengt taget," sagde han, „kommer jeg fra Charley, eftersom jeg forlod ham for ganske kort siden; men jeg har intet Ærinde fra Charley. Jeg er kommen ganske af egen Drift."

Støttende sine Albuer paa sit Bord og sin Hage paa sine Hænder, sad Miss Jenny Wren og iagttog ham med et aarvaagent, skottende Blik. Og Lizzie sad ligeledes og iagttog ham paa sin ligegyldige Maade.

„Tingen er," begyndte Bradley med saa tør en Mund, at han havde nogen Møie med at articulere sine Ord, og Bevidstheden herom gjorde hans Væsen endnu mere frastødende og keitet; „Sandheden er, at Charley, der, saa vidt jeg veed, ingen Hemmeligheder har for mig, har betroet mig den hele Sag."

Her standsede han, og Lizzie spurgte: „Hvilken Sag, Sir?"

„Jeg troede," svarede Skolelæreren, stjælende sig til at kaste nok et Blik paa hende, men, som det syntes, forgjæves bestræbende sig for at blive ved dermed, „at det vilde være saa overflødigt, at det næsten vilde være næsviist at gaae ind paa en nærmere Betegnelse af den. Min Hentydning gjaldt den Sag, at De har forkastet Deres Broders Planer for Dem og foretrukket Mr. — Navnet er nok Mr. Eugene Wrayburns? — for dem."

Dette Skin af ikke at være vis paa Navnet gav han sig med nok et uheldigt Blik paa hende, der faldt til Jorden ligesom det forrige.

Da der Intet sagdes fra den anden Side, maatte han begynde igjen og begyndte med ny Forlegenhed.

„Deres Broders Planer meddeltes mig, saa saare han havde undfanget dem i sine Tanker. Egentligt talt, udlod han sig for mig om dem, da han havde været her forrige Gang — da vi gik hjem sammen, og jeg — jeg havde et frisk Indtryk af at have seet hans Søster."

Der var maaskee ingen Mening deri, men den lille Syerske tog her den ene af sine understøttende Hænder bort fra sin Hage og vendte grublende den hvivelbaarne Mrs. S. med Ansigtet om mod Selskabet, hvorpaa hun igjen antog sin forrige Stilling.

„Jeg billigede hans Tanke," sagde Bradley, medens hans urolige Blik vandrede hen til Dukken og uvilkaarligt hvilede længere paa denne, end det havde hvilet paa Lizzie, „baade fordi Deres Broder selvfølgeligt burde være Ophavsmanden til en saadan Plan, og fordi jeg haabede at kunne fremme den. Det vilde været mig ubeskriveligt kjært, jeg vilde ladet det være mig ubeskriveligt magtpaaliggende at fremme den, og jeg maa derfor tilstaae, at da Deres Broder skuffedes, følte ogsaa jeg mig skuffet. Jeg ønsker at undgaae enhver Fortielse og Fordølgelse og tilstaaer derfor uforbeholdent dette."

Han syntes at have faaet mere Mod ved at være kommen saa langt; i ethvert Tilfælde vedblev han med langt større Bestemthed og Eftertryk, skjøndt med en besynderlig Tilbøielighed til at presse sine Tænder sammen og en paafaldende, fastskruende Bevægelse med sin høire Haand inde i den indvendige Flade af sin venstre, som om han havde følt en legemlig Smerte, men dog ikke vilde skrige.

„Jeg er en Mand med heftige Følelser og har taget mig hin Skuffelse meget nær. Jeg yttrer ikke, hvad jeg føler; nogle af os ere nødte til som oftest at undertrykke det. Dog tilbage til Deres Broder. Sagen er gaaet ham saa nær til Hjerte, at han i min Overværelse har gjort Mr. Eugene Wrayburn — hvis dette er det rigtige Navn — Forestillinger, men aldeles uden Nytte, hvad da Enhver, der ikke var blind for Mr. Eugene Wrayburns sande Charakter, let kunde have sagt sig selv."

Han saae atter paa Lizzie, og denne Gang var hans Blik

fast. Og hans Ansigt blev fra glødende rødt blegt, og fra blegt atter glødende rødt og derpaa igjen en Tid lang ligblegt.

„Tilsidst besluttede jeg at gaae alene herhen og tale med Dem. Jeg besluttede at gaae alene derhen og besværge Dem at vende om paa den Vei, De har valgt, og istedetfor at stole paa en Fremmed — en Person, der har opført sig høist uforskammet mod Deres Broder og Andre — at foretrække Deres Broder og Deres Broders Ven."

Lizzie Hexam havde skiftet Farve, medens hine Forandringer vare foregaaede med ham, og hendes Ansigt udtrykte nu nogen Harme, endnu mere Uvillie og endog et Anstrog af Frygt; men hun svarede ham ganske roligt.

„Jeg tvivler ikke paa, Mr. Headstone, at Deres Besøg er godt ment; De har viist Dem saa god mod Charley, at jeg ikke er berettiget til at tvivle derpaa. Jeg har intet Andet at sige Charley, end at jeg modtog den Bistand, han har saa Meget imod, førend han havde lagt nogensomhelst Plan for mig, eller dog ganske bestemt, førend jeg vidste Noget derom. Denne Bistand tilbødes mig paa en betænksom og hensynsfuld Maade, og der var Grunde, som havde Vægt for mig og burde være lige saa dyrebare for Charley som for mig. Mere har jeg ikke at sige Charley om denne Sag."

Hans Læber dirrede og aabnede sig, medens han fulgte denne Tilsidesættelse af ham selv og denne Indskrænkning af hendes Ord til hendes Broder.

„Var Charley kommen til mig," tog hun atter til Orde, som om det var Noget, der først nu faldt hende ind, „vilde jeg have sagt ham, at Jenny og jeg finde, at vor Lærerinde er meget duelig og taalmodig, og at hun gjør sig megen Umage med os, ja, saa megen, at vi have sagt hende, at vi haabe at kunne om føie Tid hjælpe os selv. Charley forstaaer sig paa Lærere, og jeg vilde til hans Beroligelse have sagt ham, at vor Lærerinde er udgaaet fra et Institut, som fornemmeligt lægger an paa at uddanne Lærerinder."

„Jeg vilde gjerne spørge Dem," sagde Bradley Headstone,

skurende sine Ord langsomt ud, som om de kom ud af et rustent Maskineri; „jeg vilde gjerne spørge Dem, hvis jeg kan gjøre det uden at fornærme, om De vilde havt Noget imod — — nei; jeg vilde gjerne sige, hvis jeg kan gjøre det uden at fornærme, at jeg vilde ønske, at jeg havde faaet Leilighed til at komme her med Deres Broder og anvende mine ringe Evner og Erfaring til Deres Bedste."

„Jeg takker Dem, Mr. Headstone."

„Men jeg frygter for," vedblev han efter et Ophold, medens han hemmelig knugede Sædet paa sin Stol med den ene Haand, som om han vilde knuget Stolen i Stumper og Stykker, og mørkt iagttog hende, medens hun slog Øinene ned, „at min beskedne Bistand ikke vilde have fundet synderlig Naade for Deres Øine."

Hun svarede ikke, og den ulykkelige Stakkel sad og kæmpede med sig selv i et Anfald af Qval og Lidenskab. Efter en liden Stunds Forløb tog han sit Tørklæde op af Lommen og tørrede sin Pande og sine Hænder med det.

„Jeg har endnu kun Eet at sige, men det er det Vigtigste. Der er en Grund mod denne Sag, der er et personligt Forhold tilstede i denne Sag, som endnu ikke er blevet forklaret for Dem. Det kunde — jeg siger ikke, at det vil det — det kunde maaskee bevæge Dem til at forandre Deres Anskuelse. Vil De have den Godhed at love, at der maa blive talt nok en Gang om denne Sag?"

„Med Charley, Mr. Headstone?"

„Med — nu vel," svarede han, brydende af, „ja ogsaa med ham. Vil De have den Godhed at love, at der maa finde nok en Samtale Sted under gunstigere Omstændigheder, førend det hele Tilfælde kan forelægges?"

„Jeg forstaaer ikke, hvad De mener, Mr. Headstone," sagde Lizzie, rystende paa Hovedet.

„Indskrænk for Øieblikket," afbrød han hende, „min Mening til, at det hele Tilfælde maa blive forelagt for Dem ved en anden Sammenkomst."

„Hvilket Tilfælde, Mr. Headstone? Hvad fattes der endnu?"

„Det — det skal De faae at vide ved den næste Sammen-

komst." Derpaa sagde han, ligesom med et Udbrud af uimodstaaelig Fortvivlelse: „Jeg — jeg kan ikke gjøre det færdigt! Jeg troer, jeg er forhexet!" Og derpaa tilføiede han, næsten som om han tiggede om Medynk: „God Nat!"

Han udstrakte sin Haand, og idet hun med en aabenbar Tøven, for ikke at sige Uvillie, rørte ved den, paakom der ham en sælsom Skjælven, og hans saa ligblege Ansigt krympede sig, ligesom af Smerte. Og saa var han borte.

Dukkesyersken blev siddende uforanderligt i samme Stilling og betragtede Døren, ad hvilken han var gaaet ud, indtil Lizzie skjød hendes Bord bort og satte sig ved Siden af hende, hvorpaa Miss Wren, betragtende Lizzie, ligesom hun forhen havde betragtet Bradley og Døren, gav sig til at klappre med den hurtige og skarpe Klappren, hvormed hendes Kjæber stundom forlystede sig, lagde sig med korslagte Arme bagover paa sin Stol og udtalte sig saaledes:

„Hm! Hvis han — jeg mener naturligviis den Person, der, naar Tiden er kommen, indfinder sig for at frie til mig — skulde vise sig at være saadant et Menneske, kan han ligesaa gjerne spare sig Ulejligheden. Han vilde ikke due til at trave om og gjøre Nytte. Der vilde gaae Ild i ham, og han vilde springe i Luften."

„Og dermed vilde De blive fri for ham," sagde Lizzie, snakkende hende efter Munden.

„Ikke saa let," svarede Miss Wren. „Han vilde ikke springe alene i Luften, men vilde rive mig med sig. Jeg kjender hans Lumskerier og Underfundigheder."

„Mener De, at han kunde have Lyst til at gjøre Dem Fortræd?" spurgte Lizzie.

„Maaskee just ikke Lyst dertil, lille Ven," svarede Miss Wren; „men der kunde ligesaa gjerne være en Mængde Krudt og tændte Svovlstikker i Værelset ved Siden af."

„Det er en meget besynderlig Mand," sagde Lizzie tankefuldt.

„Gid han var saa besynderlig, at han vilde holde sig for sig selv," sagde den spydige lille Ting.

Da det, naar de vare alene om Aftenen, var Lizzies regel-

mæssige Arbeide at børste og glatte Dukkesyerskens smukke, lyse Haar, løsnede hun det Baand, som holdt det sammen, medens den lille Skabning syede, og det faldt nu i en smuk Byge ned over de stakkels Skuldre, der trængte saa stærkt til en saadan forskjønnende Regn. „Naa, kjære Lizzie," sagde Jenny, „lader os nu faae os en Passiar ved Kaminen." Og med disse Ord løsnede hun nu sin Venindes mørke Haar, saa at det ved dets egen Tyngde faldt ned over hendes Bryst i to store Masser. Ladende, som om hun sammenlignede Farverne og beundrede Forskjellen, magede Jenny det saaledes med et Par Strøg med sine slinke Hænder, at hun, idet hun lagde sin Kind mod en af de mørke Folder, syntes at blindes af sine egne tykke Lokker for alt Andet, end Ilden, medens Lizzies fine smukke Ansigt og Pande uhindret viste sig i den dæmpede Belysning.

„Lader os," sagde Jenny, „tale om Mr. Eugene Wrayburn."

Der var Noget, som tindrede ned imellem det lyse Haar, der hvilede paa det mørke, og var det ikke en Stjerne — hvad det ikke kunde være — var det et Øie; og var det et Øie, var dette Jenny Wrens Øie, der var ligesaa klart og aarvaagent som den Fugls, hvis Navn hun havde antaget.*)

„Hvorfor om Mr. Wrayburn?" spurgte Lizzie.

„Af ingen bedre Grund, end fordi jeg har Lyst dertil. Jeg gad vide, om han er rig."

„Nei, ikke rig."

„Fattig?"

„Det troer jeg; at sige af en Gentleman at være."

„Ah, ja rigtigt! Ja, han er en Gentleman. Ikke af vort Slags, er han vel?"

En Rysten paa Hovedet, en tankefuld Rysten paa Hovedet og det sagte udtalte Svar: „Ak nei, nei."

Dukkesyersken havde lagt en Arm om sin Venindes Liv. Forandrende Armens Leie, benyttede hun listigt Leiligheden til at puste sit eget Haar bort, hvor det faldt ned over hendes Ansigt,

*) See Anm. i 2den Bogs 2det Kap. (O. A.)

og da tindrede Diet dernede under de svagere Skygger klarere og syntes at blive mere aarvaagent.

„Naar han kommer, skal han ingen Gentleman være; er han det, skal han snart faae Lov til at pakke ind. Men han er ikke Mr. Wrayburn, og ham har jeg ikke fængslet. Jeg gad vide, om Nogen har det, Lizzie?"

„Det er høist sandsynligt."

„Er det høist sandsynligt? Saa gad jeg vide, hvem det er."

„Er det ikke meget sandsynligt, at en eller anden Dame er bleven indtaget i ham, og at han kan elske hende høit?"

„Maaskee; jeg veed det ikke. Hvorledes vilde De synes om ham, Lizzie, hvis De var en Dame?"

„Jeg en Dame!" gjentog hun smilende. „Hvilket Indfald!"

„Ja; men bare som et Indfald og for Exempel?"

„Jeg en Dame! Jeg, en fattig Pige, som pleiede at roe for stakkels Fader paa Floden; jeg, som havde roet stakkels Fader ud og hjem den selvsamme Aften, jeg saae ham for sidste Gang; jeg, som blev saa bange, fordi han saae paa mig, at jeg stod op og gik ud!"

(„Han saae allerede paa Dem, den Aften, skjøndt De ingen Dame var!" tænkte Miss Wren.)

„Jeg en Dame!" vedblev Lizzie, medens hendes Øine vare fæstede paa Ilden. „Jeg, hvis stakkels Faders Minde ikke engang er renset for ufortjent Skam og Vanære, hvorfor han søger at rense det for mig! Jeg en Dame!"

„Bare som et Indfald og for Exempel," bad Miss Wren.

„Det er for meget, kjære Jenny, altfor meget! Det formaaer min Indbildningskraft ikke at forestille sig." Idet den dæmpede Ild spillede paa hende, robede den, at hun smilte sørgmodigt og aandsfraværende.

„Men nu har jeg Lyst dertil og maa føies, Lizzie, da jeg, hvorom Alting er, dog kun er en svagelig lille Stakkel og har havt en streng Dag med mit uartige Barn. See paa Ilden, saaledes som jeg saa gjerne gider høre Dem fortælle, at De pleiede at gjøre, medens De boede i hint gamle, øde Hus, der

i sin Tid havde været en Veirmølle. See ned i — hvad var det nu, det var, naar De spaaede Deres Broder, som jeg ikke kan lide?"

„Hulningen nede ved Skjæret?"

„Ja, det er det! Der kan De finde en Dame, veed jeg."

„Lettere, end jeg kan lave en af det Stof, jeg selv er af, Jenny."

Det tindrende Øie saae vist i Veiret, idet det grublende Ansigt saae tankefuldt ned ad. „Naa," sagde Dukkesyerske, „have vi fundet vor Dame?"

Lizzie nikkede og spurgte: „Skal hun være rig?"

„Det maa hun helst være, da han er fattig."

„Hun er meget rig. Skal hun være smuk?"

„Kan det lade sig gjøre, Lizzie, bør hun være det."

„Hun er meget smuk."

„Hvad siger hun om ham?" spurgte Miss Jenny med dæmpet Stemme og iagttog under en Taushed, som opstod, Ansigtet, der var vendt ned mod Ilden.

„Hun er saa glad, saa glad over at være rig, for at han kan faae Pengene. Hun er saa glad, saa glad over at være smuk, for at han kan være stolt af hende. Hendes stakkels Hjerte —"

„Naa! Hendes stakkels Hjerte?" sagde Miss Wren.

„Hendes stakkels Hjerte — tilhører ham med hele dets Kjærlighed og Trofasthed. Hun vilde med Glæde døe med ham, eller, hvad bedre er, døe for ham. Hun veed, at han har sine Skrøbeligheder, men hun troer, at de ere opstaaede af, at han har været ligesom et Udskud af Mangel paa Noget at stole paa, at bære Omsorg for og troe Godt om. Og hun siger, gjør denne rige og smukke Dame, som jeg ikke kan komme nær: „Sæt mig blot paa den tomme Plads, prøv blot paa, hvor lidt jeg bekymrer mig om mig selv, see blot, hvilken Mængde Ting jeg vil gjøre og taale for Din Skyld, og jeg haaber, at ogsaa Du vil blive meget bedre, end Du er, ved mig, der er saa meget ringere og neppe værd at tænke paa ved Siden af Dig."

Alt som det mod Ilden vendte Ansigt var blevet mere og mere begeistret og glemsomt i Henrykkelsen over disse Ord, havde den lille Skabning fjernet sine lyse Haar med den Haand, hun havde fri, og stirret paa det med spændt Opmærksomhed og ligesom med et Slags Uro. Nu, da Lizzie taug, lagde den lille Skabning Hovedet ned igjen og sukkede: „Ak vee, ak vee, ak vee!"

„Har De Smerter, kjære Jenny?" spurgte Lizzie, ligesom vaagnende.

„Ja, men ikke den gamle Smerte. Læg mig ned, læg mig ned. Gaa ikke fra mig i Aften. Luk Døren af og bliv hos mig." Og vendende Ansigtet bort, sagde hun hvidskende til sig selv: „Min Lizzie, min stakkels Lizzie! O, mine velsignede Børn, kommer tilbage i de lange, lyse, skraa Rækker, men kommer til hende, ikke til mig. Hun trænger mere til Hjælp end jeg, mine velsignede Børn!"

Hun havde rakt Hænderne i Veiret med hint bedre og mere ophøiede Udtryk, og nu vendte hun sig atter om og lagde dem om Lizzies Hals og gyngede sig ved Lizzies Bryst.

Tolvte Kapitel.

Flere Rovfugle.

Rogue Riderhood boede midt inde i Limehouse Hole imellem Riggerne, Maste- Aare- og Blokkemagerne, Baadebyggerne og Seilmagerlofterne, ligesom i et Slags Skibsrum, der var fuldt af Søfarende, af hvilke nogle ikke vare bedre, nogle meget bedre, og ingen meget værre end han. Skjøndt Hullet*) i det Hele taget ikke var overdrevent kræsent i Valget af sit Selskab, var det dog temmelig tilbageholdent med Hensyn til Æren af at dyrke Rogues Bekjendtskab, vendte ham hyppigere Ryggen, end

*) "Hole," paa Dansk: Hul. (O. A.)

rakte ham Haanden, og drak sjeldent eller aldrig med ham, undtagen paa hans Bekostning; ja, en Del af Hullet indeholdt endog saa megen Almenaand og privat Dyd, at ikke engang denne stærke Løftestang kunde bevæge den til godt Kammeratskab med en berygtet Anklager. Men der var maaskee dog den Mangel ved denne høisindede Moralitet, at dens Repræsentanter ansaae et sanddru Vidne for Domstolene for at være den ukjærligste og fordømmeligste Personlighed næst efter et falskt.

Havde den af ham saa ofte omtalte Datter ikke været, vilde Mr. Riderhood maaskee fundet Hullet at være saa godt som en Grav med Hensyn til de Midler, det kunde yde ham til at skaffe ham hans Underhold; men Miss Pleasant Riderhood havde en lille Stilling og Næringsvei i Limehouse Hole. Efter den mindst mulige Maalestok var hun upriviligeret Pantelaanerske og holdt hvad man kalder „Sættekjelder" ved at udlaane ubetydelige Summer paa ubetydelige Eiendele, der overdroges hende til Sikkerhed. Skjøndt først i sit fireogtyvende Aar, var Pleasant allerede paa femte Aar i denne sin Næringsvei, der var bleven aabnet af hendes afdøde Moder, efter hvis dødelige Afgang hun havde anvendt en hemmelig Capital af femten Shillings til selv at drive den, idet denne Capitals Tilværelse i en Hovedpude havde været den sidste fortrolige Meddelelse, den Afdøde havde gjort hende, førend hun var bukket under for vattersottige Tilstande af Snustobak og Genever, der havde været lige uforenelige med Sammenhæng og Tilværelse.

Hvorfor Pleasant var bleven døbt saaledes, havde den afdøde Mrs. Riderhood paa et vist Tidspunkt muligen været istand til at forklare og muligen ikke, men Datteren besad ingen Kundskab i saa Henseende. Navnet behagede hende, og hun havde ingen Skyld deri, da hun ligesaa lidt var bleven taget paa Raad med om dette Spørgsmaal, som om, hvorfor hun ved sin Ankomst til disse jordiske Egne overhovedet skulde have et Navn. Paa samme Maade saae hun sig i Besiddelse af hvad man i daglig Tale kalder et skjevt Die (en Arvelod efter hendes Fader), hvilket hun maaskee vilde have afslaaet, hvis hun var bleven spurgt om sin

Mening desangaaende. Forøvrigt var hun ikke ubetinget grim, skjøndt hun var fortrædelig, mager og mørk i Huden og saae dobbelt saa gammel ud, som hun virkeligt var

Ligesom visse Hunde have det i Blodet, eller ere blevne afrettede til at pine og plage visse Dyr til en vis Grad, saaledes havde Pleasant Riderhood — uden at Sammenligningen dog skal være fornærmelig — det i Blodet eller var bleven afrettet til indenfor visse Grændser at betragte Søfolk som sit Bytte. Saae hun et Menneske i en blaa Trøie, neglede hun ham, billedligt talt, øieblikkeligt, og dog var hun, Alting vel overveiet, hverken ond eller ukjærlig. Thi man bør vel huske paa, hvorledes mange Ting maatte bedømmes efter hendes egen uheldige Erfaring. Saae Pleasant Riderhood et Bryllupsselskab paa Gaden, saae hun kun et Par Folk, der løste en lovlig Bevilling til at skjendes og slaaes. Saae hun en Barnedaab, saae hun kun en lille hedensk Person, som fik et aldeles overflødigt Navn, eftersom den i Reglen vilde blive tiltalt med en eller anden forhaanende Benævnelse, hvilken lille Person ikke i mindste Maade var velkommen hos Nogensomhelst og sparkedes og puffedes tilside af Alle og Enhver, indtil den blev stor nok til at puffe og sparke Andre tilside. Saae hun en Begravelse, saae hun en ufrugtbar Ceremoni i Skikkelse af en sort Maskerade, der med umaadelig Bekostning skaffede Deltagerne en forbigaaende Fornemhed og var Udtrykket for det eneste egentlige Selskab, den Afdøde nogensinde havde gjort. Saae hun en levende Fader, saae hun kun en Gjenpart af sin egen Fader, der ligefra hendes Barndom nu og da havde faaet det Indfald at opfylde sin Pligt imod hende, hvilken Pligt stedse havde antaget Formen af en knyttet Næve eller en Læderrem, og, naar den opfyldtes, havde smertet hende. Alt dette derfor vel overveiet, var Pleasant Riderhood ikke saa grumme, grumme slem, ja, hun havde endog et Anstrøg af Romantik — af det Slags Romantik, som kunde liste sig ind i Limehouse Hole — og naar hun en Sommeraften stod med korslagte Arme i sin Boutiksdør og fra den stinkende Gade saae op paa Himlen, hvor Solen var ved at gaae ned, har hun maaskee havt taagede Syner af fjerne Øer i Sydhavet eller

andetsteds (thi hun var ikke videre stiv i Geographien), hvor det kunde være herligt at vanke om med en aandsbeslægtet Stalbroder i Lunde af Brødfrugttræer og vente paa Skibe fra Civilisationens kjedelige Havne. Thi Matroser, der kunde negles, vare en Hovedbetingelse for Miss Pleasants Eden.

Det var ingen Sommeraften, da hun kom ud i sin lille Boutiksdør, og en vis Mand, der stod ligeoverfor Huset paa den anden Side af Gaden, lagde Mærke til hende. Det var en kold, skarp, blæsende Aften, efterat det var blevet mørkt. Med de fleste af Hullets qvindelige Indbyggere havde Pleasant Riderhood den Eiendommelighed tilfælleds, at hendes Haar var en ujevn Knude, der stedse faldt ned bag til, og at hun aldrig kunde begynde paa Noget, uden først at have snoet den op paa dens Plads. Da hun netop i dette Øieblik havde stillet sig paa Dørtærskelen for at see sig lidt om udenfor, trak hun sig paa denne Maade op med begge Hænder; og saa fremherskende var denne Skik, at naar der blev Slagsmaal eller Oplob i Hullet, kunde Damerne sees at stromme til fra alle Kanter og Alle som Een snoe deres Baghaar, idet de kom, og mange af dem med deres Nakkekamme i Munden.

Det var en ussel lille Boutik med et Loft, som ethvert Mandfolk kunde naae med sin Haand; kun lidt bedre end en Kjelder eller Hule med tre Trin ned til den. Og dog saaes i dens daarligt belyste Vindue mellem et Par brogede Dørklæder, en gammel Pijækkert eller saa, nogle faa værdiløse Uhre og Compasser, en Kardus Tobak og to korslagte Kridtpiber, en Flaske Valnøddesauce og nogle afskylige Syltetoier — hvilke legemlige Styrkelser tjente til Skjermbrædt for Sættekjelderens Hovedforretning — Indskriften: **Kosthus for Sofolk.**

Da Manden fik Øie paa Pleasant Riderhood i Døren, gik han saa raskt over Gaden, at hun endnu trak sig op, da han stod foran hende.

„Er Deres Fader hjemme?“ spurgte han.

„Det troer jeg“, svarede Pleasant, sænkende sine Arme; „kom indenfor.“

Det var et prøvende Svar, da Manden saae ud til at være Sømand, og Pleasant vidste, at hendes Fader ikke var hjemme. „Sæt Dem ved Kaminen," lød hendes gjestfrie Ord, da hun havde faaet ham ind; „Folk af Deres Stand ere stedse velkomne her."

„Mange Tak," sagde Manden.

Han havde et Væsen som en Matros og et Par Hænder som en Matros, med Undtagelse af, at de vare glatte. Pleasant havde Øie for Matroser og lagde ligesaa nøie Mærke til Hændernes Farve og Finhed, om de end vare solbrændte, som til deres umiskjendelige Boielighed og Smidighed, da han, idet han satte sig, slyngede sin venstre Arm skjødesløst over sit venstre Ben lidt ovenfor Knæet og den høire Arm ligesaa skjødesløst over Armen paa Trælænestolen med Haanden krummet, halvt aaben og halvt lukket, som om den nys havde sluppet et Toug.

„Seer De Dem maaskee om efter et Kosthus?" spurgte Pleasant, idet hun stillede sig paa sin Jagttagelsespost paa den ene Side af Kaminen.

„Jeg veed endnu ikke rigtigt, hvad jeg gjør," svarede Manden.

„Da søger De vel aldrig en Sættekjelder?"

„Nei," sagde Manden.

„Nei," indrømmede Pleasant, „dertil har De for gode Klæder paa Kroppen. Men skulde De trænge til nogen af Delene, saa findes de her Begge."

„Godt, godt," sagde Manden, seende sig om i Stuen, „det veed jeg. Jeg har været her før."

„Satte De Noget, da De var her sidst?" spurgte Pleasant med en Tanke om Hovedstol og Renter.

„Nei." Manden rystede paa Hovedet.

„De har vist heller ikke været her i Kost?"

„Nei." Manden rystede atter paa Hovedet.

„Hvad tog De Dem da for, da De var her sidst?" spurgte Pleasant, „thi jeg kan ikke huske Dem."

„Det er rimeligt nok. Jeg stod kun i Døren en Aften paa det nederste Trin derhenne — medens en Kammerat af mig gik

indenfor for at tale med Deres Fader. Jeg husker meget godt Stedet." Og med disse Ord saae han sig nysgjerrigt om.

„Er det længe siden?"

„Ja, det er en god Stund siden. Det var, da jeg var kommen hjem fra min sidste Reise."

„Saa har De altsaa ikke nyligt været til Søes?"

„Nei. Jeg har været syg siden den Tid og havt Arbeide i Land."

„Det forklarer altsaa, hvorfor Deres Hænder see ud, som de gjøre."

Manden overrumplede hende med et skarpt Blik, et hurtigt Smil og en Forandring i sit Væsen. „De er en god Jagttager. Ja, det forklarer, hvorfor mine Hænder see ud, som de gjøre."

Pleasant blev noget urolig over hans Blik og besvarede det mistroisk. Ikke alene var Forandringen i hans Væsen, skjøndt den var foregaaet saa pludseligt, meget sindig, men hans tidligere Væsen, som han nu atter antog, havde et vist Præg af Tillidsfuldhed og Bevidsthed om Magt, hvorved der var noget Truende.

„Bliver Deres Fader længe borte?" spurgte han.

„Det skal jeg ikke kunne sige."

„Da De troede, at han var hjemme, skulde det synes, at han nyligt var gaaet ud. Hvorledes hænger det sammen?"

„Jeg troede, at han var kommen hjem," forklarede Pleasant.

„Aa," De troede, at han var kommen hjem? Saa har han altsaa været ude nogen Tid? Hvorledes hænger det sammen?"

„Jeg vil ikke narre Dem. Fader er ude paa Floden med sin Baad."

„Og i Lag med det gamle Haandværk?" spurgte Manden.

„Jeg veed ikke, hvad De mener," sagde Pleasant, vigende et Skridt tilbage. „Hvad i al Verden vil De?"

„Jeg vil ingen Skade gjøre Deres Fader. Jeg vil ikke sige, at jeg kunde, hvis jeg vilde. Jeg vil tale med ham. Det er der da vel ikke Noget i? Der skal ikke blive holdt Noget hemmeligt for Dem; De skal være tilstede. Og rent ud sagt, Miss Riderhood, der er Intet at faae ud af mig eller tjene ved mig.

Jeg kan ikke bruges til Sættekjelderen, jeg kan ikke bruges til Kosthuset, jeg kan ikke bruges til Noget i Deres Fag for saa Meget som sex Pence i Halvpence. Slaa Dem det af Tankerne, saa skulle vi nok komme ud af det med hinanden!"

„Men De er dog Somand?" indvendte Pleasant, som om det var et tilstrækkeligt Bevis for, at han dog maatte kunne bruges til Noget i hendes Fag.

„Ja og nei. Jeg har været det og kan blive det igjen; men De kan ikke bruge mig. Vil De troe mig paa mit Ord?"

Samtalen var kommen til et Vendepunkt, som retfærdiggjorde, at Miss Pleasants Haar trillede ned. Det trillede altsaa ned, og medens hun snoede det op igjen, saae hun under sin bøiede Pande hen paa Manden. Idet hun optog et Inventarium over hans daglige, slidte Somandsklæder, optog hun tillige i dette Inventarium en vældig Kniv i en Skede, siddende ved hans ene Hofte, saaledes at han let kunde komme til den med sin Haand, en Baadsmandspibe, der hang om hans Hals, og en kort, knortet Knippel med Blyklump paa Enden, der tittede ud ad en Lomme i hans Stortrøie. Han sad og saae roligt paa hende, men havde paa Grund af disse tildels synlige Tilgifter og en Masse struttende Haar og Skjæg, der havde samme Farve som Værk, et Gru opvækkende Udseende.

„Vil De ikke troe mig paa mit Ord?" spurgte han atter.

Pleasant svarede med et kort, stumt Nik, hvilket han besvarede med et andet kort, stumt Nik. Derpaa stod han op og stillede sig med korslagte Arme ligeoverfor Ilden og saae af og til ned i den, medens hun ligeledes med korslagte Arme støttede sig til Kamingesimsen.

„For at fordrive Tiden til Deres Fader kommer," sagde han, „kan De fortælle mig, om Sofolk nu hyppigt blive plyndrede og myrdede nede ved Floden?"

„Nei," sagde Pleasant.

„Men dog sommetider?"

„Der høres stundom Klager derover omkring ved Ratcliffe

og Wapping og den Vei op. Men hvem veed, hvor mange af dem der er sande?"

„Det har De Ret i. Og det synes ikke at være nødvendigt."

„Netop hvad jeg siger," bemærkede Pleasant. „Hvor er der nogen Grund dertil? Gud velsigne Søfolkene, som om de vilde holde paa hvad de have, naar det ikke var!"

„Meget rigtigt. Det er let nok at lokke Pengene ud af Lommen paa dem uden Vold," sagde Manden.

„Ja naturligviis," sagde Pleasant; „og saa tage de Hyre igjen og tjene flere. Og det Bedste, de kunne gjøre, er at tage Hyre igjen, saa saare de kunne faae sig dertil. De ere aldrig saa vel farne, som naar de ere ombord."

„Jeg vil sige Dem, hvorfor jeg spurgte," vedblev Gjesten, seende op fra Ilden. „Jeg er selv en Gang bleven overfaldet paa den Maade og blev liggende som død."

„Nei virkeligt," sagde Pleasant. „Hvor var det?"

„Det var," sagde Manden med en grublende Mine, idet han strøg sig om Hagen med sin høire Haand og stak den anden ned i Lommen i sin Stortrøie, „det var et Sted her i Nærheden. Jeg troer ikke, at det kan have været en Fjerdingvei herfra."

„Var De drukken?" spurgte Pleasant.

„Jeg var fortumlet i Hovedet, men ikke af ærlige Drikkevarer. Jeg havde ikke drukket, maa De vide. En Mundfuld gjorde det."

Pleasant rystede med en alvorlig Mine paa Hovedet, hvorved hun tilkjendegav, at hun nok kjendte denne Fremgangsmaade, men bestemt misbilligede den.

En ærlig Handel er een Ting," sagde hun, „men dette en anden. Ingen har Ret til at tage Jack paa den Maade."

„Den Anskuelse gjør Dem Ære," svarede Manden med et barsk Smil og tilføiede mumlende: „Saa meget mere, som jeg ikke troer, at den er Deres Faders. — Ja, det gik mig ilde den Gang, jeg mistede Alt og maatte, saa svag som jeg var, stride haardt for mit Liv."

„Fik De de Paagjældende straffede?“ spurgte Pleasant.

„Der paafulgte en frygtelig Straf,“ sagde Manden i en alvorligere Tone; „men den var jeg ikke Skyld i.“

„Hvem da?“ spurgte Pleasant.

Manden rakte sin Pegefinger i Veiret, hvorpaa han langsomt tog Haanden til sig og atter lagde sin Hage i Lave i den, medens han saae paa Ilden. Pleasant Riderhood holdt sit arvede Die fæstet paa ham og følte sig mere og mere uhyggelig tilmode; thi hans Væsen var saa gaadefuldt, saa alvorligt, saa fattet.

„Hvorom Alting er,“ sagde den unge Dame, „saa glæder det mig, at Straffen kom, og det siger jeg uforbeholdent. Ærlig Adfærd mod Søfolk hjælper et slet Navn gjennem Voldsgjerninger. Jeg har ligesaa meget imod Vold imod Søfolk, som Søfolk selv kunne have derimod. Ærlig Adfærd, pleiede min Moder at sige, men hverken Plyndring eller Overfald.“ I sin Næringsvei vilde Miss Pleasant have taget — og gjorde det ogsaa, naar hun kunde — tredive Shillings om Ugen for en Kost, der vilde have været dyrt betalt med fem, og drev ligeledes Sætteforretningen efter lignende billige Grundsætninger; men dog havde hun en saa øm Samvittighed og saa menneskekjærlige Følelser, at hun i det Øieblik, hendes Begreber bleve overskredne, blev Sømandens Forsvarer, endog mod sin Fader, mod hvem hun ellers kun sjeldent gjorde Modstand.

Men her afbrødes hun af sin Faders Stemme, der forbittret udbrød: „Nu, Du Papegøie af en Sladdertaske!“ og af sin Faders Hat, der udslyngedes tungt af hans Haand og traf hende i Ansigtet. Vant, som Pleasant var, til deslige tilfældige Yttringer af hans Bevidsthed om faderlig Pligt, tørrede hun blot sit Ansigt med sit Haar, der naturligviis var trillet ned, førend hun snoede det op igjen. Dette var nok en sædvanlig Fremgangsmaade af Damerne i Hullet, naar de ophidsedes af mundtligt eller haandgribeligt Klammeri.

„Vær en Evig, om jeg troer, at Mage til Papegøie af en Sladdertaske som Du nogensinde har lært at snakke!“ brummede Mr. Riderhood, idet han bukkede sig for at tage sin Hat op og

gjorde et Udfald efter hende med sit Hoved og sin høire Albu; thi han var en afgjort Fjende af det kildne Emne om at plyndre Søfolk og var desuden i slet Humeur. „Hvad staaer Du nu og vaaser om? Har Du ikke Andet at bestille, end at lægge Armene over Kors og sladdre hele Aftenen væk?"

„Lad hende være," bad Manden. „Hun talte kun med mig."

„Lade hende være, skal jeg?" svarede Mr. Riderhood, maalende ham fra Øverst til Nederst. „Veed De, at hun er min Datter?"

„Ja."

„Og veed De ikke, at jeg ingen Sladdren og Snakken taaler af min Datter? Nei, og ingen Sladdren og Snakken af noget Menneske? Og hvem er og hvad vil De vel?"

„Hvor kan jeg sige Dem det, førend De tier stille?" svarede den Anden barsk.

„Nu vel," sagde Mr. Riderhood lidt mere spagfærdigt, „saa vil jeg da tie for at høre, hvad De har at sige. Men kom mig ikke med Sladdren og Snakken."

„Er De tørstig, De?" spurgte Manden i den samme barske Tone, efterat have besvaret hans Blik.

„Ja naturligviis; er jeg kanskee ikke altid tørstig?" sagde Mr. Riderhood, forbittret over et saa dumt Spørgsmaal.

„Hvad vil De drikke?" spurgte Manden.

„Sherry," svarede Mr. Riderhood i den samme skarpe Tone, „hvis De har Raad dertil."

Manden stak Haanden i Lommen, tog en halv Sovereign op af den og bad Miss Pleasant have den Godhed at hente en Flaske. „Men uoptrukken," tilføiede han med Eftertryk og seende paa hendes Fader.

„Jeg tør gjøre min Vidneklarering paa," mumlede Mr. Riderhood, hvis Træk langsomt formildedes af et mørkt Smil, „at De kjender Rummelen. Kjender jeg Dem? N—n—nei, jeg kjender Dem ikke."

Manden svarede: „Nei, De kjender mig ikke," og saaledes stode de og saae surt nok til hinanden, indtil Pleasant kom tilbage.

„Der staaer smaa Glas paa Hylden," sagde Riderhood til

sin Datter. „Giv mig det uden Fod. Jeg tjener mit Brød i mit Ansigts Sved, og det er godt nok til mig." Dette havde et Skin af beskeden Selvfornegtelse; men det viste sig snart, at Mr. Riderhood paa Grund af Umuligheden af at sætte Glasset hen, saa længe der var Noget i det, og det derfor maatte tømmes, naar der var blevet skjenket i det, saae sit Snit til at drikke i et Forhold af Tre til Een.

Med sit Fortunatusbæger i Haanden satte Mr. Riderhood sig paa den ene Side af Bordet foran Ilden, og den fremmede Mand sig paa den anden; Pleasant, derimod, tog Plads paa en Stol mellem ham og Kaminen. Baggrunden, der bestod af Tørklæder, Trøier, Hatte og andre gamle Sager, der vare blevne „satte," havde en ubestemt Lighed med menneskelige Tilhørere, i Særdeleshed der, hvor der hang en glindsende sort Klædning med en Sydvest, som i høi Maade lignede en klodset Matros, der vendte Ryggen til Selskabet og var saa nysgjerrig efter at høre, at han kun havde faaet Trøien halvt paa og, uden at være bleven færdig, havde trukket Skuldrene op til sine Øren.

Gjesten holdt først Flasken op mod Skinnet af Lyset og undersøgte derpaa det Øverste af Proppen, og efterat have overtydet sig om, at den ikke var bleven rørt, tog han en rusten Foldekniv op af sin Brystlomme og traf Proppen op med en i Knivskaftet siddende Proptrækker. Da det var gjort, saae han paa Proppen, skruede den af Proptrækkeren, lagde hver for sig paa Bordet og tørrede med Enden af sit i en Matrosknude slaaede Halstørklæde Flaskehalsen af indvendigt. Altsammen med største Sindighed.

I Førstningen havde Riderhood siddet og holdt sit Glas uden Fod en Arms Længde ud fra sig for at faae skjenket i det, medens den saa yderst sindige Fremmede syntes at være fordybet i sine Forberedelser; men efterhaanden tog han atter Armen til sig og sænkede mere og mere sit Glas, indtil han satte det omvendt paa Bordet. I samme Forhold havde hans Opmærksomhed fæstet sig mere og mere paa Kniven, og da Manden nu rakte Flasken frem for at skjenke rundt, reiste Riderhood sig, bøiede sig

over Bordet for at see nøiere paa Kniven og stirrede fra denne over paa ham.

„Hvad er der paa Færde?“ spurgte Manden.

„Jeg kjender jo denne Kniv!“ sagde Riderhood.

„Ja, det tør jeg nok sige, at De gjør.“

Han betydede ham, at han skulde tage sit Glas, og skjenkede i det. Riderhood tømte det til sidste Draabe og begyndte igjen.

„Denne herfens Kniv —“

„Holdt,“ sagde Manden roligt. „Jeg var i Begreb med at drikke Deres Datter til. Deres Skaal, Miss Riderhood.“

„Denne Kniv har tilhørt en Sømand ved Navn George Radfoot.“

„Det har den.“

„Den Sømand var mig godt bekjendt.“

„Det var han.“

„Hvad er der blevet af ham?“

„Han er død, død paa en afskylig Maade. Han saae,“ sagde Manden, „rædsom ud derefter.“

„Hvorefter?“ spurgte Riderhood med en truende Stirren.

„Efterat han var bleven dræbt.“

„Dræbt? Hvem dræbte ham da?“

Kun svarende med et Skuldertræk, skjenkede Manden i Glasset uden Fod, som Riderhood tømte, idet han saae forbauset fra sin Datter hen paa sin Gjest.

„De vil da vel aldrig fortælle en ærlig Mand —“ havde han allerede begyndt med det tomme Glas i Haanden, da hans Blik i det Samme fængsledes af den Fremmedes Stortrøie. Han bøiede sig over Bordet for at tage den nøiere i Øiesyn, rørte ved Ærmet, smøgede Opslaget op for at betragte Ærmeforet (uden at Manden i sin fuldkomne Rolighed lagde ham mindste Hindring i Veien) og udbrød: „Det er min Tro, at denne herfens Stortrøie ogsaa har tilhørt George Radfoot!“

„De har Ret. Han havde den paa den sidste Gang, De saae ham, og den sidste, De nogensinde igjen vil faae ham at see — her i Verden.“

„Det er min Tro, at De vil fortælle mig lige i mine Øine, at De slog ham ihjel!“ udbrød Riderhood, men tillod ikke desto mindre, at der atter blev skjenket i hans Glas.

Manden svarede kun med nok et Skuldertræk og viste ikke Spor af Forvirring.

„Gid jeg maa døe, om jeg kan blive klog paa den Karl!“ sagde Riderhood, efterat have stirret paa ham og heldt sit sidste Glas i sig. „Giv os nogen Besked om Dem. Siig Noget, man kan forstaae.“

„Det skal jeg,“ svarede den Anden, bøiende sig ud over Bordet og talende i en dæmpet, eftertrykkelig Tone. „De er en stor Løgner!“

Det ærlige Vidne reiste sig og lod, som om han vilde kaste sit Glas i Ansigtet paa Manden, men da denne uforfærdet og halvt spøgende blot truede med sin Pegefinger ad ham, betænkte han sig og satte sig ned igjen og satte ligeledes Glasset fra sig.

„Og da De gik ned til Procuratoren ovre i Temple med hin opdigtede Historie,“ sagde den Fremmede med tirrende Ro, „havde De maaskee stærk Mistanke til en af Deres Venner, som De nok veed. Jeg troer, at De havde det, maa De vide.“

„Jeg Mistanke? Til hvilken af mine Venner?“

„Siig mig igjen, hvis var denne Kniv?“ spurgte Manden.

„Den eiedes af og tilhørte — ham, jeg har nævnt,“ sagde Riderhood, dumt undvigende at udtale selve Navnet.

„Siig mig igjen, hvis var denne Stortrøie?“

„Dette Klædningsstykke tilhørte ligeledes og blev baaret af — ham, jeg har nævnt,“ lød atter den enfoldige Udflugt.

„Jeg har en Mistanke om, at De gav ham Skylden for Gjerningen og for, at han snildeligt holdt sig skjult. Men det var kun en daarlig Snildhed af ham at holde sig skjult. Den rette Snildhed vilde have bestaaet i at have viist sig et eneste Øieblik i Solens Lys.“

„Det er kommet vidt,“ brummede Mr. Riderhood, staaende op, egget til at bide fra sig, „naar Skrydere, der bære døde Menneskers Klæder og ere bevæbnede med døde Menneskers Knive,

skulle kunne gaae ind i Huset til skikkelige, levende Folk, som tjene deres Brød i deres Ansigts Sved, og der gjøre alle Slags Beskyldninger uden mindste Grund eller Aarsag! Hvorfor skulde jeg have havt Mistanke til ham?"

„Fordi De kjendte ham," svarede Manden; „fordi han og De havde været to Alen af eet Stykke, og De kjendte hans sande Beskaffenhed under en fordelagtig Yderside; fordi han den Aften, som De siden efter fik Grund til at antage for den selvsamme, da Mordet blev begaaet, kom herind knapt en Time efterat han var gaaet fra Borde nede i Dokken og spurgte Dem, hvor han kunde faae Logis. Var der ikke en Fremmed med ham?"

„Jeg vil i al Evighed gjøre min Vidneklarering paa, at De ikke var med ham," svarede Riderhood. „De fører det store Ord, men Tingene see temmelig sorte ud mod Dem selv, synes mig. De giver mig Skyld for, at George Radfoot forsvandt og ikke mere blev tænkt paa. Hvad vil det sige om en Matros? Halvhundrede af dem ere jo ude af Die og nde af Sind ti Gange saa længe som han, idet de tage Hyre under forskjellige Navne, desertere paa Udreisen og saa fremdeles, og komme dog hver Dag for Lyset igjen, uden at der gjøres Ophævelser af det. Spørg min Datter. De holdt jo Fadderfladder med hende, førend jeg kom hjem; hold nu en Smule Fadderfladder med hende herom. De med Deres Mistanke om min Mistanke til ham! Hvilken er min Mistanke til Dem? De fortæller mig, at George Radfoot blev dræbt. Jeg spørger Dem om, hvem der gjorde det, og hvoraf De veed det. De har hans Kniv og gaaer med hans Stortrøie. Jeg spørger, hvorfra har De faaet dem? Næk mig Flasken!" Her syntes Mr. Riderhood at lide af den dydige Forblindelse, at den var hans Eiendom. „Og Du," sagde han til sin Datter, idet han skjenkede i Glasset uden Fod, „var det ikke fordi det var Synd at spilde god Sherry paa Dig, kastede jeg dette i Ansigtet paa Dig, fordi Du har holdt Fadderfladder med dette Menneske. Det er fra Fadderfladder, at Fyre som han faae deres Mistanker, istedetfor at jeg faaer mine fra Grunde, og fordi jeg er en ærlig Mand, der sveder i sit Ansigt, som det

sig en ærlig Mand hør og bør." Her skjenkede han atter i Bægeret uden Fod og stod og tyggede paa den ene Halvdel af dets Indhold og saae ned i den anden, medens han langsomt lod Vinen løbe rundt i Glassæt, og Pleasant, hvis sympathetiske Haar var trillet ned, da hun tiltaltes, atter bragte det i Orden omtrent i samme Stil som Halen paa en Hest, førend den trækkes til Marked for at sælges.

„Naa, er De nu færdig?" spurgte den fremmede Mand.

„Nei jeg er ikke," svarede Riderhood, „langtfra. Nu vel da! Jeg vil vide, hvorledes George Radfoot kom til sin Død, og hvorledes De er kommen til hans Tøi."

„Om De ogsaa en Gang faaer det at vide, faaer De det dog ikke at vide nu."

„Og dernæst vil jeg vide," vedblev Riderhood, „om De har i Sinde at skyde Skylden for hvad der nu hedder Mordet —"

„Harmon Mordet, Fader," soufflerede Pleasant.

„Ingen Fadderstadder!" brølede han til Svar. „Hold Din Mund! Jeg vil vide, om De, Sir, vil skyde Skylden for denne Forbrydelse paa George Radfoot?"

„Om De ogsaa en Gang faaer det at vide, faaer De det dog ikke at vide nu."

„De har maaskee selv begaaet den?" sagde Riderhood med en truende Bevægelse.

„Kun jeg," svarede Manden, rystende alvorligt paa Hovedet, „kjender Hemmeligheden ved hin Forbrydelse. Kun jeg veed, at Deres sammenlavede Historie umuligt kan være sand. Kun jeg veed, at den maa være Løgn fra Ende til anden, og at De ogsaa maa vide dette. Jeg er kommen her i Aften for at sige Dem saa meget af hvad jeg veed, og ikke mere."

Holdende sit skjeve Øie fæstet paa sin Gjest, betænkte Mr. Riderhood sig nogle Øieblikke, skjenkede derpaa igjen i sit Glas og heldte Indholdet i tre Slurke i Halsen paa sig.

„Luk Boutikdøren," sagde han derpaa til sin Datter, idet han pludseligt satte Glassæt fra sig, „drei Nøglen om og bliv staaende ved den! Naar De veed alt dette, Sir," tilføiede han,

stillende sig imellem Døren og Gjesten, „hvorfor har De saa ikke henvendt Dem til Procurator Lightwood?“

„Ogsaa det veed kun jeg,“ lød det kolde Svar.

„Veed De ikke, at hvis De ikke har begaaet Gjerningen, vil det, De maatte kunne aabenbare, være fra fem- til titusinde Pund værd?“ spurgte Riderhood.

„Det veed jeg meget godt, og naar jeg gjør Krav paa Pengene, vil jeg dele dem med Dem.“

Den ærlige Mand tøvede og flyttede sig lidt længere bort fra Døren og lidt nærmere hen til Gjesten.

„Jeg veed det,“ gjentog Manden roligt, „ligesaa godt som jeg veed, at De og George Radfoot have været fælleds om mere end een skammelig Streg, og ligesaa godt som jeg veed, at De, Roger Riderhood, sammensvor Dem mod en uskyldig Mand for Blodpenges Skyld; og ligesaa godt som jeg kan — og det sværger jeg, at jeg vil! — angive Dem i begge Retninger og selv vidne imod Dem, hvis De trodser mig!“

„Trods ham ikke, Fader!“ udbrød Pleasant henne ved Døren. „Giv efter for ham! Bring Dig ikke igjen i Forlegenhed, Fader!“

„Vil Du holde Din Mund med Din Fadderfladder, spørger jeg?“ udbrød Mr. Riderhood, halvt ude af sig selv over baade den Ene og den Anden, hvorpaa han i en bønfaldende og krybende Tone henvendte sig til Gjesten: „De, Sir! De har jo ikke engang sagt, hvad De forlanger af mig. Er det retfærdigt, er det Dem selv værdigt at tale om, at jeg skulde ville trodse Dem, førend De har sagt, hvad De forlanger af mig?“

„Jeg forlanger ikke ret Meget,“ sagde Manden. „Hin Beskyldning maa ikke være halvt gjort, halvt ugjort. Hvad der gjordes for Blodpengenes Skyld, maa fuldstændigt kaldes tilbage.“

„Godt; men, Kammerat —“

„Kald mig ikke Kammerat,“ sagde Manden.

„Saa Capitain da,“ sagde Mr. Riderhood; „mod Capitain har De da Intet at indvende? Det er en hæderlig Titel, og De passer godt til den, Capitain! Er Manden ikke død? spørger jeg Dem. Er Gaffer ikke død?“

„Nu vel," svarede den Anden med Utaalmodighed, „jo, han er død. Hvad saa Mere?"

„Kunne Ord skade en død Mand? Jeg spørger Dem bare."

„De kunne skade en død Mands Minde og hans efterlevende Børn. Hvor mange Børn havde denne Mand?"

„Mener De Gaffer, Capitain?"

„Om hvem tale vi ellers?" svarede den Anden med en Bevægelse med sin Fod, som om Roger Riderhood saavel legemligt som aandeligt begyndte at krybe i Støvet for ham, og han sparkede ham bort fra sig. „Jeg har hørt tale om en Datter og en Søn. Jeg vil have Oplysning herom og forlanger den af Deres Datter, med hvem jeg foretrækker at tale. Hvor mange Børn efterlod Hexam sig?"

Idet Pleasant saae hen paa sin Fader for at bede om Tilladelse til at tale, udbrød denne ærlige Mand med stor Bitterhed:

„Hvorfor i Djævlens Skind og Ben svarer Du ikke Capitainen? Du kan føre Sladder nok, naar Ingen har Brug for Din Sladder, Du gjenstridige Tøite!"

Efter denne Opmuntring forklarede Pleasant, at der kun var Lizzie, den omtalte Datter, og det unge Menneske. Begge vare meget agtværdige, tilføiede hun.

„Det er skrækkeligt, at der skal hvile en Plet paa dem," sagde Gjesten, hvem denne Betragtning gjorde saa urolig, at han reiste sig og gik op og ned ad Gulvet, medens han mumlede: „Skrækkeligt! Uforudseet? Hvorledes kunde det forudsees?" Derpaa blev han staaende og spurgte høit: „Hvor boe de?"

Pleasant forklarede fremdeles, at Datteren havde boet sammen med Faderen, indtil han var kommen af Dage ved en ulykkelig Hændelse, og at hun strax efter havde forladt det Qvarter af Byen.

„Ja, det veed jeg," sagde Manden, „da jeg har været paa det Sted, hvor de boede, den Gang Ligskuet foretoges. Kan De ikke i al Stilhed skaffe mig at vide, hvor hun nu boer?"

Det tvivlede Pleasant ikke om, at hun nok kunde. Hvor

snart, troede hun? Om en Dags Tid. Gjesten sagde, at det var godt, og at han vilde komme igjen for at høre Besked, idet han stolede paa, at Oplysningen vilde blive indhentet. Riderhood, der stiltiende havde hørt paa denne Samtale, henvendte sig nu ydmygt til Capitainen.

„Hør, Capitain, siden De har talt om mine uheldige Ord angaaende Gaffer, saa maa De ogsaa huske paa, at Gaffer altid var en stor Slyngel, og at hans Fag var Tyvefaget. Ligeledes kan jeg, da jeg gik hen til de to gode Herrer, Procurator Lightwood og den anden gode Herre, med min Angivelse, maaskee have været lidt vel ivrig for Retfærdighedens Sag, eller med andre Ord lidt vel ophidset af de Følelser, som egge et Menneske til, naar en Potte fuld af Penge gaaer rundt, at faae sin Haand ned i denne Potte fuld af Penge for hans Families Skyld. Desuden troer jeg, at de to gode Herrers Vin var, jeg vil ikke sige forfalsket, men dog langtfra god for Sundheden. Og der er endnu een Ting at huske paa, Capitain. Holdt jeg fast paa mine Ord, efterat Gaffer var død, og sagde jeg dristigt til de to gode Herrer: „Hør, de gode Herrer, hvad jeg paastod, det paastaaer jeg endnu; hvad der blev skrevet op, det siger jeg endnu?“ Nei. Jeg siger frit og uforbeholdent — uden Udflugter, forstaaer De, Capitain! „Jeg kan have taget feil, jeg har tænkt nærmere derover, det er maaskee ikke blevet skrevet rigtigt op hist og her, og før jeg vil sværge gjennem Tykt og Tyndt, vil jeg forspilde Deres gode Mening om mig.“ Og saa vidt jeg veed,“ sluttede Mr. Riderhood til Bevis paa, hvilken ærlig Mand han var, „har jeg ogsaa virkelig forspildt flere Personers gode Mening om mig — og deriblandt ogsaa Deres, Capitain, hvis jeg forstaaer Deres Ord rigtigt — men det vil jeg hellere, end jeg vil gjøre mig mensvoren. Saa, er det Sammensværgelse, saa kald mig en Sammensvoren.“

„De skal,“ sagde den Fremmede, uden at ændse hint Foredrag synderligt, „underskrive en Erklæring om, at det Altsammen var usandt, og den skal den stakkels Pige have. Jeg skal tage den med, for at De kan underskrive den, naar jeg kommer igjen.“

„Naar kan De ventes, Capitain?“ spurgte Riderhood, idet han atter, fuld af Uro, stillede sig imellem ham og Døren.

„Tidsnok for Dem. De behøver ikke at være bange for, at jeg skal narre Dem.“

„Kunde De ikke have Lyst til at sige mig Deres Navn, Capitain?“

„Nei, slet ikke. Det har jeg ikke i Sinde.“

„Skal er et temmelig haardt Ord, Capitain, yttrede Riderhood, endnu stedse klemmende sig svagt ind mellem Døren og ham, da han nærmede sig. „Naar De siger, at et Menneske skal underskrive Et eller Andet, Capitain, commanderer De ham noget strengt. Synes Dem ikke?“

Manden blev staaende og betragtede ham forbittret.

„Fader, Fader!“ bønfaldt Pleasant ved Døren, medens den Haand, hun havde fri, skjælvede nervøst paa hendes Læber. „Lad være! Bring Dig ikke igjen i Forlegenhed!“

„Lad mig tale ud, Capitain, lad mig tale ud! Alt, hvad jeg vilde nævne, Capitain, førend De gik,“ sagde den krybende Mr. Riderhood og veg tilside, „var Deres smukke Ord om Belønningen.“

„Naar jeg gjør Krav paa den,“ sagde Manden i en Tone, som gjorde, at Ord som „De Køter“ tydeligt kunde høres, „skal De faae Deres Part af den.“

Seende vist paa Riderhood, sagde han nok en Gang med dæmpet Røst, men denne Gang med et Slags barsk Beundring for ham som et Mønster paa fuldendt Slethed: „Hvor De er en stor Løgner!“ og gik ud af Boutiken med et Par Nik til denne Lovtale. Men til Pleasant sagde han venligt god Nat.

Den ærlige Mand, som tjente sit Brød i sit Ansigts Sved, blev staaende i en til Bedøvelse grændsende Tilstand, indtil Glasset uden Fod og den ikke helt tomte Flaske vendte tilbage i hans Erindring. Fra sin Erindring førte han dem over i sine Hænder og fra disse Resten af Vinen ned i sin Mave. Da det var gjort, vaagnede han til en klar Opfattelse af, at den Papegøie af en Sladdertaske ene og alene var Skyld i det Forefaldne, og for

altsaa ikke at forsømme sin Pligt som Fader kastede han et Par Sostøvler efter Pleasant, der dukkede sig for at undgaae dem og derpaa gav sig til at græde, den Stakkel, og brugte sit Haar til Lommetørklæde.

Trettende Kapitel.

En Solo og en Duet.

Det blæste saa stærkt, da den Fremmede kom fra Boutikdøren ud i Mørket og Snavset i Limehouse Hole, at han nær var bleven blæst ind ad den igjen. Døre smældedes voldsomt i, Gadelygter flimrede eller blæstes ud, Skildter svingedes frem og tilbage, og det af Blæsten pidskede Rendestensvand fløi omkring i Draaber som Regn. Ligegyldig for Veiret og endog foretrækkende det for bedre Veir, da det fordrev Folk fra Gaderne, saae Manden sig om med et forskende Blik. „Saa meget veed jeg," mumlede han. „Jeg har ikke været her siden hin Aften, og havde aldrig været her før hin Aften, men saa Meget gjenkjender jeg. Jeg gad vide, hvilken Vei vi gik, da vi kom ud af hin Boutik. Vi dreiede til Høire, ligesom jeg har gjort, men Mere kan jeg ikke huske. Gik vi igjennem dette Stræde, eller ned ad hin lille Gyde?"

Han gjorde et Forsøg med dem Begge, men de forvirrede ham lige meget, og han vendte tilbage til det samme Sted. „Jeg kan huske, at der var stukket Stænger ud ad de øverste Vinduer, hvorpaa der var hængt Klæder til Tørring, og jeg kan huske et simpelt Værtshus og at Lyden af en Fiolin og slæbende Fødder kunde høres ned ad en til det hørende Gang. Men det Samme findes baade i Strædet og i Gyden, og forøvrigt kan jeg ikke huske Andet, end en Mur, en mørk Indgang, en Trappe og et Værelse."

Han forsøgte at gaae i en anden Retning, men uden større Held; der var altfor mange Mure, mørke Indgange, Trapper og Værelser. Og som de fleste Mennesker i en saadan Forlegenhed, beskrev han atter og atter en Cirkel og befandt sig igjen paa det

Punkt, hvorfra han var gaaet ud. „Dette ligner hvad jeg har læst om Undvigelser fra Fængsler," sagde han, „hvor Flygtningenes lille Spor i Natten stedse synes at antage Skikkelsen af den store, runde Verden, i hvilken de vandre, som om det var en hemmelig Lov."

Her ophørte han at være den Mand med det som Værk farvede Haar og Skjæg, hvem Miss Pleasant Riderhood havde betragtet, og blev, med Undtagelse af, at han endnu stedse var indhyllet i en sømandsmæssig Stortrøie, den borteblevne Mr. Julius Handford saa lig, som intet Menneske nogensinde har været et andet her i Verden. I et Øieblik, da den gunstige Vind havde blæst ham ned til et ensomt Sted, som den havde gjort ryddeligt for Fodgængere, stak han det struttende Haar og Skjæg ned i Brystlommen i Stortrøien, men blev i samme Øieblik ogsaa til Secretairen, Mr. Boffins Secretair; thi ogsaa John Rokesmith var hin borteblevne Mr. Julius Handford saa lig, som intet Menneske nogensinde har været et andet her i Verden.

„Jeg har ingen Traad til Skuepladsen for min Død," sagde han; „ikke fordi det nu gjør Noget til Sagen, men da jeg har udsat mig for at blive røbet ved at vove mig herhid, kunde jeg dog nok have havt Lyst til at opspore en Del af Veien." Med disse sælsomme Ord opgav han sin Søgen og gik ud af Limehouse Hole og forbi Limehouse Kirken. Ved den store Gitterport til Kirkegaarden blev han staaende og saae ind ad den. Han saae op ad det høie Taarn, der spøgelseagtigt modstod Blæsten, og omkring paa de hvide Ligstene, der havde Lighed nok med de Døde i deres Ligklæder, og talte ni Klokkeslag.

„Det er en af ikke ret mange Dødelige følt Fornemmelse," sagde han, „at see ind paa en Kirkegaard en vild, blæsende Aften og vide med mig selv, at jeg ikke hører mere til de Levende, end disse Døde gjøre, ja at jeg ligger begravet et eller andet Sted, ligesom de ligge begravede her. Intet kan væmne mig til den. Et Gjenfærd, der en Gang havde været et Menneske, vilde neppe kunne føle sig mere fremmed og forladt ved at vandre uigjenkjendt om blandt Menneskene, end jeg føler mig.

„Dog dette er den phantastiske Side af Forholdet. Det har ogsaa en materiel Side, der er saa vanskelig, at skjøndt jeg hver Dag tænker paa den, tænker jeg den dog aldrig igjennem. Nu vil jeg tænke den igjennem, medens jeg gaaer hjem. Jeg veed, at jeg undgaaer, som saa Mange, ja, maaskee de Fleste, undgaae at tænke sig igjennem deres største Forlegenheder. Jeg vil see, om jeg kan holde standhaftigt paa min. Undgaa den ikke, John Harmon, undgaa den ikke; tænk den igjennem.

„Da jeg reiste tilbage til England, lokket til det Land, hvorom jeg kun havde de sørgeligste Erindringer, af de Beretninger om min smukke Arv, der traf mig i Udlandet, gjøs jeg tilbage for min Faders Minde, gjøs jeg tilbage for min Faders Penge og fattede Mistanke om, at jeg vilde blive sammenkoblet med en egennyttig Hustru, Mistanke om min Faders Hensigt med at paatvinge mig dette Ægteskab, Mistanke om, at jeg allerede begyndte at blive gjerrig, Mistanke om, at jeg ikke vilde blive saa taknemlig, som jeg burde være, mod de to kjære, ædle, retskafne Venner, der havde været den eneste Solstraale i mit og min af Hjertesorg bortgaaede Søsters Liv. Jeg kom tilbage, frygtsom, uenig med mig selv, bange for mig selv og Alle her og kun kjendende den Jammer, min Faders Rigdom stedse havde afstedkommet. Stop nu, John Harmon, og tænk Dig om. Forholder det sig saaledes? Jo netop.

„Ombord gjorde George Radfoot Tjeneste som tredie Styrmand. Jeg kjendte ikke noget til ham og fik først hans Navn at vide otte Dage før vi seilede, idet en af Skibsmæglerens Contoirister tiltalte mig som „Mr. Radfoot." Det var en Dag, jeg var gaaet ombord for at see til mit Lukaf, og medens jeg stod paa Dækket, kom Contoiristen bagfra hen til mig, pikkede mig paa Skulderen, sigende: „See en Gang her, Mr. Radfoot," og pegede paa nogle Papirer, han havde i Haanden. Og Radfoot fik først mit Navn at vide ved, at en anden Contoirist nogle Dage efter, medens Skibet endnu laa i Havnen, bagfra kom hen til ham, pikkede ham paa Skulderen og begyndte: „Undskyld, Mr. Harmon — —" Jeg troer, at vi lignede hinanden i Høide og Byg-

ning, men ellers ikke, og at vi ikke engang i disse Henseender havde nogen paafaldende Lighed med hinanden, naar vi vare samlede og kunde sammenlignes.

„Et Par spøgefulde Ord i Anledning af disse Feiltagelser gjorde os imidlertid let bekjendte med hinanden, og da det var varmt i Veiret, og han skaffede mig et kjøligt Lukaf paa Dækket, ved Siden af hans eget, og havde gaaet i Skole i Brüssel, ligesom jeg, og lært Fransk, ligesom jeg, og havde en lille Historie at fortælle om sig selv — kun Gud veed, hvor meget af den der var sandt eller ikke — der lignede min, og da jeg ogsaa havde været Sømand, bleve vi fortrolige mod hinanden, saa meget mere som han og Alle ombord vidste af Rygtet, hvorfor jeg reiste til England. Lidt efter lidt blev han bekjendt med min urolige Sindsstemning og med, at den da gik ud paa, at jeg ønskede at see min tilkommende Hustru og danne mig en Anskuelse om hende, førend hun fik at vide, hvem jeg var, samt at sætte Mrs. Boffin paa Prøve og berede hende en glad Overraskelse. Vi aftalte derfor, at vi vilde anskaffe os almindelige Matrosdragter (da han kunde vise mig Vei i London) og begive os hen i Nærheden af Bella Wilfer, see til at møde hende og gjøre, hvad Tilfældet maatte tilbyde, og afvente hvad der maatte komme ud deraf. Kom der Intet ud deraf, vilde jeg ikke være værre faren, og kun behøve efter en kort Tids Forløb at fremstille mig for Lightwood. Ere nu alle disse Omstændigheder rigtige? Ja, fuldkommen rigtige.

„Den Fordel, han havde af alt dette, bestod i, at jeg for en Tid maatte forsvinde. Det kunde blive paa et Par Dage, men jeg maatte forsvinde, saa saare vi landede, da jeg ellers kunde blive gjenkjendt og det Hele mislykkes. Jeg gik derfor fra Borde med min Vadsæk i Haanden -- saaledes som Hovmesteren, Pottersøn, og min Reisefælle, Mr. Jakob Kibble, bagefter erindrede sig det — og ventede paa ham i Mørket ved den samme Limehouse Kirke, der nu ligger bagved mig.

„Da jeg stedse havde skyet Londons Havn, kjendte jeg kun Kirken af, at han fra Dækket havde vist mig dens Spir. Maaskee kunde jeg, hvis det kunde nytte at prøve derpaa, gjenkalde

mig den Vei, jeg gik til den fra Floden; men hvorledes vi To kom fra den hen til Riderhoods Boutik, veed jeg ikke, ligesaa lidt som jeg veed, hvilke Dreininger og Vendinger vi gjorde, efter at vi havde forladt den. Veien blev uden al Tvivl med Forsæt gjort vildsom.

„Dog jeg vil vedblive at gjennemtænke Omstændighederne, uden at forvirre dem med mine egne Betragtninger, og hvad gjør det desuden nu til Sagen, om han førte mig en lige eller en kroget Vei? Sindigt, John Harmon.

„Havde jeg ringeste Mistanke til ham, medens vi vare inde hos Riderhood, og han gjorde denne Kjeltring nogle Spørgsmaal om de Logishuse, hvor der var Plads til os? Nei, slet ingen, førend jeg bagefter fik Traaden til det Hele. Jeg troer, at han af Riderhood fik et Papir med den Medicin, eller hvad det nu var, som gjorde mig bedøvet, men jeg er langtfra vis derpaa; Alt, hvad jeg i Aften trygt turde beskylde ham for, var gammelt Kammeratskab mellem dem i Skurkestreger. Deres uforstilte Fortrolighed og det Rygte, jeg nu veed Riderhood at have, gjorde dette ingenlunde voveligt; men jeg er ikke sikker i min Sag angaaende Medicinen. Naar jeg husker paa de Omstændigheder, hvorpaa jeg støtter min Mistanke, ere de kun to. Den ene er, at jeg husker, at han, da vi vare komne ud, flyttede et lille sammenlagt Papir, som han ikke tidligere havde rørt ved, fra een Lomme over i en anden; og den anden, at jeg nu veed, at Riderhood tidligere har været tiltalt for Meddelagtighed i at have plyndret en ulykkelig Somand, der var bleven forgivet.

„Det er min Overbeviisning, at vi ikke kunne være gaaede en Fjerdingvei fra hin Boutik, førend vi kom til Muren, den mørke Indgang, Trappen og Værelset. Aftenen var paafaldende mørk, og det regnede stærkt. Naar jeg erindrer mig Omstændighederne, hører jeg Regnen pladske paa Stengulvet i Gangen, som ikke var under Tag. Værelset vendte ud til Floden, eller en Dok, eller en Bugt, og det var Ebbe. Da jeg indtil dette Tidspunkt er vis paa Tiden, veed jeg heraf, at det maa have været Ebbe; men medens Kaffen blev lavet, trak jeg Gardinet —

det var et mørkebrunt Gardin — tilside og kunde, idet jeg saae ud, af Afspeilingen af de faa Lygter der i Nærheden see, at de afspeilede sig i Ebbedynd.

„Han havde havt et Sæt af sine Klæder under Armen i en Seildugs Pose, hvorimod jeg ingen andre Overklæder havde med, end de, jeg havde paa, da jeg vilde kjøbe mig nogle. „De er meget vaad, Mr. Harmon," kan jeg endnu høre ham sige, „og jeg er ganske tør under denne gode, vandtætte Stortrøie. Tag disse mine Klæder paa, og naar De prøver Dem, vil De finde, at de passe ligesaa godt eller bedre til Deres Plan i Morgen som de, De agter at kjøbe. Medens De skifter, vil jeg skynde mig ud efter den varme Kaffe." Da han kom tilbage, havde jeg hans Klæder paa, og en Neger, der var iført en Lærreds Trøie, ligesom en Hovmester, kom ind med ham og satte en Bakke med den dampende Kaffe paa Bordet, uden at see paa mig. Er jeg forsaavidt bogstavelig og nøiagtig? Ja fuldkomment bogstavelig og nøiagtig.

„Nu kommer jeg til sygelige og forvirrede Indtryk; de ere saa levende, at jeg stoler paa dem, men der er Mellemrum imellem dem, hvorom jeg ikke veed Noget, og de ere ikke forbundne med nogensomhelst Forestilling om Tid.

„Da jeg havde drukket noget Kaffe, begyndte han at svulme umaadeligt i mine Øine, og der var Noget, som drev mig til at fare løs paa ham. Vi brødes tæt ved Døren, og han slap fra mig, da jeg ikke vidste, hvor jeg skulde slaae til, eftersom Stuen løb rundt med mig, og det ligesom lynede med Ildsluer imellem os. Jeg faldt, og medens jeg laa hjælpeløs paa Jorden, blev jeg dreiet rundt med en Fod og slæbt ved Halsen ind i en Krog. Jeg hørte Folk tale sammen, dreiedes rundt med andre Fødder og saae en Skikkelse, der lignede mig og havde mine Klæder paa, ligge paa en Seng. En Taushed, der, efter hvad jeg vidste om den, gjerne kunde have varet i Dage, Uger, Maaneder eller Aar, afbrødes af et voldsomt Slagsmaal overalt i Værelset. Den Skikkelse, der lignede mig, overfaldtes og havde min Vadsæk i Haanden. Jeg blev traadt under Fødder, man faldt over mig,

og jeg hørte en Larm af Slag og troede, at det var en Skovhugger, der fældede et Træ. Jeg kunde ikke have sagt, at mit Navn var John Harmon, kunde ikke have tænkt mig det, vidste det ikke; men da jeg hørte Slagene, tænkte jeg paa Skovhuggeren og hans Øxe og havde en vis dunkel Forestilling om, at jeg laa ude i en Skov.

„Er det endnu stedse rigtigt? Endnu stedse rigtigt, med Undtagelse af, at jeg ikke kan udtrykke det for mig selv, uden at bruge Ordet Jeg. Men der var intet Jeg; jeg vidste ikke af noget Jeg at sige.

„Først efter at jeg var gleden igjennem ligesom et Rør, og der havde været en stærk Larm og Luen og Bragen, ligesom af Ild, kom jeg til den Bevidsthed: „Det er John Harmon, der drukner! Kæmp for Dit Liv, John Harmon! Anraab Himlen, John Harmon, og frels Dig!“ Jeg troer, at jeg raabte det høit i heftig Smerte, og derpaa forsvandt et tungt, rædsomt, uforklarligt Noget, og det var mig, som kæmpede der alene i Vandet.

„Jeg var meget mat og svag, frygteligt overvældet af Søvnighed og drev hurtigt afsted med Strømmen. Naar jeg saae ud over det sorte Vand, saae jeg Lysene fare forbi mig paa de to Flodbredder, som om de havde travlt med at komme afsted og lade mig døe i Mørket. Ebben løb ud, men jeg vidste den Gang Intet om ud eller ind. Medens jeg med Himlens Bistand styrede mig i den rivende Strøm, fik jeg tilsidst fat i en Baad, der laa fortøiet mellem en Række andre ved en Gangsti, men jeg blev trukken ned under den og kom med Nød og neppe levende op paa den anden Side.

„Havde jeg været længe i Vandet? Længe nok til at være bleven iskold lige til Hjertet, men hvor længe, veed jeg ikke. Men dog var Kulden barmhjertig; thi det var den kolde Natteluft og Regnen, der bragte mig til mig selv igjen efter en Afmagt paa Stenene paa Gangstien. Da jeg var krøben hen til det Værtshus, hvortil Gangstien hørte, troede Folkene der naturligviis, at jeg var falden i Vandet i en Rus; thi jeg havde ingen Forestilling om, hvor jeg var, og kunde ikke tale — thi

Giften, der havde gjort mig bevidstløs, havde tillige angrebet mit Mæle — og troede, at Natten var den foregaaende Nat, da det endnu var mørkt og regnede. Men der var gaaet fireogtyve Timer til Spilde for mig.

„Jeg har ofte anstillet denne Beregning; og jeg maa have ligget to Nætter i hint Værtshus. Lad mig en Gang see. Ja. Jeg er vis paa, at det var medens jeg laa i Sengen der, at det faldt mig ind at benytte den Fare, jeg havde overstaaet, til at vække Formodning om, at jeg var forsvunden paa en gaadefuld Maade og til at udforske Bella. Skrækken for vor tvungne Forbindelse og Forevigelsen af den Skjebne, der syntes at have ramt min Faders Rigdomme — den Skjebne, at de kun skulde føre til Ulykker — var for stærk for den moralske Frygtsomhed, der skriver sig fra min Barndom med min stakkels Søster.

„Ligesom jeg endnu i dette Øieblik ikke kan forstaae, at den Side af Floden, hvor jeg kom til mig selv, var den modsatte Side af den, hvor jeg overlistedes, ligesaa lidt vil jeg nogensinde kunne forstaae det. Endog nu, da jeg gaaer hjem og lader Floden ligge bag mig, kan jeg ikke fatte, at den løber mellem mig og hint Sted, eller at Vandet er, hvor den er. Dog dette er ikke at tænke det igjennem; det er at gjøre et Spring ind i Nutiden.

„Jeg kunde ikke have gjort det, hvis Pengene i det vandtætte Belte, jeg havde om Livet, ikke havde været. Det var ingen stor Formue, nogle og fyrgetyve Pund, for Arvingen til hundrede og flere tusinde, men det var nok. Uden dem kunde jeg ikke have begivet mig til Kaffehuset, eller leiet mig ind hos Mrs. Wilfer.

„Jeg havde opholdt mig en fjorten Dages Tid i hint Hotel førend den Aften, da jeg saae Radfoots Lig paa Politistationen. Den ubeskrivelige aandelige Rædsel, hvoraf jeg led som Følge af Giften, gjør, at denne Mellemtid synes meget længere, men det er den ikke. Hin Lidelse har siden bestandigt tabt sig mere og mere og kun overfaldet mig stødevis, og jeg haaber nu at være fri for den; men endog nu maa jeg stundom betænke mig, tvinge

mig og standse, førend jeg taler, da jeg ellers ikke vilde kunne sige det, jeg vil.

„Atter skeier jeg ud fra at tænke det igjennem lige til Enden. Der er ikke saa langt til Enden, at jeg behøver at lade mig friste til at bryde af. Frisk Mod, derfor!

„Jeg søgte hver Dag i Bladene Efterretninger om, at jeg savnedes, men fandt ingen. Da jeg den Aften gik ud for at røre mig (thi jeg holdt mig inde, saa længe det var lyst) saae jeg en Flok Mennesker forsamlede om en i Whitehall opslaaet Plakat, der betegnede mig, John Harmon, som funden død og lemlæstet i Floden under høist mistænkelige Omstændigheder, beskrev mine Klæder og de i mine Lommer fundne Papirer, og opgav, hvor mit Lig kunde tages i Øiesyn. Paa en ufornuftig, ubesindig Maade ilede jeg derhen, og saae med Rædsel den Død, jeg var undgaaet, for mine Øine i dens forfærdeligste Skikkelse i Forening med den uforklarlige Rædsel, som martrede mig den Gang, medens det giftige Stof endnu virkede stærkest, saae da, siger jeg, at Radfoot var bleven myrdet af ubekjendte Hænder for de Penges Skyld, for hvis Skyld han vilde have myrdet mig, og at vi sandsynligviis Begge vare blevne skubbede ud i Floden fra det samme mørke Sted, ud i den samme mørke Strøm, medens den havde været mest rivende.

„Den Aften havde jeg nær opgivet min Hemmelighed, skjøndt jeg Ingen havde mistænkt, ingen Oplysninger kunde meddele og bogstaveligt ikke vidste Andet, end at den Myrdede ikke var mig, men Radfoot. Medens jeg endnu betænkte mig den næste og den følgende Dag, syntes det, som om hele Landet havde besluttet, at jeg skulde være død. Ligskuet erklærede mig for død; Regjeringen bekjendtgjorde, at jeg var død, og jeg kunde ikke sidde fem Minuter i min Stue og lytte efter Larmen udenfor, uden at det bragtes mig for Øre, at jeg var død.

„Saaledes døde John Harmon, forsvandt Julius Handford og fødtes John Rokesmith. Det har i Aften været John Rokesmiths Hensigt at raade Bod paa en Forurettelse, som han ikke kunde have tænkt sig mulig, hvis den ikke var kommen ham for

Øre ved den Lightwoodske Snak, han havde hørt fortælle, og som ethvert Hensyn forpligter ham til at afhjælpe. I denne Hensigt vil han fremture, saaledes som det er hans Pligt.

„Er det nu tænkt igjennem Altsammen? Altsammen lige til nu? Intet forbigaaet? Nei, Intet. Men længere frem i Tiden? At tænke det igjennem Fremtiden er et vanskeligere, skjøndt langt kortere Stykke Arbeide, end at tænke det igjennem Fortiden. John Harmon er død. Skal John Harmon komme til Live igjen?

„Hvis Ja, saa hvorfor? Hvis Nei, saa hvorfor?

„Lader os først tage Ja. For at oplyse den menneskelige Retfærdighed om en Forbrydelse af et Menneske, der er langt udenfor dets Omraade, og hvis Moder maaskee endnu lever. For at oplyse den om en Gang med Stengulv, en Trappe, et brunt Vinduesgardin og en Neger. For at komme i Besiddelse af min Faders Penge og for dem egennyttigt at kjøbe mig en deilig Skabning, som jeg elsker — jeg kan ikke gjøre for det; Fornuften har dermed Intet at bestille; jeg elsker hende trods Fornuften — men som ligesaa gjerne vilde elske mig for min egen Skyld, som hun vilde elske Tiggeren hist henne paa Hjørnet. Hvilken Brug af Pengene og hvor værdigt de gamle Misbrug af dem!

„Lader os nu tage Nei; de Grunde, hvorfor John Harmon ikke skal komme til Live igjen. Fordi han uden Modstand har ladet hine kjære, gamle, trofaste Venner komme i Besiddelse af Formuen. Fordi han seer dem glæde sig ved den, gjøre god Brug af den og udslette den gamle Rust og Skimmel paa Pengene. Fordi de i Virkeligheden have antaget Bella i Barns Sted og ville forsørge hende. Fordi der er Kjærlighed nok i hendes Natur og Varme nok i hendes Hjerte, til at det under gunstige Betingelser kan udvikle sig til noget varigt Godt. Fordi hendes Feil ere blevne forstærkede paa Grund af den Plads, hun havde faaet i min Faders Testamente, og hun allerede begynder at blive bedre. Fordi hendes Ægteskab med John Harmon, efter hvad jeg har hørt af hendes egen Mund, vilde være et skammeligt Komediespil, som baade hun og jeg stedse maatte være os

bevidste, og som vilde nedsætte hende i hendes og mig i mine Tanker og os Begge i hinandens gjensidigt. Fordi Formuen, hvis John Harmon kommer til Live og ikke gifter sig med hende, netop falder i de samme Hænder, hvori den nu befinder sig.

„Hvad vil jeg? Som død har jeg fundet dem, der i mit levende Live vare mine sande Venner, ligesaa oprigtige, kjærlige og trofaste, som da jeg levede, og gjørende Mindet om mig til en Spore til gode Gjerninger, der gjøres i mit Navn. Som død har jeg seet dem, istedetfor at de kunde have ladet haant om mit Navn og være skredne graadigt hen over min Grav til Rigdom og gode Dage, standse paa Veien som enfoldige Børn for at gjenkalde sig deres Kjærlighed til mig, medens jeg var et stakkels frygtsomt Barn. Som død har jeg af den Qvinde, der vilde være bleven min Hustru, hvis jeg havde levet, hørt den oprørende Sandhed, at jeg kunde have kjøbt hende, uden at hun havde brudt sig det mindste om mig, ligesom en Sultan kjøber sig en Slavinde.

„Hvad jeg vil? Kunde de Døde vide, eller vide de, hvorledes de Levende behandle dem, hvem blandt de Dødes Hærskare har da fundet en mere uegennyttig Troskab paa Jorden end jeg? Er det ikke nok for mig? Var jeg kommen tilbage, vilde disse ædle Mennesker have budt mig velkommen, grædt over mig, med Glæde afstaaet Alt til mig. Jeg kom ikke tilbage, og de ere traadte ufordærvede i mit Sted. Lad dem da blive der, og lad Bella blive der, hvor hun er.

„Men hvorledes skal jeg da forholde mig? Saaledes, at jeg vedbliver at føre det samme stilfærdige Secretairliv og omhyggeligt undgaaer enhver Mulighed af en Gjenkjendelse, indtil de ere blevne fortroligere med deres forandrede Kaar, og den store Sværm af Bedragere under forskjellige Navne har fundet sig et nyere Bytte. Naar den Tid kommer, tør jeg haabe, at den Orden, som jeg bestræber mig for at indføre i deres Sager, og hvormed jeg hver Dag skal gjøre mig fornyet Umage for at gjøre dem bekjendte, vil være bleven en saa regelmæssig arbeidende Maskine, at de kunne holde den i Gang. Jeg veed, at jeg kun

behøver at henvende mig til deres Ædelmodighed for at faae, hvad jeg maatte ønske. Naar den rette Tid er kommen, vil jeg kun udbede mig saa Meget, at det igjen kan sætte mig paa min tidligere Livsbane, og John Rokesmith skal da betræde den saa tilfreds, han formaaer; men John Harmon skal ikke mere vende tilbage.

„For at jeg ikke i en fjern Fremtid skal have nogensomhelst Anelse om, at Bella maaskee dog under visse Forhold vilde have taget mig for min egen Skyld, hvis jeg havde spurgt hende uforbeholdent derom, vil jeg uforbeholdent gjøre hende dette Spørgsmaal og derved hæve det, jeg allerede kun altfor godt veed, over enhver Tvivl. Og nu er det Altsammen tænkt igjennem fra Begyndelsen til Enden, og jeg føler mig lettere om Hjertet."

Saa fordybet havde det levende-døde Menneske været i denne Enetale med sig selv, at han hverken havde lagt Mærke til Vind eller Vei, men modstaaet hin ligesaa instinctmæssigt, som han havde fulgt denne; men da han nu kom til en Holdeplads i City, blev han staaende vankelmodigt, om han skulde gaae lige hjem, eller først begive sig til Mr. Boffin's Hus. Han besluttede at lægge Veien om ad dette, idet han antog, at hans Stortrøie, som han havde paa Armen, vilde vække mindre Opmærksomhed der, end hvis han bragte den til Holloway, da Mrs. Wilfer og Miss Lavinia vare saa nysgjerrige som Ravne angaaende enhver Ting, den Logerende havde i sin Besiddelse.

Da han kom til Huset, hørte han, at Mr. og Mrs. Boffin vare ude, men at Miss Wilfer var inde i Salen. Miss Wilfer var bleven hjemme, da hun ikke havde følt sig rigtigt vel, og havde om Aftenen spurgt, om Mr. Rokesmith var paa sit Værelse.

„Formeld Miss Wilfer min Compliment og sig hende, at nu er jeg her."

Miss Wilfer sendte til Gjengjeld sin Compliment ned og lod spørge, om Mr. Rokesmith ikke, hvis det ikke var til for megen Uleilighed, vilde have den Godhed at komme ovenpaa, førend han gik hjem.

Det var ikke til for megen Uleilighed, og Mr. Rokesmith gik ovenpaa.

O hvor var hun dog smuk! Havde den forhenværende John Harmons Fader dog blot testamenteret sin Søn sine Penge uden Betingelser, og havde hans Søn dog blot selv fundet denne yndige Pige og havt den Lykke at vinde hendes Hjerte i Bytte for sit!

„Du min Gud, er De ikke vel, Mr. Rokesmith?"

„Jo fuldkomment, men det har gjort mig ondt at høre, at De ikke befandt Dem vel."

„En Ubetydelighed. Jeg havde Hovedpine — den er nu gaaet over — og følte mig ikke oplagt til at gaae i det varme Theater, og derfor blev jeg hjemme. Jeg spurgte Dem, om De ikke befandt Dem vel, da De er saa bleg."

„Er jeg? Jeg har havt Meget at bestille i Aften."

Hun sad paa en lav Ottoman ved en lille skinnende Juvel af et Bord med sin Bog og sit Arbeide foran sig. Ak, hvor forskjelligt vilde den forhenværende John Harmons Liv ikke have været, hvis han havde besiddet den lykkelige Forret at kunne taget Plads paa denne Ottoman, lagt sin Arm om dette Liv og sagt: „Jeg haaber, at Tiden er falden Dig lang uden mig? Du seer jo ud som en sand Hjemmets Gudinde, min Diesten!"

Men da den nuværende John Rokesmith var saa langt fjernet fra den forhenværende John Harmon, blev han staaende i nogen Afstand, en kort Afstand i Henseende til Rum, men en lang Afstand i Henseende til Adskillelse.

„Mr. Rokesmith," sagde Bella, tagende sit Arbeide og efterseende det paa alle Kanter, „det har været mit Ønske, naar jeg fik Leilighed dertil, at sige Dem Noget til Forklaring af, hvorfor jeg var uartig imod Dem forleden Dag. De er ikke berettiget til at tænke Ondt om mig, Sir."

Det lille skarpe Blik, som hun halvt pirreligt fornærmet, halvt coquet tilkastede ham, vilde være blevet høiligen beundret af den forhenværende John Harmon.

„De veed ikke, hvor gode Tanker jeg har om Dem, Miss Wilfer."

„De maa rigtignok have meget høie Tanker om mig, Mr. Rokesmith, naar De troer, at jeg i Medgangens Dage glemmer og forsømmer mit fordums Hjem."

„Troer jeg det?"

„I det mindste troede De det," svarede Bella.

„Jeg tog mig den Frihed at minde Dem om en lille Udladelse, hvori De havde gjort Dem skyldig — Dem selv ubevidst og ganske naturligt havde gjort Dem skyldig. Andet var det ikke."

„Og jeg tillader mig at spørge Dem, Mr. Rokesmith," sagde Bella, „hvorfor De tog Dem denne Frihed? Jeg haaber, at der intet Fornærmeligt er i denne Talemaade; De vil erindre, at De selv betjente Dem af den."

„Fordi jeg nærer en sand, dyb, inderlig Deltagelse for Dem. Fordi jeg stedse ønsker at see Dem fra Deres fordelagtigste Side. Fordi — skal jeg blive ved?"

„Nei, Sir," sagde Bella med glødende Ansigt. „De har sagt mere end nok. Jeg beder Dem ikke at blive ved. Besidder De mindste Gnist af Ædelmodighed eller Æresfølelse, siger De ikke Mere."

Havde den forhenværende John Harmon seet det stolte Ansigt med de nedslaaede Øine og hvorledes det hurtige Aandedræt bevægede det blanke, brune Haar i dets Fald ned over den smukke Nakke, vilde han sandsynligviis være forbleven taus.

„Jeg ønsker at tale med Dem, Sir," sagde Bella, „een Gang for alle, men veed ikke, hvorledes jeg skal bære mig ad dermed. Jeg har siddet her hele Aftenen og ønsket at tale med Dem, fast besluttet paa at tale med Dem og erkjendende, at jeg maatte tale med Dem. Giv mig Tid et Øieblik."

Han vedblev at være taus, og hun vedblev at sidde med bortvendt Ansigt, men gjorde dog af og til en ubetydelig Bevægelse, som om hun vilde vende sig om og tale. Omsider gjorde hun det ogsaa.

„De kjender min Stilling baade her og hjemme, Sir. Jeg maa selv tale med Dem, da der ikke er Nogen blandt mine Om-

givelser, som jeg kunde bede derom. Det er ikke ædelmodigt, ikke hæderligt af Dem, at opføre Dem imod mig, som De gjør."

„Er det uædelmodigt eller uhæderligt at være indtagen i Dem, fortryllet af Dem?"

„Uforskammet!" sagde Bella.

Den forhenværende John Harmon vilde maaskee have fundet dette afvisende Ord temmelig haanligt og hovmodigt.

„Nu føler jeg mig forpligtet til at blive ved," yttrede Secretairen, „om ikke for Andet, saa for at forsvare og forklare mig. Jeg haaber, Miss Wilfer, at det ikke er utilgiveligt, ikke engang af mig, at aflægge en oprigtig Tilstaaelse om en oprigtig Kjærlighed til Dem?"

„En oprigtig Tilstaaelse?" gjentog Bella med Eftertryk.

„Er den Andet?"

„Jeg maa udbede mig, Sir," sagde Bella, tagende sin Tilflugt til et Anstrøg af betimelig Harme, „ikke at blive tagen i Forhør. De maa undskylde, at jeg vægrer mig ved at lade mig krydsforhøre."

„O, Miss Wilfer, dette er neppe smukt af Dem. Jeg spørger ikke om Andet end det, hvortil Deres eget Eftertryk berettiger mig. Imidlertid lader jeg endog dette Spørgsmaal fare; men hvad jeg har sagt staaer jeg ved. Jeg kan ikke tilbagekalde Tilstaaelsen om min oprigtige og dybe Følelse for Dem, og jeg tilbagekalder den ikke."

„Jeg afviser den, Sir," sagde Bella.

„Jeg maatte være blind og døv, hvis jeg ikke havde været forberedt paa dette Svar. Tilgiv min Fornærmelse, da den selv medfører sin Straf."

„Hvilken Straf?" spurgte Bella.

„Er min nuværende Qval ingen Straf? Dog undskyld mig; det var ikke min Hensigt at krydsforhøre Dem igjen."

„De benytter Dem af et ubesindigt Ord af mig," sagde Bella med et lille Stik af Selvbebreidelse, „til at lade mig synes — jeg veed ikke hvad. Jeg talte uden Overlæg, da jeg betjente mig af det. Var det urigtigt, gjør det mig ondt; men

De gjentager det med Overlæg, og det forekommer mig at være i det mindste ikke bedre. Forøvrigt udbeder jeg mig, Mr. Rokesmith, at det maa betragtes som en afgjort Sag, at dette er forbi mellem os, nu og for stedse."

„Nu og for stedse," gjentog han.

„Ja. Jeg opfordrer Dem, Sir," vedblev Bella med stigende Heftighed, „til ikke at forfølge mig mere. Jeg opfordrer Dem til ikke at benytte Deres Stilling her i Huset til at gjøre min her pinlig og ubehagelig. Jeg opfordrer Dem til at aflægge den Vane at gjøre Deres ilde anbragte Opmærksomheder ligesaa tydelige for Mrs. Boffin, som for mig."

„Har jeg gjort det?"

„Det skulde jeg mene," svarede Bella. „I det mindste er det ikke Deres Skyld, hvis De ikke har gjort det, Mr. Rokesmith."

„Jeg haaber, at De har Uret i denne Anskuelse, og det vilde gjøre mig meget ondt at have givet Dem Grund til den, men det troer jeg ikke. For Fremtiden behøver De ikke at være bange. Det er Altsammen forbi."

„Jeg føler mig meget lettet ved at høre dette," sagde Bella. „Jeg har helt andre Udsigter i Livet, og hvorfor skulde De forspilde Deres?"

„Mine Udsigter?" sagde Secretairen. „Mit Liv!"

Hans paafaldende Tone bragte Bella til at skotte til det paafaldende Smil, hvormed han havde sagt disse Ord. Det var forsvundet, da han saae tilbage paa hende. „Undskyld mig, Miss Wilfer," vedblev han, da deres Øine mødtes, „men De har betjent Dem af nogle haarde Ord, hvortil De uden Tvivl har troet Dem berettiget, men som jeg ikke forstaaer. Uædelmodig og uhæderlig. Hvori?"

„Jeg vil helst være fri for at blive spurgt," sagde Bella, idet hun stolt slog Øinene ned.

„Og jeg helst være fri for at spørge, men Spørgsmaalet paahviler mig som Pligt. Forklar Dem i Venlighed eller dog med Retfærdighed."

„O, Sir," sagde Bella, vendende sine Øine op mod hans efter en lille Kamp for at lade det være, „er det ædelmodigt og hæderligt at bruge den Indflydelse, som Mr. og Mrs. Boffins Ynde for Dem og Deres Dygtighed paa Deres Plads skaffe Dem, imod mig?"

„Imod Dem?"

„Er det ædelmodigt og hæderligt at lægge en Plan om lidt efter lidt at bringe Deres Indflydelse til at fremme en Beilen, der, som jeg har viist Dem, er mig imod, og som jeg herved paa det Bestemteste afviser?"

Den forhenværende John Harmon kunde have fundet sig i en hel Del, men en Mistanke som denne vilde have skaaret ham i Hjertet.

„Vilde det være ædelmodigt og hæderligt at tiltræde Deres Plads — hvis De har gjort det, for jeg veed ikke, om De har gjort det, og vil heller ikke haabe det — naar De antog eller vidste forud, at jeg vilde komme her i Huset, og havde i Sinde at overrumple mig saaledes?"

„Overrumple Dem paa en saa lav og grusom Maade," sagde Secretairen.

„Ja," indrømmede Bella.

Secretairen taug en liden Stund og sagde derpaa kun: „De tager aldeles feil, Miss Wilfer, forunderligt feil, men dog kan jeg ikke sige, at Skylden er Deres. Har jeg fortjent bedre af Dem, saa veed De det ikke."

„I det mindste, Sir," svarede Bella, hvis tidligere Harme stedse voxede mere og mere, „kjender De Sammenhængen med, at jeg overhovedet er kommen her i Huset. Jeg har hørt Mr. Boffin sige, at De kjender hint Testamente til Punkt og Prikke og er fuldkomment inde i alle hans Anliggender. Og var det ikke nok, at jeg var bleven testamenteret bort, ligesom en Hest, en Hund eller en Fugl? Skulde De ogsaa begynde at tage Bestemmelse med mig i Deres Tanker og speculere i mig, saa saare jeg ikke længer var Gjenstand for Byens Sladder og Latter? Skal jeg da stedse betragtes som herreløst Gods?"

„Tro mig," sagde Secretairen, „De tager forunderligt feil."

„Det vilde være mig kjært at erfare hvorledes."

„Det faaer De neppe nogensinde at vide. Jeg skal naturligviis omhyggeligt skjule ethvert Spor af denne Samtale for Mr. og Mrs. Boffin, saa længe jeg bliver her, og De kan være overbeviist om, at det, hvorover De har beklaget Dem, er forbi for stedse."

„Saa glæder det mig, at jeg har talt, Mr. Rokesmith. Det har været pinligt og vanskeligt, men nu er det gjort. Har jeg krænket Dem, haaber jeg, at De vil tilgive mig. Jeg er uerfaren og heftig og er bleven lidt forkjælet; men jeg er sandeligt ikke saa slem, som jeg synes, eller som De anseer mig for."

Da Bella havde sagt dette, gik han, og nu formildedes hun paa sin lunefulde, ubestandige Maade. Da hun var bleven ene, lagde hun sig tilbage paa sin Ottoman og sagde: „Jeg vidste ikke af, at det deilige Fruentimmer var en saadan Drage!" Med disse Ord stod hun op, saae sig i Speilet og sagde til sit Billede: „Du er jo bleven ganske opsvulmet i Ansigtet, Du lille Nar!" Derpaa gik hun utaalmodigt op og ned ad Gulvet og sagde: „Gid Fader var her, for at jeg kunde snakke med ham om et pengekjært Giftermaal! Men det er dog bedst, at han er, hvor han er, den kjære Stakkel, for jeg veed, at jeg vilde rykke ham i Haaret, hvis han var her." Og tilsidst kastede hun sit Arbeide langt bort og sin Bog bagefter det og satte sig ned og nynnede en Melodi og nynnede den falsk og ærgrede sig over den.

Og John Rokesmith, hvad gjorde han?

Han gik ned til sit Værelse og begravede John Harmon mange flere Favne dybt. Han tog sin Hat og gik ud, og medens han gik til Holloway, eller et andet Sted — det var ham ligegyldigt hvorhen — hobede han den ene Dynge Jord efter den anden op paa John Harmons Grav. Hans Vandring førte ham først hjem ved Daggry, og saa travlt havde han havt hele Natten med at kaste det ene Bjerg af Jord ovenpaa det andet paa John Harmons Grav, at John Harmon nu laa begravet under en

Alpekjæde, og endnu dyngede Graver Rokesmith Bjerge paa Bjerge ovenpaa ham, lettende sig sit Arbeide med det Omqvæd: „Skjul ham, knus ham, hold ham nede!“

Fjortende Kapitel.

Standhaftig i Forsæt.

Graverarbeidet med at kaste Jord paa John Harmon hele Natten igjennem førte ikke til nogen dyb Søvn, men ud paa Morgenstunden fik Rokesmith dog en afbrudt Hvile og reiste sig, styrket i sit Forsæt. Nu var Alt afgjort. Intet Gjenfærd skulde forstyrre Mr. og Mrs. Boffins Ro; usynligt og maalløst vilde Gjenfærdet end en liden Stund betragte den Tilværelsestilstand, det havde forladt, og derpaa for stedse ophøre at besøge de Steder, hvor det ikke havde nogen Plads.

Han gjennemgik det Hele endnu en Gang. I den Tilstand, hvori han havde fundet sig, var han hensunken, som saa mangen et Menneske hensynker i saa mangen en Tilstand, uden at lægge Mærke til dens enkelte Omstændigheders sammendyngende Kraft. Da han af den Mistro, der var bleven avlet af hans ulykkelige Barndom og den skadelige Indflydelse, som hans Fader og hans Faders Rigdomme havde havt paa Alle, der vare komne i Berøring med dem — han havde den Gang aldrig seet dem udrette noget Godt — havde fattet Tanken om sit første Bedrageri, havde det været hans Hensigt, at det skulde være uskyldigt, kun vare nogle faa Dage eller Timer og kun omfatte den ham af en Grille paatvungne Pige, hvem han af den samme Grille var bleven paatvungen, og han havde i al Oprigtighed ment hende det godt. Thi havde han fundet hende ulykkelig over Udsigten til dette Ægteskab (enten fordi hendes Hjerte havde fattet Tilbøielighed for en anden Mand, eller af andre Grunde), vilde han i fuldt Alvor have sagt til sig: „Dette er nok en egensindig Bestem-

melse med de Ulykke stiftende Penge. Jeg vil lade dem tilfalde mine og min Søsters eneste Beskyttere og Venner." Da den Snare, hvori han var falden, havde overskredet hans første Hensigt i den Grad, at han havde seet Politimyndighederne bekjendtgjøre hans Dødsfald paa Londons Mure, havde han, uden ret at gjøre sig selv Rede derfor, benyttet den Bistand, som derved var falden i hans Lod, uden at tage Hensyn til, hvor stærkt dette maatte synes at befæste Boffin'erne i deres Besiddelse af Formuen. Da han havde talt med dem og lært dem at kjende og endog ikke fra sit til en saadan Undersøgelse gunstige Standpunkt havde kunnet opdage nogen Mangel ved dem, havde han spurgt sig selv: „Og skal jeg komme til Live for at fortrænge Mennesker som disse?" Der havde Intet været at stille op imod at sætte dem paa denne haarde Prove. Af Bellas egne Læber havde han, medens han den Aften, da han var flyttet ind i sit Logis, havde staaet og banket paa Døren, hørt, at Ægteskabet vilde fra hendes Side have været aldeles egennyttigt, og siden havde han udforsket hende i sin ubekjendte Person og formentlige Stilling, og hun havde ikke alene afviist hans Tilnærmelser, men var endog bleven fortørnet over dem. Sømmede det sig for ham at paadrage sig den Skam at kjøbe hende, eller at vise sig lav nok til at straffe hende? Og dog maatte han ved at komme til Live og gaae ind paa Betingelsen for Arven gjøre det Første, og ved at komme til Live og forkaste den gjøre det Sidste.

En anden Folge, hvis Mulighed han aldrig havde tænkt sig, var den, at et uskyldigt Menneske var blevet indviklet i det paa ham formentligen begaaede Mord. Han vilde afvinge Anklageren en fuldstændig Tilbagekaldelse og gjøre den skete Uret god igjen; men denne Uret kunde ikke være skeet, hvis han ikke selv havde ponset paa et Bedrageri, og hvilket Bryderi og hvilken Sorg Bedrageriet derfor end kostede ham, var det mandigt at bære dette som en af dets Følger, uden at klage.

Saaledes gik John Rokesmith i Rette med sig selv om Morgenen, og det begravede John Harmon endnu mange flere Favne dybere, end han var bleven begravet om Natten.

Idet han gik tidligere ud, end han pleiede, mødte han Cherubin i Døren, og da Cherubin for en Del gik samme Vei som han, fulgtes de ad.

Det var umuligt Andet, end at blive opmærksom paa Cherubens Ydre, og Cherubin var sig ogsaa dette overmaade vel bevidst og yttrede beskedent: „En Foræring af min Datter Bella, Mr. Rokesmith."

Disse Ord glædede Secretairen, da han huskede de halvhundrede Pund og endnu stedse elskede Pigen. Det var unegteligt meget svagt af ham — det er stedse meget svagt, paastaae visse Autoriteter — men elske Pigen gjorde han.

„Jeg veed ikke, om De skulde have læst mange afrikanske Reisebeskrivelser, Mr. Rokesmith?" sagde R. W.

„Jo, nogle."

„Naa, saa veed De ogsaa, at der findes en Kong George, eller Kong Sambo, eller Kong Bill, eller Kong Rom, eller hvilket Navn Matroserne nu tilfældigviis maatte have givet ham."

„Hvor?" spurgte Rokesmith.

„Hvorsomhelst; hvorsomhelst i Afrika, mener jeg. Saa noget nær overalt, tør jeg sige; for sorte Konger ere godt Kjøb og — finder jeg," sagde R. W. i en undskyldende Tone — „vænnmelige."

„Jeg er af samme Mening, Mr. Wilfer. De vilde sagt —?"

„Jeg vilde sagt, at en saadan Konge i Almindelighed kun er ifort en Hat fra London, eller et Par Seler fra Manchester, eller een Epaulet, eller en Uniformskjole med Benene i Ærmerne, eller Noget af det Slags."

„Ja netop," sagde Secretairen.

„Jeg forsikrer Dem i Fortrolighed, Mr. Rokesmith," bemærkede den glade Cherub, „at medens jeg havde flere af mine Børn hjemme at sørge for, tænkte jeg tidt og mange Gange paa en saadan Konge. Som ugift kan De ikke forestille Dem, hvor ondt jeg har havt ved at gaae med mere end eet ordentligt Klædningsstykke ad Gangen."

„Det vil jeg gjerne troe, Mr. Wilfer."

„Jeg anfører det kun," sagde R. W. i sit Hjertes Varme, „som et Beviis paa min Bellas elskværdige, hensynsfulde og betænksomme Kjærlighed. Havde hun viist sig lidt forkjælet, vilde jeg ikke have lagt videre Vægt derpaa under de forhaandenværende Omstændigheder. Men nei, ikke det mindste. Og hun er saa smuk! Jeg haaber, at De er enig med mig i at finde hende meget smuk, Mr. Rokesmith?"

„Ja ganske vist; det maa jo Enhver."

„Det haaber jeg," sagde Cherubin, „ja jeg tvivler egentligt slet ikke derpaa. Er det ikke en stor Lykke, hun har gjort, Mr. Rokesmith, med de Udsigter, der have aabnet sig for hende?"

„Miss Wilfer kunde ikke have bedre Venner, end Mr. og Mrs. Boffin."

„Nei, det er umuligt!" sagde den tilfredse Cherub. „Ja jeg begynder virkeligt at finde, at Alt er meget godt, som det er. Havde Mr. John Harmon levet —"

„Det er bedre, at han er død," sagde Secretairen.

„Nei, det vil jeg ikke sige," indvendte Cherubin lidt haardnakket mod den saa bestemte og umedlidende Tone; „men han havde maaskee ikke staaet Bella, eller Bella ikke ham an, eller der kunde være kommet halvhundrede andre Ting i Veien, istedetfor at jeg nu tør haabe, at hun nu selv kan vælge."

„Har hun — da De viser mig den Fortrolighed, at tale til mig om denne Sag, vil De undskylde mit Spørgsmaal — har hun — maaskee — valgt?" stammede Secretairen.

„Ak Gud, nei!" svarede R. W.

„Unge Damer," yttrede Rokesmith, „vælge stundom uden at betroe deres Fædre deres Valg."

„Ikke i dette Tilfælde, Mr. Rokesmith. Mellem min Datter Bella og mig er der et formeligt Tillids- og Fortrolighedsforbund, som blev indgaaet for nogle faa Dage siden. Dets Indgaaelse skriver sig fra disse," sagde Cherubin med et lille Ryk i Forstykkerne i sin Kjole og Lommerne i sine Buxer. „O nei, hun har ikke valgt. Vistnok flagrede den unge George Sampson, den Gang der søgtes efter Mr. John Harmon —"

„Som jeg vilde ønske aldrig var bleven født!“ sagde Secretairen med mørk Pande.

R. W. saae forundret paa ham, som om han troede, at han havde fattet et uforklarligt Nag til den salig Afdøde, og vedblev: „Den Gang der søgtes efter Mr. John Harmon, flagrede den unge George Sampson unegteligt om Bella og lod Bella ham flagre, men der blev aldrig tænkt for Alvor derpaa, og der er nu mindre end nogensinde at tænke derpaa; thi Bella er ærgjerrig, og jeg troer at turde forudsige, Mr. Rokesmith, at hun vil gifte sig med en Mand med Formue. Denne Gang, seer De, vil hun have Personen og Formuen samlede for sig og kunne træffe sit Valg med aabne Øine. Jeg skal denne Vei. Det gjør mig ondt at skulle sige Dem saa snart Farvel. God Morgen, Sir!“

Secretairen fortsatte sin Gang, ikke videre opmuntret af denne Samtale, og kom til Boffins herskabelige Bolig, hvor han traf Betty Higden, som ventede paa ham.

„Jeg vilde takke Dem saa mange Gange, Sir,“ sagde Betty, „hvis jeg maatte være saa fri at tale et Par Ord med Dem.“

Hun skulde have Lov til at tale saa mange Ord, hun vilde, sagde han og førte hende ind i sit Værelse og lod hende sætte sig ned.

„Det er angaaende Sloppy, Sir,“ sagde Betty. „Og jeg er kommen selv, for da jeg ikke vilde, at han skulde vide, hvad jeg vil sige til Dem, kom jeg ham i Forkjøbet og gik herop.“

„De besidder en vidunderlig Kraft,“ svarede Rokesmith. „De er ligesaa ung som jeg.“

Betty Higden rystede alvorligt paa Hovedet. „Jeg er stærk af min Alder, Sir, men ikke ung, Gud være lovet!“

„Takker De Gud, fordi De ikke er ung?“

„Ja, Sir. Indseer De ikke, at hvis jeg var ung, skulde jeg først til at gaae det Altsammen igjennem? Men lader os ikke tale om mig, men om Sloppy.“

„Og hvad han, Betty?“

„Det er det netop, Sir. Det er mig ikke muligt at faae

det ud af Hovedet paa ham, at han jo godt kan gjøre, hvad han skal gjøre for Deres gode Frue og Herre og passe sit Arbeide for mig. Men det kan han ikke. For at han skal kunne blive sat istand til at tjene sit Brød og komme frem i Verden maa han give Slip paa mig, og det vil han ikke."

„Det ærer jeg ham for," sagde Rokesmith.

„Gjør De, Sir? Jeg veed ikke, hvad jeg selv gjør, men derfor er det ikke rigtigt at lade ham raade sig selv, og da han nu ikke vil give Slip paa mig, saa vil jeg give Slip paa ham."

„Hvorledes det, Betty?"

„Jeg har i Sinde at løbe fra ham."

Med et forbauset Blik paa det ubetvingelige gamle Ansigt og de klare Øine gjentog Secretairen: „Løbe fra ham?"

„Ja, Sir," sagde Betty med eet Nik. Og i dette Nik og det bestemte Træk ved hendes Mund laa der en Fasthed i Forsættet, som ikke kunde drages i Tvivl.

„Naa, naa," sagde Secretairen, „det maa vi tale nærmere om. Lader os give os Tid og see, om vi lidt efter lidt kunne komme til en klar Forstaaelse af Sagen og hvad der vil være rigtigt at gjøre."

„Saa hør da, gode Ven," sagde gamle Betty — „om Forladelse, fordi jeg er saa ligefrem, men jeg er saa gammel, at jeg næsten kunde være Deres Bedstemoder to Gange. Saa hør da! Det er kun en daarlig og streng Fortjeneste, der er ved det Arbeide, jeg nu har, og hvis Sloppy ikke var, veed jeg ikke, hvorledes jeg skulde kunne have holdt det ud saa længe. Men vi havde dog vort Udkomme ved det. Nu, da jeg er ene — siden endog Johnny er borte — vilde jeg langt hellere røre mig og gaae mig træt, end evigt og altid sidde ved Ilden og lægge Tøi sammen. Og jeg skal sige Dem hvorfor. Sommetider kommer der en Dosighed over mig, som et saadant Liv befordrer, men som jeg ikke kan lide. Snart synes det mig, som om jeg har Johnny, eller hans Moder, eller Mormoder paa Armen, snart som om jeg selv igjen var et Barn og laa i min egen Moders Arme, og saa bliver jeg bedøvet baade paa Tanker og Sandser, indtil jeg farer op fra

min Stol, bange for, at jeg begynder at blive ligesom de stakkels gamle Mennesker, de mure inde i Fattighusene, hvad man sommetider kan see, naar de slippe dem udenfor de fire Vægge, for at de skulle varme sig i Solen, medens de krybe ganske forskrækkede om i Gaderne. Som Pige var jeg slink og har stedse havt Lyst til Virksomhed, som jeg sagde til Deres Frue, den første Gang jeg saae hendes gode Ansigt. Jeg kan endnu gaae mine tyve Mile, naar det skal være, og jeg vil langt hellere gaae, end blive slov og dosig. Jeg forstaaer mig godt paa at strikke og kan gjøre mange Smaating, som jeg kunde sælge. Vilde Deres Frue og Herre laane mig tyve Shillings til at udstyre en Kurv med, vilde det være en Lykke for mig. Naar jeg trasker om i Landet og gaaer mig træt, holder jeg Dosigheden borte og tjener selv mit Brød ved mit eget Arbeide. Og hvad Mere kan jeg vel ønske mig?"

„Det er altsaa Deres Plan," sagde Secretairen, „til at løbe bort?"

„Viis mig en bedre! Viis mig en bedre, gode Ven! Jeg veed jo meget godt," sagde gamle Betty Higden, „og De veed det ogsaa meget godt, at Deres Frue og Herre vilde lade mig faae det som en Dronning i Resten af mine Dage, hvis vi kunde blive enige om, at det skulde være saaledes; men det kunne vi ikke blive enige om. Jeg har endnu aldrig taget imod Almisse, og det har heller ingen af dem, der have hørt mig til. Og det vilde være at blive mig selv og mine Børn, der ere døde og borte, utro, og deres Børn, der ere døde og borte, utro, nu tilsidst at gjøre det Modsatte."

„Det kunde maaskee dog tilsidst blive tilladeligt og undgaaeligt," yttrede Secretairen venligt med et let Eftertryk paa det sidste Ord.

„Det haaber jeg, at det aldrig vil! Ikke fordi jeg vil fornærme ved paa nogen Maade at være stolt," sagde den gamle Skabning i sin Enfoldighed, „men jeg vil saa gjerne være ens lige til Enden og selv hjælpe mig igjennem til min Død."

„Og sandeligt," tilføiede Secretairen, ligesom for at trøste

hende, „Sloppy vil stræbe ivrigt efter at blive istand til at være for Dem, hvad De har været for ham."

„Ja, det kan De stole paa, Sir," sagde Betty freidigt. „Hvorvel han maa skynde sig noget dermed, da jeg begynder at blive gammel. Men jeg er tillige stærk, og Vind og Veir gjøre mig ingen Skade! Vær nu saa god at tale for mig til Deres Frue og Herre og siig, hvad jeg beder deres gode Venskabelighed om at lade mig gjøre, og hvorfor jeg beder derom."

Da Secretairen indsaae, at det ikke kunde nytte at modsætte sig denne gamle, gjæve Heltindes Beslutning, gik han strax ind til Mrs. Boffin og raadede hende at lade Betty Higden faae sin Villie, i det mindste for det Første. „Jeg veed nok," sagde han, „at det vilde være en langt større Tilfredsstillelse for Deres kjærlige Hjerte at sørge for hende, men det er maaskee en Pligt at ære denne selvstændige Aand." Overfor denne Betragtning maatte Mrs. Boffin give tabt. Ogsaa hun og hendes Mand havde arbeidet og bragt deres enfoldige Ære og Redelighed rene ud af Skarndynger. Skyldte de Betty Higden en Forpligtelse, skulde denne Forpligtelse visseligt ogsaa blive fyldestgjort.

„Men, Betty," sagde Mrs. Boffin, da hun med John Rokesmith var kommen ind i hans Værelse og lod sit Ansigts straalende Lys spille paa hende, „alt Andet indrømmet, synes mig dog, at jeg ikke vilde løbe min Vei."

„Det vilde være bedst for Sloppy," sagde Mrs. Higden, rystende paa Hovedet, „og det vilde ogsaa være bedst for mig; men det maa De om."

„Naar vilde De da afsted?"

„Strax," lød det raske og bestemte Svar. „I Dag, min rare Frue, eller i Morgen. Gud velsigne Dem, jeg er vant til det. Jeg er godt bekjendt paa mange Steder i Landet; thi naar der ikke var Andet at faae at bestille, har jeg før arbeidet i mangen en Have og i mangen en Humlegaard med."

„Om jeg nu ogsaa samtykker i, at De gaaer, Betty — hvad Mr. Rokesmith troer, at jeg bør —"

Betty takkede ham med et paaskjønnende Knix.

„— Bør vi dog ikke tabe Dem af Syne eller lade Dem blive borte fra os, men stedse vide nøiagtig Besked om Dem."

„Ja, min vare Frue, men ikke ved Breve; for i min Ungdom lærte jeg og mine Lige ikke at skrive Breve, eller overhovedet at skrive; men jeg skal selv komme af og til. De behøver ikke at være bange for, at jeg skal forsømme nogen Leilighed til at faae Deres opmuntrende Ansigt at see. Og desuden," tilføiede Betty med logisk Ærlighed, „har jeg jo en Gjeld at afbetale, og den Omstændighed vilde jo naturligviis føre mig her tilbage, om ikke Andet vilde det."

„Maa det da skee?" spurgte Mrs. Boffin, endnu stedse modstræbende, Secretairen.

„Det troer jeg."

Efter nogle flere Forhandlinger blev man enig om, at det skulde skee, hvorpaa Mrs. Boffin anmodede Bella om at optegne de smaa Indkjøb, der behøvedes til at sætte Betty istand til at drive sin Handel. „De skal ikke være bekymret for min Skyld," sagde det modige gamle Hjerte, idet hun lagde Mærke til Bellas Ansigt; „naar jeg, ren og pæn og vel tilmode, sætter mig paa en Torveplads med mit Arbeide, skal jeg ligesaa sikkert tjene mig en Sixpence, som nogen Bondekone der."

Secretairen benyttede denne Leilighed til at berøre det praktiske Spørgsmaal om Mr. Sloppys Evner. Han vilde være bleven en udmærket Meubelsnedker, sagde Mrs. Higden, hvis der havde været Raad til at have faaet ham sat i Lære. Hun havde seet ham paa en ganske forbausende Maade bruge Værktøi, som han havde laant for at gjøre Rullen istand eller sætte et sønderbrudt Stykke Bohave sammen igjen, og hvad det angik at lave Legetøi til Pleiebørnene af Ingenting, det havde han gjort hver Dag, og over en halv Snes Mennesker havde forsamlet sig for at see, hvor pynteligt han havde gjort en udenlandsk Abekats Instrument, der var gaaet i Stykker, helt igjen.

„Det er godt," sagde Secretairen; „saa vil det ikke være nogen vanskelig Sag at finde et Haandværk, der passer sig for ham."

Da John Harmon nu laa begravet under høie Bjerge, gav

Secretairen sig endnu samme Dag til at bringe hans Sager i Orden og afærdige ham for stedse. Han opsatte en udførlig Erklæring, der skulde underskrives af Rogue Riderhood (han vidste, at han kunde faae ham til at sætte sit Navn under den ved at gjøre ham nok et og langt kortere Aftenbesøg), og overveiede derpaa, hvem han skulde give dette Document, Sønnen eller Datteren? Han bestemte sig hurtigt for Datteren, skjøndt det dog vilde være sikkrest at undgaae at tale med Datteren, da Sønnen havde seet Julius Handford og der — han kunde ikke være forsigtig nok — muligen vilde komme Ting paa Tale mellem Sønnen og Datteren, som kunde vække den slumrende Mistanke og foranledige Følger. „Jeg kunde maaskee endog," tænkte han, „blive anholdt som medskyldig i det paa mig selv begaaede Mord!" Det var derfor bedst at sende Datteren Erklæringen med Posten. Pleasant Riderhood havde lovet at skaffe ham at vide, hvor hun boede, og det var unødvendigt at ledsage Erklæringen med et eneste Ord til Forklaring. For saavidt var Alt godt nok.

Men Alt, hvad han vidste om Datteren, vidste han af Mrs. Boffins Fortællinger om hvad hun havde hørt af Mr. Lightwood, der syntes at have vundet et vist Navn for den Maade, hvorpaa han fortalte Historier, og at have gjort denne Historie ganske til sin. Den interesserede ham, og han vilde gjerne sætte sig istand til at faae Mere at vide — som f. Ex., om hun havde modtaget det rensende Document, og om det havde tilfredsstillet hende — ved at aabne sig en eller anden Udvei, der var fuldkommen uafhængig af Lightwood, som ligeledes havde seet Julius Handford, offentligt efterlyst Julius Handford, og hvem han, Secretairen, skyede meest af Alle, „men med hvem Tingenes almindelige Gang uforvarende kunde bringe mig Ansigt til Ansigt hvilken Dag i Ugen og hvilken Time paa Dagen, det skulde være."

Det gjaldt derfor at finde en saadan Udvei. Drengen Hexam oplærtes til og af en Skolelærer, hvilket Secretairen vidste, fordi hans Søsters Delagtighed i denne hans Bestemmelse syntes at være det Bedste af Lightwoods Beretning om Familien. Den unge Fyr Sloppy trængte til Underviisning, og naar han, Seere-

tairen, valgte hin Skolelærer til at meddele ham denne, lod Veien sig maaskee aabne. Det næste Spørgsmaal var, om Mrs. Boffin vidste Skolelærerens Navn? Nei, men hun vidste, hvor Skolen var, og det var mere end nok. Secretairen skrev ufortøvet til Forstanderen for denne Skole, og endnu samme Aften bragte Bradley Headstone i egen Person ham sit Svar.

Secretairen forklarede Skolelæreren, at det var Hensigten at lade et ungt Menneske, som Mr. og Mrs. Boffin ønskede at forhjælpe til en nyttig Livsstilling, komme til ham om Aftenen for at erholde nogen Undervisning, og Skolelæreren erklærede sig ogsaa villig til at tage sig af en saadan Lærling, hvorpaa Secretairen spurgte om Betingelserne, som Skolelæreren angav. Om dem bleve de enige, og dermed var den Sag afgjort.

„Tør jeg spørge, Sir," sagde Bradley Headstone, „hvis gode Omdømme jeg skylder, at jeg er bleven anbefalet til Dem?"

„De bør vide, at jeg ikke er Hovedpersonen her, men kun Mr. Boffins Secretair. Mr. Boffin er en Gentleman, som har arvet en Formue, De maaskee har hørt omtale, nemlig den Harmonske."

„Mr. Harmon," sagde Bradley, der vilde have følt sig langt mere forlegen, end han gjorde, hvis han havde vidst, med hvem han talte, „blev jo myrdet og funden i Floden?"

„Blev myrdet og funden i Floden."

„Det er altsaa ikke —"

„Nei," afbrød Secretairen ham smilende, „det er ikke ham, der har anbefalet Dem, men Mr. Boffin har hørt om Dem gjennem en vis Mr. Lightwood. De kjender formodentligt Mr. Lightwood, eller veed dog af ham at sige?"

„Jeg veed alt det om Mr. Lightwood, som jeg ønsker at vide, Sir, men jeg kjender ikke Mr. Lightwood, ligesaa lidt som jeg ønsker at gjøre hans Bekjendtskab. Jeg har Intet imod Mr. Lightwood, men Meget imod nogle af Mr. Lightwoods Venner — kort sagt, mod een af Mr. Lightwoods Venner. Hans særdeles gode Ven."

Neppe engang da og der kunde han faae Ordene frem, saa

hidsig blev han (skjøndt han tvang sig med ubeskrivelig Møie), da han erindrede sig Eugene Wrayburns kolde og haanlige Adfærd.

Secretairen mærkede, at der her var et eller andet omt Sted, hvorfra han gjerne havde gjort et Afspring, hvis Bradley ikke paa sin klodsede Maade havde holdt fast paa det.

„Jeg har Intet imod at nævne denne Ven ved Navn," sagde han trodsigt. „Den Person, over hvem jeg har beklaget mig, er Mr. Eugene Wrayburn."

Secretairen huskede ham. I hans uklare Erindring om den Aften, da han endnu havde kæmpet med den forgiftede Drik, var der kun et dunkelt Billede af Eugenes Person; men han huskede hans Navn og den Maade, hvorpaa han havde talt, og at han var fulgt med dem for at see Liget, og hvor han havde staaet, og hvad han havde sagt.

„Med Forlov, Mr. Headstone," sagde han, atter prøvende paa at gjøre et Afspring, „hvad hedder den unge Hexams Søster?"

„Hun hedder Lizzie," svarede Skolelæreren med en stærk Sammentrækning af hele sit Ansigt.

„Hun er jo et ungt Fruentimmer af en mærkelig Charakter, er hun ikke?"

„Hun er mærkelig nok til at staae langt over Mr. Eugene Wrayburn, skjøndt det kan da ethvert almindeligt Menneske," sagde Skolelæreren; „og jeg haaber, at De ikke vil finde det næsviist af mig, at jeg spørger Dem, hvorfor De stillede de to Navne ved Siden af hinanden?"

„Det var rent tilfældigt," svarede Secretairen. „Da jeg bemærkede, at Mr. Eugene Wrayburn var et for Dem ubehageligt Emne, søgte jeg at komme bort fra det, skjøndt ikke med videre Held, som det synes."

„Kjender De Mr. Wrayburn, Sir?"

„Nei."

„Saa kunne Navnene maaskee ikke stilles ved Siden af hinanden paa Grund af noget Foregivende af ham?"

„Paa ingen Maade."

„Jeg tog mig den Frihed at spørge derom, fordi han i sin

Uforskammetheds brutende Letsindighed er istand til at foregive, hvad det skal være. — Jeg — jeg haaaber, at De ikke vil misforstaae mig, Sir. Denne — denne Broder og Søster ligge mig meget paa Sinde, og Emnet vækker meget levende Følelser hos mig. Meget, meget levende Følelser." Rystende paa Hovedet tog Bradley sit Torklæde op af Lommen og tørrede sin Pande.

Medens han betragtede Skolelærerens Ansigt, fandt Secretairen, at han her rigtignok havde fundet en Udvei, men at den, helt uventet, var mørk og vanskelig at finde sig til Rette paa. Pludseligt standsede Bradley midt i sin urolige Sindsbevægelse og syntes at udfordre hans Blik, som om han lige med Eet havde sagt: „Hvad seer De hos mig?"

„Broderen, den unge Hexam, var Deres sande Anbefaling her," sagde Secretairen, roligt vendende tilbage til Udgangspunktet, „idet Mr. og Mrs. Boffin tilfældigviis havde gjennem Mr. Lightwood faaet at vide, at han var Deres Lærling. Alt, hvorom jeg spørger med Hensyn til Broderen og Søsteren eller nogen af dem, spørger jeg om paa mine egne Vegne, af min egen Deltagelse for dem, og ikke i min Egenskab af Mr. Boffins Secretair, eller paa hans Vegne. Hvorledes jeg er kommen til at fatte denne Deltagelse, behøver jeg ikke at forklare. De veed, i hvilken Forbindelse Faderen stod med Opdagelsen af Mr. Harmons Lig."

„Sir," svarede Bradley meget urolig, „jeg kjender alle Omstændighederne ved denne Sag."

„Siig mig, Mr. Headstone," vedblev Secretairen, „hviler der nogen Plet paa Søsteren paa Grund af den umulige Beskyldning — ugrundet vilde være et rigtigere Ord — der blev gjort imod Faderen og i det Væsentlige tagen tilbage?"

„Nei, Sir," svarede Bradley med et Slags Harme.

„Det glæder mig at høre."

„Søsteren," sagde Bradley, adskillende sine Ord med overdreven Omhyggelighed og talende, som om han læste dem op af en Bog, „lider ikke under nogen Bebreidelse, som afholder en uplettet Mand, der selv har arbeidet sig frem paa Livets Bane,

fra at sætte hende paa sit eget Standpunkt. Jeg vil ikke sige, hæve hende op over sit eget Standpunkt; jeg siger, sætte hende paa det. Søsteren lider ikke under nogen Bebreidelse, med mindre hun ulykkeligviis selv skulde paadrage sig den. Naar en saadan Mand ikke lader sig afskrække fra at betragte hende som sin Lige, og naar han har overtydet sig om, at der ingen Plet hviler paa hende, saa mener jeg, at Sagen maa ansees for at være temmelig tydelig."

„Og en saadan Mand gives der?" sagde Secretairen.

Bradley Headstone rynkede sine Bryn, satte sin brede Underkjæbe i Lave og fæstede sine Øine paa Gulvet med et Udtryk af Bestemthed, der syntes overflødigt ved denne Leilighed, idet han sagde: „Og en saadan Mand gives der."

Da Secretairen hverken havde Grund eller Paaskud til at forlænge Samtalen, endte den sig her. Ikke tre Timer efter dykkede Synet med Haar og Skjæg, som om de vare af Værk, igjen ned i Sættekjælderen, og samme Aften laa Rogue Riderhoods Tilbagekaldelse paa Posthuset med Lizzie Hexams rigtige Adresse paa Omslaget.

Alt dette havde sysselsat John Rokesmith saa meget, at han først Dagen efter atter saae Bella, og da syntes det at være en stiltiende Overenskomst imellem dem, at de skulde forholde sig saa koldt utvungne mod hinanden, som de kunde, uden at Mr. og Mrs. Boffin bleve opmærksomme paa nogensomhelst fremtrædende Forandring i deres Væsen. Gamle Betty Higdens Udstyrelse begunstigede dette, da den holdt Bella i Aande og optog den almindelige Opmærksomhed.

„Jeg troer," sagde Rokesmith, da de Alle stode omkring hende, medens hun pakkede sin pyntelige Kurv — Alle, med Undtagelse af Bella, der laa paa Knæ ved Stolen, paa hvilken den stod, og hjalp hende nok saa flittigt, „jeg troer, at De i det mindste burde have et Brev i Deres Lomme, Mrs. Higden, som jeg vilde skrive for Dem og datere herfra, og hvori jeg blot i Mr. og Mrs. Boffins Navn vilde sige, at de ere Deres Venner; jeg vilde ikke sige Patroner, da de ikke vilde synes om det."

„Nei, nei, nei," sagde Mr. Boffin, „ingen Patronisering! Lader os bare være frie for det, hvad der saa ellers skal skee med os!"

„Der er mere end nok deraf, uden os; er der ikke, Noddy?" sagde Mrs. Boffin.

„Om der er, gamle Kjælling!" sagde den forgyldte Skarnager. „Jo kun altfor meget!"

„Men Folk kunne dog stundom godt lide at blive patroniserede; kunne de ikke, Sir?" spurgte Bella og saae op.

„Jeg ikke, og kunne de det, saa burde de have bedre Forstand," sagde Mr. Boffin. Patroner og Patronesser, og Vicepatroner og Vicepatronesser, og afdøde Patroner og afdøde Patronesser, og Ex-Vicepatroner og Ex-Vicepatronesser, hvad skal alt dette betyde i de Subscriptionsindbydelser, der strømme ind til Rokesmith, saa at han sidder imellem dem saa noget nær lige op til Halsen! Naar Mr. Tom Noakes giver sine fem Shillings, bliver han jo Patron, og naar Mrs. Jack Styles giver sine fem Shillings, bliver hun jo Patronesse! Hvad Pokker skal alt dette til? Er det ikke ligefrem Uforskammethed, saa veed jeg ikke hvad det er!"

„Bliv ikke varm, Noddy," bad Mrs. Boffin.

„Varm!" udbrød Mr. Boffin. „Det er nok til at gjøre et Menneske skoldende hedt. Jeg kan ikke gaae nogetsteds hen uden at blive patroniseret, og jeg har nu en Gang ikke Lyst til at lade mig patronisere. Kjøber jeg mig en Billet til en Blomsterudstilling, en Musikudstilling, eller hvilketsomhelst andet Slags Udstilling, og betaler den temmelig dyrt, hvorfor skal jeg derfor patrones og patronesses, som om det var Patronerne og Patronesserne, der trakterede mig? Er der noget Godt at gjøre, hvorfor kan det saa ikke blive gjort for dets egen Skyld? Og er det noget Galt, der bliver gjort, kan det saa blive rigtigt, fordi det bliver patronet og patronesset? Og dog forekommer det mig, at naar der skal bygges en eller anden ny Anstalt, bliver der ikke gjort halvt saa meget Væsen af Kalken og Murstenene, som af Patronerne og Patronesserne; nei, og heller ikke af Hensigten med den. Jeg vilde ønske, at Nogen vilde sige mig, om andre

Lande blive patroniserede ligesaa meget som dette! Og hvad nu Patronerne og Patronesserne selv angaaer, saa begriber jeg ikke, at de ikke skamme sig over sig selv. De ere dog hverken Piller eller Pomade eller nervestyrkende Essentser, at de behøve at lade sig udbasune paa den Maade!"

Efterat have lettet sig med disse Bemærkninger, satte Mr. Boffin sig paa sin vante Vis i Trav og travede tilbage til det Sted, hvorfra han var gaaet ud.

„Hvad Brevet angaaer, Rokesmith," sagde Mr. Boffin, „saa er den Ting saa klar som Blæk. Giv hende Brevet, faa hende til at tage Brevet, stik det med Vold og Magt i Lommen paa hende. Hun kunde blive syg. — De veed, at De kunde blive syg," sagde Mr. Boffin. „Negt det ikke, Mrs. Higden, i Deres Haardnakkethed; De veed, at De kunde."

Gamle Betty smilte og sagde, at hun vilde tage mod Brevet og sige Tak til.

„Det var Ret!" sagde Mr. Boffin. „Naa, det var fornuftigt; og tak ikke os (for vi vilde aldrig have fundet paa det), men Mr. Rokesmith."

Brevet blev skrevet, læst op for hende og givet hende.

„Naa, hvorledes er De saa tilmode?" spurgte Mr. Boffin. „Synes Dem om det?"

„Om Brevet, Sir?" sagde Betty. „Ja, det er et deiligt Brev!"

„Nei, nei, nei," sagde Mr. Boffin, „ikke om Brevet, men om Indfaldet. Er De vis paa, at De er stærk nok til at føre Indfaldet igjennem?"

„Jeg vil blive stærkere og bedre kunne holde Døsigheden fra Livet paa den Maade, end paa nogen anden, der staaer mig aaben, Sir."

„Siig ikke, end paa nogen anden Maade, der staaer Dem aaben," indvendte Mr. Boffin; „for der gives Maader uden Tal. En Husholderske vilde være velkommen derovre i Lysthuset, for Exempel. Kunde De ikke have Lyst til at see Lysthuset og gjøre Bekjendtskab med en enlig, boglærd Mand ved Navn Wegg, som boer der — med et Træben?"

Men ogsaa mod denne Fristelse holdt gamle Betty Stand og gav sig til at rette paa sin sorte Hat og sit Shawl.

„Nu, da det skal skee, vilde jeg dog ikke lade Dem gaae," sagde Mr. Boffin, „hvis jeg ikke haabede, at det vilde gjøre en Mand og Arbeider af Sloppy i ligesaa kort Tid, som en Mand og Arbeider nogensinde er bleven til. Men hvad er det, De har der, Betty? Dog vel aldrig en Dukke?"

Det var Gardisten, som havde staaet Skildvagt ved Johnnys Seng. Den gamle Kone viste dem, hvad det var, og gjemte ganske roligt Dukken i sin Kjole, hvorpaa hun, fuld af Taknemlighed, tog Afsked med Mrs. Boffin og Mr. Boffin og Nokesmith, lagde sine gamle, runkne Arme om Bellas unge, blomstrende Hals og sagde, gjentagende Johnnys Ord: „Et Kys til den smukke Dame."

Secretairen saae fra en Dør hen paa den saaledes omslyngede smukke Dame, og saae endnu stedse paa den smukke Dame, som stod alene der, medens den standhaftige gamle Skikkelse med sine bestemte, klare Øine traskede gjennem Gaderne bort fra Lamhed og Pauperisme.

Femtende Kapitel.

Hele Sagen for saavidt.

Bradley Headstone holdt fast paa hin anden Sammenkomst, han skulde have med Lizzie Hexam. Da han havde betinget sig den, var han bleven tilskyndt dertil af en til Fortvivlelse grændsende Følelse, som ikke senere havde forladt ham. Meget kort efter hans Samtale med Secretairen gik han og Charley Hexam en skyfuld Aften, ikke ubemærkede af Miss Peecher, ud for at faae hin fortvivlede Sammenkomst fuldbyrdet.

„Den Dukkesyerske," sagde Bradley, „under hverken mig eller Dig, Hexam."

„Det er en uforskammet, pukkelrygget lille Tingest, Mr. Headstone! Jeg vidste, at hun vilde stille sig i Veien for os, hvis hun kunde, og komme med en eller anden af sine Næsviisheder, og af den Grund foreslog jeg, at vi skulde gaae til City i Aften og møde min Søster."

„Det antog jeg nok," sagde Bradley, trækkende sine Handsker paa sine rystende Hænder, medens han gik. „Det antog jeg nok."

„Kun min Søster," vedblev Charley, „vilde have kunnet opdage en saa mærkværdig Omgangsfælle. Hun har gjort det af et latterligt Indfald om at opoffre sig for en Anden. Det sagde hun mig den Aften, da vi gik derhen."

„Men hvorfor vilde hun opoffre sig for Dukkesyerskен?" spurgte Bradley.

„O," sagde Drengen rødmende, „det er en af hendes romantiske Forestillinger! Jeg søgte at overbevise hende derom, men det lykkedes mig ikke. Men hvad vi have at gjøre, er at faae Bugt med hende i Aften, Mr. Headstone, saa følger Resten af sig selv."

„Du har endnu stedse godt Haab, Hexam."

„Ja det har jeg, Sir. Vi have jo Alt paa vor Side."

„Undtagen maaskee Din Søster," tænkte Bradley. Men han tænkte det kun, mørk i Hu, og sagde Intet.

„Alt paa vor Side," gjentog Drengen med en Drengs Tillidsfuldhed. „Agtbarhed, en ypperlig Forbindelse for mig, sund Fornuft, Alt."

„Din Søster har unegteligt stedse opført sig som en opofrende Søster," sagde Bradley, der kun altfor gjerne vilde bygge paa endog denne svage Grund af Haab.

„Jeg har naturligviis en hel Del Indflydelse hos hende, og nu, da De har gjort mig den Ære at tale først til mig, siger jeg atter, at vi have Alt paa vor Side."

„Og atter tænkte Bradley: „Undtagen maaskee Din Søster."

En graa, støvet, vissen Aften i Londons City har intet forhaabningsfuldt Udtryk. De lukkede Pakhuse og Contoirer have et Præg af Død ved sig, og den nationale Skræk for Farver et

Præg af Sorg. Taarnene og Spirene paa de mange af Huse omringede Kirker, der ere mørke og dunkle som den Himmel, der synes at stige ned paa dem, afbryde ikke den almindelige Skummelhed; en Solskive paa en Kirkemur seer i dens unyttige sorte Skygge ud, som om den var gaaet fallit og havde standset sine Betalinger for stedse; tungsindige Levninger af Vægtere og Contoirbude feie Levninger af Papir ud i Rendestenene, og endnu tungsindigere Levninger ransage disse og bukke sig og søge og lede efter Noget, de kunne sælge. Menneskestrømmen ud fra City ligner en Strøm af Fanger, som forlade et Fængsel, og det sørgelige Newgate synes at være fuldkomment saa passende en Borg for den mægtige Lordmayor, som hans egen Embedsbolig.

Paa en saadan Aften, da Citysandet trænger ind i Haaret, Øinene og Huden, og det fra de faa, ulykkelige Citytræer nedfaldne Løv knuses paa Gadehjørnerne af Blæstens Hjul, kom Skolelæreren og Lærlingen ud i Leadenhall Street Egnen og speidede mod Øst efter Lizzie. Da de vare komne noget for tidligt, bleve de staaende i en Krog og lurede paa, at hun skulde komme. Endog den af os, der seer bedst ud, vil ikke see videre godt ud, naar han staaer og lurer i en Krog, og Bradley tog sig virkeligt meget kummerlig ud i denne ufordelagtige Stilling.

„Der kommer hun, Mr. Headstone! Lader os gaae hende imøde!"

Idet de nærmede sig, saae hun dem komme og syntes at blive noget urolig, men hilsede dog paa sin Broder med sin sædvanlige Varme og berørte Bradleys Haand, som han udstrakte imod hende.

„Hvor skal Du hen, kjære Charley?" spurgte hun derpaa.

„Intetsteds. Vi ere komne for at træffe Dig."

„For at træffe mig, Charley?"

„Ja; vi ville spadsere med Dig, men ikke gjennem de store Gader, hvor Alle gaae og man ikke kan høre, hvad man selv siger. Lader os gaae gjennem de rolige Baggader. Histhenne ved Kirken er der en stor og rolig Gaard; lader os gaae op i den."

„Men det er ikke paa Veien, Charley."

„Jo, det er," sagde Drengen hidsigt. „Det er paa min Vei, og min Vei er ogsaa Din Vei."

Hun havde ikke sluppet hans Haand og saae ligesom bønfaldende paa ham, medens hun endnu holdt den i sin, men under Paaskud af at sige: „Kom, Mr. Headstone," undgik han hendes Blik. Bradley gik ved Siden af ham — ikke hende — og Broderen og Søsteren gik Haand i Haand. Gjennem Gaarden kom de til en Kirkegaard, en firkantet, brolagt Plads med en af et Jerngitter omgiven, omtrent brysthøi Bunke Jord i Midten. Her hvilede de Døde bequemt og sundt ovenfor de Levendes Vandlinie, og af Ligstenene afvege adskillige noget fra den lodrette Linie, som om de skammede sig over de Løgne, de fortalte.

Da de paa en tvungen og uhyggelig Maade havde gaaet hele denne Plads een Gang rundt, blev Drengen staaende og sagde:

„Mr. Headstone har Noget at sige Dig, Lizzie, og da jeg nødigt vil falde ham eller Dig til Besvær, vil jeg gjøre mig en Spadseretour paa min egen Haand og komme tilbage. Jeg veed saadan i Almindelighed, hvad Mr. Headstone agter at meddele Dig, og billiger det ganske, ligesom jeg ogsaa haaber, ja, rent ud sagt, ikke tvivler paa, at Du ogsaa vil billige det. Jeg behøver ikke at sige Dig, Lizzie, at jeg skylder Mr. Headstone store Forpligtelser, og at det er mig meget magtpaaliggende, at Mr. Headstone har Lykken med sig i Alt, hvad han foretager sig, ligesom jeg haaber, ja, rent ud sagt, ikke tvivler paa, at det ogsaa vil være Dig magtpaaliggende."

„Charley," sagde hans Søster, holdende fast paa hans Haand, da han vilde tage den til sig, „jeg troer, at Du helst maa blive, og at Mr. Headstone helst maa lade være at sige, hvad han har i Sinde at sige."

„Men hvoraf veed Du, hvad det er?" spurgte Drengen.

„Det veed jeg maaskee heller ikke, men —"

„Det veed Du maaskee heller ikke? Nei, det skulde jeg ikke troe, Liz. Vidste Du, hvad det var, vilde Du have givet mig et ganske andet Svar. Saa, lad mig nu gaae; vær fornuftig. Det undrer mig, at Du ikke husker paa, at Mr. Headstone venter."

Hun slap hans Haand, og efterat have sagt: „Vær nu en fornuftig Pige, Liz, og en god Søster," gik han sin Vei. Hun blev staaende alene med Bradley Headstone, og først da hun saae op, begyndte han at tale.

„Da jeg talte forrige Gang med Dem," begyndte han, „sagde jeg, at der var Noget, som endnu ikke var forklaret og maaskee kunde indvirke paa Dem. Jeg er kommen i Aften, for at forklare det. Jeg haaber, at De ikke vil bedømme mig efter den forlegne Tone, hvori jeg taler til Dem. De seer mig fra min ufordelagtigste Side. Det er høist uheldigt for mig, at jeg ønsker, at De skulde see mig fra min bedste, men veed, at De seer mig fra min værste."

Da han holdt inde, gik hun langsomt videre og han langsomt videre ved Siden af hende.

„Det kan synes egenkjærligt at begynde med at sige saa Meget om sig selv," tog han atter til Orde, „men hvad jeg saa siger til Dem, saa forekommer det endog mig selv at staae saa langt tilbage for og at være saa forskjelligt fra hvad jeg saa gjerne vilde sige. Men saaledes er det; jeg kan ikke gjøre derfor. De er min Fordærvelse."

Hun studsede over de sidste Ords lidenskabelige Klang og de lidenskabelige Bevægelser med hans Hænder, hvormed de ledsagedes.

„Ja! De er min Fordærvelse — min Fordærvelse — min Fordærvelse. Jeg har ingen Hjælpekilder i mig selv, ingen Tillid til mig selv, intet Herredømme over mig selv, naar De er i min Nærhed eller i mine Tanker. Og nu er De stedse i mine Tanker. De har ikke været ude af dem, siden jeg saae Dem første Gang. O hvilken ulykkelig Dag var det ikke for mig! Hvilken ulykkelig, sørgelig Dag!"

Et Anstrøg af Mødynk blandede sig med hendes Uvillie mod ham, og hun sagde: „Det gjør mig ondt, Mr. Headstone, at have voldt Dem Sorg, men det har aldrig været min Hensigt."

„Saa!" udbrød han fortvivlet. „Nu synes jeg at have gjort Dem Bebreidelser, istedetfor at have aabenbaret min Sinds-

tilstand for Dem! Bær over med mig. Jeg bærer mig stedse urigtigt ad, naar Talen er om Dem. Det er min Skjebne."

Kæmpende med sig selv og undertiden seende op til de tomme Vinduer, som om der kunde staae Noget skrevet paa de smudsige Ruder, der kunde hjælpe ham, gik han helt ned ad Fortouget ved Siden af hende, førend han igjen aabnede Munden.

„Jeg maa søge at udtrykke, hvad der bevæger sig i min Sjæl; det skal og maa udtales. Uagtet De seer mig være saa forvirret, uagtet De saa ganske lammer mig, beder jeg Dem dog troe, at der gives Mange, som have gode Tanker om mig, ja Nogle, som høiagte mig, og at jeg paa min Bane har vundet mig en Stilling, der ansees værdig til at vindes."

„Det troer jeg ganske vist, Mr. Headstone, og har altid hørt det af Charley."

„Jeg beder Dem troe, at hvis jeg tilbød et af de mest ansete, dygtige og udmærkede unge Fruentimmer mit Hjem, saaledes som det er, min Stilling, saaledes som den er, mit Hjerte, saaledes som det er, vilde de sandsynligviis blive modtagne, ja endog beredvilligt modtagne."

„Derpaa tvivler jeg ikke," sagde Lizzie, med Øinene fæstede paa Jorden.

„Jeg har undertiden tænkt paa at gjøre dette Tilbud og bosætte mig, som saa mange Mænd af min Classe: Jeg paa den ene og min Kone paa den anden Side af en Skole, og vi Begge virkende i det samme Kald."

„Hvorfor har De ikke gjort det?" spurgte Lizzie Hexam. „Hvorfor gjør De det ikke?"

„Det er meget bedre, at jeg ikke har gjort det! Det eneste Gran af Trøst, jeg har havt i disse mange Uger," sagde han, stedse talende lidenskabeligt og, naar han blev heftigst, gjentagende hin Bevægelse med sine Hænder, der saae ud, som om han draabeviis kastede sit Hjerteblod hen for hende paa Brystenene, „det eneste Gran af Trøst, jeg har havt i disse mange Uger, er, at jeg ikke har gjort det; thi havde jeg gjort det, og var jeg til min Fordærvelse bleven forgjort af den samme Trolddom,

veed jeg, at jeg vilde have sønderrevet et saadant Baand, som om det havde været en Sytraad."

Hun saae paa ham med et ængsteligt Blik og en gysende Bevægelse, og han svarede, som om hun havde talt.

„Nei, det vilde ikke have været frivilligt fra min Side, ligesaa lidt som det er af min frie Villie, at jeg nu er her. De drager mig til Dem. Var jeg indespærret i det sikkreste Fængsel, vilde De drage mig ud af det; jeg vilde bryde gjennem Muren for at komme til Dem. Laa jeg paa et Sygeleie, vilde De drage mig op af det, og jeg vilde vakle hen til Deres Fødder og falde om der."

Mandens vilde, nu aldeles løsladte Kraft var ubetinget frygtelig. Han blev staaende og lagde sin Haand paa en af Dækstenene paa Indhegningen omkring Begravelsespladsen, som om han havde villet flytte Stenen.

„Intet Menneske veed, førend Tiden kommer, hvad der ligger skjult i ham. Hos Nogle kommer det aldrig for Dagen; lad dem hvile og være taknemlige! Hos mig har De bragt det frem; hos mig har De tvunget det frem, og siden den Tid har Bunden af dette rasende Hav," tilføiede han, slaaende sig for Brystet, „stedse været i Oprør."

„Jeg har hørt nok, Mr. Headstone; lad mig afbryde Dem her. Det vil være bedst for Dem og bedst for mig. Lader os opsøge min Broder."

„Endnu ikke. Det skal og maa udtales. Jeg har lidt de utaaleligste Qvaler siden sidst, da jeg ikke fik det udtalt. De bliver urolig. Det er nok en af mine Ulykker, at jeg ikke kan tale til eller om Dem, uden at snuble over hver eneste Stavelse, med mindre jeg slipper Toilen og bliver vanvittig. En Mand er i Færd med at tænde Lygterne, men han gaaer strax. Lader os gaae Pladsen rundt en Gang endnu, beder jeg Dem. De behøver ikke at være urolig, jeg kan og skal tvinge mig."

Hun gav efter for hans Bøn — hvor kunde hun Andet? — og de gik stiltiende hen ad Stenbroen. Een for een blussede Lygterne op og trængte det kolde, graa Kirketaarn længere tilbage,

og de vare atter ene. Han talte ikke, førend de vare komne tilbage til det Sted, hvor han havde brudt af, og der blev han staaende og greb atter fat om Stenen. Medens han sagde, hvad han da sagde, saae han ikke en eneste Gang paa hende, men paa Stenen og rokkede ved den.

„De veed, hvad jeg nu vil sige. Jeg elsker Dem. Hvad andre Mænd mene, naar de bruge dette Udtryk, kan jeg ikke sige; jeg mener, at jeg paavirkes af en frygtelig Tiltrækningskraft, mod hvilken jeg forgjeves har gjort Modstand, og som overvælder mig. De kunde drage mig gjennem Ild, De kunde drage mig dybt ned i Vand, De kunde drage mig til Galgen, De kunde drage mig til hvilkensomhelst Død, De kunde drage mig til hvad jeg mest har skyet, De kunde drage mig til hvilken Skam og Skjendsel, det skulde være. Dette og en saadan Forvirring i mine Tanker, at jeg er uskikket til Nogetsomhelst, er hvad jeg mener med, at De er min Fordærvelse. Men vilde De give mig et velvilligt Svar paa mit Ægteskabstilbud, vilde De med samme Kraft drage mig til hvilketsomhelst Godt, til alt Godt. Mine Kaar ere fuldkomment gode, og De vilde ikke komme til at mangle Noget. Mit Navn er godt og vilde blive et Skjold for Deres. Saae De mig ved mit Arbeide, dygtig til at udføre det godt, og æret for det, vilde De maaskee endog komme til at føle et Slags Stolthed af mig; jeg vilde anstrenge alle mine Kræfter, for at De skulde kunne det. Deres Broder holder af mig, og der er Sandsynlighed for, at vi ville komme til at arbeide med hinanden; i ethvert Tilfælde er det vist, at han vil faae min bedste Anbefaling og Understøttelse. Jeg veed ikke, at jeg kunde sige Mere, selv om jeg prøvede derpaa. Jeg vilde kun svække hvad der allerede er sagt daarligt nok som det er. Jeg tilføier kun, at hvis det kan give mig nogen Adkomst til Dem at mene det alvorligt, saa mener jeg det fuldkomment, frygteligt alvorligt."

Den smuldrede Kalk nedenunder den Sten, ved hvilken han rokkede, faldt ned paa Fortouget for at bekræfte hans Ord.

„Mr. Headstone —"

„Holdt! Jeg bønfalder Dem om at gaae denne Plads rundt

een Gang endnu, førend De svarer mig. Det vil give Dem en Minuts Tid til at betænke Dem og mig en Minuts Tid til at samle Styrke."

Atter gav hun efter for hans Bøn, atter kom de tilbage til det samme Sted, og atter rokkede han ved Stenen.

„Er det," spurgte han, medens hans Opmærksomhed tilsyneladende var optagen af den, „Ja eller Nei?"

„Jeg takker Dem oprigtigt, takker Dem hjerteligt, Mr. Headstone, og haaber, at De snart maa finde en Hustru, der er Dem værdig, og blive meget lykkelig. Men det er Nei."

„Behøver De ingen kort Betænkningstid, ikke Uger eller Dage?" spurgte han i den samme halvt qvalte Tone.

„Nei, slet ingen."

„Er De fuldkommen enig med Dem selv, og er der aldeles ingen Udsigt til en Forandring til Fordel for mig?"

„Jeg er fuldkommen enig med mig selv og forpligtet til at svare, at der aldeles ingen saadan Udsigt er."

„Da," sagde han, idet han, vendende sig om mod hende, pludseligt forandrede sin Tone og lod sin knyttede Haand falde ned paa Stenen med en saadan Kraft, at hans Knoer kom til at sidde i det blodige Kjød, „da vil jeg haabe, at jeg ikke bliver hans Død!"

Det mørke Udtryk af Had og Hevngjerrighed, hvormed Ordene brøde frem over hans ligblaa Læber, og hvormed han stod og udstrakte sin blodige Haand, som om den havde holdt et Vaaben, med hvilket han nys havde gjort et dræbende Stød, gjorde hende saa bange for ham, at hun vendte sig om for at løbe bort; men han greb hende ved Armen.

„Slip mig, Mr. Headstone! Jeg maa raabe om Hjælp!"

„Det er mig, som skulde raabe om Hjælp," sagde han; „De veed ikke, hvor haardt jeg har den nødig."

Trækningerne i hans Ansigt, idet hun gjøs tilbage for ham og saae sig om efter sin Broder, ikke vidende, hvad hun skulde gjøre, vilde i det næste Øieblik have afpresset hende et Skrig; men pludseligt beherskede han det og gjorde det saa roligt, som om Døden selv havde gjort det.

„Saa! De seer, at jeg har fattet mig. Lad mig tale ud."

Med meget af Modets Værdighed frigjorde hun, medens hun huskede paa sit selvstændige Liv og sin Berettigelse til at være fri for at skylde denne Mand noget Regnskab, sin Arm fra hans Haand og stod og saae ham lige i Ansigtet. Aldrig havde hun været saa smuk i hans Øine. En Skygge foer hen over dem, medens han igjen saae hen paa hende, som om han drog selve Lyset ud af dem over mod sig selv.

„Denne Gang, i det mindste, vil jeg ikke lade Noget usagt," vedblev han og foldede sine Hænder foran sig, aabenbart for ikke at lade sig forlede til nogen voldsom Bevægelse, „denne sidste Gang, i det mindste, vil jeg ikke lade mig martre af Tanker om en forsømt Leilighed. Mr. Eugene Wrayburn."

„Var det om ham, De talte i Deres ustyrlige Forbittrelse og Heftighed?" spurgte Lizzie Hexam modigt.

Han bed sig i Læben og saae paa hende, men sagde ikke et Ord.

„De bad mig at lade Dem tale ud, og nu vil De ikke svare mig. Jeg vil opsøge min Broder."

„Holdt! Jeg truede Ingen."

Hendes Blik faldt et Øieblik paa hans blødende Haand. Han førte den op til sin Mund, tørrede den af paa sit Ærme og foldede den igjen i den anden. „Mr. Eugene Wrayburn," gjentog han.

„Hvorfor nævner De atter og atter dette Navn, Mr. Headstone?"

„Fordi det er Texten til det Lidet, jeg endnu har at sige. Det indeholder, vel at mærke, ingen Trudsler. Udtaler jeg en Trudsel, saa afbryd mig og gjør mig opmærksom derpaa. Mr. Eugene Wrayburn."

En værre Trudsel, end den, der indeholdtes i den Tone, hvori han udtalte Navnet, kunde neppe være undsluppen ham.

„Han forfølger Dem. De modtager Tjenester af ham. Ham er De villig nok til at laane Øre. Jeg veed det ligesaa godt som han."

„Mr. Wrayburn har været god og betænksom imod mig,

Sir," sagde Lizzie stolt, „i Anledning af min stakkels Faders Død."

„Upaatvivleligt. Mr. Eugene Wrayburn er naturligvis et meget godt og betænksomt Menneske."

„Han er Dem uvedkommende," sagde Lizzie med en Harme, hun ikke kunde undertrykke.

„Nei han er ikke. Deri tager De feil. Han vedkommer mig meget."

„Hvorledes det?"

„Han kan blandt Andet være min Medbeiler," sagde Bradley.

„Mr. Headstone," svarede Lizzie med glødende Aasyn, „det er feigt af Dem at tale saaledes til mig, men det sætter mig istand til at sige Dem, at De mishager mig, at De har mishaget mig fra Først til Sidst, og at ingen anden levende Skabning har Lod eller Del i det Indtryk, De selv har gjort paa mig."

Hans Hoved bøiede sig et Øieblik, ligesom under en Byrde, og derpaa saae han igjen i Veiret og vædede sine Læber. „Jeg var i Begreb med at fortsætte det Lidet, jeg endnu har at sige. I al den Tid, De drog mig til Dem, vidste jeg alt dette om Mr. Eugene Wrayburn. Jeg kæmpede mod denne Bevidsthed, men forgjeves. Den frembragte ingen Forandring hos mig. Med Mr. Eugene Wrayburn i min Hu blev jeg ved. Med Mr. Eugene Wrayburn i min Hu talte jeg nys med Dem. Med Mr. Eugene Wrayburn i min Hu er jeg bleven tilsidesat og forskudt."

„Er det min Skyld, Mr. Headstone, at De kalder det, at jeg har takket Dem for Deres Tilbud og afslaaet det, saaledes?" sagde Lizzie, næsten ynkende den bittre Kamp, han ikke kunde skjule, ligesaa meget, som hun oprørtes og skræmmedes af den.

„Jeg beklager mig ikke," svarede han, „men fremstiller kun Sagen som den er. Jeg maatte brydes med min Selvagtelse, da jeg fandt mig i at lade mig drage hen til Dem, trods Mr. Wrayburn. De kan forestille Dem, hvor dybt min Selvagtelse nu maa være sunken."

Hun var opbragt og følte sig krænket, men tvang sig i Betragtning af, at han led og var hendes Broders Ven.

„Og den ligger under hans Fødder," sagde Bradley, mod sin Villie skillende sine Hænder ad og pegende med dem begge ned paa Brostenene. „Glem ikke det! Den ligger under denne Karls Fødder, og han træder paa den og bryster sig deraf."

„Det gjør han ikke!" sagde Lizzie.

„Jo det gjør han!" sagde Bradley. „Jeg har staaet Ansigt til Ansigt med ham, og han trykkede mig ned i sin Foragts Uhumskhed og skred hen over mig. Hvorfor? Fordi han med Triumf vidste, hvad der ventede mig i Aften."

„O, Mr. Headstone, De taler over Dem."

„Jeg taler fuldkomment roligt og veed kun altfor godt, hvad jeg siger. Nu har jeg sagt Alt. Jeg har ingen Trudsler brugt, glem ikke det; jeg har ikke gjort Andet, end viist Dem, hvorledes Sagen staaer — hvorledes Sagen staaer, for saa vidt."

I dette Øieblik viste hendes Broder sig tæt ved dem, og hun foer hen og greb hans Haand. Bradley fulgte bagefter og lagde sin tunge Haand paa Drengens Skulder.

„Jeg gaaer hjem, Charley Hexam. Jeg maa gaae alene hjem i Aften og lukke mig inde i mit Værelse, uden at Nogen taler til mig. Giv mig en halv Times Forspring og kom ikke til mig, førend Du i Morgen seer mig ved mit Arbeide. I Morgen er jeg ved mit Arbeide som sædvanligt."

Slaaende Hænderne sammen, udstødte han et kort, unaturligt, afbrudt Skrig og gik. Broderen og Søsteren bleve staaende og saae paa hinanden i Nærheden af en Lygte paa den ensomme Kirkegaard, og Drengens Ansigt formørkedes, idet han i en barsk Tone sagde: „Hvad betyder dette? Hvad har Du gjort ved min bedste Ven? Frem med Sandheden!"

„Charley!" sagde hans Søster. „Tal lidt venligere til mig!"

„Jeg er ikke oplagt til Venlighed eller noget Slags Vrøvl," svarede Drengen. „Hvad har Du gjort? Hvorfor er Mr. Headstone gaaet fra os paa den Maade?"

„Han bad mig — Du veed, at han bad mig — blive hans Kone."

„Nu vel?" sagde Drengen utaalmodigt.

„Og jeg var nødt til at sige ham, at jeg ikke kunde blive hans Kone."

„Du var nødt til at sige ham," gjentog Drengen forbittret mellem Tænderne og skjød hende plumpt bort fra sig. „Du var nødt til at sige ham! Veed Du, at han er ligesaa meget værd som Halvhundrede som Du?"

„Det kan let være muligt, Charley, men jeg kan ikke gifte mig med ham."

„Du mener vel, at Du ikke forstaaer at paaskjønne ham og ikke er ham værdig?"

„Jeg mener, at jeg ikke kan lide ham, Charley, og aldrig vil gifte mig med ham."

„I Sandhed," udbrød Drengen, „Du er et net Billede af en Søster! I Sandhed, Du er et smukt Stykke Uegennyttighed! Altsaa skulle alle mine Bestræbelser for at udslette det Forbigangne og bringe mig frem i Verden og tage Dig med tilintetgjøres af Dine lave Nykker, skulle de?"

„Jeg vil ingen Bebreidelser gjøre Dig, Charley!"

„Hør hende!" udbrød Drengen, seende sig om i Mørket. „Hun vil ingen Bebreidelser gjøre mig! Hun gjør sit Bedste for at tilintetgjøre min og sin egen Lykke og vil ingen Bebreidelser gjøre mig! Du vil vel ogsaa fortælle mig, at Du ikke vil gjøre Mr. Headstone Bebreidelser, fordi han træder ud af den Kreds, for hvilken han er en Prydelse, og lægger sig for Dine Fødder for at blive afviist af Dig!"

„Nei, Charley, jeg vil kun sige Dig, som jeg sagde ham, at jeg takker ham derfor, at det gjør mig ondt, at han har gjort det, og at jeg haaber, at han vil faae andre Tanker og blive lykkelig."

Drengens noget forhærdede Hjerte ramtes af et Anstrøg af Anger, da han saae paa hende, hans taalmodige lille Barnepige i hans Barndom, hans taalmodige Veninde, Raadgiverske og Frelserinde i hans Drengeaar, den selvforglemmende Søster, som havde gjort Alt for ham. Hans Tone formildedes, og han tog hende under Armen.

„Hør nu, Liz, vi ville ikke skjendes; lader os være fornuftige og tale derom som Broder og Søster. Vil Du høre paa mig?"

„O, Charley," svarede hun ham gjennem sin frembrydende Graad, „hører jeg ikke paa Dig, og hører jeg ikke mange haarde Ting?"

„Da gjør det mig ondt; ja, Liz, oprigtigt ondt. Men Du gjorde mig saa hidsig. Hør nu. Mr. Headstone elsker Dig af sit ganske Hjerte og har i de stærkeste Udtryk forsikret mig, at han ikke en eneste Minut har været sig selv igjen, siden jeg første Gang bragte ham sammen med Dig. Vor Skoleforstanderinde, Miss Peecher — ung og smuk og alt saadan Noget — vides at være ham meget hengiven, men han vil ikke saa meget som see til hende eller høre tale om hende. Hans Kjærlighed til Dig maa derfor være uegennyttig, maa den ikke? Giftede han sig med Miss Peecher, vilde han blive en hel Del bedre faren i alle jordiske Henseender, end naar han gifter sig med Dig. Nu vel da, han vinder Intet derved, gjør han vel?"

„Nei, det skal Gud vide!"

„Meget vel da," sagde Drengen, „det er Noget, der taler, og det meget stærkt, til hans Fordel. Dernæst kommer jeg. Mr. Headstone har stedse hjulpet mig frem og formaaer en hel Del, og blev han min Svoger, vilde han naturligviis ikke hjælpe mig mindre, men derimod mere frem. Mr. Headstone kommer og betroer sig paa en meget hensynsfuld Maade til mig og siger: „Jeg haaber, at det vilde være Dig behageligt og nyttigt, Hexam, hvis jeg giftede mig med Din Søster?" Dertil svarer jeg: „Intet i Verden, Mr. Headstone, vilde være mig kjærere." Herpaa siger Mr. Headstone: „Saa tør jeg altsaa stole paa, at Du paa Grund af Dit nøie Kjendskab til mig vil lægge et godt Ord ind for mig hos Din Søster, Hexam?" Og saa siger jeg: „Ja ganske vist, Mr. Headstone, og jeg formaaer naturligviis en hel Del hos hende." Og det gjør jeg; gjør jeg ikke, Liz?"

„Jo, Charley."

„Vel talt! Seer Du nu, at vi begynde at komme ud af det, saa saare vi begynde at tale derom som Broder og Søster?

Meget vel; saa kommer Du. Som Mr. Headstones Kone vilde Du indtage en meget agtværdig Stilling og faae en langt bedre Plads i Samfundet, end Du nu har, og vilde tilsidst blive kjed af Floden og alt dens gamle ubehagelige Tilbehør og blive fri for Dukkesyerske og deres fordrukne Fædre og alt saadant Noget. Ikke fordi jeg vil sige det mindste Ondt om Miss Jenny Wren; hun kan sikkert være meget god paa sin Viis; men hendes Levemaade er ikke Din Levemaade som Mr. Headstones Kone. Du seer altsaa, Liz, at for alle Tres Skyld — for Mr. Headstones, for min og for Din — kan Intet være bedre eller onskeligere."

De gik langsomt, medens Drengen talte, og her blev han staaende for at see, hvilket Indtryk han havde gjort. Hans Søsters Øine vare fæstede paa ham; men da de ikke røbede Eftergivenhed og hun taug, gik han videre med hende. Der laa et vist Mismod i hans Tone, da han atter tog til Orde, skjøndt han søgte at skjule det.

„Da jeg har den Indflydelse hos Dig, Liz, som jeg har, havde jeg maaskee gjort bedre i at have faaet en lille Passiar med Dig, førend Mr. Headstone selv talte. Men Alt, hvad der talte for ham, syntes at være saa klart og tydeligt, og jeg vidste, at Du altid havde været saa rimelig og fornuftig, at jeg ikke ansaae det for at være Umagen værd. Det var høist sandsynligt en Feiltagelse af mig; men den skal snart blive rettet. Alt, hvad der behoves for at faae den rettet, bestaaer i, at Du strax siger til mig, at jeg kan gaae hjem og sige til Mr. Headstone, at hvad der har fundet Sted, ikke er endeligt afgjørende, og at Tingen nok vil gaae i Rigtighed."

Han blev atter staaende. Det blege Ansigt saae bekymret og kjærligt paa ham, men hun rystede paa Hovedet.

„Kan Du ikke tale?" spurgte Drengen skarpt.

„Jeg vil meget nødigt tale, Charley, men maa jeg, saa maa jeg. Jeg kan ikke give Dig Lov til at sige noget saadant til Mr. Headstone; jeg kan ikke samtykke i, at Du siger noget saadant til Mr. Headstone. Der er Intet at sige ham fra mig efter det, jeg har sagt ham for ramme Alvor i Aften."

„Og denne Pige," udbrød Drengen, atter stødende hende haanligt fra sig, „kalder sig en Søster!"

„Kjære Charley, det er anden Gang, at Du har været nær ved at slaae mig. Tag ikke disse Ord fortrydeligt op. Jeg mener ikke — det forbyde Himlen! — at det var Din Hensigt; men Du veed neppe, med hvilket pludseligt Sving Du fjernede mig fra Dig."

„Ikke desto mindre," sagde Drengen, uden at ændse denne Forestilling og forfølgende sin egen krænkende Skuffelse, „veed jeg, hvad dette betyder, og Du skal ikke beskjemme mig."

„Det betyder hvad jeg har sagt Dig, Charley, og intet Andet."

„Men Du skal ikke beskjemme mig," vedblev Drengen haardnakket. „Det er min faste Beslutning, at Du, efterat jeg har arbeidet mig op af Snavset, ikke skal trække mig ned i det igjen. Du kan ikke beskjemme mig, naar jeg Intet har med Dig at gjøre, og for Fremtiden vil jeg Intet have med Dig at gjøre."

„Mangen en Aften som denne, Charley, og mangen en værre Aften har jeg siddet paa Brostenene og tysset paa Dig, medens Du laa i mine Arme. Tag hine Ord tilbage, uden engang at sige, at det gjør Dig ondt at have sagt dem, og mine Arme og mit Hjerte skulle endnu stedse være aabne for Dig!"

„Jeg vil ikke tage dem tilbage, men sige dem igjen. Du er en i Bund og Grund slet Pige og falsk Søster, og jeg er færdig med Dig for stedse!"

Han slog ud med sin utaknemlige og umilde Haand, som om den dannede en Skranke imellem dem, dreiede sig om paa sin Hæl og forlod hende. Hun blev staaende taus og ubevægelig, uden at røre sig af Stedet, indtil hun vækkedes af Kirkeuhret og vendte sig om. Men med denne Optøen af hendes Ubevægelighed optøedes ogsaa de Vande, som den egenkjærlige Drengs kolde Hjerte havde bragt til at fryse, og: „Gid jeg laa her blandt de Døde!" og: „O, Charley, Charley, at dette skulde blive Enden paa vore Billeder i Ilden!" vare alle de Ord, hun sagde, idet hun lagde sit Ansigt paa Dækstenene.

En Skikkelse kom forbi og gik videre, men standsede og saae sig om efter hende. Det var en gammel Mand med bøiet Hoved, en stor, bredskygget Hat og en langskjødet Frakke. Efterat have betænkt sig lidt, vendte Skikkelsen om og nærmede sig med et Udtryk af Blidhed og Medynk, idet han sagde:

„Undskyld, unge Fruentimmer, at jeg taler til Dem, men De lider af en eller anden Sorg. Jeg kan ikke gaae min Gang og lade Dem blive grædende og alene tilbage, som om her Intet var paa Færde. Kan jeg hjælpe Dem? Er der Noget, jeg kan gjøre for at trøste Dem?"

Ved Lyden af disse kjærlige Ord løftede hun Hovedet i Veiret og svarede glad: „O, Mr. Riah, er det Dem?"

„De forbauser mig, min Datter!" sagde den gamle Mand. „Jeg talte, som om det havde været til en Fremmed. Tag min Arm, tag min Arm. Hvad er det, der græmmer Dem? Hvem er Skyld i dette? Stakkels Pige, stakkels Pige!"

„Min Broder er bleven vred paa mig," hulkede Lizzie „og har forstødt mig."

„Han er en utaknemlig Hvalp," sagde Jøden forbittret. „Lad ham gaae; ryst Støvet af Deres Fødder og lad ham gaae. Kom, min Datter; gaa hjem med mig — det er kun tværs over Gaden — og giv Dem Tid til at fatte Dem og klare Deres Øine, saa skal jeg følge Dem gjennem Gaderne. Thi det er over Deres sædvanlige Tid og bliver snart sildigt, og der er mange Folk ude i Aften."

Hun modtog den Bistand, han tilbød hende, og de gik langsomt ud af Kirkegaarden. Idet de vare i Begreb med at bøie ud i Hovedgaden, kom nok en Skikkelse drivende misfornøiet forbi dem, og seende op og ned ad Gaden og rundt omkring, studsede og udbrød den: „Lizzie! Hvor har De været? Hvad er her paa Færde?"

Medens Eugene Wrayburn talte saaledes til hende, trykkede hun sig tættere ind til Jøden og bøiede sit Hoved, og efterat have overskuet Eugene med eet skarpt Blik, slog Jøden Øinene ned og blev staaende, uden at mæle et Ord.

„Hvad er der i Veien, Lizzie?"

„Det kan jeg ikke sige Dem nu, Mr. Wrayburn; det kan jeg ikke sige Dem i Aften, hvis jeg overhovedet nogensinde kan sige Dem det. Hav den God at forlade mig."

„Men, Lizzie, jeg kom udtrykkeligt for at træffe Dem. Jeg kom for at gaae hjem med Dem, efterat have spist til Middag paa et Kaffehus, da jeg vidste Deres Tid. Og jeg har lusket om," tilføiede Eugene, „som en Politispion, eller," med et Blik paa Riah, „som en Mand, der handler med gamle Klæder."

Jøden løftede Øinene i Veiret og overskuede atter Eugene med nok et Øiekast.

„Overlad mig til denne Beskytter, beder jeg Dem, Mr. Wrayburn. Og een Bøn endnu; vær De selv forsigtig."

„Det er jo Udolphos Hemmeligheder!" sagde Eugene med et Udtryk af Forundring. „Tør jeg være saa fri i den aldrende Gentlemans Nærværelse at spørge, hvem denne venlige Beskytter er?"

„En paalidelig Ven," sagde Lizzie.

„Jeg vil befrie ham for hans Hverv," svarede Eugene. „Men De maa sige mig, Lizzie, hvad der er i Veien."

„Det er hendes Broder," sagde den gamle Mand, idet han atter løftede Øinene i Veiret.

„Vor Broder?" svarede Eugene med luftig Foragt. „Vor Broder fortjener ikke en Tanke, langt mindre en Taare. Hvad har vor Broder gjort?"

Den gamle Mand løftede atter Øinene i Veiret med eet alvorligt Blik paa Wrayburn og eet alvorligt Blik paa Lizzie, der Begge vare saa fulde af Betydning, at endog Eugene standsede i sin letsindige Tale, som tabte sig i et tankefuldt „Hm!"

Med et Udtryk af fuldstændig Taalmodighed blev den gamle Mand, uden at mæle og vendende Øinene ned ad, staaende og holdt paa Lizzies Arm, som om det i hans vante, modstandsløse Udholdenhed vilde komme ud paa Eet og det Samme for ham, om han blev staaende ubevægelig der hele Natten.

„Hvis Mr. Aron," sagde Eugene, der snart fandt dette træt-

tende, „vil have den Godhed at betroe sin Myndling til mig, vil det staae ham frit for at kunne give Møde i Synagogen. Vil De være saa god, Mr. Aron?"

Men den gamle Mand blev staaende stokstille.

„God Aften, Mr. Aron," sagde Eugene i en høflig Tone; „vi ville ikke opholde Dem." Derpaa vendte han sig om mod Lizzie, tilføiende: „Er vor Ven, Mr. Aron, lidt døv?"

„Jeg hører meget godt, christne Herre," svarede den gamle Mand roligt, „men jeg vil kun høre een Stemme opfordre mig til at forlade dette unge Fruentimmer, førend jeg har fulgt hende hjem. Forlanger hun det af mig, skal jeg gjøre det, ellers ikke."

„Tør jeg spørge om Grunden, Mr. Aron?" sagde Eugene, aldeles uforstyrret, i sin utvungne Tone.

„Undskyld. Spørger hun mig om den, vil jeg sige hende den," svarede den gamle Mand, „men ellers Ingen."

„Jeg spørger Dem ikke," sagde Lizzie, „men beder Dem følge mig hjem. Jeg har udstaaet en bitter Prøvelse i Aften, Mr. Wrayburn, og haaber, at De ikke vil finde mig utaknemlig, gaadefuld eller foranderlig. Jeg er ingen af Delene; jeg er ulykkelig. Husk paa, hvad jeg sagde Dem. Vogt Dem, vogt Dem!"

„Kjære Lizzie," svarede han med dæmpet Stemme, bøiende sig over hende paa den anden Side, „hvorfor og for hvem?"

„For En, med hvem De nyligt har talt, og som De har fornærmet."

Han knipsede med Fingrene og lo. „Naa," sagde han, „siden det ikke kan være anderledes, ville Mr. Aron og jeg dele dette Tillidshverv og i Forening følge Dem hjem. Mr. Aron paa hin og jeg paa denne Side. Hvis det maatte være Mr. Aron beleiligt, kan Toget nu sætte sig i Bevægelse."

Han kjendte sin Magt over hende og vidste, at hun ikke vilde fordre, at han skulde forlade hende. Han vidste, at naar hendes Bekymring for ham var vakt, vilde hun være urolig, naar hun ikke saae ham. Trods al sin tilsyneladende Letsin-

dighed og Ligegyldighed, vidste han hvad han vilde vide om hendes Hjertes Tanker.

Og medens han gik saa glad og ligegyldig for Alt, hvad der var blevet lagt ham til Last, hendes Beilers mørke Selvbeherskelse og hendes Broders egenkjærlige Opbrusen, saa overlegen i sine Indfald og sin Fatning, saa trofast imod hende, som det syntes, medens hendes egen Slægt havde viist sig troløs, hvilken umaadelig Fordel, hvilken overvældende Indflydelse havde han da ikke den Aften! Hertil kom endnu, at den stakkels Pige havde hørt ham blive bagtalt for hendes Skyld og selv havde lidt for hans, og var det da at undres over, at hans Tonefald nu og da af alvorlig Deltagelse (der fremhævede hans Ligegyldighed, som om den var paatagen for at berolige hende), hans svageste Berøring, hans ubetydeligste Blik, endog hans Nærværelse ved hendes Side i den mørke, simple Gade vare ligesom Glimt fra en fortryllet Verden, hvis Klarhed Skinsyge, Ondskab og Lavhed ikke formaaede at udholde?

Da der ikke taltes videre om at gaae til Riahs Hus, begave de sig lige til Lizzies Bolig, og et kort Stykke fra Gadedøren forlod hun dem og gik alene ind.

„Mr. Aron," sagde Eugene, da de vare blevne ene paa Gaden, „med mange Tak for Deres Selskab beklager jeg nu at skulle sige Dem Farvel."

„Sir," svarede den Anden, „jeg siger Dem god Aften og ønsker, at De ikke var saa tankeløs."

„Mr. Aron, svarede Eugene, „jeg siger Dem god Aften og ønsker (thi De er lidt kjedelig), at De ikke var saa tankefuld."

Men nu, da hans Rolle var udspillet, og han, idet han vendte Ryggen til Joden, forlod Skuepladsen, blev han selv tankefuld. „Hvorledes var det, at Lightwoods Katechismus lød?" mumlede han, medens han standsede for at tænde en Cigar. „Hvad skal der blive af det? Hvad gjør De? Hvor vil De hen? Det skulle vi snart faae at see. Ah!" tilføiede han med et dybt Suk.

Det dybe Suk gjentoges en halv Time efter af et Echo,

da Riah, der havde siddet paa en mørk Trappe i en Krog lige-overfor Huset, stod op og taalmodigt gik sin Gang, snigende sig gjennem Gaderne i sin gammeldags Dragt som et Gjenfærd af en svunden Tid.

Sextende Kapitel.

En Aarsdag.

Medens den agtværdige Twemlow klæder sig paa i sit Logis ovenover Stalden i Duke Street i Qvarteret St. James og hører Hestene gjøre Toilette nedenunder, forekommer det ham, at han i det Hele taget befinder sig i en ufordelagtig Stilling i Sammenligning med de ædle Dyr; thi medens han paa den ene Side ingen Oppasser har, som med dygtige Dask og grov Stemme byder ham at staae op, saa har han paa den anden Side slet ingen Tjener, og medens den blide Gentlemans Finger-led og andre Lemmer arbeide rustent om Morgenen, synes det ham endog ganske behageligt at staae bunden med Hovedet ved sin Kammerdør, hvis han kunde blive behændigt gneden og striglet og vasket og poleret og selv kun skulde spille en passiv Rolle ved disse besværlige Forretninger.

Hvorledes den fortryllende Tippins bærer sig ad med at ruste sig til Forvirring for Mandfolkenes Sandser, vides kun af Gratierne og hendes Kammerpige, men maaskee kunde endog denne indtagende Skabning, skjøndt hun ikke er indskrænket til Twem-lows Uafhængighed af Andre, spare en hel Del af det Besvær, der er en Følge af hendes Yndigheders daglige Gjenoprettelse, idet denne tilbedelsesværdige Guddom, hvad Ansigt og Hals an-gaaer, er ligesom et Slags Hummer, der hver Formiddag skyder sin Skal og er nødt til at holde sig i Enrum, indtil den nye Skorpe er bleven haard.

Det være nu som det vil, saa udstyrer Twenlow sig om-

sider med Flipper, Halsbaand og Haandlinninger og gaaer ud for at spise Frokost, og hos hvem Andre vel, end sine nærmeste Naboer, Lammle'rne i Sackville Street, der have tilkjendegivet ham, at han vil træffe sin fjerne Slægtning, Mr. Fledgeby, hos dem. Den skrækkelige Snigsworth vilde maaskee forskyde Fledgeby og lægge ham under Tabu, men den fredelige Twemlow siger som saa: „Om han ogsaa er min Slægtning, saa har jeg dog ikke gjort ham dertil, og at træffe et Menneske er ikke det Samme, som at kjende det."

Det er Mr. og Mrs. Lammles lykkelige Ægteskabs første Aarsdag, og den skal høitideligholdes med en Frokost, eftersom et Middagsselskab efter den attraaede Maalestok for Yppighed ikke kan gives indenfor snevrere Grændser, end de for den ikke tilværende paladsagtige Bolig, i Anledning af hvilken saa mange Mennesker ere vanvittigt misundelige. Twemlow tripper derfor gjennem Piccadilly med ikke ringe Stivhed og den Bevidsthed, at han i sin Tid har holdt sig rankere og været mindre udsat for at blive reven overende af flygtige Kjøretøier. Det var rigtignok i de Dage, da han havde haabet, at den frygtelige Snigsworth vilde have tilladt ham at gjøre eller blive Et eller Andet i Livet, og førend hin stolte Tartar udstedte den Ukas: „Da han aldrig vil udmærke sig, vil han være at optage blandt mine fattige Pensionister, hvorfor han fra nu af har at betragte sig som pensioneret."

Ak, min Twemlow! Siig, Du lille, svagelige, graahaarede Person, hvilke Tanker rore sig i Dag i Dit Bryst om Flammen — for endeligt at kalde hende saaledes, der knuste Dit Hjerte, medens det var grønt og Dit Haar brunt — og om det er bedre eller værre, mere pinligt eller mindre pinligt at troe endnu i denne Time paa Flammen, end at vide, at hun er en graadig, i et Skjælpandser klædt Krokodil, der ikke har større Evne til at forestille sig det omme, pirrelige og kjælne Sted bag Din Vest, end til at fare lige løs paa det med en Strikkepind? Siig ligeledes, min Twemlow, hvilken der er den lykkeligste Lod, enten at være i Slægt med de Store, eller at staae i Vintersolet paa Holde-

pladsen og give Droschkehestene at drikke af den flade Ballie, i hvilken Du nær havde sat Din usikkre Fod? Twemlow siger Intet og gaaer sin Gang.

Idet han nærmer sig Lammle'rnes Dør, kjører en lille Enspænder med den guddommelige Tippins op for den. Slaaende Vinduet ned, roser Tippins skjemtende sin Cavaler, fordi han er saa aarvaagen, at han venter der for at hjælpe hende ud. Twemlow hjælper hende ud med saa megen poleret Alvorlighed, som om hun var noget Virkeligt, og de gaae ovenpaa, Tippins lutter Bevægelighed i sine Ben og bestræbende sig for at udtrykke, at disse ustadige Gjenstande kun hoppe i deres medfødte Livlighed.

Og bedste Mrs. Lammle og bedste Mr. Lammle, hvorledes have De det, og naar tage De ned til, hvad er det nu det hedder — Jarl Guy af Warwick, veed De nok — hvad er det nu? — Dun Cow*) — for at kræve Deres Fleskeside?*) Og De, Mortimer, hvis Navn forlængst er slettet ud af min Elskerliste, for det Første paa Grund af Ustadighed og dernæst formedelst skammelig Troloshed, hvorledes har De det, Elendige? Og Mr. Wrayburn, De her! Hvorfor kan De dog være kommen, da vi Alle forud ere overbeviste om, at De ikke har i Sinde at tale? Og Finering, M. P.. hvorledes gaae Tingene dernede i Huset, og naar vil De gjøre os den Tjeneste at jage disse skrækkelige Mennesker paa Døren? Og min bedste Mrs. Finering, kan det paa nogen Maade være muligt, at De den ene Aften efter den anden tager ned til dette qvælende Sted for at høre disse Mennesker vaase? Og siden vi tale derom, Finering, hvorfor vaaser De ikke, for De har jo endnu ikke lukket Deres Mund op der,

*) Det rigtige Navn er Dunmow, en Herregaard i Grevskabet Essex, hvor en Lord Fitzwalter, der levede i Kong Henrik den Tredies Tid, indførte den Skik, at ethvert Par Ægtefolk, som, efterat have været gifte eet Aar og een Dag, indfandt sig i Klosteret og, knælende paa to spidse Stene, i Priorens og Klosterbrødrenes Paahør gjorde Ed paa, at de i den Tid hverken havde fortrudt deres Forbindelse eller været uenige, skulde have en Side Flesk. Endnu for ganske faa Aar siden blev denne Skik holdt i Hævd. (O. A.)

skjøndt vi ere nær ved at døe af Længsel efter at høre, hvad De har at sige os! Henrykt over at see Dem, Miss Podsnap. Papa her? Nei! Mama heller ikke? Aa! Mr. Boots! Hvilken Fornøielse! Mr. Brewer! Det kan man kalde en Folkeforsamling! Saaledes sladdrer Tippins, medens hun betragter Fledgeby og andre udvendige Passagerer gjennem sit Guldøieglas og mumler, idet hun paa sin uskyldige svimle Maade ideligt dreier sig rundt: Ellers Ingen, jeg kjender? Nei, det troer jeg ikke. Ingen enten her eller der eller nogetsteds!

Lutter Glimmer fra Øverst til Nederst, forestiller Mr. Lammle sin Ven Fledgeby, der er nær ved at døe af Længsel efter at blive forestillet for Lady Tippins. Da Fledgeby er bleven forestillet, seer han ud, som om han vil sige Noget, seer han ud, som om han ikke vil sige Noget, seer han ud, som om han først tænker, derpaa finder sig i sin Skjebne og tilsidst fortvivler, trækker sig tilbage mod Brewer, gaaer rundt om Boots og taber sig i den fjerneste Baggrund, følende efter sit Kindskjæg, som om det kunde have viist sig, siden han var der for fem Minuter siden.

Men Lammle haler ham frem igjen, endnu førend han rigtigt har forvisset sig om Landets Nøgenhed. Det kunde synes, som om Fledgeby er ilde faren; thi Lammle forestiller ham atter døende. Nu er han ved at døe af Mangel paa Forestilling for Twemlow.

Twemlow byder ham Haanden. Glæder sig ved at see ham. „Deres Moder, Sir, var i Slægt med mig."

„Ja, det troer jeg," siger Fledgeby, „men min Moder og hendes Slægt vare To."

„Opholder De Dem i Byen?" spørger Twemlow.

„Ja, altid," svarer Fledgeby.

„De holder altsaa af Byen?" siger Twemlow, men rives overende ved, at Fledgeby tager det helt ilde op og svarer: Nei, han holder ikke af Byen. Lammle søger at bryde Styrken af Faldet ved at bemærke, at der er dem, som ikke holde af Byen, og da Fledgeby bemærker, at han aldrig har hørt, at det har

været Tilfældet med Andre, end ham selv, synker Twemlow atter tungt til Jorden.

„Der er nok ikke noget Nyt i Dag?“ siger Twemlow, vendende med kjekt Mod tilbage til Kampen.

Fledgeby har ikke hørt Noget.

„Nei, der er ikke et Ord Nyt,“ siger Lammle.

„Ikke en Smule,“ tilføier Boots.

„Ikke et Gran,“ istemmer Brewer.

Hvorledes det nu gaaer til eller ikke, saa synes denne lille Trio ligesom at vække den almindelige Stemning til Bevidsthed om, at en Pligt er bleven opfyldt, og at sætte Selskabet i Gang. Enhver synes at være bedre, end før, istand til at bære den Ulykke at være i Selskab med de Andre. Endog Eugene, der staaer ved et Vindue og mismodigt svinger med Dusken til et Jalousi, gjør nu et raskere Kast med den, som om han befandt sig bedre.

Der meldes, at Frokosten er anrettet. Alt paa Bordet er broget og glimrende, men Decorationerne have et overmodigt, midlertidigt og nomadisk Præg, som om de pralede af at skulle blive endnu mere brogede og pralende i den paladsagtige Bolig. Mr. Lammles egen særlige Tjener staaer bagved hans Stol, og den Analytiske bagved Finerings og afgive slaaende Exempler paa, at saadanne Tjenere henhøre til to Classer, af hvilke den ene har Mistanke til Herrens Bekjendte, den anden til Herren selv; Mr. Lammles Tjener hører til den sidste Classe og synes at tabe sig i Forundring og Forstemthed over, at Politiet tøver saa længe med at komme og anholde hans Herre paa Grund af en Beskyldning af første Størrelse.

Finering, M. P., sidder paa høire Side af Mrs. Lammle; Twemlow paa hendes venstre; Mrs. Finering, G. M. P. (Gift med et Medlem af Parlamentet) og Lady Tippins paa høire og venstre Side af Mr. Lammle. Men man kan være vis paa, at indenfor Mr. Lammles Dines og Smils Trolddoms-omraade sidder den lille Georgiana, og ligesaa vis kan man være paa, at tæt ved den lille Georgiana og ligeledes under Opsyn af den samme ingefærholdige Gentleman sidder Fledgeby.

Mere end to eller tre Gange under Frokosten vender Mr. Twemlow sig lidt pludseligt om mod Mrs. Lammle og siger da: „Undskyld!“ Da Twemlow ikke pleier at bære sig saaledes ad, hvorfor bærer han sig da saaledes ad i Dag? Jh, Tingen er, at Twemlow flere Gange lider under det Indtryk, at Mrs. Lammle er i Begreb med at ville tale til ham, men, naar han vender sig, mærker, at det ikke er Tilfældet, og at hun for det meste holder sine Øine fæstede paa Finering. Forunderligt, at dette Indtryk kan holde sig saaledes hos Twemlow, efterat være blevet berigtiget, men saaledes er det.

Lady Tippins, der nyder rigeligt af Jordens Frugter, Druesaft derunder indbefattet, bliver livligere og bestræber sig for at lokke Gnister ud af Mortimer Lightwood. Blandt de Indviede betragtes det stedse som en Selvfølge, at den troløse Elsker maa ved Bordet have Plads ligeoverfor Lady Tippins, som da slaaer Conversationsild ud af ham. Under et Ophold af Tyggen og Slugning minder Lady Tippins med et Blik paa Mortimer om, at det var hos vor kjære Finerings i Overværelse af Gjester, som sikkert Alle ere tilstede her, at han fortalte dem sin Historie om Manden etstedsfra, der bagefter blev saa skrækkeligt interessant og ækelt almindelig.

„Ja, Lady Tippins,“ indrømmer Mortimer; „netop, som det hedder paa Skuepladsen.“

„Saa vente vi ogsaa,“ gjenmæler Tryllerskøn, „at De hæver Deres Ry og fortæller os noget Mere.“

„Den Dag, Lady Tippins, udtømte jeg mig for hele min Levetid, og der er ikke Mere at faae ud af mig.“

Mortimer værger sig saaledes med en Bevidsthed om, at det ellers er Eugene, og ikke ham, der er Spøgefuglen, og at han i de Kredse, i hvilke Eugene fremturer i at være maalløs, kun er den Vens Dobbeltgænger, paa hvem han har støttet sig.

„Men,“ siger den fortryllende Tippins, „jeg har nu besluttet at faae noget Mere ud af Dem, Troløse! Hvad er det, jeg hører om nok en Forsvinden?“

„Da det er Dem, der har hørt det," svarer Lightwood, „er De maaskee saa god at fortælle os det."

„Bort, Uhyre!" indvender Lady Tippins. „Deres egen forgyldte Skarnager henviste mig selv til Dem."

Mr. Lammle, der nu tager Ordet, forkynder lydeligt, at der er et Tillæg til Historien om Manden etstedsfra. Paa denne Forkyndelse følger Taushed.

„Jeg forsikrer Dem," siger Lightwood, seende sig rundt omkring Bordet, „jeg har Intet at fortælle." Men da Eugene med dæmpet Stemme tilføier: „Aa, fortæl det, fortæl det!" retter han sig med den Tilføielse: „Intet, som det er Umagen værd at tale om."

Boots og Brewer mærke øieblikkeligt, at det i en umaadelig høi Grad er Umagen værd at tale om, og blive belevent høirøstede, og Finering hjemsøges ligeledes med en Opfattelse i samme Retning, men det underforstaaes, at hans Opmærksomhed nu er temmelig opslidt og vanskelig at holde fast paa, eftersom dette er Tonen i Underhuset.

„Gjør Dem ikke den Uleilighed at sætte Dem i Lave til at høre," siger Mortimer Lightwood, „da jeg vil være færdig, længe førend De have fundet magelige Stillinger. Det er ligesom —"

„Det er," afbryder Eugene ham utaalmodigt, „ligesom Ammestuerimet:

„Snip, snap, Snude,
„Nu er Eventyret ude;
„Tip, tap, Tønde,
„Nu kan en Anden begynde."

Begynd og bliv færdig."

Eugene siger dette med en Klang af Ærgrelse i sin Stemme, idet han lægger sig bagover paa sin Stol og seer giftigt paa Lady Tippins, der nikker ad ham som sin kjære Bjørn og skjemtende antyder, at hun (hvad der er en Selvfølge) er Skjønheden og han Dyret.

„Den Hentydning," begynder Mortimer, „som jeg antager at være bleven gjort af min hæderlige og skjønne Beherskerinde

ligeoverfor, angaaer følgende Omstændighed. For ganske nyligt modtog det unge Fruentimmer, Lizzie Hexam, Datteren af den afdøde Jesse Hexam, ogsaa Gaffer kaldet, der vil erindres at have fundet Liget af Manden etstedsfra, paa en gaadefuld Maade, hun vidste ikke hvorfra, en udtrykkelig Tilbagekaldelse af de Beskyldninger, der vare blevne gjorte mod hendes Fader af en anden Flodfisker ved Navn Riderhood. Ingen troede dem, fordi lille Rogue Riderhood — jeg fristes til denne Omskrivning af Erindringen om den fortryllende Ulv, der vilde have viist Samfundet en stor Tjeneste, dersom den havde fortæret Mr. Riderhoods Forældre i deres Barndom — tidligere havde gjort Løier med disse Beskyldninger og egentligt taget dem tilbage. Den omtalte Tilbagekaldelse kom imidlertid Lizzie Hexam til Hænde paa en Maade, som tydede paa, at den var bleven overbragt af et unavngivet Bud i en mørk Kappe og med bredskygget Hat, og blev af hende til hendes Faders Retfærdiggjørelse tilstillet min Client, Mr. Boffin. De maa undskylde denne Contoirtalemaade, men da jeg aldrig har havt nogen anden Client og efter al Rimelighed heller aldrig vil faae nogen, er jeg temmelig stolt af ham som en i sit Slags sandsynligviis eneste Naturmærkværdighed."

Skjøndt Lightwood er ligesaa utvungen som sædvanligt ovenpaa Overfladen, er han dog ikke ligesaa utvungen som sædvanligt nedenunder den. Med en Mine af slet ikke at ændse Eugene føler han, at det er et kildent Emne i den Retning.

„Naturmærkværdigheden, der er mit fagmæssige Museums eneste Prydelse," vedbliver han, „opfordrer derpaa sin Secretair — et Individ af Eremitkrebse eller Østersarten, og hvis Navn, troer jeg, er Chokesmith — men det gjør ikke det Mindste til Sagen — lad det være Artischok — til at sætte sig i Forbindelse med Lizzie Hexam. Artischok erklærer sig villig til at gjøre det, og bestræber sig for at gjøre det, men det mislykkes for ham."

„Hvorfor?" sporger Boots.

„Hvorledes?" sporger Brewer.

„Undskyld," svarer Lightwood, „jeg maa udsætte Svaret et Øieblik, da vi ellers vilde faae en Antiklimax. Da det fuldkom-

ment mislykkes for Artischok, overdrager min Client dette Hverv til mig, eftersom det er hans Hensigt at tage sig af Gjenstanden for hans Søgen. Jeg skrider til selv at sætte mig i Forbindelse med hende, ja jeg er endog saa heldig at besidde visse særlige Midler," siger Lightwood med et Blik paa Eugene, „til at sætte mig i Forbindelse med hende, men ogsaa for mig mislykkes det, eftersom hun er forsvunden."

„Forsvunden!" lyder det almindelige Echo.

„Forsvunden," siger Mortimer. „Ingen veed, hvorledes, Ingen veed, naar, Ingen veed, hvorhen. Og dermed er den Historie, hvortil min hæderlige og skjønne Beherskerinde ligeoverfor hentydede, ude."

Med et fortryllende lille Skrig yttrer Tippins den Formening, at vi Allesammen ville blive myrdede i vore Senge. Eugene laaner hende et Par Øine, som om visse af os vilde være nok for ham. Mrs. Finering, G. M. P., bemærker, at saadanne sociale Gaader kunne gjøre En bange for at forlade Barnet. Finering, M. P., ønsker (med et Slags laant Mine af at see den meget hæderlige Gentleman, Indenrigsministeren, paa hans Plads) at blive oplyst om det er Meningen, at den forsvundne Person er bleven hexet bort, eller om der paa anden Maade er blevet tilføiet hende Overlast? Istedetfor Lightwood svarer Eugene, og svarer hastigt og i en opirret Tone: „Nei, nei, nei; det mener han ikke; han mener frivilligt forsvunden, men fuldstændigt, aldeles."

Det tør imidlertid ikke tillades, at det store Emne, Mr. og Mrs. Lammles Lykksalighed, bliver borte med de andre Borteblivelser — med Morderens Borteblivelse, med Julius Handfords Borteblivelse, med Lizzie Hexams Borteblivelse — og derfor maa Finering kalde de tilstedeværende Faar tilbage til den Fold, fra hvilken de ere vankede bort. Hvem er vel saa skikket til at udbrede sig over Mr. og Mrs. Lammles Lykke, da de ere de ældste og kjæreste Venner, han har her i Verden, eller hvilken Tilhørerkreds er vel saa skikket til at indvies i hans Fortrolighed, som denne Tilhørerkreds, et Collectivum, der omfatter Mange, som Alle ere de

ældste og kjæreste Venner, han har her i Verden? Og uden at iagttage den Formalitet at reise sig, udbreder Finering sig derfor i et fortroligt, lidt efter lidt til det parlamentariske Klingklang overgaaende Foredrag, i hvilket han ved dette Bord seer sin kjære Twemlow, der i Dag for et Aar siden skjenkede hans kjære Ven Lammle hans kjære Veninde Sophronias skjønne Haand, og i hvilket han ligeledes ved dette Bord seer sine kjære Venner Boots og Brewer, hvis Samlen sig om ham paa et Tidspunkt, da hans kjære Veninde, Lady Tippins, ligeledes samlede sig om ham — og det i forreste Række — han aldrig skal glemme, saa længe hans Hukommelse beholder sin Plads. Men han tilstaaer, at han ved dette Bord savner sin kjære gamle Ven Podsnap, hvorvel han er saa godt repræsenteret af hans kjære unge Veninde Georgiana. Og han seer fremdeles ved dette Bord (dette udtaler han med Vigtighed, som om han var stolt af en Kikkerts sjeldne Rækkevne) sin Ven Mr. Fledgeby, hvis han vil tillade ham at kalde ham saaledes. Af alle disse og mange flere Grunde, der, som han helt vel veed, maa have fremstillet sig for deres ualmindelige Skarpsindighed, er han saa fri at gjøre dem opmærksomme paa, at det Øieblik nu er kommet, da vi med vore Hjerter i vore Glas, med Taarer i vore Øine, med Velsignelse paa vore Læber og i det Hele taget med en Mængde Skinke og Spinat i vor Følsomheds Spisekammer Alle som Een bør drikke en Skaal for vore kjære Venner Lammle'rne og ønske dem mange, mange ligesaa lykkelige Aar som det forløbne og mange, mange ligesaa heldigt forenede Venner som de selv. Og dette vil han tilføie, at Anastasia Finering (der øieblikkeligt høres at græde), er dannet efter det samme Mønster som hendes gamle og udkaarede Veninde Sophronia Lammle, for saavidt som hun opoffrer sig for den Mand, der beilede til hende og vandt hende, og hæderligen opfylder en Husmoders Pligter.

Da Finering ikke seer nogen bedre Udvei til at slippe derfra, holder han her sin Pegasus overordentligt kort an og plumper ned, helt ud over Hovedet paa den, med et: „Gud velsigne Dem, Lammle!"

Derpaa Lammle. Der er for meget af ham, hvor man saa seer paa ham; altfor overdrevent megen Næse af en plump og forkert Form, og hans Næse er i hans Sind og hans Væsen; altfor megen Smilen, til at den kan være ægte; altfor mange Rynker i Panden, til at de kunne være falske; altfor mange store Tænder, til at de kunne vise sig, uden at vække Frygt for et Bid. Han takker dem, de kjære Venner, for deres gode Ønsker, og haaber at kunne — maaskee ved den næste af disse glædelige Anledninger — modtage dem i en Bolig, der stemmer bedre med deres Adkomster til Gjestfrihedens Skikke. Han kan aldrig glemme, at det var hos Finerings, at han først saae Sophronia. Sophronia kan aldrig glemme, at det var hos Finerings, at hun først saae ham. De talte derom kort efter deres Bryllup og vare enige om, at de aldrig vilde kunne glemme det. Ja, det er Finering, hvem de skylde deres Forening, og de haabe en Gang i Tiden at skulle kunne vise deres Paaskjønnelse deraf („Nei, nei," fra Finering) — jo, jo, han kan stole paa, at de skulle det, hvis de kunne! Hans og Sophronias Ægteskab var intet egennyttigt Ægteskab paa nogen af Siderne; hun havde sin og han sin lille Formue; de havde forenet deres smaa Formuer; det var et Ægteskab af ren Tilbøielighed og gjensidig Overensstemmelse. Tak! Sophronia og han holde saa meget af at omgaaes unge Mennesker, men han er ikke vis paa, at deres Hus vil være et godt Hus for unge Mennesker, som have i Sinde at forblive ugifte, eftersom Synet af deres huslige Lykksalighed maaskee kan foranledige dem til at forandre deres Beslutning. Han vil ikke anvende dette paa nogen af de Tilstedeværende og ganske vist ikke paa deres søde lille Georgina. Atter Tak! Heller ikke vil han, i Forbigaaende sagt, anvende det paa sin Ven Fledgeby. Han takker Finering for den følelsesfulde Maade, hvorpaa han har omtalt hans Ven Fledgeby, da han nærer den største Høiagtelse for denne Gentleman. Tak! Ja, jo bedre (her vender han uventet tilbage til Fledgeby) man lærer ham at kjende, desto mere vil man i ham finde hvad man ønsker at lære at kjende. Atter Tak! I hans dyrebare Sophronias og hans eget Navn, Tak!

Mrs. Lammle har siddet ganske stille og holdt sine Øine fæstede paa Borddugen. Idet Mr. Lammle slutter sin Tale, vender Twemlow, der endnu ikke er bleven helbredet for hint ofte tilbagevendende Indtryk af, at hun er i Begreb med at tale til ham, sig uvilkaarligt om imod hende. Denne Gang er hun virkeligt i Begreb med at tale til ham. Finering taler med sin anden Nabo, og hun taler med dæmpet Stemme.

„Mr. Twemlow."

Endnu stedse lidt tvivlraadig, fordi hun ikke seer paa ham, svarer han: „Undskyld, ja?"

„De har en Sjæl som en Gentleman, og jeg veed, at jeg kan stole paa Dem. Vil De give mig Leilighed til at sige Dem et Par Ord, naar De er kommen ovenpaa?"

„Ganske vist; det vil være mig en Ære."

„Hav den Godhed ikke at synes at gjøre det, og anse det ikke for lunefuldt af mig, hvis mit Væsen skulde være ligegyldigere, end mine Ord. Der holdes maaskee Øie med mig."

Yderst forbauset, fører Twemlow sin Haand op til sin Pande og synker grublende tilbage paa sin Stol. Mrs. Lammle reiser sig. Alle reise sig. Damerne gaae ovenpaa, og Herrerne følge snart bagefter dem. Fledgeby har benyttet Mellemtiden til at tage en Observation af Boots's Kindskjæg, Brewers Kindskjæg og Lammles Kindskjæg og overveie, hvilken Form af Kindskjæg han helst vilde frembringe paa sig selv ved Gnidning, hvis Kindens Aand blot vilde komme ved hans Gniden.

I Salen danner der sig Grupper som sædvanligt. Lightwood, Boots og Brewer flagre som Møl om hint løbende, gule Voxlys med en Antydning af en Høvlspaan i det, Lady Tippins. Udvendige Passagerer dyrke Finering, M. P., og Mrs. Finering, G. M. P. Lammle staaer med korslagte Arme mephistophelisk i en Krog med Georgiana og Fledgeby. Mrs. Lammle, der sidder paa en Sofa ved et Bord, henleder Mr. Twemlows Opmærksomhed paa en Bog med Portraiter, som hun har i Haanden.

Mr. Twemlow tager Plads paa en Puf foran hende, og Mrs. Lammle viser ham et Portrait.

„De har Grund til at blive overrasket," siger hun blidt, „men jeg vilde ønske, at De ikke vilde see saaledes ud."

Twemlow bliver forlegen og gjør en Anstrengelse for ikke at see saaledes ud, men seer kun saa meget mere saaledes ud.

„Jeg troer ikke, Mr. Twemlow, at De har seet hin fjerne Slægtning af Dem før i Dag?"

„Nei aldrig."

„Nu, da De seer ham, seer De, hvad han er. De er vist neppe stolt af ham?"

„Sandt at sige, Mrs. Lammle, nei."

„Kjendte De ham bedre, vilde De være endnu mindre tilbøielig til at anerkjende ham. Her er nok et Portrait. Hvad synes Dem om det?"

Twemlow har netop Aandsnærværelse nok til at sige høit: „Meget ligt! ualmindeligt ligt!"

„De har maaskee lagt Mærke til, hvem det er, han bærer med sine Opmærksomheder? Bemærker De, hvor han nu er, og hvorledes han er sysselsat?"

„Ja. Men Mr. Lammle —"

Hun tilkaster ham et Blik, som han ikke kan fatte, og viser ham nok et Portrait.

„Meget godt, er det ikke?"

„Fortryllende!"

„Saa ligt, at det næsten er en Karikatur. Det er umuligt, Mr. Twemlow, at sige Dem, hvor jeg har stridt med mig selv, førend jeg kunde bringe det over mit Sind at tale til Dem, som jeg nu gjør. Det er kun i Overbeviisningen om, at De ikke vil forraade mig, at jeg kan blive ved. Lov mig oprigtigt, at De aldrig vil svige min Tillid, at De vil agte den, selv om De ikke længer maatte agte mig — og jeg vil være ligesaa rolig, som om De havde gjort Deres Ed derpaa."

„Madame, ved en ubetydelig Gentlemans Ære —"

„Tak. Mere kan jeg ikke forlange. Jeg besværger Dem, Mr. Twemlow, at frelse hint Barn."

„Hint Barn?"

„Georgiana. Hun vil blive opoffret; hun vil blive forlokket til at gifte sig med hin Slægtning af Dem. Det er en Interessentskabssag, en Pengespeculation. Hun har ikke Styrke nok i Villien eller Charakteren til selv at hjælpe sig og staaer i Begreb med at blive solgt til Elendighed for Livstid."

„Forbausende! Men hvad kan jeg gjøre for at forhindre det?" „Her er nok et Portrait, men det er ikke godt, vel?"

Skjøndt forfærdet over den ligegyldige Maade, hvorpaa hun lægger Hovedet tilbage for kritisk at betragte Portraitet, fatter Twemlow dog dunkelt Hensigtsmæssigheden af, at han selv ogsaa lægger Hovedet tilbage, og gjør det, skjøndt han ikke seer mere til Portraitet, end om det havde været i China.

„Aabenbart ikke godt," siger Mrs. Lammle. „Stivt og overdrevet."

„Og over —" Men i sin sløifede Tilstand kan Twemlow ikke faae fat paa Ordet, og det slipper ud til „overordentligt."

„Mr. Twemlow, Deres Ord ville have Vægt hos hendes indbildske, forblindede Fader. De veed, hvor stor Priis han sætter paa Deres Familie. Advar ham."

„Men imod hvem?"

„Imod mig."

Til al god Lykke faaer Twemlow i dette vanskelige Øieblik en Spore. Denne Spore er Lammles Stemme.

„Hvad er det for Portraiter, kjære Sophronia, som Du viser Twemlow?"

„Nogle offentlige Personligheder, Alfred."

„Viis ham det sidste af mig."

„Ja, Alfred."

Hun lægger Bogen fra sig, tager en anden, vender Bladene og viser Twemlow Portraitet.

„Dette er det sidste af Mr. Lammle. Finder De, at det er godt? Advar hendes Fader imod mig. Jeg fortjener det; thi jeg har fra Begyndelsen af været indviet i Anslaget. Det er min Mands, Deres Slægtnings og mit Anslag. Jeg siger Dem dette kun for at vise Dem Nødvendigheden af, at denne stakkels

lille, enfoldige, kjærlige Skabning bliver hjulpen og frelst. De maa ikke røbe dette for hendes Fader og maa skaane mig og min Mand for saavidt; thi skjøndt denne Høitideligholdelse af i Dag er lutter Skin, er han dog min Mand, og vi maa leve. — Finder De, at det ligner?"

I bedøvet Tilstand lader Twemlow, som om han sammenligner Portraitet, han har i Haanden, med Originalen, der skotter til ham fra sin mephistopheliske Krog.

„Meget godt, i Sandhed!" ere omsider de Ord, som Twemlow med stor Møie faaer ud af sig selv.

„Det glæder mig, at det er Deres Mening. I det Hele taget finder jeg selv, at det er det bedste. De Andre ere saa mørke. Her, for Exempel, er eet til af Mr. Lammle —"

„Men jeg forstaaer det ikke! jeg veed hverken ud eller ind," stammer Twemlow, medens han ryster med Bogen med sit Øieglas for sit Øie. „Hvorledes skal jeg advare hendes Fader, uden at røbe Noget for ham? Hvor Meget eller hvor Lidt skal jeg sige ham? Jeg — jeg — bliver ganske fortumlet."

„Siig ham, at jeg er en Koblerske; siig ham, at jeg er en listig og rænkefuld Qvinde; siig ham, at De er overbeviist om, at hans Datter helst maa blive borte fra mit Hus og mit Selskab. Siig ham alt saadant Noget om mig; det vil Altsammen være sandt. De veed, hvor indbildsk han er, og hvor let man kan opskrømme hans Forfængelighed. Siig ham saa Meget, at det vil sætte ham i Uro og gjøre ham forsigtig for hendes Skyld, og forskaan mig for Resten. Jeg indseer, hvor pludseligt jeg maa være bleven nedværdiget i Deres Øine, Mr. Twemlow; hvor fortrolig jeg end er med min Nedværdigelse i mine egne Øine, erkjender jeg dog levende, hvilken Forandring der i de sidste faa Øieblikke maa være foregaaet med mig i Deres; men jeg stoler ligesaa ubetinget paa Deres Ordholdenhed imod mig, som da jeg begyndte. Vidste De, hvor ofte jeg har forsøgt at tale til Dem i Dag, vilde De næsten have Medynk med mig. Jeg forlanger intet nyt Løfte af Dem for min egen Skyld; thi jeg er og vil stedse føle mig beroliget ved det Løfte, De har givet mig. Jeg

tør ikke sige Mere, da jeg seer, at der bliver holdt Øie med mig. Vil De berolige mig med den Forsikkring, at De vil tale med Faderen og frelse den uskyldige Pige, saa luk denne Bog, førend De giver mig den igjen, og jeg vil da vide, hvad De mener, og takke Dem inderligt af mit ganske Hjerte. — Alfred, Mr. Twemlow finder, at det sidste Portrait er det bedste, og er fuldkomment enig med Dig og mig." Alfred nærmer sig. Grupperne opløses. Lady Tippins reiser sig for at gaae, og Mrs. Finering følger sin Fører. For Øieblikket vender Mrs. Lammle sig ikke om imod dem, men bliver ved at see paa Twemlow, der betragter Alfreds Portrait gjennem sit Øieglas. Da Øieblikket er omme, lader Twemlow sit Øieglas falde i dets Baands fulde Længde, staaer op og lukker Bogen med et Eftertryk, der bringer hint Feernes Dæggebarn, Tippins, til at fare sammen.

Derpaa Farvel og Farvel, og fortryllende Fest, Guldalderen værdig, og Mere om Fleskesiden og alt saadant Noget; og Twemlow gaaer vaklende gjennem Piccadilly med Haanden for Panden og er nær ved at blive kjørt over af en jagende Postvogn og synker tilsidst i god Behold ned i sin Lænestol, den gode, uskyldige Gentleman, endnu stedse med Haanden for Panden og Hovedet i en Hvirvel.

Ende paa anden Bog.

